

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love Never Dies

THE
SCARLET
VOIL

SHELBY
MAHURIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF SERPENT & DOVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SC@ET VEIL

SHILBY
MAHURIN

HARPER TEEN
An imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Wren için, *benim tatlı küçük
kuşum*

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthafı

P sanat I

Önsöz

Birinci Bölüm: Boş Kafesler

İkinci Bölüm: Güzel Porselen, Güzel Bebek

Üçüncü Bölüm: Saman Adam

Dördüncü Bölüm: Bizim Kız

Beşinci Bölüm: Kızıl Güller

Altıncı Bölüm: En Soğuk Adam

Yedinci Bölüm: Her Rağmen Bir

YalancıŞeye Sekizinci Bölüm:

Büyülü Bir Sayı Dokuzuncu Bölüm:

Brindelle ParkıBölüm Onuncu :

Kafesinde Bir Kuş On Birinci Bölüm:

Cehennem Boştur

P sanat II

On İkinci Bölüm: Requiem Adası On Üçüncü

Bölüm: Promenade

On Dördüncü Bölüm: Bir Soru Oyunu On

Beşinci Bölüm: İkizler Petrov

On Altıncı Bölüm: Boutique de vêtements de M. Marc On

Yedinci Bölüm: L'ange de la Mort

On Sekizinci Bölüm: Peçedeki Bıçak

On Dokuzuncu Bölüm: Zor Gün
Yirminci Bölüm: Bir Uyarı Yirmi
Birinci Bölüm: Bir Hediye
Yirmi İkinci Bölüm: Antika Dolabı Yirmi
Üçüncü Bölüm: Gökseller Bölüm Yirmi Dört:
Ma Douce
Yirmi Beşinci Bölüm: Doğal Bir Afrodisyak
Bölüm Yirmi Altı: Yeniden Birleşme
Bölüm Yirmi Yedi: Michal'in Sözü

Bölüm III

Bölüm Yirmi Sekiz: Aşağıya Gitmek
Bölüm Yirmi Dokuz: La Fée Verte
Otuzuncu Bölüm: Günah Çıkarma
Otuz Birinci Bölüm: Eden
Otuz İkinci Bölüm: Les Abysses Otuz
Üçüncü Bölüm: Kısa Bir Röportaj Bölüm
Otuz Dört: Ve Uzun Bir Kin
Bölüm Otuz Beş: Ölülerini Diriltmek İçin Bir Büyü
Bölüm Otuz Altı: Çay Zamanı
Otuz Yedinci Bölüm: Bir Vampirin Öpücüğü Bölüm
Otuz Sekiz: Aziz Célie
Bölüm Otuz Dokuz: Yıldızlar Gibi Gözyaşı
Kırkinci Bölüm: Gıdaklayan Tavuk Kırk
Birinci Bölüm: Sonuncumuz

Bölüm IV

Kırk İkinci Bölüm: Görünmez Prenses Kırk
Üçüncü Bölüm: Dimitri'nin Masalı Kırk
Dördüncü Bölüm: Gümüşten Bir Kelebek
Bölüm Kırk Beş: Maskeli Balo Bölüm I
Bölüm Kırk Altı: Maskeli Balo Bölüm II
Bölüm Kırk Yedi: Tuzak
Kırk Sekizinci Bölüm: Kral ve Sarayı Bölüm Kırk
Dokuz: Dökülen Çay
Elliinci Bölüm: Ölü Çağırın

Bölüm Elli Bir: Frostine ve Yaz Prensi Bölüm Elli İki: Altın Bir
Işık

Sonsöz

*Teşekkür Yazar
Hakkında
Shelby Mahurinin
Kitapları' Back Ad
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Bölüm I

daha iyidir.
Önlemek iyileştirmekten daha iyidir.

Önsöz

Hafızanın kokusu tuhaf bir şeydir. Bizi geçmişe götürmek için çok az bir şey yeterli; annemin lavanta yağının izi, babamın pipo dumanından bir ipucu. Her biri kendi tuhaf tarzıyla bana çocukluğumu hatırlatıyor. Annem her sabah kendi yansımasına bakıp yüzündeki yeni çizgileri sayarken yağın sürerdi. Babam misafir kabul ettiğinde piposunu içerdi. Sanırım boş gözleri ve hızlı elleriyle onu korkutuyorlardı. Beni kesinlikle korkutuyorlardı.

Ama balmumu bana her zaman kız kardeşimi hatırlatacak.

Dadımız Evangeline her akşam mumları yaktığında Filippa saat gibi gümüş fırçasına uzanırdı. Filippa örgümü çözerken, yaban domuzu kıllarını saçlarımdan geçirirken fitiller çocuk odasını yumuşak bal kokusuyla doldururdu. Evangeline en sevdiği gül kadife koltuğuna yerleşir ve alacakaranlığın puslu mor ışığında gözleri kırışarak bizi sıcak bir şekilde izlerdi.

O Ekim gecesinin keskin rüzgârı saçaklarda hışırdıyor, tereddüt ediyor, bir hikâye vaadiyle oyalanıyordu.

"Mes choux," diye mırıldandı, sandalyesinin yanındaki sepetten örgü şişlerini almak için eğildi. Ailemizin köpeği Birdie, ocağın başında kocaman bir top gibi kıvrılmıştı. "Sana Les Éternels'in hikâyesini anlatmış mıydım?"

Her zamanki gibi önce Pip konuğtu ve omzumun üzerinden eğilerek Evangeline'e baktı. Hem Güpheci, hem de meraklı.

"Ebedi Olanlar mı?"

"Evet, canım."

Pip'e bakarken karnımdaki beklenti dalgalandı, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayırıyordu. Yanaklarında o öğleden sonraki portre dersimizden kalma altın lekeler hâlâ parlıyordu. Çillere benziyorlardı. "mi?" Sesimde Evangeline'in lirik zarafeti ve Filippa'nın kesin kararlılığı yoktu. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Pip, Evangeline'e dönmeden önce ölümcül bir ciddiyetle, "Kesinlikle anlatmadı," diye onayladı. "Bunu duymak isteriz, lütfen."

Evangeline onun buyurgan ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Lütfen anlat bize, Evangeline!" Kendimi tamamen unutarak terli ayaklarımın üzerine sıçradım ve ellerimi birbirine vurdum. Pip -benim altı yaşıma karşılık on iki yaşında- geceliğimi aceleyle kaptı ve beni gardırobun koltuğuna geri çekti. Küçük elleri omuzlarıma indi.

"Bayanlar bağırmasın, Célie. Père ne derdi?"

Ellerimi kucağımda kavuşturup hemen pişmanlık duyarken yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "Güzel ."

"Kesinlikle." Dikkatini, gülümsemeye çalışırken dudakları kıpırdayan Evangeline'e verdi. "Lütfen bize hikâyeyi anlat, Evangeline. Bölmeyeceğimize söz veriyoruz."

"Çok iyi." Evangeline pratik bir kolaylıkla kıvrak parmaklarını iğneler boyunca kaydırıyor ve yünü taç yaprağı pembesi renginde hoş bir atkıya dokuyordu. En sevdiğim renk. Pip'in atkısı -yeni yağmış kar gibi parlak beyaz- sepette duruyordu. "Gerçi yüzünde hâlâ boya var, sevgilim. Bir kuzu ol ve benim için yıkan, olur mu?" Devam etmeden önce Pippa'nın yanaklarını ovalamayı bitirmesini bekledi. "Tamam o zaman. Les Éternels. Topraktan doğarlar - kemik kadar soğuk ve bir o kadar da güçlüdürler - kalpleri, ruhları ya da akılları yoktur. Sadece dürtüleri vardır. Sadece şehvet." Kelimeyi beklenmedik bir zevkle söyledi. "İlki uzak bir diyardan krallığımıza geldi, gölgelerde yaşadı, hastalığını buradaki insanlara yaydı. Büyüsünü onlara bulaştırdı."

Pip saçımı taramaya devam etti. "Ne tür bir sihir?"

Bağımı eğerken burnum kırıldı. "Şehvet nedir?"

Evangeline beni duymamış gibi davrandı.

"Büyünün en kötü türü, canlarım. Kesinlikle en kötü türden." Evangeline dramatik bir şekilde durakladığında, hikâyeyi dinlemeye hevesli olan rüzgâr pencereleri tıkırdattı; ancak Birdie tam da aynı anda uluyarak yuvarlandı ve bu etkiyi bozdu. Evangeline tazıya öfkeli bir bakış attı. "Kan gerektiren türden. Ölüm gerektiren türden."

Pippa ve ben birbirimize gizlice baktık.

"Dames Rouges," diye kulağıma doğru nefes aldığını duydum, neredeyse ayırt edilemiyordu. "Kırmızı Bayanlar."

Babamız bir keresinde onlardan bahsetmişti, Belterra'ya musallat olan okültistlerin en tuhaf ve en nadir olanlarından. Çalışma odasında o komik adamla konuşurken onu duymadığımızı sanmıştı ama .

"Ne fısıldıyorsunuz?" Evangeline iğnelerini bize doğru batırarak sertçe sordu. "Sırlar oldukça kabadır, bilirsin."

Pip çenesini kaldırdı. Kadınların da kağlarını çatmayacağını unutmamıştı. "Bir Gey yok, Evangeline."

"Evet," diye yineledim hemen. "Hiçbir şey, Evangeline."

Bakışları daraldı. "Cesur küçük , değil mi? Les Éternels'in sizin gibi cesur küçük kızları *sevdiğini* söylemeliyim. Senin çok tatlı olduğunu düşünüyorlar."

Onun sözleriyle göğsümdeki coşku hafifçe büküldü ve kız kardeşimin fırçasının darbesiyle boynumdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Koltuğumun kenarına kaydım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Gerçekten öyle mi?"

"Tabii ki yok." Pip fırçasını gereğinden fazla bir güçle gardırobun üzerine bıraktı. En sert ifadeyle çenemi kendisine doğru çevirdi. "Onu dinleme, Célie. *Yalan* söylüyor."

Evangeline kesin bir ifadeyle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Annemin bana anlattığının aynısını ben de sana anlatayım - Les Éternels ay ışığında sokaklarda dolaşır, zayıfları avlar ve

ahlaksızları baştan çıkarmak. Bu yüzden hep yatsı vakti uyuruz canlarım ve hep dualarımızı ederiz." Devam ettiğinde, lirik sesi her akşam mırıldandığı tekerleme kadar tanıdık bir ritimle yükseldi. İğneleri odanın sessizliğinde şak şak şakladı ve rüzgâr bile dinlemek için hareketsiz kaldı. "Her zaman gümüş bir haç takın ve her zaman çiftler halinde yürüyün. Boynunuzda kutsal su, ayaklarınızda kutsal toprak olsun. Şüpheye düştüğünüzde, bir kibrit çakın ve ısıısıyla onları yakın."

Biraz daha dik oturdum. Ellerim titriyordu. "Her zaman dualarımı ederim Evangeline, ama akşam yemeğinde Filippa'nın bütün sütünü o bakmazken içtim. Sence bu beni ondan daha mı tatlı yaptı? Kötü insanlar beni yemek ister mi?"

"Çok saçma." Pippa alay ederek parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yeniden düzeltti. Kızgın olduğu belli olmasına rağmen dokunuşu nazikti. Kuzguni saç tellerini güzel pembe bir fiyonkla bağladı ve omzuma attı. "Sanki sana bir şey olmasına izin verecekmişim gibi, Célie."

Onun sözleriyle göğsümde bir sıcaklık, pırıl pırıl bir eminlik oluştu. Çünkü Filippa asla yalan söylemezdi. Asla gizlice bir şeyler yemez, oyun oynamaz ya da istemediği şeyler söylemezdi. Asla sütümü çalmadı.

Bana bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Rüzgâr bir saniye daha dışarıda gezindi -hikâyenin geri kalanı için sabırsızlanarak camları bir kez daha tırmaladı- ve tatmin olmadan geçip gitti. Tepede bir sonbahar ayı yükselirken güneş tamamen ufuk çizgisinin altına kaydı. Çocuk odasını ince gümüş bir ışıkla yıkadı. Balmumu mumlar aramızdaki gölgeleri uzatarak tepki veriyor gibi görünüyordu ve ben ani karanlıkta kız kardeşimin elini tuttum. "Sütünü çaldığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

Parmaklarımı sıktı. "Zaten sütü hiç sevmezdim."

Evangeline uzun bir süre bizi inceledi, iğnelerini ve yünlerini sepete geri için ayağa kalkarken yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Şöminenin üzerindeki fenerleri söndürmeden önce Birdie'nin başını okşadı. "İkiniz de iyi kardeşlersiniz."

Sen. Sadık ve nazik." Çocuk odasından geçerek alnımızdan öptü ve yatağa girmemize yardım ettikten sonra son mumu gözlerimize doğru kaldırdı. Onunkiler anlamadığım bir duyguyla parlıyordu. "Birbirinize tutunacağınıza söz verin."

Başımızı salladığımızda mumu üfledi ve gitmeye hazırlandı.

Pip bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti, ben de onun yastığına sokuldum. Onun gibi kokuyordu, yaz balı gibi. Dersler, nazik eller, kaş çatmalar ve bembeyaz eşarplar gibi. "Cadıların seni ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim," dedi saçlarıma şiddetle dokunarak. "Asla."

"Ve *seni* yakalamalarına asla izin vermeyeceğim."

Evangeline çocuk odasının kapısında durdu ve kaşlarını çatarak bize baktı. Ay bir bulutun arkasına geçip bizi tamamen karanlığa gömerken merakla başını eğdi. Penceremize bir dal tırmaladığında gerildim ama Filippa diğer kolunu sıkıca bana doladı.

O zaman bilmiyordu.

Ben de bilmiyordum.

"Aptal kızlar," diye fısıldadı Evangeline. "Kim cadılar hakkında bir şey söyledi ki?"

Ve sonra gitmişti.

Birinci Bölüm

Boş Kafesler

Beni öldürse bile bu iğrenç yarattığı yakalayacağım.

Alnımdaki bir tutam saçı üfleyerek tekrar çömeliyor ve tuzağın mekanizmasını yeniden ayarlıyorum. Dün söğüt ağacını kesmek, dallarını düzleştirmek, ahşabı boyamak ve kafesleri monte etmek *saatlerimi* aldı. Şarabı toplamak için. Chasseur Kulesi'nde lutinler hakkındaki her kitabı okumak saatler sürdüGoblinler söğüt özünü diğer türlere tercih ediyor. -tatlı kokusuyla ilgili bir şey- ve kaba görünümlerine rağmen hayattaki güzel şeylerin kıymetini bilirler.

Bu yüzden boyalı kafesler ve şarap şişeleri.

Bu sabah atıma bağlayıp her ikisini de yüklediğimde Jean Luc bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Belki de aklımı kaçırdım.

Bir avcının -bir avcı *kadının*- hayatının çamurlu bir çukurda çömelmekten, üzerine tam oturmayan bir üniformayla terlemekten ve huysuz bir hobgoblini alkolle tarladan uzaklaştırmaktan biraz daha önemli olduğunu hayal etmişim.

Ne yazık ki ölçüleri yanlış hesapladım ve şarap şişeleri boyalı kafeslere *sığmadı*, beni her birini çiftlikte sökmek zorunda bıraktı. Chasseurs'un kahkahaları hala kulaklarımda. Bu proje için çekiç ve çivi kullanmayı özenle öğrenmiş olmamı *ya da* bu süreçte başparmağımı sakatlamış olmamı umursamadılar.

Altın boyayı kendi paramla almış olmam da umurlarında değildi. Hayır, onlar sadece benim hatamı gördüler. Parlak çalışmam ayaklarımızın dibinde çıraya dönüşmüştü. Jean Luc aceleyle kafesleri elimizden geldiğince yeniden monte etmeye çalışsa da -kardeşlerimizin esprili yorumlarına bakarak- öfkeli Çiftçi Marc kısa süre sonra geldi. Chasseurs'un yüzbaşısı olarak Jean'in onu teselli etmesi gerekiyordu.

Ve avcılar tek başıma halletmem gerekiyordu.

"Trajik." Tepemde beliren Frederic, sırtımdan önce parlak gözlerini devirdi. Kestane rengi saçlarındaki altın rengi güneşin ilk ışıklarında parlıyordu. "Yine de çok güzeller Matmazel Tremblay. Küçük bebek evleri gibi."

"Lütfen Frederic," dedim dişlerimi sıkarak, eteğimdeki parçaları toplamak için çabalıyordum. "Bana Célie demeni daha kaç kere söylemem gerekiyor? Burada hepimiz eşitiz."

"En azından bir kez daha, korkarım." Sırtışı bıçak gibi keskinleşti. "Ne de olsa siz bir hanımefendisiniz."

Tek bir kelime daha etmeden tarlayı geçip tepeden aşağıya, görüş alanından - ondan ve - uzaklaştım. Frederic gibi biriyle tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum.

Ne de siz bir hanımefendisiniz.

Şimdi onun saçma sapan sesini taklit ederek son kafesin kilidini bitiriyorum ve yaptığım işe hayranlıkla bakmak için ayağa kalkıyorum. Çamur botlarımı kaplıyor. altı santimlik kısmını lekeliyor ama yine de göğsümde bir zafer titreşimi dolaşıyor. Artık fazla uzun sürmeyecek. Çiftçi Marc'ın arpasındaki lutinler yakında söğüt özünün kokusunu alacak ve onu takip edecekler. Şarabı gördüklerinde fevri bir tepki verecekler -kitaplar lutinlerin fevri olduğunu söylüyor- ve kafeslere girecekler. Tuzaklar kapanacak ve sinir bozucu yaratıkları ait oldukları yere, La Fôret des Yeux'ye geri götüreceğiz.

Basit, gerçekten. Bir bebekten şeker çalmak gibi. Bir bebekten şeker çaldığımdan değil tabii ki.

Titrek bir iç çekişle ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve doğaldan biraz daha coşkulu bir şekilde başımı sallıyorum. Evet. Çamur ve ağır işçilik kesinlikle buna değdi. Elbisemdeki lekeler kalkacak ve daha da iyisi, koca bir lutin yuvasını zarar görmeden yakalamış ve yerlerini değiştirmiş olacağım. Peder Achille, yeni Başpiskopos, gurur duyacak. Belki Jean Luc da gurur duyar. Evet, bu *iyi* bir şey. Tarlanın kenarındaki yabancı otların arkasına saklanıp izlerken ve beklerken umudum artmaya devam ediyor. Bu mükemmel olacak.

Bu mükemmel olmalı.

Birkaç dakika hareketsiz geçer.

"Haydi." Alçak sesle, kemerimdeki Balisarda'yı kıpırdatmamaya çalışarak arpa sıralarını tarıyorum. Kutsal yeminimin üzerinden aylar geçmesine rağmen safir kabzası ellerimde hâlâ tuhaf ve ağır bir his uyandırıyor. Yabancı. Ayağım sabırsızca yere vuruyor. Hava Ekim ayı için mevsim normallerinin dışında sıcak ve boynumdan aşağı boncuk boncuk ter damlıyor. "Haydi, *haydi*. Neredesin sen?"

O an uzar gider, ardından bir başkası gelir. Ya da belki üç. On mu? Tepenin ardında, kardeşlerim benim duyamadığım bir şakayı yuhalayıp bağırıyorlar. Lutinleri nasıl yakalayacaklarını bilmiyorum -hiçbiri planlarını benimle, aralarındaki ilk ve tek kadınla paylaşmayı umursamadı- ama umurumda da değil. Ne onların yardımına ihtiyacım var, ne de kafes fiyaskosundan sonra seyircilere.

Frederic'in küçümseyici ifadesi zihnimi dolduruyor.

Ve Jean Luc'un utanmış ifadesi.

Hayır. İkisini de kaşlarımı çatarak, yabancı otlarla birlikte itiyorum ve tuzakları bir kez daha kontrol etmek için ayağa kalkıyorum. *Asla şarap kullanmamalıydım. Ne aptalca bir fikir-*

Küçük, buruşuk bir ayak arpayı parçaladığında düşünce çığlık atarak durur. Kendi ayaklarım kök salıyor. Kahverengimsi gri yaratık -neredeyse dizimin boyunda- karanlık, iri gözlerini şarap şişesine dikerken nefes almamaya çalışıyorum. Aslında, onunla ilgili her şey biraz

çok ... şey ... çok. Kafası çok büyüktü. Yüz hatları çok keskin. Parmakları çok uzun.

Dürüst olmak gerekirse, patatese benziyor.

Şaraba doğru sessizce yürürken beni fark etmemiş gibi görünüyor.

-Ya da başka herhangi bir şey. Bakışları tozlu şişede kilitli kalıyor ve dudaklarını hevesle şapırdatarak o cılız parmaklarıyla şişeye uzanıyor. Kafese adımını *attığı* anda kafes kararlı bir şekilde kapanıyor ama lutin şarabı göğsüne bastırıp sırtlamakla yetiniyor. İki sıra iğne keskinliğindeki dişleri güneş ışığında parıldıyor.

Bir süre ona baktım, hastalık derecesinde büyülenmişim.

Ve sonra artık kendimi tutamıyorum. Ben de gülümsüyorum, yaklaşırken başımı eğiyorum. Hiç de düşündüğüm gibi biri değil; topuzlu dizleri ve yuvarlak yanaklarıyla hiç de iğrenç değil. Çiftçi Marc dün sabah bizimle iletişime geçtiğinde, adam *boynuzları* ve *pençeleri* hakkında övgüler yağdırdı.

Sonunda Lutin'in gözleri benimkilere kaydı ve gülümsemesi duraksadı.

"Merhaba." Yavaşça önünde diz çöküyorum, ellerimi görebileceği şekilde kucağıma koyuyorum. "Bunun için çok üzgünüm" - çenemi süslü kafese doğru tutuyorum

-"Ama bu araziyi işleten adam sizin ve ailenizin taşınmasını talep etti. Bir adınız var mı?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Kardeşlerimden bir iz var mı diye omzumun üzerinden bakıyorum. Tamamen gülünç olabilirim ve beni bir lutinle sohbet ederken görürlerse çarmıha gererler.

-Ama zavallı yaratığı tanıştırmadan tuzağa düşürmek pek doğru gelmiyor. "Adım Célie," diye ekliyorum, her saniye daha da aptal hissederek. Kitaplarda dilden bahsedilmese de lutinler *bir şekilde* iletişim kuruyor olmalı. Kendimi işaret ediyorum ve tekrar ediyorum, "Célie. Say-lee."

Hala bir şey söylemiyor. Eğer o bir *erkek* bile .

Tamam. Omuzlarımı dikleştirerek kafesin kolunu tutuyorum çünkü saçmalıyorum ve gidip diğer kontrol etmeliyim. Ama önce- "Mantarı üstten çevirirsen,"

isteksizce mırıldandı, "şişe açılacak. Umarım mürver seviyordursun."

"Lutin'le mi konuşuyorsun?"

Jean Luc'un sesiyle dönüyorum, kafesi bırakıyorum ve kızarıyorum. "Jean!" İsmi gıcirtıyla çıkıyor. "Seni duymadım."

"Açıkça." Birkaç dakika önce saklandığım yabancı otların arasında duruyor. Suçlu ifadem karşısında iç geçiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne yapıyorsun, Célie?"

"Hiçbir şey."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Mükemmel bir soru. Neden inanmıyorsun-" Ama lutin ben sözümü bitiremeden elini uzatıyor ve benimkini kapıyor. Bir çılgılık atarak sarsılıyorum ve geriye doğru devriliyorum - lutinin *pençeleri* yüzünden değil, *sesi* yüzünden. Teni tenime değdiği anda, en garip ses zihnimde yankılanıyor: *Larmes Comme Étoiles*.

Jean Luc anında saldırır, bir adımdan diğerine Balisarda'sını kınından çıkarır.

"Hayır, bekle!" Kendimi onunla kafesteki Lutin'in arasına attım. "*Bekle!* Bana zarar vermedi! Zarar vermek istemedi!"

"Célie," diye uyarıyor Jean Luc, sesi alçak ve sinirli, "kuduz olabilir-"

"*Frederic* kudurmuş. Git bıçağını ona salla." Lutin'e nazikçe gülümsedim. "Özür dilerim, efendim. Ne dediniz?"

"Hiçbir şey söylemedi-"

Lutin elini parmaklıkların arasından uzatarak beni yaklaştırmaya çağırırken Jean Luc'u susturuyorum. Bana tekrar dokunmak istediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. "Oh." Sertçe yutkunuyorum, bu fikirden pek hoşlanmıyorum. "Sen- evet, şey -"

Jean Luc dirseğimi kavradı. "Lütfen bana ona dokunmayacağını söyle. Nerede *olduğu* hakkında hiçbir fikrin yok."

Lutin şimdi daha sabırsızca el kol hareketleri yapıyor ve ben fikrimi değiştiremeden boştaki elimi uzatarak

Parmak uçları. Teni pürüzlü gibi. Kirli. Toprak altından çıkarılmış bir kök gibi. *Benim adım*, diye tekrarlıyor uhrevi bir sesle. *Larmes Comme Étoiles*.

Ağzım açık kaldı. "Yıldızlar Gibi Gözyaşı?"

Hızlı bir baş hareketiyle elini çekip şarabını bir kez daha kavırıyor ve alay ederek beni geriye doğru çeken Jean Luc'a hançer gibi bakıyor. Sersemlikten başım dönmek üzereyken kollarına atılıyorum. "Onu duydun mu?" Nefes nefese sordum. "Adının ne anlama geldiğini söyledi-"

"Onların isimleri yok." Kolları beni sıkıca sarıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Lutinler konuşmaz, Célie."

Bakışlarım daralıyor. "Sence ben bir yalancı mıyım?"

Tekrar iç çekerek -her zaman iç çeker- alnıma bir öpücük konduruyor ve ben hafifçe yumuşuyorum. Nişasta ve deri gibi kokuyor, Balisarda'sını cilalamak için kullandığı keten tohumu yağı gibi. Tanıdık kokular. Rahatlatıcı kokular. "Bence hassas bir kalbin var," diyor ve bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum. İltifat *olmalı* "Bence kafesleriniz harika ve bence lutinler mürverleri sever." Gülümseyerek geri çekiliyor. "Bence de gitmeliyiz. Geç oluyor."

"Gitmek mi?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, tepeye bakmak için ona doğru eğiliyorum. Pazuları avuçlarımın altında biraz geriliyor. "Peki ya diğerleri? Kitaplarda bir yuvanın en fazla yirmi lutin barındırabileceği yazıyor. Eminim Çiftçi Marc hepsini almamızı istiyordur." Kardeşlerimin seslerinin çoktan kaybolduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Gerçekten de tepenin ardında, tek bir horozun ötüşü dışında tüm çiftlik sessizliğe gömülmüş durumda. "Nerede" -karnımda utanç gibi sıcak bir şey çatlıyor -"Herkes nerede Jean?"

Bana bakmıyor. "Onları önden gönderdim."

"Nereye?"

"La Fôret des Yeux'e." Boğazını temizleyip geri adım atıyor, Balisarda'sını kınına sokuyor, sonra yeniden gülümseyip kafesimi almak için eğiliyor. Bir saniye sonra bana serbest elini uzatıyor. "Hazır mısın?"

Mide bulandırıcı bir farkındalıkla ona bakıyorum. Onları önden göndermesinin tek bir nedeni olabilirdi. "Diğer lutinleri çoktan tuzağa düşürdüler, değil mi?" Cevap vermeyince yüzüne bakıyorum. Bana dikkatle, *temkinli* bir şekilde bakıyor, sanki kırılmaya ramak kalmış cam kırıklarıymışım gibi. Ve belki de öyleyim. Artık yüzeyimdeki örümcek ağı çatlaklarını sayamıyorum, artık hangi çatlağın beni kıracağını *bilemiyorum*. Belki de bu olacak.

"Jean?" Israrla tekrar ediyorum.

Bir ağır iç çekiş daha. "Evet," diye itiraf etti sonunda. "Onları çoktan tuzağa düşürdüler."

"*Nasıl?*"

Başını sallayarak elini daha kararlı bir şekilde kaldırır. "Önemli değil. Kafesleriniz harika bir fikirdi ve deneyim zamanla gelecek-"

"Bu bir cevap değil." Şimdi tüm bedenim titriyor ama durduramıyorum. Görüşüm elinin temiz bronz teninde, sık kesilmiş siyah saçlarının parlaklığında daralıyor. Benim saç tellerim dağınık bir şekilde boynuma yapışmışken ve sırtımdan aşağı ter damlaları süzülürken, o -rahatsız olsa da- mükemmel bir şekilde sakın görünüyor. Çamurun altında, yanaklarım eforla kızarıyor. Aşağılanarak. "Bütün lutin *yuvasını* nasıl tuzağa düşürdüler?" Korkunç bir düşünce daha doğar. "Bekle, ne kadar sürdü?" Sesim suçlayıcı bir şekilde yükseliyor ve parmağımla burnunu işaret ediyorum. "Ne zamandır beni bekliyorsun?"

Yıldızlar Gibi Gözyaşı şişenin kapağını açmayı başarır ve şarabın yarısını bir dikişte yutar. Jean Luc kafesini yavaşça yere bırakırken tökezler. "Célie," der Jean Luc, sesi yatıştırıcıdır. "Bunu kendine yapma. Kafesin *işe yaradı* ve bu seferki sana adını bile söyledi. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Lutinlerin isimleri yok sanıyordum," diye çıkıştım. "Ve beni küçümsemeyin. Frederic ve diğerleri lutinleri nasıl tuzağa düşürdüler? Elle yakalamak için çok hızlılar ve-" Jean Luc'un teslim olmuş ifadesi karşısında yüzüm düşüyor. "Ve onlar

onları elle yakalamak. Oh Tanrım." Burnumun kenarını sıkıyorum, her nefesim daha hızlı, daha keskin geliyor. Göğsüm acı verecek kadar sıkışıyor. "Onlara yardım etmeliydim, ama bu tuzaklar-" Altın boya şimdi bana bakıyor, bayağı ve kaba. "Herkesin zamanını boşa harcadım."

Ne de siz bir hanmefendisiniz.

"Hayır." Jean Luc başını şiddetle sallıyor, pis ellerimi kavırıyor. "Yeni bir şey denedin ve işe yaradı."

Bu yalan karşısında gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Son altı aydır tek yaptığım denemek, denemek ve *denemek*. Çenemi kaldırıyorum, bir gülümsemeyi zorlarken sefilce burnumu çekiyorum. "Haklısın elbette ama henüz gitmemeliyiz. Dışarıda hâlâ daha fazlası olabilir. Belki Frederic birkaçını kaçırmıştır-"

"Bu sonuncusu."

"Bunun son olup olmadığını nasıl bilebilirsin-?" Zihnim nihayet toparlanırken gözlerimi kapatıyorum. Tekrar konuştuğumda sesim kısık. Yenilmiş. "Onu bana sen mi gönderdin?" Cevap vermiyor ve sessizliği ikimizi de lanetliyor. Gözlerimi açıyorum ve onun kraliyet mavisini tutup sallıyorum. *Onu* sarsıyorum. "Onu ilk sen mi yakaladın, sadece buraya gizlice gelip onu serbest bırakmak için mi?"

"Gülünç olma-" "Sen mi yaptın?"

Bakışlarını kaçırarak, sert elleriyle kendini çözdü. "Bunun için zamanım yok, Célie. Bu akşamki ayinden önce acil bir konsey toplantım var ve Peder Achille çoktan haber gönderdi - saatler önce Kule'ye dönmemi istedi."

"Nedenmiş o?" Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Ne acil konsey toplantısı? Bir şey mi oldu?"

Bu eski bir soru. Yorgun . Jean Luc, benim göremediğimi düşündüğü anlarda Peder Achille ile hararetle fısıldaşarak tuhaf anlarda ortadan kayboluyor. Bana neden nefeslerinin altında fısıldadıklarını, neden yüzlerinin her geçen gün daha da karardığını söylemeyi reddediyor. İkisinin bir sırrı var.

-Ama ne zaman sorsam Jean Luc'un cevabı aynı: "Bu seni ilgilendirmez, Célie. Lütfen endişelenme."

Artık kelimeleri saat gibi tekrarlıyor ve çenesini atlarımıza doğru sallıyor. "Haydi. Arabayı yükledim."

Bakışlarını, ben Tears Like Stars ile sohbet ederken kafeslerimi düzgün sıralar halinde dizdiği söz konusu arabaya doğru takip ediyorum. Toplamda on dokuz. Yirmincisini tek kelime etmeden sahanın etrafında yürürken taşıyor. Tears Like Stars - artık iyice sarhoş - parmaklıklara yaslanmış, öğleden sonra güneşinin altında usulca horluyor. Başka biri için bu sahne büyüleyici görünebilir. İlginç. Belki de üzerimdeki gümüş madalyayı, parmağımdaki elmas yüzüğü onaylarcasına başlarını sallarlardı.

Masumları korumak için kılıç kullanmana gerek yok, Célie. Jean Luc'un eski sözleri sonbahar esintisinde bana geri dönüyor. *Bunu herkesten çok sen kanıtladın.*

Zaman hepimizin yalancı olduğunu kanıtladı.

İkinci Bölüm

Güzel Porselen, Güzel Bebek

Altı aydan beri ilk kez akşam ayinini kaçırdım. Jean Luc saat yedi buçukta kapımı çaldığında - refakatçimiz merakla ortalıkta yoktu - hasta numarası yapıyorum. Bu da bir ilk. Kural olarak yalan söylemem ama bu gece umurumda değil.

"Özür dilerim Jean. Sanırım biraz önce üşüttüm." Dirseğime doğru öksürerek loş koridora doğru eğildim, vücudumu gizlemeye dikkat ediyordum. Beni dantelle süslenmiş fildişi ipek geceliğimle görmesine izin veremezdim. Ailemin West End'deki evinden getirdiğim pek çok aptalca ve kullanışsız şeyden biri. Beni Chasseur Kulesi'nin buz gibi cereyanından korumasa da, kendimi daha kendim gibi hissetmemi sağlıyor.

Ayrıca, Jean Luc yurtlara taşındığımda şömineli bir oda için ısrar etti.

Hatırladıkça yanaklarım hâlâ ısınıyor. Yurtlarda şöminesi olan *tek* odanın burası olduğunu boş verin.

"İyi misin?" Tamamen normal olan ateşimi kontrol etmek için aralıktan uzanırken yüzü endişeyle çarpılıyor. "Bir şifacı çağırayım mı?"

"Hayır, hayır"-elini sıkıp alnımdan olabildiğince rahat bir şekilde kaldırıyorum-"nane çayı ve erken bir gece işe yarayacaktır. Az önce yatağın altını kapattım."

Yatağımdan bahsedince, sanki onu haşlamışım gibi elini geri çekiyor. "Ah," diyor, garip bir öksürükle doğruldu ve geri adım attı. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Belki istersin diye düşünmüştüm ama hayır, kesinlikle uyumalısın." Omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak, göremediğim bir şeye doğru başını sallıyor ve boğazındaki törpüyü temizliyor. "Eğer sabah kendini daha iyi hissetmezsen, söylemen yeterli. Sorumluluklarını devredeceğim."

"Bunu yapmamalısın, Jean." Etrafından koridora bakma dürtüsüne direnerek sesimi alçaltıyorum. Belki de ona bir refakatçi eşlik ediyordur. Bu düşünceyle içime ağır bir hayal kırıklığı çöküyor, ama *elbette* yanında bir refakatçi getirmiştir -getirmesi gerektiği gibi. Geceleyin tek başına ziyaret ederek itibarımızı ya da pozisyonlarımızı riske atmasını asla istemezdim. "Bir öksürükle konsey kütüphanesini kataloglayabilirim."

"*Yapabiliyor olman yapman* gerektiği anlamına gelmez." Belirsiz bir gülümsemeyle duraksıyor. "Frederic tamamen sağlıklıyken ve alfabesini bilirken olmaz."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, kendimi onun gülümsemesine karşılık vermeye zorluyorum - çünkü bu sabah lutinlerle yaşadığım başarısızlık onun hatası değildi, gerçekten değildi ve önümüzdeki altı ay için bir refakatçi de değildi. Gerçekten de Jean Luc ve kardeşlerimiz sayesinde lutinler La Fôret des Yeux'ye sağ salim ulaştı ve Peder Marc arpasını huzur içinde hasat edebilecek. Herkes kazanacak.

Bu da demek oluyor ki ben de istemeden kazanmış olmalıyım.

Doğru.

İhtiyatı elden bırakarak hafifçe elimi göğsüne koyuyorum, nişan yüzüğüm mum ışığında aramızda parıldıyor. "Yatakta kalırsam sorumluluklarımı devretmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Onları kendin yapacaksın -ve *çok güzel* yapacaksın- ama beni korumaya devam ." İçgüdüsel olarak daha yakına eğildiğimde o da eğildi, bakışları

"Sen sadece benim nişanlým deęilsin Jean Luc," diye fısıldarken dudaklarıma dūşüyor. Sen benim kaptanımsın."

Sertçe yutkunuyor ve bu hareket içimi tuhaf bir sıcaklıkla dolduruyor. Ben daha harekete geçmeden -*nasıl* harekete geçeceğimi bile bilemeden- bakışları bir kez daha omzunun üzerinden kayıyor ve refakatçimizin kaşlarını çatarak kollarını kavuşturduğunu hayal ediyorum. Ancak koridoru sivri bir öksürük yerine eğlenen bir ses dolduruyor.

Eğlenen, *tanıdık* bir ses.

"Gitmemizi mi istiyorsun?" La Dame des Sorcières ya da Cadıların Kadını olarak da bilinen Louise le Blanc'ın çilli yüzü Jean Luc'un omzunun üzerinden beliriyor. Muzip bir sırıtışla kaşlarını kaldırarak yüz ifademi değerlendiriyor. "Altı kişinin kalabalık olması hakkında ne derler bilirsin."

Şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. "Ne demek *altı*?"

"Saçmalık," diyor arkasından gelen başka bir ses. "Yedi kişi kalabalıktır, altı değil."

Mümkünse Lou daha da sırıtıyor. "Bu konuda oldukça kesin konuşuyorsun Beauregard. Sınıfı paylaşmak ister misin?"

"Muhtemelen bu hoşuna *giderdi*." Belterra'daki cadıların daha küçük ve ölümcül bir grubu olan Dames Rouges'un lideri Cosette Monvoisin, Jean Luc'un yanından geçip önümde durunca gözlerim daha da açılıyor. Jean isteksiz bir iç çekişle kenara çekiliyor ve kapıyı açarak tüm Belterra'nın *kralı* Beauregard Lyon ile üvey kardeşi Reid Diggory'nin arkasında durduğunu gösteriyor.

Beau'nun üvey kardeşi ve benim ilk aşkım.

Onları gördüğümde neredeyse ağzım açık kalacaktı. Bir zamanlar her birine, *özellikle* de Reid'e şüphe ve korkuyla bakardım ama Cesarine Savaşı tüm bunları değiştirdi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini garip bir şekilde salladı. "Onlara önce bir not göndermemiz gerektiğini söyledim."

Tüm grup içinde sadece Reid'in resmi bir unvanı yok, ancak Reid'in ünü en genç kaptan olarak

Chasseurs hala ondan önce geliyor. Tabii ki, bu uzun zaman önceydi. Savaştan önce. Kardeşlerini bulmadan önce.

Sihrini keşfetmeden önce.

Ancak gülümsemem artık hiç de zorlama değil. "Saçmalama. Herkesi görmek *harika*."

"Aynı şekilde." Yanağımı öpmek için eğilen Coco ekliyor: "Beau'nun önceki maceralarını anlatmasını yasakladığın sürece. İnan bana, onlardan hoşlanan tek kişi o olacaktır."

"Ah, bilmiyorum." Lou parmak uçlarında durup diğer yanağımı öpüyor ve ben de elimde olmadan içgüdüsel olarak ikisini de kemik kıran bir sarılmayla kucaklıyorum. "Psellismofili ile olan randevusunu duymak oldukça hoşuma gitti," diye boğuk bir sesle sözlerini bitiriyor.

Beau kaşlarını çatıp Lou'nun başının arkasına hafifçe vururken, ben onları bıraktığımda göğsümden uzuvlarıma ezici bir sıcaklık yayılıyor. "Sana ondan hiç bahsetmemeliydim."

"Hayır." Neşeyle kıkırdıyor. "." Sonra hepsi bana döndü.

Tüm krallıktaki güçlü insanlardan dördü -*en* güçlüsü değilse bile- odamın dışındaki dar koridorda sanki benim konuşmamı bekliyorlarmış gibi duruyorlar. Birkaç beceriksiz saniye boyunca onlara bakıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. Çünkü beni daha önce *burada* hiç ziyaret etmemişlerdi. Kilise, ziyaretçilerin Chasseur Kulesi'ne girmesine nadiren izin verir ve Lou, Coco ve Reid'in bir daha kapımızdan içeri adım atmamak için pek çok kişiden daha iyi nedenleri var.

Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin.

Jean Luc, Cesarine Savaşı'ndan sonra nefret dolu sözleri silmek için elinden geleni yapmış olsa da, soluk izleri hala yatakhanelerin girişini karartıyor. Kardeşlerim bir zamanlar bu kutsal kitaba göre yaşarlardı.

Lou, Reid ve Coco neredeyse bunun için yanıyordu.

Şaşkınlıkla, "İçeri girmek ister misiniz?" diye sormak için ağzımı açtığımda, Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine'in çanı çalıyor. Göğsümdeki o sıcaklık sadece

sesle inşa ediyor ve ben de dördüne eşit ölçüde ışınlanıyorum. Hayır. . Jean Luc sessiz bir onaylamazlıkla herkese ters ters baksa da, ayini atlamak anlamına gelse bile onları davet eden kişi o olmalıydı. Sonunda zil sustuğunda, "Bu akşam kimsenin ayine katılmayı planlamadığını varsaymakta haklı mıyım?" diye soruyorum.

Coco bana sırtarak karşılık veriyor. "Görünüşe göre hepimiz üşütmüşüz."

"Ve biz ona nasıl davranacağımızı biliyoruz." Lou göz kırparak pelerinininden bir kâğıt torba çıkarır ve içindekileri gururla sallayarak havaya kaldırır. Parmaklarının altında parlak altın harflerle PAN'S PATISSERIE parıldıyor ve baş döndürücü vanilya ve tarçın kokuları koridoru sarıyor. Lou çantadan yapışkan bir çörek çıkarıp elime tutuşturduğunda ağzım sulanıyor. "Boktan bir gün için de oldukça işe yarıyorlar."

"*Dil*, Lou." Reid ona sert bir bakış fırlatır. "Hâlâ bir kilisedeyiz."

Elinde pembe kurdeleye sarılmış krizantem ve hercai menekşelerden oluşan güzel bir buket tutuyor. Bakışlarını yakaladığımda, küçük, bıkkın bir gülümsemeyle başını sallıyor ve Coco'nun omzunun üzerinden bana uzatıyor. Boğazını temizleyerek, "Hala pembeyi seviyorsun, değil mi?" diyor.

"Pembeyi kim sevmez ki?" Lou, Coco'nun kırmızı pelerinininden bir deste kâğıt çıkarmasıyla aynı anda sorar.

"Herkes pembeyi sever," diye katılıyor.

"Pembeyi sevmem." Altta kalmak istemeyen Beau, arkasına sakladığı şarap şişesini gösterişli bir hareketle uzattı. "Şimdi zehrini seç, Célie. Hamur işleri mi, kartlar mı, yoksa şarap mı?"

"Neden üçü de olmasın?" Kara gözleri hınzır bir mizahla parlayan Coco, elindeki kartlarla adamın şişesini deviriyor. "Peki pembeyi sevmiyorsanız yatağınızdaki yastığı nasıl açıklıyorsunuz Majesteleri?"

Yılmayan Beau, şişesinin boynuyla onun kartlarını bir kenara iter. "Küçük kız kardeşim o yastığı benim için işlemişt.

çok iyi biliyorsun." Bana isteksizce ekliyor: "Ve üçünün de ruh ağrılarına iyi geldiği bilinir."

Bir ruh ağrısı.

"Bu," diyorum hayıflanarak, "çok hoş bir ifade."

Ben ikisinden birini seçmeden Jean Luc öne çıkarak hem iskambil destesini hem de şarap şişesini kaptı. "Hepiniz çıldırdınız mı? Sizi buraya *kumar oynamak ve içki içmek* için davet *etmedim*-"

Coco gözlerini deviriyor. "Şu anda aşağıda şarap içmiyorlar mı?"

Jean Luc ona kaşlarını çatar. "Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun." "Kendine bunu söylemeye devam et, Kaptan," der

En tatlı sesiyle. Sonra bana döndü, el konulan kartları ve şarabı işaret etti ve ekledi, "Bunu doğum günü kutlamalarının başlangıcı olarak kabul et, Célie."

"Üç günlük sefahati hak eden biri varsa, o da sensin." Hâlâ sırtıyor olsa da Lou'nun ifadesi devam ederken hafifçe yumuşuyor. "Ancak, bu gece yalnız kalmayı tercih ederseniz, sizi tamamen anlıyoruz. Sadece söylemeniz yeterli, biz de sizi yalnız bırakalım."

Bileğinin bir hareketiyle ve keskin bir sihir kokusuyla, elimdeki yapışkan çöreğin yerini bir fincan alıyor ve taze demlenmiş nane çayından mükemmel spiraller halinde buhar kıvrılıyor. Bir başka hareketle Reid'in çiçeklerinin yerinde cam bir sürahi bal belirliyor. "Boğazınız için," diyor basitçe.

Onlara şaşkınlıkla bakıyorum.

Elbette daha önce de sihir görmüş olmama rağmen -hem iyi hem de kötü- beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Gitmeni istemiyorum." Kelimeler çok hızlı, çok hevesli bir şekilde dökülüyor ağzımdan ama aksini iddia edemiyorum, onun yerine çaresiz bir omuz silkmeye çayı ve balı kaldırıyorum. "Yani, teşekkür ederim, ama birden kendimi çok daha iyi hissettim."

Kartlar ve hamur işleriyle dolu bir akşam, bu berbat günün ardından *tam da* olan şey ve Jean Luc'u bu teklifi sunduğu için dudaklarından öpmek istiyorum.

Lou'nun hediyelerini reddederek korkunç derecede kaba davrandım. Hızla ay fincanını kaldırdım ve fokur fokur kaynayan sıvıdan kocaman bir lokma yuttum.

Temas ettiğimde boğazım kabarıyor ve diğerleri odaya daldığında neredeyse boğuluyordum.

Jean Luc endişeyle sırtıma vuruyor. "Sen iyi misin?" "*Peki.*"

Nefes nefese, çay fincanını masamın üzerine ittim ve Lou bir sandalye çekti ve beni içine oturmaya zorladı. "Sadece dilimi yaktım. Endişelenecek bir şey yok-"

"Saçmalama," diyor. "Yanık bir dille çikolatalı eklerin tadını nasıl çıkarabilirsin ki?"

Pastane poşetine umutla bakıyorum. "ikolata getirmişsin -?"

"Elbette yaptım." Bakışları, oldukça isyankâr bir ifadeyle arkamda dolaşan Jean Luc'e kayıyor. "Kanelé bile getirdim, artık bana kaşlarını atmayı bırakabilirsin. Hafızam beni yanıltmıyorsa, romdan hoşlanıyorsun," diye sırtarak ekliyor.

Jean başını sertçe sallar. "Rom *sevmem.*"

"Kendine bunu söylemeye devam et, Kaptan." Coco keskin bir tırnağıyla işaret parmağının ucunu batırarak kan akıtıyor ve büyüünün kokusu bizi bir kez daha sarıyor. Büyülerini topraktan alan Lou ve Dames Blanches'ın aksine, Coco ve akrabaları büyüü kendi bedenlerinde tutuyorlar. "İşte." Kanı kendi parmağıma sürdükten sonra üzerine bir damla bal döküyor. "Lou haklı, hiçbir şey yanmış bir dil gibi her şeyi mahvedemez."

Kan ve balı dudaklarıma götürürken Jean Luc'a bakmıyorum. Elbette onaylamayacaktır. Her ne kadar Chasseur'lar ideolojilerinde büyük bir ilerleme kaydetmiş olsalar da -ki bunda Jean Luc'un payı hiç de az değil- sihir onu en iyi zamanlarda bile rahatsız ediyor.

Ancak Coco'nun kanı dilime değdiği anda ağızımdaki kabarcıklar iyileşiyor.

İnanılmaz.

"Daha iyi misin?" Jean Luc mırıltıyla sorar.

Elini tutup onu diğerlerinden uzaklaştırarak o kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım patlamak üzere. "Evet." Sesimi fısıltıya düşürüyorum ve Lou'nun hamur işlerini dağıtmaya başladığı masaya doğru işaret ediyorum. Elbette iki tane ona, bir tane de diğer herkese. "Tüm bunlar için teşekkür ederim Jean. Akşamlarını genellikle böyle geçirmediğini biliyorum ama *her zaman* tarot oynamayı öğrenmek istemişimdir." Şimdi hissedilir bir heyecanla parmaklarını sıkıyorum. "Arkadaşlar arasında kumar oynamak *kadar* da günah olamaz, değil mi? Hele Lou senin için canelé getirmişken?" Cevap veremedi, belki de cevabından *korkarak*, kollarında dönüyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Sence tarot oynamayı biliyor mudur? Sence bize öğretir mi? İşin hile yapma kısmını hiç anlamadım ama ikimiz birlikte bir yolunu buluruz herhalde-" Ancak Jean Luc bedenlerimizi nazikçe çözüyor. "Yapacağından hiç şüphem yok."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum, sonra hızla kollarımı kavuşturuyorum, yanaklarım sıcacık. Tüm bu heyecan içinde hâlâ sadece bir gecelik giydiğimi unutmuşum. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekerek, neredeyse bilinçaltı bir hareketle ceketini düzeltiyor ve gözlerim içgüdüsel olarak hareketi takip ederek göğüs cebindeki tuhaf bir yumruya takılıyor. Küçük ve dikdörtgen şeklinde olan bu şey bir çeşit kitaba benziyor.

Tuhaf.

Jean Luc beni konsey kütüphanesinde nadiren ziyaret eder ve ben onu hiçbir zaman iyi bir okuyucu olarak görmedim.

Ancak ben daha sormadan bakışları benimkilerden uzaklaştı ve sessizce, "Kalamam, Célie. Özür dilerim. Peder Achille için bitirmem gereken bir iş var."

Peder Achille için bitirilmesi gereken bir iş.

Kelimelerin düşüncelerimin bulanıklığını delip geçmesi tam bir saniye sürüyor, ama geçtiklerinde kalbim göğsümde birkaç beden küçülüyor sanki. Çünkü gözlerindeki o pişmanlık bulutunu tanıyorum. Çünkü sorsam bile cevap vermeyecek,

Çünkü aramızda bir sır daha kalması düşüncesine katlanamıyorum. Bir kez daha reddedilmeye.

Bunun yerine aramıza garip bir sessizlik çöküyor.

"Bu işi ayın sırasında bitirmeni mi bekliyor?" Yumuşakça sordum.

Jean Luc bariz bir rahatsızlık içinde ensesini ovuşturur. "Şey, hayır. Aslında bu akşamki törene katılacağımı sanıyordu, ama anlayacaktır."

"Yani senden bir şeyi bitirmeni beklemeden önce en az bir buçuk saatin var." Hâlâ bir şey söylemeyince kapının yanındaki kancadan bir bornoz kapıyorum ve Lou ikinci el mücevher kutuma hayranlık gösterisinde bulunurken sesimi alçaltıyorum. Coco yüksek sesle ona katılıyor ve Beau pastane poşetini Reid'in kafasına fırlatmadan önce buruşturuyor. "Lütfen ... işiniz ayın bitene kadar bekleyemez mi?" Sonra -bir saniye daha kıpırdamadan duramıyorum- elini tekrar yakalıyorum, yalvaran notayı sesimden uzak tutmaya kararlıyım. Bu geceyi bir tartışmayla mahvetmeyeceğim ve onun da mahvetmesine izin vermeyeceğim. "Seni özledim Jean. Peder Achille ile inanılmaz derecede meşgul olduğunu biliyorum ama birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Şaşkınlıkla durur. "Yapar mıydın?"

"Tabii ki yaparım." Şimdi diğer elini de kavriyorum, ikisini de göğsüme kaldırıyorum ve orada kucaklıyorum. Kalbimin tam karşısına. "Sen benim nişanlımsın. Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum, çikolatalı ekler ve ilk tarot oyunumuz da dahil. Ayrıca," diye ekliyorum zayıfça, "Lou aldatmaya kalkarsa bana başka kim söyleyecek?"

Arkadaşlarımıza doğru onaylamayan bir bakış daha fırlatıyor. "Tarot oynamamalıyız bile." Uzun ve acı dolu bir iç çekişle, parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirmeden önce parmak eklemlerime iffetli bir öpücük konduruyor. "Ama sana asla hayır diyemem."

Çikolata ve tarçının tatlı kokuları yalanla bozulmuş gibi görünüyor ve dilimin üzerindeki balın tadı aniden acılaşıyor. İkisini de görmezden gelmeye çalışıyorum, içimdeki kararsızlığa odaklanmaya çalışıyorum.

Jean Luc'un bakışları. Demek ki o da benimle vakit geçirmek istiyor. İstedğini *biliyorum*. "Yani işin bekleyebilir mi?" Ona soruyorum.

"*Sanırım* bekleyebilir."

Gülümsemek için kendimi zorlayarak ellerini bir, iki, üç kez öpüyorum ve bornozumu sıkmak için onu bırakıyorum. "Bugün sana ne kadar *mükemmel* bir nişanlı olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır, ama bana tekrar söylemekten çekinmeyin." Kıkırdarak beni diğerlerine doğru götürüyor, eklerlerin en çökmüş olanını yığından koparıp bana uzatıyor. Ancak bir ısırik bile almıyor. Kaneleyi de talep etmiyor. "Ortağım olacaksın," diyor, kesin bir ifadeyle.

Ekler elimde soğuk hissediyorum. "Tarot oynamayı biliyor musun?"

"Lou ve Beau bana yolda öğretmiş . Biliyorsun" - utanmış gibi boğazını temizledi, omuz silkti

- "Bir şişe romu paylaştığımız zaman."

"Oh."

Lou ellerini birbirine vurarak ikimizi de şaşırtıyor ve neredeyse eklerimi kucağına düşürüyorum. "O tam bir pislikti," diyor, "o yüzden korkma Célie, kısa sürede onu alt etmeni sağlayacağız."

Sanki bir işaretmiş gibi, aşağıdaki hafif bir müzik yükseliyor ve ışık, boru orgunun büyük bir *gümbürtüsüyle* titriyor. Refleks olarak en yakındaki mumu sabitlemek için uzandığımda Jean Luc bana hızlıca bakıyor. Odamın her düz yüzeyinde bir düzine daha var. Fildişi komodinlerimin, kitaplığımın, gardırobumun üzerinde yanıyorlar, şöminenin ışığıyla yarışıyorlar, şömine rafı boyunca bir avuç daha yanıyor. Dışarıdan bakan biri ikinci bir güneşe baktığını sanabilir ama artık güneş bile benim için yeterince parlak değil.

Karanlıktan hoşlanmıyorum.

Çocukken Filippa ve ben battaniyenin altında birbirimize sarılır, kıkırdar ve odamızın karanlığında hangi canavarların yaşadığını hayal ederdik. Artık bir çocuk değilim ve karanlıkta hangi canavarın gizlendiğini biliyorum-

Tenimdeki ıslak hissi, burnumdaki çürük kokusunu biliyorum. Ne kadar sık fırçaladığımı, ne kadar parfüm sürdüğümün bir önemi yok. Karanlık çürük kokuyor.

Nabzımdaki ani yükselişi yatıştırmak için ekler pastadan kocaman bir ısırık alıyorum.

Hamur işi yemek ve arkadaşlarımla tarot oynamak için sadece bir buçuk saat kaldı ve hiçbir şey, *hiçbir şey* bu akşamı için mahvedemeyecek - ne Jean Luc'un sırları, ne de kendi sırlarım. İkisi de sabah beni bekliyor olacak.

Midemiz iyi olacak, Célie. Hepimiz iyi olacağız.

Hepimiz iyi olacağız.

Yara izlerini göstermelisin, Célie. Onlar hayatta kaldığın anlamına geliyor.

Hayatta kaldığın anlamına geliyor.

Hayatta kaldım, hayatta kaldım, hayatta kaldım-

Lou'ya kaşlarını kaldırarak, "Hile yapmayacağına söz vermelisin" diyorum. Sonra bir kez daha düşünüp Beau'ya dönüyorum ve ekler pastayı onun burnuna doğrultuyorum. "Ve sen."

"Ben mi?" Alaycı bir tavırla elindekini savurur. "Herkes Reid'in ailedeki hilekar olduğunu bilirken mi?"

Yatağımın kenarına yerleşen Reid'in göğsünden kısıp kahkahalar yükseliyor. "Ben asla hile yapmam. Sadece kartlarda çok kötüsün."

"Kimse seni yakalamıyor diye," diyor Beau, odanın köşesinden bir sandalyeyi sürükleyerek, "hiç aldatmadığın anlamına gelmez. Arada bir fark var."

Reid omuz silkiyor. "Sanırım beni yakalamanız gerekecek."

"Bazılarımız büyüye vakıf değil-"

"O büyü kullanmıyor Beau," diyor Lou başını kaldırmadan, desteyi dikkatle keserken. "Sen bakmadığın zaman ona kartlarını söylüyoruz."

"Affedersiniz?" Beau'nun gözleri yuvalarından üzereydi. "Sen ne?"

Coco, botlarını çıkarırken başını salladıktan sonra Reid'in yanındaki yatağa tünüyor. "Bunu bizim için bir kazanç olarak görüyoruz"

Hepsi. Célie, sen *benim* ortağımsın," diye ekliyor Jean Luc ceketini çıkarırken. Paltosunu Lou'nun sandalyesinin arkasına örttüğünde, cebindeki kitap diğerlerinden daha aşağıda asılı duruyor. Ona bakmamaya çalışıyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Jean itiraz etmek için ağzını açtığında Coco onu susturmak için elini kaldırıyor. "Tartışmak yok. Ne de olsa ikiniz hayatınızın geri kalanında ortak olacaksınız."

Boğazımı tatlı bir kahkahaya zorlasam da ne kadar yanıldığını düşünmeden edemiyorum.

Ortaklık güven gerektirir ama Jean Luc bana Peder Achille ile olan işinden asla ve ben-

Kız kardeşimin tabutunda neler olduğunu ona asla anlatmayacağım.

Kabus her zaman olduğu gibi başlar.

Dışarıda bir fırtına kopuyor - yeryüzünü sarsan, evleri deviren ve ağaçları kökünden söken dehşet verici türden bir fırtına. Arka bahçemizdeki meşe ağacı yıldırım sonucu ikiye ayrılıyor. Yarıyı yatak odamızın duvarına çarptığında - neredeyse çatıda bir delik açacaktı- Pippa'nın yatağına fırlıyor ve yorganın altına dalıyorum. Beni kollarını açarak karşıladı.

"Aptal küçük Célie." Etrafımızda şimşekler çakarken mırıldanarak saçlarımı okşuyor ama sesi *kendi* sesi değil. Tamamen başka birine ait ve parmakları - doğal olmayan bir uzunluğa uzanıyor ve parmak eklemlerinde bükülüyor, kafa derimi yakalıyor ve enerjiyle çatırıyor. Beni porselen kollarına hapsediyor. Pip ve ben neredeyse birbirimizin aynısıyız, siyah-beyaz oyuncak bebekler gibiyiz. "Korkuyor musun, tatlım? Büyü seni korkutuyor mu?" Dehşete kapılmış bir halde geriye doğru sendelesen de, o beni sıkıca kavıyor ve fazlasıyla geniş bir gülümsemeyle bakıyor. Yüzünün ötesine uzanıyor. "Seni korkutmalı, evet, çünkü izin verirsem seni öldürebilir. Bunu ister miydin tatlım? Ölmek ister misin?"

"Hayır." Kelimeler dudaklarımdan bir senaryo gibi, kaçamadığım sonsuz bir döngü gibi dökülüyor. Oda dönmeye başladı ve ben

göremiyorum, *nefes alamıyorum*. Göğsüm iğne ucu kadar daralıyor. "P-P-P-Lütfen-"

"*Lütfen*." Alaycı bir tavırla ellerini kaldırır, ama artık şimşek tutmamaktadırlar. Onun yerine her parmağından kukla ipleri sarkıyor. Başıma, boynuma, omuzlarıma bağlanıyor ve yataktan kalktığında çaresizce onunla birlikte gidiyorum. Elimde bir Balisarda beliriyor. Elimde *değersiz*. Çocuk odamızın zeminine süzülüyor, beni yaklaştırmaya çağırıyor, yatağımın ucundaki boyalı ahşap eve doğru sürükleniyor. "Buraya gel tatlım. Ne kadar sevimli küçük bir bebek."

Onun sözleriyle ayaklarım titriyor -tink, *tink*, her adımda tink-ve aşağı baktığımda çığlık atamıyorum. Ağzım porselen. Tenim cam gibi. Onun zümrüt bakışları altında bedenim kasılmaya başlıyor, ta ki ben devrilene, yanağım halıya çarpana kadar. Balisarda'm tenekeye dönüyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyor üstümden. "Buraya gel de seni paramparça edeyim."

"P-Pippa, artık oynamak istemiyorum-"

Uğursuz bir kahkaha atarak ağır çekimde eğilir ve kuzguni saçlarına yıldırım düşer, böylece korkunç beyazlar parlar. *Güzel porselen, güzel bebek, güzel saatin başladı. Gece yarısına kadar gelip onu kurtar, yoksa kalbini yerim.*

Parmağının bir hareketiyle binlerce parçaya ayrılıyorum, gözlerimin kırıkları şimşeklerin, gök gürültüsünün, boyalı yüzlerin ya da porselen ayakların olmadığı bebek evine doğru uçuyor.

Burada sadece karanlık var.

Burnuma, ağzıma bastırıyor, boğulana kadar et ve hastalıklı tatlı bal, kız kardeşimin saçının kırılğan telleri. Ağzımı, dilimi kaplıyorlar ama onlardan kaçamıyorum. Parmaklarım kanlı ve çiğ. Kırılmış. Tırnaklarım gitmiş, yerlerini tahta kıymıkları almış. Gül ağacından tabutunun kapağını tirmaladıkça, onun adını haykırdıkça, Reid'in adını haykırdıkça, ses tellerim yıpranıp kopana kadar çığlık attıkça derimden dışarı çıkıyorlar.

"Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor." Pip bağıını yavaGça, doğal olmayan bir Gekilde bana doğru çeviriyor, güzel yüzü çökük ve *yanlıG*. Bu karanlıkta görememem gerekirdi, ama görebiliyorum.

-*Yapabiliyorum* ve yarısı kayıp. Bir hıçkırıkla gözlerimi kapatıyorum ama o da göz kapaklarımın altında yaşıyor. "En azından artık buradasın," diye fısıldıyor. "En azından yalnız ölmedik."

Mariée . . .

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Kanımla, hastamla, *onunla* karışıyorlar. "*Pip* -"

"Midelerimiz iyi olacak, Célie." İskelet gibi bir elini yanağıma dokunduruyor. "Hepimiz iyi olacağız."

Sonra o elini göğsüme gömüyor, kalbimi çıkarıp yiyor.

Üçüncü Bölüm

Saman Adam

Ertesi sabah, adımlarımı hafif ve öksürüklerimi sessiz tutmaya dikkat ederek cephanelikte sürünürken cam yutmuş gibi hissediyorum - çünkü Lou'nun çayı bile çığlıklarla dolu bir geceyi iyileştiremez. Güneş henüz doğmadı ve kardeşlerim henüz aşağı inmedi. Şansım yaver giderse, onlar gelmeden önce eğitim seansımı bitirip, seyircisiz bir şekilde dışarı çıkacağım.

Jean Luc bana geleneksel anlamda bir eğitime ihtiyacım olmayacağını söyledi ama açıkça görülüyor ki bu olmadan bir avcı olarak hizmet edemem.

Diğer Chasseur'lar kitaplarla ve tuzaklarla vakit kaybetmiyor. Soğuk parmaklarımı daha soğuk silahların üzerinde gezdiriyorum, neredeyse karanlıkta kendimi yaralıyordum. Fırtına bulutları pencerelerden sızan soluk gri şafak ışığını örtüyor. Yakında yağmur yağacak. Buna devam etmek için mükemmel bir neden daha. Rastgele bir mızrak tutuyorum, elimden kayınca neredeyse bir ölüyü uyandıracaktım.

ve taş zemine çarpıyor.

"İsa'nın kemikleri." Sözcükleri tıslıyorum, onu almak için alçalıyorum ve garip, hantal şeyi masaya geri kaldırmak için mücadele ediyorum. *Bir insan* böyle bir aleti nasıl kullanabilir, aklım almıyor. Gözlerim kapıya, koridorun ötesine dalıyor. Eğer zorlarsam, mutfaktaki hizmetçilerin alçak seslerini ve yumuşak seslerini duyabiliyorum, ama kimse araştırmaya gelmiyor. Onlar geceleri de gelmiyorlar - değil

Ne hizmetçiler, ne avcılar, ne de kaptan. Hepimiz çığlıklarımı duymamış gibi davranıyoruz.

Şimdi telaşlıyım -anlaşılmaz bir şekilde tedirginim- onun yerine daha mantıklı bir personel seçiyorum. Balisarda'm üst katta güvenle saklanmaya devam ediyor.

Bugün kesinlikle bir şey *bıçaklamama* gerek yok.

Arkamdan son bir kez baktıktan sonra, ferforje çit boyunca sıralanmış saman adamların bana dik dik baktığı eğitim alanına doğru sessizce ilerliyorum. Çentikli ahşap direkler ve okçuluk hedeflerinin yanı sıra ortada büyük bir taş masa da onlara katılıyor. Çizgili bir tente onu hava koşullarından koruyor. Jean Luc ve Peder Achille sık sık masanın altında duruyor, paylaşmayı reddettikleri şeyler hakkında alçak sesle ve sinsice konuşuyorlar.

Bu seni ilgilendirmez, Célie.

Lütfen endişelenme.

Jean Luc'a göre *hiçbir* şey beni ilgilendirmiyor gibi görünse de - kardeşlerimden kaçacak, sabahın beşinde eğitim alanına gizlice girecek kadar endişeleniyorum. Aylar önce avludaki ilk maçımdan sonra, bir avcı olarak yeteneklerimin başka bir yerde yattığını çabucak fark ettim.

Tuzak kurmak gibi mi?

Gözlerimi ovuşturarak kaşlarımı çatıyorum ve saman adamların ilkine yanaşıyorum.

Dün gece gördüğüm rüya bir şeyi kanıtladıysa, o da eve dönemeyeceğimdir. Geri dönemem. Sadece ileriye gidebilirim.

"Doğru." Gözlerimi sevimsiz heykele dikip, erkeklerin yaptığını gördüğüm gibi duruşumu genişletiyorum. Eteğim - ağır mavi yün- rüzgârda hafifçe sallanıyor. Boynumu kıvrarak asayı iki elimle önümde tutuyorum. "Bunu yapabilirsin, Célie. Çok basit." Başımı sallıyorum ve ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Lou'nun sana ne dediğini hatırla. Gözler"iyi bir önlem için kaydırıyorum-"kulaklar" kaydırıyorum, bu sefer daha sert

-"burun" -bir tokat daha- "ve kasık."

Ağzımı kararlı bir şekilde bükerek, adamın karnını deşen sert bir yumrukla hamle yapıyorum. Ancak pipet pes etmedi ve benim momentumum adamın

yerine karnıma saplanıyor ve *nefesimi* kesiyor. İki büklüm oldum ve o noktayı nazikçe ovdum. Acıyla.

Cephanelik kapısından alkış sesleri geliyor. Gök gürültüsünün gürültüsü arasında neredeyse ka ırıyordum, ama kahkahalar - bunu yanlış anlayamam. Bu *ona* ait. Yanaklarım kıpkırmızı, Frederic'in bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum, iki yanımda bir avuç Chasseurs var. Sırıtıyor ve alkışlamaya devam ediyor, ellerini her  ırpışında yavaş ve vurgulu. "Bravo, matmazel. Harikaydı." Bir kolunu saman adamımın omuzlarına atarken arkadaşları kıkırdıyor. Bu sabah paltosunu giymemiş, sadece soğuğa karşı ince keten bir gömlek giymiş. "Geçen seferkinden çok daha iyi. Belirgin bir gelişme."

Geçen sefer etek ucuma takıldım ve neredeyse bileğimi kırıyordum.

Gök gürültüsü bir kez daha etrafımızda yankılanıyor. Benim karanlık ruh halimi yansıtıyor. "Frederic." Asamı almak için sertçe eğildim. Benim elimde büyük olsa da, onun elindeki uzun kılıcın yanında küçük ve  onemsiz görünüyor. "Bu sabah nasılsın? Umarım iyi uyumuşsundur?"

"Bir bebek gibi." Sırıtıyor ve ben arkamı dönmek için hamle yaptığımda asayı elimden alıyor. "Yine de merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Burada ne işiniz var Matmazel Tremblay? Pek iyi uyumamışsınız gibi geldi."

Rol yapmak buraya kadarmış.

Dişlerimi sıkarak sesimi eşıt tutmak için mücadele ediyorum. "Buraya eğitim almaya geldim Frederic, tıpkı senin gibi. Hepiniz gibi," diye ekliyorum, kardeşlerime sivri bir bakış fırlatarak. Bakışlarını kaçırma, yüzlerini kızartma ya da başka bir şeyle meşgul olma zahmetine girmiyorlar. Neden yapsınlar ki? Ben onların en büyük eğlence kaynağıyım.

" yle misin?" Frederic'in sırıtışı, nasırlı parmakları arasında yuvarlayarak asamı incelerken daha da genişliyor. "Eski püskü asalarla pek antrenman yapmıyoruz matmazel. Bu tahta parçası bir cadıyı g  ten düşürmez."

"Cadıların güçten düşürülmesine yok." Ona ters ters bakmak için çenemi kaldırıyorum. "Artık değil."

"Hayır mı?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "*Hayır.*"

Avlunun karşısındaki bir Chasseur - Basile adında gerçekten sevimsiz bir adam - çentikli bir direğin tepesinden düşüyor. Parmak eklemlerini direğe vurduktan sonra şöyle seslenir: "Sadece iki tahta parçası bu işi görür! Bir kazık ve bir kibrit!" Sanki son derece komik bir fıkra anlatmış gibi kahkahalarla gülüyor.

Dilimi ısıramadan ona ters ters bakıyorum. "Jean Luc'un seni duymasına izin verme."

Şimdi bakışlarını kaçırıyor ve huysuzca mırıldanıyor: "Sakin ol, Célie. Bir şey demek istemedim."

"Oh, ne kadar . Çok komiksin tabii ki."

Frederic kıkırdarak asamı çamura fırlatıyor. "Merak etme Basile. Jean Luc burada değil. Biri ona söylemedikçe nasıl bilebilir ki?" Uzun kılıcını çeviriyor ve kabzasını bana doğru itmeden önce bıçağından yakalıyor. "Ama eğer gerçekten bizimle antrenman yapmak istiyorsan, *Célie*, elbette yardım etmek isterim." Saint-Cécile'in üzerinde şimşekler çakıyor ve o da gök gürültüsünü duyabilmek için sesini yükseltiyor. "Hepimiz isteriz, değil mi?"

Soru karşısında gözlerinde bir şeyler kıpırdıyor. Bahçede bir şeyler kıpırdıyor.

Geriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum ve giderek yaklaşan diğerlerine bakıyorum. İki ya da üçü rahatsız görünme nezaketini gösteriyor. "Buna gerek kalmayacak," diyorum derin bir nefes almaya zorlayarak. Sakin olmaya zorluyorum. "Saman adamla tartışabilirim-"

"Oh, hayır, Célie, bu olmaz." Frederic, sırtım başka bir saman adama çarpana kadar adımlarımı gölgeliyor. Panik omurgamdan yukarı sıçırıyor.

"Onu rahat bırak, Frederic." Diğerlerinden biri, Charles, başını sallar ve öne çıkar. "Bırak antrenman yapsın."

"Ona zarar verirsen Jean Luc bizi çarmıha gerer," diye ekliyor arkadaşı. "Onun yerine seninle dövüşeceğim."

"Jean Luc"-Frederic yumuşak, rahat, gözlerindeki sert parıltı dışında tedirgin olmadan konuşuyor-"küçük güzel nişanlısının buraya ait olmadığını biliyor. *Sen* ne düşünüyorsun, Célie?" Başını eğerek bana uzun kılıcını bir kez daha uzatıyor. Hâlâ sırtlıyor. "Buraya ait misin?"

Dile getirmedeği sorusunu duyabiliyorum, bizi izlerken hepsinin gözlerine yansıdığını *görebiliyorum*.

Avcı mısın, yoksa kaptanın güzel nişanlısı mısın?

İkisi de benim, onlara hırlamak istiyorum. Ama beni duymayacaklar, belki de duyamazlar, bu yüzden bunun yerine omuzlarımı dikleştiriyorum, Frederic'in bakışlarıyla buluşuyorum ve parmaklarımı uzun kılıcının etrafına sarıyorum. "Evet." Kelimeyi ısıyorum, dişlerimin kırılışını duymasını umuyorum. *Hepsinin* duymasını umarak. "Ben buraya aitim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Alaycı bir kahkaha atarak bıçağı bırakır.

Ağırlığını taşıyamayınca sendeleyerek ilerliyorum, eteğim ayaklarıma dolanınca neredeyse kendimi kazığa oturtuyordum, kılıç ve ben yere doğru yuvarlanıyoruz. Kuşkulu bir iç çekişle dirseğimi yakalıyor, yakınımı eğilip sesini alçaltıyor. "İtiraf et, ma belle. Kütüphaneyi tercih etmez miydin?"

Küçücük deyince kaskatı kesildim.

"Hayır." Kolumu çekerek eteğimi düzelttim ve korsajımı düzelttim, gözlerim ve yanaklarım sıcaktı. Uzun kılıcı işaret ediyorum ve sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum. "Ancak başka bir silah tercih *ederdim*. Bunu kullanamam."

"Belli ki."

"Al." Fark ettirmeden yanıma sürüklenen Charles bana küçük bir hançer uzatıyor. Yağmurun ilk damlası iğne inceliğindeki bıçağın üzerine düşüyor. "Al bunu."

Chasseurs'e katılmadan önce, gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgilerine, böyle bir jestin yiğitliğine takılıp kalabilirdim. Merhametine. Onu, *Frederic* gibilerle ilişki kurmaktan aciz, parlak zırhlı bir şövalye olarak hayal ederdim. Aynı şeyi kendim için de hayal ederdim - ya da belki kendimi bir kuleye kapatılmış bir bakire olarak hayal ederdim.

Şimdi reverans yapma dürtüsüne direniyorum, bunun yerine başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim, Charles."

Derin bir nefes daha alarak, uzun kılıcını avuçlarının arasında çeviren Frederic'e dönüyorum. "Başlayalım mı?" diye soruyor.

Dördüncü Bölüm

Bizim Kız

Başımı sallayıp hançerimi kaldırdığımda bileğini gelişigüzel savuruyor ve kılıcımı yere düşürüyor. "İlk ders: Bir uzun kılıca karşı hançer kullanamazsın. Bunu *senin* bile bilmen gerekir. Eski el yazmalarımızı incelemek için yeterince zaman harcadığın kesin, yoksa sadece peri mi okuyorsun?"

Hançerimi çamurdan çıkarıp anında ateşliyorum. "Uzun kılıcı *kaldıramıyorum*, seni çekilmez ahmak."

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?" Diğerleri gösteriye hazırlanırken o da kedinin fareyle oynadığı gibi benim etrafımda dönüyor. Charles bizi dikkatle izliyor. Arkadaşı ortadan kayboldu. "Fiziksel gücünüzü geliştirmeye çalıştınız mı? Bir kılıcı bile kaldıramazken bir haydut loup garou'yu nasıl yakalayacaksın? Acaba onları yakalamak *isteyecek* misin, yoksa onlara dost mu diyeceksin?"

"Saçmalama," diye çıkışıyorum. "Durum gerektiriyorsa tabii ki yaparım-"

"Bunu gerektiriyor."

"Geçmişte yaşıyorsun, Frederic." Parmak eklemlerim hançerimin kabzası etrafında beyazlaşıyor ve onunla kafasına vurmaktan başka bir şey istemiyorum. "Chasseurs değişti. Artık farklı olanları *zayıflatmamız* ya da *yakalamamız* gerekmiyor-"

"Arkadaşlarının dünyayı kurtardığını sanıyorsan çok safsın, Célie. Kötülük hala burada yaşıyor. Belki *herkesin* kalbinde değil ama bazılarının kalbinde. Cesarine Savaşı pek çok şeyi değiştirmiş olsa da bunu değiştirmede. Dünyanın hâlâ kardeşliğimize ihtiyacı var." Uzun kılıcını en yakınımızdaki saman adamın göğsüne saplıyor ve bir paratoner gibi titremeye başlıyor. "Ve böylece kardeşliğimiz devam ediyor. Gel bakalım. Kurt adam olduğumu farz et. Az önce bir çiftçinin sığırlarını yedim ve tavuklarıyla ziyafet çektim." Bir şovmen edasıyla kollarını iki yana açarak, "Beni zapt edin." diyor.

Ben ona bakarken yağmur şiddetle yağmaya başladı. Zaman kazanmak için kollarımı sıvarken.

Çünkü bir kurt adamı zapt etmekle ilgili ilk şeyi bilmiyorum.

Gözler, kulaklar, burun ve kasıklar. Lou'nun kahkahası düşüncelerimin sarmal paniğini yarıp geçiyor. Eğitime başlamamın ertesi günü, Jean Luc'un ikimizin de bir daha eğitim sahasına gitmemesine karar verdiği gün beni eğitim sahasında ziyaret etmişti. *Kiminle karşı karşıya olduğun önemli değil, Célie- herkesin bir yerlerde bir kasığı vardır. Bul onu, vurabildiğin kadar sert vur ve oradan defol git.* Basile alay etmeye başlayınca omuzlarımı dikleştiriyorum, duruşumu genişletiyorum ve hançerimi bir kez daha kaldırıyorum.

Avluya daha fazla Chasseur akın etti. Bizi utanmaz bir merakla izliyorlar.

Bunu yapabilirim.

Ancak gözlerine doğru hamle yaptığımda Frederic bileğimi kolayca yakalıyor, beni hasta bir pirouette ile döndürüyor ve yüzümü saman adama doğru zorluyor. Gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor. Beni orada gereğinden uzun süre tutuyor fazla güç kullanarak- yanaklarımı sazlara sürüyor, ta ki ben tüm bunların adaletsizliği karşısında neredeyse çığlık atana kadar. Çılgınca çırpınarak karnına dirsek atıyorum ve alaycı bir gülümsemeyle rahatlıyor. "Bu geyik gözleri sizi ele veriyor, matmazel. Çok anlamlılar."

"Sen bir *domuzsun*," diye hırladım.

"Hmm. Duygusal da." Kulağına doğru çılgınca sallandığımda, tamamen ıskalayıp çamurda biraz kayarak kaçıyor. "Sadece burada olmaman gerektiğini kabul et, ben de memnuniyetle çekileyim. Ben davamıza dönerken sen de elbiselerine, kitaplarına ve *şöminene* dönebilirsin. İşte bizim kızımız," diye mırıldanıyor, ben ıslanmış saçlarımı alnımdan uzaklaştırıp görmekte zorlanırken. "Bize yardım edecek donanıma sahip olmadığını kabul et, biz de seni neşeli yoluna gönderelim."

"Durumunu anlıyor da, Frederic -gerçekten- *senin kızın* değilim ve olan her kadına da acırım."

Burnuna doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptığımda beni yere düşürüyor. Sertçe yere düşüyorum, öksürüyorum, irkilmemeye ya da öğürmemeye çalışıyorum. Boğazımdaki kırıklar sanki kan çekmeye çalışıyormuş gibi daha derine saplanıyor. *Aptal küçük Célie*, Morgane hala *.Ne sevimli küçük bir bebek.*

"Şimdi gel." Frederic kollarını sıvayarak çömeliyor ve üniformamı işaret ediyor. Şaşırtıcı bir şekilde, kolunun iç kısmındaki deride siyah mürekkepli bir dövme izi var. Sadece ilk iki *harfi* görebilsem de -FR- yağmur gömleğini neredeyse yarı saydam hale getirerek bir ismin şeklini ortaya çıkarıyor. "Giyinme oyunu oynuyormuşsun gibi hissetmiyor musun?" diye soruyor.

Buraya gel de seni paramparça edeyim.

"*Neyin* karşıtı olarak?" Dişlerimi sıkarak onu itiyorum ama o duruyor. "Kim olduğumu kimse unutmasın diye adımı koluma dövme yaptırmak mı?"

O cevap veremedi cephaneliğin kapısından sesler yükseliyor ve hep birlikte dönüyoruz -Frederic üstümde duruyor, benim bedenim aşağıda yatıyor- Jean Luc, pudra mavisli önlüklü üç kadın eşliğinde eğitim alanına giriyor. *İnisiyeler.* Yağmur sağanağa dönüşmüş olsa da Jean'gözleri hemen benimkileri buluyor ve bir an için genişliyor. Sonra ifadesi kararıyor. Charles'ın arkadaşı omzunda belirirken, katedrale bir şimşek daha çakınca ağzı buruşuyor. "Burada ne haltlar dönüyor?" diye soruyor, çoktan bize doğru yürümeye başlamıştı.

Frederic değil hareket et hariç için a hoş
Gülümseyin. "Korkarım rapor edecek bir şey yok.
Sadece küçük bir dostluk atışması."

Jean Luc, üstü örtülü bir tehditle Balisarda'sını kınından çıkarır. "Güzel. Hadi dövüşelim o zaman."

"Elbette, Kaptan." Frederic dostça başını sallar. "İşimiz biter bitmez."

"Senin işin bitti."

"Hayır, değiliz." Başımı yana sallayarak, her yöne çamur sıçratarak kelimeleri soluyorum. Kulaklarıma su dolmasına rağmen korkunç bir çınlama sesi devam ediyor. Frederic'in kendini beğenmiş yüz ifadesinde görüşüm daralıyor ve ellerim yumruk oluyor. "Bırak da şunu bitireyim Jean."

"*Bırak da şunu bitireyim Jean,*" diye taklit ediyor Frederic, başkalarının yakalayamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Kıkırdayarak saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıyor. Bu jest çok kişisel, çok özel ve Jean Luc duyamadığım bir şeyler haykırırken tenim farkındalıkla *ürperiyor*. Kulaklarımdaki çınlama sesi şiddetleniyor. "Onu utandırdığını itiraf et, ben de gitmene izin vereyim."

Kime karşı olduğun önemli değil, Célie. Herkesin bir yerlerde kasığı vardır.

İçgüdüsel olarak, *acmasızca* tepki veriyorum, bacaklarının arasındaki yumuşak eti tatmin edici bir *çtırtıyla* tekmeliyorum.

Gözleri irileşiyor ve belki de yanlış hesaplamışım çünkü geriye doğru devrilmiyor, *öne doğru* devriliyor ve üzerime düşüp uluyup küfrederek hançeri elimden çekip almadan önce kaçamıyorum. Kör bir öfkeyle boğazıma bastırıyor. "Seni küçük *orospu-*"

Jean Luc onu yakasından tutup antrenman sahasına fırlatıyor, gözleri tepedeki gökyüzü kadar siyah. Etrafımızda şimşekler çakıyor. "Bizden birine saldırmaya nasıl cüret *edersin?* Hem de Célie Tremblay'e?" Frederic'in sıvışıp gitmesine izin vermez, onun yerine peşine düşer ve onu en yakın okçuluk hedefine çarpar. Frederic'in kaşlarını çatmasına, *cüssesine* rağmen Jean Luc onu sarsıyor

kabaca. "Onun bu krallık için neler yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Neleri *feda* ettiği hakkında bir fikrin var mı?" Frederic'i bir patates çuvalı gibi bırakarak, Balisarda'sını bana doğrultarak eğitim alanının geri kalanına sesleniyor. Aceleyle ayağa kalkıyorum. "Bu kadın *Morgane le Blanc'ı* - yoksa eski Dame des Sorcières'i artık hatırlamıyor musunuz? Onun bu krallıktaki terör saltanatını çoktan unuttunuz mu? Çılgın intikam arayışında erkekleri, kadınları ve çocukları nasıl kestiğini?" Paltosundaki çamuru acı bir şekilde silerken dudakları kıvrılan Frederic'e tekrar konuşur. "Eee? mü?"

"Unutmadım," diye hırlıyor.

Chasseurs'ler avlu boyunca donmuş halde duruyor. Hareket etmeye cesaret edemiyorlar. *Nefes* almaya cesaret edemiyorlar.

İnisiyeler hâlâ cephaneliğin yanında bir araya toplanmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve sırılsıklam olmuş durumda. Yüzleri tanıdık gelmiyor. Yeni. Onlar için ve aynı zamanda *kendim* için daha uzun duruyorum. Aşağılanmışlık hala göğsümü yakıyor olsa da, bir gurur dalgası da ortaya çıkıyor. Çünkü Lou ve ben geçen yıl Morgane le Blanc'ı alaşağı ettik ve bunu birlikte yaptık. Bunu iyilik için yaptık.

"Mükemmel." Jean Luc, ben yanına yaklaşırken Balisarda'sını kabaca kınına sokuyor. Bana bakmıyor. "Bir daha böyle bir şey görürsem," diye söz veriyor, sesi artık daha alçak, zar zor seçiliyor, "Peder Achille'e failin Chasseurs'ten derhal atılması için şahsen başvuracağım. Biz bundan daha iyiyiz."

Jean Luc elimi tutup beni inisiyelerin yanından geçirip cephaneliğe götürürken Frederic tiksintiyle tükürüyor. Ancak orada durmuyor. Mutfağın yakınındaki bir süpürge dolabına ulaşana kadar devam ediyor, her adımda daha da tedirginleşiyor. Tek kelime etmeden beni içeri ittiğinde midem bulanıyor.

Edep olsun kapıyı aralık bırakıyor. Sonra elimi bırakıyor.

"Jean-"

"Anlaşmıştık," diyor sertçe, gözlerini kapatıp yüzünü ovuşturarak. "Diğerleriyle antrenman yapmayacağın konusunda anlaşmıştık. Kendimizi bir daha o duruma sokmamaya karar verdik."

"Kendimizi *hangi* duruma sokacağız?" Göğsümdeki gurur dalgası küllenmiş ve ölü bir şeye dönüşüyor ve saçlarımdaki suyu acımasız, cezalandırıcı bir bükümle sıkıyorum. Yine de sesimin titremesini engelleyemiyorum. "*Benim* pozisyonum mu? Chasseur'lardan eğitim almaları beklenir, değil mi? Tercihen birlikte?"

Kaşlarını çatarak raftan bir havlu aldı ve bana . "Eğer antrenman istiyorsan, seni *ben* eğitirim. Sana bunu söylemiştim, Célie-"

"Bana özel muamele yapmaya devam edemezsin! Beni eğitecek *vaktin* yok Jean, ayrıca Frederic haklı. Onlardan her şeyi bekleyip benden hiçbir şey beklememek adil değil-"

"Senden *hiçbir* şey beklemiyorum-" Konuşmayı aniden kesiyor, boynumdaki, köprücük kemiğimdeki, boğazımdaki pislikleri silerken kaşları çatılıyor. Çenesi sıkıştı. "Kanamam var."

"Ne?"

Yaklaşıyor, çenemi kavırıyor ve boğazımı incelemek için başımı eğiyor. "Frederic. O piç senin derini yüzdü. Yemin ederim, ona bir *yıl* boyunca ahırları *temizleteceğim*-"

"Kaptan?" Bir inisiye kafasını dolaptan içeri uzatır. "Peder Achille sizinle konuşmak istiyor. Kritik bir gelişme olduğunu söylüyor-" Ama beni görünce kısa kesiyor, birlikte yalnız olduğumuzu görünce irkiliyor. Birbirimize *dokunduğumuzu* görünce. Jean Luc iç geçirdi ve uzaklaştı.

"Neyle ilgili kritik bir gelişme?" Şak diye söyledim.

Benden birkaç yaş küçük, belki de on dört yaşında olan inisiye sanki ona tokat atmışım gibi doğruldu, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sesini ciddiyetle alçalttı. "Cesetler, matmazel."

O ve Jean arasında bakışırken gözlerim inanmazlıkla kısılıyor. "Hangi *cesetler*?"

"Bu kadar yeter." Jean Luc, inisiyenin cevap vermesine fırsat vermeden sertçe konuşuyor, onu kapıdan dışarı çıkarıyor ve omzunun üzerinden bana dikkatli bir bakış fırlatıyor. Bir açıklama talep etmeme izin . Havluyu fırlatmama, ceketine el koymama ya da hayal kırıklıklarımı göklere haykırmama izin vermiyor. Hayır. Başını sertçe sallıyor, çoktan arkasını dönmüş. "Sorma, Célie. Bu seni ilgilendirmez." Yine de kapıda duraksıyor, sesi özür diliyor ve gözleri pişmanlık dolu. "Lütfen endişelenme."

Beşinci Bölüm

Kıpkırmızı Güller

Diğerlerinin avluda kalması için dua ederek salona girmeden önce kesinlikle gerekenden daha uzun süre bekliyorum. Onları görmek istemiyorum. Gerçekten de, şu anda, bir daha asla mavi palto ya da Balisarda görmek istemiyorum.

Surat asmıyorum tabii ki.

Jean Luc pis sırlarını saklayabilir. Görünüşe göre, *bu krallık için ne yaptığım ya da feda ettiğim* önemli değil; eğitim alanında ne söylediği önemli değil. Görünüşe göre, bunlar benim için, Frederic için ve sevgili kaptanımızın kendisi için sadece kelimeler - hayır, *yerleştirmeler*. Ne de olsa porselen *gibi*yim. En ufak bir dokunuşta paramparça olabilirim. Yanaklarımdaki öfkeli gözyaşlarını fırçalayarak yukarı fırlıyorum, çirkin paltomu ve ıslak eteğimi yırtıyorum ve her ikisini de odamın köşesine fırlatıyorum. Bir yanım orada çürüyeceklerini umuyor. Bir yanım çürüyüp parçalanmalarını, böylece bir daha asla giyememeyi umuyor.

Giyinme oyunu oynuyormuşsun gibi hissetmiyor musun?

Ellerim yumruk oldu.

On beş yaşında giysi giydirme oyununu bıraktım - Filippa'ya göre *çok* . Onu kreşimizden gizlice kaçarken yakaladığım ilk gece bana bunu söylemişti. Ayak sesleri beni uyandırdığında tacımın içinde uyuyakalmıştım - buz prensesi Frostine hakkında bir kitap hala göğsümde yayılıyordu. Yüzündeki küçümseme ifadesini asla unutmayacağım.

petal pembesi geceliğimle alay edişini hatırlıyorum. "Rol yapmak için biraz yaşlı değil misin?" diye sordu bana.

Kız kardeşim için ağladığım son an değildi.

Aptal küçük Célie.

Bir an daha odamda duruyorum -ağır bir nefes alıyorum, üstüm başım sıırılsıklam- sonra bir iç çekip üniformamın peşinden gidiyorum. Soğuk ve beceriksiz parmaklarımla mavi yünü kuruması için şöminenin yanına asıyorum. Bir hizmetçi, muhtemelen Jean Luc'un isteği üzerine, dün geceki ateşin sönmekte olan közlerini yakmıştı bile. Dün gece çığlıklarımı duymuş. *Her* gece duyuyor. Kule kuralları bana gelmesini, beni teselli etmesini engellese de elinden geleni yapıyor. Kapıma haftada iki kez taze mumlar geliyor ve ocağımda her zaman alevler kükrüyor.

Alnımı şömine rafına dayayıp bir başka sıcak gözyaşı dalgasını yutuyorum. Bileğimdeki zümrüt kurdele -bir çeşit tılsım- Frederic'le tartışmamdan dolayı neredeyse çözülmüştü ve yayın bir kuyruğu diğerinden daha uzun, güzel ilmekler şimdi gevşek ve acınacak halde. Tıpkı benim gibi. Dişlerimi sıkarak ipeği dikkatlice düzeltiyorum ve dışarıdaki fırtınaya aldırmadan gardıroptan bembeyaz bir elbise seçiyorum. Kapının yanındaki kancadan şişe yeşili bir pelerin çıkarıp ağır kadifeyi omuzlarımda sallıyorum.

Jean Luc meşgul.

Ben de kız kardeşimi ziyarete gidiyorum.

Peder Achille ben kaçamadan fuayede önümü kesiyor. Mabetten çıkarken -muhtemelen Jean Luc ile konuşmaya gidiyordu- yüzümdeki ifadeyi görünce duraksıyor, kaşlarını çatıyor. Elinde küçük bir kitap tutuyordu. "Bir sorun mu var, Célie?"

"Hiç de değil, Kardinal Hazretleri." Parlak bir gülümsemeyi zorlayarak -şişmiş gözlerimin ve kızarmış burnumun farkındayım- kitabı olabildiğince dikkatle inceliyorum ama kapağındaki soluk harfleri seçemiyorum. Dün gece Jean Luc'un cebindeki kitapla kesinlikle aynı boyutta *görünüyor*. Kitabın içindeki her şey

Sararmış, gevşek yapraklı sayfalar, hırpalanmış, deri kaplı sırtına kadar uğursuz hissettiriyor. Peki bu koyu leke *kan* mı? Daha yakından baktığımda -şimdi neredeyse gözlerimi kısıarak, tedbiri elden bırakarak- boğazını temizliyor ve kitabı arkasına saklayarak dikkatle yer değiştiriyor. Daha sert gülümsedim. "Kıyafetim için özür dilerim. Bu sabah Frederic ile antrenman yaparken yağmur üniformamı ıslattı."

"Ah. Evet." Aramıza giren sessizlikten rahatsız olduğu her halinden belli olan bir şekilde tekrar yer değiştiriyor. Oldukça asık suratlı, huysuz bir ihtiyar olan Peder Achille, gözyaşlarına hitap etmektense Balisarda'sının üzerine düşmeyi tercih ederdi, yine de - eminim ikimizi de şaşırtarak - gitmiyor, bunun yerine kırılmış sakalını garip bir şekilde kaşıyor. Belki de Başpiskopos olarak yeni edindiği konum onu selefi kadar sertleştirmemiştir. Umarım hiç katılaşmaz. "Evet, Frederic'e olanları duydum. Sen iyi misin?"

Gülümsemem yüzümü buruşturmaya dönüşüyor. "Jean Luc onu yendiğimden bahsetmedi mi?"

"Ah?" Boğazını temizliyor ve kaşınmaya devam ediyor, kara gözlerini botlarına, pencereye, yüzüm dışında her şeye ve her şeye çeviriyor. "O kısım, hayır, korkarım ortaya çıkmadı."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Bazen Tanrı'nın bize neden asla yalan söylemememizi emrettiğini merak ediyorum.

"Doğru." Yumruğumu kalbime doğru kaldırıyorum, boynumu eğiyorum ve yanından geçiyorum. "İzin verirsiniz-"

"Célie, bekle." Kuşkulu bir iç çekişle bana el sallıyor. "Bu konuda yeteneğim yok ama nişanlına ait olmayan bir kulağa ihtiyacın olursa, yine de biraz duyabilirim." Acı dolu bir saniye daha tereddüt ediyor -hâlâ kaşıyor, *kaşıyor*, *kaşıyor*- ben yerin yarılp beni yutması için dua ediyorum. Birden gözyaşlarımla da ilgilenmek istemedim. Sadece *gitmek* istiyorum. Bakışlarımla ikinci kez buluştuğunda ise eli düşüyor ve teslimiyetle başını sallıyor. "Bir zamanlar ben de senin gibiydim. Burada nereye sığacağımı bilmiyordum. Buraya uyum sağlayıp *sağlayamayacağımı* bilmiyordum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Ama siz Belterra Başpiskoposu'sunuz."

"Her zaman öyle değildim." Beni Saint-Cécile'in görkemli girişine doğru yönlendiriyor ve beni henüz terk etmek istemeyerek tereddüt ederken, ona duyduğum açıklanamaz sevgi göğsümde çiçek açıyor. Yağmur durmuş olsa da, ince bir nem tabakası hala basamakları, yaprakları ve aşağıdaki arnavut kaldırımlı sokağı ıslatıyor. "Bir an bile yaşayamazsın, Célie."

"Ne demek istiyorsun?"

"Morgane le Blanc'a o iğneyi sapladığında -Bu krallığın tanıdığı en güçlü ve en zalim cadı olarak Belterra için harika bir şey yaptın. Takdire şayan bir şey. Ama sen harika ve takdire şayan olmaktan çok daha fazlasısın. Sen o andan daha fazlasısın. Bunun seni tanımlamasına ve geleceğini belirlemesine izin verme."

Kaşlarım çatılıyor ve içgüdüsel olarak bir elimi pelerinin içine sokup bileğimdeki zümrüt kurdeleyle oynuyorum. Uçları yıpranmaya başlamıştı. "Korkarım hâlâ anlamıyorum. Ben geleceğimi seçtim, Kardinal Hazretleri. Ben bir Chasseur'um."

"Hmm." Cübbesini zayıf bedenine daha sıkı sarıyor ve hoşnutsuzlukla gökyüzüne bakıyor. Yağmur yağdığında dizleri ağrıyor. "Gerçekten istediğin bu mu? Bir Chasseur olmak mı?"

"*Elbette* öyle. Hizmet etmek, korumak ve krallığı daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olmak istiyorum. *Bir yemin ettim*."

"Her seçim sonsuza dek sürecektir diye bir şey yoktur."

"Ne diyorsun sen?" İnanılmaz bir adım atarak ondan uzaklaşıyorum. "Burada olmamam gerektiğini mi söylüyorsun? *Uygun* olmadığımı mı?"

Homurdanıyor ve kapılara doğru geri dönüyor, bir kez daha aniden hoşnutsuz. "Uyum sağlamak istiyorsan uyarsın diyorum, ama uyum sağlamak istemiyorsan, geleceğini çalmamıza izin verme." Omzunun üzerinden bakıyor, soğuktan kaçmak için topallayarak fuayeye geri dönüyor. "Sen aptal değilsin. Senin mutluluğun da Jean Luc'unki kadar önemli."

Sert bir nefes alıyorum.

"Ah, bir de" -boğazlı bir el sallıyor, umursamazca-"mezarlığa gidecekseniz, önce le fleuriste'de durun. Helene ölenlerin mezarları için taze buketler hazırladı. Filippa'ya da bir tane götür."

Saint-Cécile'in ötesindeki mezarlığa vardığımda arabamdan koyu kırmızı güller dökülüyor. Devasa bir ferforje kapı araziye çevreliyor, siyah kuleleri ağır bulutları deliyor. Kapılar bu öğleden sonra ardına kadar açılıyor ama etkisi hiç de hoş değil. Hayır. Sanki dişlerin içine yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Atımı arnavut kaldırımli patika boyunca çekiştirirken tanıdık bir ürperti omurgamı kasıp kavuruyor.

Cosette Monvoisin'in Cehennem Ateşi geçen yıl eski mezarlığı ve aşağıdaki ayrıcalıklı ve zenginlerin yeraltı mezarlarını yok ettiğinde, aristokrasinin sevdikleri için buraya yeni mezar taşları dikmekten başka çaresi kalmamıştı. Filippa da buna dahildi. Babamın şiddetli protestolarına rağmen - kızının sonsuza kadar köylülerin yanında yatmak zorunda kaldığını düşünün- atalarımızın mezarı diğerleriyle birlikte yandı. Günlerce ağlayan anneme, "O aslında burada değil," diye hatırlattım. "Onun ruhu gitti."

Ve şimdi, vücudu da öyle.

Yine de, Florin Cardinal Clément'in kendisi tarafından kutsanmış olsa da bu yeni topraklar *öfkeli* hissettiriyor.

Aç hissediyorum.

"Şşşt." Atım Cabot'u rahatlatmak için öne doğru eğiliyorum, o da homurdanıyor ve büyük başını tedirginlikle sallıyor. Buraya gelmekten nefret ediyor. Onu getirmekten nefret ediyorum. Filippa olmasaydı, bir daha asla ölümlerin arasına adım atamazdım. "Neredeyse vardık."

Mezarlığın arka tarafına yakın bir yerde, sıra sıra dizilmiş ürkütücü mezar taşları topraktan parmaklar gibi yükseliyor. Eyerden inip Cabot'un yanında yürürken ve her birinin üzerine bir buket gül koyarken atımın toynaklarına, arabamın tekerleklerine tutunuyorlar. Her insan için bir mezar ve bir buket.

Cesarine Savaşı'nda ölenler için. Peder Achille'in emriyle her hafta taze çiçekler getiriyoruz. Onları onurlandırmak için diyor ama ben asıl nedenin onları yatıştırmak olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Elbette bu aptalca bir düşünce. Filippa gibi, bu insanlar da artık *burada* değil, ama yine de ...

O ürperti yine omurgamdan aşağı süzülüyor. Sanki izleniyormuşum gibi.

"*Mariée ...*"

Hayal edebileceğim kadar yumuşak bir sesle söylenen bu kelime rüzgârla birlikte sürükleniyor ve ben mide bulandırıcı bir *deja vu* hissiyle başımı çılgınca sağa sola sallayarak duruyorum. *Lütfen, Tanrım, hayır. Bir daha olmasın.*

Bu kelimeyi daha önce de duymuştum.

Ürpererek hızlandırıyorum ve şakaklarımdaki ani baskıyı görmezden geliyorum. Çünkü hayal etmiştim -tabii ki hayal etmiştim- ve işte *tam da* bu yüzden mezarlıklardan uzak duruyorum. Kafamdaki bu sesler gerçek değil. *Hiçbir zaman* gerçek olmadılar ve zihnim bana yine oyun oynuyor, tıpkı Filippa'nın tabutunda olduğu gibi. O zaman da sesler gerçek değildi.

Onlar gerçek değil.

Neredeyse inanana kadar kelimeleri tekrarlıyorum, neredeyse unutana kadar her buketi sayıyorum.

Sonunda Pippa'nın mezarına ulaştığımda, yanına çömeliyorum ve yanağımı özenle işlenmiş taşa dayıyorum. Ancak bu da diğerleri kadar soğuk hissettiriyor. Aynı derecede nemli. Daha şimdiden yosunlar kemerli kenarları boyunca süzölmüş ve oradaki basit kelimeleri gizlemiş: *Filippa Allouette Tremblay, sevgili kızım ve kız kardeşim*. Adının harflerini tekrar tekrar izlemek için yosunları temizliyorum - çünkü o sevmekten çok daha fazlasıydı ve şimdi ondan geçmiş zamanda bahsediyoruz. Artık kabuslarıma giriyor. "Seni özlüyorum Pip," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp titreyerek. Ve bunu içtenlikle söylemek istiyorum. *Umutsuzca* istiyorum.

Ona ne yapacağını sormak istiyorum - Jean Luc hakkında, Frederic hakkında, hakkında romantizm ve evlilik ve sakatlık

Hayal kırıklığı. Ona rüyalarını sormak istiyorum. Geceleri ziyaret ettiği çocuğu seviyor muydu? Çocuk onu seviyor muydu? Morgane onu kaçırmadan önce ikisi birlikte bir hayat - yasadışı bir hayat, *heyecan verici* bir hayat - hayal etmişler miydi?

Hiç fikrini değiştirdi mi?

Bana hiç söylemedi ve sonra gitti, beni yarı çizilmiş bir resmiyle bıraktı. Bana gülümsemesinin yarısını, sırlarının yarısını bırakarak. Yüzünün yarısını.

Yavaşça gülleri ayaklarının dibine bırakıyorum, kasıtlı bir sükûnetle arkamı dönüyorum. Kaçmayacağım. Çığlık atmayacağım. Morgane'ın ona, Morgane'ın *bana* yaptığı saygısızlık ne olursa , kız kardeşim hâlâ benim kız kardeşim. Cabot'un yüzünü okşayarak derin bir nefes alıyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum: Chasseur Kulesi'ne döneceğim ve konsey kütüphanesini alfabetik sıraya dizmeye devam edeceğim. Bu akşam Jean Luc ve kardeşlerimizle birlikte vasat bir yemek yiyeceğim ve etli böreğin, haşlanmış patatesin, mavi yünün ve ağır Balisarda'nın tadını çıkaracağım. "Bunu taşıyabilirim," diyorum Cabot'a, burnuna bir öpücük kondurarak. "Bunu yapabilirim."

Numara yapmayacağım.

Sonra Cabot aniden bir çığlık atarak başını savuruyor ve neredeyse burnumu kırıyordu.

"Cabot!" Sersemlemiş bir halde geriye doğru atılıyorum ama onu sakinleştiremeden, kendimi kız kardeşimin mezar taşına yaslamaktan başka bir şey yapamadan kaçıyor. "Sen ne-? Geri dön! *Cabot!* Cabot, *geri* dön!" Umursamaz bir şekilde, sadece hızını arttırıyor -anlaşılmaz bir şekilde dehşete düşmüş bir şekilde- virajın etrafından dolanıp gözden kayboluyor. Araba arkasındaki kaldırım taşlarından sekiyor. Kıpırmızı güller her yöne doğru yükseliyor. Mezarlığı kan damlaları gibi kirletiyorlar, ama-

Dışında-

Dehşet içinde Filippa'nın mezar taşına bastırıyorum.

Yere değdikleri yerde solup siyahlaşmaları dışında.

Sertçe yutkunarak -kalbim kulaklarımda acıyla çarpıyor- ayaklarıma bakıyorum, Filippa'nın gülleri de kıvrılıp kanıyor, canlı yaprakları buruşup kül oluyor. Kokuşmuş çürüme duyularımı dolduruyor. *Bu gerçek değil.* Çılğınca kelimeleri

tekrarlıyorum.

Görüşüm daralmaya ve boğazım başladığında sendeleyerek uzaklaşıyorum. *Bu gerçek değil. Rüya görüyorsun. Bu sadece bir kabus. Bu sadece-*

Neredeyse cesedi görmüyorum.

Mezarlığın ortasındaki bir mezarın üzerinde yatıyor, ölüden başka bir şey olamayacak kadar solgun, neredeyse *beyaz*, teni kansız ve kül rengi. "Aman Tanrım." Ona bakarken dizlerim kilitleniyor. *Ona*. Çünkü bu ceset açıkça kadınsı, altın sarısı saçları yapraklar ve döküntülerle dağılmış, dolgun dudakları hâlâ kırmızıya boyalı, yaralı elleri göğsünün üzerinde düzgünce kenetlenmiş, sanki biri ona *poz vermiş* gibi. Safrayı yutuyorum, kendimi yaklaştırmaya zorluyorum. Daha önce Cabot'la geçerken burada değildi, bu da demek oluyor ki- *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman* .

Katili hala burada olabilir.

Bakışlarım her bir mezar taşına, her bir ağaca, her bir *yaprağa* yöneliyor ama bu sabahki fırtınaya rağmen her şey sessiz ve hareketsiz. Rüzgâr bile buradan kaçmış, sanki o da buradaki kötülüğü sezmiş gibi. Başım çarparak cesede yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyorum. Gölgelerden kimse fırlamayınca yanına çömeliyorum ve mümkünse midem daha da bulanıyor. Çünkü bu kadını *tanıyorum-Babette*. Bir zamanlar Madam Helene Labelle'in kötü şöhretli genelevinde fahişelik yapan Babette, Cesarine Savaşı'nda Morgane le Blanc'a karşı Coco ve diğer Dames Rouges'lara katılmıştı. Bizimle birlikte savaştı. Masum çocukları diğer cadılardan saklamama yardım etti; Madam Labelle'i *kurtardı*.

Boğazında nabzın olması gereken yerde iki düzgün iğne deliği yarası var.

"Oh, Babette." Titreyen parmaklarımla saçlarını alnından çekiyorum ve gözlerini kapatıyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

Solgun rengine rağmen elbisesini kan ıslatmıyor, hatta boğazındaki küçük yaralar dışında hiçbir yara almamış gibi görünüyor. Bileklerini, tırnaklarını incelemek için ellerini ayırıyorum ve avuçlarından bir haç dökülüyor. Onu kalbine bastırdı. İnanamayarak kaldırıyorum.

Süslü gümüş, bulutlu ışıktaki bile parlak ve ışıltılı. Kan yok. Bir damla bile.

Bu hiç *mantıklı* değil. Hala uyuyor gibi görünüyor, bu da uzun süre önce ölmüş olamayacağı anlamına geliyor-

"*Mariée . . .*"

Arkamda bir huş ağacının yaprakları hışırdayınca ayağa fırlıyorum, çılgınca dönüyorum ama rüzgârdan başka kimse görünmüyor. İntikam hırsıyla geri dönüyor, yanaklarımı, saçlarımı kamçılıyor, beni hareket etmeye, burayı terk etmeye çağırıyor. Çağrısına kulak vermeyi arzulasam da, inisiye daha önce cesetlerden bahsetmişti. *Bedenlerden*. Birden fazla.

Jean Luc. Onun adı düşüncelerimin girdabında bir duvar gibi yükseliyor.

Ne yapacağını bilir. Burada ne olduğunu bilecek. Saint-Cécile'e doğru aceleyle iki adım attıktan sonra duruyorum, tekrar dönüyorum ve pelerini omuzlarımdan yırtıyorum. Babette'in üzerine örtüyorum. Belki aptalca ama onu burada savunmasız ve yalnız bırakamam ve-

Ve ölü.

Dişlerimi sıkarak kadifeyi güzel yüzünün üzerine çekiyorum. "Yakında döneceğim," diye söz veriyorum ona. Sonra durmadan, yavaşlamadan, arkama bakmadan ferforje kapıya doğru atılıyorum. Gökyüzü bir kez daha ince bir sise bürünse de onu görmezden geliyorum. Kulaklarımdaki gök gürültüsünü, saçlarımdaki rüzgârı görmezden geliyorum. Saçlarımdaki ağır buklelerini koparıyor. Onları gözümün önünden itiyorum, kapının etrafında patinaj *yapıyorum* -amaç duygum her adımda azalıyor çünkü Babette öldü, öldü, öldü, öldü- ve şimdiye kadar gördüğüm en solgun adamla kafa kafaya çarpışıyorum.

Altıncı Bölüm

En Soğuk Adam

Geniş elleri ve şüpheli ifadesiyle beni sabitliyor, vahşi saçlarıma ve vahşi gözlerime kaşlarını kaldırıyor. Çirkin görünüyorum. Çirkin göründüğümü *biliyorum* ama yine de onun deri paltosunu kavıyorum -güçlü bedenini ikinci bir deri gibi sarıyor, solgun tenine karşı simsiyah duruyor- ve ağızım açık bir şekilde ona bakıyorum. Göğsümdeki paniği ifade edemiyorum. Zihnim duyularıma yetiştikçe artmaya devam ediyor.

Bu adam Babette'den daha soluk. Daha soğuk.

Burun delikleri açıldı.

"İyi misiniz, matmazel?" diye mırıldanıyor, *derin* ve zengin *sesi* boynuma dolanıyor ve beni oraya hapsediyor sanki. Tüm vücudumu saran bir ürperti bastırıyorum, açıklanamaz bir şekilde sinirleniyorum. Elmacık kemikleri camı kesebilir. Saçları tuhaf ve gümüş gibi parlıyor.

"Bir ceset!" Kelimeler beceriksizce, yakınlığımızın gerektirdiğinden daha yüksek ve tiz bir sesle ağızımdan döküldü. Hâlâ belimi tutuyor. Ben hâlâ onun kollarını tutuyorum. Gerçekten de istesem uzanıp düz siyah gözlerinin altındaki gölgelere dokunabilirim. O gözler şimdi soğuk bir yoğunlukla beni delip geçiyor. "Orada
-"Arkada bir ceset var." Mezarlık kapısına doğru sarsılıyorum.
"Bir ceset-"

Yavaşça, arkamdaki arnavut kaldırımı yolu incelemek için başını eğiyor. Sesi sertti. "Sanırım birkaç tane."

"Hayır, ben öyle demedim, güller yere değdiklerinde soldular ve-"

Gözlerini kırıştırıyor. "Güller ... soldu mu?"

"Evet, soldular ve öldüler ve Babette de - o da öldü. Tek damla kan dökülmeden *öldü*, boynunda sadece iki delik vardı-"

"İyi olduğunuza emin misiniz?"

"*Hayır!*" Bu kelimeyi neredeyse bağırarak söylüyorum, hâlâ ona yapışmış durumdayım ve onun haklılığını tamamen kanıtliyorum. Önemli değil. Mantık yürütecek zamanım yok. Sesim giderek yükseliyor ve sanki onu anlamaya *zorlayabilecekmişim* gibi parmaklarımı kollarına geçiriyorum. Çünkü erkekler güce değer verir. Histeriye değer vermezler; histerik kadınları *dinlemezler* ve ben- "Kesinlikle iyi *değilim!* Beni dinliyor musun ki? Bir kadın *öldürüldü*. Cesedi şu anda ürkütücü bir peri masalı prensesi gibi bir mezarın üzerine örtülmüş durumda ve siz, *siz*, mösyö" - korkunç tedirginliğim sonunda şüpheyne dönüşüyor ve bunu ona bir bıçak gibi fırlatıyorum - "neden bir mezarlığın dışında gizleniyorsunuz?"

Gözlerini devirerek, şaşırtıcı bir kolaylıkla tutuşumu kırdı. Ellerim kırık örümcek ağıları gibi ondan uzaklaşıyor.

"Neden bir tanesinin içinde gizleniyorsun?" Bakışları çıplak omuzlarımdan üzerimizdeki sise doğru kayıyor. "Hem de yağmurda. Ölmek mi istiyorsunuz, matmazel? Yoksa sizi çağıran ölülerin kendisi mi?"

Ondan öğrenerek geri çekiliyorum.

"*Ölüler* mi? Tabii ki yoklar-bu-" Burnumdan sertçe nefes vererek omuzlarımı geriye itiyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum. Dikkatimi dağıtamayacak. Yağmur yakında kaçırdığım ipuçlarını silip süpürebilir ve Jean Luc ile Chasseurs'e haber verilmeli. "Ölüler beni çağırmas, mösyö-"

"Hayır mı?"

"*Hayır,*" diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum, "ve koşullar göz önüne alındığında böyle konuşmak oldukça sıra dışı ve şüpheli-"

"Ama farklı koşullar altında?"

"Aslında *sizi* oldukça sıra dışı ve şüpheli ." Dudaklarındaki alaycı kıvrımı görmezden geliyorum ve acımasız bir kararlılıkla devam ediyorum. "Bu zorlama için özür dilerim mösyö, ama evet, korkarım benimle gelmelisiniz. Chasseurs sizinle konuşmak isteyecektir, çünkü artık siz" -başını eğip beni incelerken sertçe yutkunuyorum- "bir cinayet soruşturmasında baş şüpheli olduğunuz kesin. Ya da en azından bir tanık," diye ekliyorum aceleyle, geriye doğru belli belirsiz bir adım atarak.

Gözleri adımlarını takip ediyor. Hareket, hafif de olsa, omurgamdan aşağı yeni bir ürperti gönderiyor. "Peki ya reddedersem?" diye sorar. "O zaman, mösyö, beni bu işe zorlamaktan başka çarem kalmaz.

sen."

"Nasıl?"

Midem bulanıyor. "Pardon?"

"Beni nasıl zorlayacaksın?" diye tekrarlıyor, şimdi meraklanmış. Ve bu merak -siyah gözlerindeki o mizah parıltısı- her nasılsa küçümsemesinden daha kötü. Bana doğru bir adım daha attığında, bir adım daha geri çekiliyorum ve dudakları seğiriyor. "Mutlaka bir fikrin vardır, yoksa tehdit etmezdin. et, tatlım. Şimdi durma. Bana ne yapmayı planladığını söyle." O gözler, açık bir meydan okumayla benimkine dönmeden *önce*, kısa bir süreliğine -değerlendiren, *eğlenen*- kişiliğimde geziniyor. "O elbisenin içinde bir silahın varmış gibi görünmüyor."

Ben de elbiseme bakarken yanaklarım alev alev yanıyor. Yağmur onu neredeyse yarı saydam hale getirmişti. Ancak ben bir şey yapamadan -ona fırlatmak ya da belki de gözlerini oymak için elime bir taş alamadan ya da botumu çıkaramadan- sokağın aşağısından bir bağırıtı geliyor. Hep birlikte dönüyoruz ve zayıf, tanıdık bir figür sisin içinden bize doğru geliyor. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Jean Luc! Buradasın!"

Adamın yüzündeki mizah ifadesi kaybolur.

Tanrı'ya şükür.

"Peder Achille bana nerede bulacağımı söyledi-" Jean Luc yaklaştıkça, yalnız olmadığımı anladıkça yüzü buruşuyor. Burada başka bir *adam daha* var. Adımlarını hızlandırdı. "Kim bu? Ve ceketin nerede?"

Söz konusu adam bizden uzaklaşıyor, uzun, soluk parmaklarını arkasında kenetliyor. Dudaklarının o eğimi geri dönüyor - eskisi gibi değil, ne tam bir gülümseme ne de tam bir alay, ama ikisinin arasında bir şey. Hoş olmayan bir şey. Bana kaşlarını çatarak, Jean Luc'e doğru başını salladı. "Hepimiz için ne büyük şans. Küçük arkadaşına gülleri anlat. Ben gidiyorum."

dönmek için hareket ediyor.

Benim bile şaşırdığım bir şekilde, elim bileğini yakalamak için yılan gibi uzanıyor. Temasla yüz ifadesi kararıyor ve yavaşça, soğuk bir şekilde parmaklarıma bakıyor. Onları aceleyle bırakıyorum. Çıplak teni buz gibi. "Kaptan Toussaint benim *küçük arkadaşım* değil. O benim-benim-"

"Nişanlım," diye bitiriyor Jean Luc kabaca, elimi tutup beni yanına çekerek. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

"O-" Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Önemli değil Jean. Gerçekten. Başka bir şey var, daha önemli bir şey
_"

"*Benim* için önemli."

"Ama-"

"Seni rahatsız mı ediyor?" Jean her kelimeyi beklenmedik bir zehirle ısıyor ve sarsma, *boğma* dürtüsüne direnerek neredeyse hayal kırıklığıyla çılglık atıyorum. Hâlâ bizi garip bir yoğunlukla izleyen adama ters bakıyor. Yırtıcılığın eşiğinde. Ve vücudu çok hareketsiz. *Doğal olmayan* bir şekilde hareketsiz. Tüm içgüdülerimi yok sayıp ona sırtımı dönerek Jean Luc'un mavi ceketinin yakalarını tuttuğumda ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Beni dinle, Jean. *Dinle.*" Ben konuşurken elim kemerine kayıyor, parmaklarım Balisarda'sının kabzasına dolanıyor. Temas karşısında sertleşiyor ama beni durdurmuyor. Gözleri yüzüme kayıyor, daralıyor, ve ben başımı salladığımda neredeyse

Belli belirsiz, kendi eli benimkinin yerini alıyor. Bana dolaylı olarak güveniyor. Chasseur'lerinin en güçlüsü, en hızlısı ya da en büyüğü *olmasam* da sezgilerim kuvvetli ve arkamızdaki adam tehlikeli. Babette'in ölümüyle de bir şekilde ilgisi var. Öyle olduğunu *biliyorum*.

"Onu öldürdü," diye nefes alıyorum. "Bence Babette'i o öldürdü."

Tek gereken bu.

Jean Luc tek ve akıcı bir hareketle beni arkasına döndürüyor ve Balisarda'sını kınından çıkarıyor ama ileri atıldığında adam çoktan gitmiş oluyor. Hayır, gitmedi.

Kayboldu.

Bir zamanlar durduğu yerde solmuş kıpkırmızı gül olmasaydı, belki de hiç var olmayacaktı.

Yedinci Bölüm

Sonuçta Bir Yalancı

Sonraki bir saat tam bir kaosa dönüşür.

Bir düzine adam Babette'in mezarlıktan çıkarıp cinayet izi olup olmadığını araştırırken, polisler de soğuk adamı aramak için sokaklara dökülüyor. Haçını eteğimin cebinde sıkıca tutuyorum. Onu Jean Luc'a vermem *gerekiyor* ama parmaklarım hâlâ buz gibi soğuk ve titriyor, gösterişli gümüş kenarlarını bırakmayı reddediyor. Onun peşinden koşarken avucumu çiziyorlar, davaya katılmaya kararlıyım. *Yardım* etmeye kararlıydım. Ancak bana bakmıyor bile, onun yerine acımasızca emirler yağdırıyor; Charles'a Babette'in en yakın akrabasını bulmasını, Basile'e morga haber vermesini, Frederic'e de ölü gülleri kanıt olarak toplamasını söylüyor. "Onları revire götür," diyor alçak sesle, "ve Majesteleri aracılığıyla La Dame des Sorcières'e haber gönder, yardımına ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Lou'ya gidebilirim!" Onun sarsılmaz yüzünün tam tersine, sesim kendi kulaklarıma bile yüksek ve panik içinde geliyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, Babette'in haçını acı verecek kadar sıkıyorum. ", onunla doğrudan bağlantı kurabilirim.

."

"Hayır." Jean Luc başını sertçe sallıyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Frederic gidecek."

"Ama ona çok daha hızlı ulaşabilirim-"

"*Hayır* dedim, Célie." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Gerçekten de gözleri ıslak saçlarımı, kirlenmiş elbisemi, parlayan yüzüğümü tararken sertleşiyor, sonra bir grup şifacıyla gelen Peder Achille'e hitap etmek için arkasını dönüyor. Kıpırdamayınca duraksıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Chasseur Kulesi'ne git ve beni odanda bekle. Bir görüşme yapmamız gerekiyor."

Bir tartışma yapmamız gerekiyor.

Kelimeler mideme tuğla gibi batıyor. "Jean-

"

Yoldan geçenler mezarlığın kapısında toplanıp Babette'in cesedini görebilmek için başlarını eğerken bağırışlar duyulur. "Git, Célie," diye hırlıyor, elini yoldan geçen üç Chasseurs'e doğru sallıyor. Onlara da "Yayalara dikkat edin" der. Anında yollarını değiştiriyorlar ve ben ona ters ters bakıyorum. *Onlara*. Kendimi nefes almaya zorlayarak Babette'in haçını bırakıyorum ve geniş, mavi ceketli sırtlarının ardından acele ediyorum. Çünkü ben de en az onlar kadar kolaylıkla bir kalabalığa seslenebilirim. Lutin tuzakları kurabilir, konsey kütüphanesini alfabetik sıraya dizebilir ve bir cinayet soruşturmasına yardımcı olabilirim. Paltomu ve Balisarda'mı evde bırakmış olsam da ben hâlâ bir Chasseur'üm; Jean Luc'un küçük, güzel nişanlısından *daha fazlasıyım* ve eğer aksini düşünüyorsa -eğer *herhangi* aksini düşünüyorsa- onlara yanıldıklarını şimdi ve burada kanıtlayacağım.

Onların hızına yetişmek için koşarken eteklerim çamurla kaplanıyor ve en yavaş olanın koluna uzanıyorum. "Lütfen, bana izin ver-"

Sabırsız bir şekilde başını sallayarak uzaklaşıyor. "Evine git, Célie."

"Ama ben-"

Arkadaşlarının birkaç kısa sözünden sonra kalabalık dağılırken kelimeler dilimde ölüyor.

Burada sadece istenmiyorum, aynı zamanda işe yaramazım. Göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum.

"*Çekil*," diye mırıldanıyor Frederic sinirli bir şekilde, döndüğünde beni kenara itiyor -kolları zaten güllerle dolu- ve neredeyse ayağıma basıyor. Gözleri elbisemde oyalanıyor ve dudağı

hoşnutsuzluk içinde kıvrılır. "En azından rol yapmayı bırakmışsın. İyi ki kurtuldun." Başka bir şey söylemeden arabama doğru yürüyor ve gülleri içine bırakıyor.

"Bekle!" Mezarlık kapısına doğru peşinden koşuyorum. Burada ağlamayacağım. . "Neden kuzey tarafındaki gülleri toplamıyorsun? Güneydekileri ben toplarım-"

Kaşları daha da çatılır. "Sanırım bir gün için yeterince şey yaptınız, Matmazel Tremblay."

"Saçmalamayın. Buraya Peder Achille'in emriyle geldim-"

"Oh?" Frederic yerden bir gül daha almak için eğildi. O beni durduramadan ayağının dibinden bir tane kapıyorum. "Peder Achille sana olay yerini kurcalamanı ve şüpheli bir kişiyle arkadaşlık kurmanı da emretti mi?"

"I-" Mümkünse midem daha da bulanıyor ve suçlamalar karşısında keskin bir nefes alıyorum. "Neden sen? Onu orada öylece *bırakamazdım*. O - ben hiçbir şeyi kurcalamadım - hiçbir şeyi kurcalamak *istemedim*."

"Bunun ne önemi var ki?" Gülü elimden kapıyor ve dikenini başparmağıma batıyor. "Yine de yaptın."

Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi sıkarak onu mezarlığın derinliklerine kadar takip ediyorum. Ancak iki adım sonra tanıdık bir el benimkini yakalıyor ve Jean Luc öfkeli bir ifadeyle beni döndürüp yüzüne baktırıyor. "Bunun için zamanım yok, Célie. Sana Chasseur Kulesi'ne dönmeni söylemiştim."

Elimi onunkinden çekip etrafımızdaki kaosu işaret ediyorum. Gözlerimde yaşlar parlıyor ve onları durduramadığım için nefret ediyorum. Frederic'in onları görebilmesinden nefret ediyorum. *Jean*'in onları görebilmesinden nefret ediyorum - her zaman olduğu gibi kendi bakışlarının da tepki olarak yumuşamaya başlamasından nefret ediyorum. "*Neden?*" Bir hıçkırığı bastırarak patladım. *Ağlamayacağım*. "Diğer avcılarının hepsi burada! Hepsi burada ve hepsi yardım ediyor." Hiçbir şey söylemeyip sadece bana baktığında, kendimi devam etmeye zorluyorum, şimdi daha sessiz. Çaresizce. "Babette benim arkadaşımdı, Jean. Sen Chasseurs'un kaptanıydın. Bırak ben de yardım edeyim. *Lütfen*."

Sonunda bir iç çekiyor, başını sallıyor ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. En yakınımızdaki avcılar mümkün olduğunca gizlice dinlemek için işlerine ara veriyorlar, ama ben hâlâ görüyorum, hâlâ *hissediyorum* ve Jean Luc da öyle. "Eğer gerçekten bir Chasseur isen, emirlerime itaat edeceksin. Sana Chasseur Kulesi'ne dönmeni söyledim," diye tekrarlıyor ve gözleri açıldığında bir kez daha sertleşmiş oluyor. Tüm vücudu bir yay gibi gerildi, kopmasına ramak kalmıştı ama ben yine de daha sıkı kenetlendim. Çünkü bakışlarımla buluşmak için eğildiğinde, o artık Jean Luc, nişanlım ve kalbim değil. Hayır. O Yüzbaşı Toussaint ve ben de itaatsizim. "Bu bir emirdir, Célie."

Kelimeler istediğim her şey olmalıydı. Ama değil.

Sol tarafımda bir yerde snicker'lar patlıyor, ama onları görmezden geliyorum, Jean Luc'a yürek parçalayan tek bir vuruş için bakıyorum. Yanağımdan süzülen gözyaşıyla eşleşiyor. Ağlamayacağımı söylemiştim ama ben de bir yalancıyım.

"Evet, Kaptan," diye fısıldıyorum, gözyaşımı siliyorum ve topuklarımin üzerinde dönüyorum. Ona bir daha bakmıyorum. Peder Achille'e, Frederic'e ya da utancıma tanık olmak için duran düzinelerce adama bakmıyorum. *Acımak* için. Chasseur Kulesi'ne doğru tek başıma yürürken parmağımdaki yüzük her zamankinden daha ağır geliyor. Ve uzun zamandır ilk kez, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Boş zaman benim düşmanımdır.

Yatakanemde volta atarken, Jean Luc'un dönmesini beklerken izimi kaybediyorum. Her adımda öfke kıvılcımlanıyor ve göğsümün ağrıyan, boş kısmında yayılıyor. Bu hoş bir dikkat dağıtıcı. Öfke iyidir. Öfke çözülebilir.

Jean Luc bana bir *tartışma yapmamız gerektiğini* söyledi.

Neredeyse hayal kırıklığı içinde ocağımın sönmekte olan közlerine doğru tıslayacaktım, onun sert yüzünü hayal ederek. Sanki onun askeri değil, *nişanlısı* bile, ayak altında dolaşan asi bir çocukmuşum gibi *odama gönderecek* kadar küstahtı. Tüm mumlarım yanıyor.

ben halının üzerinde sabırsızca yürürken. Bazıları oluk oluk akıyor, bazıları da tamamen sönüyor. Yağmur dinmiş olsa da bulutlar odayı donuk gri bir ışığa boğuyor. Gölgeler uzuyor.

Chasseur Kulesi'ne geri dön ve beni odanda bekle. Beni odanda bekle.

Bu bir emirdir, Célie.

"Bu bir emirdir, Célie," diyorum dişlerimi sıkarak, işe yaramaz bir izmariti şamdandan koparıp ateşe fırlatıyorum. Alevler cızırdıyor ve neşeyle çatırdıyor ve bu manzara içimi öylesine vahşi bir zevkle dolduruyor ki, bir sap daha koparıp ilkinin ardından fırlatıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha ve *bir tane daha*, ta ki göğsüm kabarana, gözlerim dolana ve başım tüm bunların adaletsizliğinden ağrıyana kadar. *Aylarca* özel muamele görmem için ısrar ettikten sonra ne *cüretle* bana bir şey yapmamı emreder? *Aylarca* bana porselen gibi davrandıktan ve çocuk eldivenleriyle muamele ettikten sonra? Benden *itaat* etmemi beklemeye nasıl *cüret* eder?

"İkisini birden yapamazsın, Jean." Kararlılığım sertleşiyor, kapıma doğru fırlayıp açıyorum ve koridor duvarına çarparken çıkan *gürültünün* tadını çıkarıyorum. Kardeşlerimden birinin ortaya çıkıp gürültü için beni azarlamasını bekliyorum ama kimse gelmiyor. Tabii ki yapmazlar. Onlar avcı olmakla çok meşguller - gerçek ve düzgün avcılar, kaptanlarının emirlerine itaatsizlik edenlerden değiller. Bir saniye sonra iç çekip kapıyı çok daha nazik ellerle kapatıyorum ve mırıldanıyorum: "Ama bir Chasseur olmadığımı açıkça belirttiler. Pek sayılmaz."

Jean Luc'u aramak için boş koridorlarda sürünüyorum.

Çünkü o haklıydı. Bir tartışma yapmamız gerekiyor, ve bunun için bir dakika daha beklemeyeceğim.

Önce odasını kontrol ediyorum, Kule'nin karşısındaki sıradan kapıyı kavgacılığa varan bir güvenle çalışıyorum ama cevap vermiyor. Koridorun her iki ucuna da kaçamak bakışlar attıktan sonra kolumdaki tokayı çıkarıp kilidi açıyorum. Kız kardeşimden öğrendiğim eski bir numara. Mekanizma kolaylıkla açılıyor ve

Odanın içinde sadece bir an durduktan sonra burada olmadığını fark ediyorum -yatağı bozulmamış, dokunulmamış ve panjurlar penceresini kapatarak her şeyi karanlığa gömüyor. Çabucak geri çekildim.

Bir süre sonra katedralin çanı akşam saat beşi gösterdiğinde, adımlarımı hızlandırarak antrenman sahasına doğru ilerliyorum. Jean Luc'u alıkoyan her neyse, onu *üç saat* boyunca alıkoymamalıydı.

Avluyu, ahırları, reviri ve Peder Achille'in çalışma odasını boşuna aradıktan sonra kantine geçiyorum. Ne de olsa akşam yemeği vakti. Belki Jean Luc bugün yemek yememiştir. Belki de gerginliği azaltmak için ikimize de akşam yemeği getirmeyi düşünmüştür. Ancak uzun ahşap masalarda sadece bir avuç Chasseurs oturuyor ve Jean Luc onların arasına oturmuyor. "Yüzbaşı Toussaint'ı gördünüz mü?" En yakındakine soruyorum. Genç adam bakışlarımla buluşmayı reddedince midemdeki endişeli düğüm boğazıma düğümlenerek yükseliyor. "Mezarlıktan döndü mü?"

Bir şey mi oldu?

Ağızına kocaman bir patates lokması atıyor ve cevabını geciktiriyor. Sonunda konuştuğunda sesi isteksizdi. "Bilmiyorum."

Onu terslememeye çalışsam da Babette'in kansız cesedi gözümün önünde canlanıyor -ama artık ceset Babette değil, Jean Luc. İkiz yaralar boğazını deliyor ve o güzel, soğuk adam, soluk parmakları kenetli ve kanlı bir şekilde mezarının üzerinde beliriyor. Bana sırttığında dişleri garip bir şekilde keskin. Sakin kalmak için kendimi zorluyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun? Şüpheliyi yakaladı mı? Peder Achille nerede?"

Şövalye yüzünü buruşturarak omuz silkiyor ve arkadaşıyla konuşmaya devam ederek dikkatle arkasını dönüyor.

Doğru.

Tedirginliğim artınca bir kez daha mezarlığa doğru yola çıktım. Belki de hiç dönmemiştir. Belki de bir ipucu buldu-

Ancak köşeyi dönüp fuayeye girdiğimde, sesi zindana çıkan merdiven boşluğundan keskin bir şekilde yükseliyor. Adımımın ortasında duraklıyorum, rahatlatma sistemime çarpıyor. *Tabii ya.* Jean Luc stresli zamanlarında sık sık konsey odasına uğrar, notlarını, el yazmalarını, düşüncelerini netleştirmeye yardımcı olacak her şeyi inceler. Sessiz adımlarla merdivenlerden aşağıya iniyorum, ilerlerken taş duvardan bir meşale kaldırıyorum. Ancak Jean Luc'ün sesine kısa süre sonra bir ses daha katılıyor -daha sert, öfkeyle yükselmiş gibi- ve son basamakta neredeyse tökezliyorum.

"Ve *size* söylüyorum Kaptan -altıncı bininci kez söylüyorum- bu kanlı cadıların işi değil."

Lou. Korkunç koşullara rağmen rahatlayarak nefes alıyorum. Lou buradaysa her şey yoluna girmiş olmalı ya da en azından yakında girecek. O ve Jean Luc savunma konularında sık sık birlikte çalışırlar; Babette'in kaderinin başkasının başına gelmesine izin vermezler. Hem cadılar hem de avcılar soğuk adamı ararken, yakında yakalanacağından hiç şüphem yok.

Sanki cevap verir gibi, konsey odasından sessiz bir gümbürtü yankılanır - belki de Jean Luc'un yumruğu masaya çarpmıştır? "*Cesedin kanı çekilmişti* Lou. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin? Bu cesetleri başka nasıl açıklayabilirsin?"

Bu sözler içimi rahatlattı.

"Adı Babette." Alçak ve gergin, yeni bir ses diğerlerine katılıyor ve ben kaşlarımı çatarak giderek yaklaşıyorum. Belli ki Lou, Jean Luc'un çağrısına cevap vermişti, ama Coco? Onu da mı çağırdı? "Babette," diye tekrarlıyor, şimdi daha vurgulu. "Babette Troussel. *Ondan ceset* diye bahsetmeyi bırak."

Dikkatli bir kulağımı kapıya dayıyorum ve göğsümde beliren huzursuzluk dalgasını görmezden geliyorum. *Tabii ki burada,* diye kendimi azarlıyorum. *Babette bir kan cadısıydı ve Coco da La Princesse Rouge. Elbette Jean Luc onunla bağlantı kuracaktı.* "Troussel?" diye sertçe sorar ve hisirdayan kağıtların sesi duyulur. doldurur ve oda.

"Biz tanımlanmış onu olarak Babette *Dubuisson*, eskiden a Fahişe at Madam. Helene Labelle'in müessesesi, Bellerose.

Coco'nun yanıtı daha da keskinleşiyor. "Babette takma isim kullanan ilk cadı değildi ve kesinlikle sonuncu da . Kardeşliğiniz bunu garantiledi."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Jean Luc ama sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Ama bunun nasıl görüldüğünü kabul etmelisiniz. Bu bulduğumuz *beşinci* ceset ve-"

"Yine *cesetler*," diye tersliyor Lou.

"Onlar ceset," diyor, sabrının tükenmekte olduğu belli. "Babette bir cadı olabilir ama şu anda bir cinayet soruşturmasının kilit oyuncusu."

"Sanırım buna ne olduğunu söylemenin zamanı geldi Jean," diyor başka bir ses, diğerlerinden daha sessiz ve daha derinden. Bu sesle göğsüm daralıyor - bu kez beklentiyle değil, endişeyle. Çünkü Reid Diggory bu konsey odasında olmamalıydı. Cesarine Savaşı'ndan sonra Chasseur Kulesi'ne resmi bir sıfatla dönmeye niyeti olmadığını açıkça belirtmişti.

Şimdiye kadar.

O devam ederken kapıya doğru yaklaşıyorum.

"Beş kurbandan dördü büyüdü kökenli - bir tanesi insan - ve hepsinin boğazında delinmiş yaralar bulundu ve vücutlarında kan yoktu. Hepsi ayrı olaylar. Hepsi de son üç ay içinde." Duraklıyor ve kapının ötesinde bile odadaki sessizlik endişeyle yoğunlaşıyor. Jean Luc ya da Reid kadar suç bilgisine sahip olmasam da bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.

"Bir seri katille karşı karşıyayız," diye onaylıyor Reid. Nasıl nefes alacağımı unutabilirim.

Coco inatla, "O bir kan cadısı değil," diyor.

"Buna dair bir kanıtınız var mı?" Jean Luc sorar, sesi acımasızdır. "Bana kan büyüğü gibi geldi."

"Dame Rouges kendi adamlarını öldürmez."

"Bir insan, bir Dame Blanche, bir loup garou ve bir melusine öldürdükten sonra şüpheleri başka yöne çekebilirler."

"Seri katil olduğunu kanıtlayamayız." Başka bir ses -bu *acı verici* bir şekilde tanıdık- kavgaya katılıyor ve tüm bunların katıksız aşağılanması göğsümü bir bıçak gibi deliyor. Frederic burada. *Frederic*, değer verdiğim herkesle birlikte bu odaya davet edildi ve ben davet edilmedim. Daha da kötüsü, Jean Luc onu davet etmiş olmalı, yani sırlarını bana değil Frederic'e anlattı. "Seri katiller benzer profildeki kurbanları hedef alır. Bu kurbanlar arasında hiçbir benzerlik yok. Aynı türden bile değiller."

Midemin bulantılı kıvrımlarına rağmen kendimi nefes almaya zorluyorum. Nefes vermek için. Bu benden daha büyük bir mesele, kendi incinmiş duygularımdan ve arkadaşlarımdan kötü niyetinden daha büyük. İnsanlar *öldü*. Ve dahası, Jean Luc sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor. Hepsi öyle. "Bu her kimse heyecan için öldürmeyebilir," diyor Coco. "Farklı bir nedenle öldürüyor olabilirler."

"Bir şeyleri kaçırıyoruz," diye onaylıyor

Reid. "Célie nerede?" Lou aniden sorar.

İsmimi duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve hafifçe geri çekiliyorum, sanki Lou beni burada, koridorda gizlenip dinlediğimi hissedebilirmiş gibi. Belki de duyabilir. O bir cadı. Ancak Jean Luc ona cevap verdiğinde -ses tonu alçak ve *isteksiz*, hayır, *isteksiz*- kendimi tutamayıp bir kez daha yaklaşıyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi dinliyorum. "Sana daha önce de söyledim," diye mırıldanıyor. "Bu Célie'yi ilgilendirmiyor."

Bir sessizlik ritmi. Sonra-

Lou inanmayarak homurdanır. "Hiç de değil. Babette'i *bulan* Célie'ydi, değil mi?"

"Evet, ama-"

"O hala bir Chasseur mü?"

"En zeki olan, belli ki," diye ekliyor Coco nefesinin altında.

"Bunun için *teşekkür* ederim Cosette." Ayakları konsey odasının zeminine sürtünen bir sandalyeyi masadan çekip kendini atan Jean Luc'ün kaşlarını çatışını duyar gibi oluyorum.

"Ve tabii ki Célie hâlâ bir Chasseur. Onu zorlukla taburcu edebilirim."

Keskin bir nefes alıyorum.

"Peki nerede o?" Lou sorar.

"Onun yatakhanesi." Lou ve Coco'nun yüz ifadelerini göremesem de Jean Luc görebiliyor. "Bana öyle bakmayın. Bu soruşturma son derece gizli ve öyle olmasaydı bile

- "Her Chasseur'ü bu odaya sığdıramayız."

"Ona uyuyorsun." Coco'nun sesi hiç etkilenmemiş gibi çıkıyor ama sözleri beni cesaretlendirmeye yetmiyor. Parmaklarım meşalenin etrafında titriyor ve dizlerim çökmekle tehdit ediyor. *Onu zorlukla taburcu edebiliyorum.* Jean Luc daha önce hiç böyle bir şeyi yüksek sesle itiraf etmemişti - en azından benim önümde. "Célie hepimizden iki kat daha zeki," diyor Coco. "Burada olmalıydı."

"Bunu ondan sonsuza dek saklayamazsın Jean," diyor Lou.

"Cesedi o buldu." Reid'in sessiz güvencesi bile beni sakinleştirmeye yetmiyor. "Hoşuna gitse de gitmese de artık o da bu işin içinde."

Sanırım hasta olacağım.

"Anlamıyorsun." Hayal kırıklığı Jean Luc'un sesini sertleştiriyor ve bu duygu -göğsümdeki bıçak- daha da derine, kaburgalarımın kalbime doğru kayıyor. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Célie o-"

"Hassas," diye bitiriyor Frederic, küçümseyerek. "Söylentilere göre çok şey yaşamış."

Çok şey yaşadı.

Onu zor taburcu ediyorum.

"Hâlâ her gece çılgılık atıyor. Bunu biliyor muydunuz?" Jean Luc onlara soruyor ve ses tonundaki savunmacılığı hayal bile edemiyorum. "Kabuslar. Kız kardeşinin cesediyle birlikte o tabutun içinde sıkışıp kaldığına dair korkunç, canlı kâbuslar. Morgane'ın ona yaptığı şey. Ölmesi gerekirdi. Artık günün her saati mum yakıyor çünkü karanlıktan korkuyor. Biri ona dokunduğunda irkiliyor. Yapamam"- duraksıyor, sesi kararlılıkla derinleşiyor-"Ona daha fazla zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Aralarına bir sessizlik çöker.

"Bu doğru olabilir," diyor Lou usulca, "ama Célie'yi tanıyorsam, bu sırrı saklayarak daha fazla zarar vereceksin. Ya bu Babette yerine o olsaydı? Ya şu anda *onun* cesedini tartışıyor olsaydık?" Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Gerçeği bilmeyi hak ediyor, Jean. Onu korumak istediğini biliyorum - hepimiz istiyoruz- ama tehlikeyi de bilmesi gerekiyor. Zamanı geldi."

Vakit geldi.

Kanım göğsümdeki yaradan özgürce akmaya devam ederken kelimeler kalbimle ritim tutuyor. *Hiç iyileşmediğini* fark ettim. Pippa'dan sonra, Morgane'dan sonra asla iyileşmedi ve şimdi arkadaşlarım -dünyada çok sevdiğim, güvendiğim bu insanlar- yaramı tekrar deştiler. Ama öfke iyidir. Öfke çözülebilir.

Hiç tereddüt etmeden kapıyı itip açtım ve içeri daldım.

Sekizinci Bölüm

Büyülü Bir Numara

Bütün gözler bana dönüyor ama ben tereddüt etmeden Jean Luc'un odanın ortasında oturduğu yere doğru yürüyorum. Kalkmak için acele ederken neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Célie!" Etrafımızdakiler geri çekiliyor, bakışlarını kaçırıp botlarına, mumlara, konsey masasının üzerindeki kağıt yığınlarına bakıyorlar. En üstte Babette'in cesedinin karakalem bir çizimi duruyor. "Burada ne yapıyorsun? Sana söyledim-"

"Odamda beklemek için. Evet, farkındayım."

Bir yanım ifadesindeki panikten zevk alıyor. Geri kalanı ise tam olarak ne için buraya geldiğine pişmanlık duyuyor? İhanetlerine yakından ve şahsen tanık olmak için mi? Çünkü hepsi burada. biri. Beau bile köşede donmuş bir şekilde duruyor, ağzı açık bir şekilde onursuz görünüyor. Konumumu, geçmişimi, incinmişliğimi tartışmamış olsa da, varlığı onu yine de suç ortağı yapıyor. Sessizliği kesinlikle öyle. Suçlayıcı bakışlarım karşısında duvardan uzaklaşıyor. "Célie, biz-"

"Evet?" Şak diye söyledim.

"Biz-" Adımları duraksıyor, çaresizce beni dikkatli gözlerle izleyen Lou ve Coco'ya bakıyor. İkisine de bakmayı reddediyorum. "Nasılsın?" diye topallayarak bitiriyor, elini boynunu ovmak için kaldırıyor. Coco kaburgalarına dirsek atıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Krallıktaki en güçlü oyuncular, hepsi bir odada toplandı.
Hepsi kaderimi tartışıyor.

"Sanırım siz, şey" -elini teslimiyetle bıraktı- "tüm bunları duydunuz mu?"

Boynum bükük, diğer eskizleri incelemek için dairesel masaya doğru ilerliyorum. Kimse beni durdurmaya cesaret edemiyor. "Evet."

"Doğru. O zaman bilmelisin ki ben gelmek istemedim ve Lou senin burada olman gerektiğini söylediğinde ona tüm kalbimle katıldım-"

"Saygısızlık etmek istemem Majesteleri" -krokileri elimle yayıyorum, tek bir tane bile görmeden karakalem yüzlere bakıyorum- "bu odadaki herhangi biri beni burada isteseydi, ben de burada olurdum." Lou ses tonumdaki acıyı -kalp kırıklığını- duysa da belli etmiyor. Neden göstereyim ki? O her zaman bir sır ustası olmuştur. Tıpkı kız kardeşim gibi. "Bunlar kurbanlar mı?" Jean Luc'a soruyorum. Ben de ona bakmıyorum.

Çekingen bir şekilde omzuma dokunuyor. "Célie-"

Bir kez daha gözyaşlarımla savaşıyor. İrkiliyorum.

"mi?" Tereddüt ediyor. "Evet."

"Teşekkür ederim. Bu çok mu zordu?" Şimdi ona bakıyorum ve bakışlarındaki kararsızlık beni neredeyse kırıyor. Orada suçluluk var, evet -belki de pişmanlık- ama aynı zamanda isteksizlik de var. *Hâlâ* beni dahil etmek istemiyor. Bana güvenmek istemiyor. Buna bir saniye daha dayanamayarak tüm eskizleri kollarımın arasına alıyorum, düşürdüklerimi kabul etmeyi reddediyorum. Topuklarımda dökülen tozla kapıya doğru yürürken yavaşça yere düşüyorlar. Beau'ya burnumu çekerek, "Sizi tekrar görmek çok güzeldi Majesteleri, ama hepimiz sizin kadar ustaca yalan söyleyemiyoruz."

Diğerlerini tamamen görmezden geliyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve bu sırada birkaç eskiz daha düşürüyorum.

Bu kez onları geri almak için eğiliyorum -tüm vücudum titriyor- ve her bir çizimde görülen nemden ırkiliyorum. Gözyaşları. bir öfkeli eli yanaklarımda ve

düzeltilin. Kapının arkasından aceleci ayak sesleri duyulduğunda, koridoru geçip kütüphane odasına dalarım, hiçbirisiyle tekrar yüzleşmek istemem. En azından doğrudan değil. Bazıları buna *kaçmak* diyebilir, bazıları *saklanmak* diyebilir, ama bazıları yanılıyor olabilir. Bazıları beni korumak istediklerini *söyleyebilir*, ama *kastettikleri* beni şımartmak istedikleri. Beni *idare etmek*.

Yönetilmeyeceğim.

Hepsine göstereceğim.

Kapıyı görmeden kütüphanenin köşesine çekilip köşedeki iki kitap rafının arasına giriyorum ve çizimleri bir kez daha gözden geçiriyorum. Bu kez, konsey odasının kapısı pat diye açılıp Jean Luc'un botları koridoru döverken kendimi her bir yüzü incelemeye zorluyorum. Bana seslense de onu duymazdan geliyorum, rafların arasına daha da büzülüyorum ve öfkeyle loup garou'nun çizimine bakıyorum. Babette'le aynı huzurlu sırtüstü pozisyonda yatıyor, elleri yarı dönüşmüş ve göğsünde kenetlenmiş. Boğazında aynı delikler var.

"Célie, *bekle*." Jean'in istifa etmiş sesi kütüphane kapısının önünden geçtiğinde rahat bir nefes alıyorum. "Geri gel. Bunun hakkında konuşmamız gerek-"

Yine de konuşmak istemiyorum. Artık istemiyorum. Şimdi onun yerine loup garou'nun cesedini çevreleyen ağaçları inceliyorum; pençeli ellerine daha yakından bakmak için krokiyi kaldırıyorum ve bir haç işareti arıyorum. Elbette yok. Her kurbanda bir haç bulunsaydı Jean Luc, Babette'in haçını sorardı. Ama loup garou *neden* formlar arasında sıkışmıştı? Katil kurtla mı yoksa adamlarla mı ilgileniyordu? Belki de adam kendini savunmak için şekil değiştirmiştir?

"Célie!" Jean Luc'un sesi merdivenleri tırmanırken hafifçe gevşiyor ve başımı kitap raflarına çarpıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Belki de diğerleri toplantılarını bitirmeden önce sıvışabilirim. Eskizlere göz gezdiriyorum bir son kez, tanıyorum hiçbirini suçu

Bir sahne hariç: Brindelle Parkı, cadıların kutsal korusu.

Çocukken, kreş penceresimin dışındaki cılız ağaçlara sayamayacağım kadar çok kez baktım. Annem yapraklarından yayılan ve bahçemize sinen hafif sihir kokusundan nefret ederdi ama bu koku gizliden gizliye beni rahatlatırdı. Hala da gizliden gizliye öyle. Bana göre sihir çok güzel kokar; otlar, tütüsüler ve yabani yaz balı gibi.

Aylardır eve gitmedim.

Jean Luc'un sesi tepemde kaybolurken başımı sallayarak çizimi inceliyorum. İlginçtir ki Brindelle Park'ta bulunan Dame Blanche değil, melusindi. Gümüş yüzünü çıkaramasam da solungaçları ve yüzgeçleri bozulmamış, yani katil onu buraya göndermemiş. Melusinler sudan çıktıklarında iki yüzgeçleri bacağa dönüşür. Onu su altında öldürmüş ve cesedini kıyıya sürüklemiş olmalı, ama yine de ... *neden?*

"Célie?" Jean Luc'ün sesi bir kez daha yükseliyor, sertleşiyor ve ayakları örs gibi merdivenlere düşüyor. "Muhafızlar yukarı çıktığını görmediler, o yüzden burada olduğunu biliyorum. Beni görmezden gelme."

Gerginleşiyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Ben kaçamadan *ya da* saklanamadan kütüphaneye dalıyor ve bakışları hemen benimkileri buluyor. Omuzlarımı dikleştirmekten ve onu karşılamak için dışarı çıkmaktan, onu başından beri bekliyormuşum gibi davranmaktan başka çarem yok. "Yeterince uzun sürdü."

Kendi gözleri kısıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Eskizleri özür dilemez bir tedirginlikle sallıyorum. "Çalışıyorum." Cevap vermek için ağzını açsa da, onun üzerinden yüksek sesle konuşarak ilerliyorum. Kapı açık kalıyor ama umursamıyorum. "Katil Melusine'in cesedinin yerini değiştirdi. Babette'inkini de taşımış olabilirler, bu da her iki yer arasında bir bağlantı bulmaya çalışmamız gerektiği anlamına geliyor-"

Odayı üç adımda geçerek eskizleri ellerimden aldı ve dikkatlice en yakındaki rafa yerleştirdi. "Konuşmamız gerek, Célie."

Ona ve eskizlere ters ters bakıyorum. "Haklısın. Haklıyız."

"Seni bu işe bulaştırmak istememiştim."

"Bu *çok* açık."

"Kişisel bir şey değil." Yorgun bir elini yüzünde gezdiriyor. Koyu kirli sakalları bir zamanlar temiz traşlı olan çenesini gölgeliyor ve bronz teni sanki günlerdir uyumamış gibi kül rengi görünüyor. Bir yanımda ona acıyor, tek başına taşıdığı yüke acıyor ama daha büyük bir yanımda kendime acıyor. Çünkü bunu tek başına taşımasına *gerek yoktu*. Ben de onunla birlikte taşıyabilirdim. Gerekirse onun *yerine* ben taşırdım. "Bu soruşturma gizlidir. Peder Achille ve ben bu ölümler hakkında konsey odası dışında kimseye bilgi vermedik."

"*Frederic* neden o konsey odasında?"

Omuz silkiyor ve bu hareket o kadar kayıtsız, o kadar *kopuk* hissettiriyor ki, omurgam tepki olarak daha da dikleşiyor. Çenem daha da yukarı kalkıyor. "Böyle yapma," diye mırıldanıyor. "İlk cesedi *Frederic* buldu. Onu döngünün dışında tutamazdık."

"Babette'in cesedini buldum!"

Bakışlarını hızla başka yöne çeviriyor, bakışlarımla buluşamıyor. "İki farklı durum."

"Öyle *değiller* ve bunu sen de biliyorsun." Krokileri elime aldım, yüzüne doğru kaldırdım ve salladım. "Peki ya diğer kurbanlar? Onları kim buldu? Katil hakkında bilgileri var mı, yoksa bu bilgi de *gizli* mi?"

"Sana bir Chasseur gibi davranmamı istedin." Dişlerini gıcırdatıyor, sesini eşit tutmak için mücadele ediyor. Öfkesinin bıçak sırtında olduğu açıkça belli olsa da, benim ellerim de eskizleri sıkıca kavırıyor. Bu konuda kızgın olmasına izin verilen tek kişi Jean Luc değildir. "Bu benim sana bir Chasseur gibi *davranmam* -bu Kule'de olan her şeye vakıf değilsin ve *bunu beklemek bile* -"

"*Başına* gelen her şeyden haberdar olmalıyım Jean Luc." Eskizleri bir kenara fırlatıp yüzük parmağımlı kaldırıyorum, fener ışığında binlerce küçük güneş gibi parlamasından nefret ediyorum. Jean ve ben birbirimizi bu şekilde yansıtmalıydık - tıpkı ortasındaki elmas gibi parlak, güzel bir şekilde. Bunu fark edince midem korkunç bir şekilde bulanıyor. "Bana bu yüzüğü verirken söz verdiğin şey bu değil miydi? Bu görevi kabul ettiğimde *size* söz verdiğim şey bu değil miydi? İkimiz de ne istiyor olursak olalım, biz konumlarımızdan daha fazlasıyız ve birlikte ileriye giden bir yol bulmalıyız

."

Hiddetle kaşlarını çatarak dizlerinin üzerine çöküp eskizleri toplar. "Ben pozisyonumdan fazlası değilim, Célie. Ben senin *hem* kaptanın hem de nişanlının ve sen" -suçlayıcı bakışları kendi öfke ve kırgınlığının alevlerini körüklüyor- "buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı herkesten çok sen bilmelisin. Feda ettiğim her şeyi biliyorsun. Benden nasıl seçim yapmamı istersin?"

"Senden seçim yapmanı istemiyorum-"

"Hayır mı?" Eskizleri düzgün bir yığın halinde sıkıştırıyor ve tam boyuna dönerek odanın karşısındaki dikdörtgen masaya ve ciltli sandalyelere doğru ilerliyor. Geçen ay daha rahat oturma yerleri talep etmeme rağmen -belki de avcılarını oyalanmaya, *okumaya* teşvik etmek için bir şezlong- Jean Luc bu fikri reddetti. Yine de kütüphaneyi alfabetik sıraya koymam için bana ilham verdi. Eskizleri mevcut kitap yığınının yanına yerleştirdi. "Ne soruyorsun o zaman? Benden ne istiyorsun, Célie? Hiç biliyor musun?"

"*İstediğim* şey"-dilimi artık kontrol edemediğim için kelimeleri hırıldayarak söylüyorum, görüşüm onun sert sırtında, kitap yığınımı üst üste koyup düzelden sert parmaklarında tünelleniyor-"bir *insan* gibi muamele görmek, bir oyuncak bebek gibi değil. Bana güvenmeni istiyorum. Bana *güvenmeni* istiyorum - hem kendime bakabileceğime hem de *sana* bakabileceğime. Ortak olmamız gerekiyor-"

Kafası sarsılır. "Biz ortağız-"

"Ama biz *değiliz*." Ellerimi sıkarken sesim neredeyse çılgınca yükseliyor. Diğerleri beni kesinlikle duyabilir - muhtemelen tüm *Kule* beni duyabilir - ama şimdi duramam. Durmayacağım. "Biz ortak değiliz Jean. *Hiçbir zaman* ortak olmadık. Yolun her adımında beni cam bir kutuya koymaya ve rafında el değmemiş, denenmemiş ve doğru olmayan bir şekilde tutmaya çalıştın. Ama ben çoktan kırıldım. Anlamıyor musun? Morgane beni paramparça etti, ben de o parçaları kullanarak karşılık verdim. Onu *öldürdüm*, Jean. Bunu ben yaptım. *Ben yaptım*." Gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı akıyor, ama onları silmeyi reddediyorum, bunun yerine elini tutmak için ilerliyorum. Bırak görsün. Bırakın *hepsi* . Çünkü ne dedikleri önemli değil, ben buna değerim ve bunu yapabilirim. Diğerlerinin başarısız olduğu yerde ben başardım.

Jean Luc üzüntüyle bana bakıyor, elimi dudaklarına götürürken gözleri acıyor. Ölümcül bir darbe indirmeye isteksiz birinin havasıyla yüzünü buruşturarak başını sallıyor.

Ancak teslim ediyor.

"Morgane'ı sen öldürmedin, Célie. Lou öldürdü."

Ona göz kırpiyorum, göğsümdeki haklı öfke küçük ve utanç verici bir şeye dönüşüyor. Umutsuz bir şeye. Şu anda söyleyebileceği onca şey arasında bunu hiç beklemiyordum. Ondan değil. Jean Luc'ten de. Ve belki de göğsümdeki rüzgârı dağıtan da bu beklenmedik şeydir. Şimdiye kadar bu düşünce benim aklımdan hiç geçmemişti ama belli ki onunkinden geçmiş.

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Onu sen öldürmedin. Yardım etmiş olabilirsin -doğru zamanda doğru yerde olabilirsin- ama ikimiz de biliyoruz ki Lou orada olmasaydı senin boğazını kesecekti. O iğneyle onu gafil avladın ve bu tür bir şans uzun sürmez, Célie. Buna güvenemezsin."

İkimiz de onun gerçek anlamını duyuyoruz: *Sana güvenemem*.

Ağır bir şekilde iç çekip devam ederken ona bakıyorum, düş kırıklığına uğramış bir şekilde. "Lütfen anla. Yaptığım her şey seni korumak içindi. Sen benim karım olacaksın ve ben bunu yapamam."

Sesi kelimenin üzerinde hafifçe kırılır, boğazını temizler, hızla gözlerini kırpar-"Seni kaybedemem. Ancak Belterra halkına da bir yemin ettim. Senin güvenliğinden endişe ederken, seni mezarlıklarda kovalarken ve bir katilin elinden kurtarıırken *onları* koruyamam."

Elimi onunkinden çektiğimde başını öne eğdi.

"Özür dilerim, Célie. Lütfen yukarı çık. Konsey toplantısından sonra bu işi bitirebiliriz. Sana yemek getiririm, ne istersen. Hatta bu gece refakatçiyi de gönderirim, böylece gerçekten konuşabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Daha fazla ne söyleyebileceğini anlayamadan ona bakıyorum. En azından gözyaşlarım aktı. Gözlerim hiç bu kadar berrak olmamıştı.

Bir kez daha iç çekerek kapıya doğru ilerledi ve kenara çekilerek bana işaret etti. "Célie?" Önünde durana kadar ayaklarım içgüdüsel olarak onu takip ediyor, aramızdaki sessizlik büyüyor, göğsümde bir uyarı çanı gibi çınlıyor. Bir haberci gibi. Bir eliyle yanağıma dokunuyor. "Lütfen bir şey söyle."

Bakıcım her zaman yedinin sihirli bir sayı olduğunu söylerdi - cüceler için, günahlar için, haftanın günleri için ve denizdeki gelgitler için. Belki de kelimeler için de şanslıdır. Tüylerim diken diken olsa da ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseliyorum ve nişanlımın yanağına son bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "Yanıldığını kanıtlayacağım."

Geri çekiliyor. "Célie-"

Ancak ben çoktan onun yanından geçip koridora çıktım ve yüzüğünü parmağımdan çıkarıp cebime attım. Ona daha fazla bakmaya dayanamıyorum. Belki de bir daha asla bakamayacağım. Her iki durumda da, Brindelle Park'a doğru yola çıkarken geri dönmüyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Brindelle Park

Çocukluğumun geçtiği ev, Cesarine'in en zengin semti olan West End'de tepemde yükseliyor ve hemen arkasındaki düz arazide Brindelle Parkı yer alıyor. Ağaçları akşam esintisinde hafifçe hışırdıyor ve ötesindeki Doleur'un çoğunu gizliyor. Pippa ve ben tehlikenin farkına varacak kadar büyümeden önce, ruhani, parlayan ağaçların arasından nehir kıyısına kayar, ayak parmaklarımızı gri suyuna daldırırdık. Şimdi tanıdık manzarayı inceliyorum, elim ailemin arazisinin etrafındaki ferforje çiti sıkıca kavıyor.

Çünkü ağaçlar artık parlamıyor.

Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum, bir gözümü eski ön kapımdan ayırmamaya dikkat ederek.

İnat olsun diye de olsa, ailemi görmek istemiyorum. Chasseur'lara katılmamı onaylamıyorlar, ancak onaylamamaları bir fikir ayrılığından daha fazlası gibi geliyor; çaresiz hissediyorum, bileklerime kelepçeler, ayaklarıma bağlanmış tuğlalar gibi, denize dalarken. Ne zaman onları, ailemin yaşayan son üyelerini düşünsem aniden nefes alamaz hale geliyorum ve bugünlerde zaten başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ediyorum. Hayır. Bu gece utancım, incinmişliğim ya da öfkem içinde boğulmayı göze alamam. Elimdeki göreve odaklanmalıyım.

Jean Luc ve diğerlerinin şüpheleri doğruysa, Cesarine sokaklarında bir katil kol gezmektedir.

Yavaşça nefes alarak, soğuk gece havasının , *geçmesine* ve göğsümdeki duygu dalgasını dondurmasına izin veriyorum. Sonra avucumu en yakındaki Brindelle ağacının gövdesine dayıyorum.

Soğuk beklesem de, ağaç kabuğu neredeyse tenimi donduruyor ve bir zamanlar ışıldayan gümüş rengi, simsiyah bir karanlığa bürünmüş. Hayır. *Solmuş*. Ağacın yaylarına bakmak için boynumu eğiyorum. Sanki bakışımı hissetmiş gibi, rüzgâr yardımsever bir şekilde hızlanıyor ve dallardan biri dokunuşuyla çatlayıp ince bir toza dönüşüyor. Bir başka rüzgârla toz, uzattığım elime doğru savruluyor ve parmaklarımı kaplıyor. Parçacıkları ölmekte olan güneş ışığında hafifçe parlıyor.

Kaşlarım çatıldı. Annem çocukluğum boyunca Brindelle Park'ın yok edilmesi için kraliyet ailesine *birçok* kez ricada bulundu. Hatta bir keresinde Kral Auguste buna uymuştu. Ancak ağaçlar bir gecede yeniden büyüdü, eskisinden daha uzun ve daha güçlü - daha parlak - West End'in aristokratlarını cılız komşularını kabul etmeye zorladı. Brindelle ağaçları West End'de inatçı bir varlık haline geldi. *Krallığın* ta içinde.

Onların *ölmesine* ne sebep olmuş olabilir?

Bir dal daha kırılıyor ve zihnim mezarlıktaki güllere, toprağın üzerinde buruşmuş hallerine geri dönüyor. Katil onlardan da sorumlu olabilir miydi? Ve ağaçlardan? Daha önce büyücülük kokusu almamış olsam da, yağmur kokusunu alıp götürmüş olabilir. Jean Luc kan büyüsünün işin içinde olabileceğini düşünüyordu ve tüm kurbanlar büyülü türlere aitti. . . .

Arkamda üçüncü bir dal kırıldığında, bir gıcirtıyla dönüyorum.

"Sakin ol." Lou alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle ellerini kaldırır. "Sadece benim."

"Louise." Az önce kalbimi tutmuyormuşum gibi davranarak hızlıca elbisemdeki siyah tozu siliyorum. Az önce bir *fareyi* taklit etmemiş gibi davranıyorum. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Parlak beyaz bir pelerine bürünmüş, bana doğru kıpkırmızı yünden bir şerit uzatarak yaklaşıyor. Başka bir

Pelerin, tam da aynı anda tüylerimin diken diken olduğunu fark ediyorum. Kendi pelerinimi Babette'le birlikte mezarlıkta bırakmıştım. Lou soruma cevap vermek yerine, "Bunu Coco gönderdi," diyor. "Benimle gelecekti ama onun yerine morga uğradı. Veda etmesi gerekiyormuş." Kendini toparlamaya çalışırken gözlerinde acı parlak ve keskin bir şekilde parlıyor. "Babette'e," diye açıklıyor bir süre sonra. "Bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi, uzun zaman önce. Coco, Beau ile tanışmadan önce." Tekrar duraklıyor, benim konuşmamı bekliyor ve bu sessizlik öncekinden daha uzun ve daha gergin. Pelerini almak için hiçbir harekette bulunmuyorum. Sonunda iç çekerek pelerini yanına indiriyor. "Üşümüş olabileceğini düşündük."

Burnumu çekerek ürperme isteğime karşı koyuyorum. "Yanlış düşünmüşsün." "Dudakların maviye dönüyor, Célie."

"Umursadığını iddia etme, Louise."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Brindelle ağacıma doğru yürürken turkuaz gözleri kısılıyor, gövdesine yaslanıp bana bakıyor. Dördüncü bir dal kırılıyor. "Yıkılmak üzere gibi görünüyorsun ve sadist bir katil tam şu anda bizi işaretliyor olabilir. Yine de bu tartışmayı burada ve şimdi yapmak istiyorsan - ikimiz de nefis kışlarımızı dondururken - elbette tartışalım."

Alay ederek nehre doğru bakıyorum. "Sen La Dame des Sorcières'sin. Sadist bir katil olsanız da olmasanız da, *size* saldıran herhangi birinin hikayeyi anlatmak için hayatta kalacağından çok şüpheliyim."

"Bana kızgınsın."

Tepki olarak kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum. Rüzgâr beni rahatlatmak istercesine saçlarımı okşadığında bir ürpertiye daha bastırıyorum. "Sadece sen değilsin," diye mırıldanarak elimi pelerine uzatıyorum. Kıpırmızı yün hemen açık avucuma çarpıyor. Omuzlarıma dolayarak Coco'nun kokusunun topraksı tatlılığını içime çekiyorum. "Herkes kızgınım."

"Ama sen bana daha çok kızgınsın," diyor Lou kurnazca. "Hayır," diye yalan söylüyorum.

Kollarını kavuşturur. "Sen her zaman boktan bir yalancıydın, Célie."

"Beni nasıl buldun?"

"Saptırma ustasını saptırmaya mı çalışıyorsun?" Hiçbir şey söylemediğimde dudakları kıpırdıyor ve muhtemelen gözlerindeki ince onay ışıltısını hayal ediyorum. "Peki... *tamam*. Bu *geçici* dikkat dağınıklığına izin vereceğim." Deri pantolonunun cebinden -şimdi acınası bir yumak haline gelmiş olan- eskizleri çıkarıyor ve arkamızdaki kasaba evini işaret ediyor. "Seni buraya kadar takip etmedim. Soruşturmanıza melusine ile başlamak isteyebileceğinizi düşündüm. Belki ailenizle görüşürsünüz? Jean cesedini bulduktan sonra onlara birkaç soru sordu ama pek açık sözlü değillerdi."

"Tabii ki yaptı." Hâlâ şiddetli bir şekilde titriyorum, pelerini rüzgâra karşı daha sıkı sarıyorum ama bu beni rahatlatmak için pek bir işe yaramıyor. Göğsümdeki soğuk artık uzuvlarıma doğru süzülüyor, kemiklerime yerleşiyor ve kendimi inanılmaz derecede ağır, neredeyse uyuşmuş hissediyorum. Jean Luc bana bulaşmadan önce *aileme* bulaşmıştı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ama çocukluğumun kokusu bile kaybolmuş, büyü yok olmuş, geride sadece hafif bir balık ve salamura kokusu kalmış. Bir dal daha parçalanarak toza dönüşüyor. Ben de onunla birlikte ufalanmamaya çalışıyorum. "Buraya gelmemeliydim."

"Burası senin evindi," diyor Lou sessizce. "Her şey yolunda giderken sağlam bir zemin araman çok doğal." Omuz silkmesine rağmen, bu hareket beni Jean Luc'a yaptığı gibi rahatsız etmiyor. Belki de bakışlarında acıma duygusu yok, sadece garip bir özlem var. *Keder*.

"Parçalanmak mı?"

Başını sallıyor. "Parçalara ayrılıyorum." Ağaçtan iterek yanıma geliyor ve kolunun benimkine değdiği yer sıcacık. Gözleri uzakta, o da Doleur'a bakıyor. "Brindelle ağaçları melusine ile birlikte öldü. Onları yeniden canlandırmayı başaramadım."

Bu ifşaat beni çok az tatmin ediyor. "Tıpkı güller gibi."

"Bir sorun var, Célie." Sesi giderek daha kısılıyor. "Sadece ağaçlar ve güller değil. Toprağın kendisi ... bir şekilde *hasta* hissediyor. Büyüm hasta hissediyor." Ona sertçe baktığımda sadece başını sallıyor, hala suya bakıyor ama onu görmüyor. "Mezarlıkta başka bir şey buldun mu? Gözden kaçırılmış olabileceğimiz bir şey?"

İçgüdüsel olarak kolyeyi cebimden çıkarıp gümüş haçı aramızda sallandırıyorum. "Sadece bu."

İncelemek için uzandığında kaşları çatılıyor. "Nerede?"

"Babette'in elindeydi. Onu elinde tutuyordu." Şaşkınlıkla kendi elini bıraktığında, zinciri daha ısrarla uzatıyorum. Onu daha fazla saklamak benim için doğru değil. Kolyeyi yakınımda tutmak için duyduğum karşı konulmaz, açıklanamaz dürtüye rağmen, o bana ait değil ve cebimde saklanması hiçbir yararı olmayacak. "Al bunu. Belki katilin yerini bulmana yardımcı olur."

Ona bakıyor. "Jean Luc'tan mı sakladın?" "Evet."

"Neden?"

Çaresiz bir omuz kaldırıyorum, gerçek bir cevap veremiyorum. "Bunu ona vermek doğru gelmedi. Babette'i tanı mıyordun. Soruşturma için ihtiyacınız yoksa, belki Coco'ya götürebilirsiniz. Böyle bir hediye için takdir edebilir."

Lou uzun bir süre daha haça bakıyor, *bana* bakıyor, sonra ağır parçayı dikkatlice avucunun içine alıp cebime geri koyuyor. İçime bir rahatlama dalgası yayılıyor. Göğsümdeki buzlar kırılıyor. "İçgüdülerine güvenmelisin, Célie," diyor ciddiyetle. "Babette Hristiyan tanrısına tapmıyordu. Öldüğünde bu haçı neden yanında taşıdığını bilmiyorum ama bir nedeni olmalı. Onu yakınında tut."

İçgüdülerim.

Kelimeler aramızda parçalanıyor, Brindelle ağaçları kadar siyah ve acı.

"Teşekkür ederim, Lou." Sessizlikte zorlukla yutkunuyorum. Sonra- "Senin anlamam gerekiyordu."

Sözlerim karşısında hafifçe sertleşse de, geri kalanı dudaklarımdan durduramadığım mide bulandırıcı bir sel halinde dökülüyor. Yavaşlatamadığım. Göğsümdeki çatlaktan patlayarak buzu parçalıyor, arkalarında sadece keskin, sivri tepeler bırakıyorlar. "Her şey boyunca oradaydın. Beni kız kardeşimin tabutundan çıkardın. Onun *kalıntılarını* tenimden sen sildin. Morgane'a giden o tünellerde beni takip ettin ve oradan sağ salım çıkmamı izledin."

"*Kimse* o tünellerden zarar görmeden çıkamaz-"

"O zaman canlı," diyorum hiddetle, şimdi yüzümü ona dönerek. "Her şeye rağmen, o tünellerden *canlı* çıkışımı izledin. Pençelememi, ısırمامı ve yüzeye yolumu tırmalamamı izledin ve o iğneyi Morgane'ın uyluğuna saplamamı izledin. *Seni*. Ne Jean Luc, ne Coco, ne Reid, ne Beau ne de Frederic." Sesim keder, *öfke*, pişmanlık, kızgınlık ve ... ve yenilgi selinin altında kalınlaşıyor. "Diğerleri beni korunmaya ihtiyacı olan, cam bir kutuya ve en yüksek rafta cilalı bir kaideye ihtiyacı olan biri olarak görüyorlar, ama *senin* beni farklı görmem gerekiyordu." Sesim titreyerek Coco'nun kolunu yukarı itiyorum ve ona bileğimde hâlâ bağlı olan zümrüt kurdeleyi gösteriyorum. "*Arkadaşım* olman gerekiyordu Lou. Arkadaşım olmana *ihtiyacım* vardı."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Çünkü Lou benim arkadaşım -ve Jean Luc benim nişanlım- ve o konsey odasındaki herkes benden daha iyi biliyor, bana *yardım* etmek istiyor. Belki de bir çocuk gibi muamele görmeyi hak ediyorum. Kesinlikle ayaklarımı yere vurdum ve bir çocuk gibi çığlık attım.

Lou uzun bir kurdeleye bakar.

Üzüntümden konuşmuyor. Tartışmıyor, patronluk taslamıyor ya da azarlamıyor; bana endişelenmememi ya da ağlamamamı söylemiyor ya da iç çekip bana geri dönmem için eşlik etmiyor.

Odamın güvenliği. Hayır, onun yerine elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor, güneş nehrin altından kayarken gözlerimin içine bakıyor. Başka bir dal kırılırken etrafımızda tozlar dönüyor. "Haklısın, Célie," diyor. "Çok üzgünüm."

Yedi sihirli kelime.

Yedi mükemmel

darbe.

"Ne-Ne?" Nefesim kesilerek söylüyorum.

"Üzgün olduğumu söyledim. Keşke kendimi bir şekilde açıklayabilseydim ama hiçbir mazeretim yok. Başından beri sana her şeyi anlatmalıyım, nasıl devam edeceğin senin kararın olmalıydı, benim değil. Ve kesinlikle Jean Luc'un değil." Dudakları sanki bir şey hatırlıyormuş gibi bükülüyor ve kalbim bunu fark ederek sıkışıyor. Kütüphanedeki tartışmamızı duymuş olmalıydı. *Herkes* duymuş olmalı. "Bu arada o *bir pislik* ve ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok. Sen burada olmasaydın" -etrafımızdaki Brindelle ağaçlarını işaret ediyor ve pelerini hareketle çekilerek yakasındaki yara izini ortaya çıkarıyor- "Morgane boğazımı keserdi. Tekrar. O gün ölmüş olurdum ve Reid bile beni üçüncü kez geri getiremezdi." Bir fikir kıvılcımlanırken gözlerine hınzır bir parıltı giriyor, ardından daha hınzır bir sırıtış geliyor. "Onu senin için lanetlememi ister misin? Jean Luc?"

Titreyerek kıkırdıyorum ve onu belediye binasının önündeki geniş, taş döşeli caddeye doğru çekiyorum. Cesarine Savaşı sırasında krallığı ikiye bölen büyük yarığın üzerinden muazzam bir köprü geçmektedir. Chasseurs

-Yüzlerce gönüllüyle birlikte son taşı geçen ay yerleştirdi. Beau ve kraliyet ailesi bu olayın şerefine bir festival düzenleyerek köprünün girişinde üzerinde şu ifadelerin yer aldığı bir plaketi açtı: *Mieux vaut prévenir que guérir*.

Peder Achille, karşıdan karşıya geçen herkes için uyarıcı bir hikâye olan kelimeleri seçti.

İyileştirmektense önlemek daha iyidir.

Geçerken harflerin izini sürmek için uzanıyorum. Burada görülecek başka bir şey yok ve dahası, Lou doğruyu söyledi.

-Nefis varlıklarımızı donduruyoruz ve saçlarımız artık balık kokuyor. "Her ne kadar kıvrınmasını görmek istesem de Jean Luc şu anda büyük bir baskı altında. Bir lanet işleri daha da zorlaştırabilir. Ancak bu katili bulduktan *sonra* onu lanetlemenize tam izin veriyorum."

Lou teatral bir şekilde inliyor. "Emin misin? Küçük bir tane bile mi? Geçen yıl saçını maviye boyamaya *bu kadar* yaklaşmıştım. Ya da belki bir kaşımızı kazıtabiliriz. Jean Luc kaşı olmadan *gülünç* görünür-"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, kaşı olmayan herkes gülünç görünür."

Tekrar kıkırdayarak Coco'nun kapüşonunu kaldırıp hâlâ nemli olan başımı örtüyorum. Lou karşılık olarak kolunu dirseğimden geçirip beni köprüden yürümek yerine salınarak geçmeye zorladığında, göğsümdeki sel yavaşlayarak bir damlaya dönüşüyor - ta ki haç cebimdeki yüzüğe çarpana kadar. Bir hatırlatma.

Kalbim bir kez daha sıkışıyor.

Uzakta, Saint-Cécile'in çanı yavaş ve derinden çalıyor ve Chasseur Kulesi katedralin arkasında bir gölge gibi belirliyor, karanlıkta uğursuz ve heybetli. Bunun için hiçbir şey yok. Köprünün sonunda kolumu Lou'nunkinden nazikçe ayırıyorum. "Gitmeliyim. Jean Luc ve benim tartışmamızı bitirmemiz gerekiyor."

Kaşlarını kaldırarak çıplak parmağıma dikkatle bakıyor. "Gerçekten mi? Bana bitmiş gibi geldi."

"I-" Yanaklarım bir kez daha yanarken, suçlayıcı elimi pelerinin içine saklıyorum. "Henüz hiçbir şeye karar vermedim." Hiçbir şey söylemeyip sadece dudaklarını büzdüğünde, aceleyle devam ediyorum: "Gerçekten, henüz karar vermedim ve karar vermiş olsam bile, her seçim sonsuza dek sürecek diye bir şey yok."

Ne yazık ki, kelimeler Peder Achille'in istikrarlı güvencesini uyandırmakta başarısız oluyor ve omuzlarım teslimiyet içinde çöküyor. *Yorgunluktan.*

Ne karmaşa ama.

"Hmm." Lou bana acıyarak kalçama vuruyor ve beni ters yöne doğru sürüklüyor. "Haksız değilsin ama bu gece bu seçimi yapmana da gerek yok. Aslında, sevgili kaptanımızın en azından birkaç saat aptallığı içinde boğulmasına izin vermen *konusunda ısrar etmeliyim*. Coco ve Beau çok uzun bir günün ardından gece içkisi içmeye geliyorlar ve Reid seni gördüğüne çok sevinecek - Melisandre de, eğer geçen ay iptal ettiğin için özür dilersen. Hatta yarınki kutlamalar için sana güzel bir doğum günü hediyesi bile aldı. Eminim tam pastayı keseceğimiz sırada getirecektir." Tereddüt ederek, güzel soluk taşları ve sarmaşık sarmaşıklarıyla kasaba evine bakıyor. "Tabii burada kalmayı tercih etmezseniz?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Mükemmel." Işıl ışıl, rüzgârda savrulan saçlarımdan bir tutamı kapüşonumun altına sokuyor. "O zaman zeytin dalı olarak masanın altına peynir koymanızı öneririm ama Reid bakmıyorken koyun. Melisandre'nin masa artıkları yemesinden hoşlanmıyor-"

Ayaklarım kendiliğinden yavaşlıyor ve isteksizce duruyorum. Nedenini bilmiyorum. Lou'nun kedisini de özlüyorum özlüyorum- ama bir adım daha atacak gücü kendimde bulamıyorum. "Sen önden git," diyorum ona, gülümsemeye zorlayarak. "Ben yetişirim." Kaşlarını çatığında, güven verici bir şekilde başımı sallıyorum ve devam etmesini işaret ediyorum. "Merak etme. Melisandre'ye bir özür borçluyum, o yüzden bana güven, seninle orada buluşacağım. Benimle uğraşmasına izin veremem."

Güneş artık tamamen batmış durumda ve gözleri karanlık sokakta gezinip tekrar bana dönüyor. "Ortalıkta bir katil dolaşırken geceleri tek başına dolaşmanın tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen yaptın," diye .

Tekrar tereddüt ediyor, açıkça düşünüyor.

"Lou." Bileğini yalvarırcasına sıkıyorum. "Babette'i kim öldürdüyse benimle pek ilgilenmiyor. Onu bulduktan sonra beni mezarlıkta yakalayabilirlerdi ama yapmadılar. Söz veriyorum, hemen arkanda olacağım. Sadece kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Lütfen."

Lou hızlı bir nefes vererek başını sallar. "Doğru. Elbette var. *Ayrıca* Balisarda'nız da var, değil mi?" Başımı salladığımda, kuşkulu bir iç çekişle sol kolumu kaldırıyor ve pelerinin etek ucundaki sert işlemeyi çimdikliyor. "Coco'nun her kolunda ince bir bıçak bulundurması ne büyük şans. Muhtemelen onlara ihtiyacın olmayacak ama *olursa* sağ kolun tokası yapışır. Sol kola geç."

Ürkmüş görünmemeye çalışıyorum. *Tabii ki* Coco bıçakları giysilerinin içinde taşıyor. "Alacağım."

Lou tekrar başını sallar. "Bir saat sonra görüşür müyüz?" "Bir saat sonra görüşürüz."

"Unutma Célie" -başparmağını sol kolumun kopçasına bastırıyor ve jilet gibi keskin bir bıçak avucumun içine kayıyor- "herkesin bir kasığı vardır."

Bıçağı tekrar yerine yerleştirdikten sonra, sokakta kaybolmadan önce bana kısa bir süre sarılıyor. Sadece onun anlayabileceği bir hüznle geri çekilişini .

-Tabii onun hiç anlamaması dışında. Gerçekten anlamıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kurşuni ayaklarımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Lou hayattaki yerini buldu -ailesini, *evini* buldu- ve ben sadece ...

Yapmadım.

Bu ayıltıcı bir farkındalık.

Sanki hastalıklı düşüncelerimi sezmiş gibi, evin ön kapısı açılıyor ve annem aceleyle parıltılı siyah bir bornoz giyerek dışarı çıkıyor. "Célie?" diye sesleniyor usulca, Brindelle ağaçlarının gölgelerine bakarak. Yatak odasının penceresi de parka bakıyor; aşağıda süründüğümü görmüş olmalı, belki de Lou'yla didiştığimi duymuş ve araştırmaya gelmiş. "Sevgilim? Hâlâ burada mısın?"

Köprünün karşısında kıpırdamadan duruyor, yatağına dönmesini istiyorum.

Gerçekten de onu öylesine sabit bir şekilde izliyorum ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu, rüzgârın Lou ile birlikte kaçtığını fark etmiyorum. Gölgenin kendini sokaktan ayırdığını, çevremde *hızla* -çok hızla- ilerlediğini fark etmiyorum. Hayır.

Brindelle Park'ta yedinci dal parçalanıyor, sadece annemin kimsesiz figürünü görüyorum ve keşke - *keşke, keşke, keşke* - onunla birlikte yerimi, ailemi, evimi bulabilseydim diyorum. Keşke *herhangi biriyle* bulabilseydim.

Daha iyi bilmeliydim.

Bakıcım her zaman yedinin sihirli bir sayı olduğunu söylerdi ve bu ağaçlar -belki de hayal ettiğim kadar ölü değildir. Belki onlar da beni hatırlıyordur. Işıltılı tozları gecenin durgun havasında asılı duruyor -gölge inerken izliyor, bekliyor, *biliyor-*.

Şakağımda keskin bir acı patlıyor ve tüm dünya kararıyor.

Onuncu Bölüm

Kafesinde Bir Kuş

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, bana ait olmayan bir sesle, tanıdık bir sesle, derin ve zengin bir sesle ve gözlerim hemen yanıt veriyor, emredici komutla açılıyor. Ancak
Karanlık mutlaklığını koruduğunda hafifçe geri çekilerek gözlerimi kırıştırıyorum. Sanki gözlerimi hiç açmamışım gibi hissediyorum. Etrafımdaki karanlığı bir parça ışık bile delemiyor.

Kalbim çarpmaya başladı.

Güm güm, korkuyor

musun? Güm güm, tatlı

mısın?

Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum. Çünkü göz kapaklarımda karanlığı, bilinmeyen karanlığından, *kâbuslarımda* karanlığından çok daha iyi ve -ve ben *neredeyim?* Kafa karışıklığı düşüncelerimi darmadağın ediyor, duyularımı onlarla birlikte sarılana kadar, mide bulandırıcı bir telaşla birleşene kadar yükseltiyor. Burası balık değil, tatlı ve keskin, tuhaf bir şekilde metalik bir şey kokuyor, bu da Doleur'u geride bıraktığım anlamına geliyor. Belki de Lou'nun dairesinde güvendedir? *Evet, belki de.* Belki de artık Brindelle Park'ın soğuk havasını hissetmiyorumdur çünkü onun şezlongunda uyuyakalmışımdır. Belki de beni uyandırmak istemedikleri için tüm ışıkları söndürdüler. *Evet, tabii ki.*

Sayılayarak başımı salladığımda başımda donuk bir ağrı hissediyorum.

Yüzümü buruşturarak şakağımdaki düğüme dokunuyorum ve tüm hayal kontrolden çıkarak ayaklarımın dibinde yere çakılıyor. Çünkü bu yumruyu bana Lou vermedi. Görünmeden arkamdan yaklaşıp tek bir ezici darbeye beni bayıltmadı.

Serbest dolaşan bir katil varken geceleri yalnız dolaşmanın tehlikeli olduğunu biliyor musun?

Aman Tanrım.

Yerimden sıçradığımda tüm dünya sallanıyor ama küçük, soğuk eller şaşırtıcı bir hızla omuzlarıma iniyor. Şaşırtıcı bir *güçle*. Tiz bir kadın sesi eşliğinde beni tekrar aşağı itiyorlar.

"Ah, ah, ah. Kaçmamalısın."

Kalbim korkunç bir şekilde battı.

Kadının sözleriyle tek bir mum *odanın* öbür ucunda tutuşuyor - beklediğim mesafenin neredeyse üç katına yayılan odanın öbür ucunda. Arkasından belli belirsiz şekiller belirliyor: kalın, süslü halılar, ağır perdeler ve oymalı abanoz kutular. En az iki tane, belki daha fazla. Mum çok az aydınlatıyor. Ancak bu ışık titremesiyle birlikte sonsuz karanlık nihayet kırılıyor ve düşüncelerim görüşümle odaklanabiliyor. Nefesim düzene giriyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor.

Bu karanlık gerçek değil. Nerede olursam olayım, kız kardeşimle birlikte bir tabutta değilim ve Morgane le Blanc öldü.

O *öldü* ve asla geri gelmeyecek.

"Korkuyor musun?" diye soruyor ses, gerçekten merakla.

"Korkmalı mıyım?"

Buna karşılık mizahsız kahkahalar yükseliyor.

Ne kadar zaman geçti? Yollarımız ayrıldığında Lou beni bir saat içinde dairesinde bekliyordu. Eğer gelmezsem, beni aramaya gelecek; Jean Luc, Peder Achille ve Chasseur'ler de dahil olmak üzere *hepsi* beni aramaya gelecek. O zamana kadar oyalanmalıyım. Katille bir şekilde iletişim kurmalıyım. Eğer konuşmakla ilgilenmiyorsa, Coco'nun

Bıçaklar bu pelerinin kollarında ve ellerim serbest. Gerekirse öldürebilirim.

Daha önce de öldürdüm.

"Kimsin sen?" Omuzlarımdaki soğuk dokunuşa rağmen sesim tepemdeki kristal avize gibi sert ve net çıkıyor. Korkmaktan çok *yoruldum*. "Neredeyim ben?"

Kadın bana doğru eğiliyor ve uzun samur saçları omzuma düşüyor, benimkinden biraz daha hafif ve sıcak. Kadife çiçeği kokuyor. Sandal ağacı. "Neden, bir gemideyiz, sevgilim. Başka nerede olabiliriz ki?" Tüy kadar hafif bir dokunuşla başımdaki kıpkırmızı başlığı çekip alıyor ve beni daha yakından incelemek için eğiliyor. "Ben Odessa'yım ve *sen* söylentilerdeki kadar güzelsin." Başparmağı ve işaret parmağı arasında bir tutam saçımı okşuyor ve yüzündeki çatık kaşları görmek yerine duyuyorum. "Ancak daha az yara izi var. Diğerinde takımyıldızların tamamı vardı - Woodwose'un on iki yıldızını da sol ayağına kazımişti."

Yaralı mı? Takımyıldızlar mı? Kelimelere göz kırpiyorum. Bu kadının bana saldırdığı, kaçırdığı ve bir gemi parçası gibi bir geminin karnına istiflediği durumumuz göz önüne alındığında garip bir şekilde alakasız görünüyorlar...

Bekle.

Bir gemi mi?

. Oh hayır hayır hayır-

Zemin onaylarcasına dalgalandığında, histerimi hızla ve şiddetle . Aklımı kaybetmeyi göze alamam. Bir daha olmaz. Babette'e yaptığım gibi olmaz. Gözlerim odanın karşısındaki muma, arkasındaki geniş pencerelere kayıyor ama perdeler dışarıda ne varsa gizliyor. Hâlâ limanda yüzüyor olmamız, henüz açık denize açılmamış olmamız için dua edebiliyorum sadece. Eğer ilkiyse, Lou neredeyse yan dairede yaşıyor; dairesiyle deniz arasında sadece bir avuç sokak var. Eğer ikincisiyse, şey ...

Başka ne yapacağımı bilemediğim için gülümsemeye zorluyorum.

"Seninle tanışmak büyüleyici, Odessa," diyorum sonunda.

"*Büyüleyici*." Kadın, abanoz kutulardan birine tünemek için uzaklaşmadan önce, ilgisini çeken kelimenin tadına bakıyor gibi görünüyor. "Tam olarak yalan sayılmaz ama gerçekten çok daha üstün. Aferin."

Yüzünü ilk kez gerçek anlamda gördüğümde nefesim kesiliyor ve bir an için dilsiz kalarak ona bakıyorum. "Er-"

Kibirli bir kaşını kaldırıyor. "Evet?"

Kalın dalgalar iri, koyu kahverengi gözlerini çerçeveliyor - geniş ve kalkık, neredeyse kedi gibi- ve yüksek elmacık kemikleri, yay dudakları. Onları erik rengine boyamış. Dekolteli elbisesinin satenine, gösterişli kolyesinin mücevherlerine uyuyorlar. Kehribar rengi teninin solgunluğuna karşın, tüm bu kıyafet ... şey, *büyüleyici*. Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. "*Neden* bir gemide sorabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Odessa başını eğiyor, kaşları çatılıyor ve birden o kedi, ben de kafesteki kuş oluyorum. Sözlerine rağmen, taze bir ihtiyat derimi diken diken ediyor. Neden beni zapt etmedi? Neden hiç ip yok? Zincir yok? Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi öne doğru eğiliyor ve güzel yüzünün yarısını gölgeye boğuyor. "Ne kadar zekice bir ifade tarzı... Şüphesiz kibar olmana rağmen aynı anda hem sormak için iznimi istiyorsun hem de iznim olmadan sormaya devam ."

"I-" Gözlerimi tekrar kırıştıyorum, tekinsiz kadına ayak uydurmaya çalışıyorum. "Özür dilerim, matmazel." Ancak o sadece bakmaya devam edince -o iri gözleri yüzüme fazlasıyla odaklanmıştı- söyleyecek başka bir şey aramaya koyuluyorum. Söyleyecek başka bir şey. Lou ve diğerleri gelmeden önce birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. "Cahilliğimi bağışlayın ama beklediğim gibi biri değilsiniz."

"Gerçekten mi? Peki ne bekliyordun?"

Kaşlarım çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Zalimlik mi? Genel bir kötü niyet havası mı? Beş kişiyi öldürdünüz.

insanlar."

"Oh, bundan çok daha fazlasını öldürdü," diye araya başka bir ses - o ses - giriyor ve neredeyse sıçırıyorum, gıcırıyor ve tam arkamdaki figürle yüzleşmek için dönüyorum.

Onu.

Soğuk adam.

Tamamen çok yakınımda duruyor -çok sessiz- alaycı bir sırıtışla beni *izliyor*. Yanaklarım kızarıyor, göğsümü tutuyorum ve nefes nefese kalmadan, nabzımın ani yükselişini ele vermeden konuşmaya çalışıyorum. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Güldüğü zaman alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde gülüyor.

"Yeterince uzun." "Evet, şey, bu oldukça " Ancak kelimeler dilimde çabucak soluyor. varlığını gizlemek kabalık *olsa* da, savunmasız bir kadını bayıltmak ve onu iğrenç kötülük yuvasına sürüklemek tamamen kabalıktır. Bu adam ikisini de yapmış. Tüm rafinelğine rağmen, görgü kuralları konusunda birkaç önemli dersi kaçırmış gibi görünüyor. "Neden buradayım?" Onun yerine ben sorarım. "Seninle tanışmayı mı planlıyorsun?"

Babette ve diğerleri gibi benim de kanımı mı akıtacaksın?"

"Belki de." Ellerini arkasında kavuşturarak yırtıcı bir zarafetle etrafımda dönüyor. Mum ışığı, teninin beyazı, saçlarının gümüşü, paltosunun siyahı gibi keskin renklerini neredeyse altın rengine boyuyor. Ancak onu yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde kan çekebilir. "Küçük arkadaşına güllerden bahsettin mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Ona cevap vermelisin," diyor Odessa abanoz kutunun üzerindeki tüneğinden. "Kuzenim istediğini elde edemediğinde oldukça can sıkıcı oluyor."

Adamın siyah gözleri onunkilere kaydı. "Eminim aileden gelen bir özelliktir."

"Huysuzlanmana gerek yok, sevgilim."

Sonunda önümde durduğunda, yüzümü kaldırıyorum, gerçekte bakamadığım halde inatçı gibi davranıyorum

uzakta. Bu kadar ince, bu kadar *vahşî* yüz hatlarına sahip biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Yine de tek parmağını çenemin altına soktuğunda omurgamda bir tedirginlik belirliyor. "Kimsin sen?" diye soruyorum.

"Ben daha çok *senin* kim olduğunla ilgileniyorum, tatlım."

Odessa dramatik bir iç çekişle kutusunun kapağından kayıyor. "Gerçekten kuzen, gelecekte daha açık konuşmalısın. Talimatlarını harfiyen yerine getirdim." Üç parmağını kaldırarak uzun ve hınzırca keskin siyah tırnaklarını ortaya çıkarıyor. Parmak eklemesinde parıldayan oniks bir mücevher, ince gümüş bir zincirle bileğindeki bileziğe bağlanmış. "Siyah saçlı, kızıl pelerinli, La Dame des Sorcières'in yoldaşı. Üç kriteri de karşılıyor -ve kesinlikle bir Dame Rouge gibi kokuyor- ama ..." Erik dudakları büzüşüyor ve ikisi birlikte bana saçma bir şüpheyile bakıyorlar. "Hiç yara izi taşımıyor."

İşte *yine* o kelime, yaralar. Peki Odessa benim Dame Rouge gibi *kokmak* mı? Nasıl olur da-

Parçalar yerine oturdukça farkındalık midemde alçak ve hızlı bir şekilde sallanıyor - mide bulandırıcı - ama yüz ifademi pasif tutmak için savaşıyorum, incelemelerinin keskin bir şekilde farkındayım. Hâlâ Coco'nun pelerini giydiğimin farkındayım.

La Dame des Sorcières'in siyah saçlı tek yoldaşı ben değilim.

Bu farkındalığın kanatları üzerinde, aynı derecede tüyler ürpertici bir başkası gelir: *Diğerinin takımyıldızlarının tamamı vardı - Woodwose'un on iki yıldızını da sol ayağına kazımıştı.* Bu insanlar Babette'i tanıyordu. Onu çıplak ayaklarını görecektik, yara izlerinin şeklini hatırlayacak kadar yakından tanıyorlardı. Onu öldürdüler. Kesinlik göğsümde kabarıyor. Onu öldürdüler ve şimdi de Coco'nun peşindeler. Tuhaf bir şekilde, bu bilgi kalbimin çarpmasına ya da ellerimin titremesine neden olmuyor. Hayır. Omurgamı dikleştiriyor ve adamın dokunuşundan uzaklaşıyorum.

Coco'yu alamayacaklar.

Eğer yardım edebilirim.

"Öyle mi?" Tüm çabalarımın rağmen çenemi sıkıca kavlıyor ve yara izi aramak için yüzümü ileri geri eğiyor, bakışları gözlerime, elmacık kemiklerime, dudaklarıma, boğazıma dokunuyor. Sonunda çenesi sertleşiyor. "Adın ne?" diye soruyor sonunda ve sesi artık daha yumuşak. Uğursuz. Onu görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum. İçgüdülerim yeniden karıncalanıyor, hareketsiz kalmam için beni uyarıyor, bu adamın görüldüğünden daha fazlası olduğu konusunda beni uyarıyor.

Sertçe yutkundüğümde, yanıtlımı düşünerek oyalandığımda, gözleri hareketimi takip ediyor. "Neden bilmek istiyorsun?" Sonunda soruyorum.

"Bu bir cevap değil, tatlım."

"Bu da değil."

Dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılıp çenemi bırakıyor ama onun yerine önümde çömelip gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdiğinde tüm rahatlığım kayboluyor. Kollarını dizlerine dayayıp, beni düşünürken parmaklarını birbirine geçirip görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Aldatıcı bir rahatlık. Elleri büyük ve ne kadar güçlü olduklarını ilk elden biliyorum. Bir saniyede boğazımı parçalayabilir. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Kibarca oynarsan bu çok daha keyifli olacak," diye mırıldanıyor.

Kendi sözlerini tekrar ediyorum. "Peki ya reddedersem?"

"Senin aksine, seni rızana zorlayacak araçlara sahibim." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Yine de hoş olmayacaklar ve kibar da olmayacaklar." Çenemi kilitleyerek hiçbir şey söylemediğimden gözleri kısılıyor. Dizi kaval kemiğime değiyor ve bu hafif dokunuş bile omurgamı yukarı kaldırıp ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bu pozisyonda, neredeyse ayaklarımın dibinde diz çökmüşken, itaatkâr, belki de saygılı görünmesi gerekirken, daha fazla kontrol sahibi olamazdı. Daha yakına eğiliyor. "Sana *tam olarak* ne yapmak istediğimi söyleyeyim mi?"

"Sana sıkıcı olabileceğini söylemiştim." Muma doğru yürüyen Odessa, altındaki masadan bir parşömen alır. İlgisiz bir şekilde açtıktan sonra bir kenara fırlatıp

Bir başkası. Kuzenine şöyle der: "Acele et Michal. Bu iğrenç yerden kurtulmayı çok istiyorum."

"Temiz hava özlemi çektiğini söylemiştin kuzen."

"Cesarine'in havası temiz olmaktan çok uzak ve az önce sesinizdeki yargıyı duymadığımı sanmayın. Hava banyolarının sağlık açısından muazzam faydaları vardır." Elini sallayarak diğer parşömenleri karıştırdı, dikkati çoktan dağılmıştı. "Gerçekten, her zaman bu kadar kapalı fikirli olmak zorunda mısınız? Biraz çıplak pencere zamanı sana iyi gelebilir."

"Yeter, Odessa."

Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmeden -gözlerini devirmeden ya da nefesinin altında bir hakaret mırıldanmadan- itaat ediyor ve bu ani itaat bir şekilde adamın verebileceği herhangi bir tehditten daha uğursuz. Lou onun yüzüne gülerdi. Jean Luc bir saniye içinde saldırırdı.

Sanırım ikisi de çoktan ölmüş olurdu.

Adam -*Michal*- dikkatini bana vermeden önce ölçülü, kontrollü bir nefes alıyor ama ben bile sabrının taşıdığını görebiliyorum. Kaşlarını çatıyor, gözleri öncekinden daha koyu. Düz, korkutucu bir siyah. "Eee? Bana nasıl sahip olacaksın, evcil hayvan? Hoş mu, nahoş mu?" Kasvetli bir memnuniyetle başını sallayana kadar kararlı bir şekilde ona bakıyorum. "Çok iyi-"

"C-Cosette." Dişlerimi sıkarak, göz temasını kesmeyi reddederek ismi zorla söylüyorum. İyi bir yalancı asla başka tarafa bakmaz, asla tereddüt etmez ya da duraksamaz ama ben hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. Şimdi iyi bir yalancı olmama yardım etmesi için Tanrı'ya dua ediyorum. "Benim adım Cosette Monvoisin."

Yüz ifadesi bu bariz yalan karşısında daha da kararıyor. "*Siz* Cosette Monvoisin misiniz?"

"Elbette öyleyim."

"Pelerinini çıkar."

"Ben- Ne?"

Belki de gözlerimdeki paniği görüyor, vücudumdaki ani gerginliği hissediyor, çünkü daha da yaklaşıyor. Bacakları şimdi benimkilere baskı yapıyor. Dudakları sert bir sırtışla kıvrılıyor. "Çıkar

Pelerininizi çıkarın ve bize yara izlerinizi gösterin, Matmazel Cosette. Bir Dame Rouge olarak, bir yerlerde olmalı."

Kısmen öfkelenmiş gibi yapmak, kısmen de dokunuşundan kaçmak için ayağa kalkıyorum ve sandalye arkamdan yere çarpıyor. Yanaklarım alev alev yanarken ve ellerim kenetlenirken Odessa merakla parşömenlerinden başını kaldırıp bakıyor. *Lütfen, lütfen, lütfen*, dua ediyorum, ama şimdi geri dönemem. Daha önce hiç yalan söylemediğim gibi yalan söylemeliyim.

"Buna nasıl *cüret* edersiniz, mösyö? Ben Princesse Rouge'um ve benimle böyle ahlaksız ve tanıdık bir şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim. Damarlarımda akan büyüünün *kokusunu* alabildiğinizi kendiniz söylediniz. Belli ki sayıca üstünüm ve rakibim yok, o yüzden lütfen kuzenine kulak ver ve bu akşam için ne planlıyorsan onu uygula. Tatsızlığı uzatmayalım. Bana ne istediğini söyle, ben de yerine getirmeye çalışayım - ya da beni burada ve şimdi öldür. Ölümden korkmuyorum," diye ekliyorum, en sert bakışlarımla onu sabitleyerek, "bu yüzden beni boş tehditlerle korkutmaya *cüret etme*."

Hâlâ çömelmiş, hiç etkilenmemiş bir halde, tiradımı sert bir ilgisizlikle izliyor. "Yalancı."

"Pardon?"

"Sen bir yalancısın, tatlım. Tanıştığımızdan beri söylediğin her söz yalandı."

"Bu değil-"

Nazik bir azarlamayla dilini şaklatıyor, başını sallıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Elimde olmadan bir adım geri çekiliyorum. "Adın ne?" diye soruyor ve sesindeki bir şey -belki de bedenindeki ani durgunluk- bunun son kez olacağını haber veriyor.

"Size *söyledim*. Ben Cosette Monvoisin'im."

"Ölüm için sabırsızlanıyor musun, Cosette Monvoisin?"

Bilinçaltımda bir adım daha geri çekiliyorum. "Elbette ölüm için *hevesli* değilim ama ölüm kaçınılmazdır mösyö. Eninde sonunda hepimizi bulur."

"Öyle mi?" Aramızdaki mesafeyi hareket ediyormuş gibi görünmeden kapatıyor. Bir saniye, elleriyle duruyor.

Ellerini şurada arkasında kenetlemiş, bir sonrakinde ise tam *burada* arkasında kenetlenmiş olarak duruyor. "Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Nasıl yaptın-"

"Seni çoktan bulmuş olabilir mi?" Solgun elini yakama doğru kaldırıyor. Ben kaskatı kesilsem de o sadece Coco'nun pelerininin iplerini çekiştiriyor ve pelerin kıpkırmızı bir kumaş dalgalanmasıyla ayaklarımızın dibine yuvarlanıyor. Omzumdaki saçları fırçalıyor. Dizlerim titremeye başladı.

"Kim?"

"Ölüm," diye nefes alıyor, boynumun kıvrımını *koklamak* için eğiliyor. Bana tam olarak dokunmasa da, yakınlığını boğazımda gezinen en hafif parmaklar gibi *hissediyorum*. Nefesimi tutup geri çekildiğimde kaşlarını çatarak doğruldu - etkilenmemiş, belki de farkında değil - ve Odessa'ya baktı. "Kan büyüğü onun damarlarında akmıyor."

"Hayır," diyor umursamazca, hâlâ parşömenlerini okuyor. Bizi tamamen görmezden geliyor. "Başka bir şey var."

"Kokuyu tanıdın mı?"

Zarif bir omuz kaldırıyor. "Hiç de değil. Yine de tam olarak insan değil, değil mi?"

Aralarına sessizlik çökerken birinden diğerine bakıyorum, kalbimin coşkulu atışından yanlış duyduğuma ikna oluyorum. İkisi de konuşmadığında -inançsızca homurdanmadıklarında ya da belki de kendi zekice şakalarına gülmediklerinde- başımı sallıyorum ve Coco'nun pelerininini yerden alıyorum. "İkiniz de yanılıyorsunuz." Pelerini omuzlarıma atıp elimi sol koluna sokuyorum. Yanaklarım hâlâ sıcak, mandala basıyorum ve bıçağı avucuma kayıyor.

Lou ve diğerleri şimdiye kadar varmış olmalıydı. Ya izimi bulamadılar ya da ben çoktan denizde kayboldum. Ancak sebebin artık bir önemi yok. Sonuç aynı kalıyor. Zamanım tükeniyor ve bu *yaratıkların* serbestçe dolaşmasına izin verilemez. Gemiden ayrılırlarsa, şüphesiz Coco'yu aramaya devam edecekler ve burada-şimdi-

hâlâ sürpriz unsurunu koruyor. Bakışlarım Michal'in gözlerinden kulaklarına, burnundan alt kısımlarına kayıyor.

Alaycı bir kaşını kaldırıyor.

Kiminle karşı karşıya olduğun önemli değil, Célie-herkesin bir yerlerde kasığı vardır. Bul onu, vurabildiğin kadar sert vur ve oradan defol git.

Derin bir nefes alarak, tedbiri elden bıraktım ve hamle yaptım-

Göz açıp kapayıncaya kadar Michal tekrar hareket ediyor aniden önümde değil, tam arkamda, bileğimi kavrayıp bükerek elimdeki bıçağı kendi boğazıma doğru kaldırıyor. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye nefes alıyor.

On Birinci Bölüm

Cehennem Boştur

Aşırı zorlanma anlarında insan vücudu genellikle savaş ya da kaç psikolojik tepkisini tetikler. Filippa'nın bunu bana çocukken anlattığını hatırlıyorum - ağız kuruluğu, tünel görüşü, sık nefesler. O zaman bile Pip'in asla kaçmayacağını biliyordum.

Asla dövüşmeyeceğimi biliyordum.

Şimdi düşünmeden tepki veriyorum -gözler, *kulaklar, burun, kasıklar*- başımı geriye doğru itip Michal'in burnunu kırıyorum ve onu alt bölgesinden dizlemek için dönüyorum. Ancak ben vuramadan o yana kaçıyor -kolları belime dolanıyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor- ve ben onun yerine sertçe kalçasına vuruyorum. Onun yerine neredeyse *diz kapağımı kırıyordum*. Kemikten keskin bir acı fışkırıyor, ama onun ürkütücü kucağından kurtulup yanından hızla geçiyorum, karanlıkta tökezliyorum, körü körüne bir kapı arıyorum, *herhangi bir* kapı-

Şurada.

Ağırlığımı ağır tahtaya atıyorum -bir, iki, üç kez- ve sonunda kırılarak açıldığında, ben de onunla birlikte ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe iniyorum. İleriye doğru tırmanırken, dik dururken, koridoru geçip virajı dönerken acıdan feryat ediyorlar. Bu kez soğuk eller omuzlarımı tutmuyor; gümüşü bir ses uyarıda bulunmuyor.

Gitmeme izin verdiler.

Hayır. Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara itip kendimi daha hızlı iterek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, aramızdaki her adım rahat bir nefes almamı sağlıyor. *Hayır, kaçtım. Odadan kaçtım, şimdi de gemiden kaçmalıyım-*

Başka bir kapı setini iterek açıyorum, ön güvertede kayarak duruyorum ve midem sıcaklıkla birlikte düşüyor.

Ay ışığı açık suda parıldıyor.

Önümde her yöne doğru esniyor, kesintisiz ve bitimsiz - ufukta hala bir ışık kümesinin parıldadığı batı hariç. *Cesarine.* Bu kelimeyi daha önce hiç bu kadar özlemle düşünmemiştim. Böyle bir *korkuyla. Tanrı* bilir nereye doğru yola çıktık bile, bu da demek oluyor ki. . . bunu fark ettiğimde boğazımda sert bir düğüm oluşuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Arkadaşlarım beni asla bulamayacak.

Hayır.

Güvertede düzinelerce denizcinin hep bir ağızdan çalıştığı yere doğru dalıp gidiyorum; yelkenleri idare ederken, dümene yön verirken, halat çekerken, düğüm atarken ve döşeme tahtalarını silerken hareketleri garip bir şekilde ritmik. Michal ve Odessa'nın aksine, gözlerindeki boş parıltıya rağmen tenleri fiziksel eforla kızarıyor, sıcak ve tanıdık. "Lütfen, mösyö" -en yakınımdaki adamın kolunu tutuyorum- "Kaçırıldım ve çaresizce yardımınıza ihtiyacım var." Sesim giderek yükselip tizleşse de, adam duymuyor gibi görünüyor, sanki hiç konuşmamışım gibi yanımdan geçip gidiyor. Çift kapıya dönüp baktığımda, çaresizce koluna yapışıyorum. "*Lütfen.* Gemide bir çeşit cankurtaran botu var mı? Cesarine'e dönmeliyim-"

Elimden kolayca kurtuluyor ve beni görmeden yoluna devam ediyor. Bir diğerine dönmeden önce artan bir panikle arkasından bakıyorum. "Mösyö?" Bu adam üç ayaklı bir taburenin üzerinde oturmuş, bir tahta parçasını yontarak kuğuya dönüştürüyor - ya da en azından kuğu olarak *başlamış.* Kuşun gövdesinin olması gereken yerde, adam bileğini mekanik bir şekilde aynı vuruşla hareket ettiriyor,

tekrar ve tekrar ve tekrar. Belki de pervasızca, dikkatini çekmeye kararlı bir şekilde bıçağı çekip . Beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Ancak budaklı eli, sanki bıçağı hâlâ tutuyormuş gibi hareket etmeye devam ediyor ve ahşabı keskin bir uç haline getiriyor. "Mösyö, beni duyabiliyor musunuz?"

Bıçağı burnunun önünde sallıyorum ama gözünü bile kırpmıyor.

Burada çok yanlış bir şeyler var.

Nabzını kontrol etmek için elimi eşarbının altından geçirdiğimde, nabız parmak uçlarımda zayıf bir şekilde atıyor. Yaşıyorum o zaman. Rahatlama şiddetli bir dalgayla içime çöküyor, ama-

Boğazındaki atkıyı çekip almadan önce bıçağı bırakarak geri çekiliyorum.

İki iğne deliği ortaya çıkmadan önce.

Hâlâ hafifçe ağlıyorlar, yakasından aşağı kan damlıyor. "Aman Tanrım. Yaralısınız, mösyö. İzin verin-" Kanamayı durdurmak için yaralara bastırdığımda ağzını açıp anlaşılmasın bir şeyler mırıldanıyor. Kapılara bir kez daha aceleyle bakıp, kendime rağmen daha da yaklaşıyorum.

"Her zaman akşam karanlığında uyuyun, sevgililer, her zaman dualarınızı edin." Gözleri kapanırken kelimeleri geveliyor, başı yavaş, unutulmaz ritme göre sallanmaya başlıyor. "Her zaman gümüş bir haç takın ve her zaman çiftler halinde yürüyün."

Bilinçaltımda bir yerlerden korku .

Bu kelimeleri biliyorum. Onları kız kardeşimin inatçı yüzünü, bakıcımın yumuşak sesini hatırladığım kadar kesin bir şekilde tanıyorum. *Aman Tanrım.*

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım

Parmaklarımı boğazından çekiyorum ve boş gözleri şak diye açılıyor. Ama artık içi boş değil. Mutlak dehşet gözlerinden akıyor; kör edecek, *yakacak* kadar parlak.

- *Ve* bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavradı. Büyük bir spazm vücudunu sarıyor. "Koş," diye boğuk bir ses çıkardı, boğazı bu kelimenin üzerinde öfkeyle çalışıyordu. "*Kaç.*"

Ondan uzaklaşırken nefesim kesiliyor ve geriye doğru tökezliyorum, o da bir kukla gibi yere yığılıyor. Sonraki saniyede,

Ancak sonra doğruldu. Elleri akılsızca oymaya devam ediyor ve gözlerini kırptığında gözleri bir kez daha tüm duygulardan arınıyor. Tüm bunlara rağmen boğazı damlamaya devam ediyor.

Damla

.

Damla

.

Çılgınca dönerek filikayı arıyorum ama artık o işaretleri gördüğüm için onlardan kaçamıyorum. Nereye dönsem bana bakıyorlar, her denizcinin boynunu süslüyorlar.

-Bazıları taze ve hala kanıyor, diğerleri kabuk bağlamış, çürümüş ve iltihaplanmış. Tesadüf olamaz. Bu boş gözlü adamlar tıpkı Babette ve diğerleri gibi, tıpkı *benim* gibi saldırıya uğramış ve zapt edilmişlerdi ve bu yaralar bunu kanıtıyor. Bir elimi boğazıma götürüyorum, titriyorum ve oymalı tırazana doğru atıyorum. Hepimiz ölüme mahkum edildik.

Bu adamların öleceğı gibi ölmektense boğulmayı tercih ederim.

Sığ nefeslerle güvertenin kenarına yaslanıp aşağıdaki kara sulara bakıyorum. Dalgalar bu gece kararsız. Geminin gövdesine çarparak uyarıda bulunuyorlar ve girecek kadar aptal olanlara intikam vaat ediyorlar. Ve belki de ben bir aptalım. Chasseur Kulesi'nden kaçtığım için, Jean Luc ve Lou'nun başaramadığını başarabileceğime *inandığım* için inatçı, umut dolu bir *aptal*. Çift kapıya bir kez daha bakıyorum ama beni esir alanların peşimden gelmek için aceleleri yok gibi görünüyor. Neden olsunlar ki? Kaçamayacağımı biliyorlar.

Bu küçük hakaret karşısında kararlılığım sertleşiyor.

Hiçbir zaman güçlü bir yüzücü olmadım ama atlarsam, suyun gazabından kurtulma, akıntıyı takip ederek Cesarine'e geri dönme şansım - çok az da olsa - var. Deniz Tanrıçası'yla tanıştım ve birçok melusine dostum diyorum. Belki onlar bana yardım eder.

Fikrimi değiştiremeden tırazana tırmanıyorum ve cennete sessiz, umutsuz bir dua gönderiyorum.

Soğuk parmaklar bileğimi sarıyor. Beni cehenneme geri sürüklüyorlar.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Michal mırıldanıyor.

Hıçkırıklara boğuluyorum.

"Beni rahat bırak." Ondan uzaklaşmaya çalışsam da çabalarım boşa çıkıyor; eli bileğimde bir kelepçe olarak kalıyor ve dar küpeştede kayıyorum, ayağımı tamamen kaybedip geminin yan tarafına yuvarlanırken karnım düşüyor. Çığlık atarak, beni havada tutan tek şey olan eline yapışıyorum ve buz gibi dalgaların üzerinde havada sallanıyorum. Ağırlığımı kolayca taşıyor, çırpınışımlı izlerken başını eğiyor.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim." Kaşlarını çatı. "Şimdi ne olacak, tatlım? Cesarine'e *yüzmeyi* mi planlıyorsun?"

"Beni yukarı çekin!" Yalvarış kendi iradesiyle boğazımdan yırtılıyor ve ayaklarım geminin yan tarafına tutunmak için körlemesine, çılgınca bir arayışa giriyor. "Lütfen, *lütfe*-"

Tepki olarak tutuşu gevşiyor ve ben bir santim kayarak yeniden çığlık atıyorum. Rüzgâr etrafımızda savruluyor. Saçlarımı, elbisemi yırtıyor, ince kumaşı kesiyor ve tenimi binlerce iğne gibi deliyor. Ve aniden, kararlılığım hiç de kararlılık gibi gelmiyor. *Yaşamak* için şiddetli ve içgüdüsel bir dürtü gibi geliyor. Vücuduna tırmanmak, aşağıdaki kesin ölümden *uzaklaşmak* için kolunu parçalıyorum.

Görünüşe göre boğulmayı tercih etmezdim.

"Elbette" -beni bir santim daha indiriyor- "seni durdurmama izin verme. Ancak bilmelisin ki yedi dakika içinde donarak öleceksin. *Yedi*," diye tekrarlıyor soğuk şekilde, yüzü granitten bir sakinlik maskesi. "Güçlü bir yüzücü müsün, Cosette Monvoisin?"

Bir dalga ayaklarımı öpecek kadar yükselirken tırnaklarım koluna girip deri kumaşı çiziyor. "N-No-"

"Hayır mı? Çok yazık."

Bir çığlık daha boğazımı parçalıyor -bir başka kabarma eteğimi kapıyor- ve sonunda gemiye tutunup yukarı doğru fırlıyorum. Bileğimi bırakmıyor, onun yerine boştaki eliyle belimi yakalıyor ve tek bir akıcı hareketle beni tırabzanın üzerinden geçiriyor. Beni bırakmasına rağmen

Yavaşça ayağa kalkıyorum, bakışlarındaki buz hareketi yalanlıyor. Uzaklaşırken ağzı tiksintiyle buruşuyor.

Bir saniye sonra dizlerimin bağı çözüldüğünde, beni yakalamak için hiçbir şey yapmıyor ve ayaklarının dibine yığılıyorum, kollarımı gövdemın etrafına sarıyorum ve kontrolsüzce titriyorum. Eteklerim sert rüzgârda çoktan donmuştu. Ayak bileklerime, baldırlarıma yapışıyor ve sürünen uyuşukluk bunu takip ediyor.

Ondan nefret ediyorum. Şimdiye kadar kimseden nefret *etmediğim* kadar şiddetli ve kesin bir şekilde bu adamdan nefret ediyorum.

"Sadece yap." Boğazımı açmayı reddederek -üzerindeki iğne inceliğindeki bıçakları aramayı reddederek- ona dik bakıyorum. Canımı alabilir ama haysiyetimi alamayacak. "Derimi del. Kanımı akıt. Diğerlerini hangi iğrenç amaç için kullandıysan onu kullan."

Aynı tatsız ifadeyle çömeliyor ve cüssesi beni mürettebatın geri kalanından gizliyor. *Önemli değil*, diye düşünüyorum acı acı. Adamlar hâlâ ipte oynatılan kuklalar gibi garip bir şekilde hareket ediyor. Michal geldiğinden beri tek bir göz bile bize doğru kaymadı.

Şimdi beni dikkatle inceliyor. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Ölüm için senin kadar hevesli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım." Ben konuşmayınca başını sallıyor. "Yine de asla korkma, ben bir centilmen değilsem hiçbir şeyim. Ben kimim ki senin gibi bir bayanı reddedeyim?"

Bir hanmefendi.

Bu kelime derimin altında çıra gibi kıvılcımlar çıkarıyor ve hırlayarak doğruluyorum, neredeyse burnuna tekrar vuracaktım. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım. Aslında, genellikle kan görmekten tiksiniyorum, ama porselen bir bebek kırıldığında, keskin kenarlardan başka bir şey değildir. Garip, gizli bir parçam bu adamı incitmek istiyor. Kan akıtmak istiyor. Bu vahşi tepkiyi bastırarak, sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. "Yap o zaman. Neden bekliyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. Gözlerine ulaşmıyor. "Sabır bir erdemdir, evcil hayvan."

Bu kadar yakınken, kokusunun belirgin eksikliği sinir bozucu; kar ya da mermer gibi, belki de şaraba karışmış zehir gibi. Yapamam.

Onun huzurunda bir saniye daha duramam. "Ben sizin *evcil hayvanınız* değilim" -kelimeleri güçlükle tanıdığım bir sesle tükürdüm- "ve erdemi anlıyormuş gibi davranmayın, mösyö. Siz bir beyefendi değilsiniz."

Göğsünden alçak bir anlaşma sesi yükseliyor, yoksa - gözlerim inanamayarak kısılıyor- kahkaha mı bu? Bana mı *gülüyor*? "Aydınlatın beni, matmazel. Bir centilmeni centilmen yapan nedir?"

"Bana patronluk taslıyorsun." "Bu basit bir soru."

Yanıt olarak ayağa fırladığımda, siyah gözlerinde soğuk bir eğlence parlıyor, tökezleyip denge için geniş omzunu yakaladığımda daha da parlıyor. Elim anında geri çekiliyor. Bu dokunuş midemi bulandırıyor - midemdeki öfke, *aşağılanma*. Ben onun istediği kişi değilim. Gerçekten değilim.  ld rmek için yeterince önemli bile değilim.

Savunmasız konumundan yararlanarak yanından hızla geçmeye çalışıyorum ama yine -bir göz kırpmasıyla diğeri arasında- önüme geçerek yolumu kapatıyor. Bakışlarım  ift kapıya yöneldi.

Tekrar deniyorum.

Tekrar ortaya çıkıyor.

Ellerini arkasında kavuşturarak zalim bir alayla konuşuyor. "Bir sonraki adımınızın kuzenimi aramak, onun şefkatli -belki de ana - doğasına başvurmak olduğunu varsayabilirim. Seni hayal kırıklığından kurtarayım: Odessa yaşayan en az ana  yaratıktır. Durumunuza sempati duysa bile size yardım etmez. O bana hesap verir." O karanlık yarım gülümsemesiyle duraksıyor ve başını adamlara doğru eğiyor. "*Hepsi* bana hesap veriyor."

Ona bakarken kalbim kulaklarımda çarpıyor. Bir saniye.

 ki.

Dönüp korkuluklara doğru hamle yaptığımda bir kez daha karşımda beliriyor ve göğsüne çarpmamak için kayarak duruyorum. Gözlerindeki mizah yavaş yavaş kayboluyor.

benimkinde görüyor. "Kendi hayatını bu kadar az önemseydiğine göre, bu aptallığı hızlandırmama izin ver."

Elini salladığında, gemideki tüm denizciler görevlerini bırakır, ayağa kalkar ve sancak tarafındaki küpeşteye doğru yürürler. Ancak orada durmazlar. Tereddüt etmeden, tek *kelime* etmeden, küpeşte boyunca düzgün bir sıra halinde durana kadar tırmanmaya devam ederler, fırtınada dengede dururlar ve daha fazla talimat beklerler. Ben onları dehşet içinde izlerken rüzgâr şiddetini arttırıyor. Çünkü orada duran teneke askerlere benziyorlar ve aniden boş yüzlerini hiç göremiyorum.

Ben benimkini görüyorum.

Morgane bir keresinde bedenimi eşit derecede güçsüz hale getirmişti. Büyüsüyle Beau ve beni düelloya zorladı, kızına bir mesaj göndermek için bizi *zarar vermeye* zorladı. Kılıcım göğsüne saplanırken bile, onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım ve o anda biliyordum ki - *biliyordum ki* - bir daha asla böyle bir kötülük görmeyecektim. Onunla asla eşit olamayacağımı biliyordum.

Askerlerden biri tehlikeli bir şekilde ayakları tırabzana takıldığında, yenilenmiş bir amaç duygusuyla Michal'e dönüyorum. "Durdurun şunu. Bunu *hemen* durdurun."

"Talepte bulunacak durumda değilsin, evcil hayvan. Cesarine'e yüzmeye kalkışırsan adamlarım seni takip edecek ve onlar da - trajik bir şekilde - donarak ölecekler." Gözleri yabancı ve korkutucu bir şeye dönüşüyor, vahşi bir şeye, saçlarımdan bir tutamı yakalayıp baş ve işaret parmakları arasında denerken. "Elbette kansızlık yaşam sürelerini yedi dakikadan daha kısa bir süreye indirecektir. Şanslılarsa belki dört dakika. Hepsinin boğulmasını izlemek zorunda kalacaksın." Bir duraklama. "Anladınız mı?"

Anemi mi? Kelimeyi bulmaya çalışarak boynuzları çıkmış gibi korkuluktan geri çekiliyorum. Bulamayınca göğsümdeki öfke mantıksızca alevleniyor. Bunun yerine "Bırakın onları," diye bağıriyorum. "Güvertede güvende olana kadar hiçbir şeye cevap vermeyeceğim."

"Güvertede güvenli hiçbir yer yok." Bu sözleri sessiz bir tehditle söylemesine rağmen, denizciler bir şekilde onun niyetini anlarlar; küpeştenin tepesine tırmandıkları gibi hızlı ve sessiz bir şekilde, ürkütücü danslarına devam etmek için küpeşteden inerler. Artık teneke askerler değil, kuklalar. Michal başını eğiyor. "Bir anlaşmaya vardık mı?"

"Onları nasıl kontrol ediyorsun?" Ben soruyorum. "Erkekleri mi?" "Nasıl hiç yara izi taşımıyorsun?"

"La Dame des Sorcières beni gizlemek için bir büyü yaptı." Yalan dudaklarımdan beklenmedik bir zevkle dökülüyor. Mümkün olduğunca gizlice sola dönüyorum, gözlerim kuğu şeklinde kazığı olan adama çevriliyor. "Beni kaçırmayı planladığınızı biliyorduk-"

"Petite menteuse." Michal'in gözleri bu yalan karşısında daha da kararır. *Küçük yalancı.*

Aksini gösteren endişe verici kanıtlara rağmen yumruklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. "Ben yalancı değilim."

"Hayır mı?" Avını takip eden bir avcı gibi adımlarımı gölgeliyor. Sabırlı. Ölümcül. Tuzağa düştüğümü düşünüyor ve belki de öyleyim. "Ne zaman doğdun, Cosette Monvoisin?"

"Otuz birinci Ekim."

"Nerede doğdun?"

"L'Eau Melancolique. Özellikle de Le Présage'daki Le Palais de Cristal." Her kelimededen, her küçük ayrıntıdan kibir -hayır, *gurur- damlıyor.* Pippa bana her zaman *gözlerinde sonsuz yıldızlar* olduğunu söylerdi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun ki melusinlerin hazine topladığı gibi hikâye topluyorum; Tanrı'ya şükürler olsun ki insanlar konuştuğunda onları dinliyorum.

Michal'in çenesi sıkıştı. "Ailenizin isimleri?"

"Annem efsanevi cadı Angelica'ydı. Beni büyüten teyzem La Voisin ile birlikte Cesarine Savaşı'nda öldü. Babamı tanımıyorum. Annem onun adını hiç söylemedi."

"Çok yazık," diye tekrarlıyor usulca ama sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Louise le Blanc ile nasıl tanıştınız?"

Çenemi kaldırıyorum. "Yüzüme çamurlu pasta fırlattı."

"Ya Babette Troussel?"

"La Fôret des Yeux'de birlikte büyüdük." "Onu seviyor muydun?"

"Evet."

"Şimdi kimi seviyorsun?"

"Majesteleri ve Belterra Kralı, Beauregard Lyon." "Peki nasıl teklif etti?"

"Chasseur Kulesi'ne kabul edildikten sonra beni şaşırttı.

-" Michal'in siyah gözlerinde zafer parlıyor ve soğuk gülümsemesi geri dönüyor. Çok geç, hatamı fark ediyorum, bir adımı kaçırıyorum ve neredeyse büyülenmiş denizcinin kucağına düşüyorum. Tahta kazığı kalçama değiyor. Hâlâ onu oyacakmış gibi hareket ediyor. Dişlerimi sıkarak pürüzsüz tahtayı yakalıyorum ve Coco'nun pelerininin bir kıvrımına saklıyorum. Michal fark ettiyse de söylemiyor.

Onun yerine, aramızdaki tanıdık altın yüzüğü kaldırıyor. Elmas ay ışığında parlıyor.

"Cosette Monvoisin'in bir nişanlısı *olduğunu* fark etmemiştim," diyor aşağıdaki su kadar soğuk bir sesle. "Ne kadar ilgi çekici."

Serbest kalan elim cebime gidiyor ve boş olduğunu görünce boğazımdaki safra yanıyor. Nişan yüzüğüm ve Babette'in haçı... İkisi de gitmiş, insan değil canavar olan bu adam tarafından *çalınmış*. Siyah gözleri beni izlerken tam olarak insani değil ve vücudu çok hareketsiz. Kendi bedenim de aynı şekilde karşılık veriyor. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. "Ben de onun bir Chasseur olduğunu fark etmemiştim," diyor usulca. "Bildiğim kadarıyla bu pozisyonda sadece *bir* kadın var ve o da Princesse Rouge değil."

Bunu takip eden sessizlikte, kokumu tekrar içine çekiyor. Başını eğiyor.

Ben de tedbiri elden bıraktım.

Tahta kazığı aramızda sallayarak, oyuncak kılıcı olan bir çocuk gibi sallıyorum. Parmaklarımin arasında kuğunun gözleri benimle alay ediyor. *Bu adamı alt etmeyi umamazsın*, der gibiler ya da belki de bu onların sesi değildir. Belki de benim sesimdir. *Ondan kaçmayı umamazsın*.

"Benden uzak dur." Nefes nefese, kazığımı daha yukarı kaldırıyorum, gözlerimin arkasında öfkeli bir basınç oluşuyor. *Bunu yapabilirim. Morgane le Blanc'ı etkisiz hale getirdim.* "Senin için *hiçbir şey* ifade etmiyorum. Eğer beni öldürmeyeceksen, bırak gideyim. Hiçbir şey ifade etmiyorum, bırak *gideyim*."

Artık tiksinişmiş olan Michal, doğaüstü bir hızla hareket etme zahmetine girmiyor. Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor, soğuk yumruğu benimkinin etrafını sarıyor ve kazığı gülünç bir kolaylıkla yakalıyor. Tek kelime etmeden denize fırlatıyor. Kalbim de onunla birlikte batıyor.

Onunla batıyorum.

"Bir daha kaçma," diye uyarıyor, sesi daha yumuşak ve ölümcül, "yoksa seni kovalarım." Daha yakına eğiliyor. "Seni kovalamamı istemezsin, evcil hayvan."

Hakkımı yemeyeyim, sesim titremedi. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Böyle bir *inanç*."

Sözler kulaklarımda bir vaat gibi çınlıyor.

Doğrulup parmaklarını şıklattığında, arkamdaki denizci aniden ayağa kalkıyor. Kazığı olmadan elleri seğirmeyi bıraktı ve Michal'ın büyü her neyse onu bir kez daha tamamen kontrol altına aldı. Görmeden dümdüz önüne bakıyor. Michal ona, "Onu balo salonuna geri götür," diyor. "Eğer tekrar kaçmaya kalkışır, değerli kazığını deniz tabanından geri almanı istiyorum. Anladın mı?"

Denizci başını salladı ve ilerlemeye başladı. Hemen peşinden gitmeyince durdu, döndü ve kolu dirseğimi yakalamak için dışarı fırladı. Kaba kuvvetiyle beni ileri doğru itiyor. Topuklarımı sıkmana rağmen -bileğini pençelememe, tıslamama, tükürmeme, kıvırmama, tekmelememe ve hatta ısırma rağmen- beni çift kapıya doğru götürmeye devam ediyor. Kanının tadı ağızımda buruklaşıyor.

"Arkadaşlarım benim için gelecekler," diye omzumun üzerinden hırlıyorum ve Michal aniden orada belirince yüzümü buruşturuyorum. "Bunu bir kez yaptılar. Yine yapacaklar."

Coco'nun pelerinini solgun parmaklarının arasında yakalıyor. Omuzlarımdan kolayca kayıyor, kollarından aşağıya sarkıyor ve onu inceleme şekli-

Sonunda gülümsediğinde buz gibi bir yumruk kalbimi kavriyor -gerçek bir gülümseme, yıkıcı bir gülümseme- ve iki uzun, hınzırca keskin köpek dişini ortaya çıkarıyor. Dünya tepki olarak yavaşlıyor gibi görünüyor. Adamlar, gemi, okyanus, hepsi griye dönüşüyor, ben ona bakarken, ben *onlara* bakarken, eşit derecede dehşete düşmüş ve şaşkına dönmüş bir halde.

Dişler.

Adamın dişleri var.

"Oh, Ben sayma üzerinde " o diyor,
onunsiyah gözleri parlıyor.

Ve o anda -gemisinin derinliklerine inerken- Cehennem'in boş olduğunu ve Şeytan'ın burada olduğunu fark ediyorum.

Bölüm II

L'habit ne fait pas le moine.
Kıyafet keşîşî keşîş yapmaz.

On İkinci Bölüm

Requiem Adası

Öldüğü gece kız kardeşime ne olduğunu hiç öğrenemedim.

Kaybolduğu geceyi ise dayanılmaz bir netlikle hatırlıyorum. Tartıştığımızı hatırlıyorum. O hafta her gece bana tek kelime etmeden çocuk odamızın penceresinden gizlice girmişti. Hâlâ adamın *adını* bile bilmiyordum. Daha nazik anlarımda, durumu onun gözünden görmeye çalıştım: yirmi dört yaşındaydı ve hala küçük kız kardeşiyle aynı kreşi paylaşıyordu. Yirmi dört yaşında, kocasız, çocuksuz, kendine ait bir evi ve durumu yoktu. Belki de utanıyordu. Belki de adam onu elde edecek unvan ya da servete sahip değildi, bu yüzden aşklarını bir sır olarak sakladı. Belki de bir düzine başka şey benim için -kız *kardeşi*- önemli değildi çünkü onu seviyordum. Zamanın sonuna kadar bir çocuk odasını paylaştım; unvanı ya da serveti ne olursa olsun onun gizemli erkeğini hevesle savunurdum. Battaniyenin altında onunla birlikte kıkırdar, gizli buluşmaları için pencere menteşelerini kendim yağlardım.

Ancak bana ondan hiç bahsetmedi.

Bana hiçbir şey anlatmadı.

Daha az nazik olduğum anlarda, beni sevip sevmediğini bile merak ettim.

O gece, saat gece yarısını vurduktan sonra, döşemeden gelen gıcırtının ardından, "Buna bir son vermeliyiz," diye tısladım. Yorganımı bir kenara fırlatarak ayaklarımı yataktan sarkıttım ve ona dik dik baktım. Bir eli pencerenin mandalında donup kaldı. "Yeter artık Filippa. *Her kimlerse*, gecenin köründe onlarla buluşmak için etrafta sürünmeni istememeliler. Bu çok tehlikeli."

Hafifçe gevşeyerek pencereyi açtı. Yanakları heyecandan ya da belki başka bir şeyden parlıyordu. "Uyumaya devam edin, ma belle."

"*Yapmayacağım.*" Sevgi ifadesi karşısında yumruklarım kıvrıldı çünkü son zamanlarda hiç de sevecen gelmiyordu. Küçültücü, alaycı, sanki anlamadığım bir şey için benimle alay ediyormuş gibi hissettiriyordu. Ve bu beni çileden çıkarıyordu. "Maman ve Père'nin seni yakalaması ne kadar sürer? Hınçlarını ikimizden de çıkaracaklarını biliyorsun. Reid'i bir ay boyunca göremeyeceğim."

Gözlerini devirdi ve sırt çantasını pelerinin altına saklamaya çalışıp başaramayarak bir ayağını pervazın üzerine attı. "Quelle tragédie."

"Senin *sorunun ne-*?"

Sabırsız bir iç çekişle, "Reid sana göre değil, Célie. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? O *Kilise* için ve bunu ne kadar çabuk anlarsan, hepimize bir iyilik yapıp yoluna o kadar çabuk devam edebilirsin." Sanki dünyanın en aptal kızıymışım gibi başını sallayarak alay etti. "O senin kalbini kıracak."

Ama bundan daha fazlası vardı. Tüm kardeşçe palavralarına rağmen Reid'i *severdi*; ikimizi onunla oynamaya, kar taneleri yakalamaya ve portakal toplamaya zorlamaktan daha büyük bir zevk almazdı ve en sevdiği masaldan sonra ona *Votre Majesté, le magnifique Frostine* derdi. Geçen yıl aralarında bir şeyler değişmişti. *Aramızda* bir şeyler değişmişti. "Bunu şu anda kanalizasyon borusundan sarkan kadın söylüyor," diye tersledim, açıklanamaz bir şekilde sinirlenmiştim. "Neden kendini tanıtmadı Pip? Kendini tanıtmamış olabilir mi?"

gerçek bir ilişkiyle ilgileniyor musun? En azından Reid güneş doğduğunda beni hâlâ istiyor."

Zümrüt gözleri parladı. "Ve güneş ışığı olmayan bir dünyayı asla bilemeyeceksin, değil mi? Bizim sevgili Célie'miz değil. Sonsuza dek ışıktaki güven içinde yaşayacaksın ve asla merak etmeyecek, asla sorgulamayacak, arkana bakıp düşürdüğün gölgeleri görmeyeceksin. Güneşte yaşayanların sorunu budur." Pervazdan penceremizin dışındaki dala doğru adım attı ve geri dönerek acımasızca ekledi: "Senin için üzülüyorum küçük kardeşim."

Bunlar bana söylediği son sözlerdi.

Şimdi mum ışığının Odessa'nın yüzünde titreşmesini izlerken - bir geminin karanlık gövdesinde hapsolmuş - kız kardeşimin o pencereyi açtığına pişman olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Gölgelere adım attığı için pişman olup olmadığını. Bunu asla bilemeyecek olsam da, kaderini kabulleneneğini hayal bile edemiyorum. Vücudu pes edene kadar Morgane'ı tekmeler, tırmalar ve pençelerdi - çünkü Pippa güçlüydü. En ketum ve sinir bozucu olduğu zamanlarda bile becerikliydi ve kendinden emindi. Kendinden emindi. *Mahkûmdu*.

Sanki sana bir şey olmasına izin verecekmişim gibi, Célie.

Vazgeçtiğimi bilse mezarında ters dönerdi.

Koltuğumda doğrulurken Odessa'ya, "Nereye gittiğimizi bana söyleyeceğini sanmıyorum," diyorum.

Başını kaldırıp bana bakmıyor, hâlâ odanın diğer ucundaki parşömenlerine dalmış durumda. "Doğru tahmin ediyorsun."

"Ya da oraya varmanın ne kadar süreceğini?"

"Bunun ne önemi var anlamıyorum." Bakışlarım onun kırılmış ses tonuyla daralıyor. Elbette haklı. İster beş dakika, ister beş saat daha yol alalım, karaya ulaşana kadar kaçmayı umamam. Odessa düşüncelerimi sezmiş gibi alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Her zaman bir kaçış girişiminden önce gelen tehlikeli çaresizlik ve aptallık havasını geliştirmişsin. Başarısızlık kokuyor."

Çenemi kaldırıyorum. "Başarısız olacağını bilmiyorsun." "Biliyorum."

"Ne okuyorsun?"

Gözlerini zar zor fark edilebilen bir şekilde devirerek dikkatini parşömenlere veriyor ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor. Tekrar sorma dürtüsüne direniyorum, çünkü yanaştıktan sonra bu gemiden nasıl kaçacağıma dair çok az - hayır, sıfır - *fikrim* var. Zihnimin gerisindeki belirsiz, rahatsız edici bir his dışında bu yaratıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Size Les Éternels'in hikâyesini anlatmış mıydım?* Anıyı çekiştirdiğimde, gümüş fırçalara, altın çillere ve kar beyazı eşarplara doğru yavaşça çözülüyor. Evangeline'in keskin bir Ekim gecesindeki sesine. *Toprakta doğarlar - kemik kadar soğuk ve bir o kadar güçlü - kalpsiz, ruhsuz ya da akılsız. Sadece dürtü. Sadece şehvet.*

Yıpranan kurdeleyi bileğime doluyor, Michal'in siyah gözlerini, sert tenini düşünüyor ve kaşlarımı çatma dürtüsüne direniyorum.

Gemi sonunda yavaşlayıp demir attığında, Odessa dirseğimi soğuk elleriyle tutuyor. "Neredeyiz biz?" Tekrar soruyorum, ama o sadece iç geçiriyor ve beni bir kez daha güvertenin üstüne götürüyor.

İskeleden indiğimizde gri ufka değişiyor ve önümüzde gerçekten iğrenç bir portre uzanıyor: dünyanın geri kalanından tamamen izole edilmiş, kayadan yapılmış bir ada. Her iki yanımızda, deniz yığınlarına ve engebeli bir kumsala karşı karanlık su çalkalanıyor. Sakin kalmak için dalgalara, her tepenin köpüğüne odaklanıyorum. *Düşünmek* için. Çünkü Evangeline'in o gece çocuk odamızda söyleyecek daha çok şeyi vardı. Söylediği ninninin notaları hala kulaklarımda, ama onları tam olarak duyamıyorum.

Bu gürültü patırtının içinde değil.

Etrafımızdaki mutlak kargaşa karşısında gözlerim açılıyor.

Hemen ileride denizciler, gözleri gizemli bir şekilde açık, emirleri haykırarak ve sevdiklerine seslenerek limanın dört bir yanına dalıyorlar. Elinde kazık olan adam bile küçük bir çocuğu kemik kıran bir kucaklamayla sarıyor. Bu manzara karşısında içimi bir rahatlama kaplıyor - bu adam bir gün daha yaşadı, sulu bir mezarla karşılaşmadı - ama sonra Odessa beni ileri itiyor,

Onun varlığı çok soğuk. Çok insanlık dışı. Evangeline hafızamda fısıldamaya devam ediyor.

İlki uzak bir diyardan krallığımıza geldi, gölgelerde yaşadı ve hastalığını buradaki insanlara yaydı. Büyüsünü onlara bulaştırdı.

En azından Michal ortadan kayboldu.

Sertçe yutkunarak, yetişkinlerin arasından geçip bir denizcinin bileğindeki saati çalan başka bir çocuğu takip ediyorum. Teni ve saçları soluk ışıktaki gümüş gibi parlıyordu ve o-

Ağzım açık kaldı.

Solungaçları var.

"Buraya gel!" Denizci ona doğru hamle yapsa da kız kıkırdıyor ve adamın uzanmış kollarının altından geçerek denize dalıyor. Eteğinin altından bacakları dalgalanıp parlayarak iki yüzgece dönüşüyor ve daha derine dalmadan önce onları şakacı bir şekilde çırpıyor. Adam kaşlarını çatarak peşinden çalışıyor ama onun yerine topuklarına hoşnutsuzlukla vuran devasa beyaz bir kurda çarpıyor. "Siktiğimin kurtadamları," diye küfrediyor nefesinin altında, ellerini kaldırıp yavaşça geri çekiliyor. "Kahrolası melusinler."

Odessa'yla yüzleşmek için dönmeden önce şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Burası da neresi?"

"Oldukça ısrarcısın, değil mi?" Tedirgin bir şekilde, köhne bir barda kaybolan adamın yanından geçmem için beni dürtüklüyor. "Güzel. Kendini son derece zeki sanan Michal tarafından uygun bir şekilde vaftiz edilen L'ile de Requiem'e hoş geldiniz. Dikkatleri üzerinize çekmemeye çalışın. Yerel halk taze kandan hoşlanır."

Requiem Adası.

Bir parçam bu ürkütücü isimden ürperse de, daha büyük bir parçam dönüp kurt adama, arkada bir denizcinin boğazını bileğinin bir hareketiyle iyileştiren kadına hayret etmekten kendini alamıyor. *Bir cadı.* Ağzım inanamayarak açılıyor. Cadılar, kurtadamlar ve deniz kızları, hepsi aynı adada yaşıyor. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Babam veliaht olarak sık sık uzak diyarları ziyaret ederdi elbette ama Pippa'nın ya da benim ona katılmamıza asla izin vermezdi. I

Cesarine'in, Belterra'nın, tüm kıtanın haritalarını tek tek inceledi ve her bir dönüm noktasını, her bir su kütlesini ezberledi.

Belterra'nın doğu kıyısında okyanustan başka bir şey olmamalı.

"Bu imkânsız." Boynumu her yöne çeviriyorum, her şeyi görmeye kararlıyım, var olmaması gereken bu ada bir an için dikkatimi dağıtıyor. "Ben coğrafya okudum. Babam duvarlarımızı haritalarla kaplamıştı ama ben hiç-"

"Tabii ki görmediniz. Burası *haritalarda* ve *araştırmalarda* yok." Odessa kayıtsız görünmek için çabalasa da, ezilmeye girdiğimizde sesini keskinleştiren bir kenar var. Bir gerginlik ısırtığı. Eli dirseğimde çelik gibi. "Dürüst olmak gerekirse, sevgilim, istersen zor ol, ama asla kalın kafalı olma. Ve kutsal olan her şey aşkına, *bakmay* kes."

Omzunun üzerinden hızlıca bakıyor ve iki adam arkamızda yerlerini alırken başını sallıyor. Hayır, erkek değiller. *Les Éternels*. Sert fiziklerine ve pelerinlerindeki siyah işaretlere bakılırsa, bir tür muhafız olmalılar. Ama bu doğru olamaz. Odessa'nın gücüne ve hızına şahsen tanıklık edebilirim, o halde neden ek korumaya ihtiyaç duysun ki?

Ona yandan bir bakış attım. "Kim onlar?"

"Önemli biri değil."

"Onları gördüğünde rahatladın."

"Ben asla rahatlamam."

İstemediğim ikisine bir kez daha bakıyorum, daha da yaklaştıklarında kaşlarımı çatıyorum - çünkü bizi izlemek için toplananlar sadece cadılar, kurtadamlar ve denizkızları değil. Hayır. Bir düzine ya da daha fazla Eternel gölgelerden süzülüp onlara katılmış. Odessa çenesi dik ve bakışlarına kayıtsız bir şekilde yanlarından geçip giderken soğuk gözleri lamba ışığında ürkütücü ve tuhaf bir şekilde parlıyor. Muhafızlardan birinin göğsü gerçekten de sırtıma değiyor, ancak en yakındaki Eternel

Bana dişlerini gösterdi. "Burada güvende miyim?" Ona kararsızca sordum. Saçma bir soru.

Odessa beni ileri doğru sürüklediğinde, o ve arkadaşı cevap vermeden takip ediyorlar.

"Şafak yaklaşıyor, bu yüzden korkarım gezmek için çok az zamanımız var." Amaçlı ve kendinden emin adımlarla ilerlese de Odessa hâlâ çevresindeki Eternelleri izliyor. "Trajik, biliyorum. Requiem güzel bir şehir - tüm dünyadaki en eski şehirlerden biri ve her boyutta, şekilde ve - Ah, acele et, olmaz mı?"

Beni sol tarafımızdaki, kadife kumaşların her korkuluğu süslediği ve siyah ve altın rengine boyanmış kapılardan akıldan çıkmayan bir müziğin yayıldığı mekândan uzaklaştırıyor. Derinlerden bir seyirci gülüyor. Ses o kadar *ürpertici* -o kadar *büyüleyici*- ki durup dinlemekten kendimi alamıyorum.

Ancak bir kadının çığlığı müziğe karıştığında bedenim soğuyor.

Delici, *kan dondurucu* bir çığlık.

Ben kapıya doğru koşmaya başladığımda Odessa kolunu benimkine doluyor. "Ah, , ah," diye tekrar titriyor, tam da kadının çığlığı müzikle aynı biterken. Sessizlik ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Merak Requiem'deki kediye öldürecek ve hiçbir tatmin seni geri getirmeyecek."

"Ama o-"

"-sizin yardımınızın ötesinde," diye bitiriyor Odessa, beni çekiştirerek. "Gel. Kendi isteğinle yürüyebilirsin ya da muhafızlarımdan seni taşıyacak. Özellikle Ivan bundan büyük bir zevk almayacaktır." Arkamızdaki zayıf, koyu tenli erkeği işaret ediyor. Bakışları şiddetle tehdit ediyor. "Seçim sizin elbette."

Ne tür bir büyü?

Ivan ve ben birbirimize bakarken Evangeline'in sesi bana geri dönüyor. *Büyünün en kötü türü, canlarım. Kesinlikle en kötüsü. Kan gerektiren türden. Ölüm gerektiren.*

Dudakları yavaşça kıvrılıyor ve dişleri ortaya çıkıyor.

Doğru.

Sertçe yutkunuyorum ve midemdeki garip çalkantı hissini görmezden gelerek kendimi hareket etmeye zorluyorum. Çünkü odaklanmam gerekiyor. Çünkü bu acımasız ve korkunç yerden ve göğsümdeki bu nefessizlikten etkilenmiyorum - bu muhtemelen bayılmak üzere olduğum anlamına geliyor. Evet. Bayılmak üzereyim. Bayılmak üzereyim ve Evangeline gerçekten burada *olsaydı*, bayılmadan önce başımı dik tutmamı söylerdi.

Ancak bir sonraki adımımı attığımda çok geç olabileceğinden korkuyorum.

Botumun etrafındaki kaldırım taşlarının arasındaki yosunlardan koyu renkli bir sıvı sızıyor - rahatsız edici bir şekilde kana benzeyen koyu renkli bir sıvı.

Küçük bir çığlık atarak ondan uzaklaşıyorum, Ivan'ın göğsüne çarpıyorum ve bu sırada neredeyse dirseğim yerinden çıkıyor. Beni hiç de nazik olmayan bir şekilde ileri itiyor ve tekrar aşağıya baktığımda onun da botlarının etrafından kan sızdığını görüyorum. Kırmızı ayak izlerimiz sokak boyunca bizi takip ediyor. "Yer *kanıyor* mu?" Telaşla soruyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Değil," diyor kaba bir şekilde. "Tekrar bak."

Yeterince eminim, yosun artık kanamıyor ve ayak izleri kayboldu.

Sanki var olmamış gibi.

İnanamayarak soluğumu tuttuğumda, beni bir kez daha ileri itiyor ve Odessa'nın peşinden tökezlemekten başka çarem kalmıyor, başımı sallayıp sıçırıyorum. Çünkü onları gördüm - *oradaydılar* - yine *de* her şeyi hayal etmiş olmalıyım. Tek açıklaması bu Bu ada farklı olabilir, ama burada bile toprağın damarları ya da damarları olamaz. Canlı olamaz ve ben-

Zor yutkunuyorum.

Bunun beni tedirgin etmesine izin veremem. Çığlıklar, kan, Les Éternels'in soğuk bakışları beni amacımdan alıkoyamaz ve bu amaç ne pahasına olursa olsun Coco'yu Michal'den korumaktır.

Odessa bizi her iki yanında tuhaf küçük dükkânların sıralandığı arnavut kaldırımı döşeli bir sokağa götürüyor. Yıldızlı kuş kafeslerinden kocaman kurbağalar vıraklıyor, gümüş şekerliklerin içinde canlı böcekler parıldıyor ve kesme cam vazolarda her demeti siyah kurdeleyle bağlanmış tütsüler duruyor. Bir başka dükkânda kalın, koyu renkli sıvı şişeleri satılıyor. Bir etikette çivili el yazısıyla *Loup garou* yazıyor. Üzerinde *insan, melusin* ve *Dame Blanche* yazan diğerlerine katılıyor.

Parmaklarım *ejderha* işaretli bir şişenin üzerinde oyalanıyor ve o beklenti hissi geri geliyor. Yoksa korku mu?

Ne de olsa bunlar kan şişeleri ve hayatım boyunca sadece Evangeline Ebedi Olanlar'dan bahsetti. O zamandan beri Chasseur Kulesi'ndeki her kitabı okudum -tüm katedraldeki her kitabı- ve tek bir tanesi bile onlardan bahsetmiyor. Dames Blanches ve loup garou, evet, melusines ve ara sıra lutin, ama asla Les Éternels.

Hayır, bu canavarlar yeni gibi görünüyor.

Şişeyi bırakıyorum ve kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum. Ya da belki çok, çok yaşlı.

Her zaman akşam karanlığında uyuyun, canlarm... Her zaman dualarınızı edin...

Tanıdık mısralar Ekim pazarında etrafımızda dolaşüyor, sokaktaki başıboş kedilere karışıyor. Biri kurbağaların arkasına çömelirken, bir diğeri bir esnafa huysuzca miyavlıyor. İki tanesi de tüneğinde üç gözlü bir kargayı izliyor, kuyruklarının seğirmesi dışında tamamen hareketsizler. Odessa'ya yetişmek için acele ediyorum. "Requiem'de fare sorunuz mu var?"

Yakındaki bir tekire tiksintiyle bakıyor. "Sorun fareler değil."

"Bu kediler evcil hayvan değil o zaman?"

"Daha çok bir istila gibi." Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettiğimde iç geçiriyor ve tersliyor: "Birkaç ay önce adada ortaya çıktılar. Kimse nasıl ve neden olduğunu bilmiyor - bir gecede ortaya çıktılar ve kimse onları ortadan kaldırmaya cesaret edemiyor."

Uzun tüylü bir kedi yavrusunun başını okşamak için çömeliyorum. "Neden olmasın?"

"Kediler ölülerin koruyucusudur, Célie. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum."

Çiziklerin ortasında donup kaldım. Bunu bilmiyordum, ama nedense Odessa'ya böyle bir şeyi itiraf etmek ağır bir karakter kusurunu kabul etmek gibi geliyor. Elimi aceleyle geri çekerek konuyu değiştiriyorum. "Anlamıyorum. Nasıl olur da kimse bu adayı bilmez?"

"Michal," diyor Odessa basitçe, yavru kediyi iterek. "Sırlarını sever kuzenim ve bunu da kıskançlıkla korur. O istemediği sürece kimse Requiem'i bilmez ve o zaman bile nadiren uzun süre bilirler."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ancak o cevap veremedi, bir avuç Eternel ilerideki sokaktan dökülerek yolumuzu kapatıyor ve her iki tarafımızdaki tüccarlar dağılıyor. Bazıları korunmak için arabalarının yanına çömelirken, diğerleri dükkânlarına kaçıyor; korku gözlerinden pencerelerindeki kristaller kadar net ve parlak bir şekilde parlıyor. Ivan arkamda belirirken midem sıkışıyor.

"," diye mırıldanıyor.

Sorun değil.

Ancak Odessa çenesini bir kez daha kaldırır -son derece sakin bir şekilde- ve Eternellere sert bir el sallar. "Bonsoir, mes amis. Yolunuzu kaybetmiş gibi görünüyorsunuz."

Ateş kırmızısı saçları ve yeşil gözleriyle uzun boylu, korkunç bir Eternel bizi düşünürken başını eğiyor. Bakışları yüzümde soğuk ve kadim bir his uyandırıyor, arkasında ise yoldaşları hareketsiz ve sessiz duruyor. "Kim o?" diye soruyor sessizce.

"Bu," diyor Odessa, "seni ilgilendirmez Christo."

"Bence öyle." Uzun, suçlayıcı bir parmağıyla arkamızı işaret ediyor, dudağı hafifçe kıvrılıyor. "Kediler onu takip ediyor."

Odessa, Ivan ve ben hep birlikte onun bakışlarını takip etmek için döndük ve kana bulanmış yosunlardan duyduğum tedirginlik on katına çıktı - çünkü Eternel doğru söylüyordu. Yarım düzine kedi

beni bir gölge gibi takip ediyor. Hayır. Bu saçma düşünceye karşı başımı şiddetle sallıyorum. *Bizi* gölge gibi takip ediyorlar. *Bizi*. Lou'nun evcil hayvanı Melisandre dışında kediler bana hiçbir zaman özel bir ilgi göstermedi ve şimdi de göstereceklerine inanmak için çok az nedenim var. Ivan'ın cebinde hamsi saklaması çok daha olası bir açıklama olurdu.

Odessa dikkatini Christo'ya vermeden önce bana hızlı, değerlendirici bir bakış atıyor -orada ve deşifre etmek için çok hızlı gitti-. "Hayal gücün her zamanki gibi çılgınca çalışıyor, sevgilim. Kediler ondan çok önce geldiler."

"Onu adayı iyileştirmesi için mi getirdi?"

"Bilmeniz gereken tek şey," diyor Odessa, "onun Michal'a ait olduğu ve ona dokunan herhangi bir yaratığın Michal'ın ve tüm kraliyet ailesinin gazabına maruz kalacağı." İfadesini tüyler ürpertici bir gülümsemeyle noktılıyor, dişleri lamba ışığında keskin ve beyaz bir şekilde parlıyor. İçgüdüsel olarak, onları görünce nefesimi tutuyorum ve dikkatleri mümkün olduğunca az üzerime çekmeye çalışıyorum.

Ancak Christo öne doğru sivri bir adım atar. "Yine de düşes hanım, Michal hâlâ burada değil. Aralarında dolaşmayı reddeden bir çoban sürüsünü nasıl koruyabilir?" Bir duraklama. "Belki de onları hiç koruyamaz."

Ben daha gözümü kırpamadan diğer muhafız atılıyor ve Éternel'i bir eliyle boğazını sıkarak ara sokağın duvarına yapııştırıyor. Arkadaşları sokaktan usulca tıslasa da, kimse ona yardım etmek için harekete geçmiyor - muhafız Éternel'in ağzını zorla açtığında bile. Buz mavisi gözlerini Odessa'ya çeviren muhafız, Eternel ona karşı çırpınırken ve boğulurken onun emrini bekler.

"Ah, Christo." Odessa hayal kırıklığına uğramış gibi onlara doğru yürüyor, ama rahatlığı gözlerindeki sert parıltıyı gizliyor. "Her zaman *böyle* bir klişe, ve daha da kötüsü-şimdi *ben de öyle* olmalıyım. Pasha ve ben mesajınızı Michal'e bizzat iletelim mi?"

Hristo hırlıyor, Paşa'nın parmaklarını ısırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Odessa'nın gözleri sevinçle parlıyor. "Kesin bir evet." Sonra ustaca bir hareketle Christo'nun dişlerinin arasına uzanır ve-

Gözlerim inanamayarak
şıştı. Ve dilini kopardı.

Hareket o kadar etkili, o kadar üstünkörü ki, Christo'nun ağzından akan kan bir şekilde gerçek olamayacak kadar parlak, şok edici ve *kırmızı* görünüyor. Vahşi bir inançsızlıkla başımı sallayarak tekrar Ivan'a takılıyorum. Daha birkaç dakika önce Odessa'yla *kedileri* tartışıyorduk ve şimdi elinde canlı bir yaratığın gevşek, korkunç organını tutuyor.

"Bir dahaki sefere" -dili Paşa'ya uzatır, o da tiksintiyle Hristo'yu serbest bırakır- "Sana yedireceğim sevgilim. Bunu bir iyilik olarak kabul et ve bir daha ailemi tehdit etme." Bana hoş bir şekilde, "Gel, Célie." dedi.

Bu kez, arkasına bile bakmadan caddede kayıtsızmış gibi davranmıyor.

Ben de olduğum yerde kalakaldım.

Birdenbire, aptal bir tekerleme bu yaratıklara karşı yeterli bir silah gibi görünmüyor. Evangeline böyle bir *şiddet* hakkında ne biliyor olabilirdi ki? Ebediler'in hızı, gücü ve açıkçası güzelliğiyle, herhangi bir kişi onlara karşı zafer kazanmayı nasıl umabilirdi? Ben nasıl başarabilirdim? Bakışlarım, Christo'nun yoldaşlarının onu sokakta çürümeye terk ettiği omzumun üstünden geçiyor.

Bir sefere sana yedireceğim.

"O ... dilini kopardı," diye fısıldıyorum, çarpılmış bir halde.

Paşa dili cebine sokar. "Bundan daha fazlasını kaybedecek. Şimdi *kımlıdayın*."

Başka bir seçeneğim olmadığı için Odessa'yı adanın merkezine doğru takip ediyorum, burada bir kale diğerlerinin üzerinde yükseliyor. Kalın fırtına bulutları kulelerini gizliyor. Ancak şimşek çaktığında, yıldırım iki sivri kuleyi aydınlatıyor

ve keskin bir nefes alıyorum. Gök gürültüsü tepemde gümbürdüyor.

"Evime hoş geldiniz." Odessa siyah kaleye, yüzünde şimdiye kadar gördüğümde daha büyük bir şefkatle bakıyor. "Eğer akıllıysan senin de olabilir. Misafirler burada kalmaktan mahkûmlardan daha çok keyif alırlar."

Bu ima karşısında göğsüm daha da sıkışıyor. Odessa'nın kendi ağzından, ada halkı dışında çok az kişinin yerini bildiğini itiraf etti. Bu bilgiyle kimin yaşayacağını ve kimin Michal'ın seçtiğini itiraf etti. "Peki misafirleriniz ne kadar kalıyor?"

"Biz istediğimiz sürece."

Ve işte gerçek anlamı, konuşulmadan yankılanıyor. Tepemizdeki gök gürültüsü kadar uğursuz. *Sana ne kadar ihtiyacımız olursa, o kadar uzun yaşarsın.* Hayal kırıklığı içinde neredeyse ellerimi sıkacaktım. Çünkü *bana* hiç ihtiyaçları yok; Coco'ya ihtiyaçları var ve o ne kadar erken gelirse, o kadar erken ölür. *Biz de* o kadar çabuk ölürüz. Ben sadece bir yemim, minnow'um, *solucanım*, daha büyük ve daha iyi balıklar için yaratılmışım. Şatonun merdivenlerini çıkarken - Odessa nihayet rahatlarken, giriş holünden geçip büyük merdivenlerden yukarı süzülürken, Pasha ve Ivan tek kelime etmeden bizi terk ederken - bir düşünce sırtımdaki kanca kadar kaygan ve keskin bir şekilde çözülüyor.

Coco asla gelmemeli.

On Üçüncü Bölüm

Promenade

Odam kalenin doğu kanadında bulunuyor.

Birisi ıssız koridorda bir şamdan yakmış olsa da, gölgeler halıların üzerindeki örümcek ağları kadar kalın bir şekilde toplanıyor. İleride tek bir kapı beliriyor. Siyah mermerden oyulmuş melek heykelleri kapının iki yanını süslüyor.

Odessa'nın arkasında durdum.

Yarasa gibi geniş, zarımsı kanatları olan melekler aslında melek değildir.

Elimi yüzlerinden birine götürüyorum, yanağının sert hatlarını, gözlerindeki hissedilir ıstırapı izliyorum. Heykeltıraş onu dönüşümünün ortasında, insan ve şeytan arasında kalmış bir halde resmetmiş; mermerin altın damarları ve beyaz onu yumuşatmak için çok az şey yapıyor. İşkence görmüş ifadesi kalenin kendisini temsil ediyor gibi.

Requiem güzel, tuhaf ve canlıyken, kalesi sade, karanlık ve şehrin tuhaf dokunuşlarından hiçbirine sahip değil. Burada boynuzlu kurbağalar ya da üç gözlü kargalar, cadı ile denizci arasındaki çalıntı öpücükler ya da baba ile oğul arasındaki içten kavuşmalar yok. Garip kediler, tekinsiz müzik ya da dehşet dolu çılgınlıklar bile yok.

Burada sadece gölgeler ve sessizlik var. Boş koridorlarda acı bir cereyan.

Kale, efendisinin içi boş kabuğunu yansıtıyor.

Ona dokunan herhangi bir yaratık onun gazabına maruz kalacaktır.

-Ve tüm kraliyet ailesinin gazabını.

Bir ürpertiği bastırıp elimi heykelin yüzünden çekiyorum. Kale, *kralının* içi boş kabuğunu yansıtıyor.

"İşte geldik." Odessa menteşe gıcirtısıyla kapıyı açıyor. İçeri girmek için hiçbir harekette bulunmadığımda -sadece tek bir duvar aplikle aydınlatılmış karanlık odaya doğru belli belirsiz adım atarak- iç geçiriyor ve tavana doğru konuşuyor. "Eğer önümüzdeki üç dakika içinde odama kapanıp mutlu bir şekilde yalnız kalmazsam, neşeyle birini öldüreceğim. Şansım varsa, bu sen olmazsın."

Biraz daha geri çekildi.

Ben hala hareket etmiyorum.

"Akşam karanlığında biri dönecek," diyor sabırsızca, soğuk bir elini sırtıma bastırıp beni içeri itiyor.

"Ama-"

"Oh, *rahatla*, sevgilim. Saygıdeğer misafirimiz olarak evimizin içinde kimseden korkmana gerek yok." Eşikte duraksadıktan sonra isteksizce ekledi, "Bununla birlikte, bu kale çok eski ve pek çok kötü anısı var. Dolaşmamak en iyisi olacaktır."

Dehşete kapılmış bir halde dönüp ona bakıyorum. Ancak ben tartışmadan kapıyı kapatıyor ve kilidin küçük tıkırtısı odanın derin sessizliğinde yankılanıyor. Yeni hücremi daha iyi görebilmek için duvardaki aplikten tutup pirinç levhayı kaldırıyorum. Gemide olduğu gibi, oda önümde sonu olmayan bir şekilde yayılıyor. Tamamen çok büyük. Çok boş. Çok *karanlık*. Kapının kendisi odanın en yüksek noktasında duruyor; aynı siyah mermerden yapılmış geniş merdivenler hemen aşağıya doğru inerek karanlığın içinde kayboluyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Eğer burada sonsuza kadar kalacaksam, kendi odamdan korkamam.

Doğru.

Ancak ileriye doğru adım attığımda hava değişiyor, keskinleşiyor, *uyanıyor* gibi oluyor ve aniden oda hiç de boş gelmiyor. Farkındalıkla ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu yeni varlığı aramak için mumumu dışarı doğru itiyorum ama gölgeler altın ışığı bütünüyle yutuyor. Serbest kalan elim tırabzana sıkıca yapışıyor ve oradaki tozda bir avuç izi bırakıyor.

"Alo?" Yumuşakça sordum. "Orada kimse var mı?" Cevap olarak sessizlik derinleşiyor.

Ayaklarımın altındaki mermere bakıyorum. Tırabzan gibi, kalın toz yüzeyini kaplıyor, kendi ayak izlerim dışında bozulmamış. Belli ki buraya çok uzun yıllardır kimse girmemiş ve ben gerçekten de aklımı kaçırmışım. *Nefes al*, diyorum kendime sertçe. *Bir tabutun içinde değilsin. Tünellerde değilsin.*

Yine de, bir ayağımı diğerinin önüne atıp aşağıya, aşağıya, gölgelerin içine doğru ilerlerken, ürpermekten kendimi alamıyorum. Daha önce hiçbir odada böyle bir ambiyans hissetmemiştim, sanki duvarların kendisi beni izliyormuş gibi. Sanki zeminin kendisi *nefes alıyor*. Parmaklarım aplik etrafında karıncalanıyor ve titrek bir kahkaha atıyorum.

Kulağa sadece yarı histerik geliyor.

Ancak şimdi boyun eğmeyi reddediyorum - ne bir kaçırılmadan ve neredeyse boğulmaktan kurtulduktan sonra, ne de beni öldürmek isteyen yaratıklar tarafından yönetilen gizli bir ada keşfettikten sonra. Ne yazık ki, göğsüm aynı fikirde değil gibi görünüyor. Zorlukla nefes alana kadar acıyla geriliyor ama yine de gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Biraz toz kimseyi incitmez ve bu oda da beni incitmeyecek. Sadece kendimi tanıtmam, belki de beni sevmesi için ikna etmem, sırlarını ifşa etmem gerekiyor. "Adım Célie Tremblay," diye fısıldıyorum, boş bir odaya konuştuğum için kendimi gülünç hissedecek *kadar yorgunum*. Gözlerim yanıyor. Başım ağrıyor. En son ne zaman uyuduğumu ya da yemek yediğimi hatırlamıyorum ve Michal'e vurduğum için dizim hâlâ zonkluyor. "Normalde karanlıktan hoşlanmam ama bir istisna yapmaya hazırım.

senin için." Gözlerim irkilerek açılıyor ve derin bir nefes alarak etrafımdaki şekilleri inceliyorum. "Bununla birlikte, bir ya da iki mum bulabilirsem, bu arkadaşlığı çok daha kolay hale getirebilirim."

Merdivenin iki yanında birbiriyle uyumlu paravanlar yükseliyor ve solumda küçük bir giyinme alanını, sağımda ise bir yıkama alanını gizliyor. Elimi bir paravanın kâğıt inceliğindeki ipeğinin üzerinde gezdiriyorum. Odanın geri kalanı gibi siyah olan ahşap bölmeler boyunca uzanıyor, koyu mavi menekşeler ve altın kazlardan oluşan bir desen. *Çok güzel.*

"Nazik ev sahiplerimiz bana burada süresiz kalacağımı söylediler." Titreyen bir parmakla, eşiyle ya da belki annesi veya kız kardeşiyle uçan bir kazın izini sürüyorum. Pippa ve ben her kış penceremizin önünde durur ve güneye uçan kaz sürülerini izlerdik. Bu anı içimde beklenmedik bir özlem duygusu uyandırıyor. "Geçen yıl denizin dibinde durdum ama kendimi hiç bu kadar evimden uzakta hissetmemiştim," diye fısıldıyorum odadakilere. Sonra, daha yumuşak bir sesle- "Sizce kuşlar hiç yalnızlık hisseder mi?"

Oda cevap vermiyor tabii ki.

Kendime zihinsel bir sarsıntı vererek mum arayışına devam ediyorum.

Lüks bir yatağın çarşaflarını çekiştirirken taze bir toz bulutu beni sarıyor, öksürüyorum ve neredeyse mumumu söndürüyorum. Daha yükseğe kaldırıyorum, örümcek ağlarıyla kaplı kitap raflarıyla dolu duvarı, şöminenin yanındaki iki yumuşak koltuğu ve köşedeki spiral merdiveni aydınlatıyorum. Asma katın zemini yukarıdan sarkıyor.

Gözlerim açıldı.

Pencereler.

Üç tane, kocaman ve sıkıca kapatılmış. Onları açabilirsem, muma ihtiyacım kalmayacak; dışarıda şafak kesinlikle sökmüş olacak. Gök gürültüsü etrafımda gürlemeye devam ediyor, evet, ama güneş hala *aydınlık*, fırtına bulutları tarafından örtülmüş olsa bile. Hızla hareket ederek odayı geçiyorum ve tüm ağırlığımı vermeden önce döner merdiveni bir, iki kez test ediyorum. Metal gıcırda da gevşemiyor ve ben de dar basamakları hızla çıkıyorum.

Hafifçe başım dönerek asma kata doğru yuvarlanıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum odadakilere.

Sonra bir mandal aramak için elimi panjurlarda gezdiriyorum.

Sadece aşınmış ahşap dokunuşumu karşılıyor. Kaşlarımı çatarak tekrar deniyorum; dikişin içini, alt kenarını yokluyorum, mumumu kaldırıp başımın üstünü yokluyorum ama hiçbir metal parıltısı belirmiyor. Kanca yok. Kilit yok. Çita yok. Önce sağdaki, sonra soldaki pencereyi kontrol ediyorum ama üçünün de panjurları sabit duruyor. Geçilmez.

Aplik ayağımın duvara yaslanırken kaşlarımın çatıklığı derinleşiyor.

Bu kez iki elimi kullanarak orta pencerenin dikişini kaldırıyorum. Kimildamayı reddediyor. Arkamda, hava beklenti içinde kıpırdanıyor gibi. Yaklaşıyor, neredeyse *hissedilir* hale geliyor, ta ki boynumda *hissedinceye*, saçımın bir tutamı gerçekten *hareket edinceye* kadar. Başımdaki ağrı artmaya devam ediyor. Şimdi kendimi panjurlara atıyorum, bir tahta parçası tırnağımın altından kayarak kan akıtana kadar onları tırmalıyorum.

"Ow!" Elimi çekince yana doğru tökezliyorum ve ayağım aplik lambasını deviriyor. Gözlerim panik içinde açıldı. "*Hayır-*" Muma doğru hamle yapsam da, mum tutucusundan sıçırıyor, asma kat boyunca yuvarlanıyor ve kenarından aşağıdaki zemine atlıyor. Alev aniden sönüyor.

Oda tamamen karanlığa gömülür.

"Aman Tanrım." Tanıdık panik boğazımı tırmalarken donup kalıyorum, hâlâ yarı çömelmiş vaziyetteyim. *Böyle bir olamaz. Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım-*

Tüm vücudum kilitlenmeden önce kendimi ayağa kaldırıyorum, parmaklığa doğru fırlıyorum ve onu takip ederek spiral merdivenlere ulaşıyorum. *Bir tabutun içinde değilsin. Tünellerde değilsin.* Kelimeleri bir cankurtaran halatı gibi tekrarlıyorum ama *koku* - sanki odanın kendisi onun cesedinin iğrenç *kokusunu* hatırlıyormuş gibi beni bir hışımla sarıyor. *Ölümün* pis kokusu. Sandalyeye, yatağa çarpıyorum, büyük merdivenin ilk basamağında neredeyse ayak parmağımı kırıyordum. Dizlerimin üzerinde sürünerek yukarı çıktım.

saçımdaki son tokayı da çıkarıp kapıya doğru atıyorum. Keskin dişleri, kara gözleri ve soğuk elleri unutuyorum. Odessa'nın uyarısını, *kaçmak* dışında her şeyi ve her şeyi unutuyorum.

Tabutta değilim.

Buradan gitmeliyim.

Ben tünellerde değilim.

Burada kalamam.

"Lütfen, lütfen-" İğneyi anahtar deliğine sokarken parmaklarım şiddetle titriyor. *Çok* şiddetli. Kilidin tamburlarını hissedemiyorum, anahtar deliğinden yayılan soluk parıltının ötesini düşünemiyorum. "Bırak gideyim," diye *yalvarıyorum* odaya, hâlâ saplıyorum, saplıyorum, toka bükülene kadar saplıyorum. Ta ki *kırılana* kadar. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve ışığın parıltısı karşılık olarak daha da parlıyor. Bir kemanın en yumuşak tınısı takip ediyor.

Zihnimin duyularıma yetişmesi birkaç saniye alıyor.

Işık.

Gördüğümde, *sesini* duyduğumda kafam karışıyor ama hemen ardından gelen rahatlama, korkunç bir dalga halinde içime çöküyor.

Dizlerimin üzerine çökerek yüzümü anahtar deliğine dayıyorum. Bu ışık mum ışığı değil; sıcak ve altın rengi değil, yıldızların parıltısı ya da bir bıçağın parıltısı gibi soğuk ve gümüşü. Umurumda değil. Açgözlülükle içime çekiyorum, garip müzik yükselirken kendimi nefes almaya zorluyorum.

Tabutta değilim. Tünellerde değilim.

Bir nefes.

İki.

Omuzlarımdaki gerginlik hafifçe azalıyor. Göğsümdeki baskı hafifliyor. Rüya görüyor olmalıyım. Tek açıklaması bu. Tanıdık kâbusun farkına varan bilinçaltım sonunda berraklaştı ve beni rahatlatmak için bu garip müziği ve garip ışığı yarattı. Her ikisi de boş koridorun sonundan geliyor gibi görünüyor.

Köşe. Ancak benim odamın aksine, bu uzun, yaldızlı duvarları hiçbir pencere kesmiyor. Şamdanlardaki mumlar sönmüş. Yine de kapıya yaslanıp yanağımı tahtaya dayıyorum.

Odessa beni almaya gelene kadar burada, bu sert zeminde diz çökerek kalacağım. Gerekirse sonsuza dek burada yaşayacağım.

Müzik daha yüksek, daha vahşi ve derin sesler katıldıkça gümüş ışık daha parlak titreşiyor. Kadınsı kahkahalar. Görmezden gelmeye çalışıyorum. Ciğerlerimin her nefesini ve kalbimin her atışını saymaya çalışıyorum, uyanmak için kendimi zorluyorum. *Bu gerçek değil.*

Ve sonra -müzik tuhaf bir kreşendo ile zirveye ulaşırken- rakamlar görünür.

Ağzım açık kaldı.

İnsan biçiminde, vücutları yarı saydam ve parıltılı, çiftler halinde köşeyi dönüyorlar. Onlardan düzinelerce var. Gümüş ışık tenlerinden, birinin cömert dantelli elbisesinden, diğerinin bileklerindeki kalın kelepçelerden dökülüyor. Paçavralar içindeki bir kadını yukarı kaldırırken zincirler arkasından sürükleniyor. Tunik giymiş iki adam omuzlarında keman çalarken, arkalarında mükemmel bukleli bir bakire mükemmel bir pirouette dönüyor.

Boş koridorda gülerek, *kutlama* yaparak ilerlerken hiçbiri beni fark etmiyor, karavanlarındaki ilk kişi duvardan geçip gözden kaybolmadan önce. Geri kalanların dehşet içinde süzülerek geçişini izliyorum, artık bilinçaltımın berraklaştığına ikna olmuş değilim. Artık uyuduğuma bile inanmıyorum. Daha önce hiç rüyalarımda ruhlar -gerçek ruhlar- görmemiştim.

Müzik kemancılarla birlikte kaybolur, ancak hayaletlerin sonuncusu - saydam saç bulutları olan gerçekten güzel bir kadın

-Elbisesinin kuyruğu yerleri süpürürken keyifle gülerek dönmeye devam eder. Tozun içinde yumuşak daireler bırakıyor. Tam eli karşı duvardan içeri girecekken, bakışları kapıma takılıyor. Anahtar deliğine.

Benim üzerime.

Ben geriye doğru *kaçmaya* çalışırken gülümsemesi kayboluyor, ama artık çok geç; eğilerek anahtar deliğini tek bir kalkık gözle dolduruyor. Benimkiyle buluştuğunda görüşümde siyah lekeler oluşuyor. "Te voilà," diye fısıldıyor merakla, başını eğerek.

Bayılmadan önce duyduğum son şey onun sözleri.

İşte .

Hâlâ cenin pozisyonunda kıvrılmışken, üzerime çömelmiş yabancı bir adamla uyanıyorum. İrkiliyorum, irkiliyorum ama bir şey -koyu gözlerinin *eğimi*, kehribar teninin alacası- tanıdık geliyor. "İyi akşamlar, yıldız ışığı," diye mırıldanıyor. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

Kalkmama yardım etmek için büyük bir el uzattığında, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kimsin sen?"

"Daha iyi bir soru" -başını eğdi, o kedi gözleri hala yüzümü inceliyor- "*sen* kimsin?"

İç çekerek yuvarlanıyorum ve teslimiyet içinde tavana bakıyorum. Ya da en azından tavana baktığımı *sanıyorum*. Adamın silueti dışında pek bir şey seçilemeyecek kadar karanlık. Arkasındaki koridorda biri şamdanı yeniden yakmış, altın rengi ışık adamın koyu renk saçlarını ve geniş omuzlarını aydınlatıyor. Yüzünü gölgede bırakıyor.

Berbat gök gürültüsü hala dışarıda gümbürdüyor.

Bir daha asla güneşi göremeyeceğim.

Hayal kırıklığı, tüm bu durumun adaletsizliğinin farkına varıldığında keskin ve ani bir şekilde ortaya çıkar. Umutsuzluk. En azından bu sefer yalan dudaklarıma daha kolay geliyor.

"Adım Cosette Monvoisin, ama bunu zaten bildiğinizi varsayıyorum."

Alay ediyor. "Hadi ama, matmazel. İkimiz çok iyi arkadaş olacağız. Gerçek adınızı açıklayabilir misiniz?"

"Cosette Monvoisin benim gerçek adım." Hiçbir şey söylemeyip sadece kaşlarını belli belirsiz bir eğlence ifadesiyle kaldırdığında, "Ee? Sana adımı söyledim. Görgü kurallarına göre sen de bana kendi adını söylemelisin."

Yanıt olarak gülüyor ve soğuk parmaklarını bileğime doluyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, sanki hiçbir şey değilmişim gibi havaya kaldırıyor - et ve kemik değil, eter. *Te voilà*. Bu rahatsız edici düşünceyle, ruhani kadının uğursuz sözleriyle kaskatı kesiliyorum ve bu sabahki olaylar mide bulandırıcı bir telaşla geri dönüyor. *Hayaletler*.

Onlar gerçek değildi, kendime çabucak söyledim.

Beni ayağımın dibine bırakırken adamın çenesinde mükemmel bir yarık beliriyor. "Odessa senin *tatlı* olduğunu söylemişti."

"Odessa'yı tanıyor musun?"

"Elbette Odessa'yı tanıyorum. Herkes Odessa'yı tanır ama ne yazık ki ben onu herkesten daha çok tanıyorum." Benim boş bakışım üzerine, ince gövdesini aşağı doğru işaret ediyor ve başını eğerek selam veriyor. Gür saçlarının ve kalın kirpiklerinin altından bana göz . "O benim ikizim, Matmazel Monvoisin. Ben Dimitri Petrov. Ancak *siz* bana Dima demelisiniz. Size Cosette diyebilir miyim?"

İkizler.

"."

"Ah." Sahte bir hakaretle göğsünü sıkıyor. "Beni yaraladınız, matmazel." Dramatik bir iç çekişle doğrulduğunda, ses tonunda Odessa'yı duyuyorum; duruşunda onu görüyorum. Adam erik sateni yerine lal kadife giyse de, adamın gözleri keskin bir ilgiyle parlarken kadının gözleri başka yerlere kayıyor olsa da, kraliyet tavırları aynı kalıyor. Ne de olsa kralın kuzenleri, bu da onları ... dük ve düşes mi yapıyor? Les Éternels insanlarla aynı sosyal hiyerarşiye mi sahip?

Soruları durdurmak için dilimi ısırıyorum.

"Eğer sahtelikte ve resmiyette ısrar ediyorsan," diye devam ediyor dirseğini benimkinin arasından geçirerek, "elbette buna mecbur kalacağım. Ancak sizi uyarmalıyım, meydan okumayı severim. Şu andan itibaren, ilk isim bazında olana kadar seni rahatsız etmek . Aklımdaki tek isim *Coco* olacak."

Ona isteksiz bir bakış daha attım. Tıpkı kız kardeşi gibi, tıpkı Ivan, Pasha ve hatta Michal gibi, o da neredeyse *fazla* güzel,

Bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor. "Sizi sadece on saniyedir tanıyorum mösyö, ama şimdiden aklınızdaki tek ismin *sizinki* olduğundan şüpheleniyorum."

"Oh, senden hoşlanıyorum. Senden hoşlanıyorum."

"Odessa nerede? Alacakaranlıkta benim için döneceğini söyledi."

"Ah. Korkarım bu konuda ufak bir plan değişikliği oldu." Beni tozdaki yumuşak halkaların kaybolduğu koridora götürürken sırtışı kayboluyor. *Tuhaf*. "Michal çalışma odasında bulunmanızı *istedi* ve Odessa -çöp- henüz güzellik uykusundan uyanmadı. Onun yerine sizi getirmeye gönüllü oldum."

"Neden?" Şüpheyle sordum.

"Çünkü sizinle tanışmak istiyordum elbette. Tüm şato sizin gelişinizle çalkalanıyor. Odanıza giderken *Cosette* adını en az on iki kez duydum." Gözlerinde sinsî bir parıltıyla omzunun üzerinden bana bakıyor. "Görünüşe göre hizmetkârlara onu kullanma ayrıcalığı verilmiş."

Sanki sözlerini noktalamak istercesine, sade giyimli bir kadın oturma odası gibi görünen bir yerden adım atıyor, kollarında bir bez bohçası var. Beni görünce gözleri kısıyor ve bezlerden biri yere düşüyor. Hemen onu almak için eğildim, ama o daha hızlı hareket etti -olağanüstü hızlı- ve bezi uzattığım elimden kaptı. "Excusez- moi," diye mırıldanıyor ve konuşurken dişlerinin uçlarını gösteriyor. Dimitri'ye başını eğiyor ve sesi garip bir şekilde anlamlı, "Geri döneceğim, mon seigneur." diyor. Sonra da koridora doğru dalıp gözden kayboluyor.

Cesaretimi kaybederek arkasından bakakaldım. Taze kan bez parçasını ıslatmıştı; düştüğü yerde hâlâ kırmızı lekeler vardı. Oturma odasına bakmak için eğildiğimde -kaynağı bulmak için endişeleniyorum- Dimitri orada, çok hızlı bir gülümsemeyle kapıyı kapatıyor. "Burada görecek bir şey yok, sevgilim."

Gözlerim yerdeki lekeye takılıyor. "Ama birinin kanaması var."

"mi?"

"Bu kan değil mi?"

"Başkası temizler." Gözlerime bakmayı reddederek aceleyle elini sallıyor. "Gidelim mi? Korkarım Michal'in çok kaba davranışları var ve bekletilmekten hoşlanmıyor." Ancak cevap vermemi beklemiyor, bunun yerine kolumu dirseğinin kıvrımına sıkıca sokuyor ve beni sürükleyerek götürüyor.

"Ama"-onun demir gibi sağlam kavrayışına karşı sonusuzca çekiştiriyorum-"neden bana öyle baktı? Ve o kan nereden geldi?" Başımı sallıyorum, midem bulanıyor, beni bir merdivenden aşağıya ve kalenin diğer ucuna çekerken topuklarımı sıkıyorum. "ok fazla vardı. Biri yaralanmış olmalı-"

"Ve işte o ele geçmez tatlılık. Ne de olsa Odessa senin hakkında yalan söylemedi." Açıkça süregelen gerginliği yatıştırmayı amaçlasa da, kolu elimin altında gergin duruyor. Gözleri gergin. Boğazına tuhaf bir kızarıklık yayıldı ve hâlâ bana bakmıyor. Onu hiç tanımıyorum ama tanısaydım *utanmış* göründüğünü söyleyebilirdim. "Başka bir kişisel meydan okuma," diyor ben cevap vermeyince hayıflanarak. "Matmazel Monvoisin'i *bana* karşı tatlı olmaya ikna et. Bana bir iyilik yapar mısın, sevgilim?"

şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Duruma göre değişir."

"Bundan kimseye bahsetmeseniz olur mu? Kız kardeşimin endişelenmesini istemiyorum - elbette yanlış bir şey yok - ve Michal ve ben, şey ..." Biraz çaresizce omuz silkiyor. "Sadece daha fazla yanlış anlaşılmaya ihtiyaımız yok, onun canavarca tavırları falan. Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Ona *ne* söyleyeyim?"

Birkaç saniye boyunca beni hararetle inceliyor, bakışlarında kararsızlık açıkça görülüyor. Sonunda "Hiçbir şey," diyor ve yanaklarındaki o tuhaf renk daha da kızarıyor. "Lütfen, affet beni. Asla yapmamalıydım, önemli değil." Aramıza sessizlik çökerken çenesi esniyor ve bir çift devasa abanoz kapının önünde duruyoruz. "işte burası," diyor sessizce.

Sonunda kolumu ondan çekmeyi başarıyorum. Bu sefer bana karşı koymadı. Onun yerine özür dilemek için başını eğiyor ve aramıza mesafe koymaya aynı derecede hevesliymiş gibi geri adım atıyor. Ve belli belirsiz midemin bulandığını hissediyorum. Bunu, anlamıyorum ve anlayacağımdan da emin değilim. Bu yer, bu insanlar, hepsi hasta.

Bir sorun var, Célie.

Sadece ağaçlar ve güller değil. Toprağın kendisi.

Bir şekilde hasta. Sihrim hasta hissettiriyor.

Dimitri yüz ifadem karşısında irkildi ve eğildi. "Sizi rahatsız ettim. Özür dilerim. Kafamda her şeyin çok daha farklı olacağını hayal etmiştim, özür dilerim."

Başım ağrımaya başladı ama yine de sormalıyım, "Neden şato benim gelişimle uğulduyor? Hizmetçiler neden benim hakkımda konuşuyor?"

Cevap vermiyor, şimdi ciddiyetle geriye doğru yürüyor. Ancak son anda duraksıyor ve pişmanlığa benzer bir şey yüz hatlarını gölgeliyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Tatlı yaratıklar Requiem'de asla uzun süre dayanamazlar."

Sonra topuklarının üzerinde döner ve gider.

Ancak uyarısını düşünmek için çok az zamanım var - ne kadar uğursuz olursa olsun - çünkü bir sonraki saniyede abanoz kapılar içeri doğru sallanıyor ve Michal aralarında beliriyor. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra kaşlarını çattı. "Kapı aralıklarında oyalanmak kabalık değil mi? Elbette. . ." Solgun bir el uzatıyor, o siyah gözleri benimkileri hiç bırakmıyor. "Bana katıl."

Bölüm On Dört

Bir Soru Oyunu

Michal'in çalışma odasının küçük olması beni şaşırttı. Samimi. Zümrüt yeşili ipek paneller duvarları kaplarken, koyu renkli, lake bir masa odanın ortasına hakim. Masanın üzerinde her türden ilginç nesne tıkırdıyor ve dönüyor - güzel bir kadın şeklindeki altın sarkaçlı saat, yüzen gümüş ve inci bir yumurta, koyu yeşil yapraklı bir sarmaşık bitkisi. Sonuncusunun altında bir yığın deri ciltli kitap duruyor. Çok eski görünüyorlar.

Pahalı.

Gerçekten de, bu odadaki her şey pahalı görünüyor ve ben-Kar beyazı elbiseme bakıyorum ama narin danteller geri dönülmez bir şekilde lekelenmiş -ıslanmış, mahvolmuş- ve şimdi yırtık bir ayakkabının içini andırıyor. Ne tam kahverengi ne de tam gri. Pek rahat da değil. Michal'in soğuk bakışları altında kayarken tenimi acıtıyor.

"Lütfen." Masanın arkasında oturuyor, dirseklerini masanın üzerine dayamış, parmaklarını dikmiş beni düşünüyor. Bakışlarımı yönelttiğimde başını karşısındaki pelüş koltuğa doğru eğiyor. Yanındaki ocakta alevler kükrüyor, odayı ılık ve lezzetli bir sıcaklıkla dolduruyor. Ancak benim odamda olduğu gibi, onun da arkasındaki kemerli pencerelere panjurlar barikat kurmuş. Bizi bir mahzendeki kalıntılar gibi içeriye kapatıyorlar. "Otur."

Kapının yanındaki yerimden bir milim bile kıpırdamadım. "Hayır, teşekkür ederim, mösyö."

"Bu bir rica değildi, matmazel. Oturacaksınız."

Hâlâ hareket etmeyi reddediyorum.

Çünkü masasının ortasında, kitapların, sarmaşıkların ve saatin arasında, içi daha fazla kanla dolu, mücevherlerle kaplı bir kadeh duruyor. Ona bakmamaya çalışıyorum - çünkü o kadehte *neden* kan olduğunu düşünürsem çığlık atabilirim. Daha fazla çığlık atamayana kadar ya da belki Michal ses tellerimi koparıp beni onlarla asana kadar çığlık atabilirim.

Soğuk bir gülümsemeyle, aynı kara fanteziyi paylaşıyormuş gibi başını eğiyor. "Her zaman bu kadar yorucu musun?"

"Hiç de değil." Çenemi kaldırarak, titremelerini gizlemek için ellerimi arkamda kenetliyorum. "Ben sadece ayakta durmayı tercih ediyorum. Buna inanmak çok mu zor?"

"Ne yazık ki Célie Tremblay, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

Célie Tremblay.

Gerçek ismimi duyunca yüzüm buruşsa da o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bir eliyle bir yığın parşömeni yavaşça masasının ortasına sürüklüyor. "Ne kadar güzel bir isim bu- *Célie Tremblay.*" Hâlâ gülümseyerek, sanki dilindeki tadından zevk alıyormuş gibi ismimi tekrarlıyor. "On iki Ekim'de Belterra krallığında, Cesarine şehrinde doğdum. Özellikle, West End, Brindelle Bulvarı, 13 numaradaki evde doğdum. Pierre ve Satine Tremblay'in kızı ve Morgane le Blanc'ın elinde can veren merhum Filippa Tremblay'in kız kardeşi."

Kız kardeşimden bahsedilince sert bir nefes veriyorum. "Nasıl-?"

"Seni ailen yetiştirmede, değil mi?" Elindeki parşömen yığınının bakma zahmetine girmiyor; anlaşılan oradaki bilgileri ezberlemiş. *Beni* ezberlemiş. "Hayır, bu sorumluluk bu yılın başlarında Cesarine Savaşı'nda ölen bakıcın Evangeline Martin'e düştü."

Midem sanki bir adımı kaçırmışım gibi atıyor.

Evangeline Martin. Yok oldu.

Kelimeler sanki farklı bir dilde konuşuluyormuş gibi garip ve yabancı geliyor.

"Ne yap-" *Aman Tanrım.* Bir elimi alnıma bastırmadan önce dehşetle ona bakıyorum. *Hayır.* Başımı sallıyorum. "Hayır, bir hata olmalı. Evangeline yapmadı ..." Ama sesim küçük ve emin olmayan bir şeye dönüşüyor. Cesarine Savaşı'ndan sonraki son ölüm kayıtlarını hiç okumamıştım. Doğru, Jean Luc bunu benden *saklamıştı* ama yine de onu bulmak için daha çok çabalamalıydım, ölenlere saygı göstermek için. Evangeline de onlardan biri olabilirdi.

Michal alaycı bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Başınız sağ olsun," diyor ama ses tonunda sempatik hiçbir şey yok. Sadece buz var. Bu adam, bu -bu canavar- sempati *duyabilir* mi? Derin bir nefes vererek, bir şekilde bundan şüphe ediyorum.

Sadece kendimi toparlamam gerekiyor. Aklımı başıma toplamalıyım. Tüm bu gösteri -kişisel geçmişim, o şaşırtıcı ifşaat, *kan kadehi*- beni tedirgin etmek, gözümü korkutmak içindi. Elimini bırakarak, önerdiği sandalyeye oturmak için ilerlemeden önce kendi karanlık bakışımla onu dengeliyorum. Gözümü korkutamayacak. Tüm kartlar onun elinde olabilir ama ikinci bir sorgulama için geri dönmemi talep ederek elindeki kozu ortaya koydu: Benden bir şey istiyor. Önemli bir şeye.

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Sabırlı olabilirim.

"Devam edelim mi?" Ancak cevap beklemiyor; hayatımın zirvelerini sert bir kayıtsızlıkla sıralarken gözleri benimkilerde sabit kalıyor - Reid'e nasıl aşık olduğumu, Lou için beni nasıl terk ettiğini, yılmaz Morgane le Blanc'ı yenmek için nasıl güçlerimizi birleştirdiğimizi. "Kalbini kıran adamla çalışmak çok karmaşık olmalı" diyor kadehini kaldırarak.

Hala bir şey söylemediğimde - neredeyse dilimi ısırarak -Alçak sesle kıkırdar. "Yine de, sanırım kayınvalidesini öldürdüğünüzde tüm taraflardan intikam aldınız." "Yine de kayınvalidesini öldürdüğünde

bir yudum almadan önce boş boş sıvıyı içti. "Ve onun en iyi arkadaşının takım elbisesini kabul ettiğinde."

Öfkeyle ağzımı açıyorum. "Öyle değildi."

"Yüzbaşıınız Chasseur Kulesi'ne kabul edildikten sonra size bir teklifle sürpriz yaptı, değil mi?" Gözlerinde zalim bir parıltıyla kadehini kadeh kaldırmak için eğiyor. "Kapısının eşliğini süsleyen ilk kadın ve müstakbel gelin. Çok gurur duyuyor olmalısın."

Yine araya girmemi beklercesine duraklıyor, ama ben dişlerimi öfkeli bir gülümsemeyle göstererek nezakete pamuk ipliğiyle bağlı kalıyorum. *Seni tedirgin etmek istiyor. Gözünü korkutmak istiyor.* "Bitirdin mi?" Ona sıkıca soruyorum.

"Duruma göre değişir. Kaçırdığım bir şey var mı?" "Önemli bir şey değil."

"Yine de"-dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, sesi kararıyor-"bir yerlerde, öyle görünüyor."

Sarkacı aramızda salınırken uzun, gergin bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Sessizliği, karanlığı sevdiğimden bile daha az seviyorum. Sessizliği uzatmak istercesine ayağa kalkıyor ve gömleğinin kollarını rahatça sıvıyor, gözleri elbisemin yerde dalgalandığı yere kayıyor. Ayağımı vurmaya hemen bırakıyorum. Hayalet gibi bir gülümsemeyle masasının etrafında dolaşp ona yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve bana doğru bakıyor. Bu yeni pozisyon beni hemen dezavantajlı duruma düşürüyor ve o da bunun farkında. Cilalı ayakkabıları -tıpkı *ruhu* gibi siyah-benimkilerden birkaç santim ötede duruyor. "Nesin sen?" diye soruyor basitçe.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Ben bir insanım, mösyö, kişisel alanıma yaptığınız *son derece* uygunsuz saldırıdan da anladığınız gibi." Odanın öbür ucuna kaçma içgüdüsüne karşı koyarak, ona inat daha da yaklaşıyorum ve Filippa'nın en ilkel taklidini yaparak burnumu kaldırıyorum. "Nesiniz *siz*, Majesteleri? Affedilmez kabalığın dışında mı?"

Kollarını açarak hareketimi yansıtmak için öne doğru eğildi ve şık gülümsemesini görünce hemen pişman oldum.

palavra. Neredeyse birbirimize *dokunuyoruz*. Daha da kötüsü, artık ilgisizmiş gibi davranmıyor, bunun yerine açık bir hayranlıkla beni inceliyor. Daha önce olduğu gibi, ilgisi bir şekilde daha ölümcül , sanki bir bıçağın ucunda dengede duruyormuşum gibi. Yumuşak bir sesle, "Öfken var mı, Célie Tremblay?" diye soruyor.

"Artık sorularınıza cevap vermeyeceğim. Ta ki sen benimkileri cevaplayana kadar."

"Pazarlık edecek durumda değilsin, tatlım."

"Elbette öyleyim," diyorum inatla, "yoksa beni çoktan öldürmüş olurdun."

Masasından uzaklaştığında endişeyle kaskatı kesiliyorum ama bana dokunmuyor. Bunun yerine kapıya doğru ilerliyor, açıyor ve duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Yine de ona dönme zevkini tattırmayı reddediyorum. Gözlerimin onu odanın içinde takip etmesini yasaklıyorum. "Bu planınız çok saçma," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde, bir saniye daha dayanamayarak. "Bana odaklanmak yerine dikkatinizi zavallı Christo'ya vermenizi önerebilir miyim? Şu anda dili yok."

"Bundan daha fazlası olmadan, sanırım." Michal bir parmağını boynumda gezdiriyor ve ben onun bir kez daha odayı geçtiğinden habersiz, şiddetle irkiliyorum. Hâlâ dönmüyorum. Ancak ondan uzaklaşıyorum; bana dokunduğu yerde tenim karıncalanıyor ve yumruklarımla birlikte bacaklarım da sıkılıyor. "Kalp atışlarını duyabiliyorum," diye mırıldanıyor. "Bunu biliyor muydun? Korktuğunda hızlanıyor."

Aceleyle ayağa kalkıp masanın etrafından dolanıyorum - yanaklarım sıcak- ve onun yerine sandalyesine oturuyorum. "Coco'yu neden hedef aldığını bilmek ." Siyah gözleri zalim bir eğlenceyle parlıyor. "Onu, yani *beni* Cesarine'de diğer kurbanlarıyla birlikte neden öldürmediğini bilmek istiyorum ve bunu öğrenene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Bunu benim kozum olarak düşün."

Sırtışı genişliyor.

"Senin ... kaldıracın," diye mırıldanıyor.

Kelime onun dilinden daha karanlık, sinsî çıkıyor.

"Evet." Koltuğunda geriye doğru kayıyorum, aramızdaki lake masa için minnettarım. Yansımam yüzeyinde küçük ve kararsız bir şekilde parıldıyor. Derinlikten tamamen uzak. "Kavramı anladığını varsayıyorum."

"Oh, konsepti anlıyorum. *Sen anlıyor musun?*" "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Ürpertici bir sırtışla, az önce boşalttığım pelüş koltuğa çöktü. Bu onu benden birkaç santim aşağıda tutuyor. Yine de genişçe yayılıyor -küçük bedenim için fazlasıyla büyük, fazlasıyla *rahat*- ve başını eğip düşünüyor. "Peki. Senin şu aptal oyununu oynayalım. Ben bir soru soracağım, sen *de* dürüstçe cevap vereceksin, ben seninkini cevaplayacağım." Bir elini kaldırıp göğsüne vurarak uyarıyor ve sesi alçalıyor. Gülümsemesi soluyor. "Ama bana bir daha asla yalan söyleme, tatlım. Söylersen anlarım."

Başımı salladığımı hissediyorum. Gözleri hareketi takip ediyor ve -ilk kez değil- gemideki uğursuz sözlerini hatırlıyorum: *Sana tam olarak ne yapmak istediğimi söyleyeyim mi?* Ancak bu soru, bir sonraki sorusunun yanında sönük kalıyor: "Hayaletleri nasıl çağırdın?"

"Ben- Ne?" Beklenmedik soru karşısında gözlerimi kırıştırtıyorum, gözleri kısılinca avuçlarım nemleniyor. "Ne hayaleti?"

"Yanlış cevap."

"Saçmalama. Hayaletlere bile *inanmıyorum*. Kutsal Kitap, beden öldüğünde ruhun doğrudan öbür dünyaya geçtiğini açıkça belirtir-"

"Kilise'nin sonsuz yaşamla olan ilişkisiyle ilgilenmiyorum. Ben *sizinkiyle* ilgileniyorum." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir. Parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bu sabah erken saatlerde kalede bir değişim hissettim, koridorlarda tuhaf bir enerji yükü vardı. Araştırmak için ayağa kalktığımda boş bir absent şişesi buldum" -bir sürahinin hâlâ boş durduğu büfeyi işaret ediyor- "ve kişisel eşyalarım odanın dört bir yanına dağılmıştı. Birisi en sevdiğim amcama oldukça talihsiz bir bıyık çizmiş." Gözleri sol tarafıma kayıyor, burada devasa bir portre

Ciddi görünümlü bir beyefendi şöminenin üzerinden bize bakıyor. Gerçekten de birisi dudağının üzerine ince, kıvrık bir bıyık çizmiş.

Başka bir durumda olsa gülerdim. "*Eğer* hayaletler var olsaydı, kesinlikle absent içemez ya da fırça tutamazlardı. Amcanız için gerçekten üzgünüm mösyö, ama çalışma odanıza giren ben olmadığımı göre-"

"Benim bilgim olmadan kimse çalışma odama giremez, Célie Tremblay. Olağandışı bir şey hissetmediğinize emin misiniz?"

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışsam da işe yaramıyor. Hâlâ berbat bir yalancıyım. Onun yerine çenemi kaldırıyorum. "Senin hayaletlerini görmüş *olsam* bile, onları buraya kesinlikle ben *çağırmadım*."

Vücudu hareketsizleşiyor. "Onları gördün mü?"

"Ne gördüğümü bilmiyorum." Ellerimi eteğime siliyorum, artık tüm numaraları bırakıyorum. "Bu sabah odamın önünden ürkütücü bir dansla geçtiler, vals gibi bir *şeydi* sanırım." Siyah gözleri benimkilere dikilmiş olsa da -garip bir şekilde niyetli, neredeyse öfkeli- hâlâ kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Ellerimi tekrar siliyorum ve elbisemin dantelleri avuç içlerimi acıtıyor. "Onları kimsenin görmediğini mi söylüyorsun?"

Artık kalp atışlarımı ben bile duyabiliyorum. Yavaşça başını sallarken göğsümde, boğazımda, parmaklarımda *güm, güm, güm atıyor*.

"Oh." Bu kelimeyle midem korkunç bir şekilde bulanıyor. "O zaman nasıl- Bekle, bu başka bir soru değil," diye hızlıca ekliyorum. Başını eğiyor ve odanın sessizliği derinleşiyor, önceki sözleri saatin her tik takında aramızda yankılanıyor.

Tick-

Ne

Tick-

sen

Tick-

misin

?

Aniden ısınan elbisemin yakasını düzeltip sessizliği bozacak başka bir şey arıyorum. "Doğru. Tabii ki

Kimse yapmadı. Muhtemelen onları hayal etmişimdir. Bu ada kafama garip şeyler yapıyor." Gözleri daha da kısılınca hemen savunmaya geçiyorum. "Bu *doğru*. Pazarda yer kan *ağlıyor* gibiydi ve kediler-" Gerisini paylaşmak istemediğim için aniden duruyorum. Çünkü Michal'in ayrıntıları bilmesine gerek yok. Christo'nun söylediklerinin aksine, kediler beni hiçbir yere kadar *takip etmedi* ve ben de bu çalışmayı yok etmek için kesinlikle bir *hayalet* çağırmadım.

"Ada'nın hasta olduğunu duydum," diyorum onun yerine, burnumun ucuyla ona bakarak. "Belki de Requiem'i rahatsız eden şey amcanın portresinin tahrif edilmesinden de sorumludur. Arkadaşım" -Lou'nun adını anmaya cesaret edemiyorum- "Belterra'da yayılan gizemli bir hastalıktan bahsetti. Neden burada da yayılmasın ki? Gerçekten de en olası açıklama bu ve -çünkü her şey senin o zavallı yaratıkları öldürmenle başlamış gibi görünüyor- suçu atmak istiyorsan bir ayna bulmanı öneririm. Bunun kesinlikle benimle bir ilgisi yok."

Michal parmaklarını dikmiş, sabırla bitirmemi bekliyor. Ki bitirdim. Sanırım bitirdim. "Eee?"

"Nedense," diye mırıldanıyor, "uydurduğunuz bu büyük kötülüğün Vladimir Amca'ya bıyık çizeceğinden şüpheliyim."

"Peki bir *hayalet*?"

Ağzı sanki tatsız bir anıyı hatırlıyormuş gibi buruşuyor. "Aklıma bir tane geliyor. Şimdi-"

"Bekle." Ben durduramadan elim onu susturmak için havaya kalktı. "Bir sorum daha var."

"Sanmıyorum," diyor ipek gibi.

"Ama bu oyunun *kuralları* var." Omuzlarımı meydan okurcasına dikleştiriyorum, hayaletleri zihnimin küçük bir odaya itiyorum. Onları daha sonra tekrar ziyaret edeceğim. Ya da belki hiç. "Onları siz belirlediniz, mösyö. Siz üç soru sordunuz, ben iki soru sordum, bu da demek oluyor ki-"

Dişleri duyulabilir bir *şangırtıyla* birbirine vuruyor. "Sabrımı sınıyorsun, evcil hayvan."

"Hilekârla yalancı aynı şeydir." Ancak kapıya vurulan sert bir ses bizi böldü ve sesle birlikte Michal'in dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Ruh halinde böylesine değişken bir değişim yaratan herhangi bir şey iyi olamaz. "Kim o?" Ona soruyorum, sesim temkinli.

Başını eğiyor. "Kahvaltı."

Kapı açılır ve genç ve güzel bir kadın içeri girer.

Ufak tefek ve yuvarlak, beni görünce kumral saçlarını omzunun üzerinden savurarak Michal'in sandalyemde oturduğu yere doğru ilerliyor. İrkilerek onun kıvrak hareketlerini, yüzünün bir tarafındaki pençe izlerini inceliyorum. *Loup garou*. Kendini Michal'in kucağına bıraktığında gözleri sarı sarı parlıyor ve şüphelerimi doğruluyor.

Bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"İyi akşamlar, Arielle," diye mırıldanıyor ve sesinin alçak tınısı karşısında kendimi tutamayıp başımı kaldırdığımda onu doğrudan bana bakarken buluyorum. Kalın saçlarını boğazından uzaklaştırıyor. Fildişi teninde iki yara izi daha var. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başını hevesle eğiyor, bir kolunu onun boynuna doluyor ve ona yapışıyor. "Bu her zaman bir onurdur, Michal."

Yakınlıklarından utandığım için gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum. Ancak adam elini dizinin arkasına attığında -kız kucağında dönüp ona sarıldığında- yanaklarım alev alıp tenim yanana kadar içimi sıcaklık kaplıyor. Çünkü burada olmamalıydım. Bu her neyse *izliyor* olmamalıydım ama gözlerim kırpmayı reddediyor. Bir başka soğuk gülümsemeye burnunu omzunun kıvrımında gezdiriyor ve usulca öpüyor. "Devam et," diyor bana. "Dediğin gibi, geriye bir soru kaldı."

"Ben sonra gelirim-"

"Sorunuzu sorun." Gözleri Arielle'in boynunda kararıyor. "Başka bir şansın olmayacak."

"Ama bu *uygunsuz* -"

"Sorunuzu soracaksınız" -başını kapıya doğru salladı- "ya da gideceksiniz. Seçim sizin."

Ses tonu kesin. Son. Eğer şimdi huzurundan kaçarsam, beni durduramayacak ve Coco Requiem'e gelip ikimizi de öldürene kadar karanlıkta çürüyeceğim. Bir seçenek sunsa da, bu bir seçenek değil.

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

Michal yatışmış bir halde Arielle'in boynunu incelemeye devam eder ve Arielle onun kollarında titrer. "Ne-" Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya, *zorunlu* sorularımı hatırlamaya çalışıyorum, o bir eliyle başını okşarken. "Ne yap-"

Ancak bir sonraki saniyede dişlerini kadının şahdamarına geçiriyor.

Sırtını göğsüne yasladığında tüm düşünceler kayboluyor ve keskin bir zevk iniltisiyle gözlerini kapatıyor. Sesle birlikte ayağa fırlıyorum -acelele sandalyeyi deviriyorum- ve ona, ağzını her çekişinde kalçalarının ona karşı kıvranışına bakakalıyorum. Köprücük kemiğinden bir damla kan damlıyor ve bir bıçak darbesi gibi göğsümü delip geçiyor. En büyük korkum doğrulanmıştı.

Michal onun kanını içiyor.

içiyor.

Tökezleyerek masadan uzaklaşıyorum, sandalyenin üzerine düşüyorum ve Michal kadının boğazını serbest bırakıp başını arkaya eğerek onun tadının, *çoküşünün* tadını çıkarırken titreyen ayaklarımın üzerinde yükseliyorum. Dudaklarındaki kanı siliyor. Panjurlara bastırıyorum. Tahta sırtımı aşındırsa da bunu hissetmiyorum.

-Beni tekrar bulduğunda Michal'ın bakışlarının yoğunluğundan başka bir şey hissetmiyorum. Ayağa kalkıp Arielle'i kollarına aldığı anda.

"Ne-ne-?" Ama nefesim düzensiz, keskin ve konuşmak için çok acı verici.

"Aradığınız kelime" -kızın gevşek bacaklı bedenini sandalyeye döndürüyor, kız hülyalı bir şekilde iç çekip gözlerini kapatıyor- "vampir, her ne kadar birçok isme cevap versek de. Éternel. Nosferatu. Strigoi ve moroi. Yaşayan ölümler."

Ölümsüzler

Éternel.

Vampir.

Her isimden fiziksel bir darbeymiş gibi irkiliyorum. Chasseur Kulesi'ndeki hiçbir kitap *bundan* bahsetmemişti. Askerlerdeki, Babette'deki ve diğer kurbanlardaki delik izleri. . vücutları kan içindeydi . . . Michal'in kırmızı dudaklarını görmemek için gözlerimi . Arielle'in göğsünden akan, gömleğini ve sandalyeyi boyayan kanı.

Loup garou.

İnsan.

Melusine.

Dame Blanche.

Kurbanlarını sadece öldürmedi. Onları *tüketti* ve marketteki o kan şişelerini de tüketti. Başımı sallıyorum, nefesimi tutamıyorum. Ciğerlerim çökmekle tehdit ediyor. Evangeline hikâyesindeki ahlaksızlığı anlamamış olmalı, yoksa böyle yaratıkları kreşimize, çocukluğumuza asla davet etmezdi. Dames Rouges'ların zaman zaman kan içtiklerini duymuştum, elbette bazı iksirler ya da büyüler için ama asla bu şekilde değil. Asla *yiyecek* olarak değil.

Michal kara bir memnuniyet havasıyla masasına döner, sandalyesini düzeltir ve oturur. Arielle'in nefes alış verişi uykuda derinleşir. "Sanırım sıra bende," diyor omzunun üzerinden. "Hayaletleri tekrar çağırabiliyor musun?"

"Ben-ben-ben çağırmadım-"

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, tekrar yükseliyor ve tam önümde sıvı bir durağa akıyor. Bana dokunmasa da etkisi aynı kalıyor: Burada kapana kısılmış, köşeye sıkışmış, kafesteki bir lutin gibiyim. "Yine yalan söylüyorsun," diyor.

"*Yalan söylemiyorum.*" Son cesaretimle onu itmek için hamle yapıyorum ama bir dağı ya da *okyanusu* yerinden oynatmak, önümdeki vampiri yerinden oynatmaktan daha kolay olurdu. Artık o tuhaf koku eksikliğine sahip değil. Hayır, artık bakırımsı ve metalik kokuyor, tuz gibi, Arielle'in kanı gibi.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve onu daha sert itiyorum. "Ben *bir şey* çağırmadım ama çağırıyordum bile bunu bir daha yapmazdım. *Senin* için değil."

Ve bu doğru.

Kulaklarımdaki çınlama sayesinde farkındalık titreşmeye başlıyor. Kararlılık.

Sonunda *neden* hâlâ hayatta olduğumu anladım: Coco'ya yem olarak, evet, ama aynı zamanda hayaletler için de. Bu sabahтан sonra, onları bir şekilde benim büyüüttüğümü düşünüyor ve hain bir amaç için umutsuzca tekrar bir performans istiyor.

Herkesin bir yerlerde kasıkları vardır, Célie.

Yanımdan geçip nefes nefese bir zaferle masasının arkasına daldım. "Neden Coco'nun peşindesin? Ondan ne *istiyorsun*?"

Yavaşça yüzüme dönüyor ve vurdumduymaz yüzüne rağmen, yüzünün sert düzlemlerinde acımasız ve gaddar bir şey var. Hava durumundan bahseden biri kadar sakin bir şekilde intikam vaat ediyor. "Kanlı cadılar benden bir şey aldılar, Célie Tremblay -çok değerli bir şey- ve ben de bu iyiliğe aynı şekilde karşılık vermeyi planlıyorum." Bir duraklama. "Prensesleri iyi iş çıkaracaktır."

Ona giderek artan bir inançsızlıkla bakıyorum. Bir kan cadısı *biblolarından* birini çaldı diye masum bir kadını mı öldürecekti? Ancak bu düşüncenin kanatlarında, aynı derecede tüyler ürpertici başka bir düşünce geliyor. *Birden fazla kişiyi öldürebilirdi.* Başımı tiksintiyle sallayarak sessizce, "Sen bir hırsız ve iğrenç bir ikiyüzlüsün. Haçım nerede?"

"Ne kadar ilginç. İnsan nişan yüzüğünü isteyeceğini düşünüyor." Sertçe nefes alıyorum, ama o sadece kapıya doğru bir el hareketi yapıyor. "Gözümün önünden kaybol. Oyunumuz bitti." Sonra- "Ben seni çağırana kadar odanda kal. Bu kaleyi terk etmeye kalkışma."

Hıçkırık ve hırıltı arasında kalarak ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Neden beni burada tutuyorsunuz? Neden bu işi Cesarine'de bitirmiyorsunuz? Unless-"

Christo'nun kanlı dili zihnimde parlıyor.

Çoban onların arasında yürümeyi reddederse sürüsünü nasıl koruyabilir?

Belki de onları hiç koruyamaz.

"Tabii ayırlamıyorsan," diye bitiriyorum kurnazca, "çünkü ayrılırsan sonuçlarından korkuyorsun."

"Gitmeme gerek yok. Cosette Monvoisin bana gelecek." Masasından bir parşömen parçası kaldırarak zümrüt mürekkebiyle yazılmış mektup ortaya çıkardı. *Masquerade* süslü bir hatla üst kısma yayılmış. "Gerçekten de *tüm* küçük dostlarınıza bir davetiye gönderdim, onları Cadılar Bayramı arifesinde bir balo için Requiem'e davet ediyorum. O zamana kadar tüm sırlarını ortaya çıkarmış olacağım Célie Tremblay ve artık sana ihtiyacım kalmayacak."

Cadılar Bayramı arifesi.

Günleri hızlıca sayıyorum, kalbim farkına vararak düşüyor. *İki haftadan biraz fazla.* Tüm bunları geri almak, arkadaşlarımı ve kendimi acımasız ve kanlı bir ölümden kurtarmak için sadece *on dokuz günüm* var. Ben kendimi toparlamaya çalışırken hiçbir şey söylemiyor, o siyah gözler bir kez daha soğuk ve kayıtsız. Ve Requiem'e ayak bastığımdan beri ilk kez buradaki hastalığı anlamaya başlıyorum.

Nefretin tadı zehir gibi, bir mumun tutuşmadan bir saniye önceki kömürleşmiş fitili gibi - ve her zaman tutuşur. "Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım," diye söz veriyorum ona, zihnim şimdiden ileriye doğru dönüyor. On dokuz gün içinde ölümsüzleri nasıl öldüreceğimi öğrenmeliyim - bu sefer onları *gerçekten* öldürmeliyim. "Arkadaşlarımı al."

On Beşinci Bölüm

İkizler Petrov

Odamdaki raflar tavana kadar uzanıyor, eski kitaplar ve kırık dökük biblolarla tıka basa dolu. Ve tozla. Kat *kat* toz. Her bir kitabı incelerken salondaki şamdanı kaldırıyorum ve hapşırmamaya çalışıyorum. Açlık midemi bulandırsa da elimden geldiğince görmezden geliyorum. Açıkçası, Requiem'de yemek yemek *-kan* içilmediği sürece- bir düşkünlüktür ve Michal'den bir şey istemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim. Alt raftaki kitapların sırtlarındaki kiri fırçalayarak çömeliş başlıkları okuyorum: *Dirilişçi; Pratik Ölü Çağırma: Karanlık Sanat İçin Bir Rehber; ve Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur.*

Elimi aniden geri çekiyorum.

Necromancy.

Ürpererek avucumu korsajıma siliyorum ve raftan aşağıya doğru aceleyle inip rastgele bir kitap daha çıkarıyorum - *Le Voile Écarlate*. Sabırsız bir iç çekişle, onu kızgın, çoktan unutulmuş bir tanrının büstünün altına sıkıştırıyorum. Bu odada *binlerce* kitap var ama benim sadece *bir* tanesine ihtiyacım var; bir vampirin nasıl öldürüleceğine dair ayrıntılı talimatlar içeren bir kitap. Çok fazla şey istememeliyim.

Samanlıkta iğne aramak gibi.

Midem yine gurulduyor, ama bir başka gök gürültüsü sesi yutuyor, tepemdeki yontulmuş çay takımını takırdatıyor. Raftan bir kitap daha çekiyorum. Belki de bu Michal'in

Önümüzdeki iki hafta boyunca beni yavaşça, acı çektirerek öldürmek. Arielle'i ve onun harap olmuş boğazını, nefessiz *inlemelerini* düşününce, bu fikre karşı çıkmam gerekmiyor. Açlıktan ölmek *buna* kesinlikle tercih edilir.

Ancak iki saat sonra Michal'in boğazını kendim parçalamaya hazırdım.

An Illustrated Dictionary of Mushrooms and Other Fungi'yi rafa geri itiyorum, artık açlıktan neredeyse delirmek üzereyim. Gözlerim acıyor ve ağlıyor, mumlar eriyip saplarına kadar erimiş. Bir sonraki kitabın, ... küfünün dört aşamalı yaşam döngüsünü tasvir eden minicik metninin üzerine soluk, titrek bir ışık düşürüyorlar.

Boğuk bir küfür savurdum.

"Matmazel?" Dimitri'nin sesi merdivenlerden aşağı süzülüyor ve ben irkilip şamdanı kaldırıyorum. Elinde yaldızlı bir kahvaltı tepsisi tutuyor, içi *yiyecek* gibi görünüyor. Ayağa fırladım. Çapkın bir gülümsemeyle başını eğerek soruyor: "Biriyle mi konuşuyorsun? Biriyle mi konuşuyorsun?"

"Kendisi, sanırım." Odessa onun etrafından dolanıyor ve tirabzanın üzerindeki kalın tozda bir parmağını gezdiriyor. Burnu kırılıyor. "Bu iğrenç bir şey."

"Evet, öyle." Merdivenlerin yarısında kardeşiyle karşılaştım. "Dün beni *çürümem* için buraya attığında da böyle görünüyordu."

Kulaklarıma bile huysuz gibi geliyor ama midem de kendini yemekle tehdit ediyor. Dimitri'nin elinden tepsiyi aldığımda - şamdanı ona doğru iterek- sırtışını gizlemek için bir elini ağzına götürüyor ve yan gözle kız kardeşine bakıyor. "Odessa, bu çok kötüydü."

Belli ki daha önceki *yanlış anlaşılımları* düzeltmeye çalışıyor ama kuzeninin Arielle'in boğazıyla ziyafet çekmesini izledikten sonra, koridordaki kana bulanmış paçavraları kimin yaptığına dair çok az şüphem var.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, fazla parlak bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Lütfen inanın, matmazel."

asla böyle bir şey yapmadım. Bakın size lezzetli, insani bir kahvaltı hazırladım."

Hep birlikte söz konusu kahvaltıya bakıyoruz: bal ve lahana, beş haşlanmış yumurta ve bir fıçı tereyağı. "Çok lezzetli," diye tekrarlıyor Odessa, gözlerini devirip tozlu parmağını ceketine silmeden önce. Dimitri kaşlarını çatsa da, onları merdivenlerde tartışırken bırakıp ağızma bir yumurta tikiştiriyorum ve yumuşak bir koltuğa yerleşiyorum.

İlkini bütün olarak içime çektikten sonra, ikincisini çiğneyip yutmak için kendimi zorluyorum ve Odessa'ya kendi bakışlarımı fırlatıyorum. "Alacakaranlıkta dönmen gerekiyordu."

"Alacakaranlıkta *birinin* döneceğini söyledim sevgilim, o kişinin ben olacağımı değil." Odaya inerken elbisesinin kuyruğu Dimitri'nin ayakkabılarının üzerinden geçiyor. Bu gece kıpkırmızı ipek giymişti. Gömme korsajı ve dolgun eteği mumun ışığında hafifçe parlıyor, dudaklarındaki siyah boya ve boğazındaki oniks mücevherler de öyle. Onu ilk kez kardeşiyle birlikte görüyorum ve ikisi yan yana, kelimenin tam anlamıyla nefesim kesiliyor.

Bakışlarımı kaçırarak, *Vampirlerin insan yediğinin* hemen yanına *Vampirlerin güzel* olduğunu ve *Senin de bir insan olduğunu* aklıma not ediyorum *Célie*.

"Gün batımı *dört* saat önceydi," diyorum onun yerine.

"Evet, sevgili kardeşim geceyi hep birlikte geçirmemiz konusunda ısrar ediyor, o yüzden -Mösyö Marc'a yapacağımız son derece keyifli bir yolculuğu mahvetmemek için- geçmişte bırakalım mı?"

Aralarında kaşlarımı çatıyorum, üçüncü yumurtada yavaşlıyorum. "Mösyö Marc?"

Kız kardeşinin peşinden giden Dimitri, "Evet, o-" der ama Odessa onun yerine konuşur.

"-Tabii ki bir terzi. Terzi." Yanımdaki kitap yığınının incelemek için eğiliyor, bakışlarını tırnak diplerime çevirmeden önce boş bir merakla başını eğiyor. "Bahçecilik için gizli bir tutkunuz var mı? Ben de bitki örtüsüyle uğraştım, neydi o?" Bana dönüp

Cevabımı beklemeden kardeşine döndü. "Yirmi yedi yıl mı?"

"Evet," diyor sertçe. "Senin için bir sera yaptırdıktan sonra peşini bıraktın."

Zarif bir omzunu kaldırıyor, çay takımını incelemek için parmak uçlarında yükselmeye başlamış bile. "Neden bir terziyi ziyaret edeyim ki?" Şüphelenerek soruyorum.

Dimitri yine şeytani bir sırıtışla parlıyor. "İstedik ki-"

Ancak Odessa yine sözümü kesiyor ve bir elini bedenimde hoşnutsuzlukla gezdiriyor. "Böylesine gülünç bir soruya cevap vermemize gerek yok. *Elbisenizin* haline bakın. Kesinlikle leş gibi kokuyor, bu da bana şunu hatırlatıyor" -bileğini gözleri kısılan Dimitri'ye doğru sallıyor- "banyo yapması için bir hizmetçi çağırmalısınız. Pis bir paspas gibi kokarken onu Mösyö Marc'la tanıştıramayız."

Öfkelenmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

İnce bir sabırla elinin etrafından dolanır. "Ne yazık ki o pis koku senin parfümün sevgili kardeşim. Konuşabilir miyim?" Kız ona alaycı bir bakış fırlattığında, adam sırtarak devam eder. "Söylentilere göre bu gece on dokuzuncu yaş gününüz, matmazel ve kız kardeşimle ben size yeni bir gardırop hediye etmek istiyoruz - tabii ki Michal'in altınlarıyla." Tepsiden bir parça lahana kopardı ve damarlarını incelemek için mum ışığına doğru kaldırdı. "Bu odanın durumu için sana kesinlikle *bir şey* borçlu. Lahananın tadı neye benziyor?" diye soruyor aniden.

Lahana. Düşünmek için çok sıradan bir şey ve doğum günümde yiyeceğimi düşündüğüm şey hiç de bu değildi. Kaçırılmasaydım, arkadaşlarım bu olayı kutlamak için çikolatalı bir pasta hazırlayabilirdi. Pan's Patisserie'yi pembe çelenkler ve sonsuz baloncuklarla süsleyebilirlerdi ve mumlarım gerçek peri tozuyla parlayıp sönebilirdi - Ağustos ayında Beau'nun doğum günü için de aynısını yapmışlardı, romlu pasta ve havai fişekler hariç.

Elbette, kaçırılmasaydım, arkadaşlarım da hala sır saklıyor olacaktı.

"Tadı biraz biberli." Odessa isteksizce *Eski Dünya Bahçeleri Kitabı*'nı karıştırıyor. "Eminim lahanayı hatırlıyordursundur, Dima. Ne de olsa bir zamanlar insandık."

Bu itiraf beni hayallerimden kopardı ve ona inanamayarak baktım. "Sen . . . insan mıydın?"

"Aşağı yukarı bin yıl önce." Dimitri lahanayı tepsiye geri atarken gözlerim doluyor. *Bin* yıl önce mi? Kesinlikle yanlış duymuşum. Tepkime göz kırpmıyor ve ekliyor: "Yaşımıza göre oldukça gösterişliyiz, değil mi?"

"Her yaş için," diye burnunu çekiyor Odessa.

Dimitri onu görmezden gelir. "İlginiz gururumu okşasa da, matmazel -gerçekten- bana hâlâ adınızı söylemeyi reddederken bunu vicdanen kabul edemem."

Odessa'nın gözleri tavana doğru döner. "Bu ve senin yerel fleuriste'e olan düşkünlüğün."

"Ah, Margot," diyor hülyalı bir şekilde, yanımdaki sandalyeye uzanarak. Başını bir kolunun üzerine düşürüyor ve bacaklarını diğerinin üzerinde sallıyor. Baş aşağı bana sırtırken -siyah bukleleri kolumu gıdıklıyor, kadife takımı biraz buruşmuş- çocuksu bir çekicilik yayıyor.

Koridordaki paçavralar hariç.

Yumurtamı tiksintiyle bırakıyorum, keskin dişlerini görünce tepsimi itiyorum. Yine de Michal zaten gerçeği biliyorken yalana devam etmek aptalca görünüyor. "Bilmeniz gerekiyorsa, benim adım Célie Tremblay. Kahvaltı için teşekkür ederim ama sizden gerçekten bir şey rica etmeliyim."

"Célie Tremblay." Kendisinden önceki kuzeni gibi o da kelimelerin tadına bakıyor, ağzı düşünceli bir şekilde büzülüyor. "Duyduğum en uygun sıfat. Sanırım sizin dilinizde *cennet* anlamına geliyor."

Ve işte o zaman Odessa konuşmaya olan ilgisini tamamen kaybediyor. "Daha eski, daha kesin dillerde *kör* anlamına gelir. Şimdi gidelim mi, yoksa bu uğursuz saatte boşuna mı kalktım?"

Dimitri kıkırdar. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Des, artık güzellik uykusuna ihtiyacın yok." Bana dedi ki, "Ne yapıyorsun?"

Ne dersiniz, Matmazel Tremblay? Biraz doğum günü alışverişi yapmak için bize katılmak ister misiniz? Eğlenceli olabilir."

Eğlenceli. Bakışlarım odamın gölgelerine, kitap raflarının olduğu duvara kayıyor ve neredeyse ağlayacağım. *Eğlenceye* ayıracak vaktim yok - *eğer* burada böyle bir şey varsa tabii. Hayır. Araştırmama devam etmeli ve Odessa ve Dimitri gibi vampirleri nasıl öldüreceğimi öğrenmeliyim; arkadaşlarımı Requiem'den uzak durmaları için bir şekilde uyarmalıyım. Christo pazardaki gezintimiz sırasında kraliyet ailesinden pek memnun görünmüyordu. Belki de bu adada bir yerlerde bir cadı da aynı derecede hoşnutsuzdur - belki de Cesarine'e bir not gönderecek ya da efendilerini öldürmeme yardım edecek kadar hoşnutsuzdur.

Gözlerim istemeden Dimitri'nin ters dönmüş yüzüne, oradaki beklentiye dönüyor. Neredeyse *sağlıklı* görünüyor ve içimde kendime rağmen bir merak filizi oluşuyor. *Vampirler insan yer*, evet, ama Odessa bahçecilik okuyor. Dimitri'nin *gamzeleri* var.

Kendime şiddetli bir zihinsel sarsıntı veriyorum.

Bu yaratıklar canavar ve onlardan nefret ediyorum. *Ediyorum.* Bütün bir *adayı* rehin , *ada* sakinlerinin kanıyla besleniyorlar ve arkadaşımı ölüme çekmeyi planlıyorlar. Beni kaçırdılar. Bana saldırdılar. Şüphesiz Babette'i öldüren bir adama hizmet ediyorlar ve onları odamdan kovmak için daha kaç nedene ihtiyacım var?

"Neden bu kadar nazik davranıyorsun?" Kahvaltı tepsisinin köşesini düzeltirken kaşlarım çatılıyor. "Ben hâlâ burada bir mahkûmum. Doğum günüm umurunda olmamalı. Gardırobum da umurunda olmamalı."

Odessa kitaplarımın sırtlarıyla konuşuyor, üzerlerinde keskin bir çivi gezdiriyor. "Vampirler sonsuza dek yaşar, sevgilim ve sen parlak, ışıltılı ve yenisin. Sevgili kardeşim kendine engel olamıyor."

"Kitap raflarında derinlemesine bir araştırma yapan vampir söylüyor bunu." Dimitri doğrulup parmaklarını dizlerinin arasında birleştiriyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Bu odada tek başına somurtup dursan da bir tutsak olarak kalacaksın."

ya da köyde bize katılın. Hangi hücreyi tercih edeceğimi biliyorum."

Azarlamayı yumuşatmak için tekrar gülümsüyor ve ben kararsızlık içinde ona bakıyorum.

Küçük bir parçam onları göndermem gerektiğini biliyor. Jean Luc bunu tereddüt etmeden yapardı.

Yine de burada iki hafta kalma düğünce -yalnızca mum izleri, gölgeler ve sıra sıra dizilmiş tozlu kitaplarla- pek çekici gelmiyor ve annem Pippa'ya her zaman balla sirkeden daha çok sinek yakalayacağını söylerdi. Pip bu söze içerlese de bana çok mantıklı gelmişti. Bu adada yalnız olmak zorunda değildim. Karanlıkta çürümeme ya da değerli zamanımı mantarlarla ve küflerle harcamama gerek yoktu. Vampirler olarak Odessa ve Dimitri kendi türleri hakkında bu Çatodaki tüm kitaplardan daha çok şey biliyorlar.

Sadece bir sorun var.

Requiem'de tatlı yaratıklar asla uzun sürmez.

Belki de -tıpkı annemin dediği gibi- tatlılığın bir lanet olmasına hiç gerek yoktur. Boğazımı temizleyerek belli belirsiz bir gülümseme taklidi yapıyorum ve Dimitri'ye kirpiklerimi kırıştırıyorum, en azından *bu* sineği balla yakalamaya kararlıyım. "Haklısın. Elbette haklısın ve ben de seninle gelmeyi çok *isterim*..."

"Ama . . . ?" diye sorar.

"Michal burada kalmamı söyledi," diyorum isteksizce. "Odamdan çıkmamı yasakladı."

Dimitri alay eder. "Kuzenimiz yaşlı bir yarasa."

"Ve *sen*, kardeşim, çürümüş bir yalancısın." Kardeşine bıkkın bir bakış Odessa, kitabını keskin bir *çatırtıyla* kapatıyor ve ses odanın içinde yankılanıyor. "*Michal kabul etti*, değil mi? Seni neden hâlâ dinlediğimi bilmiyorum." Başını sallıyor ve merdivenlere doğru yürüyor. "Bu çok büyük bir zaman kaybı oldu."

"*Des*." Dimitri ayağa fırlar, sesi öfke ve yalvarma karışımıdır. "Matmazel Tremblay'i bu tozun ve karanlığın içinde mi bırakacaksın? Hem de doğum gününde?"

"O zaman ona bir *pasta yap* -"

Keskin bir pişmanlık acısı.

"Ciddi olamazsın-"

"Senin için zor olduğunu biliyorum Dima, ama istihbaratı *dene*. Michal gidemeyeceğini söylediye, gidemez." Kaba bir el salladı, mizahı her adımda daha da kötüleşiyordu. "Yine de onun için bir banyo zili çalacağım elbette. Ve belki de Mösyö Marc'ın yarın ziyaret etmesini sağlayabiliriz."

Dimitri terbiyesizce peşinden koşuyor, ama o konuşmadan ben ayağa kalkıyorum, ciddi ve yalvaran bir ses tonuyla. "Ama ben *insanım*, Odessa. Michal benden Cadılar Bayramı arifesine kadar bu koşullarda yaşamamı bekleyemez. Bu karanlık ve rutubette hastalığa yakalanabilirim, hatta belki de *ölebilirim*. Gerçekten istediği bu mu? Amacına hizmet edemeden ölmemi mi?"

"Ve teknik olarak" -Dimitri onu merdivenlerin dibinde yakalıyor, kolunu beline doluyor ve etrafında döndürüyor- "kale içinde kalacağız. İç duvarların dışına çıkmadığımız sürece tamamen güvende olacak. Herkes kazanır. Öyle değil mi Matmazel Tremblay?"

Hararetle başımı sallıyorum. "Pis bir paspas gibi koktuğumu söylemiştin."

Odessa gözlerini bana diyor. "Seni zeki sanmıştım ama görünüşe göre Michal haklı, ölmek istiyorsun ve ben sana bu konuda yardımcı olmayacağım."

"Bu kadar dramatik olma." Dimitri kızın ellerinin arasına alıp ona büyüleyici bir gülümseme sunuyor. Dişleri çok beyaz. Çok keskin. "Michal asla haklı çıkmaz, ayrıca gittiğimizi de asla anlamaz. Bu gece doğu kanadında devriye gezmekten daha önemli işleri var."

Bunun üzerine dilimin ucuna yüzlerce soru geliyor ama şansımı bu kadar çabuk zorlamak istemediğim için hepsini ısııyorum. Odessa şimdiden birini şişlemeye hazır görünüyor. Dimitri ve benim aramda kaşlarını çatıyor, yanakları hala Dimitri'nin geniş avuçlarının arasında sıkışmış. "Bu *berbat* bir fikir."

Dimitri onu anında serbest bırakır, sırtışı artık muzafferdir.
"En iyilerin hepsi öyledir."

"İtiraz ettiğimin not edilmesini
istiyorum." "Elbette."

"Michal öğrendiğinde derini yüzecek ve ben müdahale
etmeyeceğim."

"Postumu şapka olarak takabilirsin."

"Sen bir ahmaksın." Onu itiyor ve ipek perdelerden birine
doğru yürüyor. Perdenin arkasında kocaman bir küvet
beklemektedir. Saçaklı bir püskülü çeker ve tepesinde bir
yerden derin bir *gong* sesi duyulur. Omzunun üzerinden
bakarak, "Eee? Geliyor musun Célie, yoksa Michal senin pis
kokunun izini Mösyö Marc'a kadar takip mi etsin?"

Dimitri öfke dolu bir ses çıkarırken ben de öne doğru
sıçıyorum. "Neden sana Célie diye hitap ediyor?"

Üç çeyrek saat sonra -Odessa'nın garderebundan bir elbise ve
pelerinle- Odessa ve Dimitri ile kol kola kaleye doğru
ilerliyorum. Beni geniş bir avluya sürüklüyorlar, burada
aşağıdaki tepenin yamacını ve gizli bir köy gibi görünen yeri
kuşbakışı görebiliyoruz.

Gerçek bir huşu içinde ağzım açık kaldı.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş taş surlar kuzeyde, doğuda
ve güneyde yükselir - küçük evleri ve dükkanları korur -
kalenin kendisi ise köyün dördüncü ve son duvarını oluşturur.
Gargoyleler her sütunun tepesinde çömelmiş. Açık ağızlarında
alevler çıtırdıyor ve taş bedenlerine sarmaşıklar tırmanıyor.
Sarmaşıklar ve çiçekler sert yüz hatlarını yumuşatsa da
gargoylelerin pullarını, dişlerini ve boynuzlarını gizleyemiyor.
Gözlerim pazardan gelen üç gözlü kargaya kayıyor,
kulaklarından birini gagalıyor, sabrını kaybediyor ve onun
yerine l'apothicaire'in sazdan çatısına zıplıyor. Gök
gürlediğinde, öfkeli bir gaklamayla kanatlarını karıştırıyor.

Altında, iki kedi gölgelerden ayrılıp beni izliyor. Hayır.
Kendimi içimden şiddetle silkeliyorum. *Bizi* izlemek için.

Odessa tam yağmur yağmaya başlarken şemsiyesini ayarlar.

"Harika," diyor soğukkanlılıkla ve şemsiyesini paylaşmadan beni Arnavut kaldırımli sokaktan aşağıya doğru yönlendiriyor. Dimitri kız kardeşine acıyan bir bakışla kendi şemsiyesini uzatıyor. "Benimle başlama, Dimitri. Zaten geç kaldık ve Mösyö Marc geç kalmaktan nefret eder. Bu kötü bir karakter göstergesidir" -gözleri ikimizin arasında dikkatle kısıldı- "ve o *mükemmel* bir karakter yargıcıdır."

Dimitri kendi gözlerini devirir. "Erimeyeceksin, Odessa."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Tepesindeki fırtına bulutlarına bakar ve şimşekler çakarak karşılık verir. Büyük bir gök gürültüsü yeryüzünü sarsıyor. "Hygral yorgunluğu çok gerçek. Erimeyebilirim ama saç köklerim aşırı nemden dolayı gerçekten de genişleyecek ve matlaşmaya, kırılmağa, kırılmaya ve-"

"-çok ihtiyaç duyulan alçakgönüllülük," diye bitiriyor. Bana sırtarak ekliyor: "Burası Eski Şehir. Bu kutsal duvarların içinde sadece vampirlerin yaşamasına izin verilir, o da sadece en saygıdeğer ve itibarlı soyların. Bu yollar neredeyse Michal'in kendisi kadar eski."

Burada bile ondan ya da kedilerden kaçamıyorum gibi görünüyor. Yağmura rağmen sessiz adımlarla bizi takip ediyorlar, gözleri kandil gibi ve kırpmadan.

Yine de dar, kıvrımlı sokakları -kaldırım taşları arasındaki yosunlar, demir kuleler, çatlak bir kuş banyosu- incelerken ayak parmaklarımda üzerinde zıplamaktan kendimi alamıyorum. Sadece birazcık. Odessa'nın kadife sabunu cildimdeki *yılların* kirini yıkadı ve kahvaltı açlığımın keskin kenarını köreltti. Kedileri görmezden gelebilirim. Ne de olsa birkaç saat önce gün batımını görece kadar yaşayamayacağımı düşünmüştüm ama işte buradayım, eski bir doğaüstü mezrada burayı en iyi bilen iki yaratıkla birlikte geziniyorum. Onların zayıflıklarını ortaya çıkarmak için aralarında yürümekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Giyinme oyunu oynuyormuşsun gibi hissetmiyor musun?

Frederic geyik gözlerimin beceriksizlik anlamına geldiğini düşündü. Kardeşliğimize asla yardım edemeyeceğimi, asla

Ama Chasseur'lar vampirlerin *varlığından* bile haberdar değiller. Belki de bunca yıldır ihtiyaç duydukları şey geyik gözleri ve elbiselerdir.

Çiseleyen yağmurda uçuşan bir kral kelebeğine doğru dikkatlice uzanıyorum. Yanlış bir soruyla onu -ya da Dimitri'yi- korkutup kaçırmak istemiyorum. Kanatlarının ucundaki beyaz beneklerin bana *göz kırpar* gibi bakmasına aldırmiyorum. Gözlerimi hızla kaçırıyorum. "Peki ya diğer sakinler... buraya isteyerek mi geldiler?"

Dimitri kelebeği kolayca yakalıyor ve avucumun içine koyuyor. Artık göz kırpmıyor - *Tanrı'ya şükür* - ama turuncu rengi eldivenimin koyu danteline, gökyüzünün ve sokağın sessiz grilerine karşı hâlâ çok parlak görünüyor. "Requiem'de yaşayan herkes evini burada kurmayı seçti, Matmazel Tremblay."

"Ama tüm bilgilere sahipler miydi? Komşularının vampir olacağını biliyorlar mıydı? Onlardan biliyorlar mıydı?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Odessa, Dimitri'ye ters bir bakış fırlattı. "Ve onu şımartmamalısın. Michal zaten öfkeli olacak-"

"Kimse seni gelmen için zorlamadı, sevgili kardeşim."

Alay ediyor. "*Birisi* boynunu korumalı, çünkü boynunu olabildiğince uzağa ve sık sık çıkarmak konusunda oldukça ısrarcısın."

Dimitri kıkırdar ve başını, hem kendisini hem de kız kardeşini sertçe selamlayan bir çift Eternel'e doğru eğer. "Peki neden sorularına cevap vermeyelim? Her zaman *merakın kedi*yi öldürdüğünü söyleyen *sen* değil misin, ama-"

"-*tatmin* onu geri getirdi," diye bitiriyor sinirli bir şekilde. "Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun."

"Hadi ama Des. Kime söyleyecek?" Bana sesini alçaltarak ekliyor: "Bu adadan sadece gemiyle ayrılabilirsin ve rıhtımlarda vampir nöbetçiler var; iskeleye dokunmadan seni öldürürler."

Midem bulanıyor ve kelebeği rüzgâra bırakıyorum. Kargaya doğru spiral çiziyor, o da hemen yiyor.

onu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle Odessa'ya döner. "Gördün mü? Kaçmaktan daha iyisini biliyor. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse" -kolumu dostça sıkıyor- "ataları yüzyıllar önce göç etmiş ama Michal onları buraya getirmeden önce her aileye bir seçenek sunmuş."

"Onlara ne tür bir *seçenek sunmuş* olabilir? Ve onlar nasıl reddedebilirdi? Odessa'ya göre, Michal bu yerin sırrını kıskançlıkla koruyor. Varlığından haberdar olan herkesi öldürürdü."

Odessa ses tonum karşısında hafifçe gerilse de, biz geçerken le chapellerie'nin penceresindeki yansımasını inceliyormuş gibi yapıyor. "Hiç zorlama diye bir şey duymadın mı, sevgilim?"

"Odessa," diye uyarıyor Dimitri, gamzeleri soluyor. Aramızda yürümek için arkamdan kayıyor. "Bunu aklından bile geçirme."

Dalgınca omuz silkiyor ama çenesinin ve omuzlarının duruşu hiç de dalgın olmadığını gösteriyor. Penceredeki yansıması benimkiyle buluşuyor ve kollarımdaki minik tüyler diken diken oluyor. *Zorlama*. Düşüncelerimde bile bu kelime garip bir şekilde yasak, garip bir şekilde ... şehvetli geliyor. Ama bu sadece bir *kelime*. Başımı sallayarak, kendimi gülünç hissederek, "Tabii ki zorlama diye bir şey duymadım. Bu akşamdan önce *vampirlerin* adını bile duymamıştım."

O kedi gözleri benimkilere kayıyor. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Odessa, dur-"

"Sana söyledim Dima, sen aynısını yapmayı reddetsen bile ben senin ve benim boynumu koruyacağım. Célie'nin Requiem'in gerçek tehlikesini anlaması gerekiyor. Michal'i kışkırtmaya devam etmeyi planlıyorsa, neyi riske attığını tam olarak anlamalı." Bana yaklaşıp elini uzatıyor. Bana bir *seçenek* sunuyor. "Seni zorlayayım mı, Célie?"

Dimitri'ye bakıyorum, kız kardeşine bakarken yakışıklı yüzü taş gibi sertleşmiş. Yine de hiçbir şey söylemiyor. Odessa'nın beni zorlamasını engellemeyecek - *bu* her neyse
-Ve benim de ona sormamı engellemeyecek. Belki de ben

her şeyden vazgeçmeli. Belli ki Odessa hala sinirli ve benim sınırlı tecrübelerime göre bile sinirli bir vampir iyiye işaret değil. Hızlarının, güçlerinin tehlikesini zaten biliyorum. *Dişlerinin* tehlikesini biliyorum. Daha ne olabilir ki?

Daha ne ki?

Bu soru beni öldürebilir. Umarım tatmin olmak beni geri getirir, çünkü Odessa haklı. Bilmek istiyorum. Elini tutuyorum. "Göster bana."

Omuzlarını dikleştirerek sert bir gülümsemeyle başını öne eğiyor. "Mükemmel."

Göz göze geldik.

İlk başta hiçbir şey olmuyor. Emin olamayıp Dimitri'ye bakıyorum, ama Odessa çenemi eliyle yakalayıp bakışlarımı tutuyor. "Bana bak, sevgilim. Sadece bana bak."

Buna karşılık zihnimde tuhaf bir his belirliyor; sanki hayalet bir el ona dokunmak, onu okşamak, onu sükûnete çekmek için uzanmış gibi. Hayır. *Teslimiyete*. Bir yanımda bu dokunuşa doğru eğilmek isterken, diğer yanımda geri çekilmek, olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmak istiyor. Ben ikisinden birini yapamadan mırıldanıyor: "Cadılar Bayramı arifesinden önce bize nasıl saldırmayı planladığını anlat bana."

"Des," diyor Dimitri sert bir şekilde.

Göz temasını hiç kesmiyor.

"Coco'yu Michal'in tuzağı konusunda uyarmayı planlıyorum." Cevap dudaklarımdan kendi iradesiyle dökülüyor, yumuşak, emin ve dingin. Her kelimeyle birlikte huzur daha da derinleşiyor, beni hoş bir sıcaklıkla sarıyor, ta ki ben de gülümsemekten kendimi alamayana kadar. Tehlike *bu* mu? Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. "Dimitri'yi senin zayıflıklarını ortaya çıkarması için manipüle etmeyi ve mümkünse seni öldürerek Babette ve diğerlerinin intikamını almayı planlıyorum. Bu adadaki her Eternel'i öldürmeyi planlıyorum."

"Lanet olsun, Odessa." Dimitri bir elini yüzünde gezdirerek taştan yüz ifadesini kırıyor. "Bunu ona neden sordun?"

"Çok açık değil mi? Cevabını duymak istedim."

"Ama *neden?* Bize gerçekten zarar veremeyeceğini biliyorsun-"

"Tabii ki biliyorum, ama artık o da biliyor." Bana dedi ki, "Ve işte bu. *Zorlama*. Farklı bir cevap beklediğimi söyleyemem. Ancak, ben senin yerinde olsaydım," dedi, "şemsiyesini omzunda döndürerek caddedeki yürüyüşüne devam etmek için döndü," "planlarımı Michal'den uzak tutar ve kardeşimi yalnız bıraktırdım."

Gözleri gözlerimden ayrıldığı anda üzerimdeki esareti kalkıyor, lezzetli sıcaklık kayboluyor ve düşüncelerim karmaşa içinde dönüp duruyor. Dehşet içinde. *Çünkü ona söylememişti, söyleyemezdi.*

Hayır.

Elimi ağızma götürsem de pek işe yaramıyor; kelimeleri geri alamıyorum. Artık aramızda yaşıyorlar, kaldırım taşlarının üzerindeki yağmur kadar kaygan ve karanlık. Üzerime bir soğuk dalgası çökerken, kalbim ayaklarımın arasında bir yere düşerken dişlerim takırdıyor. Onlara her şeyi anlattım. Odessa onlara zarar vermek istediğimi zaten biliyordu elbette - ve vampirlerin bir çeşit hipnoza sahip olduğunu da biliyordum - ama en içteki düşüncelerimi bu kadar *kolay* öğrenmesi endişe vericiydi.

Daha da kötüsü, bilmemi istedi. Kıyaslandığımda ne kadar zayıf olduğumu anlamamı istedi.

Sanırım hasta olacağım.

"I-" Sessizliği dolduracak doğru kelimeleri arasam da bulamıyorum ve Dimitri'nin dikkatli ifadesi karşısında yanaklarımdan haince bir sıcaklık süzülüyor. "Özür dilerim," diyorum sonunda. Kendi kulaklarıma bile bu sözler huysuzca geliyor. "Asla denememeliydim-"

Koyu renk gözleri iyi bir mizahla parlıyor. "Beni baştan çıkarmak mı?" "Ben *öyle* demezdim."

"Kirpiklerin uçmakla tehdit etti."

"Dediğim gibi," diye tekrarlıyorum dişlerimi sıkarak, "çok üzgünüm-"

"Üzülme. Oldukça keyif aldım." Yüz ifademde gördüğü şey karşısında çapkın sırtışı kısa sürede kayboluyor. "Kız kardeşim ve ben

Size zarar vermeyeceğim, Matmazel Tremblay," dedi iç çekerek, "ama intikam planlarınızı unutmalısınız. Bizi öldüremezsiniz ve bunu denerseniz sadece Michal'i kızdırmayı başarabilirsiniz. Gidelim mi?"

Zeytin dalı olarak kolunu uzattığında, ona soğuk bir inançsızlıkla bakıyorum. Az önce onun ve tüm ailesinin ölümünü planladığımı itiraf ettim, ama yine de arkadaş olmak istiyor.

Bu jestin rahatlatıcı mı yoksa aşağılayıcı mı olduğuna karar veremiyorum.

On Altıncı Bölüm

M. Marc giyim butiği

Vitrindeki altın harfler buranın *Boutique de vêtements de M. Marc* olduğunu ilan etse de - ve nefes kesici bir tavus kuşu elbisesi vitrinde yavaşça dönse de - elbise dükkânı dikiş yerlerinden dökülüyor gibi görünüyor. Uyumsuz taşlarla yamalanmış karanlık vitrinin neredeyse her santimini sarmaşıklar kaplamış ve çatının bir tarafı çökmüş. Eğri büğrü bir gümüşü huş ağacı deliğın üzerine eğilerek yağmuru engelliyor, ancak bronz yapraklar bunun yerine dükkânın içine doğru uçuşuyor.

Kapıyı aydınlatan güzel mavi çiçeklerden oluşan çelenklere dokunmak için uzanıyorum. "Dikkatli ol." Yapraklar titremeye başladığında Dimitri yıldırım hızındaki refleksleriyle parmaklarımı uzaklaştırıyor. "Mavi Sakal çiçekleri ısirmaya başladı."

İnanılmaz bir şekilde elimi tutuyorum. "Neden ısırırsınlar ki?"

"Çünkü ada yaramazlaştı." Kapı açılıyor ve ince beyaz saçlı, kâğıt gibi ince tenli, hafif, çatık kaşlı bir vampir bizi görünce kollarını kavuşturarak dışarı çıkıyor. İki nokta pembe allık yanaklarını renklendiriyor ve sürme yaşı gözlerini çiziyor. "Geç kaldınız," diye tersledi. "Sizi *on altı* dakika önce bekliyordum."

Odessa omzunun üzerinden kardeşine kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor.

Dimitri kusursuz bir selam verir. "Özür dilerim, Mösyö Marc. Yağmuru beklemiyorduk."

"Bah! Requiem'de her zaman yağmur beklenir." Burnunu bana doğru kaldırıp küçümseyerek kokluyor. "Peki sen kimsin? Tanıştırılmak için yalvarmam mı gerekiyor?"

Dimitri beni öne doğru itti. "İzninizle Matmazel Célie Tremblay'i takdim edeyim, şatoya yakışır yepyeni bir gardıroba ve Cadılar Bayramı arifesi için özel bir elbiseye ihtiyacı var. Kendisi Michal'in misafiri," diye açıklıyor şeytani bir gülümsemeyle, "bu yüzden masraftan kaçınmak gerekmiyor elbette."

Yeni keşfettiğim bir amaç duygusuyla Dimitri'nin yolundan giderek reverans yapıyorum. tanıdık bir bölge. Ne de olsa hayatım boyunca yüzlerce elbise provasına katıldım, her iğneyle dürtüldüm ve annemin emriyle akla gelebilecek her kumaşa büründüm.

Mösyö Marc kısık gözlerle beni süzüyor. "Ne yazık ki müşterilerimin geç kalmasına tahammül edemem. Michal'in misafirlerinden bile." Fildişi yıldızlı siyah ipek yeleğinden büyük, hantal bir cep saati çıkardı ve "On yedi dakika" diye homurdandı.

"Doğum günü olduğunu söylemiş miydim?" Dimitri soruyor. "Sadece birkaç saat sonra on dokuz yaşına girecek ve bu önemli olayı *seninle* geçirmesinin doğru olacağını düşündük." Bana gizli bir bakış atarak boğazını temizliyor ve benden tam olarak ne yapmamı beklediğinden emin olamadan doğruluyorum. Güzel bir gülümsemeyle başlıyorum. Sadece biraz gergin.

"Sizin kumaş konusunda bir dahi olduğunuzu söylüyorlar, mösyö," diye nazikçe teklif ediyorum terziye. "Tüm adadaki en iyisi."

Mösyö Marc sabırsız bir el sallıyor. "Bu doğru." "Sizin eserinizi giymeyi büyük bir onur sayarım." "Çünkü öyle olurdu."

"Doğru. Tabii ki." Sessizliğinin acı verici bir şekilde farkında olarak, *söyleyecek* başka bir şey arıyorum - söyleyecek başka bir şey - tepedeki çelengi görüp, "Onları besliyor musun? Mavi Sakal çiçeklerini mi?" Sessizlik yanıt olarak daha da derinleşince, içim burkularak onu doldurmak için acele ediyorum. "Sadece daha önce etobur çiçekleri hiç duymamıştım. Belli ki Cesarine'de onlardan yok,

Ya da belki de vardır da ben hiç görmemişimdir. Ailem büyüü bitki örtüsünü asla onaylamadı. Yine de ön bahçemize bir portakal ağacı dikmişlerdi," diye ekliyorum sefilce, yanaklarım pembeleşiyor. Bu gariplikle mücadele etmek için daha parlak bir gülümsemeye zorluyorum. Ama işe yaramıyor.

Dimitri yavaşça nefes vererek gözlerini kapatırken, Odessa hayranlıkla onu izliyor. Öfkesi buharlaşıp gitmiş gibi görünüyor; sefil hayatımın geri kalanında onun elbiselerini giymek zorunda kalacağım için küçük bir merhamet.

En azından terzi bana acıdı. "Oh, *pekała*. İçeri girin, içeri girin ve ayaklarınızı paspasa sildiğinizden emin olun. Ben bir *sanatçıyım*. Ellerimi çamurla, paspasla ve portakal ağaçlarıyla kirletmem beklenemez. Ne bekliyorsun, papillon?" Eşikte tereddüt ettiğimde bileğimden tutup beni içeri çekiyor. "Zaman hiçbir kelebek için durmaz!"

Başımı eğip koşuyorum.

Dükkada sadece tek bir oda ve iki çırak bulunuyor -Benden daha yaşlı görünmeyen bir kadın ve erkek vampir. Ama Requiem'de görünüş aldatıcı olabilir. Bu ikisi muhtemelen yüzlerce yaşında. Başımın üstünde bir yaprak çırpınırken bakışlarımı onlardan ayırıyorum.

"Lütfen platforma çıkın. Acele edin!" Mösyö Marc yolumuza çıkan kumaş arabalarını kenara itiyor: pırıl pırıl muslin, çivit rengi yün, kadife, ipek, keten ve hatta yumuşak beyaz kürk postları. Liflerin uçları mum ışığında tuhaf bir şekilde . "Pelerini çıkar."

Dağınık bir masa ile tüyler, düğmeler ve kemiklerle dolu bir rafın arasına sıkışmış Dimitri ve Odessa oturmuş olanları izliyorlar. İlki bana güven verici bir şekilde başını sallıyor ve "Aferin" diyor. Gülümsemesine karşılık vermeye çalışsam da, daha çok yüzümü buruşturduğumu hissediyorum - ancak bu kıyafet dükkanında ayna olmadığı için şüphelerimi doğrulayamıyorum.

Garip.

Mösyö Marc, yırtık pırtık bir mezurayı açarak bileğini salladı ve "Bekliyoruz" dedi.

Odessa'nın pelerinini silkmek için acele ediyorum, ama Mösyö Marc altındaki elbiseyi görünce neredeyse bayılacak, elini göğsüne bastırarak. "Oh, hayır, hayır, hayır, hayır. *Hayır*. Matmazel Célie, kadar sıcak bir tonun teninize hiçbir şey katmadığını *biliyor* olmalısınız. Tons froids, papillon. Sen bir *kışsın*, yaz değil. Bu-bu"-öfkeyle işaret ediyor benim elbiseme kehribar dantelden -"Bu canavarlık yakılmalı. Bu *utanç verici*. Bununla dükkanıma girmeye nasıl cüret edersin?"

"I-" Omzumun üzerinden Odessa'ya geniş gözlerle bakıyorum. "Özür dilerim, mösyö, ama-"

"Bu ucubeyi benim için altı ay önce yarattınız, Mösyö Marc," diyor Odessa, sesi son derece eğlenmiş geliyor. "Buna "pièce de résistance" demiştiniz."

"Ve *öyleydi*." Mösyö Marc işaret parmağıyla havaya vuruyor, zafer kazanmış gibi. Ve belki de biraz dengesiz. "Sonsuz gecede yaşamaya lanetlenmiş güneş, *onun* için değil, *senin* içindi - ağaran ay, parlak hilal, kelebek kanatlarındaki yıldız ışığı!"

Bir süre ona bakıyorum, garip bir şekilde gururum okşanırken yanaklarıma yeni bir sıcaklık yayılıyor. Daha önce bana hiç *tereyağlı kanatların üzerindeki yıldız ışığı* denmemişti. Bana Lutinleri hatırlatıyor. Bana Tears Like Stars'ı düşündürüyor. Bu bana-

"Saçların çok güzel," diyorum aniden ve bu kez gülümsemem geçici ama gerçek. Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Bu . bana karı hatırlatıyor."

"Kar mı?" diye tekrarlıyor usulca.

Bakışlarındaki hevesli merak karşısında yüzüm daha da kızarıyor.

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bu çok kişisel, çok samimi ve onunla daha yeni tanıştım. O da bir vampir. Peki neden söyledim? Belki de dişleri kısa olduğu ve onları göremediğim içindir. Belki de dükkanı rahat ve sıcak olduğu içindir. Belki de bana kelebek dediği içindir.

Belki de kız kardeşimi özlediğim içindir.

Omuz silkiyorum, durumu açıklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Kız kardeşim kara bayılırdı. Beyaz giyerdi

her fırsatta önlükler, kurdeleler, eşarplar, eldivenler

-Her kış beyaz pelerinine sarınır ve buzdan bir saray inşa etmekte ısrar ederdi."

O zaman tereddüt ediyorum, her kelimedede kendimi daha gülünç hissediyorum. Konuşmayı bırakmalıyım. En azından sosyal nezaket kurallarına uyuyormuşum *gibi* . Ancak bu dükkânın karanlık tuhaflığında -garip ve güzel şeylerle çevrili- neredeyse Filippa'nın varlığını hissedebiliyorum. Burayı çok severdi. Buradan nefret ederdi. "Bir zamanlar hayatını bir peri masalı olarak hayal ederdi," diye bitiriyorum sessizce.

Mösyö Marc başını eğerek beni rahatsız edici bir yoğunlukla inceliyor. Artık merak değil, başka bir şey. Gerçekten de, böylesine dalgın bir adam için, ifadesi neredeyse ... hesapçı bir hal alıyor. Odessa'nın pelerinine nemli parmaklarımla bükmememe rağmen, bakışlarımı onun üzerinde sabit tutuyorum. Odessa, Mösyö Marc'ın mükemmel bir karakter yargıcı olduğunu söylemişti ve şu an bir sınav gibi geliyor. Dükkândaki sessizlik uzarken bir yaprak daha yere düşüyor.

Ve esneme hareketleri.

Sonunda pudralı yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor ve platformdan uzaklaşıyor. "Özür dilerim papillon, ama galiba ölçü bandımı çalışma odasında unutmuşum. S'il vous plaît"- eliyle dükkânın genelini işaret ediyor, eli artık gizemli bir şekilde boş-"benim kısa yokluğumda kumaşlarınızı seçmekte özgürsünüz. Soğuk tonlarda olsun," diye sertçe ekliyor. Sonra - aynı esrarengiz gülümsemeyle- daha önce bir kostüm rafının arkasına gizlenmiş bir kapıdan içeri süzülür.

Kararsız bir şekilde platformdan inmeden önce birkaç saniye kapiya bakıyorum.

Resmen tanıdık bir bölgeyi terk ettik.

Elbette vampirlerle dolu bir dükkânda durduğum için değil, annem kendi kumaşlarımı seçmeme asla izin vermediği ve bu dükkân onlarla dolup taşıdığı için.

Sadece soğuk tonlar.

En yakın rafa yaklaşıp parmaklarımı ham vicuña yününün üzerinde gezdirirken kimse konuşmuyor. Yanındaki dut ipeği annemin kesinlikle ağzını sulandırırdı. Çocukken bile sadece en gösterişli kumaşları giymemiz için ısrar ederdi, çoğunlukla da gümüş ve altın. Cebindeki güzel paralar gibi.

İçgüdüsel olarak, ikisinden birini aramak için dükkânın etrafına bakındım.

Odessa ve Dimitri'nin hemen arkasında sıvı metaliklerden oluşan bir raf asılı. Gözleri beni odanın içinde takip ediyor ve bunca zamandır beni izlediklerini fark ettiğimde boğazıma bir sıcaklık doluyor. *Hayır*, beni izliyorlardı. Garip sessizlikte boğazımı temizliyorum, metalikleri gerçekten görmeden eliyorum. *Bakır ve bronz. Pembe altın. Lavanta.* "Sence ben ... onun testini geçtim mi?" Sonunda soruyorum.

Dimitri hemen, "Kimse seni test etmiyor," dedi.

"Bunu göreceğiz," diyor Odessa aynı anda.

Dimitri kız kardeşine suçlayıcı bir bakış fırlatır. "*Odessa.*"

"Ne?" Omuz silkerek, soğuk bir kayıtsızlıkla tırnaklarını inceliyor. "Yalan söylememi mi tercih edersin? Henüz D'Artagnan'la tanışmadı ve herkes onun *gerçek* bir sınav olduğunu biliyor."

"Kim-?"

Ancak o anda, aralarındaki kumaş sepetinden gerçekten devasa bir kedi başını kaldırıyor. Kalın kömür kürkü, kehribar gözleri ve ezilmiş yüzüyle şimdiye kadar gördüğüm en çirkin yaratık olabilir - ve eğer alçak hırıltısı herhangi bir gösterge ise, benim için de aynı şekilde hissediyor.

"*Kışt.*" Kelimeyi tıslayarak sepeti botumun ucuyla itiyorum. Çünkü bu iş giderek saçma bir hal alıyor. Bu adadaki kediler benim için tamamen gereksiz bir durum yarattılar ve şimdi içlerinden biri beni bir *elbise* mağazasına kadar takip etmeyi başardı. "et." Yaratığı sepetten çıkarmak için uzanıyorum, çenemi açma ve kulaklarımdaki ani basıncı patlatma dürtüsüne direniyorum. "Defol git buradan. Beni rahat bırak."

Eğer bir kedi kaşlarını çatabilseydi, bu çatardı. "Oldukça ukalasin, değil mi?"

Kelimeler kafama tuğla gibi düşüyor.

Çünkü bu kedi bunları söylemiş gibi görünüyor ve ben gerçekten ama gerçekten halüsinasyona yenik düşmüş olmalıyım. Kesinlikle hayal görmüş olmalıyım. Elbette ağzı bir *insanın*ki gibi hareket etmiyordu. Bedensiz sesler duymak bir şeydir, ama kediler konuşamaz. *Kaşlarını* da çatamazlar ve ben inanmayarak Odessa ve Dimitri'ye bakıyorum. "İkinizden biri duydu mu-?"

"Célie," dedi Odessa alaycı bir tavırla, "bu küçük şirin butiğin asıl sahibi ve Mösyö Marc'ın ağabeyi olan muhteşem D'Artagnan Yvoire'ı tanıştırmama izin ver lütfen."

Yanlış duyduğuma ikna olmuş bir şekilde bir süre aralarında bakışıp duruyorum. Elbette bu dört ayaklı yaratığın bir zamanlar bir elbise dükkânı sahibi olduğunu ima etmemiştii ve elbette söz konusu yaratığın aynı zamanda Mösyö Marc'ın *akrabası* olduğunu da ima etmemiştii. "Ama" -açık olanı belirtmek zorunda hissediyorum kendimi- "o bir *kedi*."

Dökülen kumaşın üzerine uzanan D'Artagnan, beni sert bir ilgisizlikle inceliyor. "Zekice bir gözlem."

Dimitri'ye dönmeden önce sert bir nefes veriyorum. "Ve onu duyabiliyorsun, değil mi? Kedi gerçekten konuşuyor mu? Bu kafamın içinde olmuyor mu? Ya da belki de adadaki yeni ve garip bir hastalık değil?"

"Bu sesler," diyor D'Artagnan kuru bir sesle, "tam olarak ne zamandır duyuyorsun?"

Dimitri bıkkınlıkla başını sallar. "D'Artagnan'ı görmezden gel. Herkes öyle yapıyor."

Ancak onun sesini duyunca D'Artagnan'ın kulakları düzleşiyor ve kuyruğunun ucu titremeye başlıyor. Kaşlarım çatıldı. Elbette rahatlamam gerekiyor -ve Tanrı'ya şükür başkaları da bu sefil kediye duyabiliyor- ama bunun yerine tüylerim diken diken oluyor. Muhtemelen dükkândaki soğuktan. Ne de olsa tavanda kocaman bir delik *var* ve konuşan kedilerle ilgili çok az deneyimim var.

davranışları hakkında hiçbir şey - bunun dışında
çok kötü davranışlar.

"Gördüğünüz gibi, o da benden pek hoşlanmıyor." Yerinden kalkan Dimitri, D'Artagnan'a onaylamayan bir bakış attıktan sonra sempatik bir hareketle omzumu sıvazlıyor.

Ve tam o anda, soğuk bir rüzgâr tepedeki dalların arasından fırlar.

"Mariéeee . . ."

Kulaklarımdaki basınç şakaklarımda gerçek bir acıya dönüşüyor, ama yine de ayağa fırlıyorum ve titreyen ruhani ışığın herhangi bir izi için telaşla dükkânın etrafına bakıyorum. *Yine mi?* Basınçtan, birinin ya da bir şeyin görüş alanımın hemen dışında durduğu hissinden neredeyse ağlayacaktım. *Lütfen yine olmasın.*

"Matmazel Tremblay?" Dimitri'nin yüzü endişeyle çarpılıyor ve hemen elini çekip hafifçe eğilerek gözlerimin içine bakıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey yok." Yine de gözlerim o lanet olası gümüş ışığı aramaya devam ediyor. "Bir şey yok."

"Yüzün çarşaf gibi bembeyaz olmuş."

D'Artagnan'ın gözleri özürsüz bir eğlenceyle parlıyor. "Ya da belki bir hayalet kadar beyaz?"

Bu ima karşısında kaskatı kesiliyorum ve yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Yanıt olarak sadece patisini yalasa da, sessizliği çok şey anlatıyor ve kafamdaki zayıflatıcı acıyı bile bastırarak kadar gürültülü oluyor. Çünkü o *biliyor*. Bilmek *zorunda*. Bu kelimeyi kullanması basit bir tesadüf olamaz, bu da şu soruyu akla getiriyor: D'Artagnan da onları görebilir mi?

Hayaletler mi?

Kediler ölülerin koruyucusudur, Célie. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum.

Sertçe yutkunuyorum, kendimi derin ve sakın nefesler almaya zorluyorum. D'Artagnan her ne ise, basit bir kedi değil, bundan artık eminim. "Nasıl-" A

Yanında diz çöktüğümde, soğuktan dişlerim takırdarken kürek kemiklerimin arasından ter damlaları akıyor. "Tam olarak nasıl bu hale geldiniz mösyö?"

"Oh, şimdi de mösyö oldu, mi?"

Bunun üzerine çalışma odasının kapısı patlayarak açılır ve Mösyö Marc yanında yardımcılarıyla birlikte içeri girer. Ölçü bandı ortalıkta görünmese de, her ikisi de kollarında birkaç kumaş parçasını dengeliyor: zümrüt ipeği, siyah yün ve koyu lapis mavisi saten. "Onu zehirledim tabii ki," diyor sesi güler yüzlü. "Eşimi baştan çıkardığı için."

"Tabii bundan sonra," der D'Artagnan hiddetle, "hanımınız ruhumu sonsuza dek sefil bir hayvanın bedenine hapsetti."

"Ah, Agatha." Mösyö Marc kıkırdar ve pudralı yüzünden hülyalı bir bakış geçer. "Sonsuz işkenceye bu kadar meyilli bir cadıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onu asla öldürmemeliydin. Kedi tarafından öldürülmek *korkunç* bir ölüm şekli; oldukça yavaş ve acı dolu." Bana dönerek parmaklarını şıklattı ve şöyle dedi: "Ee? Kumaşlarını seçtin mi, papillon?"

"I-" Gözlerim, ellerimin hem ışıltılı bir eflatunu hem de derin bir zümrüt yeşilini kavradığı metalik rafına düşüyor. Hızla altın rengine dair bir ipucu aramaya koyuluyorum ve rafın en sonunda parlak saten bir parça buluyorum. Hiç düşünmeden aldım. "Bu, tabii ki bir gece elbisesi için. Sence de öyle değil mi?"

Buğulu gözleri, sanki kendisini kişisel olarak rencide etmiş gibi kumaşa dikiliyor. "Renk körlüğünden mi muzdaripsiniz?"

"Pardon?"

"Renk körlüğü," diye ısrarla tekrarlıyor. "Bundan muzdarip misiniz? Yoksa -belki de- *altının* soğuk bir ton olarak kabul edildiği bir diyardan mı geliyorsun?" Yüzümü buruşturarak sateni olabildiğince hızlı bir şekilde rafa geri koyuyorum ve onun yerine gümüş bir parça arıyorum. Ancak ben bulamadan Mösyö Marc sabırsızlıkla başını sallıyor ve parmaklarını bir kez şıklatıyor

Daha sonra asistanlarına yeşil, siyah ve mavi kumaşları göstermeleri için işaret ediyor. "Yumuşak pembe de olabilir sanırım," diyor onlara, "ya da belki güzel bir deniz mavisi-"

"Teal?" D'Artagnan sepetinden alaycı bir ses çıkarır.

"Söylesene kardeşim, sağduyun benimle birlikte mi öldü?"

"Deniz mavisi renginin tam olarak nesi yanlış? Bu netliği, özgünlüğü sembolize eder-"

"Bu genç kadın hakkında daha az orijinal bir şey olamazdı."

"Resmi kararınız bu mu?"

"Bu fikrini değiştirecek mi?"

"Hayır, tabii ki. Düşmanımın düşmanı dostumdur, bu da seni papillon yapar" -bana dönüyor, ellerini sevinçle birbirine vuruyor- "yeni favori müşterim."

İnanmaz bir şekilde bakakaldım. Ve belki biraz da kızgın. "Benim *orijinal olmadığımı* mı düşünüyorsun?"

Mösyö Marc nazikçe, "Ah, hadi ama," dedi. "Herkes orijinal olsaydı, kimse olmazdı. Asıl mesele de bu zaten."

"Bağışlayın beni mösyö, ama bu bir iltifat gibi gelmedi."

D'Artagnan bir kez daha pençesini yalar, kedigillerin omuz silkmesine eşdeğer bir tavırla hiç rahatsız olmaz. "Hayat uzun ve fikirler değişir. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, yanıldığımı kanıtla." Ona söylemek için ağzımı açtığımda - tam olarak *bilmiyorum* - benden tamamen uzaklaşıyor ve Odessa'nın pelerinini kokluyor. "Şimdilik, korkarım ilgimi kaybettin. Ancak ilgimi çekmeye devam eden şey cebinizdeki hamsiler, Matmazel Petrov."

Odessa kibirli bir gülümsemeye küçük bir teneke kutu çıkarıp açıyor ve içinden bir sıra küçük, sümüksü görünümlü balık çıkıyor. Balıkları D'Artagnan'a uzatıyor, o da bunu daha önce yüzlerce kez yapmış olmanın rahatlığıyla mideye indiriyor. Rafı aramayı aniden bırakıyorum. Yine, bu ifşaat karşısında büyük bir rahatlama hissetmem *gerekirken*, göğsümdeki öfke daha da alevleniyor. Elbette D'Artagnan, Dimitri ile beni kıyasladığında hoşlanmıyor - biz *balık* taşımıyoruz.

ceplerimizde. "Kedilerin bizi takip etmesinin sebebi sensin," diyorum suçlayıcı bir şekilde.

Odessa'nın gülümsemesi kaybolur. "Kediler takip etmiyordu *biz*,

Célie."

"Ama-"

"Papillon!" Mösyö Marc oflayıp pufluyor ve ellerini kalçalarına dayıyor. "Odaklan, s'il vous plaît! Bir sonraki randevum *on bir* dakika içinde geliyor, bu da bize kumaşınızın geri kalanını seçmek için yaklaşık iki dakika otuz altı saniye bırakıyor. Boris, Romi-"

Yardımcılarına işaret ediyor, onlar da önlüklerinden ölçüm bantlarını çıkarıp beni kürsüye doğru itiyorlar. Ölçülerimi alırken elleri soğuktu.

"Gümüş." Kelimeyi dişlerimi sıkarak söylüyorum, sabrımı çok kısa bir tasma ile tutuyorum. "Deniz mavisi ya da pembe yerine gümüş rengi bir elbise rica ediyorum, lütfen." Yine oflayıp puflamasını, belki de soluk gözlerini devirip gümüş kumaşlarla dolu bir dolabı işaret etmesini bekliyorum ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Gerçekten de kimse beklediğim gibi tepki vermiyor.

Mösyö Marc yüzüne fazla geniş, fazla parlak bir gülümseme yerleştirirken, yardımcıların ikisi de işlerini bırakıp tamamen hareketsiz kalıyorlar. Odessa ve Dimitri ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunurken, D'Artagnan hamsilerinden başını kaldırıp beni düşünürken bıyıkları hafifçe seğiriyor. "Evet, kardeşim," diyor zarifçe. "Gümüş kumaş nerede?"

Mösyö Marc boğazını temizliyor. "Korkarım tamamen tükendi."

"Öyle mi?" "Öyle olduğunu biliyorsun."

Gülümsemesine rağmen sesi gergin çıkıyor ve açıklamasında özünde *yanlış* şey olmasa da doğru gelmiyor. Böyle bir dükkânda olmaz. Çeşitli kumaşlarda en az dört farklı altın tonu sunarken olmaz. "Bir sonraki sevkiyat ne zaman gelecek?" diye soruyorum. "Stoklarınızı yenilemek için bir sipariş verdiğinizizi varsayıyorum."

"Korkarım sınırlar Cadılar Bayramı arifesine kadar açılmayacak." Ona göz kırpıyorum. "Neden?"

"Çok fazla soru var," diye mırıldandı Odessa.

"Ve oldukça yanlış olanlar," diye ekliyor D'Artagnan.

İkisine de kaşlarımı çattıktan sonra dikkatimi gülümsemesi sabitleşen Mösyö Marc'a veriyorum. "Belki köydeki bir tüccarda-"

"Hayır, hayır." Boğazını tekrar temizleyerek elini çılgınca salladı ve cep saatini almak için yeleğine daldırdı. "Sanmıyorum, papillon. Gümüş Requiem'de oldukça *sınırlı* bir kaynak ve aslında ona çok az ihtiyacımız var. Cadılar Bayramı arifesinde *zümrütler* içinde çok şık görüneceksin. Aslında, seni gerçek ve uygun bir kelebeğe dönüştürmekte ısrar ediyorum-"

"Sonlu mu?" Bu kelimeyle birlikte mideme garip bir his yerleşiyor. Bir ima. Bir şüphe. Cesarine'de her elbise dükkânı süslemelerle dolup taşıyor; kumaşın kendisi ışıldamasa bile metalik boncuklar ve iplikler her etek ucunu, her beli, her kolu süslüyor ve Requiem de aynı cömert zevki tercih ediyor gibi görünüyor. Vampirlerin iyi bir sebep olmadan gümüşü repertuarlarından çıkarması pek mantıklı değil. "Özür dilerim," diyorum sonunda. "Zümrüt kanatlar elbette çok hoş görünecek. Tamamen anlıyorum."

"Öyle mi?" D'Artagnan sorar.

"Sanırım öyle."

Birbirimize bakarken bir süre geçti. Onun bakışları değerlendiriyor. Benimki meydan okuyor.

Sonra ani bir homurtuyla hamsilerinin üzerine bir kez daha çömeliyor. "Nedense bundan çok şüpheliyim- ve senin yerinde olsam pembeyi seçerdim. Yakışıyor."

Mösyö Marc, bir konuşmayı bitiren birinin kesin havasıyla cep saatini kapatır. "Sekiz dakika."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, D'Artagnan'a gülümsüyorum ve kulaklarımdaki keskin basıncı görmezden geliyorum. Kollarımdaki taze tüyler ürperiyor. Çevremde doğal olmayan bir ışık titreşimi belirse de onu da görmezden geliyorum.

Çünkü şimdi -Requiem'e geldiğimden beri ilk kez-anlıyorum.

Vampirlerin de sırları vardır.

"Deniz mavisi o zaman,"
diyorum hoş bir şekilde.

On Yedinci Bölüm

L'ange de la Mort

Sekiz dakika sonra Mösyö Marc bizi dükkânından kovuyor, göğsü açık bir gururla kabarıyor. "Mükemmel seçimler, papillon, mükemmel seçimler - ve Cadılar Bayramı kostümünüz için sizi acilen çağıracağım, tamam mı? Ben zümrüt kırlangıçkuyruğu düşünüyorum." Parmaklarını genişçe açıp vurgulamak için kıvırıyor. "Kelebeklerin en güzeli. La lune à vos soleils gibi ışıldayacaksın."

Dışarı çıktığımızda başımdaki baskı biraz azalıyor. "Bu çok hoş olurdu-"

"Tabii ki olur," diyor. "Şimdi çık dışarı. Çalışmam gerektiğini görmüyor musun?"

Kapıyı tören yapmadan arkamızdan çarpıyor ve ilk başta tereddüt eden ama her saniye daha da güçlenen rahatlama, göğsümdeki düğümü gevşetiyor. Yüzümü fırtına bulutlarına doğru çeviriyorum - gök gürültüsüne, şimşeklere, üç gözlü kargaya doğru - ve gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıyorum. Çünkü Mösyö Marc, en azından benden hoşlanıyor gibi görünüyor ve o mükemmel bir karakter yargıcı. Çünkü hayaletler gerçek değil ve ben kadife çiçeği kokuyorum. Çünkü sefil D'Artagnan sonsuza dek bir kedi olarak kalacak ve ... Requiem'de gümüş yok.

"Haklıymışsın." Tepemde bir gök gürültüsü daha patlarken nefesimi veriyorum. "Doğum günümü yalnız geçirmek

korkunçtu ve ben Mösyö Marc'ı çok severim."

Kimse cevap vermeyince gözlerimi açıyorum ve başka bir gülümsemeyle Odessa ve Dimitri'ye dönüyorum-

Ve dondur.

Michal dükkânın koyu renkli taşına yaslanıyor.

Kollarını kavuşturmuş, aldatıcı bir rahatlıkla, esrarengiz bir ifadeyle üçümüzü inceliyor. İki yanımda, Odessa ve Dimitri olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldılar. Nefes bile almıyorlar. "Ben de öyle, Célie," diye mırıldanıyor Michal. "Ben de öyle."

Aman Tanrım.

"Michal." Omuzları kaskatı kesilen Dimitri, kız kardeşinin ve benim önüme geçti. "Yapmamalıydın-"

Michal solgun bir el kaldırdı. "Konuşma."

Bunun üzerine Dimitri'nin gözlerinin derinliklerinde bir şeyler kıpırdıyor. Duyguyu tam olarak çıkaramasam da, büyüleyici yüzünde yabancı, tedirgin edici görünüyor. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Onu açlıktan ölmeye mi terk etmeliydik?"

Michal ölümcül bir hızla kendini duvardan iterek tam önünde durur. Ancak elini bile kaldırmıyor. Soğuk ve kayıtsız bir ifadeyle kuzenine bakıyor ve bekliyor.

Ve bekler.

Odessa'ya bakıyorum, ikisini de tanımayı reddederek dosdoğru önüne bakıyor. Gözbebekleri büyümüş ve artık nefes almıyor. Bu manzara karşısında midemde açıklanamaz çırpıntılar oluşuyor ve düşünmeden hareket ederek elimi Dimitri'nin göğsüne koyuyorum, onu bir şekilde sakinleştirmek için. Bu garip gerginliği yatıştırmak için. "Açlıktan ölmedim," diyorum ona sessizce, "senin sayende."

Çenesi tepki olarak sıkılıyor. Bir saniye sonra sertçe yutkunuyor ve elimi çekiyor ama dokunuşu nazik kalıyor. Parmakları bileğimde oyalanıyor. "Requiem'de tatlı şeyler hakkında söylediklerimi hatırla."

Ben cevap veremedimden uzaklaşıyor ve bu kuzenini sertçe selamlıyor. Michal ancak o zaman siyah

Gözlerini bana dikti. "Dimitri sizin tatlı olduğunuzu düşünüyorsa, gerçekten dikkatli olmalısınız Matmazel Tremblay." Sonra- "Gerçekten fark edilmeden sıvışabileceğinizi mi sandınız?"

Birkaç saniye önce hissettiğim rahatlama, ona ters ters bakarken o tanıdık gerginliğe dönüşüyor. "Sürünmüyordum, mösyö. Arka kapıdan çıktım."

Gözleri öfkeyle ya da belki de eğlenceyle parlıyor. Michal ile rahatsız edici derecede benzerler. "Hayır. Bir hanımefendi asla sürünmez, değil mi?" Kaşlarını çatıyor, bir kolunu abartılı bir nezaketle göğsüne doğru kaldırarak başını Odessa ve Dimitri'ye doğru eğiyor. Ancak bakışları yüzümden ayrılmıyor. "Bizi yalnız bırakın kuzenler."

Odessa bana özür dileyen bir bakış atsa da tereddüt etmiyor; dirseğini ağabeyinin koluna dolayarak onu sokağa geri yönlendirmeye çalışıyor ama ağabeyi ayak diriyor. "Onu odasından çıkmaya ikna eden bendim Michal," diyor sesi sertleşerek. "Odessa'nın bu işte bir parmağı yok."

Michal'in cevap gülümsemesi tüyler ürpertici. "Biliyorum."

"Bu Matmazel Tremblay'in de hatası değildi."

"Hayır." Sonunda o siyah gözler benimkilerden ayrılıyor ve Dimitri'yi tiksintiye varan bir ilgisizlikle inceliyor. "Hata -Her zaman olduğu gibi tamamen size bağlı ve gün doğmadan önce bunu uzun uzun tartışacağız. Çalışma odam. Saat beşte."

"Dima," diye tısılıyor Odessa, şimdi onu daha sert çekiyor.

"Çekil." "Ama-"

"Lütfen git," diyorum. "Bana zarar vermeyecek. En azından şimdilik." Michal'in dikkati son anda keskinleşse de onu görmezden geliyorum, Dimitri'nin bakışlarıyla buluşuyorum ve ekliyorum: "Doğum günü hediyeleri için teşekkür ederim Dima ve lütfen bana Célie de."

Dudakları bir an için titriyor. Sonra iç geçiriyor, tüm vücudu çöküyor ve Odessa'nın omzunun üzerinden son bir esrarengiz bakışla onu götürmesine izin veriyor. İkili hızla hızlanıyor, virajın etrafında bulanıklaşıyor ve gözden kayboluyor. Beni Michal ile yalnız bıraktılar.

Mükemmel bir beyefendiyle alay edercesine kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

"Eğer bana odama kadar eşlik etmeyi planlıyorsanız" - kollarımı göğsümde kavuşturarak ondan uzaklaşıyorum- "mumlara ihtiyacım olacak. Çok ama *çok* fazla mum. Ben bir vampir değilim ve karanlıkta göremem."

"Vampirlerin karanlıkta görebildiğini kim söyledi?"

"Hiç kimse," diyorum çabucak, Dimitri'yi daha fazla töhmet altında bıraktığımı fark ederek. Sonra, dayanamayıp- "Bana yaşlı bir yarasayı hatırlatıyorsun. Onların gece görüşü var, değil mi?"

Artık yanlış anlaşılma yok. Mavi Sakal çiçeklerinden bir dal koparmak için başımın üstüne uzanırken gözlerinde mizah parıldıyor. Mavi çiçeklere kaşlarımı çatarak bakıyorum, onları kabul etmeyi reddediyorum, ta ki o eğilip dalı saçımın arasına sokana kadar. "Yarasalar gibi, bu çiçekler de bir zamanlar örümcek yerdı."

"Şimdi ne yiyorlar?"

Parmakları kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Kelebekler." Bu dokunuşu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

İki saniye sonra, kendi tepkimden dehşete düşerek ondan uzaklaşıyorum ve çiçekleri yere savuruyorum. "Neyse ki ben bir kelebek değilim ve bu adadaki *hiçbir şey* tarafından yenmek gibi bir niyetim yok."

"Bunun için endişelenmene gerek yok. En azından *şimdilik*." Kaşlarımı çattığımda alaycı bir şekilde güldü. "Gel bakalım. İkimizin yarım kalmış bir işi var ve ben bunun sonuçlandığını görmek için sabırsızlanıyorum." Topuklarının üzerinde dönerek, takip edip etmediğimi kontrol etmeden Odessa ve Dimitri'nin peşinden yürüyor. Ben de bakmadım.

Bitmemiş işler.

Bu sözler kulağa hiç bu kadar uğursuz gelmemişti.

"Seni taşıyacağım, Célie," diye hoş bir şekilde sesleniyor ve -bana tekrar *dokunacağı* düşüncesiyle- ayaklarım harekete geçiyor.

"Çok gayri resmi davranıyorsunuz, mösyö." Yetişmek için acele ederken, ıslak kaldırım taşlarında biraz kayıyorum. Dimitri'nin şemsiyesini Mösyö Marc'ın dükkânında bırakmıştım ve gökyüzü

bir kez daha sis. "Bana sadece arkadaşlarım Célie der ve sen *kesinlikle* benim değilsin."

"Ne kadar tuhaf. Dimitri'nin arkadaşın olduğunu sanıyorsun." "Dimitri bir beyefendi-"

"Dimitri bir bağımlı. Dün seninle tanıştığından beri senin kanından başka bir şey düşünmüyor. O güzel boğaz onun saplantısı haline geldi."

Neredeyse tekrar tökezliyordum, ağzım öfkeyle açık kalıyordu. "Ben- Bu doğru değil-"

"Gurur duymalısın." Michal kalenin merdivenlerini çıkıyor ve hep bir ağızdan onu selamlayan dört muhafızın yanından geçiyor. Bakışlarımı hızla kaçırıyorum. Michal'ın kaba açıklamasından sonra, gözlerindeki açlığı *hayal edebiliyorum*. "Genelde insanların kanını istemeyiz," diye devam ediyor ve belki de yaklaşma şeklini, diğer vampirlere attığı soğuk bakışları da hayal ediyorum. Ancak belime koyduğu tescilli eli hayal edemiyorum. "Dimitri bir istisna elbette. O herkesin kanını arzular."

Yanaklarım onun dokunuşuyla açıklanamaz bir şekilde ısınıyor ve adımlarımı hızlandırarak giriş holüne doğru ilerliyorum. "Yalan söylüyorsun." Yalan söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok ama Michal'ın Dimitri hakkında kötü konuşmasına tahammül edemiyorum. Michal bu kadar eksiksiz ve korkunç bir *Michal* iken olmaz.

Adımlarımı gölgelendirirken dudakları seğiriyor. "Neye istersen ona inan."

"Oh, yapacağım." Ancak sözleri hedefine ulaşıyor ve Dimitri'yle ilgili ilk anım bir kez daha çirkin yüzünü gösteriyor. Kana bulanmış paçavralar. Kaçamak davranışlar. Sinirle hepsini bir kenara itip çift kapıdan gecenin içine dalıyorum. Dimitri bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Kuşkuyla, "Vampirler neden insan kanı istemez?" diye soruyorum.

"Tadı büyümlü yaratıkların kanından daha ince, daha zayıf." Michal kolunu aşağıdaki şehre doğru uzatıyor,

Beni öne doğru itti. "Ama senin insan olmadığını çoktan anladık. Tam olarak değil."

"Sesin saçma geliyor."

"Sesin korkmuş geliyor."

Bakışlarım daralıyor. "Eğer insan olmadıysam *bu kadar* eminsen, lütfen beni aydınlat, neyim ben?"

Bakışları baygın bir şekilde boğazımdaki nabza düşüyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Beni *asla* ısırmayacaksın."

"Hayır mı?"

"*Hayır.*"

Başka bir şey söylemeden yanından geçip giderken yavaş gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Beş kurbandan dördü büyü kökenlidir ve hepsinin boğazında delikler açılmış ve vücutlarında kan bulunmamıştır.

Vampirler genellikle insanların kanını istemezler. Büyülü yaratıkların kanından daha ince, daha zayıf bir tadı vardır.

Artık suçluluğundan şüphe edilemez. Bu pratikte bir itiraftı.

Ve bir katili şehre kadar takip etmekten başka seçeneğim yok.

Yoldan geçenler tereddüt etmeden yanımızdan ayrılıyor, ya saygıyla eğiliyor ya da korkuyla geri çekiliyorlar. Ancak hepsi semsiyelerinin altından Michal'e bakıyor, sanki aramızda bir tanrı yürüyormuş gibi. Michal, onların hayranlığını fark etmemiş gibi görünüyor. Belki de umurunda değildir. Ellerini arkasında kavuşturmuş, kayıtsız bir havayla sokaklarda yürüyor, bazılarının başını sallarken diğerlerini tamamen görmezden geliyor. Ciddiyetsiz ve çekilmez.

Ancak Michal son günlerde beni *iki kez* aradı, bu da *yarım* kalan işimizin mükemmel bir koz olduğu anlamına geliyor. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, cevap alma zamanı geldi ve eğer cevap vermeyi reddederse, onu ölümsüzlüğüne *pişman* edeceğim. Yetişmek için acele ederek, "Mösyö Marc gümüşün sınırlı bir kaynak olduğunu söyledi.

Requiem." Michal hiçbir şey söylemeyince, onu yakalamak için acele neredeyse topuğunu kıracaktım. "Aslında, onu dükkânında hiç tutmuyor. Ayna da bulundurmuyor."

Michal hala beni tanımayı reddediyor.

"Bu garip değil mi? Bir elbise mağazasında ayna olmaması? Gerçi şimdi düşününce" -bu kez bilerek topuğuna basıyorum, Pippa'yla bir keresinde annemizin el aynasını kırıp gardırobunu gümüş tozuna buladığımızı hatırlıyorum- "Benim odamda da hiç ayna gördüğümü hatırlamıyorum. Ya da kalede. Ya da tüm adada."

"*Sonlu* kelimesi de buradan geliyor."

"Haçım nerede?" Aniden sordum. "Bana daha önce hiç cevap vermedin."

Topuğuna üçüncü kez vurduğumda omzunun üzerinden tehditkâr bir bakış attı. "Ve şimdi sana cevap vermeye hiç niyetim yok. Söyle bana, sen her zaman böyle misin?" Doğru kelimeyi bulmakta zorlanırken sesi titriyor.

"Can sıkıcı mı?" Bunu en tatlı gülümsememle karşılıyorum ve gözlerinin karşılık olarak kısılmasından zevk alıyorum. "*Her zaman*. Şimdi nereye gidiyoruz?" Sanki işaretimi bekliyormuş gibi, gökyüzü ciddi bir şekilde açılıyor ve başımıza iri yağmur damlaları yağıyor. "Mumcuya mı? Şemsiye dükkanına mı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır, ."

Tiyatronun dışında duruyoruz.

Kadife salıncaklar korkuluklardan sarkıyor -yağmurdan sırlıklam olmuşlar- ve siyah-altın kapılardan müzik sesi gelmiyor. Çığlıklar da yok. Belli ki bu gece için planlanmış bir gösteri yok.

Michal yine de, hiç umursamadan giriş kapısını itiyor, tam o sırada tepemizde bir şimşek çakıyor. Normalde bomboş olan fuayedeki gölgeli şekilleri aydınlatıyor ve aniden bu bitmemiş işimize olan ilgim daha da *azalıyor*. Basamaklarda duraksayarak soruyorum, "Neden buradayız? Benden ne istiyorsun?"

"Bu sorulardan en az birinin cevabını biliyorsun." Eşikte durarak ceketini çıkardı ve

bir kenara atmış. Altındaki gömlek beyaz ve *sırılısıklam*. Ağzım aniden kuruyunca gözlerimi göğsünün yontulmuş şeklinden ayırıyorum ve bana sırttığını görüyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor. "İçeri gelmekten çekinme," diyor alaycı bir şekilde, gözleri öncekinden daha koyu bir tonda. Sağanak yağmurun içinden ona bakıyorum, burnumdan aşağı su akıyor. Aristokrat zarafetinin portresi.

"Neden burada olduğumuzu söyleyene kadar olmaz."

Tekrar kıkırdıyor, yavaş ve becerikli parmaklarıyla her bir kolunu kıvrıyor. "Ama ıslanıyorsun."

"Evet, bu zekice gözlem için *teşekkür* ederim. Ben *asla* "İçeri gel," diyor tekrar.

Sırılısıklam saçlarımı yüzümden itiyor, bir çocuk gibi ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum. "Bana neden burada olduğumuzu söyle."

"Oldukça , değil mi?" "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Kollarını kavuşturup bir omzunu açık kapıya yaslayarak beni düşünüyor. "O zaman başka bir oyun oynayalım mı? Neden L'ange de la Mort'ta olduğumuzu açıklarsam, içeri gelmeye söz verir misin?"

L'ange de la Mort.

Ölüm Meleği.

Kollarımı kavuşturuyorum, botlarımın içinde yavaşça boğuluyorum ve soğuktan titrememeye çalışıyorum. Kendini son derece makul görüyor; bunu dudaklarının küçümseyici kıvrımından, gözlerindeki kendinden memnun parıltıdan anlayabiliyorum. Ona göre ben sadece idare edilmesi gereken bir çocuğum. Başka koşullar altında, onun fikrini değiştirmeye, kendimi yetenekli, yetkin ve güçlü göstermeye çalışabilirdim, ama şimdi

Onun umursamaz tavrını benimseyerek omuz silkiyorum ve etrafından tiyatroya bakıyorum. "Hiçbir söz vermiyorum. Biraz yağmur kimseyi öldürmez ve beni buraya ne için getirdiyseniz, onu yapmanıza yardım etmek gibi bir niyetim yok."

"Burada Ölüm'ü kışkırtmamalısın, Célie. Cevap verebilir."

"Elbette, bana daha fazlasını anlat. İçeri girmemek için ne kadar istekli olduğumu tahmin bile edemezsiniz."

Dudakları başka bir zalim gülümsemeyle kıvrılmadan önce uzun bir an bana bakıyor - ifadesi esrarengiz, hesapçı. Bir an için elimi fazla *zorladığımdan* endişeleniyorum -ne de olsa beni içeri girmeye zorlayabilirdi, istediği her şeyi yapmaya zorlayabilirdi- ama sonra başını eğiyor.

"Pekâlâ," diyor. "Ben ölümsüzüm ve bu nedenle bir ayağım hem yaşayanlar hem de ölümler âleminde. Her biri beni çağırıyor. Her biri diğerine hizmet ediyor. Yaşayanların sıcaklığından zevk aldığımda -kanıyla ziyafet çektiğimde- soğuk ölümü ellerimde tutuyorum. Anlıyor musun?"

Verebileceğim her cevap boğazımda düğümleniyor. Bu - kesinlikle beklediğim gibi değil ve gelebileceğim her şeyin çok ötesinde. *Her biri beni çağırıyor. Her biri diğerine hizmet ediyor.* "Hayır, anlamıyorum," diyorum ihtiyatla, ona bakarak. "Hiç anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun." Kapıyı iterek elleri cebinde bana doğru yaklaşıyor. "Bununla birlikte, diyarlar arasındaki dokuda her zaman Ölüm'ün geçtiği ve oyalandığı yerler vardır ve L'ange de la Mort da bunlardan biridir. Burada pek çok kişi öldü. Bu süreci kolaylaştıracaktır."

"Ne süreci?"

"Bir hayaleti çağırma süreci."

On Sekizinci Bölüm

Peçedeki Bıçak

Bir adım geri çekiliyorum, gözlerim kocaman ve ellerim soğuk.
"Dedim ki

yapamayacağımı-"

"Son yirmi dört saatimi bu adada başka bir açıklama aramakla geçirdim ve her şey, en son sümüklüböceğe kadar *her şey* iki gün önceki gibi duruyor." Gözlerinde sert ve kararlı bir parıltıyla adımlarımı gölgeliyor. "*Senin* dışında her şey. Sen geldiğinde perde inceldi. O zaman da hissettim, bu akşam da hissettim. Açıklamak ister misin?"

Sen geldiğinde perde kalktı.

Kulağa hoş gelmiyor. Hiç hoşuma gitmedi.

Cevap istemek bir şeydir, ama bu tür *pratik uygulama* ise tamamen .

Omurgamda bir tedirginlik parmağı dolaşüyor ve yağmurda sağa sola bakıyorum, konuşmamızdaki bu oldukça ani dönüşten kaçmak anlamına gelecekse kaçmaya hazırım. Elbette beni kovalayacaktır ama kaçışım onun dikkatini dağıtabilir. Bu beni kesinlikle bundan, *diyarlar arasındaki* bu *yırtıktan* uzaklaştıracak. Michal zaten bir ayağıyla ölüler diyarında yürüyor -bana kalırsa o ayağını cehenneme kadar takip edebilir. Bunun bir parçası olmayacağım. *Bir hayalet çağırmayacağım.*

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını yavaşça sallıyor, sesi alçak çıkıyor. "Asla bir vampirden kaçma."

Çok geç.

Eteklerimi kaldırarak yoldan geçen bir çiftin arkasından fırlıyor ve en yakındaki dükkâna koşuyorum; boyalı tuğlalardan yapılmış, altın sarısı çiçek demetlerinin sergilendiği şirin bir dükkân. Elbette Michal böyle neşeli bir yerde var olamaz. Bizi izlemek için çoktan parmak uçlarında yükselmiş olan güzel çiçekçinin önünde hayaletleri çağıramayız elbette-

Soğuk eller beni arkamdan yakalıyor ve ben çığlık atamadan Michal inanılmaz sertlikteki kollarını belime doluyor, beni ayağımdan kaldırıp omzunun üzerinden çekiyor. Ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Bırak beni-" Nefes nefese kalçalarını tekmeliyorum, yumruklarımı sırtına indiriyorum ama bu bir dağla boğuşmak gibi geliyor. Vücudu taştan daha sert. "Bırak beni! Ne cüretle-? Bırak beni, seni iğrenç *sülük*!"

"Yanlış bir başlangıç yapmışız gibi görünüyor, sevgilim." Dirseği dizlerimin arkasına kilitlendi - ölümsüz, kırılmaz

-Beni tiyatroya geri taşıırken. Dik durup kulağına doğru bir darbe indirdiğimde, yumruğumu kolayca yakalayıp avucunun içine alıyor. "İzin ver baştan başlayalım. Sana bir soru soracağım ve sen de cevap vereceksin. Artık oyun yok, yalan yok." Yakaladığı elimi çekiştiriyor ve kollarına yuvarlanıyorum. Yüzü, *dişleri* tamamen çok yakınımnda beliriyor. Ondan uzaklaşmak için çırpınsam da daha da yaklaşıyor, o kadar yakın ki kirpiklerindeki yağmuru, gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyorum. "Bir daha asla benden kaçma," diye nefes alıyor, artık gülümsemiyor ama ölümcül bir ciddiyetle.

Sinemanın kapılarını tekmeleyerek açtı ve beni ayağa kaldırdı.

Hemen fuayedeki kaidelerden birinin arkasına kaçıyorum. Michal kapıları uğursuz bir *gümbürtüyle* kapatmadan ve ortalık tamamen karanlığa gömülmeden önce güzel bir kadının mermer büstü bana bakıyor. Burada hiç mum yok. Hiç *ışık* yok.

Panik boğazımı tırmalıyor.

Yine mi?

"M-Michal." Parmaklarım körlemesine büstü arıyor, kendimi odaya hapsedecek bir şey arıyorum. "Lütfen bir ışık yakabilir miyiz?"

Solumda bir anda parlayan ışık, Michal'i gerçek boyutlu bir heykelin yanında aydınlatıyor; bu heykel, obsidiyenden akan cüppeler içinde yarı giyinik, şehvetli formunun üzerinde bir şamdan kaldırıyor. Michal merakla başını eğerek elindeki kibriti söndürüyor. "Karanlıktan korkuyor musun, Célie Tremblay?"

"Hayır." Yüksek tavanları, odanın yaldızlı kenarlarını gözümün önüne getirerek derin bir nefes veriyorum. Duvarlarda bir düzine büst daha heybetli bir yarım daire şeklinde sıralanıyor. *Kraliyet ailesi*. En sondaki, iri, kedi gözlü iki tanesi çok tanıdık geliyor, hemen yanımdaki de öyle. Heykeltıraş yarı cadı olmalı; sıradan hiçbir sanatçı Michal'in gözlerindeki tehdidi bu kadar mükemmel yakalayamazdı. Benzerine geri dönüyorum. "Sana söyledim, ben vampir değilim, bu yüzden karanlıkta *göremiyorum*."

"Hepsi bu mu?"

Parmaklarım büstten kayıyor, tozlu yüzünde izler bırakıyor. "Evet."

"O zaman kalbin neden hızlı atıyor?" "Değil-"

Bir anda önümde beliriyor ve bileğimi yakalıyor, parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor. Nabzımın vahşi atışına doğru bastırıyorlar. "Odanın öbür ucundan duyabiliyorum, tatlım. Ses sağır edici." Dokunuşuyla kaskatı kesildiğimde başını eğiyor ve gözlerinde gerçek bir ilgi kıvılcımı çakıyor. *Tehlikeli* bir ilgi. "Adrenalinin kokusunu alabiliyorum, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. Eğer seni korkutan karanlık değilse-"

"Öyle değil," diye araya giriyorum.

"-başka bir şey olmalı," diye bitiriyor, imalı bir kaşını kaldırarak. Başparmağı iç bileğimin yarı saydam derisini okşuyor ve bir şey geçiyor. "Korku değilse tabii?" diye soruyor ipek gibi.

Mahcup bir şekilde bileğimi çekiyorum ve parmaklarının arasından direnmeden kayıyor. "Saçmalama. Ben sadece hayaletlerle uğraşmak istemiyorum. *Nasıl yapacağımı* bile bilmiyorum. Buraya geldiğimde ne hissetmiş olursan ol, alemler arasındaki *perdeyi incelten* ben değildim. Ben *bir insanım* - Cennet ve Cehennem'e inanan ve ölümden sonra yaşam hakkında en ufak bir bilgisi olmayan, Tanrı'dan korkan Hristiyan bir kadın. Bir yanlış anlaşılma oldu" -bakışlarındaki hayranlığa dayanamayarak etrafından dolanıyorum- "korkunç bir yanlış anlaşılma."

"Acaba onları çeken sizin duygularınız mı? Güçlü bir şekilde hissedilen *herhangi bir* duygu olabilir mi?"

Parmak uçlarımda duruyorum ve altın şamdanı heykelin elinden çekip alıyorum. "Bunun benim duygularımla hiçbir ilgisi yok."

"Belki de temas kurmak için merhumun kişisel bir eşyasını tutmanız gerekiyordur."

Salona girip, ulaşabildiğim her mumu yakıyorum. *Bir yerlerde* başka bir çıkış olmalı. Belki sahne arkasında. "O koridordaki her *gho-thing*' kişisel bir eşyasını tutmuş olmam mümkün değil. Onlardan düzinelerce vardı."

"Seninle konuştular mı?"

"Hayır."

"Yalancı." Bir kez daha yolumu kesiyor ve elimde olmadan kısa bir süre durup ona bakıyorum. Burada -tiyatronun altın mum ışığında yaldızlanmış, sahnenin etrafındaki oyma iblislerle çerçevelenmiş- gerçekten uhrevi görünüyor, intikamcı bir ruh ya da düşmüş bir melek gibi. Ölüm Meleği gibi. Yavaşça nefes verirken bana bakıyor, siyah gözleri sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi kısılıyor. "Yine yapıyorsun," diyor sonunda.

Çabucak başka tarafa bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Kabusları romantikleştirmek."

Alay ederek başımı botlarıma doğru sallıyorum. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayır mı? Gözlerindeki o küçük parıltı merak etmiyor musun?" Soğuk bir parmak çenemi kaldırıyor, böylece bir kez daha ona bakmak zorunda kalıyorum. Dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor. "Dün çalışma odama girerken de, Mösyö Marc'ın dükkânından çıkarken de aynı ifadeyi takınmıştınız, sanki sarkaçlı bir saatten ya da deniz mavisi ipekten daha güzel bir şey görmemiş gibiydiniz."

"Deniz mavisi ipek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu adada olan her şeyi biliyorum."

"Kulağa ne kadar kibirli geldiğini duyabiliyor musun?" Çenemi ondan uzaklaştırıyorum. "O saati güzel olduğu için masanda tutuyorsun, bu yüzden ona hayran olduğum için özür dilemeyeceğim ya da

-Ya da *romantikleştirmek*."

Kaşlarını çatıyor. "Ya pazardaki boynuzlu kurbağalar? Leş böcekleri? Onlar da güzel mi?"

İğrenme ve öfke arasında gidip gelerek ona bakıyorum. "Leş böcekleri mi?" Sonra kendimi hatırladım- "Beni mi *takip ediyordun*?"

"Sana söyledim" -özür dilemeyen bir omuz kaldırıyor- "Burada olan her şeyi biliyorum." Ona her şeyi bilen bilgisiyle *tam olarak* ne yapabileceğini söylemek için ağzımı açtığımda, dilini yumuşak bir şekilde tıklıyor ve benim üzerimden konuşuyor. "Seni zorlamak istemiyorum, Célie, ama bana yardım etmeyi reddedersen, çok az seçeneğim olacak. Öyle ya da böyle, o hayaletleri nasıl çağırdığını öğreneceğim."

Öyle ya da böyle.

Sertçe yutkunuyorum, geriye doğru bir adım atıyorum.

Açıklamasına gerek yok. Odessa sadece bir saat önce zihnimi ellerinde tuttu ve zorlama asla unutacağım bir deneyim değil. O eller Michal'a ait olsaydı neler olabileceğini düşünmek beni *ürpertiyor*-

Bu düşünceyle birlikte salonda doğal olmayan bir hava akımı oluşuyor ve ıslak tenimde minik buz sarkıtları bırakıyor. O tanıdık dokunuşla -başımdaki yenilenen basınçla- midem bulanıyor ve nefesimi tutup hayal ettiğim için dua ediyorum. "Gözlerin," diyor Michal usulca.

"Peki ya onlar?" Telaşla etrafımda yansıtıcı bir yüzey arıyorum ama bu sefil adadaki diğer her yerde olduğu gibi burada da yok. Bunun yerine ellerim işe yaramaz bir şekilde yüzümün yanında çırpınıyor. "Ne oldu? Onlarda bir sorun mu var?"

"Parlıyorlar." "Ne?"

Sonra tamamen başka biri konuşmaya başlar.

"Üçümüz tekrar ne zaman buluşacağız? Gök gürültüsünde mi, şimşekte mi, yağmurda mı?"

Michal' arkasında, ayak bileklerinde zincirler olan karanlık, opak cüppeli hayalet bir kadın sahneye çıkar. Elinde kendi kesik başını tutmaktadır. Yanında başka bir kadın titreşerek belirir, bu kadın zengin bir fırfır ve inci takılarla örtülüdür. Diğer hayaletin kafasını tutup izleyicilere sunarken, "Acele-gürültü bittiğinde," diye okur. "Savaş kaybedildiğinde ve kazanıldığında."

Kısa süre içinde kadife koltuklarda bir düzine figür daha belirir ve fısıltıları hafif bir gürültü yaratır.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Lütfen, hayır.

"Kesinlikle *olmaz*." Ardından, elinde bir kafatasını kılıç gibi tutan, muhteşem bıyıklı, iri yarı bir adam sahneye fırlıyor. *Gerçek* bir kafatası olması dışında -sağlam fildişi kemiğinden bir kafatası- hayali bir kafatası değil. Gözlerim hâlâ beni dikkatle izleyen Michal'e kayıyor. Onun siyah gözlerinde kendi gözlerimin yansımasını görüyorum; ürkütücü, parlayan gümüşten iki nokta. Sahnedeki figürlerin ışığıyla eşleşiyorlar. "Elaine, seni gülünç kadın, Dördüncü Perde, Birinci Sahne'deyiz-"

"Evet, *pekâlâ*." Bedensiz kafa kaşlarını çatıyor, gözlerini deviriyor ve ardından, "Başparmaklarımdan iğnesiyle, bu tarafa kötü bir şey geliyor."

"Shalott'un Leydisi'ni istiyordum," diye homurdanıyor en yakınımdaki figür -gözünde monokl, boynunda baltası olan bir adam- arkadaşına. Bakışlarımdan anlıyor gibi

Bir saniye sonra da koltuğunda dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim, mariée? Gözlerinizi dikip bakmak oldukça kaba bir davranış, biliyorsunuz."

Nefes almaya çalışıyorum, boğazımdaki düğümün yükselmesini engellemeye çalışıyorum. Çünkü adamın boynundaki o balta, kadının kesik başı... Varlıklarının başka nasıl bir açıklaması olabilir ki? Hayalet değilse, başka ne olabilirler? Şeytanlar mı? Hayal gücümün ürünü mü? Michal da aynı sanrıyı paylaşmıyorsa -gözlerimdeki gümüş sadece bir ışık oyunu değilse- bu çok gerçek. Çok gerçekler.

Sonunda, anlayış doğuyor ve onunla birlikte cam parçaları göğsümü dolduruyor gibi görünüyor.

Bana *mariée* dedi.

"Kazanı gören var mı?" Sahnede oturan iri yarı adam kaşlarını çatarak seyircilerin arasına bakar. "Pierre nerede? Onu *asla* sahne ustası yapmamalıydım-"

Bakışlarım Michal'e geri dönüyor, o da aniden ve tartışmasız bir şekilde kötünün iyisi oluyor. "Gitmemiz gerek. Lütfen, lütfen. Olmamalıyız-"

Ancak sesimi duyan salondaki tüm hayaletler yüzlerini bana dönüyor.

Bu kez daha güçlü ve daha soğuk olan bir başka cereyan tiyatroyu süpürürken hepsi sessizliğe gömülüyor. Avizenin kristalleri tepki olarak tepemde çınlıyor ve saçlarımdan bir tutam havalanarak doğal olmayan esintiyle yüzümde hafifçe dalgalanıyor. Michal ona bakıyor. Tüm vücudu hareketsizleşiyor, geriliyor. "Şimdi buradalar mı?" diye soruyor sessizce.

Başımdaki basınç patlayacak kadar artıyor, gözlerim sulanıyor ve yanıyor. Daha fazla rol yapamayacağım için kulaklarımı tutuyorum ve "Bana *gelin* diyorlar" diye fısıldıyorum.

Kaşları çatılır. "Neden?"

"Bilmiyorum-"

"Çok açık değil mi?" Sahnede, iri yarı adam ellerini kalçalarına koyuyor ve sert bir onaylamazlıkla bizi süzüyor. "Peçenin içindeki bıçak sensin, aptal çocuk ve muhtemelen oylanmamalısın. Ne de o seni arıyor."

"*Kim* arıyor?"

"Gölgelerdeki adam, tabii ki," diyor fırfırlı kadın.

"Yüzünü göremiyoruz," diyor iri yarı adam, "ama gazabını kesinlikle hissedebiliyoruz."

Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve kendime hakim olmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Onlardan korkmayacağım. Michal'ın da dediği gibi, burası âlemler arasındaki dokuda bir yırtık. Burada ölüm kol geziyor. Pek çok kişi öldü ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Uyarılarına rağmen, bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok. Bunların hepsi büyük bir tesadüf.

"Gerçekten burada olmamanız gerekiyor, mariée," diyor boynunda balta olan adam sinirli bir şekilde. "Burayı terk etmelisin ve bunu hemen yapmalısın. Seni bulmasını mı istiyorsun? Bulursa ne olacağını biliyor musun?"

Kalbim acınası bir şekilde çöktü.

Ama *beni* tanıyor gibiler - Michal'i değil, beni - ve yaklaştıkça sesleri daha da ısrarcı hale geliyor, etrafımda, yankılanıyor ve görmezden gelinmesi imkansız hale geliyor. Tıpkı Filippa'nın tabutundaki gibi. Gerçekten de, kafası kesilmiş kadın çok geçmeden koridorda ilerliyor, başını bir eliyle tutuyor ve gözleri gümüş bir ateşle yanıyor. "Masum bir çiçek gibi *görünmelisin* Célie Tremblay, ama onun altındaki yılan olmalısın."

"*Yılan ol*," diye bir başka hayalet. "Şimdi git," diye hırılıyor bir başkası.

"Ben"-zorlama derin nefes alır, I ŞOK aşağı
 benim panik

-"Michal, lütfen, gerçekten yapmamız gerek-"

"Kaç kişi geldi?" Sesi aciliyetle yükselse de geriye doğru sendeliyorum, ondan ve *onlardan* uzaklaşıyorum, cevap veremiyorum ve yardım edemiyorum. Çünkü hayaletler beni burada *istemiyor*. Ne kadar uzun kalırsam, dokunuşları o kadar soğuk oluyor - vampirlerden daha soğuk, *buzdan* daha soğuk. Bu dünyada var olamayacak kadar soğuk. Dişlerim çaresizce gıcırıyor. "Neredeler?" diye soruyor, şimdi daha yüksek sesle. "Ne diyorlar?" Sonra, aniden hırçınlaşarak-"Neden onları *göremiyorum*?"

Onları göremiyor. Bunun farkına varmak son umudumu da eziyor ve nefesim kesiliyor, hızlanıyor, acı veriyor, sığlaşıyor ve- *Aman Tanrım.* Belli belirsiz, konuştuğunu duyabiliyorum ama sözleri nüfuz etmiyor. Artık geçmiyor. Korkunç bir ses sesini bastırıyor, her geçen saniye daha da yükseliyor.

Michal hayaletleri göremiyorsa, duyamıyorsa, haklı olmalı. Bir şekilde, bir şekilde, buna ben sebep oldum. Onları ben *çağırdım* ve şimdi geri gönderemiyorum. Buraya benim için geldiler. *Ben* gelinim, ve-ve-

"Burayı terk edin, mariée," diye tıslıyor baltalı adam.

"Saklanmalısın," diyor kafası kesilmiş kadın.

Sahne amirinin sesi bir haykırışa dönüşür. "Saklanmalısın-"

Kollarımı başıma sararken, acı kafatasımı ikiye bölerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Bu tiyatroda öleceğim, beni zamanın sonuna kadar ölü şairleri okumaya zorlayacaklar. Bu düşünceyle birlikte histerik kahkahalar yükseliyor, ta ki ben ağlıyor muyum, çığlık mı atıyorum yoksa herhangi bir ses mi çıkarıyorum anlayamayana kadar.

Michal'in alçak ve gergin sesi sanki bir tünelden geçerek bana ulaşıyor.

"Célie. Gözlerini aç."

İçgüdüsel olarak emre itaat ettiğimde onu öncekinden çok daha yakınımda ve hareketsiz buluyorum. Tamamen ve tamamen hareketsiz. Boğazıma bakarken gözlerinin siyahı genişliyor gibi görünüyor ve çenesi sanki nefes almamaya çalışıyormuş gibi yerine kilitleniyor. Bir an daha konuşmadı. Sonra, sıkılmış dişlerinin arasından- "Aşırı nefes alıyorsun. Sakinleşmen gerek."

"Ben-ben-ben yapamam-"

"Eğer kalp atış hızını düşürmezsen," diyor eşit bir şekilde, "üç mil yarıçapındaki tüm vampirler bu tiyatroya akın edecek. *Hayır*" -eliyle kolumu kavrarken söylediği kelime keskin ve ölümcül- "sakın kaçma. *Asla* kaçma. Kaçacaklar.

seni kovalayacaklar, yakalayacaklar ve öldürecekler. Şimdi. Nefes almaya odaklan."

Nefesime odaklan. Başımı sallıyorum, başım dönene, görüşümdeki siyahlık solmaya başlayana kadar hava yutuyorum. Michal'in yaklaşmasıyla hayaletler geri çekiliyor, acı acı mırıldanıyorlar. Bir açıklama yaparken boğuluyorum. "*Gitmemizi istiyorlar-*"

"Burnundan gir ve ağzından çık, Célie."

Dediğini yapıyorum, yüzüne, çenesinin sert çizgisine . Hâlâ nefes almıyor. Hareket etmiyor. Tekrar başımı salladığımda - şimdi daha sakin- kolumu bırakıyor ve geriye doğru adım atıyor. Hayaletler yavaş yavaş yerlerine yerleşirken derin bir nefes daha alıyorum. Sahne amiri bana doğru isteksiz bir bakış atarak düzeni sağlamak için sesleniyor. "Lütfen çıkın," diyor ve Michal kapıya doğru ilerlediğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacağım.

Ancak ben takip edemedim, brokar perdenin ötesindeki karanlıktan başka bir ses çıkıyor. Diğerlerinden daha zayıf. kadar zayıf ki hayal edebiliyorum. *Buraya gel, tatlım. Ne kadar sevimli küçük bir bebek.*

Bir bandın kopması gibi karanlık geri dönüyor ve yüzüstü Michal'ın göğsüne yığılıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Zor Bir Gün

Rüyam soğuk.

Yatağımdan kalkıp garip odaya bakarken kirpiklerime, dudaklarıma buz yapışmış gibi görünüyor. Tanıdık geliyor - tanımam gereken bir yer gibi - ama burası çocuk odası değil. Requiem de değil. Her ikisi de parlak mavi olan düzgün bir palto ve etek gardırobun içinde asılı duruyor ve odanın öbür ucundan şömine neşeyle çıtırdıyor, sıcaklık yerine soğukluk yayıyor ve duvarlara garip bir ışık saçıyor. Parmaklarımin arasında dans etmesini izlemek için elimi kaldırıyorum. Havada olduğu gibi, bu ışık da dokunulduğunda keskin bir his veriyor, elinizi kara daldırmak gibi.

Chasseur Kulesi.

Düşünce anında, zahmetsizce gelir ve bir farkındalığın kanatları üzerinde bir diğeri gelir: Bu odada yalnız değilim.

Başım havadan daha hafif ve ince bir maddenin içinde asılı kalmış gibi dönüyor ama nefes almakta zorlanmıyorum. Yanımdaki yatakta iki genç kadın yüzleri asık ve endişeli bir şekilde oturuyor. Üçüncü bir kadına bakıyorlar.

-bu kadın daha yaşlı, uzun siyah saçları şakaklarında ağarmaya başlamış- kapının yanındaki küçük masayı karıştırıyor. "*Bir şeyler* olmalı," diye mırıldanıyor kadın acı acı, diğerlerinden çok kendi kendine. "Doğru düzgün bakmış olamazsınız."

Genç kadınlar birbirlerine kederli bir bakış atarlar.

"Belki de haklısınız, Madam Tremblay," diyor ilki, aytaşı yüzüğü parmağının etrafında döndürerek.

İkincisi yaralı ellerini kucağında kenetliyor. "Muhtemelen bir şey kaçırdık."

Lou ve Coco.

Yine, bu kadınları tanıdığım gerçeği gibi, bilgi de basitçe kristalleşiyor. Onlara arkadaşım diyorum. Bunun farkına vardığımda içimdeki beklenti canlanıyor ve ayağa fırlayıp yatağın etrafından dolanarak onlarla yüzleşiyorum. Sanki varlığını hissetmiş gibi Lou kaşlarını hafifçe çatarak sertleşiyor ama bana bakmıyor. Hiçbiri bakmıyor. Bunun beni üzüp üzmeyeceğinden emin değilim. Aslında, bir şey hissetmem gerektiğinden de emin değilim, bu yüzden onun yerine uysalca oturuyorum.

Yatağın ayak ucunda, buruşuk yeşil bir yorgan kenardan taşıyor. Kimse katlamıyor. Kimse dokunmuyor bile.

Bu şekilde bırakmış olmalıyım, birden fark ettim. Ama neden tamir etmediler ki?

Madam Tremblay -hayır, *Maman*- bildik büzülmüş dudaklarıyla *doğrulur*. Lou ya da Coco çizginin dışına çıkmaya cüret ederse bir dizi eleştiri sözü veriyorlar. Neyse ki kızlar sessiz kalıyor ve Maman'ın masanın üzerine kitaplar, mücevherler ve iki altın maymuncuk yağmasını izliyorlar. "Chasseurs önümüzdeki yıl bizden *sıfır* bağış beklemeli. Bunların hepsi işe yaramaz." Maman çekmeceyi çok hızlı çekip çıkarıyor ve işaret parmağından kan fışkırınca tıslıyor, bir tahta parçası beyaz bir teslim bayrağı gibi derisinden dışarı çıkıyor.

"Madam Tremblay," diye mırıldanıyor Lou sessizce, "lütfen birimizin sizi iyileştirmesine izin verin-"

"Kesinlikle hayır." Maman saçlarını yana tarayarak *doğruldu* ve kan gri olanları kızıla boyadı. "Dürüstlüğümü bağışlayın ama büyü ... şey, *iğrenç* bir şey. Aslında, en başta bu karmaşanın içinde olmamızın nedeni de bu. Bir *hafta*," diye öfkelenildi. "Kızım bir *haftadır* kayıp ve onu geri getirme konusunda ne gibi bir ilerleme kaydettiniz?"

"Söz veriyorum, Belterra'yı o muhteşem el çantana sığdırabileceğinden çok daha fazla gözle arıyoruz." Lou zayıf bir gülümseme sunuyor -gergin bir gülümseme- ve aytaşı yüzüğünü o kadar sıkıyor ki etini eritmeye başlıyor. Coco uzanıp onun elini tutuyor. Lou'nun teni anında yatışır ve yüzük önceki kusursuz şekline geri döner.

Ancak birbirlerinin ellerini bırakmazlar.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarının görüntüsü beni hem rahatlık hem de özlem duygusuyla dolduruyor.

Maman çekmeceyi yerine itiyor ve masanın üstündeki rafta *kitaplar* -benim kitaplarım- tehlikeli bir şekilde sallanırken masa sallanıyor. Ancak neredeyse sihirli bir şekilde bir santim geriye, çıkıntıdan uzağa kayıyorlar.

Maman hala farkındadır, omuzlarını dikleştirir ve öfkeyle çenesini kaldırır. "Onaylamıyorum. Siz ve sizin *Dames Blanches* 'larınız her ne yapıyorsanız, *onaylamıyorum*."

"Onaylamana gerek yok," diyor Coco. Başka biri olsa bu cümleyi nefesinin altında kurardı -muhtemelen bir göz devirmeyle birlikte- ama o Maman'ın bakışlarına doğrudan karşılık veriyor. "Célie'yi bulmayı biz de en az sizin kadar istiyoruz Madam Tremblay ve bulana kadar *ne gerekiyorsa* yapacağız. Buna büyü kullanmak da dahil. Başka bir seçenek yok."

Célie'yi bul.

Célie'yi buldun mu?

Kafa karışıklığı taze kar taneleri gibi kafamın etrafında dans ediyor. Ben buradayken neden beni bulmaları gerektiğini anlayamıyorum. Arkadaşlarıma yaklaşıp elimi onlarınkinin üzerine koyuyorum. Lou doğruldu, kısık gözlerle Coco'ya baktı.

Belki de kafası karışan tek kişi ben değilimdir. "Buradayım," diye fısıldıyorum ona.

Sözlerim duvarlarda sekiyor ve sağır edici bir sessizliğin yankısıyla karşılaşıyor. İçinde oturuyorum, benim de bir şeyler yapıyor olmam gerektiğinden eminim. Bir şey mi arıyorsunuz? Hayır, belki de

doğru değil. Belki de *üzgün* olmam gerekiyordur. Ama neden? Neden hatırlayamıyorum?

"*Bu konuda* anlaşılabiriz." Maman bir kez başını sallıyor, kısa ama tatmin olmuş görünüyor. "Kızımı geri istiyorum. Bedeli ne olursa olsun."

Coco Lou'yu bırakır ve ayağa kalkar. Maman'dan daha uzun duruyor ve Maman Coco'nun bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kalıyor. "Onu bulacağız, madam."

Annem göz kırptıyor ve ben dudaklarının gevşemesini, bıçak gibi keskin kelimeler savurmasını bekliyorum. Bunun yerine - bütün şaşkınlığıma rağmen- gözleri pırıl pırıl parlıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. Çabucak siliyor ama arkadaşlarım yine de fark ediyor. Safir bir mendil hayali bir esintiyle odanın içinde sürükleniyor ve bir kelebek gibi Maman'ın omzuna konuyor. Mendili yerden alıyor ve masanın üzerine bırakıyor.

Lou bu sessiz azar karşısında umursamaz bir tavırla omuz silkse de, onu mavi-yeşil gözlerini karartan endişeyi fark edecek kadar iyi tanıyorum. "Kaybedip de kısa sürede bulamadığım hiçbir şey yok, Madam Tremblay. Kızınız da farklı olmayacak. Öyle ya da böyle onu bulacağız."

"Teşekkür ederim." Maman gözlerini masadan ayırıp kapıya doğru ilerlerken kapı çalınır. Bir kez, iki kez. Sonra üç, dört, beş kez.

Kendime rağmen gülümsüyorum.

Bu vuruşu daha önce onlarca kez duydum. Muhtemelen yüz kez. Jean Luc buna ihtiyacımız olduğunu söylemişti, kapımda kimin olduğunu, güvende olup olmadıklarını bilmenin bir yolu. Tabii ki, bunu kullanan tek kişi oydu. Ve sadece o güvendedi.

değil miydi?

Duygular boğazımda asit gibi yanıyor ama tam olarak ne hissettiğimi anlayamıyorum. Düşünmek için çok fazla acıtıyor, iltihaplanmaya bırakılmış enfekte bir yara gibi. Ona dokunamıyorum. Bu sadece daha da kötüleştirir.

Lou'nun bileğinin bir hareketiyle kapı açılır ve işte oradadır.

Jean Luc.

Mavi ve gümüşe bürünmüş, yanında pırıl pırıl bir Balisarda, annemi görünce gözleri açılıyor. "Madam Tremblay!" Hemen eğildi. "Bugün Kule'yi ziyaret edeceğinizi bilmiyordum. Siz . . . bir refakatçiniz olmalı. Frederic'i bulayım. Size yardımcı olabilir-"

"Gerek yok." Maman çenesini kaldırır ve Jean Luc'ten çok daha kısa boylu olmasına rağmen yine de ona dik dik bakmayı başarır. "Ve bu sosyal bir görüşme *değildi*. Soruşturmanız başarısız oluyor Kaptan. Benim de kendi soruşturmamı yürütme zamanım geldi."

Yüz ifadesi düştü. "Lütfen, Madam Tremblay, elimizden geleni yapıyoruz."

"Oh, sanırım öyleler." Maman isteksizce Lou ve Coco'yu işaret ediyor. "Ama son gördüğümde avcılarınız işe yaramaz bir tavuk sürüsü gibi tarlaları ve çalıları gagalıyorlardı."

İrkildi ve gözlerini hızla başka yöne çevirdi. "Belterra'nın her karışını aramaları emredildi. Buna tarım arazileri de dahil."

"Kızım bir kile *yaban mersininin* içine *saklanmadı*." Sesi çatlar ve yanaklarından üç damla gözyaşı daha süzülür. Hâlâ eşikte duran Jean Luc, ona hızlı bir bakış atma riskini göze alır. Kadının gözyaşlarını görünce ağzı açık kalır.

Lou sessizliği sessiz bir "Doğru" ile doldurmaya çalışır. Sonra- "Célie elbiselerini lekeleme riskini asla almazdı.

-Üniforma, önlük ya da başka bir şey."

"Hiçbir şey onu daha vahşi yapamazdı," diye katılıyor Coco.

Jean Luc onlara gözlerini devirir, ancak Maman parmağını ona uzattığında durur. "Kendinize hangi unvanla hitap ettiğiniz umurumda değil. Kaptan ya da nişanlı olmanız da *umurumda* değil. Eğer kızımı bulamazsanız, bu kule sökülüp çıra olarak kullanılana kadar rahat etmeyeceğim."

Benim asla taklit edemeyeceğim bir zarafetle yanından geçip gidiyor, öfkesi bıçak gibi keskin. Koridora doğru ilerlerken eteklerini kaldırıyor, tekrar dikleşiyor, duruşu kusursuz ve omurgası kaskatı. Mükemmel bir portre duruşu. Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Eee?"

"Evet, Madam Tremblay." Jean Luc tekrar eğilir ve sağ elini kalbinin üzerine kaldırarak sessiz bir söz verir. "Arabanıza kadar size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır, yapmazdım."

Maman başka bir şey söylemeden oradan ayrılır ve Maman virajda gözden kaybolduğunda Jean Luc kapı pervazına yığılır. Terden kayganlaşmış alnı koluna dayanmıştır.

"Zor bir gün müydü?" Coco tatlı tatlı soruyor.

Çok tatlı. Kelimeler dilimde şeker gibi eriyip gidiyor.

Jean Luc başını kaldırıp bakmaya zahmet etmez. "Başlama."

"Ah, ne yazık." İnci gibi beyaz dişlerinin hepsini arka arkaya göstererek gülümsemeden önce dilini hafifçe şaklatıyor. "Gördüğünüz gibi, tüm günümüzü kuşları sınırlarda şüpheli gemileri aramaya ikna etmeye, domuzları Célie'nin kokusunu lanet olası bir yer mantarı gibi tanımaları için büyülemeye ve - ah, başka ne var?" Çenesine vuruyor. "Doğru ya. Son bir saatimizi Célie'nin kederli annesiyle bu odada mahsur kalarak geçirdik, o da biz scry yapmak için kişisel bir eşya ararken ortaya çıktı!"

"Kesin şunu." Jean Luc bir elini Balisarda'sına götürür, sanki güç almak için onu tutuyormuş gibi. "Hiçbir şey yapmamışım gibi davranma. Son *bir haftadır* ne yiyebildim, ne içebildim, ne de uyuyabildim. Tüm varlığım nişanımı bulmak üzerine kurulu."

Coco kuru, esprisiz bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. "Acı *mı* çekiyorsun? Sadece sen ve sırların yüzünden kaçtığının farkında mısın?" Lou yine kaşlarını çatarak yataktan kalkarken, Coco bir yılan gibi kıvrak adımlarla ilerliyor. Çilli yüzünde tuhaf görünüyor. "Bunların hiçbirisi

ona gerçeği söyleseydin ne olurdu? Neyi kanıtlamaya çalışıyordun?"

Jean Luc'un eli Balisarda'nın kabzasında kenetlenir. "Fark etmediyseniz söyleyeyim, o kaçmadı. *Kaçırıldı*, bu da onu korumaya çalışmak için her hakka sahip olduğum anlamına geliyor.

_"

"Hayır, yapmadın Jean," der Lou. "Hiçbirimiz yapmadık. Yanılmışız."

Ve onunla aynı fikirde olmam gerektiğini biliyorum. Ağzımı açıp kendimi savunmalıyım - bir şekilde varlığımı ortaya koymalıyım - ama hiçbiri beni duyamıyor. Zaten savaşıacak enerjim de yok. Belki de hiç . İşte bu, farkına varıyorum, bir an için zafer kazanıyorum. *İşte bu.*

Bu yatağın üzerinde otururken içimden tek bir duygu geçiyor. Yatağımın üzerinde.

Bitkinlik.

Yorgun hissediyorum.

Şimdi bunu kabul ettiğim için, diğer duygular denizde kopan bir fırtına gibi ortaya çıkıyor, ama ilk kez onları bastırma yeteneğine sahibim. Ve bu bana cennet gibi geliyor. Bu dünyada en çok değer verdiğim üç insanın benim üzerimden tartışmalarını - o gece nerede olmam ya da olmamam gerektiği, ne yapmam ya da yapmamam gerektiği hakkında - büyülenmiş bir şekilde izleyebiliyorum. Sesleri her kelimede daha da öfkeleniyor, daha da yükseliyor, ta ki arkadaşlarımı değil de tamamen yabancıları andırana kadar. Onları tanıyamıyorum.

Kendimi tanıyamıyorum.

Ancak kesin olan bir şey vardı: Her ne yanlış yapıyordum.

Jean Luc sonunda başını sallayarak ve onlara ters ters bakarak, "Buraya kavgaya girmeye gelmedim," dedi. Kendini kapıya yaslanmaya zorlarken omuzlarındaki, kollarındaki kaslar gerginlik yayıyor. Nefes almak, nefes vermek. Bu anlamsız tartışmadan uzaklaşmak için.

"Biz de öyle." Lou cevap olarak kollarını kavuşturuyor ve düğmelerden biri anında Jean Luc'un paltosundan fırlayarak ayaklarının arasına düşüyor. "Eğer gerçekten kavga ediyor olsaydık, Coco ve ben kazanırdık."

"Tabii ki yaparsın." Jean Luc düğmesini eline alıyor, koridorun iki yanına bakarken parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Şimdi arkadaşlarımla gözleriyle karşılaşmayacak. Onların yanından geçip odaya da bakmıyor. "Yorgan," diyor sonunda, iç çekerek. "Célie onu çocuk odasından buraya getirdi. Kazı yapmana yardımcı olur."

Lou ona tekrar bakar. "Elbette. Mavinin o iğrenç tonunda olmayan tek şey bu."

"Avcılara daha fazla saygı duymalısınız. Hepsi aramaya yardım etmek için gönüllü oldu. Yeni katılanlar bile var."

"Hadi bir anlaşma yapalım." Lou ona alaycı bir el uzatır. "Arkadaşım bulunduktan *sonra* saygı göreceğim. Bu senin için uygun mu?"

"*Deniyorum.*" Jean Luc kendi elini yüzüne götürüyor ve vücudundaki gerginlik aniden azalıyor. "Onu seviyorum, tamam mı? Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Yorganı almak için geri çekilen Coco, onu göğsüne sıkıca bastırıyor. Gözleri hâlâ şiddet tehdidi savuruyor. "Bu odada değil, o yüzden başka bir yere bakmakta özgürsünüz."

"Evet, arama kurtarma için doğru taktiğin kapı aralıklarında oylanmak olduğundan emin değilim." Lou ayağını yere vuruyor ve bir başka şimşek çakmasından saniyeler önce gök gürültüsü gibi bir ses çıkıyor. "Ne *istiyorsun* Jean?"

Jean Luc çenesini sıkar. Bakışları Coco'nun elindeki yorgana takılır. Sonra- "Yeni bir gelişme oldu."

"Ne?" Coco bu sözler üzerine ileri atılıyor, hafifçe tökezliyor -onu ilk kez böyle görüyorum- ve endişeli bir el ve iri gözlerle onu sabitleyen Lou'ya çarpıyor.

"Nerede o?" Lou fısıldar. "Ne duydun?"

Jean Luc kendi gözlerini yorganımdan ayırıyor ve sonunda onların bakışlarıyla buluşuyor. Kaşları çatıldı. "Mesele Célie değil. Bu-" Yutkundu. "Ailenin büyü kitabıyla ilgili, Cosette. O kayıp. Biri onu çalmış," diye sessizce bitirdi.

Coco birkaç saniye boyunca ona bakar.

Sonra küfrediyor -yüksek sesle ve acımasızca- Lou odaya bir öfke dalgası yayıyor. Kitaplarım teker teker raftan düşüyor ve yerde bir yığın haline geliyor. Maymuncuklarım yatağın altına yuvarlanıp gözden kayboluyor. Ayağa fırlıyorum, onları toplamak için acele ediyorum, ama -çaresizce onlara doğru hamle yapıyorum- parmaklarım metalin içinden geçiyor. Tekrar deniyorum. Ve tekrar. Her seferinde ellerim tutmayı reddediyor ve derime küçük soğuk iğneler batıyor.

Görünüşe göre burada hiçbir şeye dokunamıyorum.

Neden burada hiçbir şeye dokunamıyorum?

Ve bu konuda neden beni duyamıyorlar? Neden beni *göremiyorlar*? Neden onlarla hiç konuşamıyorum?

Sonunda kendi hayal kırıklığımdan kurtuluyorum ve deri ciltli bir peri masalının sırtına tekme atıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde hareket ediyor - sadece birazcık, sadece sayfaları karıştıracak kadar. Ancak kimsenin fark edeceği kadar değil. Ve ben Buna kızıyorum. Ve *üzgün*. Ve-ve-

Bir düzine duygu daha göğsümün içine çarpan bir dalga gibi birleşiyor, odağımı bozacak kadar güçlü. Karnımdaki bir bant gibi kopup beni başka bir yere çekiyor. *Burada olmayan bir yere*. Önümdeki sahne -Lou, Coco, Jean Luc, odam- siyah ve griden oluşan bir gökkuşağına dönüşene kadar görüşümü bulanıklaştırıyor. Ulaşabildiğim her şeye tutunmaya çalışıyorum; masaya, yatağa, hatta çaresiz bir çığlıkla yere uzanıyorum. Çünkü henüz gidemem. Arkadaşlarım beni arıyor ve *ben gidemiyorum*.

"Lou! Coco!" Onlara el sallamak için ellerimi kaldırıyorum ama bu bir hata. Oda ile bağlantımı kaybettiğim anda, o çekme hissi yoğunlaşıyor ve şimdi onu bulamıyorum. Yeterince güçlü değilim. "Ben buradayım. Lütfen, *lütfe*n, buradayım!" Benim

Ses, sanki suyun altında ılık atıyormuşum gibi, kendi kulaklarım için bile sessiz bir şekilde uzaklaşıyor.

Gördüğüm son şey Lou'nun karanlıkta bir şekilde yüzümü bulan gözleri oluyor ve derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Yirminci Bölüm

Bir Uyarı

Uyandığımda göz kapaklarımın arkasında altın rengi ışık dans ediyor... ki bunu yavaşça yapıyorum. Yavaşça. Her neredeysem orası çok güzel ve sıcak; balmumu mumları ve yaz balı gibi kız kardeşimin kokusunu taşıyor. Gözlerimi açmak istemeyerek battaniyenin altında daha derine gömülüyorum ve yanağımı ipek gibi hissettiren şeye sürtüyorum. Bir tutam saç burnumu gıcıklıyor ve derin bir memnuniyetle iç çekiyorum.

Sonra tiyatroyu, hayaletleri, *Michal*'i hatırlıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Binlerce mum odamın her yüzeyini kaplıyor. Büyük merdiveni takip ediyor, ipek paravanları , kabarık koltukların etrafındaki zemini çevreliyorlar. Ocakta bir ateş neşeyle çıtırdıyor ve asma katta dal dal piriç şamdanlar birbirine dolanıyor, fitilleri yaldızlı çerçeveli bir galeriyi aydınlatıyor. Karanlık daha önce onları gizlemiş olsa da, portreler pencerelerin etrafındaki duvarın her santimini kaplıyor. Her yüz muhteşem ve zarif.

Huşu içinde doğruldum ve bir zamanlar tozla kaplı olan siyah çarşaf

-Kalçalarıma doğru kayıyor. Artık yasemin kokuyorlar. *Ben* ise hâlâ yağmur suyu ve şıra kokuyorum. Burnumu kırıstırarak nemli elbisemi incelemek için çarşafı kaldırıyorum; etek ucunda çamur lekeleri var ve buruşuk dantel muhtemelen sonsuza dek mahvolmuş. *Olağanüstü*. Kendimi yastığa geri atarak, "Odessa beni öldürecek," diye mırıldanıyorum.

Şöminenin üzerindeki saatin her tik takını sayarak birkaç dakika daha orada yatıyorum. Kaçınılmaz olandan korkuyorum - kalkmam, devam etmem, Michal ve onun vampir adasıyla tekrar yüzleşmem gerektiğinden. Tüm Cadılar Bayramı Arifesi giderek yaklaşıyor ve öğrendiğim tek şey vampirlerin gümüşten nefret *edebileceği*.

İnleyerek, kitapların aşılmaz duvarıyla yüzleşmek için yuvarlanıyorum.

Dimitri ve Odessa elimde olmadığına göre geriye tek bir seçenek kalıyor ve mum ışığını boşa harcamamalıyım. Ancak gözlerim kanayana kadar soğan derisi sayfaları karıştırma düşüncesi içimde çılgılık atma isteği uyandırıyor. Yüzümü buruşturarak battaniyeyi itiyorum ve kendimi yataktan kaymaya zorluyorum. Halı da yeni fırçalanmış. Kitap raflarına doğru ilerlerken, parmaklarımı sonsuz kitapların arasında gezdirirken çıplak ayak parmaklarımın altında hafif bir nem hissediyorum.

Ve hala Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur'da.

Eski, soyulmuş harflere bakarken sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

Aptal olma. Zihnimin mantıklı kısmı bu fikri anında reddediyor ve elim omurgamdan düşüyor. Tiyatronun içindeki hayaletler durumlarını gayet açık bir şekilde ortaya koymuşlardı; gitmem, kaçmam ya da sonuçlarına katlanmam gerekiyordu. Şimdi istesem bile bana yardım etmeyecekleri kesin. Ancak . . .

Kitabı raftan alıp kendimi yumuşak koltuklardan birine atıyorum ve kapağını inceliyorum. Sormamak daha aptalca olurdu, değil mi? Vampirler hakkında bilgiye ihtiyacım var ve bunu bana onlar verebilir. Ayrıca, kaçıp Michal'a söyleyecek halleri de yok. Michal onları göremez. Onları benden başka *kimse* göremez, bu da hayaletlerin mükemmel müttefikler olacağı anlamına geliyor. Doğru, onlarla en son iletişim kurduğumda bayılmışım ama onlarla tiyatrodaki karşılaşmaya hazır değildim. *Gerçek* olduklarını bile düşünmemiştim.

Bu sefer farklı olabilir.

Bu düşünceyle birlikte şaşırtıcı bir açıklama daha geldi - her iki karşılaşmamızda da hayaletler bana zarar vermeye çalışmadı. Tam olarak değil. Gözümü korkutmaya, ürkütmeye çalıştılar ama bana karşı tek bir parmak bile kaldırmadılar. Elim soyulmuş harflerin üzerinde, *Ölü'nün D'sinin* izini sürüyor.

Bana karşı parmak kaldırabilirler mi? Bana dokunabilirler mi?

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum -ummaya bile cesaret edemiyorum- ama başımda bir ağrı, hayalet gibi bir ışık, ürkütücü bir varlık ya da herhangi bir ses yok. "Alo?" Yavaşça sesleniyorum. Kimse cevap vermiyor. *Tabii ki* kimse cevap vermiyor ve neden versinler ki? Ben de durumumu açıkça belirttim.

Acaba onları çeken sizin duygularınız mı? Güçlü hissedilen herhangi bir duygu olabilir mi?

Ama insan güçlü duyguları nasıl zorlar?

Bu fikri bir kenara bırakıp *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur'u* açıyorum ve sayfalara göz gezdiriyorum.

Elbette âlemler teorisi okült alimleri tarafından uzun süredir tartışılan bir konudur. Çoğu âlemlerin birlikte var olduğu ya da daha doğrusu bir soğanın yaprağı gibi birbirine katlandığı konusunda hemfikirdir - katmanlı, özdeş, izole edilmesi imkânsız ama kimlik olarak ayrı. Bu nedenle, yaşayanların ve ölülerin diyarları birbirinin üzerinde hüküm sürer. Her iki âlemin sakinleri de nadiren ikisi arasında geçiş yapar -aynı fiziksel mekânı paylaşmalarına rağmen- ve geçiş yapanlar da asla iyileşemez.

Tek kelime daha okumadan kitabı kapattım. Çoğunu anladığımdan değil. Gerçi *haç çıkaranlar asla iyileşemiyor* - bu kısım yeterince açık görünüyor. Kitabı yavaşça yan sehpa koyuyorum, avuç içlerimi eteğime siliyorum ve bunların hepsinin varsayım olduğunu düşünerek kendimi rahatlatıyorum. Vampirler bile bu garip yeni yeteneğimin nasıl çalıştığını bilmiyor. Bu *akademisyenler* muhtemelen daha da azını kavriyorlar.

Belki de hayaletlerden ortaya çıkmalarını *isteyebilirim*.

Kendimi gülünç hissederek boğazımı temizledim ve kibar bir sorgulama tonuna büründüm. "Orada biri varsa, lütfen kendini gösterebilir mi? Sizinle konuşmak istiyorum."

Hala kimse konuşmayınca ellerimi birbirine kenetleyip tekrar deniyorum. "Ortaya çıkma konusundaki isteksizliğinizi anlıyorum ama sanırım hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Sizin yardımınızla bu adadan çok daha çabuk ayrılabilceğim - hatta çok akıllıca davranırsak bu gece. Sadece birlikte çalışmamız gerekiyor."

Sessizlik.

Kızgınlık sabrımı taşırmaya başladı. "Requiem'deki gümüş hakkında bilgi edinmem gerekiyor. Bundan bahsettiğimde buradaki herkes kaçamak cevaplar veriyor ama sanırım hayaletler vampirlerin dostu değil." Bir ürperti bastırarak ekliyorum, "Michal muhtemelen seni ve aileni burada kandırdığında o baltayı boynuna kendisi sapladı." Yine sessizlik. "Belki de gümüş ona karşı bir silah olabilir? Mösyö Marc kardeşini zehirlediğinden bahsetmişti, sanırım bu vampirlerin ölebileceği anlamına geliyor. Tabii zehir D'Artagnan'ı bir şekilde zayıflatmadıysa? Bir kedinin bedenine bir ruh nasıl hapsedilir?"

Yine de kimse cevap vermeyince omuzlarımı dikleştiriyorum, çenemi kaldırıyorum ve boş odaya kaşlarımı çatıyorum. Hayaletler buradaysa ve görünmeden dinliyorlarsa, konuşmanın kendi paylarına düşen kısmına katılmayı kesinlikle umursamıyorlar. "Zorluk çıkarmak için bir neden yok, biliyorsunuz," diyorum onlara sinirli bir şekilde. "Geldiğimden beri tek yaptığınız beni korkutmak -nasıl *dinlemem* ve nasıl *gitmem* gerektiği hakkında zırvalayıp duruyorsunuz- ama burada bunları yapmak için gerçek bir fırsat sunuyorum ve siz beni görmezden gelmeyi seçiyorsunuz. Bu tamamen aptalca bir davranış."

Şömine sadece saatin sesi geliyor. Bitip odayı bir kez daha sessizliğe gömdüğünde, saniye ibresinin her sabit *tik tak*nda ateşim .

Sabrımı tamamen kaybederek *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur*'u *elime* aldım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

Beklediğim gibi yatak direğine çarpıyor. Aslında hiç de çarpıyor ve kapağın köşesinin havayı *delip* geçerek odanın eterini yırtıp uzanmış bir elin içinde kaybolmasını inanamayarak izliyorum. "Anneni o ağızla mı öpüyorsun?" diye soruyor hafif, kadınsı bir ses ve tanıdık bir baş, yatak odamla başka bir yer arasındaki doğaçlama yarıktaki belirmek için eğiliyor.

Bir gıcirtıyla geri çekiliyorum ama artık çok geç.

Yatağımın yanındaki garip yarık yayılmaya devam ediyor, açık bir ağza dönüşüyor ve onunla birlikte odanın sıcaklığı da düşüyor. Hava inceliyor ve keskinleşiyor, ta ki ben zorlukla nefes alabilinceye, ciğerlerim çökme tehlikesi geçirinceye, gerçeklik bulanık renkleri ve titrek ürkütücü ışığıyla rüya gibi bir sayıklamaya dönüşünceye kadar. Gerçekten de -duman yerine- küller mum alevinden sürükleniyor gibi görünüyor. Saçlarıma kar gibi düşüyor.

Bir hayalet ayaklıklarımın demir kıvrımlarına tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, dikkatle bana bakıyor.

"Sensin," diye fısıldıyorum, gözlerimi bir kez daha odanın içinde gezdirmeden önce tanıyarak açıyorum. *Çünkü işe yaramıştı. İşe yaramış olmalı,* yine de kulaklarımda basınç, başımda bir ağrı hissetmiyorum. "İlk gece anahtar deliğimden bakan sendin. Benimle konuştun."

Kadının kahkahası rüzgârdaki çan sesleri gibi parlak ve bulaşıcıdır ve kara gözleri muziplikle parıldar. "Anahtar deliklerinden bakmayı edepsizlik gibi gösteriyorsun. Hiç denediniz mi? Yapmayı en çok sevdiğim şeydir."

"Ne? Hayır. Hayır, almadım." Nefesim şimdi daha kolay geliyor, burada nefes almama hiç gerek olmadığına dair sinsi bir şüpheyile birlikte. *Burası* her . "Özür dilerim ama *neredeyim* ben?"

"Perdenin arkasındasın tabii ki."

"Neyin içinden?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Kitabı bir kenara bırakıyor ve merakla başını eğerek beni süzüyor. Pürüzsüz teninden ve parlak saçlarından gençlik akıyor olsa da -uzun, kalın ve opak, muhtemelen hayattayken koyu kahverengi- onda belirgin bir şekilde zarif bir şey de var. Bilge bir şey. Benim yaşımda olabilir, evet, ya da belki birkaç yaş daha büyük. *Hayır*. Birkaç yaş daha mı genç? Karar vermeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Tiyatrodan sonra bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor. "Kimse açıklamadı mı?"

"Sorduğum için bağışlayın ama siz *kimsiniz*? Siz de mi tiyatroydunuz?"

Alay ediyor. "Kesinlikle hayır ve sen de . L'Ange de la Mort en iyi zamanlarda bile gürültülüdür, her türden kaba ve çirkin yaratıkla doludur. Ve benim adım Mila." Saçlarını yüzünden geriye doğru süpürerek büyük bir önem havasıyla duraklıyor. "Mila Vasiliev."

Mila Vasiliev.

Bu ismin benim için bir anlamı olduğu açık ama ne olduğu hakkında *hiçbir* fikrim olmadığı için cehaletimi gizlemek için reverans yapıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Mila Vasiliev."

"Ve seninle tanışmak için, Célie Tremblay."

Kusursuz bir reveransla yukarı doğru süpürmeden önce ışıltılı bir gülümseme yayıyor. Beni tam olarak *nasıl* tanıdığını sormak için ağzımı açsam da aniden taktik değiştirip doğrudan meselenin özüne dalıyorum. Dimitri ya da Odessa, hatta -Tanrı korusun- *başka* biri dönmeden önce kim bilir ne kadar zamanım var? "Michal, L'Ange de le Mort'un diyarlar arasındaki dokuda bir yırtık olduğunu söyledi. Hayaletleri bir şekilde oraya çağırmam için beni oraya götürdü."

Mila'nın gülümsemesi kaşlarını çatarak kayboluyor ve gözlerini devirdiğinde doğru hesapladığımı anlıyorum - en azından bu hayalet Michal'in dostu değil. "Bizi hiçbir yere *çağıramazsın*," diyor hoşnutsuzlukla. "Biz köpek değiliz. Hiçbir efendiye hesap vermeyiz ve çağrıldığımızda da gelmeyiz. Gördüğünüz gibi

Çünkü *siz bize* yaklaştınız, tersi değil."

Sert duruşuma kaşlarını kaldırdığında kendimi dizlerimi bükmeye, küller etrafımızda uçuşmaya devam ederken yumuşak sandalyenin kenarına oturmaya zorluyorum. "Ama sana yaklaşmadım. Aslına *bakarsanız, yaklaşmamak* için elimden geleni yapıyordum-"

"Elbette perdeyi yırtmak *istemediniz*." Yatağa geri dönmeden önce sert bir el sallıyor. Ya da daha doğrusu, birkaç santim üzerinde geziniyor. "Gerçekten de, duygularınızı bastırdığınızda ne bekliyorsunuz ki? Eninde sonunda bir yere gitmek zorundalar, biliyorsun ve bu diyar oldukça kullanışlı-"

"Bekle, *bekle*." Parmaklarımı kucağımda kavırıyorum, eklemelerim beyazlaşıyor ve koltuğumda öne doğru eğiliyorum. Başım mucizevi bir şekilde ağrımasa da, peçeden ve diğer her şeyden bahsederkenki rahatlığı karşısında dönmeye başlıyor. "Yavaş . *Bu* âlem derken neyi kastediyorsun? Kaç tane diyar var? Kitapta az önce yaşayanlar ve ölümler âlemlinden bahsedildi-"

"Söz konusu kitabın yazarları muhtemelen kitabın yazıldığı dönemde hayattaydı. Nasıl olur da öbür dünyanın karmaşıklığı konusunda otorite olduklarını iddia edebilirler?" Avucundaki devasa kitabı tartarken parlak, bulaşıcı bir kahkaha daha atıyor. Rastgele bir sayfayı açtığında, geniş, açık ağızlı bir kafatası illüstrasyonu bize bakıyor. Gözlerimi hızla başka tarafa çeviriyorum. "*Ben* bile anlamıyorum ve ben tamamen ölüyüm. Bildiğim tek şey" -ben inanamayarak sözünü kesmek için ağzımı açtığımda daha yüksek sesle konuşuyor- "bu âlem, *benim* âlemim, bir tür aracı görevi görüyor. Yaşayanlar ve ölümler âlemleri arasında yer alır ve bu nedenle biz ruhlr hem sizin âleminize hem de ... ötesine bakışlar görebiliriz."

"Ötesinde," diye tekrarlıyorum boş boş.

Sanki *sonsuzluğun* tamamını tartışmıyormuşuz gibi başını sallıyor ve kafatasını inceliyor.

İki basit cümleyle tüm inancımı ve antlaşmamı sorgulamaya başladım. "Sizin diyarınız çok daha net elbette, çünkü biz zaten orada yaşadık ve ikisi neredeyse aynı." Kitabı kapadı. "Ama buraya hayat hakkında konuşmaya gelmediniz, değil mi? Bence tam tersi."

Ölüm.

Elbette, hayaletlerle görüşmek istememin sebebi de ölümdü. *Odaklan, Célie*. Parmaklarımı eteğimden çekmeye, dizlerimdeki garip külün tozunu almaya ve omuzlarımı dikleştirmeye zorluyorum kendimi. Tüm bunlara rağmen -Bu *dikkat dağınıklığında* Coco önceliğim olmaya devam etmeli ve onu korumak için önce kendimi korumanın bir yolunu bulmalıyım.

Sorgulamaya başlamak için zekice bir yol bulamadan, *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur*'u bir kenara *fırlatıyor* ve şöyle diyor: "Şiddet aradığınız için sizi suçlamıyorum ama önce meclisimin sefil davranışları için özür dilememe izin vermelisiniz. Vampirler her zaman canavar yaratıklar olmuştur."

Kelimeyi duyunca kaşlarım çatıldı. *Cadılar Meclisi*. "Ama bu şu anlama mı geliyor- Sen bir cadı mısın?"

"Bir cadı mı?" Bir kez daha gülümsüyor, bu kez dişleri var ve iki sivri ucu ortaya çıkıyor. Hafifçe geri çekiliyorum. "Tabii ki değilsin. Ben bir vampirim ya da en azından *öyleydim*. Ayak uydurmaya çalış, olur mu sevgilim? Daha önce de konuştuğumuz gibi, ben artık ölüyüm."

Ben artık öldüm.

Azarlamasına rağmen, duymak istediğim her şeyi söyledi.

Yumuşak koltuğa geri yerleşirken yüz hatlarımı dikkatle boş ve kayıtsız kalmaya zorluyorum. Karşımdaki rafta duran çaydanlık kendi kendine tıslamaya ve buhar çıkarmaya başlıyor ama ben duymuyorum bile. Neredeyse hiç görmüyorum.

Eğer Mila bir zamanlar vampirse, bu demektir ki. . . *Les Éternels ölebilir*.

Michal, Odessa ve hatta Dimitri'nin iddialarına rağmen, görünüşe göre inanmamı istedikleri kadar ebedi değiller. Aldatmacalarının kanıtı sadece üç adım ötede oturuyor, saçlarını kabartıyor ve benim yanıtımı bekliyor. Onu inceliyorum

Çaydanlık tıkırdamaya başladığında masumca. Derisinde kan ya da yara izi yoktur ve -tiyatrodaki hayaletlerin aksine- boynunda sabit duran kafasından balta çıkıntısı yoktur. Gerçekten de ölüm şekline dair hiçbir ipucu yok. Eğer gümüşü, cisimsiz hali olmasaydı, son derece sağlıklı görünürdü. Tamamen *canlı*.

Boğazımı temizliyorum ve -umarım- doğru miktarda samimiyet gösteriyorum. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm Matmazel Vasiliev. Sormamın sakıncası yoksa... nasıl oldu?"

Sırtışı, kaymağı yiyen kedi gibi daha da genişliyor. "Zekisin. Hakkını vermeliyim."

Kalbim sıkışıyor. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Korkunç bir yalancı ama. Derhal durmalısın." Parmağıyla gözlerimi işaret ediyor. "Tam olarak ne düşündüğünü anlamak için kalp atışlarını duymaya ya da duygularını koklamaya gerek yok. Yine de yeşilin *en güzel* tonuna sahipler." Etrafımızdaki mumlara sinsi bir bakış atarak, "Majesteleri de aynı fikirde olmalı," diye ekliyor.

Çaydanlık yontulmuş bir bardağa simsiyah çay dökerken eteğimi düzeltiyorum. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Demek ki daha önce gümüşten bahsetmişsiniz," diyor, sesi biraz fazla masum, "bu alışılmadık bir istek gibi görünüyor. Söyleyin bana, gerçekten tartışmak istediğiniz şey bu mu? Eğer öyleyse, diğerlerini çağırabilirim. Hepsi sizinle konuşmak için can atıyor ve ne kadar aptalca davrandığınızı en ince ayrıntısına kadar anlatmaya bayılacaklar."

"Diğerleri mi?" Bakışlarım, kitapların ve ıvır zıvırın arasına saklanmış yanardöner yüzlerin titreşmeye başladığı raflara kayıyor. Ancak yontulmuş fincan artık onların arasında durmuyor. Hayır, şimdi sandalyemin yanındaki masanın üzerinde duruyor ve masumca parıldıyor. "Anlamıyorum. Gitmemi istedikleri izlenimine kapılmıştım. Neden şimdi bana yardım etmek istiyormuşsun gibi görünüyor?"

"Gururu bir kusur mu yoksa bir erdem olarak mı görüyorsun, Célie Tremblay?"

Bu soru karşısında irkilerek bakışlarımı neredeyse elime değen fincandan ayırıyorum. Parmaklarımı kolçaktan çekiyorum ve portakal çiçeklerinin yumuşak kokusu çayın ardından yayılıyor. "İkisi de değil, sanırım."

"Peki ya sen? Kendinizi gururlu mu görüyorsunuz?"

"Ne? *Hayır.* de değil."

Bunu asla kabul etmesem de, aslında kendimi tam tersi olarak görüyorum. Başka türlü nasıl olabilirim ki? Sadece üç yaşındaki çocuklar karanlıktan korkar ve o zaman bile mumlar söndüğünde histeri krizlerine girmezler. *Hayaletlerle* konuşmazlar.

"O zaman," diyor Mila, "ölenlerin bile korumaları gereken sevdikleri olduğunu anlamak için biraz hayal gücü gerekir."

"*Elbette* biliyorsun, ama bunun benimle ne ilgisi var?" - yüzen küle, şöminenin üzerindeki buz sarkıtlarına, sessiz gri ışığa doğru çılgınca *bir* hareket yapma dürtüsüne direniyorum- "bunların benimle ne ilgisi var?"

"Hadi ama Célie. Krallığımızdaki her dil haftalardır bir gelin hakkında konuşuyor ve ben senin yerinde olsam o çayı içmezdim," diye sertçe ekliyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, irkiliyorum ve elimin içgüdüsel olarak garip küçük fincana uzandığını fark ediyorum. "Neden?"

"Çünkü bu zehir." Fincanı boğuk bir sesle itip siyah sıvısını masanın üzerine döktüğümde nazikçe omuz silkiyor. Temas ettiğinde, küçük, jilet gibi keskin dişleriyle ahşabı tam anlamıyla *yıyor*. "Bu beladan etkilenen tek diyarın seninki olduğunu mu sanıyordun?" Mila soruyor.

"Ama düşündüm ki -özür dilerim elbette ama buradaki herkes zaten *ölü* olduğu için-"

Mila *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur*'u odanın öbür ucuna *fırlatıyor* ve acı verici bir darbeye bacaklarıma çarpıyor.

Ağır, gerçek ve endiŖe verici. "Bu âlemdeyken," diyor ciddi bir Ŗekilde, "bu âlemdensin, bu da çok dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor. Kl, aydanlık, zehir - bunların hiçbiri olması gerektiği gibi değil, bu da diyarımızın artık güvenli olmadığı anlamına geliyor. Bir Gelin için bile."

aydanlık hala raftan ıslık çalıyor, sözlerini noktılıyor ve porselen ayaklarının her dnŖinde daha yüksek sesle -Ŗimdi ığlık atıyor- büyüyor. Ona inanamayarak bakıyorum, sesimi eŖit tutmaya alıŖıyorum ama baŖaramıyorum. "Siz neden ? Ve neden hepiniz bana gelin deyip duruyorsunuz? Ben hâla evlenmedim-"

"O tür bir gelin değil." Mila baŖını sallıyor ve kl, ürkütücü bir gelin duvağı gibi etrafına yerleŖiyor. "Sen bir gelinsin, *lm* Gelini gibi." ŖaŖkınlıkla ona göz kırptığımda, uzun bir i geçiriyor. "lm ve Bakire mi? Filles à la cassette? Hadi ama Clie, o berbat kitaba sadece göz gezdirdin mi?"

Ağzım öfkeyle açıldı. "lmden sonraki hayatı bir kitaptan ğrenemeyeceğimi sylemiŖtin! Yazarların-"

"-tabii ki zaman zaman doğru varsayımlarda bulunabilir!" Kitabı sonuna yakın bir bölüme çevirerek açıyor ve ağzında yılan olan bir baŖka korkunç kadın resmini ortaya çıkartıyor. "Bakın, kitabın sonunda gelinler üzerine koca bir bölüm yazmıŖlar. Sana ne olduğunu biliyormuŖ gibi davranmayacağım ama belli ki ölüm sana dokunmuŖ. Bunu bazen yapar," diye açıklıyor, "ok nadir durumlarda güzel ge kadınlarla. Onun hayatını söndürmek yerine, gitmesine izin verir - *yaŖamasına* izin verir - ancak ölüm onu ziyaret ettikten sonra asla eskisi gibi olmaz. Onun gelini oluyor."

Gelini.

Ölüm DokunuŖu.

lmek mi istiyorsunuz, matmazel? Yoksa sizi çağıran ölülerin kendileri mi?

Aceleyle ayağa kalktım.

Bu konuşmanın bu yönde ilerlemesini istemiyordum.

"Neden senin diyarlar arasında geçiş yapabildiğini ve başka kimsenin yapamadığını merak etmiyor musun?" Ben cevap veremeden Mila ellerini havaya kaldırıyor. "Boş ver. Bir önemi yok. Aslında var -daha çok okumalısın- ama ayrıntılar bu konuşmayla ilgili değil. Önemli olan, o senin için gelmeden önce bu adadan çıkmanın bir yolunu bulman."

"Benim için *kim* gelmeden önce?" Öfkemi tamamen kaybederek ellerimi havaya kaldırıyorum çünkü yine yorgunum, nemliyim ve açım. Çünkü bu iğrenç yerde her köşeyi döndüğümde cevaptan çok soru buluyorum. Çünkü gümüş hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum ve şimdi kısacık hayatımın geri kalanında *yılanlarla* ilgili rüyalar . "Ve bu sefer gerçek bir açıklama istiyorum," diye ekliyorum öfkeyle, "yoksa sen ve bu pis kulak misafirlerinin geri kalanı"- kitap raflarına hitaben sesimi yükseltiyorum-"bu duvarların arasından süzülüp hayatımdan çıkabilirsiniz. Ben ciddiylim. Bir mekânı nasıl arındıracağımı henüz bilmiyorum ama gerekirse adaçayı bulurum. Bu *yırtıkları* diyeceğim, böylece hiçbiriniz beni bir daha rahatsız edemeyeceksiniz!"

Mila birkaç saniye boyunca bana kurnazca baktı. "Yırtıklar genellikle kendiliğinden iyileşir."

"Seni uyarıyorum, Mila-"

"Evet, , *iyi*," diyor sonunda. "Eğer söylemem gerekirse... neyin yaklaştığını tam olarak bilmiyoruz. Ruhlar her şeyi bilmezler, ama biz çoğu zaman sizin göremediğiniz şeyleri görür, hissederiz." Yataktan süzülerek yaklaşıyor ve bir sonraki sözleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Karanlık bizim için geliyor, Célie. Hepimiz için geliyor ve kalbinde bir figür var - bir adam," diye açıklıyor.

"Kim o?" Biraz nefes nefese sordum. "Ölüm mü?"

"Tabii ki karışmaz. Sana söyledim, ölüm nadiren müdahale eder." Omuzlarındaki külü fırçalarken tekrar iç çekiyor, sesi hayal kırıklığıyla doluyor. "Bahsettiğim adam ... biz

Perdenin arkasından onu net göremiyorum. Keder yüzünü örtmüş gibi görünüyor."

Titrek bir kahkaha atıyorum, rahatlamış bir kahkaha. "O zaman beni aradığını nereden biliyorsun? Bu muhtemelen tamamen bir yanlış anlama-"

"Senin kanına ihtiyacı var, Célie."

Sözcükler bir giyotinin bıçağı gibi acımasızca basitçe aramızdan düşüyor. Kafamdaki her düşünceyi, her soruyu kesip atıyor, beni şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmaya bırakıyorlar. Belki de onu yanlış duydum. Çünkü bu adam, bu -hayaletlerin bile korktuğı bu *karanlık figür*- benim kanımı istiyor olamazdı. Belki de Lou'nun kanını, Reid'in kanını ya da her şeye gücü yeten Michal'in kanını demek istemişti. Belki o zaman ona inanırdım. Ama *benimkine*? Sessizliğin içinde bir kahkaha koptu. "Korkunç bir hata oldu."

Mila'nın kaşları birbirine yaklaşır.

Ancak o daha tartışmadan kapı çalınır ve Michal'in kuru sesi sessiz odada yankılanır. "Yaşıyor musun?"

Gülmek için duyduğum tüm arzu göğsümde öfkeli bir düğüme dönüşüyor.

Michal her zamanki gibi kusursuz bir zamanlamaya sahip.

Raflardaki hayaletler bir anda gözden kaybolur ama Mila kalır, gözleri kapıya doğru kayar. İçlerinde korkuya benzer bir şey parlıyor, orada ve tanımlanamayacak kadar çabuk kayboluyor. Düşünüyormuş gibi sertçe yutkunuyor. Birkaç saniye daha düşündükten sonra omuzları çöküyor ve -kararını vermiş- tavana doğru fırlıyor.

Ancak bu adil değil -bunların adil değil- ve ben kaçamazken o neden kaçsın? Öfkeyle kapıya doğru işaret ederek, "*Bir hayaletle konuşmak istiyor*" diyorum.

Küçük, kederli bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Biliyorum."

Ve ben de onun yükselişini izlemekten başka bir şey yapamıyorum, birden fazla şekilde ulaşamayacağım kadar. Bir kez daha, cevaplardan çok sorularla baş başa kaldım.

Giyotinin kanı geride bir karmaşıa bıraktı. *Senin kanına ihtiyacı var, Célie.*

Çok saçma.

"Célie?" Michal tekrar sorar.

"Geri döneceğime söz veriyorum. Açıklamak için." Mila yaldızlı tavanın altında, avizenin hemen yanında duraksıyor, tam da kapı tokmağım dönmeye başlarken. Gözden kaybolmadan önce son sözleri umutsuz bir fısıltıyla bana ulaşıyor. "Ama ona istediğini veremem."

Bölüm Yirmi Bir

Bir Hediye

Michal tam arkamda belirdiğinde ortadan kayboluyor ve onunla yüzleşmek için dönerken sesimdeki keskin acıyı tutamıyorum, yaşayanların dünyasına geri çarpıyorum. Sıcaklık şiddetli bir dalga halinde içime doluyor ve gözlerim ani parlak ve doymuş renk patlamasıyla yanıyor. "Sana girmen için izin vermedim."

Zorba bir kaşını kaldırıyor. "Bunu ben istemedim."

"Sorun *tamamen* bu-" İnsanlık dışı bir hızla önümde ilerlerken irkiliyorum, siyah gözleri avizeye doğru ilerliyor. Bu hareket, kravatının üstünden boğazının geniş, soluk genişliğini ortaya çıkarıyor. Her zamanki gibi siyah, ama onu son gördüğümünden beri temiz ve kuru giysiler giymiş. Kızgınlıkla lekeli elbiseme bakıyorum.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye soruyor rahatça.

Ona istediğini veremem.

Ve şimdi biliyorum ki-Michal herhangi bir hayaletle konuşmak istemiyor. Hayır. Sadece bir tanesiyle konuşmak istiyor ve onunla konuşmayı çok istiyor. Nedenini bilmesem de umurumda da değil.

"Hiçbir şeyi bölmedin," diye yalan söyledim.

"Konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim." "Uykumda konuşurum."

"Öyle mi?" Ellerini arkasında kenetlemiş, sessiz bir kendine hakimiyetle etrafımda dolaşıyor. Onun

Gözleri hâlâ tavanı inceliyor. "İlginç. Bu sabah seni yatırdığımda tek kelime bile etmedin." Michal'in uyuyan bedenime, battaniyelerime ve *yatağıma* yakın olduğu düşüncesi yanaklarımı neredeyse acı verecek şekilde yakıyor. "Ne?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir kıvrımla. "Hiç minnettarlık ifadesi yok mu?"

Çevremde, diyarlar arasındaki yırtık var olmayan bir esintiyle hafifçe dalgalanıyor, kenarları yavaşça birbirine örülüyor. *İyileşiyor*, inanamayarak fark ediyorum. Sanki gerçekten perdedeki bir bıçakmışım gibi, sanki geçişim alemler arasında gerçek bir yara açmış gibi. Arkamı dönmek için kendimi zorluyorum. "Beni nemli bir elbiseyle bıraktığın için mi? Evet Majesteleri, göğsümü üşüttüğüm ve öksürdüğüm için *sonsuza* dek minnettarım."

Adımının ortasında durup bana meraklı ve yan bir bakış fırlatıyor. "Seni soymamı mı tercih ederdin?"

"Affedersiniz-?" Mümkünse yanaklarım daha da alevleniyor, ama o sadece başını eğiyor ve dudaklarının kıvrımı tam teşekküllü bir sırıtışa . "Böyle şeylerden bahsedecek kadar alçaksınız, *mösyö*. Elbette sizin- sizin-"

"Soyunmak mı?" diye bitiriyor müstehcen bir şekilde. "Sadece sorman yeterli, biliyorsun. Hiç zor olmaz."

"Bana öyle bakmayı kes," diye .

Masum numarası yaparak bir kez dönmeye başlıyor. "Ne gibi?"

"Sanki bir et parçasıymışım gibi." "Daha çok iyi bir şarap gibi."

"Vampirlerin insan kanı istemediğini sanıyordum."

Zalimce eğlenerek yaklaşıyor ve bakışları bir kez daha boğazıma iniyor. Beni tedirgin etmeye çalışıyor. Beni tedirgin etmeye çalıştığını *biliyorum* ama yine de içgüdülerim beni yerimde sabitliyor. İçgüdü ve başka bir şey, sıvı, sıcak ve tamamen nahoş olmayan bir şey. Michal'in gülümsemesi sanki biliyormuş gibi genişliyor. "Her kuralın istisnaları vardır, Célie."

Adrenalinin kokusunu , göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

Yumruklarımı daha sıkı kıvırıyorum, açıklanamaz ve istenmeyen bir şekilde uzanıp ona dokunma dürtüsüyle irkiliyorum. Suçu onun gizemine atıyorum. Michal gerçekten ve tamamen korkunç, ama ... gözlerinin altındaki gölgeler onun geri kalanı kadar soğuk mu hissettiriyor? Peki onlara ne sebep oluyor? Yorgunluk mu? Açlık mı? Gözlerim dişlerine, her bir dişin sivri ucuna kayıyor. Başparmağımın en ufak bir darbesiyle derisini delebilecek kadar keskin görünüyorlar. Acır mı?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Kendi iyiliğin için fazla meraklısın, evcil hayvan," diye mırıldandı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Nasıl bir his olduğunu merak etmiyor musun? Bir vampirin öpücüğü?"

Arielle'in iniltileri aynı keskinlikte zihnimin ön saflarında yükseliyor ve tenim daha sıcak bir şekilde kızarıyor.

Hayır. Acımıyor gibiydi.

"Kendini övme." Ondan hızla uzaklaşırken, şömine yerine yatağa doğru yöneldiğimi çok geç fark ettim. *Aman Tanrım.* Dişlerimi gıcırdatıyorum, çarşafı düzeltiyorum ve hatanın kasıtlı olduğunu göstermek için battaniyeyi düzeltiyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, bu adada hiçbir şey tarafından ısırılmakla ilgilenmiyorum, özellikle de sen."

Michal'in kahkahası karanlık, anlamadığım vaatlerle dolu. "Tabii ki."

"Neden *buradasınız*? Bu akşam kışkırtacak başka mahkûmunuz yok mu?" Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum ve ekliyorum: "Akşam oldu, değil mi? Bunu söylemek imkânsız, çünkü görünüşe göre o panjurlar bu lanet odanın yapısının ayrılmaz bir parçası."

"Saat akşamın yedisi." Dikkatini tekrar tavana verir. "Ve hayatta kalmanı sağlamak için geldim," diyor alaycı bir tavırla. "L'Ange de la Mort'taki çöküşünüzden sonra kalbinizin durmasından korktum ve buna izin veremem. İlerleme kaydetmiş olsak da işimiz henüz bitmedi."

"İlerleme," diye .

"Ne zaman nyctophobia geliştirdiniz?"

"Ne alakası var?"

Siyah gözleri tekrar benimkilere düşüyor. "Bu konuyla alakalı çünkü nyctophobia senin itici gücün gibi görünüyor. Odana girer girmez fark ettim. Hissettiğim iki değişim de sen burada karanlıkta bırakıldıktan hemen sonra ve üçüncüsü de tiyatroda oldu - yine karanlıkta."

Şiddetli bir *gümbürtü*yle yastığımı kabartıyorum. "Birçok insan karanlıktan korkar."

"Senin gibi değil. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir psikolojik tepkiye tanık olmamıştım." Gözleri yüzümü ararken daha da parlıyor, daha da acıkıyor ve -görünüşe bakılırsa -Yatağa yaklaşıyor. Bana. "Korkunun perdenin arkasına geçmeni sağladığına inanıyorum. Hayaletleri görmeni sağladı. Onlarla konuşmana."

Bir sessizlik ritmi.

Duygularınızı bastırdığınızda ne bekliyorsunuz?

Eninde sonunda bir yere gitmek zorundalar, biliyorsun.

İddiasını çürütmek için ağzımı açsam da, bu *tamamen* saçma değil ve Mila'nın açıklamasına da uyuyor gibi görünüyor. Hayaletler her ortaya çıktığında, en son istisna dışında, panik atak geçiriyordum. Hatta mumların altın ışığında kendimi ölüme karanlıkta olduğumdan daha yakın hissetmediğimi bile itiraf edebilirim.

"Planın bu mu?" Çenemi kaldırıp omurgamı dikleştirerek kabadayılık taslıyorum. "İstedini elde edene kadar beni karanlığa mı gömeceksin? Yoksa *gerçekten* istediğin bu mu, sinmemi izlemek ve çığlıklarımı duymak mı?" Yanıt olarak ifadesi anında soğuyor ama ben yine de ileri atılıyorum, onu bir şekilde *kızdırmaya* kararlıyım. Beni sarstığı gibi onu da sarsmaya. "Korkumuz sana kendini güçlü mü hissettiriyor? Babette'i öldürmeden önce ona yaptığın şey bu muydu?"

Gözlerindeki tüm söner. "Çok soru soruyorsun."

"Bu mumları neden yakıyorsun ki?" Kollarımı pervasızca, belki de aptalca dışa doğru açıyorum ve etrafımızdaki mum ışığını işaret ediyorum. "Sadece kaçınılmaz olanı uzatmıyor musun?"

"Belki de," diyor soğuk bir şekilde, başını eğerek. "Yine de tiyatrodaki çabalarınızı takdir ettim ve bu nedenle evimi size açmaya karar verdim. Bu gecedan itibaren kalede özgürce dolaşabilirsiniz. Bunu iyi niyetimin bir göstergesi olarak kabul edin. Ancak sakın" -yakınlaşır, sesi o korkunç ve ölümcül şekilde yumuşar

- "Misafirperverliğime izinsiz girdin, evcil hayvan. Sakın kaçmaya kalkma. Eğer yaparsan pişman olursun."

"Beni *tehdit* etmeyi bırak-"

"Bu bir tehdit değil. Ada tehlikeli ve bu gece başka bir yerde işim var. Çok uzağa giderseniz müdahale edemem."

Kelimelerin öfkemden oluşan yoğun sisi delip geçmesi birkaç saniye alıyor.

"Ne tür bir iş?" Babette'in kansız bedenini ve diğer kurbanlarının karakalem çizimlerini gözümün önüne getirerek kuşkuyla soruyorum: insan, Dame Blanche, loup garou ve melusine. Toplamda beş tür. Vampir yok.

Tüm vücutlarından kan çekilmişti.

Sert bir aciliyet duygusu öfkemi bileyiyor. Michal bu adadan ayrılmayı planlıyorsa, altıncı bir cesedin yakında Belterra'da ortaya çıkacağına şüphe yok. Onu bir şekilde durdurmalı, etkisiz hale getirmeliyim ama ölümcül ve büyülü bir silah bulamazsam-

Farkına vararak gerildim. Eğer Michal gerçekten gitmeyi planlıyorsa, bu fırsatı haçımı aramak için kullanabilirim. Onu bir yere saklamıştır ve Mila gümüşle ilgili şüphelerimi doğrulamasa da elimde başka pek bir şey yok. Bu kurbanı kurtaramam - pişmanlıktan midem bulanıyor - ama belki bir sonrakinin kurtarabilirim. Belki de Michal'ı Requiem'e döner dönmez *öldürebilirim*. Şiddetli bir amaç düşüncede karar kılar. Eğer anahtar gümüşse, onu bulacağım ve

onu. "Ne tür bir iş?" Tekrar soruyorum, bu sefer sesim daha sert.

"Hiçbiri senin değil."

Bir başka buyurgan bakışla yanımdan geçip ikinci ipek paravanın arkasındaki gardıroba doğru yürüyor. Koşmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. "Orada ne yapıyorsun?"

"Senin için." Ben daha iki adım atmadan zümrüt rengi dantel ve ipekten bir bohçayı bana doğru fırlatıyor ve kumaş ellerimden dökülerek hayatımda gördüğüm en güzel elbiseyi ortaya çıkarıyor. Narin siyah elmaslar yakadan aşağıya doğru parıldıyor, o kadar küçükler ki yıldız tozları gibi görünüyorlar. "Mösyö Marc selamlarını gönderdi ve çeyizinizin geri kalanını almak için bu gece Odessa'yla birlikte dönmenizi teklif etti - ki siz de hoş geldiniz."

Sesinden küçümseme damlıyor. Nefis treni yumruklarımda sıkıyorum. Küstahlığına rağmen onu kışkırtmaya devam etmemeliydim. O bir vampir, bir *katil*, kontrolü her şeyin üstünde tutan biri. Bu durum üzerinde yeniden hâkimiyet kurana kadar gitmeyecek ve haçımı aramak için gitmesine ihtiyacım var. Gitmesini hızlandırmak için minnettarlığımı ifade etmem gerekiyorsa, bunu yapmalıyım - gülümsemeliyim, özür dilemeliyim ve boyun eğmeliyim. Savaşı kazanmak için bu muharebeyi kaybetmeliyim.

Yapılacak en mantıklı şey bu . Mantıklı olan.

Alay ederek topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Hiçbir hediye yaptıklarınızı affettiremez, mösyö. Kalbiniz bu elmaslar kadar kara."

Bir elini ipeğin arasından geçiriyor, buz gibi parmaklarıyla onu yakalıyor -*beni yakalıyor*-. "Beni affet. Yeniden başladığımızı sanmıştım. Elbiseyi sana geri vereyim mi?"

"Hayır." Narin kumaşına dikkat ederek elbiseyi çekiştiriyorum ama o bırakmıyor. Bunun yerine yavaşça kendine doğru çekerek beni bir kez daha onunla yüzleşmeye zorluyor. Kaşlarımı çatıyorum ve topuklarımı yere vuruyorum. Çekmeye devam ediyor, beni daha da yaklaştırıyor, ta ki güzel yüzünü görebilmek için boynumu eğmek zorunda kalana kadar. "Sen

kesinlikle elbiseyi geri *vermeyeceğim*," diye ona çıkıştım. "O artık bana ait ve umarım ona bir *servet* harcamışsındır."

Boştaki eliyle cebinden uzun, lüks gece eldivenlerini çıkarıp burnumun önünde sallandırıyor. Gözlerindeki parıltının eğlenmiş mi yoksa kızgın mı olduğuna karar veremiyorum. Belki ikisi de. "Ben yaptım," diyor usulca.

Sadece kızgınım o zaman.

"*Güzel*," diye hırlıyorum çünkü ben de kızgınım - *öfkeliyim* - ve o - o -

Gülünç bir kolaylıkla elbiseyi ellerimden kaydırıyor. Ben onu durduramadan -ben daha şaşkın bir küfür bile edemedim- elbiseyi düzgünce ikiye ayırıyor, güzelim dantelleri, ipekleri ve *elmasları* ayaklarımın , yere bırakıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Benim kalbim daha kara. Özgürlüğünün tadını çıkar, Célie Tremblay."

Başka bir şey söylemeden ayrılır.

Yirmi İkinci Bölüm

Curio Dolabı

Başımı odanın dışına çıkarıp Michal'den bir iz aramak için yarım saat bekliyorum. Düzinelerce mum, dünden beri mükemmel bir şekilde temizlenmiş - örümcek ağları süpürülmüş, duvar halıları fırçalanmış, heykeller cilalanmış - ve benim en ufak bir ses bile duymadığım ıssız koridoru aydınlatıyor. Görünüşe göre hizmetçiler de en az efendileri kadar sessiz hareket ediyor. Odamdan çekingen bir adım atarak kapıyı yumuşak bir *tıkırtıyla* arkamdan kapatıyorum.

Michal'in sözüne sadık kalarak, sesi duymak için dışarıda hiçbir muhafız görünmüyor.

Odessa'nın eteğinin kıvrımlarında, koridorda aceleyle ilerlerken yeni içgülerim hevesle şingirdiyor.

Elimle onları susturarak mum ışığını takip ediyorum ve Dimitri'nin o ilk akşamki adımlarının izini sürmeye çalışıyorum. Beni doğrudan Michal'in çalışma odasına götürdü, gizli şeyleri aramaya başlamak için en iyi yer burası gibi görünüyor. Aslında araştırmama *tek* yer *orasıydı*, zira şatonun giriş holü dışında başka hiçbir yerini ziyaret etmemiştim. Ancak Michal'in kaçma yeteneğine olan güveni bir gösterge ise, muhtemelen haçı hiç saklamamıştır ya da çoktan ateşe atmıştır.

Buna neredeyse gülecektim.

Michal böyle bir ödülü yok edemeyecek kadar kibirli, ama dedikleri gibi, gurur her zaman düşüşten önce gelir. Eğer haç hâlâ duruyorsa, Michal onu bir yere sakladıysa, onu bulacağım.

Bu kaleyi tuğla tuğla parçalamam gerekse bile. Onu bulacağım ve bir şekilde kendi yararına kullanacağım.

Yapacağım.

Ancak beklenmedik bir şekilde köşeyi dönüp zırh takımlarıyla kaplı bir koridorda kayarak durduğumda kendime olan güvenim hızla kayboluyor. Kalkanları mum ışığında karanlık ve tuhaf bir şekilde parıldıyor, kendi solgun yüzüm her birinden bana geri yansıyor, hem tanıdık hem de bir şekilde farklı. Yüz hatlarım vahşi ve ürkütücü. Çok uzun süre baktığımda, yansımalarımın gözleri kanıyor gibi görünüyor ve-
hayır.

Nefes nefese başımı sallayıp temizledikten sonra köşeyi dönüp adımlarımı geri çekiyorum. Çünkü bu da başka bir sapkınlık. Tabii ki öyle. Mila, Lou ve hatta *Christo* diyarlara yayılan bir karanlıktan, bir hastalıktan söz ediyorlardı ve kale de bundan etkilenmeyecek değildi. Ben sadece

-Dikkat etmeliyim. Daha iyi bakmalıyım ve-

Durmak için yalpalıyorum ve önümde uzanan boş duvar karşısında gözlerim büyüyor.

Sakin olmalıyım.

Çünkü az önce geldiğim köşe bir şekilde ortadan kayboldu, *hareket etti*, sanki koridorun kendisi bir örümcek gibi bacaklarını büyüttü ve kaçtı. Beni burada sadece zırh takımları ve gölgeler rehberlik ediyor. *Doğru*. Sertçe yutkunuyorum ve yavaşça dönüp onlara bakıyorum. En azından yansımalarım normale döndü ve bunu şanslı bir işaret olarak yorumlamayı seçiyorum. Belki de kale beni korkutmaya çalışmıyordur; belki de bana *yardım* etmeye çalışıyordur ve bu koridor beni gitmem gereken yere götürecektir.

Ancak en yakındaki miğfer dönüp ben geçerken beni izlemeye başlayınca, *bu* aptalca düşünceden vazgeçip koridorda gözden kayboluyorum ve belli belirsiz tanıdık gelen bir merdivene ulaşana kadar durmuyorum. Ama hiç de tanıdık değildi. Bir sonraki ya da bir sonraki de öyle. Saçlarımın nemli bir tutamını uzaklaştırarak ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve önümdeki kırmızılı kadın portresine dik dik bakıyorum.

Kesinlikle

Bir saniye önce orada değildi ve eminim ki - göz kırpmaları arasında - tekrar kaybolur ve arkasında sadece boş bir duvar bırakır.

Bu saçmalık olmaya başladı.

Eğer farkına varmadan bir vampirin yanından geçmediysem - ve eğer söz konusu vampir Michal, Odessa ya da Dimitri ile bir tür ürkütücü zihin kontrolü yoluyla iletişime geçmediyse - sol ayakkabımı yiyeceğim. Onlardan herhangi biri her an ortaya çıkabilir, bu da bu küçük gezintinin bir son kullanma tarihi olduğu anlamına geliyor. İsteksiz bir iç çekişle koridora doğru dönüyorum ve yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum. "Mila? Burada mısın?"

Cevap vermiyor ama oldukça dramatik çıkışından sonra daha azını beklemiyordum. Gerçekten de, yanıt olarak bir kızgınlık tomurcuğu filizlendiğinde, varlığımın her zerresiyle ona odaklanıyorum. Gerçekten bu kadar zor olmamalıydı. *Hiçbir* şey bu kadar zor olmamalı, ama işte buradayım, metafizik bir perdeyi delip geçecek ve bir hayalete yol soracak kadar duygu uyandırmaya çalışıyorum. Alay ediyorum. Arkadaşlarım anlatsam bana asla inanmazlar. Bir hafta önce ben de *kendime* asla inanmazdım. Ve belki de böyle bir itiraftan utanmalıyım - ben dahil hiç kimse böyle bir karmaşanın içine düşeceğini düşünmezdi.

Farkına varmamla birlikte sıcaklık hızla düşüyor ve iki yanımdaki şamdanlardan tanıdık küller süzölmeye başlarken koridordaki tüm renkler kayboluyor. Zayıflamış bir zafer duygusuyla külleri fırçalıyorum. Çünkü başardım, *geçtim* ve kendimden son derece memnun olmalıyım. Ve , ama aynı zamanda değilim.

Bu da beni oldukça kaybolmuş hissettiriyor.

Ama şu anda buna odaklanacak vaktim yok. Düşünceleri bir kenara bırakıp Mila'nın adını tekrar tıslıyorum ve gerçek Célie tarzında, elleri ceplerinde merdivenlerden süzülen, çirkin, benekli yüzlü bir hayalet cevap veriyor. "Gümüşün onları öldüreceğini nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Mila'yı aramak için yanından hızla geçerken, tereddüt etmeden önce sadece iki adım atabiliyorum. Çünkü hoşuma gitsin ya da , ben

bu fırsatı boşa harcamayı göze alamam. Kendim için üzölmeyi göze alamam. Henüz değil. "Onları nasıl öldüreceğini biliyor musun?"

Utangaç bir sırıtışla boğazındaki ikiz yaraları işaret ediyor. "Bir arkadaşım bana sarımsak demişti."

"Doğru." Bu bilgiyi bir kenara koyarken yüzümü buruşturarak hızla başka tarafa bakıyorum. "Sarımsak yok. Onun yerine beni Michal'in çalışma odasına yönlendirebilir misiniz?"

Sırtışını genişleterek dar omzunu sağa doğru salladı. "Belki de yapabilirim."

Duvara doğru süröklenerek, göröndüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboluyor ve bir sonraki koridordaki bir çatalda duruyorum. Bir ürpertiği bastırarak sarımsağı unutuyorum ve her bir geçide göz gezdiriyorum.

Sol tarafta mumlar yanmaya devam ediyor ve giriş holüne *açılabilir* bir geçide sıcak bir ışık saçıyor. Oradaki goblen belli belirsiz tanıdık geliyor. Ancak Dimitri ve benim Michal'in çalışma odasına ulaşmak için giriş holünden geçtiğimizi hatırlamıyorum.

Dudağımı ısırarak, gölgelerin ışısız aplikleri gizlediği sağ tarafa bakıyorum.

Hayalet çocuğun kötü bir niyeti varmış *gibi görönmüyordu*. Derin ve sakin bir nefes alarak bir şamdan kaptım ve sağa doğru yöneldim, zihnimde Jean Luc'u, Lou ve Reid'i, Coco ve Beau'yu canlandırdım. Onlar benim için o tünellerin karanlığında süröndüler ve ben de onlar için aynısını yapabilirim. Gümüş haçımı bulabilir ve arkadaşlarımı Michal'in gazabından kurtarabilirim. Gelecekteki kurbanlarının hayatlarını kurtarabilirim. Karanlıktan korktuğumu biliyor.

Bu pasajı gölgede bırakmasının bir nedeni vardır.

Şamdanı daha yükseğe kaldırıyorum, geçidin daha yukarisına ışık saçıyor. Burası da tanıdık geliyor. Bu çalkantılı gobleni, bu yayılan aile ağacını tanıyorum. Hızla yanlarından geçip bir kat daha merdiven iniyorum. Hâlâ hiçbir vampir beni durdurmak için ortaya çıkmıyor. Ancak kül çökmeye devam ediyor, ve sıcaklık düşmeye devam ediyor.

Duvarlardaki her gıcırtıda kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime, şamdanı şimdi iki elimle kavıyorum. Tepemde bir inilti yankılanıyor ve Odessa'nın uyarısını hatırlayarak geriliyorum: *Bu kale çok eski ve pek çok kötü anısı var.*

"Saçma," diye tekrarlıyorum.

Arkamdan tuhaf kahkahalar yükseldiğinde, boğuk çıkararak şamdanımı bir tür sopa gibi savuruyorum. Ancak boş havada süzülüyor, neredeyse ellerimden kayıyor ve tanıdık abanoz kapılara çarpıyor. Kayarak duruyorum ve huşu içinde onlara bakıyorum. Tavana kadar yükseliyorlar; aynı genişlikte, büyük, geçilmez ve gece kadar siyahlar. Tıpkı sahipleri gibi. "Seni buldum," diye nefes alıyorum.

Sanki şatonun kendisi dinliyormuş gibi, soğuk bir hava dalgası koridordan aşağıya doğru süzülüyor.

Mumlarımın her birini söndürüyor. "Hayır-"

Panik yapmadan önce, bir şekilde bunu talep etmeden önce -*Bilmiyorum*- alevleri tutuşturuyorum, abanoz kapılardan başka bir kafa fırlıyor ve beni geriye doğru savuruyor. Şamdanı bir kılıç gibi ona doğru salladım ve "Bana böyle saldırmadan önce *lütfen* bir çeşit ön uyarıda bulunabilir misin?" diye homurdandım.

"Ben sıçramam." Hayalet kadın burnunu çeker ve mağrur çenesini kaldırır, inci küpeleri saçlarının mükemmel bukleleri arasında sallanır. Boynundaki tuhaf eğiklik dışında, tam bir nezaket timsalidir. "Siz sıcakkanlılar her zaman çok küstahsınız, ölülerin önünde ölümü küçümsüyorsunuz. Olunabilecek en kötü şey değil, biliyorsunuz." Geri çekilmeye başlar.

"Bekle!" Ayağa fırlıyorum, eleştirel bakışları altında aceleyle eteğimi ve saçımı düzeltiyorum. Dürüst olmak gerekirse, birkaç yaş küçük olsa da bana annemi hatırlatıyor. Ya da belki de birkaç yaş büyük? Bunu söylemek imkânsız. "Lütfen, matmazel, kırdığım için özür dilerim. Siz tamamen

Doğru, ama bir dakika bile kalabilerseniz, size sonsuza dek borçlu kalacağım."

Sivri burnunu tiksintiyle kırıştırıyor. "Neden?"

Kapı kolunu işaret ediyorum. Gümüşü formu anahtar deliğini görmeye yetecek kadar ışık sağlıyor ve Michal'in çalışma odasında oylanmak için iyi bir nedeni olmalı - muhtemelen intikamcı bir neden. Bana sevgililerine şefkatle yaklaşan bir tip gibi gelmedi. "Bu kalenin efendisi benden bir şey çaldı ve onu geri almak istiyorum. Ancak kilidi açabilmek için ışığa ihtiyacım var."

Kadının gözlerinde vahşi bir neşe kıvılcımları çakıyor. "Michal'den çalmak mı istiyorsun?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Ooh, mükemmel. Nerede durayım?"

Kapıdan içeri süzülüp koluna uygun bir ışık tuttuğunda rahatlayarak nefes veriyorum. Tuhaf çıkıntılar etrafını çevreliyor. Anahtar deliğine dönmeden önce her birini dikkatle inceliyorum ve bu ölü kadınla beklenmedik bir dostluk hissediyorum. Michal'den nefret eden bizler birbirimize destek olmalıyız. "Açık sözlülüğümü bağışlayın ama" - eteğimdeki maymuncuğu çıkarıyorum - "sizi de mi öldürdü?"

"Kim? Michal mi?" Ben kilidi açmaya çalışırken kadın gülüyor. "Tabii ki hayır. O benim kalbimi kırdı, boynumu değil, gerçi ben onunkini seve seve kırardım." Bir elini saçlarına götürüyor, bir tutamı parmağının etrafında neredeyse hülyalı bir şekilde dolaştırıyor. "Ne kadar utanç verici. Diliyle ne *kötü* şeyler yapabilirdi."

Boğuluyordum, neredeyse kazmaları düşürüyordum.

"Evet," diyor şımarıkça, "ve dişleri-"

Kilit bir tıkırtıyla açılıyor ve yanaklarım kızarmış bir halde aceleyle doğruluyorum. Bir daha düşündüm de, bana kesinlikle annemi hatırlatmıyor. "Evet, yardımınız için çok teşekkür ederim. Kolyemi bulduktan sonra Michal'e sevgilerinizi ileteneğime söz veriyorum."

Kurbağa gibi şişer. "Kesinlikle yapmayacaksın *ona sevgi ver-*"

Kolu çevirerek eşikten çalışma odasına sığıyorum, perdeyi yırtıyorum ve yaşayanların dünyasına sağlam şekilde iniyorum. Beni rahatlatan hayalet, dilini çıkarıp geldiği yöne doğru kaybolmadan önce kafasını yırtıktan içeri sokmakla yetiniyor. Ve bu yırtık daha küçük olduğu için -Fikrini değiştiremeyecek kadar çabuk iyileşiyor.

Beni yalnız bırakıyorsun.

Ancak gerçek karanlık çökmüyor, çünkü ocakta hâlâ kısık bir ateş yanıyor ve masasının üzerinde zayıf bir konik titriyor. Cilalı yüzeye siyah balmumu damlıyor.

Doğru.

Son kalan cesaretimi toplayarak sandalyesinin etrafından dolanıyorum ve masasının çekmecelerini tek tek açıyorum.

Odanın aksine, kilitli değil, düzenli ve geleneksel dolu: birinde kartal tüyü tüy kalem, zümrüt mürekkep kabı ve iğne inceliğinde hançer; diğerinde kadife bir kese bozuk para. Avucuma bir avuç dolusu döküyorum. Üzerlerinde Belterra'nın saraylarındaki taş değil, altın ve bronzdan yapılmış kaba bir kurt silueti var. Gümüş yok. Keseyi dikkatlice yerine koyuyorum ve sonraki parçalara geçiyorum.

Bir kutu kibrit ve tütsü demeti. Kafatası şeklinde bir mühür ve siyah balmumu.

Pençeye dönüştürülmüş demir bir yüzük - başparmağımın ucuna geçiriyorum, ölümcül ucunu hastalıklı bir hayranlıkla inceliyorum - ve son olarak Odessa ve Dimitri'nin karakalem çizimi. Saçlarının kalın dalgalarını, gözlerinin kedi şeklini tanıyorum, ancak burada tanıştığım vampirlerden daha genç görünüyorlar. Belki de benim yaşımdalar. Kurşun kalemle bile gülümsemeleri sayfayı aşılıyor -*insan* gülümsemeleri. Dişlerinin düz beyaz çizgilerini kesen sivri dişler yok. Mutlu görünüyorlar.

Dişlerimi gıcırdatarak eskizi yeşim taşından bir kağıt ağırlığının altına geri koyuyorum.

Haç burada değil.

Büfenin üzerinde taze bir absent sürahisi durmasına rağmen haç orada da yok. Yanındaki kesilmiş cam eşyaların, üstündeki raftaki yoğun kitapların arasında değil. Halının altına sıkıştırılmamış ya da portrelerin arkasına yapıştırılmamış, devasa antika dolabının içine gizlenmemiş.

Burada değil.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık atarak neredeyse şamdanımı şömineye fırlatıyordum. *Burada* değil ve zamanım tükeniyor. Michal çoktan kaleye dönmüş olabilir. Etobur *kapı tokmağı* sayesinde, bu odaya adımını attığı anda izinsiz girdiğimi öğrenecek. Şatoyu keşfetmem için izin verdi, evet, özel çalışma odasına girip kişisel eşyalarını karıştırmam için değil. Burada olmalı.

Öyle olmalı.

Antika dolabını bir kez daha açıyorum.

Kaçsam bile beni bulacak ve elimde gümüş olmadan beni cezalandırabilecek, beni karanlığa hapsedip anahtarı atabilecek. Aramaya devam etmeliyim. Aramaya devam etmeliyim.

-

Şamdanım, içi boş bir *gümbürtüyle* antika dolabının zeminine çarpıyor.

Nefes almaya cesaret edemeyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve beceriksiz parmaklarımla dolabın gölgeli girintilerini araştırıyorum. Ahşap zemine aynı hizada duruyor ve-*işte*. En arkada küçük bir düğme saklı. Düğmeye bastığımda -gözlerim kocaman- duvarın derinliklerinden dişliler kranklanıyor ve dolabın tabanı açılıyor.

"Bir tuzak kapısı," diye
nefes alıyorum. Ve
öyle.

Aşağıda, inanılmaz derecede dar bir merdiven boşluğu doğrudan karanlığa dalıyor, hava yoğun ve toprak, tatlı, metalik kan kokusuyla dolu. Bu koku midemi bulandırıyor. Işığın mutlak yokluğu karşısında ağzım kuruyor. Bu tünelin dibinde her ne yatıyorsa, iyi olamaz. Yine de . . . Araştırmalıyım. Burası kesinlikle

Michal gümüş haçımı kalenin altındaki bu nemli ve karanlık ine saklamış. Fikrimi değiştiremeden masasına koşuyorum, kibrit kutusunu karıştırıyorum ve şamdanımın fitillerini yeniden yakıyorum.

Ne yaptığımı fark edene kadar merdivenleri yarılamıştım.

Panik boğazımda düğümleniyor.

Hayır. Derin bir nefes alarak her bir adımı saymaya odaklanıyorum. Reid öfkesi alevlendiğinde hep ona kadar sayar. Ne yazık ki benim öfkem de kaçtı ve beni içine adım attığım mağara gibi soğuk ve boş bir odada bıraktı. Ellerim şamdanın etrafında kenetleniyor. Yeraltına son yolculuğumda Morgane beni bayıltmıştı ve yeraltı mezarlarında uyanmıştım. Bir tabutun içinde uyandım.

Bu anıya karşı başımı sallıyorum. *Bu öyle bir şey değil.* Michal inini kalenin altındaki kayaya oymuş olsa da, bu duvarlar bir mahzene ya da tabuta ait değil. Bu duvarlar mineral damarları ve mika lekeleriyle ışıltıyor ve odanın öbür ucunda, karanlık su mumlarımdan ışıltısının ötesinde cam gibi pürüzsüz uzanıyor. Bunun bir havuz mu yoksa okyanusun gizli bir girişi mi olduğunu bilemiyorum ama kıyıya basit bir tekne bağlanmış. Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Dimitri, Requiem'den sadece gemiyle ayrılabilceğimi söyledi. Vampir nöbetçilerin iskeleye varmadan beni öldüreceklerini söyledi.

Kalenin altında saklı olan bu küçük kayıktan bahsetmeyi unutmuş.

Ayaklarımı harekete zorlayarak, su kenarından bir çakıl taşı almadan önce ana kata çıkan ikinci ve daha geniş bir merdiven setinden iniyorum. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla çakıl taşıyı fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum, yörüngesini izlemek için şamdanımı havada tutuyorum. Ancak bu pek işe yaramıyor; uzaktaki su sıçramasına rağmen bu girişin denize bağlanıp bağlanmadığını anlamam mümkün değil. Bunun dışında-

Aniden çömelıyorum ve parmaklarımı suya daldırıp dudaklarıma götürüyorum.

Tadı tuz gibi.

Tüm bedenim öne doğru yığılırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Çünkü bu mağara denize açılıyor *olmalı*, bu da demek oluyor ki - *işte burası*. Kelimeleri düşünmek, *umut etmek* için kendime zor izin veriyorum ama işte orada, suyun üzerinde mum ışığım kadar net ve parlak bir şekilde beliriyor. Michal gitti ve ben kaçabilirim.

Gidebilirim.

Ayağım teknenin yarısına gelmişti ki durumun gerçekliği hızla başıma çarpıp beni sersemletti. Bu gece Requiem'den kaçabilirim, evet -vücudumdaki her içgüdü gitmem, gitmem, gitmem için bağılıyor- *ama kaçışım* Michal'i durdurmayacak. Vazgeçmeyecek. Hâlâ beni arayacak ve daha da kötüsü *Coco'yu* arayacak. Sonunda bizi bulacak ve ona zarar vermesini engelleyemeyeceğim.

Şimdi yapabildiğim gibi değil.

Parmaklarım teknenin ağzında bembeyaz kenetleniyor ve kararlı bir şekilde karanlık suya bakıp düşünüyorum. Michal'in onun gizli kapısını, gizli odasını ve özel mağarasını ortaya çıkardığımı bilmesine gerek yok. Tüm niyet ve amaçlar için, kapana kısıldığıma, çaresiz olduğuma inanıyor, yoksa kalede gözetimsiz dolaşmama asla izin vermezdi. Ve şimdi -eğer ona karşı bir silah bulursam- kaçmak için araçlarım var. *Gerçek* araçlar. Eğer onu öldürürsem, kimse beni burada aramayı düşünmez. Rıhtıma akın ederler ve ortadan kaybolduğumu fark ettiklerinde Cesarine'e giden yolu yarılamış olurum. Ölümünün intikamını almaya *çalışırlar* mı?

Bu işe yarayabilir.

Zekice kıyıya geri dönüyorum ve mağarayı yeni bir aciliyetle incelemeye başlıyorum. Elbette çok dikkatli olmam gerekecek. Michal burada olduğumu bilmemeli, yoksa tüm planım mahvolur. İleriye doğru sürünerek mağaranın ortasındaki geniş yatağa yaklaşıyorum; abanoz ağacı ve parlak

zümrüt tereddüt etmeden önce, dokunmaktan nefret ediyorum. Michal'in de *uyuduğunu* hayal edemiyorum.

Odaklan, C lie.

Hızla, hafifçe, gümüş haçımı aramak için ellerimi örtünün ve yastıkların üzerinde gezdiriyorum. *Hiçbir Şey bulamadım.* Tekrar arkamı dönüyorum. Kalın bir halı ayak seslerimi yumuşatsa da Michal çok az dekor kullanmıŐ: heykel yok, yastık ya da koltuk yok, Şamdan yok. Uzak duvara yaslanmış gelişigüzel bir dizi tablo var ama onları siyah bir bezle gizlemiş. Dayanamayıp bir tanesini açıyorum ve parça parça tanıdığım iki yüze bakıyorum: adamın burnu ve kadının gözleri, adamın çenesi ve kadının ağzı. Michal'in ebeveynleri.

 nsan ailesi.

Onlara bakarken bir yanlıŐlık hissi kafa derime batıyor. Michal'i insan olarak hayal edemiyorum.  irkin bir Coco ya da utangaç bir Beauregard gibi, bu görüntü hiç mantıklı gelmiyor. Do a st  gücü, durgunlu u, yoğunluğu olmadan benim tanıdığım Michal diye biri yok, ama işte onun var olduğunun kanıtı. Michal insan olarak doğdu. Parmaklarım annesinin gözlerinde gezinirken onun gemideki zoraki askerlerini, Arielle'in boynundaki dişlerini hayal ediyorum. Bakışlarındaki gölgeler ve dudaklarındaki kan.  i hep böyle çarpık mıydı? Bu kadar sadist miydi? insan nasıl vampir *olur*?

Bir insan nasıl canavara dönüşür?

Tuhaf ve kederli düŐüncelerden portrenin sa  alt köŐesinde yazılı olan isimleri not ediyorum: *Tomik Vasiliev* ve *Adelina Volkov*.

Bakışlarım daralıyor.

Vasiliev.

Midem sanki bir adımı kaçırmışım gibi atıyor. Bu tesadüf olamaz.

Ellerim titreyerek bir sonraki portreye geçiyorum, bana bakan tanıdık yüzlere, köşeye karalanmış eşleşen isimlere bakarak yavaşça nefes veriyorum. *Michal* ve *Mila Vasiliev*. Adam kadının arkasında duruyor, solgun eli kadının omzunda dururken kadın kadife bir sandalyede görkemli bir Şekilde oturuyor.

Tam ve canlı renklere bürünmüş gözleri artık yarı saydam değil, kahverenginin en mükemmel tonunda parlıyor. Saçları - tıpkı hayal ettiğim gibi koyu kahverengi- deniz köpüğü elbisesinin üzerinden uzun ve gür bir şekilde dökülüyor ve yanakları alaca gül rengini alıyor. Nefes kesici bir güzelliği var.

Göğsüm acıyla daralıyor.

Michal'in kız kardeşi.

Gözleri onunkinden daha büyük, daha yumuşak, teni daha koyu ama kaşlarının kalın açısını, burnunun düz çizgisini, çenesinin güçlü şeklini karıştırmak mümkün değil. Onlar da Michal'a ait. Babalarına aitler. Ve birden Michal'in onunla konuşmaya yönelik takıntılı arayışı anlam kazanıyor. Kız kardeşi ölmüştü. Yasını tutuyor.

Bezi aceleyle yerine koyuyorum, midem bulanıyor. Gümüş haçımı yatağının altına saklamadıysa, bu odada değil, bu da burada daha fazla kalmamam gerektiği anlamına geliyor. Masasını karıştırmak başka bir şey; yatak odasına girip ailesinin yüzünü öğrenmek bambaşka bir şey. İçgüdüsel olarak, Michal beni burada bulursa, Cadılar Bayramı Arifesi'ne kadar beni kilit altında tutmayacağını biliyorum. Beni öldürecektir ve onu suçlayacağımı söyleyemem.

Şamdanımı son bir kez üstünkörü süpürerek onun sırlarını karanlıkta bırakıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gökseller

Yeraltı mezarlığından döndüğümde ailem bir uzman tuttu. Annem kısa sürede bana yardım edecek donanımına sahip olmadığını fark etti ve babam her gece çığlıklarımın uyanmaktan yoruldu. *Benim küçük nöbetlerim* diyordu onlara ve uzman

-Peder Algernon adında bir zihin şifacısı durumumu doğruladı ve bana histeri teşhisi koydu. "Benzersiz bir kadın şikayeti" dedi aileme, onlar da tımarhane ya da daha kötüsü şeytan çıkarma yerine bir tonik reçete ettiği için ona itaatkar bir şekilde ödeme yaptılar.

Yine de babamın çalışma odasında şeytani ele geçirilmeyle ilgili fısıldaşmalarını duyuyordum.

"Peder Algernon ciddiyetle, "Büyücülüğün dokunduğu kişiler arasında bu nadir değildir," dedi. Bunu kurbanlarında sık sık görüyoruz - ruhun yozlaşması. Zayıf ve ahlaksız olanın içine ekilen kara bir tohum. Bunun sizin suçunuz olmadığını bilmelisiniz lordum, çünkü çürük meyveler en halim selim ailelerde bile yetişir."

Annem o olaydan sonra Peder Algernon'u evimizden kovdu ama neredeyse bir yıl geçmesine rağmen onun sözlerini hala unutmadım. *Zayıf. Ahlaksız.*

Odessa ve ben gecenin ilerleyen saatlerinde Boutique de vêtements de M. Marc'a yaklaşıırken yapraklarla birlikte dönüyor gibiler.

Tepedeki gümüş huş ağacından Cadılar Bayramı arifesi şerefine kâğıttan yarasalar sarkıyor, minik kanatları sert rüzgârda çırpınıyor. Aşağıda, balkabakları ve su kabakları kapı eşiğini dolduruyor. Birisi meyvelerin içine geniş, alaycı ağızlar ve içlerindeki çay ışıklarından titreşen gözler oymuş. Canlı örümcekler, şimdi patlıcanlı krepten nefes kesici bir elbise sergileyen pencerenin üzerinde sığıyor ve siyah güllerden oluşan çelenkler sokağın karşısındaki elektrik direğinin etrafında dolanıyor. Kapının üzerinde, tespih boncuklarından sarkan bir insan kafatası var.

Gözlerimi dikip baktığımı fark eden Odessa, "Kafatası Requiem'de bir Cadılar Bayramı geleneğidir ve tespih de öyle" diyor.

"Neden?"

Mila neden Michal'i görmek istemiyor? Neden onunla konuşmuyor?

Ve -daha da önemlisi- neden şimdi benimle konuşmuyor?

Perdenin arkasına ulaşmaya çalıştım. Michal'in çalışma odasından elim boş döndükten sonra, içimde kabaran her bir duyguya odaklandım: kafa karışıklığı ve öfke, hatta umut ve beklenti.

Korku.

Ortaya çıkması için ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım - ya da bu gösteriyi izlemek için raflarımın arasından bakan düzinelerce hayalete- cevap vermeyi *reddetti* ve beni Odessa gelene kadar *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur*'u karıştırmak zorunda bıraktı. *Beni bırakarak, acı bir şekilde düşünüyorum, ölümüne bir adım daha yaklaştım.*

Planım silah olmadan işe yaramaz.

"Sanırım vampirlerin karanlık bir mizah anlayışı olduğunu söyleyebilirsin." Odessa'nın gözleri yüzümde çok uzun süre kalıyor. Bilmesem endişeli göründüğünü düşünebilirdim. Belki de Michal'in sırrını öğrendiğimden beri çok solgun, çok bitkin görünüyorum. Belki de yeterince soru sormuyorum. Yine de kendimi cevap vermeye ikna edemediğimde, kararlı bir havayla devam ediyor. "İlk Kilise, Samhain'in eski pagan ayinini şu şekilde özümsemeye çalıştı

Tüm Cadılar Bayramı ve Azizler Günü için otuz birinci Ekim ve birinci Kasım'ı seçmelerinin nedenini, din değiştirmeyi kolaylaştırmak olarak açıkladılar. Oldukça kötü bir alışkanlık geliştirmişler. Tabii ki ölümsüzlerin de katılacağını hiç düşünmemişler." Bunun üzerine sırtıyor ve kaşlarını kaldırıyor ama ben sadece başımı sallayınca bir iç çekiyor. Sonra, sanki kendi gözlerini oyup kapıya çivilemeyi tercih ediyormuş gibi- "Bu konuda konuşmak ister misin? Seni rahatsız eden her neyse?"

Beni rahatsız eden her neyse. Neredeyse gülecektim, bunun yerine kendimi "İlk Kilise vampirleri biliyor muydu?" diye sormaya zorladım.

"Kısa bir süre." Dudaklarını büzerek bir saniye daha beni inceledikten sonra kafatasının yanağını sevgiyle okşuyor ve dükkâna giriyor. "Tekrar merhaba, Peder Roland. İyi görünüyorsunuz."

Ve işte *tam* da Mila'nın ailesiyle konuşmak istememesinin . Kafatasının dehşet verici bir şekilde ileri geri sallanışını izlerken midem bulanıyor ve zavallı Peder Roland'ın başını dinlendirmek için onu kaldırma dürtüsüne direniyorum. Michal kız kardeşinin yasını tutuyor olabilir ama onun yüzünden kaç kişi daha yas tutuyor?

"Oho!" Odessa'yı takip ettiğimde Mösyö Marc'ın haykırışı dükkânda çınlıyor ve içerideki cesetlerin arasında onun beyaz saçlarını bulmak birkaç saniyemi alıyor. Orta platformdaki güzel bir vampirin eteğine diz çökmüş, Boris ve Romi ise çalışma masası ile diğer iki vampir müşteri arasında gidip geliyor, doğaüstü bir hızla ölçüyor, iğneliyor, ısıyor ve sıkıştırıyorlar.

"Bonjour, monsieur-" diye başlıyorum, ama Odessa'yı ve beni geçip gidiyor, arkadaki duvardan bir altın zincir alıyor.

"*Erken* geldiniz hanımlar!" Sonra bir kutu boncuğa yönelir. "Ne kadar kabasınız. Cadılar Bayramı'nın yaklaştığının farkında değil misiniz? Eski Şehir'in tamamının benimle ilgilenmek için can attığının farkında değil misiniz? Dakiklik kavramını anlamıyor musunuz? Randevularınızın başlamasına daha *on* dakika var-"

"Ve beklemekten mutluluk duyarız, mösyö. Değil mi, Célie?" Odessa bir elini kapının yanındaki lal rengi şam kumaşından korsajın üzerinde gezdiriyor. Neredeyse siyah görünecek kadar koyu kadifeden dikilmiş safir bir pelerin, altın ve inciden bir diademle birlikte yanında asılı duruyor. Daha önce nerede gördüğümü çıkaramasam da tüm bu kıyafet tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. "Gerçek dehanın zaman aldığını biliyoruz. Bu çok çarpıcı," diye ekliyor, pelerini görmem için kaldırarak. "Tüm beklentileri aşmakta asla başarısız olmuyor."

"Beni pohpohluyorsunuz." Mösyö Marc homurdanıyormuş gibi yapsa da bu iltifat karşısında gözlerinde muzip bir neşe parlar ve göğsünü belirgin bir gururla kabartır. "Ve dalkavukluk seni her yere götürür. Boris" -parmaklarını yardımcısına doğru şaklatır- "Mösyö Dupont'u benim için hazırlar mısın? Çeyizini Matmazel Célie'ye emanet etmeden önce Madonna'mızı son provasına hazırlamalıyım."

"Madonna?" Odessa ile lal rengi korsajlı mavi-siyah pelerin arasında göz kırpyorum. *İlahi olanın mavisisi. İsa'nın kanının kırmızısı*. Mümkün olan en kadınsı olmayan şekilde homurdanıyorum. Annem olsa utanırdı. "Cadılar Bayramı arifesinde *Madonna* gibi mi giyiniyorsun? Madonna ve çocuk gibi mi? Tanrı'nın Annesi ve İsa Mesih?"

"Dimitri'nin katılmayı reddettiğine inanabiliyor musunuz?" Mösyö Marc onu arka odaya götürürken Odessa kostümünü giymiş, saçlarını savuruyor. Bana komplocu bir tavırla göz kırpyor. "Arabayla geldiğinde yeni doğmuş sevimli bir bebek olacağına onu ikna etmelisin. Keskin zekâsıyla o yolu çoktan yarıladi bile. Onu kundakta hayal edin."

Mösyö Marc kıkırdarak kapıyı kapatıyor ve sohbetimiz sona eriyor.

Beni sessiz vampirlerle dolu bir dükkanda yalnız bırakarak.

Bir bulanıklık içinde hareket eden Boris, Mösyö Dupont'un elbisesinin kuyruğunu uzatıyor -solgun altın, kumaş o kadar şık ki sıvı gibi görünüyor- ta dükkanın kapısına kadar. Etrafından dolanıyorum

Mösyö Dupont'un karanlık gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Pürüzsüz başının üzerinde ışık huzmeleri gibi şekillendirilmiş bir taç oturuyor.

Sessizliğe asla uzun süre tahammül edemem.

"Kostümün çok güzel," diyorum ona belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Güneş gibi görünüyorsun." Karşılığında hiçbir şey söylemeyip sadece bana bakınca boğazımı temizleyip yeniden başlıyorum. "Tabii ki kim olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok, bu da bunu oldukça uygunsuz kılıyor, değil mi? Özür dilerim. Lütfen kendimi tanıtmama izin verin. Adım Célie Tremblay ve-"

Teni kadar koyu ve pürüzsüz bir sesle, "Kim olduğunu biliyorum," diyor.

Boris ve Romi birbirlerine ihtiyatlı bir bakış atarlar.

"Ah." Onunla arkadaşlarının arasına bakıyorum, gülümsemem azalıyor. "Anlıyorum-"

"Eski Şehir'e girmenize izin veriyor mu?" Buz sarısı saçları ve kan kırmızısı dudaklarıyla solgun, uzun boylu ve ince yapılı ikinci vampir merakla başını eğiyor. Romi yumuşak beyaz elbisesinin bir kıvrımını yeniden düzenliyor. Kumaş hafifçe parlıyor gibi görünüyor ve narin siyah bir başlık başının üzerinde parlıyor. Alnının üzerindeki hilal şeklindeki kolyenin içine düşüyor. "Onun evcil hayvanı mı?"

Hafifçe sertleştim. "*Evcil hayvanı* mı?"

Michal'in ağzından çıkan lakattan hoşlanmadım. Ben de onunkinden kesinlikle nefret ediyorum.

"Bir Chasseur," diyor Mösyö Dupont, ifadesi okunamaz halde. "Bir avcı."

"Neden Requiem' bir *avcı* getirmiş?" diye tıslıyor üçüncü vampir. Kuzguni bukleler vahşi bir düzensizlikle yuvarlak ve şehvetli formundan aşağı dökülüyor ve elbisesinin korsajı dar ve şeffaf - güvercin grisi ama yanardöner, elmas parçacıkları gossamer'a dikilmiş. Yıldızlara benziyorlar.

Çünkü onlar yıldız, bunu rahatsız edici ve mantıksız bir ilgiyle fark ediyorum.

Bu vampirler birlikte Cadılar Bayramı arifesinde üç gök cismini oluşturacaklar. Ayrıca beni öldürmek istiyor gibi görünüyorlar. Ve aniden, bir mahkum olduğumu kabul etmeyi reddediyorum,

Onlar güzel elbiseleri ve daha sevimli yüzleriyle bana hükmederken, ben bir *evcil hayvanım*. Her birine sırayla bir gülümseme daha gönderiyorum. "Michal beni evine misafir olarak davet etti. Cadılar Bayramı arifesindeki maskeli balodan sonra eve döneceğim."

Bu söylenecek yanlış bir şey.

Kuzgun saçlı vampir anında tıslıyor ve buz sarısı arkadaşının dudakları kıvrılıyor. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. *Asla bir vampirden kaçma*. "Seni Cadılar Bayramı kutlamalarına mı davet ?" diye öfkeyle soruyor.

"Bunu yapmamalı mıydı? Pazarda insanlar gördüm."

"Menkul olarak," diye hırslıyor. "Asla misafir değil."

"Priscille." Mösyö Dupont geniş bir elini onun omzuna koyduktan sonra o dipsiz gözlerini bana çeviriyor. Priscille'inki gibi açıkça düşmanca olmasalar da, tam olarak nazik de değiller. "Dikkatli ol, humaine, çünkü biz Vasiliev kralı ya da ailesi değiliz. Bu Cadılar Bayramı arifesinde akrabalarımızla kutlama yapma lütfuna sahip değiliz."

Sertçe yutkunarak arka odaya bakıyorum. "Oh?"

"Ah." Priscille, Mösyö Dupont'un elinin altından kılındı. "Dünyanın dört bir yanından vampirlerin Requiem'e çoktan gelmiş olması gerekirdi ama bu yıl Michal sınırlarımızı kapattı. Onun onayı olmadan kimse gelmiyor ve kimse gitmiyor."

"Sen hariç tabii," diyor sarışın soğuk bir sesle. "Kardeşlerin seni buraya kadar takip etmeye çalışacak mı?"

"Ben pek Chasseur sayılmam, matmazel." "Tadınız hala öyle mi acaba?"

"Juliet," diye uyarıyor Mösyö Dupont. "Burada olmaz."

Burada olmaz. Ağzım kurudu. *Asla* demedi.

Ama Odessa ve Mösyö Marc'ın bizi hâlâ duyabildiğine eminim; gerçekten tehlikedeysem müdahale edeceklerine eminim. Bakışlarım tekrar kapılarına yöneliyor. Kızgın vampirlerle dolu bir dükkan ideal olmasa da, belki Michal'e duydukları nefret benim işime yarayabilir.

iyilik. Ne de düşmanımın düşmanı dostumdur. "Neden sınırları kapattı?"

Mösyö Dupont başını yavaşça sallar. "Böyle şeyleri insanlarla tartışmayız."

"Neden yapmayalım?" Priscille onun elini omzundan itiyor. "Michal halkına yönelik tehlikeye rağmen kendi kurallarını çiğniyor, ama bizden körü körüne onu takip etmemizi mi bekliyor? Hiç sanmıyorum." Burnunu kaldırıyor, burun delikleri alevleniyor. "Bana sorarsanız, kendisi gibi değil. Hizmetkârları fısıldaşmaya başladı Pierre. Şatodaki garip olaylardan, onun münzeviliğinden ve huzursuzluğundan bahsediyorlar. *Hayaletlerden* bahsediyorlar."

"Onlardan bahsetmemelisin, Priscille."

"Kuzenim La Dame des Sorcières ve La Princesse Rouge'u Cadılar Bayramı arifesindeki maskeli baloya davet ettiğini bile duymuş. Hayal edebiliyor musunuz? Requiem sokaklarında yürüyen cadılar, kendilerini bizimle eşit mi sanıyorlar? Mabedimize, *sırrımıza* ne oldu?" Bana küçümseyerek bakıyor. "Buna inanmak istemedim ama şimdi doğru olmasından korkuyorum -Michal gerçekten aklını kaçırmış ve ben artık burada kendimi güvende hissetmiyorum."

Juliet tiksintiyle başını sallar. "Chasseurs avcılarını takip edecek. Sözlerime kulak verin. Cadılar Bayramı arifesinde büyü kalktığında, kılıçlarıyla gelecekler-"

Mösyö Dupont şimdi daha keskin konuşuyor. "*Juliet* -"

"Peki Michal bizi nasıl koruyabilir?" Priscille'in güzel yüzü küçümsemeyle çarpılır. "Kendi kız kardeşini bile koruyamadı-"

Arka kapı büyük bir *gürültüyle* açılır ve Odessa eşikte durur, hareketsiz, hafif ve son derece ürkütücüdür. Artık gülümsememektedir. Mösyö Marc arkasında ciddi ve sessiz bir şekilde belirir. "Oh, canlarım, bana aldırmayın," diyor, sesi hafif ve aldatıcı bir şekilde hoş. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Lütfen devam edin. Bu *büyüleyici* sohbetin devamını dinlemeyi çok istiyorum."

Mösyö Dupont başını eğiyor, Priscille ve Juliet hemen peşlerinden gelmeyince dişlerini gösteriyor. Juliet reverans yapmadan önce acı çekmiş gibi yüzünü buruşturur. Odessa'nın dikkati hala platformda sırtı dimdik, omuzları gururlu bir şekilde duran Priscille'e kayar. Boris ve Romi bakışlarını yere sabitleyerek yavaşça ondan uzaklaşırlar.

"Ona meydan okuyor musun, Priscille?" Odessa sorar. "Kralımızı çağırayım mı?"

Priscille'in Odessa'yla göz temasını kesmeyi reddederek çenesini sıkmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış halde izliyorum. *Sanki* bu ölümsüz yaratığın hayatının son anlarını izliyormuşum gibi her şey son derece önemli, son derece *aptalca* geliyor. Eğer Odessa yerine Michal burada olsaydı, Priscille çoktan ölmüş olurdu. Düşüncelerimi yankılayan Mösyö Dupont hala eğilerek mırıldanıyor, "Aceleci olmayın, mon amie. Şimdi teslim olun."

Priscille'in boğazı öfkeyle çalışıyor. "Michal bize liderlik etmeye uygun değil."

"Peki sen?" diye sorar.

"Belki de."

Odessa'nın gülümsemesi sertleşiyor. "Nasıl konuştuğunuza dikkat edin, gökseller. Bin yıllık hükümdarlığı boyunca yüzlerce kişi Michal'a meydan okudu, ancak Michal tek başına kaldı çünkü Requiem'de güneş, ay ve yıldızlar yok. Burada sadece karanlık vardır ve karanlık ebedidir."

Açıklanamaz derecede istekli bir ürperti vücudumu kaplıyor. Belki de ahlaksızım. Çünkü bakışlarımı Priscille'den, Odessa'dan, aralarındaki hissedilir şiddet tehdidinden ayıramıyorum. Eğer durum daha da tırmanırsa, Odessa Michal'i beklemebilir. Priscille'i çıplak elleriyle ortadan kaldırabilir ve ben bu ihtimal karşısında doğru dürüst dehşete kapılamam.

Öne doğru eğilerek, Priscille'in cevap vermesini nefesimi tutarak bekliyorum.

Onun yerine küçük bir el dirseğimi kavradığında geriliyor, kalbim boğazıma fırlıyor. Mösyö Marc işaretle öksürüyor.

"Git, papillon," diyor, sesi alışılmadık derecede sessiz. "Bazı konuşmaların duyulmaması daha iyidir ve çeyizini arka tarafta topladım. Lütfen orada size katılmamı bekleyin."

Hiçbir tartışmaya izin vermiyor, beyaz saçlarına inat bir güçle beni ileriye doğru itiyor. Biz geçerken odadaki tek bir vampir bile beni fark etmiyor. Mösyö Marc kapıyı arkamdan kapatırken bile Odessa ve Priscille sessiz bir meydan okumaya kilitlenmiş durumdalar.

Kulağımı kapıya dayama dürtüsüne direnerek küçük odaya göz gezdiriyorum. *Onun ofisi* olduğunu fark ediyorum. Düzinelerce giysi kutusu masasının üzerine, sandalyesinin altına, halının üzerine düzenli bir kaos içinde yayılmış ve zümrüt kurdele her birini güzel bir fiyonkla süslüyor. Onlara göz kırparken içimi beklenmedik bir sevgi dalgası dolduruyor. Bileğimdeki kurdeleyle birebir uyuyorlar.

D'Artagnan, yarısı kapının arkasına gizlenmiş bir sepetten, "Kardeşim tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan muzdarip," diye mırıldanıyor. Şaşkınlıkla dönüyorum, tam o esniyor, yavaşça geriniyor -tamamen umursamaz bir şekilde- patisini yalamak için doğruluyor. Kuyruğunun ucu titriyor. "Duygu."

Gözlerim kısılrsa da kolumu kendi kurdelemin üzerine çekme isteğime direniyorum. Çünkü utanacak bir şeyim yok ve ayrıca bu küçümseyici küçük yaratıktan ve fikirlerinden pek hoşlanmıyorum. Elbette bu adadakiler hariç, kedilerin her zaman oldukça soğuk olduğunu bilirim ama bu tacı kazanıyor. "Günahların en kötüsü değil, biliyorsun. Birini önemsemek."

Bana göz kırpmak için arka bacağını yalamaya ara veriyor. "Böyle mu düşünüyorsun? Vampirler sana bakıyor mu?"

"Saçmalama-"

"Oh, güzel. O zaman anlaştık." Bana arka hediye etmeye özen göstererek oldukça saldırgan bir şekilde kendini yalamaya devam ediyor. "Bir an için endişelendim ama

Bir vampirin senin iyiliğini düşündüğünü iddia etmek ikimiz için de oldukça saçma, hatta hayalperestçe. Sevgili Mösyö Marc'ınız bile kötü niyetli bir öfke nöbetinde beni zehirledi ve biz aynı rahmi paylaştık."

İstmeden gözlerim dükkanın kapısına kayıyor, ama kapının arkasından ses gelmiyor. Ayak sesi yok. Ses yok. Ne ıstırap çığlıkları, ne de isyan çığlıkları. Belki de göksel vampirler dükkânı huzur içinde terk etmişlerdir ya da belki de -daha büyük olasılıkla- ben onları duyamıyorumdur; ne de olsa Mösyö Marc bir cadıyla oynaştığını itiraf etmişti. Belki de bu kapının üzerinde bir büyü vardır ve onlar da beni duyamıyordur. . .

Yırtık pırtık masaya doğru ilerleyerek, oradaki kutuları mümkün olduğunca gizlice kenara itiyorum.

Etrafı kurcalamaktan zarar gelmez. Michal'in çalışma odasında yaptığım aramada gümüş haçımı bulamasam da yine de işime yaradı ve Mösyö Marc eşyaları konusunda Requiem'in iyiliksever hükümdarı kadar titiz görünmüyor. Ne de olsa vampir kardeşini zehirlemişti. Kullandığı şeye hâlâ sahip olabilir mi? Toz arsenik? Nightshade meyveleri?

Fare pisliği mi?

Lütfen fare pisliği olsun.

"Kardeşinin karısını baştan çıkardın." Sıradan bir havayı korumaya kararlı bir şekilde, elimi kristal mürekkep şişesinde, tavus kuşu tüyü tüy kalemde gezdiriyorum ve hemen sıra dışı bir şey arıyorum. İki genç kızın -muhtemelen Mösyö Marc'ın kızlarının- kaba bir portresi, ağzına kadar eskizlerle dolu deri ciltli bir portföyün arkasında gururla çerçevelenmiş duruyor. "Size kızmak için her türlü sebebi vardı."

"Evet, en sevdiğim cep mendilimi çaldı."

Elim masanın çekmecesinin kulpunda duruyor ve boynumu bükerek ona kuşkuyla bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Neye karşı olarak?"

"En sevdiğin *cep mendilini* çaldı diye kardeşinin evliliğini mi mahvettin?" Başımı iki yana sallıyorum ve Mösyö Marc'ın çekmecesini karıştırmaya devam ediyorum. "Bu çok alçakça, D'Artagnan. Hem bir vampir hem de bir kedi olarak kendinden utanmalısın."

"Kısasa kısas, ama bilmen *gerekiyorsa*, mahvettiğim onun evliliği değildi. İnsan karısı ikimiz de vampire dönüşmeden çok önce öldü ve böyle maskaralıklara asla izin vermezdi."

Kocaman kehribar gözlerini bana tiksintiyle kırıştırıyor ve bunu bilmesine imkân olmasa *da -zihinleri* okuyamaz-buna karşılık göğsümden *bir* şüphe gölgesi yayılıyor. Hayır. *Utanç*. Daha birkaç dakika önce Odessa'nın o göksel vampire zarar vereceği düşüncesinden zevk alıyordum, peki ben kimim ki D'Artagnan'ı davranışından dolayı utandırayım?

Bunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

Bu adadan bir an önce kaçmalıyım.

D'Artagnan sanki benim kasvetli düşüncelerimi gibi, "Daha da aşağılık bir davranış, ama kardeşim çeyizinizi masasına mı sakladı? Zarfların arasında katlanmış bir gece elbisesi olabilir mi?"

Çekmeceyi kapatmak için acele ederken neredeyse parmaklarımı çekmeceye çarpacaktım. "Elbette hayır," diyorum *hızlıca* -çok hızlıca- ve geniş bir gülümseme takınırken kendimden nefret ediyorum, bir elimle en yakın giysi kutusunu okşarken diğer elimle boş parşömen yaprağını cebime atıyorum. Zaten orada duran hokka ve tavus kuşu tüyüne çarparak hışırıyor. "Cadılar Bayramı arifesinden önce kostümüme bir göz atmayı umuyordum. Burada, dükkânda mı? Bitirdi mi?"

Eğer bir kedi gözlerini devirebilseydi, bu devirirdi. "En azından bir tüy kalemden fazlasını çalacak kadar mantıklı ol."

"Pardon?"

"Aptallık sana yakışmıyor." Sonunda banyosunu bitirdi ve bana tüm dikkatini -ve açıkçası rahatsız edici dikkatini- verdi. "Devam et o zaman. Sizi durdurmayacağım. Sanırım bir kaç çılgınlık için silah temin etmek niyetindesin."

Tabii bu arada bu dükkândaki hiçbir silahın size yardım edemeyeceğini de unutmayın."

Şimdi tüm dikkatimi ona verme sırası *bende*. Çünkü *genel olarak silah yok* demedi; *bu dükkânda silah yok* dedi ve D'Artagnan bana düşünmeden konuşacak biri gibi gelmiyor. "Bilgin olsun, bir planım var," diyorum ona. "Ya da en azından"-tüm incelik çabalarını bir kenara bırakarak, araştırmamı genişletmek için masanın yanındaki dolabı açıyorum-"Bir tane oluşturma aşamasındayım ve hiç de çılgınca değil. Aslında oldukça basit."

"Cebinizdeki kalem ve mürekkeple ilgili mi?"

"Olabilir."

"O zaman sana üzülerek söylüyorum ki, aptal kız, Requiem'de mektup göndermenin basit bir yanı yok."

Kitaplığa doğru hızla ilerliyorum, bir şeyleri gevşetme umuduyla her bir kitabı çekip çıkarıyorum. Belki bir paket barut ya da gizli bir kaldıraç. "Saçmalık. Kuşhaneniz yok mu?"

"Elbette bir kuşhanemiz var, ancak adanın kuzey kıyısında yer alıyor, isyan ve başkaldırı gibi önemsiz konular gözünüzden kaçtıysa diye , artık güvenli değil. Sokaklar huzursuz ve halk bir şehit için can atıyor. Michal'in koruması olmadan, işaretleneceksiniz."

İşaretli.

Bu kelime ensemdeki tüyleri diken diken etmeli ama son kitabı da rafına geri koyduktan sonra odanın geri kalanına dönüp sıkışık alanı endişeyle gözden geçiriyorum. D'Artagnan'ın beklenmedik uyarısına rağmen, burada gerçek bir koruma yok. Michal, Coco'nun kırmızı pelerinini görür görmez beni işaretledi. Onun yanında sokaklarda olduğumdan daha fazla *güvende* değilim.

Dizlerimin üzerine çökerek, artan bir çaresizlikle döşeme tahtalarını yoklamaya başladım.

Mösyö Marc ve Odessa bu küçük sohbeti her an bölebilirler ve bölmeseler bile -gözlerim arka kapıya, eskisinin teslimatları ayarladığı yere kayıyor- Dimitri

yakında burada olacak. Hayal kırıklığı çirkin yüzünü gösterirken parmaklarım tahtayı tırmalıyor. Belki de D'Artagnan gizli bir silahı ima etmek istememişti ya da belki de istemişti ve şimdi beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürken izlemekten zevk alıyor.

"Elbiseni mahvediyorsun," diyor küçümseyerek, "ayrıca küçük kibritçi kıza da benziyorsun. Bu masalı bilir misin? Eskiden her gece yeğenlerime okurdum. Ölmek üzere olan bir çocuğun umutları ve hayalleri hakkında-"

"Endişeni takdir etsem de, D'Artagnan," diyorum dişlerimi sıkarak, "elbisem umurumda değil ve senin teşvikine ihtiyacım yok. Arkadaşlarımı burada onları nelerin beklediği konusunda uyaracağım. Anlamamı beklemiyorum elbette ama-" Çevremde parlak bir şey parlıyor ve kısa bir süre durup Mösyö Marc'ın masasının alt tarafına doğru keskin bir dönüş yapıyorum. Gözlerim bir-iki saniye daralıyor.

-Araştırmak için yaklaştım. *Tuhaf*. Uzun, keskin ve dar, bir çeşit *iğneye* benziyor, ama-

Hayır.

Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerim açılıyor, kafatasımı masaya çarpıyorum ve neredeyse bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşları içinde tacımı tutuyorum. Çünkü o bir iğne değildi.

Bu bir *kazık*.

Ve bu herhangi bir kazık değil. *Gümüş* bir kazık ve acıdan mı yoksa baş dönmesinden mi, endişeden mi yoksa sevinçten mi ağladığımı bilmiyorum. Her iki durumda da pek fark etmiyor; silahı tüneğinden alarak D'Artagnan'ı huysuz öpme dürtüsüne direniyorum. Çünkü artık hiç şüphe yok ki

-Mösyö Marc onu saklamak için bu kadar özen gösterdiyse, bu kazık tehlikeli olmalı. *Gümüş* tehlikeli olmalı.

"Biliyordum." Hâlâ hafifçe başım dönüyor, hâlâ başımı tutuyorum, cebimdeki mürekkep, tüy kalem ve parşömeni hatırlamadan önce kutuların arasında dönüyorum ve hepsini masanın üzerine yığıyorum. "*Biliyordum*."

"Ah canım." Ancak D'Artagnan'ın kazığı elimden almak ya da yandaki vampirleri yeni bulduğum silahtan haberdar etmek için hiçbir hamle yapmaması beni şaşırtıyor. Bunun yerine sepetinin kenarını kayıtsızca yoğuruyor. "Görünüşe göre kazığımı bulmuşsun."

"Kazığın mı?"

"Beni aşağılıyorsunuz, matmazel. Eğer kardeşim o sabah beni zehirlememiş olsaydı, o gece onu kazığa oturtacaktım. Aslında, planlar çoktan harekete geçmişti."

"Aşağılık," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak, ama kalbim artık bunun içinde değil. Hayır, *nihayet* planımı koyarken kalbim elimle birlikte parşömenin üzerinde uçuyor.

Coco,

Requiem'e gelmemelisin. Katil burada, Michal Vasiliev adında bir vampir. Kurbanlarının kanını içiyor ve sizi Cadılar Bayramı arifesinde öldürmeyi planlıyor. Gümüşle silahlanmış olarak, ben kendim yakın bir tehlikede değilim. Lütfen bu sefil yerden kaçacağımı ve yakında Cesarine'deki herkesle görüşeceğimi bilin.

Tüm

sevgimle,

Célie

Kalemimin son vuruşuyla D'Artagnan sepetinden halsiz adımlarla iniyor -bir kez daha esniyor- ve teslimat girişine doğru yürüyor. "Ne yapıyorsun?" Parşömeni dörde katlayıp kazıkla birlikte korsemin içine yerleştirmeden önce şüpheyile soruyorum. "Benimle gelmiyorsun."

"Elbette öyleyim." Kapının kolunu tutmak için yukarı doğru uzanıyor ve kapı ara sokağın gölgelerine açılırken serin gece havası aramıza doluyor. "Bir kez vampir olan her zaman vampirdir, ne de olsa."

Kaşlarımı çatarak sessizce onu dükkândan çıkarken takip ediyorum. "*Bu* da ne demek oluyor?"

Kuyruğu karanlığın içinde bir efsane gibi titreşiyor.
Bir alamet gibi. "Kan kokusundan oldukça hoşlanıyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ma Douce

D'Artagnan beni yedi kuyruklu gargoyle'a doğru götürürken, altındaki sarmaşığı ayırıp duvardaki çatlaktan eğilirken göğsümde beklenti kabarıyor. Belki de uyarısından sonra bu kadar *neşeli* hissetmek aptalca ama şehir artık farklı geliyor. Duvarın diğer tarafındaki çalılıklara tırmanıp daha geniş olan sokağa daldığımızda sert, neredeyse acı veren bir kahkaha kopuyor. Buradaki renkler -su kabaklarının sarısı, D'Artagnan'ın gözlerinin kehribarı- daha zengin, güzelce doygun görünüyor, havadaki tuzun tadı daha keskin ve uzaktaki bir gök gürültüsü başka bir fırtına vaat ediyor.

Ama henüz değil.

Bu gece sokaklar tamamen sakin. Hatta huzurlu. Ay, bulutların arkasından çıkıp ıslak kaldırım taşlarının üzerinde parıltıyor ve biz başka bir sokağa geçerken siyah bir kedi bizi takip ediyor. Eteklerime sürtünerek mırladığında, bunun o an olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu benim anım. Bir elimi eteğimin cebine sokup katlanmış mektubu iki kez kontrol ediyorum. D'Artagnan sırtını dikleştirip tıslayarak zavallı yarattığı korkutup kaçırdığında, korsemdeki kazığı üç kez kontrol ediyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye fısıldadım ona. "Kimseye zarar vermiyordu."

Kendini beğenmiş görünüyor. "Biliyorum."

Başımı sallayarak yönümü bulmak için etrafıma bakıyorum ve Tanrı'ya şükrediyorum ki Eski Şehir adanın en yüksek tepesinde yer alıyor. Buradan, duvarın hemen dışından, Requiem'in tamamının altımıza yayıldığını görebiliyorum. D'Artagnan kuşhanenin kuzey kıyısında olduğunu söylemişti, yani -ay ışığında dönüp gözlerimi kısıyorum- *orada*. Kayalık sahil boyunca yükseldiğini görebiliyorum. Yavaşça nefes vererek üzerindeki yıldızları ezberliyorum: Les Amoureux adlı bir takımyıldızı. Aynı yıldız yılanın kuyruğunun ve güvercinin kanadının ucunu oluşturuyor. Şehrin içine dalıp kuşhaneyi doğrudan gözden kaybederken bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Beau geçen yaz Lou ve Reid'e düğün hediyesi olarak takımyıldızın adını değiştirdi.

Hatırladıkça içime bir özlem ateşi düşüyor ama onu bir kenara itiyorum. Derinlere gömüyorum. Bu gece hiçbir şey ruhumu nemlendiremez; ne yağmur, ne de pişmanlık.

Bu benim anım.

Bu mektubu gönderdikten sonra Michal'in mağarasına gidip bekleyeceğim.

İki yanımızdaki dükkânlardan mum ışıkları süzülse de başımı eğip cazibeye direniyorum; kitapçının ve parfümerinin önünden hızla geçip bijuteride sergilenen elmas ve inci yakalara omzumun üzerinden sadece iki kez bakıyorum. Gökseller şimdilik Odessa'nın dikkatini dağıtıyor olabilir ama eninde sonunda yokluğumu fark edecektir. Adımlarımı hızlandırarak, yanımdan geçen ve meraklı bir ifadeyle bana şapkasını çıkaran bir beyefendiye kibarca başımı sallıyorum. Yüzü kemik gibi solgun.

Sakin ve ölçülü adımlarımı sürdürerek ona dönüp bakmayı reddediyorum. Ona durması, benimle için bir sebep vermeyi reddediyorum. Tek bildiği, yanlış bir şey yapmadığım; ay ışığında gezintiye çıkmış, son derece sıradan ve sıkıcı basit bir insan evcil hayvanıyım. Priscille ne demişti? *Bir eşya gibi*. Birkaç saniye daha bekliyorum. Kolumu kavrayan soğuk bir el olmayınca çenemi hafifçe çeviriyorum, boşluğun verdiği rahatlamayla nefes veriyorum.

sokak. "İkinci bir düşünce mi?" D'Artagnan mırıldanıyor. "Geri dönmek için çok geç değil."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Hiç de değil." Mükemmel bir memnuniyetle yan tarafını bir gargoyle boyunca ovuşturuyor. "Neden kendimi eğlenceden mahrum bırakayım ki? Bir planın ters gitmesini izlemek kadar tatmin edici bir şey yoktur - sizinki bir plan olarak nitelendirilemez elbette. Bir mektup ve bir kazık daha çok bir veda gibi görünüyor." Serseri bir yaprağın üzerine atlıyor. "Kendi veda şarkımı her zaman daha şatafatlı ve gösterişli hayal etmişimdir - belki de haute couture içinde, elimde kardeşimin bademcikleri."

"Çok hoş."

Eğimli sokaklarda ilerlemeye devam ederken yolumuza başka hiçbir canlı çıkmıyor.

Görünüşe göre aşağı pazarların kalabalığı Eski Şehir'e çok yakın dolaşmaktan kaçınıyor - bu bir avantaj, diyorum kendi kendime, başımı sallayarak ve daha hızlı yürüyerek. Rıhtım yakınlarında cadıların, kurtadamların ve denizkızlarının koşuşturması arasında dolaşırken gizliliği korumak çok daha zor olurdu. Yine de . . . Etrafımıza bakıyorum. Odessa'ya göre vampirler ayla birlikte yükselirmiş. Bu gece dışarıda, duvarın yakınındaki bu lüks dükkânları inceleyen daha fazla vampir olması gerekmez mi? Eminim *tüm* vampirler Eski Şehir'de ikamet etmiyordur? Dimitri sadece en saygın ve saygıdeğer soyların içeride yaşadığını iddia etti.

Soğuk farkındalık enseme batıyor.

Belki de vampirler buradadır. Belki de ben onları göremiyordum.

Sanki cevap verir gibi, sokağın karşısındaki gölgeli oyukta bir hareketlenme oluyor ve ben de korse içindeki gümüş kazığı çıkararak geriliyorum. Ama . . . hayır. Tekrar rahatlıyorum, yanaklarım ısınıyor. Bir erkek ve bir kadın olan çift tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş, bizi fark edemeyecek kadar birbirleriyle meşgul görünüyorlar. Kalçaları senkronize bir şekilde hareket ediyor. Benim insan kulaklarıma bile adamın nefes alış veriş sıkıntılı ve düzensiz geliyor ve kadın çekildiğinde adam inliyor ve

yana doğru devriliyor, göğsünden kan akıyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor. Hiç de kucaklaşmıyorlar. Kadın adamdan *besleniyor* ve adam ölüyor gibi görünüyor. "Quelle tragédie," diye mırıldanıyor D'Artagnan.

Nefesimi tutarak onu ileri itiyorum ve mümkün olduğunca sessizce yanından geçip gidiyorum. Kalp atışlarımı yavaşlatmak, amaç duygumu yeniden kazanmak birkaç dakikamı alıyor. O adamı kurtaramam - Michal'in bu geceki kurbanını kurtaramam - ama Coco'yu kurtarabilirim. Coco'yu kurtaracağım ve kendimi de kurtaracağım.

Başka bir beyefendi şehrin yarısını geçtiğinde kazık avucumda kayganlaşıyor. Ağzının kenarındaki kanı ipek bir mendille siliyor ve müstehcen bir sırıtışla dişleri uzun ve beyaz bir şekilde parlıyor. "Bonsoir, ma douce."

"İyi akşamlar, mösyö." Etrafında dolanırken kazığı eteğimin içine saklayarak daha sıkı tutuyorum. Gözlerini dikip bakmaya devam ettiğinde -esinti kuzguni siyah saçlarını dalgalandırıyor- hoş bir gülümsemeyle, "Güzel bir gece, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten de öyle."

Köşeyi dönmemi izliyor ama neyse ki beni takip etmiyor. "Gördün mü?" D'Artagnan'a gergin bir iyimserlikle soruyorum. Ancak kollarımda, bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor ve kalbimin her düzensiz atışında kulaklarımda basınç oluşmaya başlıyor. Etrafımızdaki sokağın rengi sülük gibi akarken korkumu kontrol etmeye, nefesimi düzene sokmaya çabalıyorum. "Eğer herhangi bir vampir beni ısırarak isteseydi, bu o olurdu ve o mükemmel bir beyefendiydi-"

"Yakasındaki kan hariç," diyor Mila, sesi keskin.

Gözleri kısık ve *kızgın* bir şekilde yanımda belirince irkildim. "Mila!" Ruhlar âlemi tamamen alçalırken benim gözlerim de etrafımızda geziniyor ve bir adım geri çekilerek külün içinde biraz kayıyor ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum. *Şimdi* benimle konuşmaya tenezzül ediyor. "Nesin sen-?"

"Asıl soru, *sen nesin*, Célie Tremblay? Diğerlerinden gizlice kaçarak *cesur* olduğunu mu sanıyorsun? Zeki olduğunu mu sanıyorsun?" Etrafından dolaşmak için hamle yaptığımda, önüme fırlıyor ve teninin benimkine karşı verdiği nahoş, buz gibi hisle irkiliyorum. "Bir de seni zeki sanmışım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Çenemi kaldırarak -sözlerindeki sıcak öfke kıvılcımını görmezden gelerek- gülümseyerek dişlerimi gösteriyorum ve sokağa devam ediyorum. İleride, kuş kafesinin gölgesi daha yakın, daha büyük görünüyor. Mila'ya bakmayı reddederek bakışlarımı ona sabitliyorum. Bunu mahvedemez. Coco, Lou, Jean Luc, Reid, neredeyse güvendeler. *Ben de neredeyse oradayım*. "Bu arada bana *kardeşinden* bahsettiğin için teşekkür ederim. Bu küçük ihmal yalanını gerçekten takdir ettim."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. Onu şok ettim. *Güzel*. "Yalan söylemedim," diyor, çabucak toparlanıp omuzlarını dikleştirerek. "Sana adımı söyledim. Tanımamanız benim suçum değil."

"Ne *alçakgönüllülük*. Aileden gelen bir özellik olmalı." Ondan kaçmak için adımlarımı hızlandırıyorum. "Şu anda oldukça meşgulüm, o yüzden izin verirsiniz-"

"Sizi kesinlikle mazur *görmeyeceğim*. Burada tek başına ne yapıyorsun?"

D'Artagnan boğazını temizleyerek gölgelerden sıyrılıyor ve ikimizi de şaşırtıyor. "Tekrar merhaba Mila."

"D'Artagnan." Mümkünse, Mila'nın ifadesi daha da sertleşiyor -şu anda gerçek bir taşı andırıyor- ama soğuk selamlaşmaları sadece şüphelerimi doğruluyor: D'Artagnan hayaletleri görebiliyor, bu da burada korktuğum kadar yalnız olmadığım anlamına geliyor. O kadar da *yanlış* değil. Bunun farkına varmak, içimi küçük canavar yaratıkla garip bir akrabalık duygusuyla dolduruyor. "Bu kadar işgüzarın arasında burada olacağını bilmeliydim." Mila'nın sesinden suçlama damlıyor. "Sanırım onu bu işe *sen* ?"

D'Artagnan bir sokak lambasına halsizce sürtünüyor. "Sebepleri kendine ait."

Ellerini havaya kaldırarak öfkeyle peşimden geliyor. "Eee? Neymiş onlar?"

"Bunları seninle tartışmamayı tercih ederim."

"Ölmemeyi tercih ama işte buradayız," diye . "Michal buranın ne kadar tehlikeli olduğunu sana anlatmadı mı?

Adadan ayrılacağın konusunda anlaştığımızda, bunu *canlı* olarak kastettiğini sanmıştım." "Dinle Mila," diyorum sertçe,

neredeyse koşarak yanından uzaklaşıyorum. "Michal senin kardeşin olabilir ama bu gerçekten seni ilgilendirmiyor.

Arkadaşlarımı öldürmesine izin veremem ve bunu herkesten çok sizin anlayacağınızı düşündüm. Açıkça, o istiyor

konuşmak ile sen-ve I

olabilirdi. çevrilmiş-amasen

onu daha önce görmeyi reddetti. Bunun bir sebebi olmalı."

Şimdi daha öfkeli, bir kez daha önümde beliriyor. "Bu Michal ve benimle ilgili değil. Bu *seninle* ilgili." *Yanlış*

cevap. Çenemi sıkarak dolanıyorum ama o cehennemden çıkmış bir yarasa gibi peşimden geliyor. "Vampirler insan *yer*,

Célie. Ailem sana nazik davrandı diye"- alay ediyorum- "*vampirler* naziktir anlamına gelmez. Eğer yanlış türden

birine rastlarsan, kardeşim bile seni kurtaramaz. *Bunu* anlıyor musunuz? Ölmenin ne kadar tatsız bir şey olduğunu anlıyor

musun?"

"Bunu yapabilirim." İnatla çenemi kaldırıyorum. "Bunu yapmak ." Sonra -sesimdeki hayal kırıklığını engelleyemeyerek-

"Neden umursuyorsun ki? Beni tanıımıyorsun ve kardeşin iki haftadan kısa bir süre içinde beni öldürmeyi planlıyor. Belli ki ona karşı hâlâ biraz sadakat

hissediyorsun ve-" Farkına varış hızlı ve zalimce olur ve *aman*

Tanrım. "Bu mudur yani? Cadılar Bayramı arifesinden önce ölürsem arkadaşlarımin gelmeyeceğinden mi

endişeleniyorsun? Michal'ın intikamını asla alamayacağından mı?"

Mila'nın gözleri bir kez daha kısılıyor. Bu sefer beni durdurmak için hamle yaptığında, tam boyuna ulaşıyor, o kadar soğuk ve o kadar tanıdık bir bakışla üzerime geliyor ki

neredeyse bir adımı kaçırıyorum. "İntikam için burada olduğumu düşünüyorsan gerçekten aptalsın," diyor kardeşi

gibi.

Ona ters ters bakmak için kayarak durdum. "O zaman

neden buradasın? Kardeşinin bir sonraki kurbanlarını seçmesine yardım etmek için mi? Sürüklemek için mi?

o zavallı ruhlar cehenneme mi gidecek?"

"O yaratıkları kardeşim öldürmedi. Onun affedilemeyeceğini düşünüyorsun ama yanıyorsun. Michal hâlâ kurtarılabilir. Kurtarılabilceğini *biliyorum*."

Onun affedilemeyeceğini düşünüyorsun.

Hiçbir hediye yaptıklarınızı affettiremez.

D'Artagnan onaylamayarak dilini şaklatır.

"Bizi mi ?" Öfkeyle soruyorum, ama cevap vermek için ağzını açtığında bir açıklama istemediğimi fark ediyorum. Mila, Michal'in kız kardeşiydi - elbette onun affedilmeyi hak ettiğini düşünüyordu; elbette onun böylesine geri dönülmez bir kötülük yapabileceğine inanmak istemiyordu. Roller tersine dönseydi, ben de Pippa'nın böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdım. Ama hayır. Bunun için zamanım yok. Odessa her an gelebilir.

Gümüş kazığı kaldırarak kararlı bir şekilde, "Açık konuşayım. Mümkün olrsa bile -ki değil- Michal'i aklamana asla yardım etmem. Yapabilseydim, bu gümüşü doğrudan göğsüne saplar, dünyayı onun kara kalbinden kurtarırdım."

"Kardeşimin kalbi pek çok şeydir," diyor şiddetle, "ama siyah değildir."

Ama Milaya *ya da* kardeşine bir saniye daha tahammül etmeyi reddediyorum. Hırçın, içgüdüsel bir hamleyle öfkemi dışa vuruyor, yıllardır ilk kez kendimi haklı *hissedi*yordum. Ortaya çıkarsa belki de bu gümüşü Michal'in göğsüne gibi hissediyorum. Peçe hızlı ve acımasız bir kesikle ayrılırken Mila'nın ağzı şokla aralanıyor, ben de içinden geçip ondan uzaklaşıyorum, kenarlarını yakalayıp tekrar birleştirmeye zorluyorum.

Gözlerini açarak iki saniye geç ileri fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Üzgünüm Mila. Keşke arkadaş olabilseydik."

Başını sallıyor, elini zorla içeri sokmaya çalışıyor ama göğsümdeki ateşin körüklemesiyle perde kendini hızla onarıyor. "Bunu yapma, Célie, *lüt*fen-"

"*Git*."

Son ve acımasız bir hamleyle perdeyi tamamen kapanmaya zorluyorum ve kuş kafesine giden yolu açık bırakıyorum. Derin ve sakin bir nefes daha alıp suçluluk duygumu bastırıyorum.

-Ve kuş kafesine doğru yürümeden önce daha sıcak bir hava soluyorum. Açıklayamadığım bir rahatlamayla D'Artagnan da peşimden geliyor.

"İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de," diye mırıldandı, "iyi gitti. . iyi gitti."

"Bana hayaletleri görebildiğini söylememiştin." "Sen de bana görebildiğini söylememiştin."

Kapıdan birlikte adım attığımızda ağır bir sessizlik çöküyor.

Cesarine'deki kuşhanenin aksine, burası devasa bir kafes gibi inşa edilmemiş. Hayır, kale gibi inşa edilmiş, uzun, dar ve hafif eğri, içbükey bir tavanı ve taş duvarları var. Burayı tuhaf bir koku dolduruyor - tam olarak çıkaramadığım bir koku - ama muhtemelen kuşlara ait. Ve *yüzlerce* kuş var: şahinler, baykuşlar, güvercinler ve kuzgunlar, her birinin yüzü odanın ortasındaki ateş çanağı tarafından aydınlatılıyor. Bazıları kafeslerin içinde bize göz kırparken, diğerleri duvarları dolaşarak yapının tepesine cılız merdiven boyunca tünüyor. Üstümüzde, zincirler sessizliğe gömülmeden önce hafifçe şingirdiyor.

Karanlık tavana dikkatle bakıyorum. Ateş ışığı kuş kafesinin tepesine ulaşmasa da, bakıcının en ölümcül kuşlarını diğerlerinden uzakta, yukarıda bağladığını varsayıyorum. Şimdiden parmaklarım hepsini serbest bırakmak için kaşınıyor. Kafesler, zincirler, kanatlı yaratıklar için her zaman çok zalimce gelmiştir.

Ne yazık ki, bu gece sadece bir tane yayınlayabilirim.

Sessizce, D'Artagnan'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, denizi aşmak için daha büyük bir kuş arıyorum. D'Artagnan bile burada konuşmaya isteksiz görünüyor. Yukarı çıktıkça duvarlarda derme çatma pencereler beliriyor ve tepedeki bir yerden bir sızıntı damlıyor. Sürekli *damlıyor, damlıyor, damlıyor*, kanatların yumuşak çırpınına, ateşin hafif çıtırtısına katılıyor.

Yukarıdan gelen keskin, ani bir *gaklama sesi* neredeyse kalbimi durduracaktı. D'Artagnan tıslayarak merdivenlerden yukarı fırlıyor ve yüzüm sese doğru dönerken görüş alanımdan çıkıyor. Pazardan gelen üç gözlü karga, gölgeli tavana yakın bir kafeste bana bakıyor. Başını merakla eğerek tüylerini karıştırıyor ve bir o yana bir bu yana . *Tuhaf*. Kaşlarımı çatıyorum ve ona doğru ilerliyorum, fısıldayarak, "Oraya nasıl çıktın? Birinin evcil hayvanı olduğunu sanıyordum."

D'Artagnan alçak sesle, "Kuşun konuşacağını düşündüğün için aşağılanmalı mıyım?" der.

"Neden olmasın ki? Kesinlikle hiç durmuyorsunuz."

Cevap olarak tekrar ötüyor, ben karanlığın içinde yükseldikçe garip bir şekilde acil bir ses çıkarıyor. Suyun damlama, *damlama, damlama* sesi arttıkça. "Korkunç bir gürültü yapıyorsun, biliyorsun. Tüccarın senden kurtulmasına şaşmamalı." Kuşun tek cevabı gaklamak ve kafesinin parmaklıklarına saldırmak oluyor. Tedirgin yaratığın yanında duraksıyorum.

Mektubumu ulaştırabilecek başka kuşlar, *daha iyi* kuşlar var, ama yine de *bu* kuşla açıklanamaz yakınlık hissediyorum.

"Kes şunu," diyorum sertçe, katlanmış parşömeni çıkarıp ucuyla gagasını dürtüyorum. "Kendine zarar vereceksin ve senin için bir işim var."

Mektubumu sinirli bir şekilde gagalasa da, sözlerimi anlamış gibi görünüyor, tüneğinde hareketsiz ve sessizleşiyor. Beni izliyor. Beni *inceliyor*. "Doğru." Gümüş kazığı dekolteme geri sokmadan önce endişeyle ona bakıyorum. "Şimdi kafesinin kilidini açacağım ve sen de bana saldırmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Bu iyi olmalı," diyor D'Artagnan. "Boş ver onu," diyorum kuşa.

Kanatlarını biraz önemle karıştırır.

Bunu *evet* olarak yorumlayıp mandalı kaldırıyorum ve kapıyı açıyorum. Kuş hareket etmeyince rahat bir nefes alıyorum. "Gördün mü? Medeni olmak çok kolay. Şimdi" - mektubu ayağındaki keseye yerleştiriyorum - "Bunu Cosette Monvoisin'e teslim etmeni istiyorum." Kuş başını eğiyor. "La Princesse

Rouge mu? Onu Cesarine'deki 7 Yew Lane'de ya da şatoda bulabilirsiniz," diye ekliyorum, her saniye daha da aptal hissederek. Eğer cadılar, denizkızları ve vampirler var olabiliyorsa, bu kuş da bir mektup teslim edebilir. "Sık sık Majesteleriyle orada kalır. Ya da Amandine'i geçmiş de olabilir. Chateau le Blanc'ı duydunuz mu? Yılın bu zamanında orada olacağını *sanmıyorum*, ama her ihtimale karşı-"

Kuş gaklıyor! Gaklıyor! Gaklıyor! Acıma son vermek için gaklıyor ve ben başımı eğmeden yüzümün yanından geçip en yakın pencereden dışarı fırlıyor. Karışık bir zafer ve tedirginlik duygusuyla gidişini izliyorum. Bu kuşta doğru olmayan bir şeyler var - ve sadece fazladan gözünü kastetmiyorum. Aslında, bu *yerde* de doğru olmayan bir şeyler var.

Bu duygudan kurtulmaya çalışıyorum, pencereye tırmanıyorum ve kendimi manzarayı takdir zorluyorum. Çünkü ben yaptım. *Ben yaptım*. Şansım yaver giderse, kuş Coco'yu çabucak bulacak ve arkadaşlarım uyarıma kulak verecek. Michal'in şeytani saltanatına son vermek için gümüş bir kazık temin ettim ve yakında Cesarine'e doğru kürek çekmeye başlayacağım. Her şey mükemmel bir şekilde sona erecek. Herkes sonsuza dek mutlu yaşıyacak, tıpkı Pip'le çocukken okuduğumuz masallardaki gibi. *Hepimiz iyi olacağız*.

Ancak üç gözlü karga kaybolduğunda, umut geri dönmeyi reddediyor. Bunun yerine tuhaf bir farkındalık duygusu tenime yerleşiyor. Burada ne kadar uzun süre durursam, o kadar . Bakışlarım pencerenin iki baykuşlara kayıyor. Kanatları titriyor olsa da tüneklerinde tamamen hareketsiz duruyorlar. Hayvanların, hatta kuşların bile bundan daha fazla ses çıkarması gerekmez mi? Peki Odessa nerede? Şimdiye kadar beni bulmuş olması gerekmez miydi? "Hadi," diye fısıldıyorum D'Artagnan'a, merdivenlere doğru dönerek. "Mösyö Marc'a geri dönmeliyiz. "

Ama suyun sürekli *damlayan*, damlayan, *damlayan* hafif bir alıştırma sesi katıldı. Kaşlarımı çatarak ayaklarıma baktım, D'Artagnan çömelmiş, bir su birikintisini yalıyordu.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bir kan gölü.

Kaynağını bulmak için başım istemeden yukarı kalktı ve -Tavanın karanlığından bir cesedin geniş gözleri bana bakıyor. Tek bir kalp atışı süresince zihnim tepemdeki manzarayı kabullenmeyi reddediyor: cesedin uzuvları zincirlerle birbirine dolanmış, boğazı yırtılmış, ağzı acı ve *korku* içinde bükülmüş. Sonra kanından bir damla yanağıma çarptı. Göz kapağıma, dudaklarıma-

Durumun gerçekliği üzerime çöküyor ve boğuluyorum, tökezleyerek ondan uzaklaşıyorum, duvarlar boyunca uzanan kafeslere çarpıyorum. Baykuşlar dehşetle çığlık atıyor. Pençeleriyle pelerinimi, gagalarıyla saçlarımı yakalıyorlar ama iğneyi hissedemiyorum, *hiçbir şey* hissedemiyorum çünkü cesedin kanı ağzımda. *Dilimde* ve acı tadını alabiliyorum. Yapabilirim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ama burada da kan var. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken avuç içlerimi kaplıyor. Gözlerim içgüdüsel olarak adama dönerken görüş alanıma sızıyor ve kuş kafesini kırmızıya boyuyor.

Hayır.

Arkasında, gölgelerin arasından görünen bir vampir tavana tutunmuş, vücudu ve *kafası* doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, beni izliyor. *Ailemin sana iyi davranmış olması* vampirlerin *iyi olduğu anlamına gelmez. Eğer yanlış türle karşılaşırırsan. . .*

Vampirin yüzünde pürüzlü bir sırtıma uzanıyor. Adamın parçaları hâlâ dişlerinde duruyor ve çenesinden aşağı koyu kırmızı bir kan akıyor.

Bu yanlış bir tür.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve D'Artagnan'ı yakalayıp dönerek merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Kollarımda çılgınca dönüyor, tıslıyor ve öfkeyle tükürüyor. "Derhal beni çöz-"

"Aptal olma-"

Korsemdaki kazığı bulmaya çalışsam da, vampir sessiz adımlarla önüme düşmeden önce sadece göğsümü kesmeyi başarıyorum. Solgun gözleri açlıkla parlıyor

Dudaklarını açgözlülükle yalıyor, bakışlarını yavaş ve hınzır bir alaycılıkla tekrar benimkine yöneltiyor. Bu basit hareket - şehvetinin ve *dilinin* görüntüsü- beni geriye doğru savuruyor, neredeyse panikten çıldırmak üzereyim. "Çabuk ," diye söz veriyor, sesi gırtlaktan ve derinden geliyor. Ve ben ona inanıyorum. *Tanrım*, ona inanıyorum ve Mila'yı, D'Artagnan'ı, Odessa ve Dimitri'yi, hatta *Michal'i* bile dinlemeliydim.

Ölmenin ne kadar tatsız bir şey olduğunu anlıyor musunuz?

O saldırdığında, düşünmek için durmuyorum. Sadece atlarım.

Zemin beni karşılamak için hızla yükseliyor ama ben dizlerimi büküp ayaklarımı birbirine bastırarak çarpışmaya hazır hale geliyorum. Jean Luc bana antrenman sırasında nasıl düşeceğimi öğretmişti. Kaslarımı gevşetmeyi, önce ayak parmaklarımı açmayı ve ayaklarım yere çarptığı anda unuttuğum yüzlerce başka şeyi yapmayı öğretmişti. Acı bacaklarımda patlıyor ve öne doğru yuvarlanıp dirseğimin üzerine sertçe iniyorum. Kemik anında paramparça oldu. D'Artagnan miyavlayarak kollarımdan fırlıyor ve açık kapıdan içeri dalıyor. Vampirin zalim kahkahası yukarıda yankılanırken, ayaklarımın altında sallanan zeminde kendimi dik tutmaya çalışıyorum.

Dirseğim kırıldı. Sol ayak bileğim de. Çarpışmanın şiddeti kazığı göğsümün derinliklerine itti ve kan vücudumdan serbestçe akıyor. Yine de bir mucize eseri hâlâ hayattayım; *kurtuldum*. Ateş çanağına yaslanarak, sağlam kolumla kazığı derimden çekip çıkarıyorum. Kaçamam ama burada ölmeyeceğim. *Henüz ölmeyeceğim*. "Nerede yemek istersiniz, mösyö?" Kazığı kaldırırken dişlerimi sıkarak soruyorum. Görüşümde siyah noktalar beliriyor. Ağzımda kan tadı alıyorum. "Gözler mi, kulaklar mı, burun mu, kasıklar mı?"

Havzanın yanında yere düşüyor. Saldırısı için hazırlansam da asla gelmiyor.

Onun yerine, gözleri omzumun üzerinden fırlıyor ve sırtışı arkamdaki bir şeyde kayboluyor. Parmaklarım kanlı kazığın etrafında sıkışıyor. Umut etmeye cesaret edemiyorum. Zorlukla

nefes almaya cesaret edemiyorum. Yavaşça dönerek, bakışlarını kuş kafesinde takip ediyorum, ama kapıdan içeri adım atan Odessa değil. Mösyö Marc, Dimitri ya da Michal de değil.

Hayır.

Sokaktan gelen iki beyefendi bana şapka çıkarıyor, yıkıcı bir yakışıklılığa sahipler, onları sevgilisi olan kadın takip ediyor. Üçü de elle tutulur bir açlıkla göğsümdeki kana bakıyor. "Ah canım." Uzun, zarif parmaklarıyla mendilini uzatan kuzguni saçlı vampir sempatik bir şekilde dilini şaklatıyor. Ancak gülümsemesi saf şeytani. "Kanamam var gibi görünüyor."

Yirmi Beşinci Bölüm

Doğal Bir Afrodisyak

Yanımdaki vampir hırlıyor, vücudundaki her kas gergin ve gergin. "Onu ilk ben buldum," diyor diğerlerine, gırtlaktan gelen sesi bir oktav daha düşüyor. Artık neredeyse anlaşılmıyor. Kan hâlâ çenesinden aşağı dökülüyor ve ben kanı görünce safralarımı tutuyorum. *Kokusundan*. "O benim."

Kuzguni saçlı vampirin gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Mendilini uzatmaya devam ediyor. "Saçmalık. Onu yarım saat önce sokakta işaretledim." Bana mırıldanıyor, "Diğerlerini boş ver. O güzel iksirden bir damla daha harcamadan önce bana gel, ma douce. Acını dindireceğim."

Acımı .

Kelimeler lezzetli, hoş, sıcak ve *zorlayıcı*. Başım boşalmaya ve ayaklarım hareket etmeye başladığında bakışlarımı kaçırıyorum ve kenarını tutuyorum. Acı bacağımdan yukarı, kolumdan aşağı yayılıyor ama kendimi hissetmeye, kontrolümü kaybetmemeye zorluyorum ve kararlılıkla sıyrılan eklemlerime bakıyorum. Koşamıyorum. *Yürüyemiyorum* bile. Kazık hâlâ avucuma batıyor ama onunla tek bir vampiri bile bıçaklayabilme ihtimalim zayıftı; dört tanesini bıçaklayabilme ihtimalim ise hiç yok. Durumun gerçekliği üzerime çöküyor ve onunla birlikte dizlerim de bükülmekle tehdit ediyor.

Ne de burada öleceğim.

Coco'nun notumu alması için dua edebilirim.

"Odessa her an burada olabilir." Ayaklarımın üzerinde sallanarak, dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Mösyö Marc'la bir işini halletmesi gerekiyordu ama birazdan geleceğini söyledi. Odessa'yı kızdırmak istemezsin." Sonuncusunu elimden geldiğince kabadayılıkla söyledim. Jean Luc da böyle yapardı, Lou, Reid ve Coco da böyle yapardı. Ölümün yüzüne bakarlardı, belki de gülerlerdi, sonra da çeneleri dik bir şekilde öbür dünyaya adım atarlardı.

Kadının kaşları çatılırken ben kendi çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum.

"Neyse ki benim için bu sadece bir dakika sürecek." İkinci beyefendi şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp en yakın kafese asıyor. "Ancak ne yazık ki diğer tüm taraflar için görgü kuralları, seni işaretleyen ilk vampire ait olduğunu söylüyor ve Eski Şehir'deki o delikten çıktığından beri seni takip ediyorum. Aklından ne *geçiyordu*?"

Vahşi vampir ben cevap veremediğim yarı çömelmiş bir vaziyette duruyor. "Görgü kuralları umurumda değil."

İkinci beyefendi tavana -hâlâ tepemizde sallanan parçalanmış cesede- tiksintiyle bakıyor. "Açıkça."

"Beyler," diyor kadın temkinli bir şekilde. "Pek istekli görünmüyor."

"*Umurumda* değil," diye hırlayarak tekrarlıyor vahşi vampir, daha da alçalarak.

Kuzgun saçlı vampir teslimiyetle iç geçiriyor. "Bu konuda medeni olalım. Görgü kuralları elbette öznelidir ama yine de diğer vampirleri yok etmekten nefret ediyorum. Kız bir ağız dolusundan fazla değil -herhangi birimizi tatmin edecek kadar- bu yüzden belki de onu *paylaşabiliriz*. Ben şahsen uyluktaki femoral arteri tercih ederim." Dudaklarını yalıyor, bacaklarına bakıyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Böylece koltuk altı ve boğazının yanı sıra kalbinin üstündeki o *nefis* yaraya da dokunmamış oluruz."

"Sanırım kan kolun altında daha tatlı oluyor," diyor ikinci beyefendi isteksizce. Vahşi vampire bakar. "Ne dersin, Yannick? İlk ısırığı almana bile izin vereceğiz."

Vahşi vampir onaylarcasına tıslıyor.

Üçü de kadına dönüyor. "Madeleine?" diye soruyor kuzguni saçlı vampir.

Ama kadın, Madeleine, kapıya doğru yaklaşıyor ve üstü örtülü bir korkuyla başını sallıyor. "Eğer söyledikleri doğruysa - eğer Odessa onu bize kadar takip ederse - Michal çok uzakta olmayacaktır." Kahverengi elini bana doğru sallayıp derin bir nefes alıyor. "Üzerindeki şato kokusunu alamıyor musun? Onun misafiri."

Kuzguni saçlı vampir zarif bir omuz silkmeyele bana doğru ilerliyor. "Onu henüz ısırmadı. Kız sahipsiz kaldı."

Tereddüt eden Madeleine zorlukla yutkunuyor ve bir kez daha kanayan göğsüme bakıyor. "Michal bundan hoşlanmayacak."

"Michal *burada* değil," diyor diğer beyefendi sabırsızlıkla, "ama ondan bu kadar korkuyorsanız, elbette . . . onu bize bırakın. Ben acıktım. Yannick?" Soğuk eller omuzlarımı arkadan kavırıyor ve elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum, son kabadayılığım da kayboluyor. Çünkü ben Jean Luc, Lou ya da Reid değilim ve Ölüm'ün yüzüne gülemem, vahşi vampir ağzını boğazıma indirirken cesurmuş gibi davranamam. Nefesi iğrenç.

Acele etmeyeceğime söz verdi.

Geriliyorum, ilk acımasız kırbacı bekliyorum ve onun yerine kulağımın yanından bir şey geçiyor.

Yannick'in kafatasına yerleşiyor.

Beni bıraktığında, kafası kelimenin tam anlamıyla bir kan ve irin sağanağı içinde *patlarken* gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yüzümü, boğazımı, göğsümü soğuk iç organlarla ıslatıyor. Dönerek -ağzımı kapatarak, can havliyle leğene tutunarak- tahta bir kazığın katliamdan yere düşmesini ve ardından başının kesilmiş bedenini izliyorum. Gözümün önünde

gözleri, figürü yaşlanmaya, kurumaya başlar, ta bir insana değil de birkaç yüz yıllık buruşuk bir kabuğa benzeyene kadar. *Gerçek yaşı.*

Ölü vampire sanki su altından bakıyorum, kulaklarımda korkunç bir çınlama var. İç organları tenimde kalıyor. Onları kabul edemiyorum. *Onu* tanıyamıyorum. Tüm sahne o kadar tanıdık ki -o kadar *korkunç* ki- zihnim basitçe ... geri çekiliyor. Bir göz kırpma ile diğeri arasında dış dünya duruyor ve ben kız kardeşimin tabutunda keşfettiğim o küçük, sessiz yere katlanıyorum. Varlığımın sona erdiği o yere.

Kimse seni kurtarmaya gelmiyor.

Diğer vampirler anında donup kalıyor, gözleri hep birlikte Michal'in rahatça yaslandığı kuş kafesi kapısına kayıyor.

"Bağışlayın beni." Daha önce giydiği koyu renk deri paltosunun içinde - tek bir saç teli bile yerinde değil, botları cilalı ve kravatı pırıl pırıl - bir aristokratın zarafeti ve ağırbaşlılığıyla kapının pervazını itiyor. Gözlerindeki ölümcül parıltı olmasa, bir aristokrat gibi görünebilirdi. "Partiyi bölmekten ne kadar nefret etsem de, davetiye almadığım için kendimi oldukça üzgün hissettiğimi söylemeliyim." Kolundaki var olmayan bir kir lekesini almak için duraklıyor. "Ne de olsa ev sahibi benim. Ve bu nedenle, bir ev sahibi misafirinin sokakta sıradan bir av gibi takip edilmesine, köşeye sıkıştırılmasına ve terörize edilmesine gücenebilir. Bir ev sahibi tazminat isteyebilir."

Vampirler yavaşça ondan, benden ve birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Madeleine'in gözleri en yakındaki pencereye kayarken, kuzguni saçlı vampir yatıştırıcı ellerini kaldırıyor. "Gücendirmek istemedik Michal, elbette. Saygıdeğer misafirinize zarar vermeyi asla *düşünmeyiz*."

"Elbette," diye tekrarlıyor Michal ipek gibi, onun adımlarını gölgeleyerek.

İkinci beyefendi göz temasını kesmemeye dikkat ederek eğilir. "Biz sadece onu *Yannick*'in pençelerinden kurtarmak istedik, Michal. Zavallı yaratığın akli dengesi yerinde değildi." Başını pişmanlıkla sallayarak tavanı işaret ediyor. "Sen

Adayı bu tür kabalıklardan kurtararak gerçekten hepimize bir hizmette bulundu."

Michal neredeyse memnuniyetle başını sallar. "Kimse Yannick'i özlemeyecek."

"Kesinlikle-"

"Ancak bir konuda yanılıyorsun Laurent." İkinci beyefendinin gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Boyun ve omuz arasındaki kıvrım" -birden Michal tam önünde durdu ve bir elini kaldırarak beyefendinin boynunun eğimini okşadı- "kanın en tatlı olduğu yerdir."

Laurent ölecek.

Laurent'ın solgun yüzü son rengini de kaybederken, farkına varma önce yavaş yavaş, sonra bir anda gerçekleşir. Bunu o da biliyordu. Avcı av haline gelmiştir ve Michal bu anın tadını çıkarıyor, bu zayıf vampirin gözlerindeki vahşi, panik dolu parıltının tadını çıkarıyor. Benim de bir parçam bundan zevk alıyor. Gerçekten de Laurent'ın tamamen ve tamamen hareketsiz kalışını izlerken bilinçaltımda karanlık bir şeyler kıpırdıyor.

Bir parçam Michal'ın çabuk olmayacağını umuyor.

"Michal." Laurent'ın sesi fısıltıya dönüşse de kuş kafesi her kelimeyi duyacak kadar sessizleşmiştir. Kuşlar bile yaklaşan tehlikeyi hissediyor. "Lütfen, mon roi. Sadece onunla oynamak istedik."

Sadece onunla oynamak istedik.

Onunla oynamak için.

Kelimeler iğne gibi, bilinçaltıma batıyor ve beni bedenime geri döndürüyor. Kızığı sıkıca kavradığımda parmaklarımdan Yannick'in kanı damlıyor. "Ben bir oyuncak bebek değilim," diyorum sessizce.

Michal kaşlarını çatarak yüzünü bana doğru çeviriyor - çenesini hafifçe eğiyor- ve o bir saniye içinde Laurent harekete geçiyor. Kollarını şimşek hızıyla kaldırarak Michal'ın boğazını sıkıca elini kırıyor ve dişlerini göstererek saldırıyor. Ancak Michal daha hızlı hareket ediyor. Yumruğunu tereyağına saplanan bir bıçak gibi Laurent'ın göğsüne saplıyor, büküyor ve

Tekrar çıkardığında Laurent'ın atan kalbini tutuyor.

Sessiz bir dehşet içinde ona bakıyorum. İnançsızlık içinde.

Kuzguni saçlı vampir kapıya doğru fırlar, ama Michal da bir şekilde oradadır ve işlemi acımasız bir verimlilikle tekrarlar. Her iki beden de -büzüşerek, kuruyarak- aynı anda yere düşüyor. En yakınlarındaki kuşlar çığlık atıp zincirlerine asılıyor, kafeslerinin parmaklıklarına çarpıyor ama Michal hepsini görmezden geliyor. Kalpleri bir kenara fırlatarak, kuşhanenin diğer ucunda duran son vampire, Madeleine'e . Belki de kaçmaması gerektiğini biliyordur. Belki de zaten ölü olduğunu biliyordur.

Endişe verici bir kolaylıkla, merdivenden ahşap bir basamak koparıyor ve çıplak elleriyle ikiye ayırıyor. İki kaba kazık oluşturuyor. "Lütfen," diye yalvarıyor Madeleine, duvara doğru geri çekilerek. "Özür dilerim-"

"Ben de öyle Madeleine." Michal hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Benim gibi."

Endişe midemde çırpınıyor. Çünkü

Madeleine, o Laurent değil.

"Bekle!" Ne yaptığımın farkına bile varmadan peşinden atılıyorum ve bacağımdaki taze acıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. Anında buruşuyor. Yer endişe verici bir hızla yükseliyor, ama sonra Michal orada, beni yakalıyor. Aşağıya bakmıyor - kucaklaşmamızı hiç onaylamıyor - bunun yerine gözlerini kapıya doğru hızlı bir adım atan Madeleine'e diyor.

"Kımıldama," diye uyarıyor onu. Ya da belki beni. Onun elinden kurtulmaya çalışıp başaramadığım için görüşümde siyahlar açıyor. Kırık kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor, diğeri ise aramızda sıkışmış durumda. Kalbimle birlikte başım da zonkluyor. Savaşı kaybettiğimi anlayınca ona doğru yığılıyorum ve Madeleine'e doğru zayıfça başımı sallıyorum.

"Bu kadın onlara bana zarar vermemelerini söyledi. Benim üzerimdeki *hak iddiana* saygı duydu. Diğerlerine bunun sonuçları olacağını söyledi."

Kolları hafifçe belime dolanıyor. "O haklıydı."

"Gerçekten sadık bir tebaayı soğukkanlılıkla öldürecek misin? Masum birini?"

Dudaklarını zalimce büktü. "Yapacağımı biliyorsun."

Mila onun hakkında daha fazla yanılmış olamazdı. *Morgane* bile halkının hayatını . Bu adam -bu *yaratık*- bir zamanlar onu insan yapan her şeyi tamamen kaybetmiş. "Eğer gerçekten bir mesaj göndermek istiyorsan," diyorum dişlerimi sıkarak, "bir elçiye ihtiyacın var."

"Bir haberci," diye tekrarlıyor soğuk bir şekilde. Sonunda bana bakmaya tenezzül ediyor, gözleri burkulmuş bileğimden parçalanmış dirseğime, göğsümün üstündeki kanlı yaraya kayıyor. Çenesi neredeyse belli belirsiz kasılıyor ve göğsünün benimkine karşı hareket etmediğini çok geç fark ediyorum. *Nefes almıyor*. "Bu yaraların hiçbirini o yapmadı mı?"

Başımı sallıyorum ve görüşümde bir başka siyah dalga yükseliyor.

"Onun yaşamasını mı istiyorsunuz?"

"İstiyorum."

"Neden?"

"Çünkü" -gözlerimi açık, başımı dik tutmak için mücadele ediyorum- "*ölmeyi* hak etmiyor."

Michal inanamayarak bana bakıyor.

Madeleine'in dışarıdaki adamı öldürüp öldürmediğini bilmiyorum; umarım öldürmemiştir. Umarım Arielle gibi o da beslenmeye razı olmuştur. *Umarım*. Michal'in dudağı yüz ifademde gördüğü şey karşısında kıvrılsa da, sonunda çenesini Madeleine'e çeviriyor. "Peki. Git hadi. Diğerlerine bu gece burada gördüklerini anlat. Onlara krallarının hâlâ bu adayı hem içerideki hem de dışarıdaki tehlikelerden koruduğunu ve Célie Tremblay'in senin zavallı hayatını bağışladığını söyle."

Madeleine'in ağzı şaşkınlıkla aralandı ama tereddüt etmedi. Aceleyle eğilerek bana son bir kez minnet dolu bir bakış attı ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti. Yaşıtlarının aksine, bugün hayatını korudu. Kesin ölümden kurtuldu.

Ben de öyle.

Rahatlayarak nefes veriyorum, uzuvlarımı açıyorum ama Michal beni bırakmıyor. Aslında, vücudundan yayılan gerilim daha da artıyor gibi görünüyor. İfadesini boşaltmak, yüz hatlarını soğuk bir sakinlik maskesine dönüştürmek için çabalıyor ama başaramıyor. Kapıya bakarken gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuk parlıyor. "Sana kaleden ayrılmamanı söylemiştim" demeden önce birkaç saniye daha öylece -sessiz ve hareketsiz- duruyoruz.

Kaşlarımı çatarak kendimi kurtarmaya çalışıyorum. "Bu gece başka bir yerde işin olduğunu sanıyordum."

"Birkaç dakika önce döndüm."

"Hepimiz için ne büyük şans."

"Odessa'nın Yannick'in kokusunu alıp beni bulmaya koşması ne büyük şansEğer bulmasaydı, bu gece senin için çok kötü bitebilirdi. Yannick'in zevkleri çoğu kişiden daha karanlıktı."

Bu bilgi beni şaşırtmamalı, *ama* yine *de* midemde bir tiksinti oluşuyor. *Kuş tüyü*. "Yannick'in avına işkence ettiğini ve sakat bıraktığını biliyordun ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın mı? Adada serbestçe dolaşmasına izin mi verdiniz?"

Michal hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına alıyor, kuş kafesini geçiyor ve paltosunu çıkarmadan önce beni dikkatlice merdivenlere bırakıyor. Her hareketi dikkatle kontrol ediliyor, dikkatle *dizginleniyor* olsa da çenesi camı kıracak kadar sert görünüyor. "Yannick'i dizginlemek benim işim değil. Neren yaralı?"

"*Kral* sensin. Senin *tek* görevin Yannick'i dizginlemek. Tebaanızın güvenliğini ve refahını sağlamanız, kanun ve düzeni korumanız gerekiyor."

"Vampirler insan değildir." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Sizin hassas duygularınızın hiçbirine sahip değiliz ve sadece tek bir yasaya uyuyoruz - bu gece şüphesiz çiğnediğiniz bir yasaya. Şimdi, neren *yaralı*?" Ona inatla baktığımda gözleri parlıyor ve kolunu ön kolundan yırtarak bir kez daha çömeliyor. "Senin

Sol ayak bileğiniz ve bileğiniz kırılmış, göğsünüz, her iki avucunuz ve sekiz parmağınız yırtılmış. Daha kapsamlı bir muayene yapayım mı matmazel, yoksa soruma cevap verir misiniz?"

Bir süre birbirimize kaşlarımızı çattık.

"," diyorum isteksizce. "Ben de dizlerimi sıyırdım."

Gözleri yırtık eteğime kayıyor. "Dizlerin."

Bu bir soru değil ama yine cevap veriyorum. "Evet."

"Dizlerini nasıl sıyırdın, Célie Tremblay?" "Yannick'ten kaçarken merdivenlerden aşağı atladım."

"Anlıyorum." Elleri -hâlâ kanlı, soğuk ve yanlışı- şaşırtıcı bir hafiflikle çeneme doğru *kalkıyor*, oradaki kemikleri yokluyor, keçeleşmiş saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Tepemde bulunduğu hafif girintiden, gözlerimin arkasında patlayan acıdan irkiliyorum. Ağzı acımasız bir çizgiye yerleşiyor. "Peki ya başın?"

"Merdivenlerden aşağı atladım," diye aptalca tekrarlıyorum, adrenalinim azalırken kelimeler biraz bulanıklaşıyor. Acı onsuz da ciddi bir şekilde artıyor. "Sence beyin sarsıntısı mı geçiriyorum?"

"Bu muhtemel görünüyor."

Yakında bilincimi kaybedeceğim. Bunu Laurent'ın öleceğini bildiğim kadar kesin olarak biliyorum. Michal aynı şeyi hissetmiş gibi cilalı çizmesinden bir bıçak çıkarıp bileğinin üzerinde gezdiriyor ve kıpkırmızı kan beyaz tenime akıyor, keskin ve ürkütücü. Bıçağı ağızma götürürken içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. "Nesin sen-?" Geriye, merdivenlerden yukarı, *uzağa* doğru kaçmaya çalışsam da, bir bulanıklık içinde hareket ederek üstümdeki basamağa oturuyor ve kaçışımı engelliyor. Yaralanmamış kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni bacaklarının beşiğine hapsediyor. Ağzı saçlarımı gıdıklıyor.

"İç."

"Yapmayacağım-"

"Kanım seni iyileştirecek."

"Ben- Ne?" Başımı salladım, yanlışı duyduğuma ikna oldum, sadece Saha yanlara doğru olarakdelirious ağrı Cıvatalar aracılığıyla benim

tapınaklar. "Yapamam, yapmayacağım, kanını içmeyeceğim," diye zayıfça bitiriyorum. Lou, Reid ve Beau kendilerini iyileştirmek için ara sıra Coco'nun kanını balla karıştırıp içmiş olsalar da -Dames Rouges'a özgü bir büyü- bu aynı şey değil. Bu Coco değil; bu *Michal* ve onun böylesine hayati bir parçasını tüketme, onu bedenime alma düşüncesi düşünülemez. Sapıkça. Bir bastırarak kanın ön kolundan aşağı yavaşça damlamasını izliyorum. *Öyle değil mi?*

"Requiem'de şifacılarımız yok, Célie. Eğer kanımı içmezsen, kemiklerin yanlışı yerleşebilir ve yaraların enfeksiyon kapabilir, bu da yavaş ve sıkıcı bir ölümle sonuçlanabilir - ve bu sadece başındaki yaralanma seni önce öldürmezse geçerli." Tartışmak, reddetmek için ağzımı açsam da, onun yerine omzuna yaslanıyorum -tüm dünyam altüst oluyor- ve yara kapanmaya başlarken kanına bakıyorum. Ölmek istemiyorum. Hiçbir zaman ölmek istemedim.

Jean Luc bundan hoşlanmayacak.

"Bir kez gidiyor" diyor Michal sessizce, bileğini ulaşabileceğim bir yerde tutarak. "İki kez gidiyorum ..."

Son saniyede bileğini yakalamak için öne doğru eğilmeye çalışıyorum. Zahmet etmeme gerek yok. Niyetimi hissettiği anda bileğimi dudaklarıma bastırıyor ve kanının tuhaf, metalik tadı dilimde patlıyor. Başım anında onunla birlikte dönüyor. Şakaklarımdaki ağrı dirseğimdeki ağrıyla birlikte yok olurken gözlerimde yıldızlar patlıyor. Bileğim. Ellerim ve göğsüm ve-

Boğazımdan küçük, utanmaz bir ses kaçıyor.

Göz kapaklarım bu sesle kapanıyor ve kolunu daha yakına çekerek daha derin içiyorum. Ağzımı her çekişimde karnımdan lezzetli bir sıcaklık fışkırıyor, ta ki neredeyse delirene, *yanana* kadar. Geriye, göğsüne, kalçalarına doğru bastırdığımda -serin tenini arzuladığımda- vücudu tepki olarak hafifçe kayıyor, saldırmak üzere olan bir yılan gibi geriliyor. "Célie," diye uyarıyor ama onu duymuyorum. Kendimi haftalardır, hatta yıllardır hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.

Daha da ağır, ağrıyor, karıncalanıyor ve adını koyamadığım bir şeye *ihtiyaç duyuyorum*.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dilimle tenini okşuyorum ve o da küfür ediyor, sesi daha alçak ve öncekinden daha sert.

Ayağa kalksa da onunla birlikte hareket ediyorum, ağzım ateşler içinde tenine değiyor. Duramıyorum. Kolunu çekip, "Yeter," diye mırıldanıyor ama ben bir solukla dönüp ona bakıyorum, yanaklarım kızarmış ve tenim gergin. *Çok* gergin. Ben ona bakarken nabzım karnımın derinliklerinde atıyor. O da bana bakarken.

Hâlâ nefes almıyor.

Bu manzara beni korkutmalıydı. Yaralarım iyileşmiş olsa da kan hâlâ göğsümden aşağı damlıyor ve Michal bir vampir. Kalp atışlarımı duyabiliyor. Duygularımın kokusunu alabiliyor. Ve gözleri kısılıp neredeyse isteksizce yakama kaydığında, bu görüntü beni hiç korkutmuyor. Hayır. Bunun yerine içimi garip, baş döndürücü bir güç duygusuyla dolduruyor. Sanki onu şu anda öpmezsem yanabilirmişim gibi.

Ayak parmaklarıma kadar uzanıyorum ve öyle yapıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yeniden Birleşme

Ben ona dokunamadan elleri omuzlarıma iniyor ve beni bir basamak aşağı itiyor. İki. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Notunda ne yazıyordu?" diye sordu.

"Ne notu?" Soluk soluğa soruyorum, onun demirden tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. *Çaresizlik* içinde. Ellerim hâlâ sert göğsüne uzansa da beni kol mesafesinden sıkıca tutuyor, ben de onun yerine ön kollarını okşamakla yetiniyorum. Dirseklerini. Pazularını. "Lütfen dokun bana Michal. Lütfen."

O siyah gözler inanılmaz derecede koyulaşıyor.

"Hayır." "Neden?"

"Çünkü aslında sana dokunmamı istemiyorsun. Bir vampirin kanı doğal bir afrodizyaktır; geçişi kolaylaştırır. Vampir ne kadar yaşlıysa, etkisi de o kadar güçlü olur." Acı bir gülümseme ağzını büküyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Ben ... çok yaşlıyım, bu da kanımı diğerlerinden daha güçlü kılıyor." Tekrar konuştuğunda sesi soğuk, neredeyse kayıtsız ve bakışları benden tamamen uzaklaşıyor. "Vücudunun tepkisi yakında geçecek."

Tuhaf kelimeler düşüncelerimin kalın sisini delip geçiyor. *Afrodizyak. Geçiş.* Bir şimşek gibi Jean Luc'un yüzü geliyor aklıma, inanmayışı, bu kadar bencilce davranabildiğim duyduğu *tiksinti*. Titreyen elimi şişmiş dudaklarıma götürüyorum. Dilimde hâlâ Michal'in kanının tadı var.

Vücudunuzun tepkisi yakında geçecektir.

"Hayır." Kelimeyi fısıltıyla söyleyerek gözlerimi tiksintiyle kapatıyorum, ona bir saniye daha bakamıyorum. *Bana* bakamıyor. Ellerim gevşekçe yanlarıma düşüyor. "Bu, bu olmadı. Bu *olamaz*."

"Tekrar söyle," diyor kısaca. "Belki doğru olduğunu anlarsın."

Omuzlarımı bırakarak yanımdan geçip merdivenlerden aşağı iniyor, ama kolunun en ufak bir dokunuşu bile içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Ve utanç. İğrenç, *dehşet verici* bir utanç. Gözlerimi zorla açıp avuçlarımın pürüzsüz, yeni iyileşmiş derisine bakarken midemde düğümleniyor. Jean Luc'u, kırık Balisardas'ı ve Babette'i hayal ediyorum. Keskin bir nefes alıyorum.

Babette.

Unutulmuş gümüş kazık ayaklarımın dibinde parıldıyor.

"Bu arada" -bana dönüp bakmadan kolunu açtı, kollarını deri paltosunun içine soktu- "bana notunun *tam olarak* neyi içerdiğini söyleyeceksin. Kuşhaneyi seçmenizin bir nedeni var." Vampirin kurumuş bedeninden mendili almak için eğilirken ve ellerindeki kanları sakince silerken dikkatli kontrolü hiç bozulmuyor. "Arkadaşlarına bizim hakkımızda ne söyledin, Célie Tremblay?"

Yavaşça, kazığı almak için eğiliyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda acımasızca çarpıyor. Michal o arkadaşları öldürmeyi planlıyor ve ben de az önce onun *kanını* içtim. Az önce *derisinin* tadına baktım ve daha da *kötüsü*

Damarlarımda içgüdüsel bir nefret dolaşıyor ve bu düşünceyi bitirmeyi reddediyorum. Merdivenlerden inerken ellerim titriyor, görüşüm onun deri kaplı geniş sırtında daralıyor.

Kalbinin hemen arkasındaki noktaya.

"Onlara seni nasıl öldüreceklerini söyledim," diye hırıliyorum ve o dönerken hamle yapıyorum.

Bir saniyelik bir süre için -belki de daha kısa bir süre için- gümüşün vuruşuyla güzel zalim yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkarıyorum

Göğsüne. Kazık ince gömleğini kolayca delip geçiyor ve çıplak tenine değdiği yerden ürkütücü bir duman çıkıyor. Gözlerinde kısa bir süre acı parlıyor. Sonra öfke.

Parlak, ısırıcı bir öfke.

Gümüşü kalbine saplayamadan bileğimi yakalıyor, kazığı göğsünden çıkarıp kuş kafesine fırlatıyor ve anında kapıya çarparak paramparça oluyor. Göğsümdeki kararlılık da onunla birlikte paramparça oldu. *Kahretsin.* Geriye doğru tökezleyerek iri gözlerle ona bakıyorum.

Vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.*

Kaçmaya çalışsam da çok hızlı hareket ediyor ve kapının hemen önünde mide bulandırıcı bir şekilde durana kadar tüm kuş kafesi bulanıklaşıyor. O inanılmaz güçlü elleriyle beni döndürüyor -biri bileklerimi, diğeri ensemi yakalıyor- beni yavaşça kapıya doğru yürütüyor. Kazıktan çıkan gümüş tozu hâlâ tahtaya yapışıyor. Yanağımı aşındırıyor. "Zeki kız," diyor, sesi kulağıma yaklaşıyor, karanlık bir şekilde eğleniyor, "ama gerçekten keskin nesnelerle oynamamalıydın, özellikle de vücudunda vampir kanı varken. Kendine zarar verebilirsin."

"Bırakın beni." Hırlıyorum, ama o sadece daha da yaklaşıyor. Vücudu daha sıkı sarılıyor.

"Hayır."

"Yemin ederim eğer beni serbest bırakmazsanız, ben- ben-"

"Ne yapacaksın?" Duman hâlâ aramızda dalgalanıyor. Saçlarımın ve omuzlarımın etrafında kıvrılıyor. Ancak *dişleri* çok daha endişe verici. Göğsü alaycı kahkahalarla gürlerken, başımın hemen üzerinde durup benimle alay ediyorlar. Her santimini omurgamda hissediyorum. "Planınız *tam olarak* nedir, matmazel? Kazığınız gitti. Başka silahınız yok, olsa bile vampirlerle dolu bir adada insansınız. Kanınızın kokusu çoktan istenmeyen dikkatleri üzerinize çekti. Şu anda, bu kapının hemen ötesinde bir düzine Eternel bekliyor, her biri kaderinizi öğrenmeye hevesli. Her biri aç." Bileklerimdeki eli düşüyor

Tıpkı ensemdeki gibi. "Seni onlara bırakayım mı?"

Titrememi bastırarak kapıya yaklaşıyorum. Kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor. Elleri bana ne kadar nazikçe dokunmuşsa, birkaç dakika önce Laurent'ın göğüs boşluğunu o kadar yırtmıştı. Kafamın içindeki küçük bir ses *seni korumak için*, diyor ama bu yeterli değil. Ve sonunda, bana ne olduğunun hiçbir önemi yok. "Senden ne aldı?" Kendimi tahtaya yaslayarak sessizce soruyorum. Parmaklarım kıvrılıyor. Gümüş tozu hâlâ orada duran kana yapışıyor, tırnaklarımın her bir ucunu kaplıyor. "Coco?"

"Asla geri veremeyeceği bir şey." "Onu öldürecek misin?"

"Belki." Bir nefes. İki.

Tırnaklarımı yanağına geçirerek dönüyorum, ama acı içinde kükreyerek geriye doğru döndüğünde kapı beklenmedik bir şekilde açılıyor ve beni açık kollarının üzerine deviriyor. Kollarımdan tutup hırlarken yüzünde kızgın kırmızı pençe izleri yanıyor ve duman çıkarıyor.

"Michal Vasiliev." Mila'nın öfkeli, *beklenmedik* sesi bir saniye içinde kuşhaneyi doldurdu. "Beni duyamazsın ama onu *hemen* serbest bırakmazsan, kocaman cesedini sonsuza dek öbür dünyaya sürükleyeceğim."

Nefesim kesiliyor, başımı çevirip onunla yüzleşiyorum ve etrafımızdaki kafesler takırdarken o da bir fırtına gibi kuş kafesine iniyor - ifadesi karanlık, gözleri parlıyor. Kuşlar çığlık atıyor. de Michal'in keskin nefes alışını duyabiliyorum. Ellerinin üzerimde sıkılaştığını hissedebiliyorum. Mila umursamazca etrafımızda dönüyor, saçlarımı her yöne savuruyor. "Sana zarar verdi mi, Célie? Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer bu *senin* kanınsa-"

"Değil," diyorum hızlıca, tedirgin dairelerini takip ederek, ama Michal'in kafası da onu takip etmek için döndüğünde duruyorum. Yüzündeki tüm duygular boşalır. Michal bir, iki kez göz kırpmıyor.

göğsümdeki kanı incelemek için onun yanında durdu. Ona bakakalıyorum. Çünkü bu mümkün olmamalıydı. Perdeden geçmedim -kesinlikle hâlâ yaşayanlar âlemindeyiz- ve bunların hiçbiri mantıklı değil. "Nasılsın-?"

"Peçedeki *bir* yırtığı onardın Célie, hepsini değil." Nefes almadan üzerimden konuşuyor. "Onlar her yerde varlar, etrafımızda ve bazıları diğerlerinden daha hızlı iyileşiyor. Yoksa Guinevere geçen hafta Michal'in çalışma odasını nasıl yok edebilirdi? Buna cevap verme." Bir elini kesiyor. "Bunun bir önemi yok. Yannick seni yemediği için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Hayır mı? Çünkü eylemlerin gerçek sonuçları olduğunu anlayana kadar peşini bırakmayacağım."
_"

"Mila." Adını şimdi daha yüksek sesle söylüyorum ve tereddüt ediyor, gözleri benimkilere kayıyor. İşaret ederek başımı, aralarında yükselen dumanın arasından ona bakan Michal'e doğru eğiyorum. Yüzündeki yanıklar keskin bir şekilde ortaya çıkıyor ama taştan oyulmuş gibi hareketsiz duruyor. "Sanırım seni görebiliyor," diye devam ediyorum sıkı bir gülümsemeyle, "ve beni duyabildiğini biliyorum."

Kaşları birbirine çarptı. "Ama bu imkansız. O bir - O-?" Elini yüzünün önünde sallıyor, gözleri hareketi takip edince hafifçe geri çekiliyor. "Michal?" diye fısıldıyor.

Dudakları "Merhaba, küçük kardeşim" kelimelerinin etrafında zar zor hareket ediyor.

Kadının gözleri şaşkınlıkla büyür ve birbirlerine acı verici uzunlukta birkaç saniye bakarlar. Kuşhanenin geri kalanı bakışlarının yoğunluğu altında kayboluyor gibi görünüyor - baykuşlar artık çığlık atmıyor, ateş artık çatırdamıyor. Rüzgâr bile sanki birazdan olacıklardan korkuyormuş gibi endişeli bir şekilde duraklıyor. Nefes almamaya çalışıyorum. Belki de burada olduğumu tamamen unuturlar.

Sonunda Mila nefes verir.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor, sesi hâlâ kısık, sanki her her şey bitebilirmiş gibi. "Beni daha önce hiç göremedin."

Michal'in eli hâlâ kolumun çıplak tenini kavıyor. Orada olması gereken dantel kol dirseğimin etrafında sarkıyor, düşüşümden dolayı parçalanmış. Yavaşça parmaklarını çekiyor -yüzünde hâlâ granit var- sonra çenesini sıkıp parmaklarını hızla yerine koyuyor. "Görünüşe göre," diyor, tenimdeki eline sertçe bakarak, "bunun için teşekkür etmemiz gereken ortak bir tanıdığımız var."

"Oh." Mila bakışlarını dokunduğumuz yere kadar takip ediyor, fildişine karşı kaymaktaşı. "Mantıklı, sanırım."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyor Michal sert bir şekilde.

Ve an bozulur.

Mila'nın gözleri kısılr. "Ayak uydurmaya çalışıyorsun, değil mi kardeşim? Eminim şimdiye kadar Célie'nin bir gelin olduğunu anlamışsındır." Michal cevap vermek için ağzını açsa da, Mila konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışan biri edasıyla hızlı ve kararlı bir şekilde onun yerine konuşuyor. Ya da belki de konuşmadan tamamen kaçmaya çalışıyor. "Ona Ölüm dokundu, bu yüzden perdenin arkasına ulaşabiliyor ve ayrıca bu yüzden beni burada görebiliyor. Eğer bu karşılaşma bir gösterge ise, *onun* bu küçük hilesi geçici olarak dokunmayı seçtiği herkesi kapsıyor." Mırıldanıyor ve adamın sıkılı eline alaycı bir bakış atıyor. "Ya da dokunmayı seçmez. Lütfen bana onun üzerindeki kan izlerinden sorumlu olmadığını söyle Michal, çünkü eğer öyleysen, yüzündeki o izler endişeleneceğin en son şey olur."

"Mila." Mila'nın adını şaşırtıcı bir sabırla söylüyor ama Mila onu yine duymazdan geliyor ve opak saçlarını savurarak arkasını dönüyor.

"Eğer öyleyse, Guinevere'e bu küçük gelişmeden bahsetmek zorunda kalacağım ve Célie'ye her dokunduğunda -koluna en ufak bir dokunuşunda bile- Guin orada olacak, kuduz bir köpek gibi tepende soluyacak."

"Mila," diyor tekrar, sesi hafifçe kararıyor. "Saptırıyorsun."

Onu hayranlıkla izliyorum. Sert ve kayıtsız kalmaya çalışsa da, kız kardeşine bakarken gözleri garip duygularla yanmaya başladı. Kızgınlık, evet, ama aynı zamanda bir yumuşaklık da var. Onu daha önce hiç bu kadar *insani* görmemiştim. Kolumu tutuyor olmasaydı, bunun farkına varmak beni bir adım geri attıracaktı. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, tutuşuna karşı sonuçsuzca çekiştiriyorum. Bir canavarı insanlaştırmaya çalıştığım için aptalın gideniyim.

Ama canavarlar bile kız kardeşlerine değer verir.

"Vladimir Amca'ya bir bıyık daha çizecek," diye devam ediyor Mila heyecanla merdivenlerde volta atarken. "Yemin ederim çizecek. Belki bu sefer boynuzlar çizer ve dişlerini de karalar. Belki ona mürekkebi ben veririm." Michal derin bir nefes veriyor ama onun adını bir daha söylemiyor, onun yerine üstü örtülü bir sabırla nefes almak için duraklamasını bekliyor. Ama durmuyor. "Guin, Michal'in çalışma odasına girmene yardım eden hayalet," diyor bana ve ben ihanet karşısında gerilerek Michal'e hızlı bir bakış atıyorum. Ancak onun dikkati dağılmıyor. Bakışları sadece Mila'da sabit kalıyor. "Michal onun kalbini kırdı ve öldükten sonra bile onu asla affetmedi. Hâlâ onun çalışma odasının etrafında dolanıyor, öfkeleniyor, ağlıyor ve söylediği tek kelimeyi bile duymamasına rağmen ona aynı ölçüde yaltaklanıyor. Bu *yürek parçalayıcı*."

"Bitirdin mi?" Michal sorar. Mila çenesini kaldırır. "Hayır."

Yine de sonunda söyleyecek bir şeyi kalmamış gibi görünüyor. Yılmadan tekrar denemek için ağzını açıyor ama Michal başını yavaşça sallıyor. "Yeter, Mila." Sözcükler emirden çok ricaya benziyor ama Mila yine de kapının yanında durup kalıyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor. Yenilmiş. "Bana neler olduğunu anlat. Cesarine'e neden gittiğini söyle."

Ona bakmayı reddediyor, bunun yerine en yakındaki merdiven basamağına dik dik bakıyor. "Cesarine'e neden gittiğimi biliyorsun."

Cesarine? Michal'in dudağı kıvrılırken kaşlarım çatılıyor, ikisinin arasına bakıyorum. "Dimitri," diyor.

"Onun adını bir veba gibi söylüyorsun."

"Çünkü o bir bela. Sana asla sormamalıydı.

."

"Kes şunu Michal." Mila dönerek öfkeyle kapının ardındaki gökyüzünü işaret ediyor. Mösyö Marc'ın dükkânından ayrıldığımdan beri kalın fırtına bulutları içeri girmiş ve gök gürültüsü cevap veriyor. "Sanki daha önce hiç cadılardan yardım istememişiz gibi davranıyorsun. Sonsuz gece için onlardan yardım istemek *senin* parlak fikrin değil miydi?"

"Yüzlerce yıl önce - o zamandan beri varlığımızı onların anılarından dikkatlice ayıkladık. *Bir* vampir uğruna tüm ırkımızı ifşa etmekle tehdit ettiniz."

"Dimitri için. *Dimitri*'nin hatırı için. O *senin kuzenin* ve yardımına ihtiyacı var."

"İhtiyacı olan şey kendine hakim olmak, düşmanımızın elinden gelen mistik bir tedavi değil." Michal'in dikkatli otokontrolü kaymaya başlayınca burun delikleri alevlendi. "Seni orada bıraktı. Bunu biliyor muydun? Saint-Cécile'in arkasındaki çöplükte yarı saklı, La Dame des Sorcières'i bulmayı düşündüğünüzü varsayıyorum. Seni orada bıraktı."

"Bu onun hatası değildi." Mila şimdi tam boyuna yükseliyor ve meydan okumasının gücünü Michal'in üzerine boşaltıyor. Gözlerinde donuk yaşlar parlıyor. "*O korkmuştun* -"

"Kimdi o, Mila?" Michal göz kırpmaları arasında elimi tutuyor ve kız kardeşine doğru ilerlerken beni de arkasından sürüklüyor. Yüz ifadesi dışarıdaki fırtına bulutlarından daha da kararıyor. "Bunu sana kim yaptı? *Söyle bana*."

Ama daha fazla sessiz kalamam. Cesarine, Saint-Cécile, La Dame des Sorcières - kelimeler bana tanıdık geliyor, *mide bulandırıcı derecede* tanıdık, ama bir şekilde yarım yamalak, tüm parçaları olmayan bir yapbozu birleştirmeye çalışmak gibi. Tüm bunların şaşkınlığıyla göğsüm sıkışıyor ve topuklarımı sıkarak yaklaşmasını yavaşlatmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ne demek

Lou'nun bunlarla ne ilgisi var?" Çılgınca soruyorum. "Neden Saint-Cécile'? Ve sana kim *ne* yaptı?"

Michal yavaşlayarak durur, kız kardeşine ters ters bakar ve aralarında dile getirilmeyen bir soru geçer. Mila iç çeker.

Sonra isteksizce saçlarını bir kenara atıp yakasını indiriyor ve boğazındaki mükemmel ikiz delikleri ortaya çıkarıyor.

Tıpkı Babette'inki gibi.

İşaretlere bir tünelin içinden bakar gibi bakıyorum, anlayamıyorum. Bir şekilde *yanlış*, anormal geliyorlar ve ben bile orada olmamaları gerektiğini hissedebiliyorum. Vampirler ölebilir, evet -az önce Michal'ın üçünü öldürmesini izledim- ama birinin kanını emmek? Böyle bir şey nasıl olabilir? Çok güçlüler, çok hızlılar, başkalarını avladıkları gibi avlanamayacak kadar *ölümcüller*. Diğer tek açıklamaya, hâlâ mantıklı olan tek olasılığa sarıldığımda midemde kaygan, yapışkan bir his oluşuyor. Michal'den uzaklaşarak nefes alıyorum, "Kendi kız kardeşini mi öldürdün?" Sonra Mila'ya, şimdi daha yüksek sesle- "Bu yüzden mi onu görmeyi reddettin? Seni o mu *öldürdü*? Kanını mı içti?"

"İğrençleşme." Mila, saldırgan izleri bir kez daha gizlemek için yakasını serbest bırakıyor. "Vampirler sadece ailevi olmayan durumlarda vampirlerden *su* içer-"

"Beni görmeyi reddettin mi?" Michal kısıp bir sesle soruyor. Sesi neredeyse *incinmiş* gibi geliyor.

"Ama yine de seni *öldürdü*, değil mi?" Onun üzerinden soruyorum.

İkimize de sert ve sabırsız bir el sallıyor. "Sana *söyledim* Célie, o yaratıkları kardeşim öldürmedi, beni de o öldürmedi." Dudakları büzülüyor ve Michal'in bakışlarından dikkatle kaçınarak bir kez daha merdiven basamağına bakıyor. "Ama sana kimin yaptığını da söyleyemem."

Michal aralarındaki mesafeyi anında kapatır. "*Neden*?"

"Çünkü hatırlamıyorum. Son anılarım - onlar sadece ... gittiler."

"Büyücülük," diye hırlıyor Michal.

Ve işte orada. Son parça. İntikam arayışı sonunda yerine oturdu. Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıp başaramayınca, bunun yerine ona ters ters bakmaya karar veriyorum. "O insanları Coco öldürmedi. Babette'i seviyordu ve sevmemiş olsaydı bile, bir kan cadısı asla yarattığın kanını emmezdi." Gözlerim dikkatle Yannick'e, Laurent'a kayıyor. "Bir vampirin yapacağı gibi değil."

"Bir vampir," diyor, sesinden küçümseme damlıyor, "kraliyet ailesinin bir üyesini öldürmezdi."

"Nereden biliyorsunuz? Mösyö Marc'ın odasında göksellerin konuşmalarına kulak misafiri oldum-"

"Çünkü Mila *ben değilim*." Kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor. "Ona bakan herkes onu sevdi."

Ona inanmayarak ve acıyarak homurdanıyorum. "Kız kardeşin hakkındaki düşüncelerinin muhakemeni gölgelemesine izin . Katilin Mila'ya karşı kişisel bir kini olmasa bile, onun ölümünün seni etkileyeceğini biliyor olmalılar." Özür dileyen gözlerimi, tuhaf bir ifadeyle bizi izleyen Mila'ya çeviriyorum. "Sen son anlarını hatırlayamazsın ama belki bir başkası kendi anlarını hatırlayabilir. Babette perdenin arkasında mı? Onu bize getirebilir misin?"

"Her ruh yaşayanlar diyarının yakınında kalmayı seçmez, Célie." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez pişmanlığa benzer bir şey Mila'nın güzel yüz hatlarını gölgeliyor. "Çoğu gitmeyi seçer... devam etmeyi."

"Oh." Açıklanamayan bir nedenden ötürü, bu sözler göğsüme inen bir darbe gibi geliyor. Öyle olmamalı. Tabii ki olmamalı. Ruhların son dinlenme yeri şu *önemli* olmamalı - şu anda elimi tutan kana susamış bir vampir varken değil - yine de elimde değil. *Pippa*. Adı zihnimde hayalet bir el gibi yankılanıyor, sanki kendisi perdenin arkasından bana dokunmak için uzanmış gibi.

Ama yapmadı.

Ve

yapmayacak.

Çünkü devam edecek kadar cesur biri varsa o da kız kardeşimdir.

Michal sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi parmaklarını benimkilerin etrafında hafifçe sıkıyor. "Tahminimce," diyor alçak sesle, "Babette ne bu dünyada ne de dünyada sorgulanabilir durumda değil." Kaşlarımı çatmam üzerine, "İki gece önce cesedi morgdan kayboldu," diye ekliyor.

"Ne?" Mila ve ben hep birlikte soluk soluğa kaldık.

Michal başını eğiyor, okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor. "Babette'in sevgilisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"*Bunu Coco yapmadı,*" diye çıkışıyorum, sabrım tamamen tükeniyor ama geri çekilmeme izin vermiyor.

"Göreceğiz." Boştaki elini kapıya doğru uzatıyor ve Mila'nın kendisinden önce çıkmasını işaret ediyor. "Gelin. Üçümüz bir sonraki adımları tartışmalıyız ve bunu meraklı kulaklardan uzakta yapmalıyız."

Ancak Mila kımıldamıyor.

"Michal," diyor usulca.

Michal, kız kardeşinin aksine, konuyu saptırmakla uğraşmaz. "Yapma bunu Mila."

"Seni neden görmek istemediğimi sormuştun." Yaklaşıyor, kardeşinin yanağına dokunmak için uzanıyor. Onu hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama yine de kapı aralığında durmuş, eli benimkinin etrafında sıkı ve soğuk. Bir bağ. *Ya da belki de*, tatsız bir başlangıçla fark ediyorum ki, *ben onunum*.

"Bundan daha iyisini biliyorsun Michal," diyor Mila, bakışları alışılmadık derecede ciddi. "Ben öldüm. Bu kez *gerçekten* öldüm, yani tartışacak bir şeyimiz kalmadı. Ben Guinevere değilim; sana musallat olmayı reddediyorum ve hiçbir intikam beni geri getirmeyecek. Karanlık ufukta kıpırdanıyor, her an daha da yaklaşıyor ve bu diyarın hayatta kalmak için *size*, de ihtiyacı olacak" -gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor- "onu atlatmak için. Gitmeme izin vermelisin kardeşim. Lütfen."

"*Yapmayacağım.*" Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyor, birbirine bağlı ellerimizi kaldırıyor ve eli doğrudan yüzüne geçiyor. "Çünkü seni geri getirdim-iki kez

ve seni tekrar kaybetmeye hiç niyetim yok. *Kaybetmeyeceğim.* seni tekrar kaybedeceğim."

Mila üzgün bir şekilde ona bakar.

"Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de"-Michal kız kardeşini kaçırmaya çalışmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce aralarına giriyorum-"Ona katılıyorum. Sen ve diğer hayaletler diğer taraftan katili bulmamıza yardımcı olabilecek şeyler görüyorsunuz." O zaman tereddüt ediyorum, göğsümdeki garip, iç gıcıklayıcı baskıyı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Mila'nın ölümü, Babette'in ölümü, bu gizemli katil ve yaklaşan karanlıkla ilgili bir şeyler beni hâlâ rahatsız ediyor. Kendi garip güçlerim hakkında. Hepsi münferit olaylar olamaz, ama hiçbir bağlantı bulamıyorum. Sertçe nefes veriyorum. Hiçbiri *mantıklı* gelmiyor. Ağrıyan bir diş gibi, her şeyi tekrar tekrar ısıyorum ama yine de rahatlamıyorum.

Belki de hayal görüyorum. Belki de hiçbir bağlantı yoktur.

Belki de Michal ile yalnız kalmak istemiyordumdur.

"Ya aynı kişilerse?" Mila'ya kararsızca soruyorum. *Lütfen gitme.* "Katil ve beni takip eden adam? Karanlık figür?"

Michal bana sertçe baktı.

Mila ise boyun eğmiş bir halde başını sallar. Michal'le yüzleşmesi sırasında sahip olduğu ateş yok olmuş, ardında sadece küçük, yenilmiş bir kadın bırakmıştır. "Sana bildiğim her şeyi anlattım, Célie. Korkarım gerisi sana kalmış."

Bununla birlikte, Michal'in bile takip edemediği bir yerde yukarı doğru süzülür ve gölgede eriyip gözden kaybolana kadar daha da uzağa sürüklenir.

Yirmi Yedinci Bölüm

Michal'in Sözü

Yarım saat sonra Michal çalışma odasında kendine bir bardak absent doldurur.

Kristal sürahinin tıpasını açarken, iğrenç sıvıyı dökerken ve hepsini bir yudumda geri atarken konuşmuyor -bana bakmıyor-. Boğazındaki soluk sütunun çalışmasını isteksiz bir hayranlıkla izliyorum. Vampirlerin içki içebildiğini bilmiyordum ama işte burada, çenesini bir yılan gibi açıyor.

Yüzündeki yanıklar ateş ışığında kaygan ve öfkeli bir şekilde parlıyor.

Kendimi suçlu hissedemem.

Ancak sessizliği çok uzun sürüyor ve ben kayıyorum, eteğimin yumuşak hışırtısı masasındaki saatin sabit *tık* taklarına katılıyor. Ayak bileklerimi çaprazlayıp açıyorum. Parmaklarımı kucağımda düğümlüyorum. Boğazımı temizlemek için öksürüyormuş gibi yapıyorum. Yine de beni görmezden geliyor. Sonunda, bu garipliğe bir saniye daha dayanamayarak soruyorum: "Beni buraya neden getirdiniz? Ve yaraların neden iyileşmedi?"

Yanıt olarak kendine bir bardak daha absent doldurur. "Gümüş."

Açıklamasını sabırla bekliyorum; açıklamadığında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "O zaman sonsuza kadar yüzünde mi kalacaklar? Parçalanmış gibi görüneceksin.

sonsuzca kadar bir ayı tarafından?" Omuzları bu kadar gergin ve yasaklayıcı görünürken ona ayı olduğumu hatırlatmıyorum.

Mila bizi terk ettikten sonra, tek kelime etmeden beni kuşhaneden çalışma odasına götürdü ve bana bir daha dokunmayı reddetti. "Geri dönecek," dedi uğursuzca. "Karışmanın cazibesi çok büyük."

Ancak emin olmasına rağmen, kadın tekrar ortaya çıkmadı. Ne o zaman ne de şimdi.

"Absintten daha güçlü bir şey içene kadar yaralarım kalacak." Michal omzunun üzerinden kemerli bir bakış attı. "Teklif mi ediyorsun?"

Onunla karşılaştıktan sonra gözlerinin altındaki gölgeler daha derin, yüzünün düzlemleri daha keskin görünüyor. Daha sert. Yorgun görünüyor. "Hayır," diyorum. Çünkü ona sempati duymuyorum. Kız kardeşi onu tamamen ve baştan aşağı reddetti.

-ve *ben*, isyankâr bir şekilde düşünüyorum- ama yine de benim sempatimi hak etmiyor. Katil o olmasa bile, kesinlikle *bir* katil ve bunun bizi nereye götüreceğini tam olarak bilmiyorum.

Ya da neden beni onunla oturmaya zorladığını.

"Mila neden Dimitri'yi iyileştirmek istedi?" Ona daha fazla bakmak istemediğim için bileğimdeki kurdeleyle oynuyorum. "Neden Lou'yu bulmaları gerekiyordu?" *Hem de onca yer varken kilisede?*

Sonunda Michal dönüp büfeye yaslanıyor ve beni düşünüyor. Çevremden onun absentini yavaşça çevirişini izliyorum. Annem ona hep şeytanın içkisi derdi. Onun sevmesi mantıklı. "Dimitri kana susamış," diyor uzun bir süre sonra.

Bu sefer garip bir sessizlik olmasını beklemiyorum. "Peki *kana susamışlık* nedir?"

"Benzersiz bir vampir hastalığı. Dimitri beslendiğinde bilincini kaybeder. Birçok vampir avlanırken kendini unuttur ama kana susamış bir vampir bunun da ötesine geçer; hiçbir şey hatırlamaz, hiçbir şey hissetmez ve kaçınılmaz olarak avını korkunç ve dehşet verici şekillerde öldürür. Çok uzun süre kalırsa Yannick gibi bir hayvana dönüşür." Elimde değil-şimdi yukarı ona bakıyorum. Gölgeler kesik keskin altında onun

Bakışları bir kez daha bardağına düşerken elmacık kemikleri. Zümrüt rengi sıvıya sertçe bakıyor. "Genellikle enfekte olanları hızlı ve sessizce ortadan kaldırırız. Kana susamış vampirler herkes için bir sorumluluktur. Sırrımızı saklayamazlar."

"Ama Dimitri senin kuzenin."

Sert, kendini küçümseyen bir gülümseme yüz hatlarını büküyor. "Dimitri benim kuzenim."

"Onu seviyorsun," diyorum kurnazca. "Mila'nın ölümü için onu suçluyorsun ama yine de onu seviyorsun, yoksa çoktan ölmüş olurdu."

Michal'in dudağı bunun üzerine kıvrılıyor ve aramızdaki boşluğa hiç de hoş olmayan başka bir düşünce girdiğinde ellerim eteğimin kumaşını büküyor. Aşk Michal'in gözünü kız kardeşine karşı kör etmişti -birinin ona neden zarar vermek isteyeceğini hâlâ anlayamıyor- ama ya Dimitri'ye karşı da kör ettiyse? Michal kız kardeşini ve diğerlerini öldürmemiş olabilir ama *biri* öldürdü. Biri vücutlarındaki kanı çekmiş ve Cesarine'in her yerine o cesetleri bırakmıştı. Mila ölmeden önce Dimitri ve Mila Cesarine'de tam olarak ne kadar kalmışlardı? Bir hafta mı? Daha uzun mu?

Bir insan, Dame Blanche, Dame Rouge, melusine ve loup garou ile beslenmek için yeterli zaman mı?

Michal'in siyah bakışları altında, şüphelerimi dile getirmeye cesaret edemiyorum - Mila'dan sonra değil - ama işte orada, kızlık saatinin her tik takında daha da güçleniyor.

Dimitri'nin kana susamışlığı var.

Dimitri, Mila ölmeden önce onunla birlikte olan son kişiydi.

Mila vampirlerin sadece aile dışı durumlarda diğer beslendiğini iddia etse de -*bu* ne anlama geliyorsa- Dimitri kana susamışken kiminle beslendiğini biliyor muydu? Michal az önce bu hastalığa yakalanan vampirlerin genellikle bilinçlerini kaybettiklerini söyledi, bu yüzden bilmemesi mantıklı.

Dimitri bir bağımlı. Michal'in uğursuz sözleri tüyler ürpertici bir fısıltıyla bana geri dönüyor. *Senden başka bir şey düşünmüyor.*

dün seninle tanıştığından beri. Bu güzel boğaz onun takıntısı haline geldi.

Mila'nın sesi de yakında katılır. Her şeyin merkezinde bir figür var. Bir adam.

Keder yüzünü örtüyor.

Senin kanına ihtiyacı var, Célie.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve ellerimi eteğimde kenetleyerek koltuğumda kaskatı kesiliyorum. *Dimitri gelin olduğumu biliyor mu?* Ama hayır. Michal, Mila ona söyleyene kadar bilmiyordu ve bu bilgiyi yakın zamanda yabancılaştığı kuzeniyle paylaşmayacağı kesin. Biraz rahatlıyorum, yumuşak bir nefes veriyorum. Şimdilik sırrım güvende.

"Peki sen aşk hakkında ne biliyorsun, Célie Tremblay?" Michal usulca soruyor. Soruyu duyunca irkiliyorum ve odaya tatsız bir sarsıntıyla dönüyorum. Michal bu sesi kullandığında hiç iyi şeyler olmuyor. Gerçekten de gözlerine soğukkanlı, hesapçı bir parıltı giriyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan masasına geçiyor. Boş bardağını kararlı bir *şingirtıyla* masanın üzerine bıraktığında, oturduğum yerde hafifçe geri çekiliyorum. "İnsanlar her zaman bu konuda uzmanmış gibi konuşurlar ama benim tecrübelerime göre hiçbir şey insan kalbi kadar değişken değildir." Bir hareket bulanıklığı içinde üst çekmeceyi açıyor, içindeki bir şeyi tıklıyor ve geri çekiyor-

Kalbim yere düşüyor.

Nişan yüzüğümü çıkardı.

Ateş ışığında aramızda binlerce küçük güneş gibi parıltıyor, parlak, saf ve ebedi ve ona bakarken boğazım . *Jean*. Yanaklarım kızarıyor, onu almak için ayağa fırlıyorum ama tabii Michal daha hızlı hareket ediyor. Ben daha tek bir adım atamadan yüzük orada ve tekrar kayboluyor. "Yanıldığımı kanıtlayın matmazel," diyor, yüzüğü aramızda havaya kaldırarak. "Bana neden takmadığınızı söyleyin, ben de memnuniyetle size geri vereyim."

Gözlerimin arkasındaki basınç yanıyor, ama bu sefil adamın önünde ağlamayı reddediyorum. Jean Luc'u düşünmediğimi, gerçekten düşünmediğimi bilmesine gerek yok.

Buraya geldim. Kütüphanedeki yüzleşmemizi, Jean'in bir partner olarak başarısızlıklarını, benim de bir partner olarak kendi korkunç başarısızlıklarımı bilmesine gerek yoktu. Yüzüğü takmadığımı bilmesine gerek yok çünkü ben -çünkü-

Kelimeleri bile düşünemiyorum.

"Bilmiyorum," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Neden bu kadar umursuyorsun ki? Nişanlandığımdan ikinci kez bahsediyorsun. Hiç tanımadığın iki insanın ilişkisine burnunu sokmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu? Sen tüm vampirlerin *kralı* değil misin?"

Michal'in gözlerindeki zalim parıltı, yüz ifademde gördüğü şey karşısında kayboluyor ve bir an sonra tiksintiyle başını sallıyor. Belki de bana. Belki de kendisine. Ondan nefret ediyorum - ondan nefret ediyorum - çünkü bir parçam kendimden de nefret ediyor.

Bir saniye sonra yüzüğü bana fırlattığında sarsılıyorum ve neredeyse düşürüyorum. Fark etmemiş gibi davranıyor. "Al şunu. Zaten böyle aptalca bir bibloya ihtiyacım yok."

Yüzüğe bakarken elim hafifçe titriyor, korkunç bir kararsızlık içindeyim. Yüzüğü parmağıma takarsam Michal'a bir şey itiraf etmiş olacağım. Eğer takmazsam, tamamen başka bir şeyi itiraf etmiş olacağım. Yine de beni seyirci aşağılamasından kurtarıyor, dönüp büfesine gidiyor ve göremediğim bir şeyle meşgul oluyor.

Yüzüğü korsemden aşağı itip gözden kaybolurken kendimden nefret ediyorum. "Gümüş haçım nerede?" Sesimin ne kadar kararlı çıktığına şaşırarak ona soruyorum.

Dönmüyor. "Bu tamamen sana bağlı." "O zaman ver onu bana. Onu istiyorum."

"Hayır," diyor sakince, gümüş haçı cebinden çıkarıp zincirinden havada sallandırarak. Parmakları temastan hafifçe duman çıkarıyor ve kolye ateş ışığında bir serap gibi dönüp göz kırıyor. "Bir anlamaya varana kadar olmaz."

"Ne tür bir *anlaşma*?"

Sonunda dönüyor, bir elinde haçı sıkıyor ve diğer elinde bana bir bardak absent sunuyor. "Oldukça basit bir soru. Benimle misin, Célie Tremblay, yoksa bana karşı mısın?"

Gözlerim inanamayarak yüzünden sıkılı yumruğuna kayıyor; gümüş, teninde cızırdamaya ve duman çıkarmaya devam ediyor. Bir yanımda bu anı uzatmak istiyor. Bir yanımda tüm elinin alevler içinde kalmasının ne kadar süreceğini görmek istiyor. Diğer ise bu ihtimal karşısında açıklanamaz bir korkuyla doluyor. Daha önce birinin alev aldığını hiç görmemiştim ve Michal'le bile olsa bunu değiştirmek istemiyordum. "Hâlâ Coco'yu öldürmeyi planlıyor musun?" Absinthe'yi tamamen görmezden gelerek nefes nefese soruyorum.

"Eğer durum bunu gerektiriyorsa."

Yüz ifadem sertleşiyor. "değil." "İkna olmadım."

"Ve senin dünyada iyi olan her şeyi yok etmeye niyetli, kara kalpli, sadist bir deli olmadığına ikna olmadım. Kız kardeşini öldürmemiş olabilirsin ama başkalarını öldürdüğün kesin. Bir yılanı güvenmektense sana güvenmeyi tercih ederim."

"Hmm." Absinthe bardağımlı geri devirmeden ve gümüş haçı bir kez daha cebine koymadan önce bir an beni düşünüyor - sigara içen eline rağmen ifadesi soğukkanlı ve sakin. Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Çok yazık. Düşünsene, seni de yanımda götürecektim."

Bakışlarımı onun kömürleşmiş avucundan ayırıyorum. "Nereye?" Şüpheyile soruyorum. "Neden?"

"Artık bir önemi yok, değil mi? Ben güvenilirmez, kara kalpli, sadist bir deliyim." Başını öne eğiyor. "Yine de, ilginç bir şekilde, *seni* yok etmeye çalışmadım. Kendini dünyadaki iyi şeylerin arasında görmüyor musun, Célie Tremblay?"

"Sözlerimi çarpıtmayı bırak."

"Asla yapmam." Sonra- "Cosette Monvoisin ve Babette Troussset hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Beklenmedik dönüş karşısında gözlerim kısıldı.
"Affedersiniz?"

"Cosette Monvoisin," diye tekrarladı, kendi gözleri ani bir kötülükle parlıyordu, "ve Babette Troussel. Seni neden buraya getirdiğimi, neden adadan ayrılırken bana eşlik etmeni istediğimi bilmek istiyordun. İlişkileri hakkında bilgiye ihtiyacım var. Özellikle de Cosette'in Babette'in cesedini morgdan neden çaldığını bilmem gerekiyor."

"Sence Coco'nun Babette'in bedenini çaldığını-?" Ama kelimeler hızla ölüyor ve ardından gerçekler canlanıyor. "Sen gerçekten delisin. Coco *asla* Babette'in cesedini alıp kaçarak bir cinayet soruşturmasını engellemez-"

"Kan cadılarının kendine özgü cenaze törenleri vardır, değil mi?
Yükseliş mi?"

"Evet, ölülerini yakıyorlar ve küllerini La Fôret des Yeux'deki gizli korulara asıyorlar ama *tekrar* ediyorum: Coco, Babette'in cesedini izinsiz almazdı."

"Bir cadının ruhunun yükselene kadar yeryüzünde hapsoldüğüne inandıkları doğru mu? Coco, Babette'in ruhunu geçici bir süre için bile olsa böyle bir eziyete maruz bırakmak ister mi? Sevgili olduklarını söylemiştin."

Kaşlarımı çatıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Babette'in cesedini herhangi biri taşımış olabilir. Coco'ya karşı kişisel -ve son derece yersiz- bir husumet besliyor olmanız onun suçlu olduğu anlamına gelmez. Belki de *gerçek* katil onun cesedi için geri dönmüştür. Bunu hiç düşündünüz mü? Belki de şifacılar otopside katili suçlayacak bir şeyi gözden kaçırdı ve o da kanıtları yok etmek için geri döndü."

Michal ellerini açarak masasının üzerinde öne doğru eğildi.
"Lütfen beni aydınlatın, matmazel. Coco değilse, kim?"

Ona ters ters bakıyorum, ağzımı bir balık gibi açıp kapatıyorum. Çünkü belli ki *kim* olduğunu bilmiyorum. Krallıktaki hiç kimse *kim olduğunu* bilmiyor - o bile - ve *tüm* sorun da bu zaten.

"Önümde iki uygun yol var, Célie Tremblay." Michal doğrulur, ellerini arkasında kavuşturur ve masasının etrafında rahatça dolaşır. Ancak Michal'in sıradan bir yanı yoktur. Hem de hiç. Önümde durduğunda her adımı kesin ve uğursuz. "Ya Cosette Monvoisin'i ya da Babette Troussel'i araştırabilirim." Yüzü aldatıcı bir şekilde sakın. "Belki de arkadaşlarınız masumdur. Belki de değildir. Her iki durumda da kız kardeşimin intikamını *alacağım* ve bu intikamın önünde duran herkese acıyorum. Şimdi," diyor daha yumuşak bir sesle, "hangi yol olacak?"

Bir sessizlik ritmi.

Dimitri, diyeceğim neredeyse ama adını dilimin ucunda tutuyorum. Dimitri'nin Mila'yı ya da bir başkasını öldürdüğüne dair elimde gerçek bir kanıt yok ve bunu bulana kadar onun dostluğuna ihanet edemem. Michal, Dimitri'nin Mila'nın ölümüne teğet geçmesine göz yumuyor; eğer Mila'yı gerçekten Dimitri'nin *öldürdüğünü* söylersem, Michal tereddüt etmeyecektir. Kanıt beklemeden kuzeninin göğsündeki atan kalbi söküp atacaktır.

Ben de Coco'ya ihanet edemem.

Michal beklemeye devam eder, belli ki bir cevap beklemektedir. "Babette hakkında sana bir şey söylememe gerek yok.

Troussel." Onun inatçılığı karşısında hayal kırıklığı keskin ve ani bir şekilde yükseliyor. "Meclisindeki cadılardan herhangi birini onun hakkında bilmen gereken her şeyi sana anlatmaya zorlayabilirsin, gerçi bunun bir önemi yok. Samanlıkta iğne bulma şansımız şu anda onun cesedini bulmaktan daha yüksek."

"Bırak aptal kardeşlerin cesedini bulsun. Onun cesedi önemli değil. Bilmemiz gereken şey katilin neden diğerleri için değil de onun için geri döndüğü."

"Onlar aptal *değil*," diyorum hararetle.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Beceriksizler. Aylardır, tek bir şüpheli bile bulamadan gizemli katilimizi aramak için etrafta dolaşıp durdular. Bir hafta içinde, kendinizi tam kalbinde konumlandırmayı başardınız.

Bu soruşturmanın yanı sıra vampirleri öldürmeyi, perdenin arkasından geçmeyi ve ölümlerle iletişim kurmayı da öğrendin. Ayrıca cadılar, denizkızları ve -yanılmıyorsam- kurtadamlar hakkında da eşsiz bir bilgiye sahipsiniz ve hepsi de size arkadaş diyor."

Beklemediğim bu sözler karşısında yanaklarım kızardı. Övgüsü sıcak bir dalgayla içime akarken şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Ancak bu dalganın içinde yüzüyor muyum yoksa boğuluyor muyum tam olarak emin değilim. Daha önce hiç kimse bana bu kadar *iltifat etmemişti*, ama Michal'den gelen bu övgü hiç de iltifat . Kaba ve gerçekçi ses tonuna bakılırsa, hava durumunu tartışıyor olabilirdik. "Ben"-nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden aptalca göz kırpmıyorum-"Sanmıyorum _."

"Evet, öyle," diye araya giriyor. "*Düşünüyorsun*, işte bu yüzden Chasseur Kulesi'ndeki her avcıdan iki kat daha değerlisin. Yine de seni zorlamayacağım. Eğer bana katılmak istemezsen, seni odana geri götüreceğim ve Cadılar Bayramı arifesine kadar rahatsız edilmemeni bizzat sağlayacağım." Bir duraklama. "İstediğin bu mu?"

Kızlık saatinin yumuşak *tık* takları sessizliği bozan tek ses. Ve kalp atışlarım. Göğsümde hain bir ritimle atıyor, patlamak ve her şeyi mahvetmekle tehdit ediyor. *İstediğin bu mu?* Daha önce hiç kimse bana *bu* soruyu sormamıştı ve ben çaresizce ona bakıyorum. Birkaç saat içinde Michal'ı öldürmeyi planlamaktan *neye* geçtim? Onu suçluluktan kurtarmaya mı? Övgüsünü almaya mı? Önümdeki imkânsız seçim karşısında hayal kırıklığından neredeyse ağlayacaktım.

Michal'a katılmayı kabul edersem, katili bulabiliriz. Michal'a katılmayı kabul edersem, ben de birine yardım etmiş olacağım.

"Kimseyi öldürmeyeceğine söz ver," diye fısıldadım. "Katili bulursak Chasseurs'e teslim edeceğine ve onların cezasına karışmayacağına söz ver."

Cevabı hızlı, anlık. Gözleri karanlık. "*Seni* öldürmeyeceğime söz veriyorum Célie Tremblay ve bu vereceğim tek söz. Anlaştık mı?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Ancak sonuçta bu bir seçim değil. Bir katil serbestçe dolaşırken odama, rafıma dönüp toz toplayamam. O yere bir daha asla geri dönemem. *Dönmeyeceğim*. "Bir anlaşmamız var," diyorum sessizce, gözlerimi açıp elimi onunkine doğru kaldırıyorum. Sadece biraz titriyor.

Ağzının kenarından küçük, tehlikeli bir gülümseme yayılıyor ve kararmış eliyle elimi sıkıyor, parmakları sıkıca benimkini sarıyor. Bu sefer hiçbir hayalet bizi karşılamak için ayağa kalkmıyor. Hayır. Bu dokunuş, bu *bağlanma* sadece bize ait.

Uzaklaştığında gümüş haç avucumun içinde, her zamanki gibi parlak ve tanıdık duruyor ve bir tarafına kazınmış silik baş harflere kaşlarımı çatıyorum. Onları daha önce hiç fark etmemiştim -aslında, ateş ışığının tam açısı olmasa şimdi bile fark edemezdim- ama işte oradalar, bana göz kırpmıyorlar. *BT*.

Eğer birlikte çalışacaksak, Michal'in her şeyi bilmesi gerekiyor.

"Katilin neden diğerlerine değil de Babette'e yöneldiğini bilmiyorum ama Babette . . . bunlardan biriyle bulunan tek kurban oydu." Birlikte haça bakıyoruz. "Hristiyan tanrısına tapmıyordu."

Michal'in gözleri benimkilere kaydı. "Bir şeyler bildiğini düşünüyorsun."

"Sanırım bir şeyden korkuyordu." *Bir vampir gibi*. Haçı eteğimin cebine sokuyorum, orada ağır bir şekilde bacağıma yaslanıyor. Beni Michal'in çalışma odasının zeminine bağlıyor; beni *Michal*'e bağlıyor. Ama artık geri dönemem. "Seri katiller genellikle belirli bir profile uyan kurbanlar seçerler, ancak avcılar ölümler arasında fark edilebilir bir model bulamadılar. Belki de bu katil kurbanlarını farklı bir şekilde seçiyordur. Belki de onlarla kişisel bir bağı vardır."

Michal'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yok. Zihni hızla ilerliyor, siyah gözleri beklentiyle parlıyor. "Babette nerede yaşıyordu? Cesarine'de mi?"

"Hayır." *Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.* Başımı sallıyorum, göz kapaklarımın arkasında rahatlama gözyaşları birikiyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki Babette, Cesarine Savaşı'ndan sonra Coco'dan çok ama çok uzağa taşındı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Michal arkadaşımı şimdilik unuttu. Sadece öyle kalması için dua edebilirim. "Amandine'de yaşıyordu. Birine Les Abysses diye bir yerden bahsettiğini duydum ama adresini bilmiyorum," diyorum hızlıca. Ailem Amandine'deki yazlık evimizi ben çocukken satmış."

"Ailenin bunu onaylayacağından şüpheliyim." Michal soğuk bir gülümsemeye benden uzaklaştı. "Abyss kibar, kibarca yetiştirilmiş hanımlara göre bir yer değil."

"Biliyor musun?"

"Oh, biliyorum." Kendi kendine açılan ve odaya derin gölgeler saçan kapıyı işaret ediyor. Çabucak ayağa kalkıyorum. "Ve yakında, sen de öyle olacaksın. Amandine'e gidiyoruz, tatlım. Babette ile katilimiz arasında bir bağlantı varsa, bunu bulacağız. Ancak şunu bilmelisin ki" -ben kapıdan geçerken eli koluma dolanıyor- "eğer bulunacak bir şey yoksa geriye tek bir yol kalır. Anlıyor musun?"

Gözlerimiz yarı karanlıkta kilitleniyor, adı söylenmeden aramızdan geçiyor.

Coco.

Yanağına sonsuza dek bir haç çizme dürtüsüne direniyorum.

"Evet," diyorum acı bir şekilde.

"Güzel." Başını sallayarak beni serbest bırakıyor. "O zaman yarın akşam Belterra'ya yelken açıyoruz. Saat 7'de. Yeşil bir şeyler giy."

Bölüm III

L'appétit vient en mangeant.
İştah yemekle birlikte gelir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Aşağıya Gitmek İçin

Bir isyan eylemi olarak kırmızı giyiniyorum. Küçük bir şey, belki de önemsiz bir şey ama Michal *ile* çalışıyor olmam onun *için* çalıştığım anlamına gelmiyor. Eşit şartlarda başlamak, ona bana hizmetçisiymişim ya da daha kötüsü - ipek korseyi sinirli bir şekilde çekiştiriyorum - *evcil hayvanıymışım* gibi emir veremeyeceğini hatırlatmak önemli hissettiriyor.

Saat tam yedide onunla çalışma odasında buluştuğumda, sırtımda çalışır gibi alaycı bir bakışla elbisemi değerlendiriyor. Gözlerim yarıklara kadar kısılıyor. "Kırmızı benim en sevdiğim renk," diyorum ona kibirli bir şekilde.

Kapı aralığında siluet halinde, siyah seyahat pelerinini becerikli parmaklarıyla tutturuyor. "Yalancı."

"Yalan söylemiyorum." Bir duraklama. "Yalan söylediğimi nasıl anlıyorsun?"

"Çok fazla göz teması kuruyorsun. Bu rahatsız edici." Kapının yanındaki kancadan bir başka kalın siyah pelerin alıyor, onu havada tutuyor ve kollarımı kollarından işaret ediyor. İrkilerek bunu yapıyorum, "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey yok mu?" dediğinde tereddüt ediyorum.

Yüzündeki yanıklar da elindekiler gibi yok olmuş, geriye sadece pürüzsüz, soluk bir cilt kalmış. Bu manzara karşısında midem hafifçe bulanıyor. *Ben absentten daha sert bir şey içene kadar kalacaklar.* Belki Arielle onu tekrar ziyaret etmiştir. Belki başka biri . düşünce

boğazıma bir safra getiriyor ve içimden kendimi azarlayarak dokunuşundan uzaklaşıyorum. Kendi pelerinimi getirmeyi düşünmemiştim, fildişi yün ve gümüş düğmelerden oluşan güzel bir kreasyon. Michal'in kırmızıyı görmesini istemeyecek kadar kararlıyım. "Bir şey değil."

Sırıtişını daha fazla gizleyemeyerek geçip koridora doğru ilerliyor. "Nasıl isterseniz."

"Neden yeşil giymemi istedin?" Ona şüpheyile sordum.

Tek cevabı karanlık bir kıkırdamadır.

Requiem'e vardığımızda olduğu gibi, limanda tek bir gemi yüzüyor. Michal iskeleye çıkıp pruvaya basit tahta kutular yığan denizcilerin yanına giderken beni takip edip etmediğini görmek için duraksamıyor. Yan tarafımdaki bir diken tutarak, Michal'e ve onun doğaüstü hızına lanet okuyarak aceleyle peşinden gidiyorum. Acı rüzgârdan dişlerim ağrıyor. "Michal! *Lütfen* yavaşlar mısın-?"

Ancak ahşap kutular lamba ışığında şekillenirken soru dilimde canlanıyor. Ana güvertenin üzerinde kayarak duruyorum ve onlara bakıyorum. "Tabutlar," diye nefes alıyorum.

Tabutları istifliyorlar.

Michal dönerken seyahat pelerini arkasından dalgalanıyor. "Evet. Requiem, Ltd., Belterra'nın en büyük tabut tedarikçisi." Gülümsediğinde, dişleri tepemizde çakan şimşekte soğuk bir şekilde parlıyor. Şimdiden dondurucu sis giysilerimizi, saçlarımızı kapladı. Bu geceki fırtına kötü bir fırtına olacağı benziyor. "Piyasada tam bir tekelimiz var. Kimse bizim fiyatlarımızla rekabet edemez. Gelin bakalım." Bakışları sinirli bir şekilde gökyüzüne doğru kayıyor. "Fırtına neredeyse yaklaştı."

Buna karşılık kulakları sağır eden bir gök gürültüsü sesi duyuluyor ve ben öne doğru sıçrayıp denizcilerden birine bir komut verirken kolunu yakalıyorum. Daha önce olduğu gibi aynı ritmik şekilde çalışıyorlar - açıkça zorlama altında - güvertenin ötesini zorlukla görebilene kadar tabutları istifliyorlar, istifliyorlar ve *istifliyorlar*. "M-Michal." Dişlerim ve tüm vücudum

Titriyor. Soğuktan değil. "Neden c-caskets ihraç etmeniz gerekiyor?"

"Yok," diyor kısaca, kaşlarını çatıyor ve beni güvertenin altındaki balo salonuna götürüyor. Burada biri başka bir fener yakmış olsa da, ışık göğsümdeki düğümü yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Sadece daha fazla tabutu aydınlatıyor - bunlar üst kattakilerden daha görkemli, abanoz ve sandal ağacından oyulmuş, yaldızlı süslemeli, ipek ve saten astarlı. "Bunları vampirleri Cesarine'e kaçırmak için ihraç ediyoruz. Müfettişler nadiren tabutların *içine* bakıyor." Zihnimin uzak bir köşesi *asla* yerine *nadiren* dediğini fark ediyor ama içine bakan müfettişler için endişelenemem. Şu anda olmaz. "Bu şekilde çok daha basit. Daha temiz. Gemi denetimden geçtikten sonra, haber vermeden şehre gireriz. Ancak birkaç saat daha içeri girmemize gerek kalmayacak. Şehre yaklaşıp kadar olmaz." Cebinden deri eldivenleri çıkarıp bana uzattı. "İşte. Al bunları."

Ama eldivenler beni kavrayan soğuğa karşı işe yaramıyor.

"Michal, yapamam..." Sözcükler, bakışlarım

En yakınındaki tabut. Tıpkı Filippa'nınkine benziyor: gül ağacı, kapağın üzerinde oyulmuş, her biri defne tacı takmış iki gerçek boyutlu kuğu. *Requiem Ltd. onun tabutunu da mı üretti?* Bu düşünce boğazımı yakıyor ve Michal'in tertemiz botlarının üzerine kusmamak için ağzımı kapatıyorum. "Öylece bir tabutun içine giremem. Yapamam."

"Hatırlıyorum." Bunun üzerine cebinden başka bir şey çıkarır; parlayan tuhaf bir mücevher. Mükemmel bir şekilde yuvarlak, neredeyse opalin gibi görünüyor, parlak beyaz damarlar ve mavi, yeşil ve morun yanardöner tonlarıyla dolu. "İşte. Cadı ışıklarının sonuncusu. Eski La Dame des Sorcières'den bir iyi niyet gösterisi." Mücevheri elime tutuşturuyor ve gemi denize doğru yalpalarken bir gök gürültüsü daha denizcilerin bağırışlarını bastırıyor. Yana doğru yuvarlandığımda Michal kolumu sabitliyor ve tavana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Havayla birlikte."

Mücevheri titreyen ellerimle ona geri ittim. Çünkü *tabutun* içinde ışık işe yaramaz. Hiçbir şey ölümün kokusunu, Pippa'nın kırılğan saçlarının ağzımda bıraktığı hissi uzak tutamaz. Daha şimdiden boğuluyorum, çılgınca bir adım geri atıyorum ve arkamdaki tabuta çarpıyorum. Boğuk bir sesle *yana* doğru sıçrayıp tabuttan ama pelerinine takılıyorum ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Michal düşmeden önce dirseklerimi yakalıyor.

Ben yine de yere çökerken kaşları birbirine yaklaşıyor. O da benimle birlikte alçalıyor, şimdi diz çökmüş, gözleri göğsümün hızla inip kalkmasını izliyor. Göz bebeklerimin büyüdüğünü biliyorum. Burun delikleri açılıyor ve korkumun kokusunu aldığını biliyorum. Ancak bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum, görebildiğim tek şey *tabutlar* olduğunda vücudumun tepkisiyle savaştık hiçbir şey yapamıyorum. Koklayabildiğim tek şey yaz balı ve *çürüme* olduğunda. "Ne oldu?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Neyin var?"

Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor.

"Tabuta giremem Michal. Lütfen, başka bir yolu olmalı."

Kaşlarını çattı. "Nişanlının bu suların her yerinde seni arayan gemileri var. Kral her geminin teftiş edilmesini emretti. Biz konuşurken asker filoları krallıkta devriye geziyor ve hem avcılar hem de cadılar Başpiskopos ve La Dame des Sorcières'in emriyle Cesarine sokaklarını arıyor. Tüm Belterra'da en çok aranan kişisiniz ve buna sizin sağ salim dönmeniz için yüz bin couronnes ödül koyan Vikont bile dahil değil. Onu tanıdığınıza inanıyorum."

Ürperten bir kahkaha bedenimi sarıyor. Evet, onu tanıyorum.

Lord Pierre Tremblay, Kilise'nin ve Kraliyet'in mütevazı hizmetkârı, sadık bir eş ve baba, neredeyse bir yıldır konuşmadığım bir adam. Farklı koşullar altında, kızının dönüşü için yüz bin couronnes ödül koyması dokunaklı olabilirdi. Bu , Vikont

ve bana söylediği son sözleri hala hatırlıyorum, alçak sesle ve öfkeyle: *Hiçbir kızım Chasseur'larla kendini rezil etmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Sen katılmayacaksın-*

"Sıradan insanlara yüzünü unutturabilirim," diyor Michal, babamın uğursuz yeşil gözlerinin yerine kendi siyah gözlerini koyarak, "ama bir Chasseur ya da Dame Blanche seni görürse, onları öldürmek zorunda kalırım."

"Hayır." Nefes nefese ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Michal beni hemen serbest bırakıyor. "Öldürmek yok."

Her halükarda, risk çok büyük; bu gemiyi kimin inceleyeceğini bilmiyoruz ve eğer biri beni tanırsa, beni West End'deki evime geri sürüklerler. Katil hakkındaki gerçeği asla ortaya çıkaramayacağım. Garip yeni yeteneğimi ya da yaklaşan karanlığı asla anlamlandıramayacağım, kendimi aileme, Jean Luc ve Frederic'e kanıtlamak için bir şansım daha olmayacak. Bir kez daha cam bir kutunun içine tıklacağım - hayır, *kilitli-* ve bu sefer ailem anahtarı atacak.

Hayır. Böyle bir şey olamaz.

Gözlerim çılgınca başka bir çözüm arıyor ve balo salonunun ortasındaki Odessa'nın masasına takılıyor. Dağ gibi parşömenleri hala masanın üzerinde duruyor, ama yanlarında, fenerin ışığında parılıyor-

Bir şişe daha absinthe.

Tanrı'ya şükür. Kalbim yerinden fırlıyor ve sanki hayatım buna bağılymış gibi pis yeşil sıvıya doğru hamle yapıyorum. Ancak elim şişenin etrafına dolandığında Michal'in eli bileğime dolanıyor. Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Bırak beni." Tutuşunu zayıflatmak için sarsılsam ve bükülsem de, kırılmaz kalıyor. Şaşırtıcı derecede hafif, evet, ama yine de kırılmaz. Çenemi kaldırıyorum. "Fikrimi değiştirdim. Bunu . Bir tabutun içine tırmanabilirim."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Absinthe ile mi?" "Sen iç."

"Sizin içmediğiniz her türlü şeyi içiyorum ve sizi temin ederim ki içlerinde belki de *en* olanı absinthe. Hiç denediniz mi?"

"Hayır." Ayaklarımı kararlılıkla, inatla yere basıyorum ve sonunda şişeyi ondan çekip almama izin veriyor. Şişeyi göğsüme bastırıyorum. "Gerçi bir keresinde annemin şarabından bir yudum çalmıştım. Çok farklı olamaz."

Michal aklımı kaçırmışım, belki de kafamdan koparıp pencereden dışarı fırlatmışım gibi bakıyor. Belki de öyle. Belki de umurumda değil. Onun eleştirel bakışları altında şişenin mantarıyla boğuşuyorum, tam tıpasını açmayı başarmıştım ki dışarıdan uzak bir gürültü duyuldu.

İkimizin de yüzü yukarı doğru kalktı. "Neydi-?" Sormaya başladım.

Ancak göz açıp kapayıncaya kadar Michal merdivenlerde kayboluyor. Sakar ve yavaş adımlarla onu takip etmeye çalışıyorum ve absentin bir kısmı ellerime dökülüyor. Baharatlı kokusu - anason, rezene ve başka bir şey - burnumu kırıştırırken merdivenlerden yukarı fırlıyorum ve yağmurda biraz kayarak güvertede duruyorum. Yağmur sanki Tanrı'nın kendisi başımıza kova kova döküyormuş gibi, büyük tabakalar halinde yağıyor. Saniyeler içinde beni sırlıslıkla ediyor ama Michal'in görüş açısını takip etmek için sırlıslıkla olmuş saçlarımı yüzümden itiyorum.

Kuzeyde, fırtınanın içinden görünen bir başka gemi, elli metrelik dalgalar arasında havada kalmaya çabılıyor. Ön direği rüzgârda parçalanmış ve tüm gemi yan yatmış, alabora olmaya çok yaklaşmış. Farkına varmakla tüm vücudum buz kesiyor.

"Michal!" Ancak rüzgâr çığlığını alıp götürüyor ve bir şimşek daha çakarken hızla eğiliyorum. Tabutlar her yöne doğru kayıyor. Yarı boğulmuş mürettebat onları korumak için acele ediyor ama zorlama bile fırtınayla baş edemiyor. Kulakları tırmalayan bir başka çatırtıyla bir tahta kutu diğerine çarpıyor ve her ikisi de küpeşteden denize yuvarlanıyor. "Michal!" Rüzgâr pelerinimi ve saçlarımı yırtıyor.

ona ulaşmak, kolunu yakalamak için mücadele etti. "O gemi - eğer yapmazsak tüm mürettebat boğulacak-"

"Onlara yardım edemeyiz."

Onun sözleriyle diğer geminin parçalanmış direği tamamen ayrılır ve şiddetli bir dalga gemi mürettebatının yarısıyla birlikte pruvayı aşağı çeker. Diğer adamlar bağırarak gemiyi kurtarmak için ileri atılırlar ama artık çok geçtir. Gemileri artık ciddi bir şekilde batmaktadır. Bir saniye sonra, yıldırım başka bir direğe çarpıyor ve yelkenleri kıvılcım çıkarıp alev alıyor. Gördüğüm manzara karşısında dehşete kapılıyorum ve elim Michal'ın kolunda sıkılaşıyor. "Ama onlara yardım etmeliyiz! Michal!"

Ama o sadece etrafımızda çalkalanan suya kayıtsızca işaret ediyor. Diğer gemilerin keskin, kırık parçaları bir mezarlıkta yükselen mezar taşları gibi dalgaları deliyor. Ve fark ediyorum ki bu bir mezarlık. "Onları kurtarmak mümkün değil," diyor Michal. "Orada doğanlar ya da yaratılanlar dışında kimse Requiem'i bulamaz."

"Ne?"

"Ada gizli, Célie." Sesi kısık olan Michal batmakta olan gemiye, ölmekte olan adamlara sırtını dönüyor ama ben gözlerimi ayıramıyorum. Dirseğimi tutuyor ve beni merdivenlerin yanındaki korunaklı oyuğa yönlendiriyor. "Değerli Louise'inin atası yıllar önce onun etrafına bir koruma büyüğü yapmış. Çoğu Requiem'e yaklaştığında rotasından sapar, ama diğerleri -buradaki dostlarımız gibi- caydırılmayacak kadar yeteneklidir. Ve böylece büyü onları öldürüyor. Adaya asla ulaşamazlar."

"Onları öldürüyor mu?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

"Bir cadının kutsal günleri hariç." Şimşek Michal'ın saçlarını bembeyaz yapıyor, gözlerinin ve yanaklarının altına gölgeler düşürüyor ve ağzı hiddetle büküldüğünde gerçekten de cehennemden çıkmış gibi görünüyor. "Zekice bir boşluk bu. La Dame des Sorcières bunu halkı için bir koruma olarak talep etti.

-Büyüye karşı bir denge. Yılın üç haftası boyunca Requiem tamamen açıkta ve savunmasız bir şekilde yatar.

dış dünyaya." Anlamalı bir kaşını kaldırıyor. "Samhain o günlerden biri."

Absinthe şişesini o kadar sert sıkıyorum ki parmaklarım ağrıyor. Deniz artık geminin kış tarafı hariç her yerini ele geçirmiş durumda. Adamların bağırışları kükreyen rüzgârın, sağır edici gök gürültüsünün altında kaybolurken midem bulanıyor. Onlara bir şekilde *yardım* etmeye, filikayı indirmeye kararlı bir şekilde tökezleyerek ilerlesem de, Michal pelerinimi yakalayıp beni sığınağa geri sürüklemekten önce sadece üç adım atabiliyorum. Yarım saniye sonra bir dalga yükselip küpeşteyi aşıyor. Gemimiz tepki olarak yuvarlanırken çaresizce ona . "Yani Lou ve diğerleri Cadılar Bayramı arifesine kadar büyüünün içinden geçemeyecekler mi?"

"Tam olarak gece yarısı."

"Peki ya erken gelirlerse?"

Birlikte, deniz onu bütünüyle yutarken gözlerimiz son adamı takip ediyor. "Dua et yutmasınlar," diyor Michal basitçe.

Konuşmasını bitirdiğinde, geminin tamamı ve mürettebatı ortadan kaybolmuştur. Sadece . . . yok oldular. Kalbim göğsümde ağır, acı verici bir ritimle atıyor. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Uzun bir süre daha öyle kalıyoruz, rüzgâr ve yağmur etrafımızı kırbaçlarken dalgalara . Michal'i hâlâ sıkıca tuttuğumu ancak o kendini sıkıca çözüp güvertenin altına doğru yürümeye başladığında fark ediyorum. Ancak son anda duraksıyor ve omzunun üzerinden okunamayan bir bakış fırlatıyor. "Filika onları kurtaramazdı," diyor.

Göğsüm ağrıyor çünkü bu doğru.

Ve o merdivenlerden aşağı kaybolduğunda, absent şişesini dudaklarıma götürüp içiyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

La Fée Verte

Öldüğünü gördüğüm her kişi için bir atış yapıyorum.

Ona katıldığımdan bu yana geçen beş dakika içinde vicdan sahibi olduğu anlaşılan Michal, üç dakika sonra beni durduruyor.

" ne *cüret?*" Çalkantılı dalgalarla sallanırken, ıslak saçlarımı öfkeyle yanaklarımdan itiyorum. Sanki güvertede boğulmak yerine saatlerdir güneşin altında yatıyormuşum gibi sıcak ve kızarmış hissediyorum. Boğazım da asit içmişim gibi yanıyor. Michal'in elinde tuttuğu şişeye şüpheyle bakıyorum, etiketin üzerindeki yeşil periye gözlerimi kısarak bakıyorum. Gülümsemesi yeterince zararsız görünüyor. "Ölüleri onurlandırmaya *çalışıyorum*, ama sen" -özellikle şiddetli bir kabarma tüm gemiyi sarsıyor ve ona doğru sendeliyorum- "bunu anlamazsın, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve dirseğimi sabitliyor. "Muhtemelen değil." "Tipik." Odessa'nın masasını tutmak için ondan uzaklaşıyorum.

onun yerine, beni boğmadan önce ağır pelerinimi çıkarıyorum. "Ölüm artık seni etkilemiyor. Çok fazla insan öldürdün."

"Sen nasıl istersen."

"Evet, *öyle* diyorum. Gerçekten *öyle*." Bir duraklama.

"Merakımdan soruyorum... kaç kişiyi öldürdünüz?"

Ağzının köşesi kalktı -gülümsemekten çok yüzünü buruşturdu- ve dolanarak elindeki absent şişesini

Odessa'nın masasının içinde. Çekmeceyi sıkıca kapattı. "Bu çok kişisel bir soru, Célie Tremblay."

"Bir cevap istiyorum." Çenemi kaldırıyorum. "Şişemi de geri ver. Sadece Ansel, Ismay ve Victoire için içtim ama hâlâ içmem gerekiyor."

"Ve ayakkabılarıma kustumamı istiyorum." Tekrar sallandığımda gözleri kısılıyor, yanaklarımdaki sıcaklık geri kalan her yerimi sararken göz kırpmıyorum. Bu oldukça ani, oldukça beklenmedik bir şekilde oluyor ve ben tereddüt ederek yarı aydınlık balo salonuna şaşkınlıkla bakıyorum. Sanki bir rüyadaymışım ya da belki de güzel, buğulu bir camın arkasından görüyormuşum gibi, kenarları hoş bir şekilde çarpıtılmış görünüyor. Michal yüz ifademdeki bir şeye kaşlarını çatıyor. Bileğimden tutarak beni Odessa'nın masasının etrafına sürüklüyor ve sandalyesine . "Görünüşe göre ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Bir elimi önüme kaldırıp titrek lamba ışığında merakla inceliyorum. "Tuhaf hissediyorum. Sarhoş olan başka insanlar da gördüm ama bu kadar *güzel* hissetmeyi hiç beklemiyordum." Ayağa fırlıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum, hafifçe tökezliyorum. Dirseğimi bir kez daha yakalıyor. "Neden insanlar bunu her zaman yapmıyor?"

Sabırsızca, sertçe nefes veriyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Annenin sıcak şarabından bir yudum almak seni *iyi* hissettirmedi mi?"

Havalı bir el sallıyorum. "konuda yalan söyledim." "Sen ne?"

"Yalan söyledim." Yüz ifadesi kararırken yanağımdaki bir kas seğirmeye başlıyor. Onu görmezden gelerek, absent şişesini geri almak için Odessa'nın çekmecesini açıyorum. Neredeyse çekmeceyi parmaklarımdan üzerine kapatacaktı. "Yalan söyleyemeyeceğimi söylemiştin, ama söyleyebilirim ve *söyledim*. Ve senin hiçbir fikrin yoktu." Kendimi tutamıyorum; sandalyemde dönüp karnını dürttüğümde dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. Elimini uzaklaştırıyor. "Sana annemin şarabını denediğimi söyledim ama hiç denemedim. O şarap içmez. Hiç alkol kullanmaz - alkolü onaylamaz - bu yüzden bundan önce hayatım boyunca bir *yudum* bile içmedim." Şarabımı sıkıca kavradım.

ellerini sevinçle birleştirdi. "Bu *harika*, değil mi? Neden kimse bana bu kadar harika olduğunu söylemedi? Hiç sarhoş oldun mu?"

Acı dolu bir ifadeyle tavana bakıyor, sanki kadim ve her şeye gücü yeten bir vampirin tam olarak nasıl böyle bir duruma dşebildiğini sorguluyor. "Evet."

Ona dikkatle bakıyorum.

"Ve?" "Ve ne?"

"şey, ve *her şey*. Kaç yaşındaydın? Nasıl oldu bu? Absinthe de mi içtin, yoksa-?"

Başını sertçe sallar. "Bunu tartışmayacağız." "Oh, ama."

Onu tekrar dürtmek için dönsem de

Bir bulanıklık içinde kaçıyor ve ben sadece parmağımı ona zorunda kalıyorum. "*Bu* adil değil," diyorum ona. "Sen *süper özel hızınla* etrafta fı dönüyor olabilirsin, Michal Vasiliev, ama *ben reddedildiğimde* süper ve özel olarak can *sıkıcı* olabilirim, bu da senin için oldukça talihsiz bir durum çünkü *her zaman* reddediliyorum" - parmağımı vurgulu bir şekilde sallıyorum

-"Bu da can sıkıcı olmak konusunda oldukça rahat olduğum anlamına geliyor ve siz bana ne istediğimi söyleyene kadar sormaya ve *sormaya* devam edeceğim."

Yanlışlıkla gözüne sokmadan önce parmağımı tutuyor. "Bu kadarı *acı verecek* kadar açık." Sinirlenerek elimi tekrar kucağıma bırakıyor. "On beş yaşındaydım," diyor onu tekrar dürtmeye çalıştığımda sinirli bir şekilde. "Dimitri ve ben babam ve üvey annemden bir fı bal likörü aldık. Bütün köy onuncu evlilik yıldınmlerini kutlamaya gelmişti ve fıının gittiğini hiç fark etmediler."

On beş yaşındaydı. "Hepsini mi?" Hayretle fısıldıyorum.

"Hayır. Mila ve Odessa yardım etti."

"Drdnz çok iyi arkadaş mıydınız?"

Alay ediyor ama sesi istediği kadar soğuk ve kayıtsız değil. Hayır, sesi neredeyse *sevecen* ıkıyor ve gülümsememi gizlemek için yanağımı ısııyorum. "Neredeyse ahır ateşe veriyorduk ve gecenin geri kalanını kusarak geçirdik.

Samanlıkta. Ailemiz çok kızmıştı. Ertesi gün bize saatlerce ahırları temizlettiler."

Kusmuk ve at pisliğine rağmen, hikâyeye iç geçirmeden edemiyorum -anlaşılmaz bir şekilde hüzünlü- ve parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum. "Baban üvey anneni çok sever miydi?"

"Evet." Bana uzun, araştırıcı bir bakış attı. "Annemi de severdi."

"Kulağa hoş geliyor."

Michal bir süre daha durakladıktan sonra, "Evet," dedi. Sonra, daha isteksiz bir ifadeyle, "Bu yönüyle Dimitri'ye çok benziyordu," dedi.

Huh.

Dudaklarımı büzerek birkaç saniye boyunca onu ilgiyle inceliyorum. Absint hâlâ yüz hatlarını karanlık bir tabloya dönüştürüyor -tüm kaymaktaşı ve obsidyen- ta ki tamamen gerçek görünmeyene kadar. Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Çünkü o gerçek elbette, her ne kadar onu on beş yaşında bıkkın ebeveynleri, yaramaz kuzenleri ve bir fıçı dolusu bal likörüyle düşünmek içimi açıklanamaz ve beklenmedik bir kayıp duygusuyla doldursa da.

Refleks olarak gülüyorum.

"Düşünsene, on beş yaşındayken hâlâ çocuk odasında uyuyor ve bebeklerle oynuyordum." Kendimi tutamayarak tekrar gülüyorum ve sandalyemin arka ayakları üzerinde dengede durmak için aniden geriye doğru eğiliyorum. Sert bir cevap vermek için ağzını açsa da, şimdi daha hızlı bir şekilde onun yerine ben konuşuyorum. "Lou, Reid ve Beau geçen yıl viskiyle doğruluk mu cesaret mi oyunu oynadılar ama ben diğer odada uyuyordum. Keşke öyle olmasaydım da ben de oynayabilseydim. Bir ara böyle bir oyun oynamak isterdim ve hepimizin birlikte seyahat etmesinin garip olacağını düşünürdünüz ama hiç de garip değildi. Neden biliyor musun?" Dramatik bir şekilde duraklıyorum, boynumu eğip ona baş aşağı , gözlerinin açılmasını, perçinlenmesini ya da belki de öne doğru eğilip beklentiyle başını sallamasını bekliyorum.

"Hayır," diyor, sesi garip bir şekilde sessiz. "İstemiyorum."

"Sana söylememi ister misin?"

Sandalyemi dört ayak üzerine iterken dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır"-bir kez daha ayağa fırlıyorum ve çarpışmayı önlemek için bir adım geri atıyor-"ve garip değildi çünkü Lou ve Reid *ruh eşleri*. Tıpkı *annenle* baban gibi Michal."

"Öyle mi?"

Heyecanla başımı sallıyorum. "Reid'le çıktığımızı zaten biliyorsun çünkü sen -nasıl bildiğini tam olarak bilmiyorum ama- birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını bilmediğine bahse girerim. Bahse girerim Lou'nun dört enstrüman çaldığını bilmiyorsa. Bahse girerim Reid'in kimsenin izlemediğini düşündüğünde mayıs direğinin etrafında *muhteşem* bir şekilde dans ettiğini bilmiyorsa." Beni yalanlaması için onu tekrar göğsünden dürtüyorum. "Senden daha iyi dans ettiğine eminim. Ve daha uzun boylu."

Dudakları seğiriyor. "İnsanlar arasında bir tanrı."

"Reid böyle bir karşılaştırmayı asla kabul etmez. O çok alçakgönüllüdür." Burnumu havaya kaldırarak dönüyorum ve çekmecedan absent şişesini kapıyorum. Bu sefer Michal beni durdurmaya bile çalışmıyor. Onun yerine en yakındaki tabuta yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni izliyor. "Kardeşi Beau'yu da unutma," diyorum ona, bir kadeh daha içmek için absentin tıpasını açarak. Artık boğazımı yakmıyor bile. Gerçekten de dilim tamamen uyuştı. "Beau tüm dünyadaki en komik insan olabilir. *Hem* bir centilmen *hem* de bir haydut ve gülümsediğinde, tam da gözüpek bir korsanın nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiğim gibi görünüyor; tüm cazibesi, gamzeleri ve tehlikesiyle. Ve Coco- *Coco*"- vurgulamak için şişeyi sallıyorum, kendimi durduramıyorum- "Coco güzel bir yüzden çok *fazlası*, biliyor musun? Jilet gibi keskin bir zekâsı ve sert bir dış görünüşü var ama bunun tek nedeni kendini savunmasız hissetmekten hoşlanmaması." Şişeyi göğsüme yaslıyorum, masaya yaslanıyorum ve başparmağımla yeşil perinin kanatlarını izliyorum. Belki de Cadılar Bayramı arifesindeki maskeli balo için saçımı onunki gibi zümrüt rengine boyarım. Belki de Mösyö Marc

Hepimize aynı kanatları dikmek. Bu düşünceyle mutlu bir şekilde iç çektim. "Hepsini çok seviyorum."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Hiç tahmin etmezdim."

İrkilerek Michal'e baktım ve kaşlarımı çattım. Çünkü burada olduğunu tamamen unutmuştum. Çünkü ses tonuna bakılırsa arkadaşlarımı benim sevdiğim gibi sevmiyor ve çünkü o- o planlıyor-

Odessa'nın çekmecesinden bir mektup açacağı alıp bıçak gibi ona doğru savurduğumda oda tehlikeli bir şekilde dönüyor. Chasseur Kulesi'nin mızraklarından ve uzun kılıçlarından çok daha hafif. Çok daha hoş. "Onları öldürmenize izin vermeyeceğim, mösyö," diyorum aniden.

Gözlerini deviriyor ama başka bir şey yapmıyor. "Kendine zarar vermeden kaldır şunu."

İşten çıkarılmam karşısında benim de gözlerim parlıyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Herkes bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyor ama içlerinden sadece biri benim kaptanım, *sen* benim kaptanım değilsin. -Bu da demek oluyor ki söylediğin tek bir kelimeyi bile dinlemek zorunda değilim."

Jean Luc'ten bahsedildiğinde Michal'in yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboluyor.

"Ah, evet." Ellerini arkasında kavuşturarak, göğsüne yasladığı mektup açacağının ucuna bakar. Ne yazık ki gümüşten değil, çelikten yapılmıştı. "Célie, avcı kadın. Bir an için unutmuşum. Acaba Chasseur Kulesi'nde kalsaydın kaç kişiyi öldürmüş olurdun?" Mektup açacağına doğru sert bir adım atıyor ve açacak -gözlerim inanamayarak açılıyor- göğsüne doğru eğiliyor. *Eğildi*. Aceleyle bırakıyorum, geri çekiliyorum ve Odessa'nın masasına çarpıyorum. Yine de bana doğru yürümeyi bırakmıyor, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor. "*Bana* saldırmakta hiç tereddüt etmiyorsun. Nedenmiş o?"

"Çünkü sen bir canavarsın." Hâlâ geri geri giderken, yaklaşmasını engellemek için elimdeki absent şişesini ona fırlatıyorum. Yaklaşmasını *neden* durdurmak istediğimi bile bilmiyorum. Bana zarar vermeyeceğine dair söz vermişti ama yine de

Çenesi sırtımdan aşağı lezzetli bir sıçrama gönderiyor. Bir eliyle şişeyi yakalıyor ve Odessa'nın çekmecesine fırlatıyor. "Ve ben bir Chasseur *değilim*," diyorum ona inatla, bir tabutun arkasına dalarak. "Artık değilsin."

"Kesinlikle bir Chasseur gibi düşünüyorsun. Sevgili kaptanın yeminini bozduğunu biliyor mu?"

"Hayır, o-" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve geri çekilerek gözlerimi kırıştırdım. Ona Jean Luc'ten bahsetmeyi unutmuşum. Diğerleri hakkında her şeyi anlattım ama her nasılsa Jean'in ne kadar azimli, ne kadar kararlı, yetenekli ve sadık bahsetmeyi unuttum. *Sevgili kaptanınız yemininizi bozduğunuzu biliyor mu?* Bu soru üzerine kulaklarıma dolan alçak bir uğultu düşünmemi imkânsız hale getiriyor. "Ne demek istiyorsun?" Ona şüpheyile soruyorum.

Ellerini tabutun üzerine koyar. "Sen söyle."

Ama hayır. Sorusundan hoşlanmadım. Hiç hoşuma gitmedi. Gerçekten de bu konuşma geri dönülemez bir şekilde sıkıcı hale geldi.

"Sana hiçbir şey söylemiyorum ve artık seninle konuşmak istemiyorum." Kararlı bir şekilde ondan uzaklaşıp koridora dönüyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu anı benim için mahvedemeyecek. On beş yerine on dokuz yaşında olmam, buradaki tek yoldaşımın la fée verte olması önemli değil, ben de mecazi bir ahır ateşe verebilirim. Yapacak bir şeyler bulmak için umutsuzca etrafıma bakıyorum. Gemi sallanmayı bıraktı, bu da fırtınayı atlattığımız anlamına geliyor ve merdivenlerin ötesinde, çamurlu güvertenin bir yerinde bir denizci mızıkasıyla canlı bir jig çalıyor. *İşte bu* . Sesi duyunca ayak parmaklarımda üzerinde biraz zıpladım. Ne de olsa bir balo salonundayız ve yıllardır dans etmemiştim.

Michal'ın arkadan geldiğini duymadım.

"Umalım ki," dedi, sesi beklenmedik bir şekilde gerilmişti, "Mösyö Diggory size nasıl dans edileceğini öğretmemiş olsun."

Derimden sıçrayarak tekrar dönüyorum -bu sefer onu uzaklaştırmak için- ama son saniyede duruyorum. Bana çok yakın duruyor. *Çok* yakın, yine de ona bakarken ayaklarım kök salıyor. Bu kadar yakınımda, bu kadar hareketsiz dururken

İstersem kirpiklerini. Başparmağımı kirpiklerinin üzerinde gezdirebilir, elmacık kemiğinin çizgisini ağzının köşesine kadar takip edebilirdim.

Dişlerinin uçlarını sıyrabiliyordum.

Bu rahatsız edici düşünce karşısında nefesim kesiliyor ve bakışlarım hiç beklenmedik bir şekilde onun dudaklarına düşüyor. İfadesi dikkatle boş kalsa da, o da hareket etmiyor. Nefes almıyor.

Korkumun kokusunu aldığında tiyatrodan nefes almadı. Ya da kanımın kokusunu aldığında kuş kafesinde.

Çünkü o bir canavar, diye tekrarlıyor zihnim, bana karşı çılgınca çırpınarak. *Bir canavar.*

Midem bulanıyor, yine de kararsız bir el kaldırıyorum.

Ancak tam o anda kapı çalınıyor ve bir denizci kafasını içeriye uzatıyor. "Majesteleri," dedi ve aramızdaki sinir bozucu gerginlik dağıldı. *Majesteleri.* Bu tanımlama karşısında yüksek sesle homurdanıyorum ve geri çekiliyorum. Michal sertçe dönüp onun kara bakışları altında sinen denizciye bakıyor. "Özür dilerim Majesteleri ama Belterran bayrağı taşıyan üç gemi yaklaşıyor. Kargo araması için işaret verdiler."

Bir kargo araması.

Kelimeler kulaklarımda arılar gibi uçuşuyor, acil, nahoş ve istenmeyen. Ancak Michal ve ekibi için önemli bir anlam ifade ettikleri açık, bu da muhtemelen benim için önemli bir anlam ifade etmeleri gerektiği anlamına geliyor. Ancak ne olduğunu - tüm bu uğultu içinde- ne de neden sokmaya başladıklarını tam olarak hatırlayamıyorum. Bu yüzden kelimeleri bir kenara itip odanın öbür ucuna sığıyorum ve denizciye uzanıyorum. "Adınız nedir, mösyö?" Ona hevesle sordum.

Sıcak ve nasırlı elleri kısa bir tereddütten sonra benimkileri kabul ediyor. Ellerimi sıkığımda, küçük bir gülümseme ve kaşlarının arasında bir çatıkla bana karşılık veriyor. "Benim adım Bellamy, matmazel."

"*Harika* bir ismin var Bellamy." Komplocu bir tavırla ona doğru eğildim. "Ve sen de çok yakışıklısın. Sen de mi

Bunu biliyor musun? Evde bir aileniz var mı? Onlarla dans ediyor musun? Dans etmeyi *seviyorum* ve eğer istersen sana da sevmeyi öğretebilirim."

Bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor ve Michal'e bakıyor. "Er _."

"Michal'i görmezden gel. Ben hep öyle yaparım." Kolunun altında dönerek geriye doğru savrulduğumda, söz konusu vampir onun yerine beni yakalıyor. Beni kendine doğru çekiyor. Dudakları sert, düz bir çizgi halinde birbirine yapışmış ama umurumda değil; ben de kolunun altında dönüyorum, hâlâ gülüyor ve yakışıklı denizciyle konuşuyorum. "Eğer bir vampir olsaydım, adadaki herkesi Michal'i görmezden gelmeye zorlardım. Muhteşem olurdu."

"Bunun asla gerçekleşmeyecek olması ne büyük şans." Michal denizciye sert bir el sallıyor, o da aceleyle odadan çıkıyor. "Şimdi" -başını arkamdaki bir şeye doğru eğiyor -"Mürettebatımı büyülemeyi bırak ve tabuta gir."

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve kalbim göbeğimin etrafında bir yere çarpıyor. Tanıdık bir gül ağacı tabut bana doğru bakıyor. Gözlerimi hızla kırptırıyorum. Kulaklarımdaki arılar artık ciddi bir şekilde vızıldıyor ve oda aniden, dayanılmaz bir şekilde ısınıyor. Michal'den uzaklaşarak ellerimi ateş basan yanaklarıma bastırıyorum. Burası neden bu kadar sıcak? Bir şekilde Cesarine'i aşip doğrudan cehenneme mi yelken açtık? "Tabuta gir, Célie," diyor Michal tekrar, şimdi daha yumuşak bir sesle. Siyah gözleri sabırsızlıkla parlıyor. Ve başka bir şeyle. Adını koyamadığım bir şey.

Yine homurdandım.

"Majesteleri, *sevgilim*, size hiç hayır diyen oldu mu?"

Bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor. "Asla."

"O tabuta girmeyeceğim."

"O zaman sebepsiz yere bir bardak absent içtin?"

"Bir hanımefendi asla bir *bardak* absent . Mantıklı bir şekilde içtim ve dahası, o tabuta girmeyeceğimi söyledim. Başka bir tabuta girmeyeceğimi asla söylemedim." Sakin bir gülümseme taklidi yaparak yanındaki lake abanoz tabutu . Tabut ayağımın altından kaymaya başlayınca

dördüncü absinthe shot'ı mideme vuruyor. "Ben gireceğim
Bu, teşekkür ." "Bu
benim tabutum."

"O senin tabutundu. Şimdi benim." Hâlâ gülümsüyor, hâlâ sallanıyor, pirinç tokaları kurcalıyor ve yukarıdan tekrar bağırışlar yükselirken kapağı açıyorum. Kraliyet filosu neredeyse üzerimize gelmiş olmalı. Eteklerimi kaldırıp tabutun içine adım atıyorum, sonra tereddüt edip elimi uzatıyorum. "Ve o cadı ışığını şimdi alacağım."

"Hanımefendi, *hayatım*, sana hiç hayır diyen oldu mu?" Şaşkınlık ve *dehşetle*, Michal ben cevap veremedenden lambayı söndürüyor - bizi zifiri karanlığa gömüyor - ve benimle birlikte tabuta giriyor.

"Ne *yapıyorsun*?" Oturmak için hamle yaptığında kolunu tutuyorum, onu itiyorum ve aynı ölçüde ona yapışıyorum. Karanlığın mide bulandırıcı dönüşünün ötesinde hiçbir şey göremiyorum. "Öylece yapamazsın-Michal," diye tıslıyorum, "bu son derece uygunsuz, o yüzden başka bir yere git! Ve bunu yapmadan önce bana cadı ışığını ver!"

"Bu tabutu özellikle benim için yapmışken, önümüzdeki bir saati başka bir tabutun içinde sıkışık bir şekilde geçirmeyi reddediyorum. Paylaşmak istemiyorsanız, buyurun" - cebinden cadı fenerini çıkarıp ellerime tutuşturdu
-"Başka birini seç."

Ürkütücü beyaz ışıktaki ona bakıyorum, gözlerim inanmamaktan faltaşı gibi açılmış, ama o benim kararımı beklemiyor. Bir insanın ipek çarşaflara batması gibi tabutun içine batıyor ve *bu* şu anda ihtiyacım bir karşılaştırma değil. Kendime şiddetli bir zihinsel sarsıntı veriyorum ve neredeyse yere yığılıyorum. Bu *asla* ihtiyacım olan bir karşılaştırma değil. Elbette böyle küçük ve mahrem bir alanı bir vampirle paylaşamam, özellikle de Michal gibi otoriter bir vampirle. Ayrıca -tabutun içine bakıyorum- yanında yatacak yer bile yok. Eğer bunu yaparsam, yatmak zorunda *kalacağım*. Yanaklarım daha da yanıyor.

Ancak bunu yapmazsam, önümüzdeki bir saati yarı karanlıkta tek başıma geçireceğim ve o şeyleri hatırlamamaya çalışacağım.

verte uzak durdu.

Perspektif harika bir şeydir.

Fikrimi değiştiremeden Michal'ın göğsüne bir taş gibi düşünüyorum, ön tarafına doğru düz bir şekilde yalpalıyorum ya da en azından öyle yapmaya çalışıyorum. Cadı ışığımla neredeyse alnına vuruyordum ve dizlerim eteklerimi zapt etme savaşında önce karnını, sonra kalçasını dürtüyordu. Kırmızı ipek ve kombinezon dar alanda toplanarak baldırlarımı ortaya çıkarıyor, ben de telaşla onları düzeltmek için dönüyorum ve yanlışlıkla dirseğimi Michal'in boğazına saplıyorum. "Özür dilerim! Özür dilerim!" Ama dizim sözlerimle birlikte sola doğru sarsılıyor, bacaklarının arasındaki yeri sıyrıyor ve keskin bir nefes alıyor. Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "Ben çok-"

"Dur" -belimden tutup beni doğruca havaya kaldırıyor- "kımıldama."

Başka bir şey söylemeden ağırlığımı değiştirerek beni tabutun duvarına yaslıyor ve bir elini aramıza sokarak eteklerimi tekrar yerine çekiyor. Parmak uçları çıplak bacaklarımı okşuyor. Saçlarım onun öfkeli yüzünü öpüyor. Ancak ikimiz de bunu fark etmiyoruz ve beni tekrar kendisine yasladığında tabuttan atlayıp kaçmak istiyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi tabutun kapağını kararlı bir *tıkırtıyla* kapatıyor ve iyi ki de kapatıyor; saniyeler içinde balo salonunun kapısı açılıyor ve halıların üzerine ağır ayak sesleri iniyor.

Otuzuncu Bölüm

Günah Çıkarma

"Bir şey görüyor musun?" diye soruyor boğuk bir ses. Boğumlu, yaşlı bir adamın bir meşale ya da fener kaldırdığını, altın ışığının sıra sıra dizilmiş tabutların üzerinde gezindiğini hayal ediyorum.

Arkadaşının sesi iğrenmiş gibi geliyor. Ve çok daha genç. "Tabutlar. Bu kötü şans olmalı."

"Bu aramalarla ne bulacağımızı sanıyor bilmiyorum." İlk adamın ayak sesleri yaklaşıyor ve ben geriliyorum, parmaklarını tabutumuzun üzerine vurduğunda gözlerim kapanıyor. Cadı ışığı göz kapaklarımın karanlığında titriyor ve dönüyor ve şimdi yutkunmak eskisinden daha zor. Michal'in eli sırtımda geziniyor. "Gecenin bir yarısı burada bizimle birlikte dondurmadığına dikkat et."

"Üst kattakinden iyidir," diyor ikincisi acı bir şekilde, "o mavi paltoyu giyip yükseklerde kral gibi davranmasından. Eğer bana bir kez daha *oğlum* derse, yemin ederim o gümüş sopasını alır ve kışına sokarım. Sen sadece izle. Yapacağım." Bir duraklama. "Tabutları arayalım mı?"

Kapağa bir kez daha sertçe vurdu. "Hayır. Burada bulacağımız tek şey bir ceset olacak ve Toussaint'e küçük nişanlısının onu tekmelediğini söyleyecek kişi ben olmayacağım."

"Sence öyle mi?"

Alay ediyor. "Bence de öyle, derinlerde bir yerde. Ortadan kaybolan kadınlar nadiren tekrar ortaya , değil mi? En azından canlı olarak.

Kız kardeşine baksana. Cadıların onu ele geçirdiğini ve kalbi durana kadar yaşlanması için lanetlediğini duydum. Bunu da ölü bulmamız an meselesi."

Soğuk, nazik parmaklar şimdi saçlarıma dokunuyor, ağır kütlenin içinden enseme doğru kayıyor. Nedenini anlamam birkaç saniye sürüyor; tüm bedenimin titremeye başladığını, ellerimin Michal'in paltosunun yakalarında bembeyaz kenetlendiğini fark ediyorum. Onu tuttuğumu bilmiyordum. Hareket edebileceğimi hiç düşünmemiştim. "Bilmiyorum," diye mırıldandı genç adam. "Zaten bir kez ortadan kayboldu. O zaman da nereye gittiğini kimse bilmiyor. Babam düşünüyor. Onu terk ettiğini düşünüyor-Toussaint. Kule'den kaçarken onun yüzüğünü takmıyordu. Annem Toussaint'in daha iyi bir eşe layık olduğunu söylüyor." Acımasızca kıkırdıyor. "Kız kardeşimi gönüllü yaptı."

Kulaklarımdaki uğultu her kelimede daha da artıyor. Şimdi keskin ve acı verici.

Ancak onlar karakterimin kusurlarını tartışmaya devam edemeden balo salonunun kapısı bir kez daha açıldı ve üçüncü bir çift ayak sesi onlara katıldı. "Beyler."

Bu kelimeyle vücudumu şiddetli bir ürperti sarıyor ve tüm numaraları bırakıp yüzümü Michal'in pelerinine gömüyorum. Çünkü *bu* sesi tanıyorum. Bir daha asla duymamak için babamın ödülünün her kuronunu verebileceğim bir ses.

"Frederic," diye homurdanıyor ilk adam. Sanki tabutumuzu itiyor, isteksizce doğruluyor. Genç adam hiçbir şey söylemiyor. "O burada değil."

"Her tabutu kontrol ettin."

Bu bir soru değil ve nasıl cevap vereceklerini bilemeyen iki adam kısa bir süre tereddüt ettikten sonra ikincisi boğazını temizliyor ve keyifle yalan söylüyor. "Elbette."

"Güzel." Kelimeden küçümseme akıyor ve Frederic'in şimdi koridorda gezindiğini, elini süslü kutularda gezdirdiğini hayal edebiliyorum. Belki de parmaklarında toz olup olmadığını kontrol ediyordur. "Cesedini ne kadar çabuk bulursak, Toussaint o kadar çabuk istifa eder."

"İstifa edeceğini düşünüyor musunuz, mösyö?" diye sorar birinci kuşkuyla.

Frederic gülüyor; midemi bulandıran kısa, mizahsız bir ses. "Nasıl yapamaz? Sadece astını değil, nişanlısını da koruyamayan bir yüzbaşı? Bu çok aşağılayıcı."

"Kızın onu terk etmesi onun suçu değil," diye mırıldanıyor ikincisi.

"Ve bu, evlat," diyor Frederic, sesi keskinleşerek, "tam olarak yanıldığın yer. Bu onun hatası. *Bütün* bu lanet olası karmaşa onun suçu. Bir erkek kardeşliğine bir kadın getirdi. Ona bir Balisarda ve bir nişan yüzüğü verdi." Acı acı alay ediyor. "Sen bir Chasseur değilsin, o yüzden anlayamazsın."

İkinci adam, yani *çocuk*, daha da gücenir. "Öyle mi? Bir de beni dene."

Bir başka neşesiz kıkırdama. Bir duraklama daha. "Peki. Seni deneyeceğim. Aralık ve Ocak aylarında dökülen kanları hatırlıyor musun? O kızıl saçlı Chasseur bir *cadıyla* ittifak kurduktan sonra?" Kelimeyi bir lanet gibi hırıldayarak söylüyor ve Frederic'e göre öyle. "Noel arifesinde Başpiskoposu öldürdüğünde krallık kardeşliğimize olan tüm inancını kaybetti, sonra da kayınvalidesi yeni yılda kralımızı katlettiğinde. Toussaint onun arkadaşıydı. Toussaint, Cesarine Savaşı'nda Diggory ve cadısının yanında yer aldı ve krallık bundan zarar gördü."

Absinthe ile çalkalanan midemde bir öfke filizi çatlıyor. Boğazıma kadar yükseliyor, ama boğulup geri çekiliyorum, nefesim daha yüksek çıkıyor. Daha sert. Frederic, Jean Luc ve Reid'i eleştirmeye nasıl cüret eder? Yüzlerce masum insanın hayatını kaybettiği, kendisinin bile *katılmadığı* Cesarine Savaşı hakkında fikir yürütmeye nasıl cüret eder? Michal'in parmakları ensemde gerilerek beni uyarıyor. Kulağıma bir şeyler üflüyor ama o berbat uğultunun ötesinde bir şey duyamıyorum.

Frederic'in antrenman sahasındaki nefret dolu yüzünden başka bir şey göremedi.

Bu tahta parçası bir cadıyı zayıflatmaz.

Basile'in alaycı sırıtışı.

Sadece iki tahta parçası bunu yapabilir! Bir kazık ve bir kibrit!

Kardeşlerimin kahkahaları -tüm zalim kahkahaları- ben uzun kılıcı kaldırmaya çabalarken.

"Bize Reid Diggory'den bahsetmek zorunda değilsin," diye tersliyor ikinci adam. "Kardeşim o savaşta birkaç parmağını kaybetti."

"O zamanlar avcı değildim," diyor Frederic. "Eğer olsaydım, kardeşin parmaklarını tutabilirdi. Ne olursa olsun, krallığın güvenini yeniden kazanmak için çok çalıştım ama Toussaint'in yaptıkları kardeşliğimize yeniden şüphe düşürdü." Adımları geri çekilirken boğazından alçak, tiksindirici bir ses çıkarıyor. "Belki de en iyisi budur. Toussaint istifa etmese bile, Matmazel Tremblay dikkatini dağıtmadan kendini davamıza yeniden adamaktan başka çaresi kalmayacak." Merdivenlerin dibinde duraklıyor ve bir anlığına da olsa parlak mavi gözlerinin tabutumuzun üzerine yerleştiğini hissedebiliyorum. Boğazımdaki safra yükseliyor ve bu kez şiddetli bir kabarma midemi, göğsümü sarsıyor. Michal telaşla geri çekildi. Bir elimle ağzımı kapatıyorum, yüzü hastalıklı beyaz ve siyah çizgiler halinde bulanıklaşıyor. Annem haklıydı. Absinthe şeytanın içkisidir.

"Gerçekten çok yazık," diyor Frederic iç çekerek. "Çok hoş bir eş olabilirdi."

Bununla birlikte, ayak sesleri güvertenin üzerinden geri çekilir ve balo salonu sessizliğe gömülür.

Çok iyi bir eş olabilirdi.

Kelimeler şakağıma saplanan acıyla birlikte mide bulandırıcı bir şiir gibi titreşiyor. Hayır. Safrayı yutuyorum ve tüm yol boyunca yanıyor. Bir kehanet gibi.

Güzel bir eş.

O olabilirdi

güzel

onun karısı olsaydı.

"O gümüş kışına sokacaksın sandım," diye homurdanıyor birinci adam bir süre sonra, "*evlat.*" İkincisi karşılık olarak küfrediyor ve ardından yumruğunun diğerine çarpmasıyla çıkan gümbürtüyü duyuyor. Frederic'in peşinden yürümeye başlamadan önce bir süre daha kıkırdıyorlar.

Bizi yalnız bırakıyor.

"Célie?" Michal mırıldanıyor.

Ama konuşamıyor gibiyim. Ağzımı her açtığımda Frederic'in yüzünü, mavi paltosunu görüyorum ve boğazım daralıyor. Üçüncü denemede, "Onlardan nefret ediyorum," diye fısıldamayı başarıyorum. Ellerimi ağzımdan çekerek, yüzüm yanana kadar gözlerimi ve yanaklarımı acımasızca ovuyorum. Damarlarımda dolaşan zehri bastırmak için her şeyi yapıyorum. *Midemde.* "Hepsinden nefret ediyorum ve onlardan nefret ettiğim için de *nefret* ediyorum. Onlar sadece- onlar çok-"

Michal'in parmakları boynumu yoğurmaya devam ederek dikkatimi dağıtıyor. Aşırı ısınmış tenimde buz gibi hissediyorum. "Mide bulantın boyunca nefes al, Célie. Burnundan al. Ağzından ver." Sonra- "Frederic kim?"

"Bir *Chasseur.*" Kelimeyi zehirli bir şekilde tükürüyorum, sonra Frederic'in *cadıya* benzer şekilde tükürdüğünü hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Michal'in dediği gibi burnumdan girip ağzımdan çıkıyorum. İşe yaramıyor. İşe yaramıyor çünkü ben Frederic gibi *değilim* ve onunla birlikte tüm avcılar *kınayamam - kınamayacağım.* Jean Luc nazik, iyi ve cesur, tıpkı Chasseur Kulesi'nde yaşayan pek çok adam gibi. Ve yine de . . .

Bir safra dalgasını daha geri püskürtüyorum. Yakında karaya ulaşmazsak, Michal'in üzerine kusma ihtimalim çok yüksek.

Sadece onun ayakkaşları olması için dua edebilirim.

"O kadarını anladım." Eli ensemden saçlarıma doğru hareket ediyor. Zihnimin küçük bir kısmı bu jesti merak ediyor, Michal'in neden beni *yatıştırmaya* çalıştığını merak ediyor ama

Diğer büyük kısmı ise şikayet etmeyi reddediyor. "Frederic senin için kim?"

Gözlerimi yenilgiyle kapatamasam da -dünya dönerken olmaz- kavga göğsümde ansızın çöküyor ve omuzlarım ona doğru çöküyor. Frederic benim için *kim*? Bu geçerli bir soru ve hemen başka bir soruya yol açıyor: Neden artık beni etkilemesine izin vermeliyim? Gerçek karşısında sesim kısılıyor. "O hiç kimse değil. Gerçekten. Chasseur Kulesi'nde beni kışkırtmayı severdi ama artık bunun pek önemi yok. Asla geri dönmeyeceğim."

Michal'in eli hâlâ saçımda. "Sen değil misin?"

"Hayır." Bu kelime sanki hep orada izin bekliyormuş gibi tereddüt etmeden, özgürce dökülüyor. Belki de öyledir. Ve şimdi -yarı hüznünlü bir vampirle birlikte bir tabutun içinde saklanarak- nihayet izin veriyorum. "Hiç kimse sana bir iz açmanın ne kadar zor olacağını, ne kadar yalnız olduğunu söylemiyor." Yanağımı onun deri kaplı göğsüne yaslıyorum ve nefesime konsantre oluyorum. Ve kelimeler gelmeye devam ediyor, midemdeki likörden daha yıkıcı. "Filippa'dan sonra iyi bir şeyler yapmak istedim. Bu yüzden Reid'e cenazesinde Chasseur'lara odaklanmasını söyledim; bu yüzden Lou'ya aşık olmak için beni terk etti. Bu yüzden Ocak ayında onları deniz fenerine kadar takip ettim ve bu yüzden Cesarine Savaşı'nda Morgane'a karşı savaştım." İç çekerek ellerimle bir şeyler yapmak için paltosunun yakasını yokluyorum. Çünkü ona bakamıyorum. Çünkü bunların hiçbirini itiraf etmemeliyim, özellikle de ona, ama yine de duramıyorum. "Kendi kendime Chasseurs'e bu yüzden katıldığımı söyledim, krallığın yeniden inşasına yardım etmek istedim. Aslında, sanırım sadece hayatımı yeniden inşa etmek istedim."

Kısa bir tereddüitten sonra saçımı okşamaya devam ediyor. Garip hissettirmesi gerekirdi. Filippa'dan beri kimse saçlarıma böyle dokunmamıştı, Jean Luc bile ama nedense dokunmuyor. "Morgane le Blanc ile yıllar önce bir gece sirkinde tanışmıştım." Daha önce olduğu gibi devam etmeye isteksiz görünüyor ama bu bizim oyunumuz. Bir soruya karşılık bir soru. Bir gerçeğe karşılık bir gerçek. "On sekiz yaşına yeni girmişti ve annesi Camille

le Blanc, La Dame des Sorcières unvanını ve yetkilerini özgürce ona devretmişti. Kızını seviyordu. Morgane'ın benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu elbette, ama o zaman bile kanı yanlış kokuyordu. Yaşlı bir seyyar satıcıdan bir biblo çalmasını izledim. Kadın onunla yüzleştğinde, kadının arabasını ateşe verdi."

Sertçe yutkunuyorum. O sahneyi zihnimde canlandırmak için biraz hayal gücü gerekiyor.

Beni kaçırdığında beni de ateşle tuzağa düşürdü - çocuk odasındaki yatağımın etrafında bir halka. O dumanın kokusu hala geceleri beni boğuyor. O alevlerin sıcaklığı tenimi yakıyor. Boğazımı temizleyerek kısık sesle fısıldıyorum, "Ben uyurken odama girdi ve beni Filippa'yı aldığı gibi aldı, tek fark beni gerçekten istemiyordu. Lou ve Reid'i istedi." Kelimeler boğazımda daha da kalınlaşıyor, orada kalıyor ve hareket etmeyi reddediyor, ama onları söylemem gerekiyor. Onları söylemek *istiyorum*. Michal sessizliği doldurmaya çalışmıyor; sadece bekliyor, elinin darbeleri sabit ve sakin. "Beni yem olarak kullandı ve ölü kız kardeşimle birlikte bir tabuta kilitledi. Lou beni bulana kadar iki hafta boyunca karanlıkta onunla birlikte kaldım."

Kelimeler aramızda ağır ve kırılğan bir şekilde iniyor.

Birkaç saniye boyunca Michal'in cevap vereceğini düşünmedim. Bu kadar korkunç, bu kadar bütünüyle ve tamamen şeytani bir şeye nasıl cevap verilir? Jean Luc, arkadaşlarım, hatta ailem, kimse ne diyeceğini bilmiyor. Kimse beni nasıl teselli edeceğini bilmiyor. Çoğu gün kendimi nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden çoğu gün ben de hiçbir şey söylemiyorum.

Sessizlik arttıkça gözlerimin arkasındaki basınç artıyor ve şimdi gerçekten hasta olacağımı düşünüyorum.

Sonra Michal parmağını çenemin altından geçirip yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Gözleri artık soğuk ve vurdumduymaz görünmüyor; kara bir ateşle yanıyorlar ve bakışlarındaki katıksız şiddet beni kaçırtmalı. Neden kaçmayayım ki? Frederic ve arama ekibi muhtemelen şimdiye kadar karaya çıkmışlardır, bu da artık onu tutmak için bir neden olmadığı anlamına gelir.

Böyle *kucaklaşmak*. Bunu fark edince gönülsüzce geri çekiliyorum ama Michal çenemi bırakmayı reddediyor. "Cesarine Savaşı'nda Morgane'a karşı savaştığınızı söylemişsiniz. O nasıl öldü?"

Omzuna bakıyorum. "Nasıl öldüğünü biliyorsun. Herkes nasıl öldüğünü biliyor. Lou boğazını kesti."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Söyleyecek bir şey yok," diye tekrarlıyorum zayıfça, ona bakarak. Bir keresinde Jean Luc'a olan ilgimi abartmak gibi bir hata yapmıştım ve bunu Michal'e karşı tekrarlamak niyetinde değilim. Onun alaycı bir şekilde başını sallayacağı düşüncesi -Daha da kötüsü, *acıma* duygusu gözlerime taze bir basınç *getiriyor*. "Lou, Morgane ile yüzleşti ve kavga ettiler. Korkunçtu," diyorum daha sessiz bir şekilde. "Bırakın bir anne ve kızını, bir başkasını öldürmeye bu kadar niyetli bir insan görmemişim. Morgane'ın kullandığı büyü ölümcüldü ve Lou'nun kendini savunmaktan başka çaresi yoktu."

"Ve?"

"Ve"-ağlama ya da belki de ona vurma dürtüsüne direniyorum

-"ve Hiçbir şey. Lou yarık onu Annemin Boğaz, sadece Morgane'ın on altıncı doğum gününde kestiği gibi."

Michal'in gözleri yarı gerçeği sezmiş gibi kısıılır. "Nasıl?"

"Nasıl *ne*?"

"Lou annesinin boğazını nasıl kesti? Morgane le Blanc yeryüzünde yürüyen en korkunç yaratıklardan biriydi. Lou bunu nasıl yaptı?"

Biraz çaresizce nefes veriyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "O- Michal, o La Dame des Sorcières. Onun büyüü
_"

"*Nasıl*, Célie?"

"Onu bıçakladım!" Kelimeler yüksek sesle ve beklenmedik bir şekilde ağızımdan dökülüyor ama onları geri alamıyorum. Yeni bir öfke alevleniyor -çünkü sözler doğru, çünkü onları geri almak *istememeliyim*, çünkü Jean Luc'un ne düşündüğünün bir önemi olmamalı, ama var. Öyle oldu. "Bıçakladım

Ona baldıran otu enjekte etti ve bu onu Lou'nun işi bitirmesine yetecek kadar uzun süre etkisiz hale getirdi. Bunu ben de yapardım," diyorum acı acı, öfkeli gözyaşlarımı silerek, "eğer Lou tereddüt etseydi. O bıçağı annesinin boğazına saplardım ve bundan bir saniye bile pişmanlık duymazdım."

Gözyaşlarım Michal'in elinin üzerine yoğun ve hızlı bir şekilde düşmesine rağmen, onları silmek için hareket etmiyor. Bunun yerine, yüzlerimiz neredeyse birbirine değene kadar öne eğiliyor. "Güzel," diye hırılıyor. Sonra tabutun kapağını iterek açıyor ve ikimizi de balo salonuna itiyor, lambayı tutuşturuyor ve ben gözümü kırpamadan pelerinimi yerden alıyor. "Al. Al bunu. Cesarine'e demirledik ve gün doğumuna kadar yaklaşık yedi saatimiz var. Amandine'e ulaşmamız en az dört saat sürer."

Ancak bu ani hareket, görüşümün altüst olmasına yol açıyor. Tükürük ağzımı kaplıyor ve kendimi sabitlemek için Michal'in kolunu tuttuğumda midem şiddetle sallanıyor. Başım dönüyor ve yönümü şaşıyorum.

Birdenbire Amandine'in tüm krallık boyunca uzanıyor olması, gün doğumundan önce oraya ulaşmamızın mümkün olmaması önemli değil. Yanaklarımın hâlâ gözyaşlarıyla parlıyor olması önemli değil; hatta az önce ölümcül düşmanımla çok fazla şey paylaşmış olmam bile önemli değil - *saçımı okşaması*.

Hayır. Elimi ağzıma götürüyorum. Durum çok vahim bir hal aldı.

Eğer beni dinliyorsan, Tanrım, hararetle dua ediyorum, şiddetli bir konsantrasyonla gözlerimi kapatıyorum, lütfen Michal'in önünde kasmama izin verme. Bir daha asla bir damla alkol içmeyeceğim, sadece lütfen, lütfen, Michal'in önünde kasmama izin verme-

"Célie?" Michal telaşla kolunu tuttuğum yerden çekti. "Gidiyor musun-?"

Ama Tanrı beni dinlemiyor, ben de bir *aptalım* ve cevap olarak parmaklarımın arasından bir inilti kaçıyor. Gözlerimi hiç kapatmamalıydım. Şimdi zorla açıyorum ama

çok geç: oda eğiliyor, boğazım sıkılıyor ve tüm vücudum kabarıyor. Kendimi durduramadan, arkamı dönmeden ya da belki de kendimi denize atmadan önce Michal'in ayakkabılarının üzerine asit yeşili kusmuk kusuyorum.

Tıpkı onun dediği gibi.

Bölüm Otuz Bir

Eden

Michal, Amandine'e dört saatte ulaşacağı konusunda yalan söylemiyor. İmkânsız olmalı, ama artık *imkânsız* diye bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum - Les Éternels geceye hükmederken değil. Michal uzun süren bir sessizlik içinde ayakkabılarındaki pisliği temizledikten sonra sırtına çıkmamı işaret ediyor -ki bunu şiddetle reddediyorum- sonra iç çekerek beni kollarına alıyor ve Cesarine'e götürüyor.

"*Dur-!*" Ancak rüzgâr çığlığını alıyor ve Michal sadece daha hızlı itiyor, şehir kahverengiler, siyahlar ve grilerden oluşan bir bulanıklık içinde geçiyor. En azından burada yağmur yağmıyor; şu anda hareket ettiğimiz hızda, damlalar yüzümü morartabilirdi. Michal iki kez durdu ve midemi sokağa boşaltmadan hemen önce beni döndürdü.

"Bitti mi?" diye soruyor kuru bir sesle.

Tekrar yola koyulduğunda ağzımı ikinci kez ancak silmiştim.

Bir başka alçak, acınası iniltiyi bastırıyorum ve Michal'ın ağzı gülmek ister gibi yine seğiriyor. Tüm bu akşam aşağılayıcı ve *küçük* düşürücüydü ve bir daha asla bir *damla* alkol dair kutsal olan her şey üzerine yemin ediyorum.

La Fôret des Yeux ve onun fısıldayan çamlarına geçtiğimizde midem yavaş yavaş yatışıyor. Onların nasıl hastalandıklarını, yaylarının nasıl siyaha dönüştüğünü ve nasıl kıvrıldıklarını fark etmiyorum bile.

İçten içe. Ahlaksızlık diyarına yaptığım ilk seferde beni *absent* içmeye neydi? Neden Michal ile bir tabuta girmeyi kabul ettim? Ve *neden tabutun* içinde bana bu kadar nazik davrandı? Neden beni *teselli* etti? Saçlarıma dokunduğundaki kibarlık midemi yeniden bulandırdı. Beni gerçeği, Lou'nun Morgane'ı bensiz öldüremeyeceğini itiraf etmeye zorladığında bakışlarındaki hiddet. Ya bunu birlikte yapacaktık ya da hiç yapmayacaktık.

Zalim olsaydı çok daha kolay olurdu.

Düşüncelerimin yönlendirmesiyle içime farklı bir hastalık yayılıyor ve kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. Çünkü bu gece bana nezaket göstermiş olması önemli değil. Hâlâ Coco'yu öldürmeyi, arkadaşlarımı ölüme sürüklemeyi planlıyor - hâlâ beni *kaçırdı* - ve bir iyilik, bir ömür boyu süren korkunç eylemlerden daha ağır basmaz. Michal hâlâ Michal ve bunu unutmak yaptığım son hata olur. O arkadaşım değil - asla arkadaşım olmayacak- ve gerçek katili ne kadar çabuk bulursak, yollarımızı sonsuza dek o kadar çabuk ayırabiliriz.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

En iyisi bu.

Michal ormandan geçen hiçbir yolu kullanmıyor. Bir yola ihtiyacı yok. Gözlerimden yaşlar akıtan ve göğsümden nefesimi kesen rüzgârda saçlarım gitgide dalgalansa da Michal asla yavaşlamıyor ve yorulmuyor. Ağaçlar birbirinden uzaklaştıkça ve etrafımızdaki tepeler dağlara dönüştükçe onun adımları asla duraksamıyor.

Saint-Loire'dan sonra bir yerde yorgunluğa yenik düşüp uyuyakalıyorum.

"Geldik" diye mırıldanarak beni şehrin kıyısında uyandırdı.

Gözlerimi kırıştırarak en yakınımızdaki sokak lambasına bakıyorum. Amandine'in başlangıcını işaret ediyor, dağlarda görkemli, genişleyen bir şehir. Gördüğümde ve tanıdık kokusunu duyduğumda içime bir sıcaklık yayılıyor: liken, yosun ve nemli toprak.

Selvinin keskin acısı. Cesarine, Belterra'nın siyasi ve endüstriyel başkenti olabilir ama ben her zaman Amandine'in kütüphanelerini, müzelerini ve tiyatrolarını tercih etmişimdir. Babam buradaki mülkümüzü satmadan önce annem sanatçılarla dolu partiler düzenlerdi -resim yapan, yazan ve oynayan gerçek sanatçılar- ve Filippa ve ben merdivenlerde onların hikayelerini dinlerken uyuyakalırdık. Her zaman çok büyüğü görünürlerdi. Çok *fantastik*.

Michal beni ayağa kaldırıyor.

Bu gece bana şehrin tamamen farklı bir yönünü göstereceğinden şüpheleniyorum. Babette, Cesarine'de bir fahişeydi. İşine Amandine'de devam etmiş olması mantıklı. Olasılıklar karşısında kalp atışlarım biraz hızlanıyor ve Michal'in dudaklarının alaycı eğiminden bunu duyduğunu anlıyorum. "Gün doğumuna üç saat var," diyor karanlık sokağa adım atmadan önce.

Ağzım kurudu, buruşuk eteğimi düzelttim ve peşinden koştum. Daha önce hiç geneleve adım atmamıştım -ailem izin vermezdi- hele ki Les Abysses adında bir geneleve. Kulağa *son derece heyecan verici* geliyor.

"Neşeyle zıplamamaya çalış." Üstünlük taslamaya çalıştığı belli olsa da, Michal'in gözlerindeki eğlenen parıltı bu etkiyi oldukça bozuyor. "Keşif için buradayız, başka bir şey için değil."

"Nasıl bir şey?" Meraktan yanıp tutuşarak soruyorum. "Genelev mi? Genelev, değil mi?"

Bana araştıran bir bakış attı. "Absinthe senin için yeterince macera olmadı mı?"

Yüzüm kızarıyor ve aniden ağzımda bir şey ölmüş gibi koktuğunu hatırlıyorum. "Naneniz yok, değil mi?" Başını sallayınca kolundan tutup onu sola, eskiden tanıdığım bir eczaneye doğru yönlendiriyorum. Sonra kısa kesiyorum. Çünkü sabahın üçünde açık olmayacak. Gerçekten de artan bir umutsuzluk içinde sokağa bakıyorum; şehir gerçek bir mezarlığa dönüşmüş. Tek bir canlı bile geçip gitmiyor. Bir kedi bile. Boğazımda bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor. Ne yapıyorum ben?

ne yapacaksın? Les Abysses'teki ilk maçıma *hastalık* kokarak çıkamam.

Ağır ağır iç geçiren Michal yine de beni dükkâna doğru sürüklüyor. Topuklarımı sıkıyorum. "Sen ne-?"

Ancak ben daha sorumu tamamlayamadan bileğinin hızlı bir hareketiyle kapının kilidini kırıyor. İçeri girip saniyeler sonra elinde bir diş fırçası ve nane macunuyla tekrar ortaya çıktığında arkasından bakakalıyorum. İkisini de bana doğru itiyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor. "Mutlu musun?" diye soruyor.

"I-" Ellerim eşyaların etrafında kenetleniyor. "Evet, bu çok-çok-" Gözlerini deviriyor ve birkaç adım uzaklaşıyor. Bana mahremiyet verdiğini bir daha fark ediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum beceriksizce. "Bunların parasını siz mi ödediniz?"

Yavaşça dönüp bana bakıyor.

"Doğru." Aceleyle başımı sallıyorum ve Amandine'e bir sonraki gidişimde eczacıya borcumu ödemeyi aklıma not ediyorum. Tercihen Michal ensemde solumadan. Kafamın içindeki kibirli bir ses *listeye hırsız da ekle* diyor, *adam kaçıran ve potansiyel katille birlikte*. Ancak gözlerim yine de onun mükemmel profiline kaymaktan kendini alamıyor ve işte o zaman onu görüyorum. Sokağın karşısındaki dükkândan bana bakan kendi yüzümü. Büyük ve net bir el yazısıyla yazılmış olan ilanın altında şöyle yazıyor:

KAYIP
CÉLIE FLEUR TREMBLAY ON
DOKUZ YAŞINDA
EN SON 10 EKİM'DE GÖRÜLDÜ

Görmemiş gibi yaparak hızla arkamı dönüyorum ve dişlerimi biraz daha sert fırçalıyorum. Tabii ki bildirimler var. Babam gülünç ödülünü haber vermeden dağıtıyormuş gibi yapamaz. Yine de sokak karanlık ve boş kalıyor - hiçbir ödül avcısı inmiyor - ve beş dakika

Daha sonra Michal'i bir ara sokakta takip edip kaldırım taşlarındaki bir kapıdan geçiyorum.

Alt kattaki merdiven boşluğunun kalın ve boğucu havasından ürpermeye çalışıyorum. Yerin altı her zaman böyle hissettiriyor, sanki duvarlar ve tavan her an üzerime çökebilirmiş gibi, sanki toprağın kendisi beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi. Tanrı'ya şükür meşaleler geçidi aydınlatıyor. Tanrı'ya şükür hemen yavaşlıyoruz ve işaretlenmemiş kıpkırmızı bir kapının önünde duruyoruz. Tokmağı yok, anahtar deliği yok, kolu bile yok. Sadece pürüzsüz, boyalı ahşap.

Elbisemin tam rengine uyuyor.

"Bu kadar mı?" Fısıldayarak, kıpırdanma dürtüsüne direniyorum. Elbisemi düzeltmek ve dağınık saçlarımı toplamak için. Bilinmeyen hakkında kitaplarda okumak, bir gün onu keşfetmeyi hayal etmek başka bir şey. Yüzüne bakmak bambaşka bir şey. "Burası Les Abysses mi?"

"Öyle." Bana kaşlarını çattı. "Hazır mısınız?"

"Sanırım."

Michal elini sessizce açılan kapıya doğru kaldırmadan önce bir kez başını sallıyor. Başka bir şey söylemeden içeri adım atıyor ve bana da onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor. Eşikten geçerken ağzım açık kalıyor ve nefesim *aniden* kesiliyor.

Bilinmeyen, yepyeni bir dünyadır.

Dönen beyaz cilalı mermer zeminler, sarmaşıkların şimdiye kadar gördüğüm en görkemli merdiven boyunca sürüldüğü parlayan yaldızlı bir trabzana yol veriyor. Soluk soluğa kalma, ağzımı açma, işaret etme ve kendimi tamamen gösterme dürtüsüne direniyorum. Çocukluğum zenginlik içinde geçti elbette ama bu tek oda -bir çeşit sahanlıkta gibiyiz- babamın tüm malikanesini utandırıyor. Solumda, merdivenler gölgeye doğru iniyor. Sağımda, yukarı doğru kıvrılıyor ve bir virajın etrafında kayboluyorlar, ama bunun pek önemi yok - üstümüzdeki tavanda parlak bulutlar ve mavi gökyüzü freski açılırken değil. İki devasa ağaç

Merkezden dışarıya doğru yayılır ve kolları arasında melek uçar. Her biri alev alev yanan büyük bir kılıç taşır.

"Cennet'e hoş geldiniz," diyor hafif, kadınsı bir ses.

Gri dumandan tuhaf gözleri olan beyaz tenli bir kadın önümüzde belirince irkiliyorum ve Michal'in dirseğine tutunuyorum. Elinde güzel kırmızı bir elma tutuyor ve sonunda parçalar yerine oturuyor. Sarmaşıklar, ağaçlar, melek ...

Eden.

Nefesim kesiliyor.

Cennet *Bahçesi*'nde olduğu gibi.

Kadına gülümseyerek Michal'le alttan alta konuşuyorum.

"Les Abysses'e gideceğimizi sanıyordum?"

Başını benimkine doğru eğiyor ve alaycı bir fısıltıyla cevap veriyor. "Bu tamamen sana bağlı. Önce bayanlar."

"Ne?"

Ancak beni tören yapmadan ileri iterek ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor. Kadın onun yerine bakışlarını bana çeviriyor ve yakından incelediğimde gözlerinde gözbebeği ya da sklera olmadığını fark ediyorum. Bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Gri duman, her bir kapağı soluk kirpiklerle çevrili gözlerinin tamamında kesintisiz bir şekilde dönüyor. Ben reverans yaparken merakla kıpkırmızı elbiseme bakıyorlar. "Bonjour, mademoiselle," diyorum, kendi kirpiklerimin arasından onu hayranlıkla inceleyerek. Tek renkli teniyle neredeyse bir melusine benziyor ama onunki gibi gözleri olan bir melusine hiç görmedim. Bununla birlikte, Görme yeteneğine sahip melusinlerin fısıltılarını duydum. Nadir de olsa var olmalılar; *ne* de olsa kraliçeleri bir kâhin - geleceğin gelgitlerini gören bir deniz tanrıçası.

Doğrulurken, şimdi daha geniş gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Küçük, esrarengiz bir gülümsemeyle Michal'e, "Kuralları biliyorsun, roi sombre. Bakire burada hoş karşılanmaz."

"Genç kız benimle birlikte. Bu onu hoş karşılar."

Kelimeleri ancak bir kralın yapabileceği gibi soğukkanlılıkla, kesinlikle söylüyor ve zalim maskesi tekrar yerine otururken göğsüm beklenmedik bir şekilde sıkışıyor. Gözleri korkunç bir siyahlığa , yüzü gemide ve kuşhanede tanıştığım vampirin yüzüne dönüşüyor. O ilgi kıvılcımı, o isteksiz eğlence kayboldu. Bu benim tanıdığım Michal. Hayır, bu o Michal.

Kadının ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. *Genç kız burada hoş karşılanmıyor.* Onu hiç tanımadığım için garip bir duygu. *İnsanlar* da burada hoş karşılanmıyor mu demek istiyor olabilir mi?

O ürkütücü gözler Michal'i birkaç saniye daha inceledi -ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum- bir kez daha bana dönmeden önce. "Pekâlâ." Başını boyun eğerek eğiyor. "Bonjour, Eve." Elmayı iki eliyle bana uzattığında parmaklarının boğumları çok fazla. *Kesinlikle bir melusine.* Suyun içinde, o uzun parmaklarının arasında ağlar oluşacak. Bacakları yüzgeçlere dönüşecek. "Elmayı yiyip iyi ve Kötünün Bilgisine mi sahip olacaksın, yoksa günaha karşı direnip Cenneti mi arayacaksın?"

Gözlerimi hızla kırıştıtararak bakışlarımı ayırıyorum. Çünkü gözlerinde bir şey *kıpırdadı*; ilk başta şekilsiz ve gölgeli olan ama her saniye daha da netleşen bir şey. Tanıdık bir şey. Hayır. Tanıdık *biri*. Ama bu olamaz. Kafamı sallıyorum ve tekrar bakma riskini aldığımda melusinin gözleri bir kez daha bulanıklaşıyor. Orada gördüğüm yüzü hayal etmiş olmalıyım.

"Elmayı yiyecek misin?" diye tekrarlar, sesi şimdi biraz daha yüksektir, "İyi ve Kötünün Bilgisini kazanacak mısın, yoksa günaha direnip Cenneti mi arayacaksın?"

Belli ki bir cevap bekliyor.

Odaklan, Célie.

Artık onun gözleri yerine kararlılıkla elmaya bakıyorum. Bu öyküyü biliyorum elbette ve sonu iyi bitmiyor: *Yılan, Rab Tanrı'nın yarattığı bütün kır hayvanlarından daha kurnazdı.* Melusine bile kürk giyer

Efektini tamamlamak için yanardöner siyah kumaştan bir elbise giymiş; mum ışığında pul gibi parlıyorlar, beyaz tenine karşı sade duruyorlar. Michal'den bile daha solgun.

"Bu kafirlik," diye fısıldıyorum ona, karnımdaki hevesli çırpınışı görmezden gelerek. Metaforik bir Cennet'te duruyoruz, yani solumdaki merdivenler Les Abysses'e, sağındaki merdivenler ise Cennet'e çıkıyor olmalı. Tek yapmam gereken, bir zayıflık anında tüm insanlığı lanetleyen Havva gibi elmadan bir parça almak ve neşeli yolumuza devam edebiliriz.

Uçuruma.

Tereddüt ederek, aşağıdaki gölgelere bakmak için boynumu eğiyorum. *Bu sadece zekice bir metafor*, kendime hemen hatırlatıyorum. *Gerçekte cehennem değil*. Ve yine de . . . "İyi ve Kötünün Bilgisini kazanmak' *derken* neyi kastediyor?" Michal'e soruyorum.

"Tam da onun dediği gibi. Elmayı yersen gerçeği kazanırsın ama sonsuzluğu kaybedersin. Günaha karşı direnirsen, cennete girersin."

"*Daha* belirsiz olamazdın, değil mi? Bunun hala anlayamadığım kısımları var."

Sabırsızca dilini tıkırdatıyor. "Oyalıyorsun, evcil hayvan. Kararınızı verin."

"Karar çoktan verildi, değil mi? Aşağıya inmemiz gerekiyor." Titrek bir nefes veriyorum, hâlâ elmayı almakta tereddüt ediyorum. Bu durum -farklı olsa da- bana L'Eau Melancolique kıyılarındaki bir başka durumu hatırlatıyor. O gizemli sulardan öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçeğin her zaman yardımcı olmadığıdır. Her zaman nazik değildir. "Ben sadece anlamak istiyorum. Elmayı ısırdıktan sonra ne olacak? 'Gerçeği kazanmak' ne anlama geliyor?"

"Herkes için farklı bir anlamı var." Beklentiyle ona bakmaya devam ettiğimde, ses tonu oldukça sertleşiyor ve bu sestense dolayı göğsümde kızgınlık oluşuyor. "Elmayı ısırdıktan sonra, sevgili pitonumuz Eponine"- hala bizi izleyen melusine'i işaret ediyor-"sana kendinle ilgili bir gerçeği söyleyecek. Yeterince açık mı?"

Artık her şey çok açık ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Daha önce elma yedin mi?" Bir suçlama notuyla soruyorum.

"Birçok kez." Daha önce olduğu gibi dudakları pek de gülümsemeyen bir ifadeye bürünüyor. "Örneğin, piton dişimiz bir keresinde bir gelin alacağımı öngörmüştü; saçları oniks, gözleri zümrütten, sana hiç benzemeyen ölümlü bir kadın." Bu gülünç görüntü karşısında yanaklarım anında alev alıyor - ikimizin *birlikte*, sonsuza dek kutsal evlilik bağıyla bağlı olduğumuzu düşününce- ve o hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp bir tutam saçı neredeyse şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Siyah gözleri kötülükle parlıyor. "Ayrıca onu öldüreceğimi de tahmin etti."

"Ne?"

Dehşete kapılarak ondan uzaklaştığımda elini bırakıyor ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Yine beş yüz yıl önce Odessa'ya bir yarasaya aşık olacağını söylemişti. Bildiğim kadarıyla bu henüz gerçekleşmedi. Şimdi burada durup gecenin geri kalanında Eponine'in oyunlarını mı tartışalım, yoksa kararını verdin mi?"

Eponine'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Bunlar hile değil, roi sombre, ve gelininiz hakkında size söylediklerim bu kadar da değil."

Michal'in son kahkahası da bunun üzerine söner. "Ve söylediğim gibi Sen," diyor yumuşak bir sesle, "böyle bir şey olmayacak."

"Gelecek çoğu zaman kendini garip ve beklenmedik şekillerde gösterir."

"Elmayı al, Célie," diyor Michal, aniden sertçe, "ve bu işi bitirelim."

Gözlerimi kısarak aralarına bakıyorum. Belli ki Eponine'in kehanetinin geri kalanını yüksek sesle tartışmak istemiyorlar, ancak bu kehanet *beni ilgilendirdiğinden*, gizlilikleri pek adil görünmüyor. Ve onun beni *öldürmesinden* daha kötü ne olabilir ki? Hayır. Bir ürpertiye bastırıyorum. Bu doğru olamaz. Odessa bir yarasaya aşık olmadı ve dahası Michal bana zarar vermeyeceğine söz verdi. Aslında bu onun *tek* sözüydü ve şu anda ona inanmaktan başka çarem yok. Ayrıca, onun şüpheciliği mantıklı. Öğrendim ki

Le Pr sage'da geçirdiğim süre boyunca melusinler kurnaz olabiliyor; sinsi olabiliyorlar. Onlardan gelen her kelime genellikle çift anlamlıdır. Michal  l ml  bir gelin buldu, evet, ama kutsal bir evlilikle değil. Tamamen farklı bir Şey olan  l m Gelini'ni buldu. Belki de Eponine'in kehanetinin ikinci kısmı bununla ilgilidir.

Bu Michal'ın beni  ld recek i anlamına gelmiyor.

Ya da belki de, diyor yine kibirli ses, *onun öngörüsü* sizinle ilgili .

Garip bir Şekilde tedirgin olan bu sesi duymazdan geliyorum ve parmaklarım içgüdüsel olarak elmanın etrafına dolanıyor. Michal'e "Sağlığına," diyorum ve daha fazla uzatmadan tatlı meyveyi dudaklarıma götürüyorum.

Tadı tıpkı diğer elmalar gibi.

Eponine'in gülümsemesinin geniŐlemesini görmezden gelerek hızlıca  iğniyorum.

-Özellikle sulu bir fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedi gibi. Bu izlenim, uzun ve ışıltılı cübbesi arkasından s r klenerek etrafımda dönmeye başladığında daha da yoğunlaşıyor. "Cebindeki i  ıkar."

Gümüş haçı çıkarıp parmak u larımdan sarkıtmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum, lamba ışığında dönüp parlıyor. Eponine uzun bir süre sessizce onu inceliyor. Yanımızda Michal onun her adımı ı izliyor. Ondan hoşlanmıyor mu yoksa sadece ona güvenmiyor mu karar veremiyorum; her iki durumda da piton diŐisini kıskanmıyorum. "Bana ne gördüğünü söyle," diyor sonunda.

KaŐları ı  attım. Açıkçası çok daha kötüsünü bekliyordum. "Bu gümüş bir ha ."

"Ve?"

Elmayı Michal'a uzatıyorum. "Ve bu ... süslü, parlak, kenarları telkari iŐlemeli. Babette Trousseau'ya aitti." Haç kolyesini içine alıp ona uzatıyorum. "Yan tarafına baş harflerini kazımıştı. Görüyor musun? Tam Őuraya."

Eponine'in ağzından hafif, keyifli bir kahkaha dökülür. "Emin misiniz?"

Kaşlarımı çatarak haçı en yakın lambaya doğru tutuyorum ve altın rengi ışık işaretlerin üzerine dökülüyor. "Oldukça. Baş harfleri silik ama tam orada, dediğim gibi gümüşe kazınmış. BT."

Sonunda Michal Eponine'den uzaklaşarak haçı incelemek için bileğimi kaldırıyor. Kehanete olan öfkesine rağmen, dokunuşu dikkatlice hafif kalıyor. "Burada BT yazmıyor."

"Tabii ki-"

"Birisi orijinal harflerin üzerini kazımaya çalışmış ama vuruşlar farklı." Bana neredeyse ihtiyatla bakıyor. "Babette'in bu kolyenin asıl sahibi olduğunu sanmıyorum."

I KAPIŞMA benim bilek uzakta itibaren Onu, anlaşılabilir bir şekilde kırıldı. "Saçmalama. Sen neden bahsediyorsun?" "Neden kolyeyi kardeşlerine vermedin? Babette'in cesedini buldunuz mu?"

"I-" Onunla Eponine'in arasına bakarken kaşlarımın çatıklığı derinleşiyor. "Bu kadar kişisel bir şeyi teslim etmek doğru gelmedi. Kolyenin Babette için bir anlamı olduğu açıktı, yoksa onu yanında taşımazdı. Onun yerine Coco'ya verecektim," diye savunmaya geçiyorum. "O da isterdi."

"Ama onu Coco'ya vermedin. Onu sakladın. Neden?"

"Çünkü ben fırsat bulamadan *biri* beni kaçırdı." Sesim, sahanlığın durgun ve sessiz ortamında gereğinden biraz daha yüksek yankılanıyor. Belki de bu haçla aramda garip bir bağ olduğundan ve onun bir başkasına ait olması fikrinden hoşlanmadığımdan. Belki de en başta onu saklamamalıydım. Ya da -belki de en rahatsız edici olanı- Eponine'in duman dolu gözlerinde kız kardeşimin yüzünü görmeden edemediğim için. "Neden sakladığının ne *önemi* var? Şu anda Les Abysses'e iniyor olmamız gerekmiyor mu? Elmayı yedim, bu da aşağı inmekte özgür olduğumuz anlamına geliyor."

"Önemli," diyor Michal kararlı bir şekilde, onu geçmek için hamle yaptığımda kolumu yakalıyor, "çünkü orijinal baş harfler

FT."

FT.

FT.

Oh. O demek istiyor ki-

FT.

Mektuplar bir sel gibi içime akıyor ama beni alıp götürmek yerine içimi donduruyor. "Filippa Tremblay," diye fısıldıyorum, yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Kolyenin kız kardeşime ait olduğunu düşünüyorsun."

Küçük bir baş sallamasıyla cevap veriyor.

"Hayır." Başımı aniden, güçlü bir şekilde sallıyorum, göğsümdeki buz eriyerek erimiş sıcak bir inanca dönüşüyor. Haçı cebime sokuyorum ve elmayı onun elinden alıyorum. Görünüşe göre, *imkânsız* diye bir şey var ve biz tam da bu anda ona rastladık. Michal kimseyi öldürmeyecek -ben yardım edemezsem tabii- ve kız kardeşim -sevgili, *merhum* kız kardeşim- bu haça Babette'ten önce sahip olmuş olamaz. Eponine'in bir şarlatan olduğuna ve Michal'in görüşünü kontrol ettirmesi gerektiğine artık hiç şüphe yok. "Görünüşe göre küçük günah çıkarma odamızı çoktan unutmuşsun. Size hatırlatmama izin verin: Filippa öleli bir yıldan fazla oldu. Cinayetler geçen ay başladı. Onun bu işle bir ilgisi yok."

"Célie," diyor Michal sessizce, ama başka bir kelime duymayı reddediyorum. Bu konuda değil. Bana kalırsa bu konuşma hiç yaşanmadı ve piton kızımız da kaba saba bir kostüm giymiş bir denizkızı. Düşüncesizce, dişlerimi bir kez daha elmaya geçiriyorum, tatlı meyveyi tadına bakmadan çiğniyorum.

"*İşte.*" Piton dişisine ikinci ısırığımı göstermek için elmayı kaldırıyorum. "Senin iğrenç elmandan yine yedim, bu yüzden başka bir gerçek talep ediyorum - bu sefer *gerçek* bir gerçek, benim hakkımda değil. Babette Troussel hakkında bilgi istiyorum."

Eponine başını eğiyor, duruma rağmen sinir bozucu bir sakinlikle. "Elmadan her gece sadece bir kez yiyebilirsin, Célie Tremblay."

"Beni dışarıdaki bildirimlerden tanıdınız. Mükemmel." Kız kardeşimi, Lou'yu, Coco'yu ve tanıdığım diğer tüm inatçı kadınları en iyi şekilde taklit ederek kollarımı kavuşturuyorum. "Ancak ismimden çok daha fazlasını öğrenmek üzeresiniz. İstedğim zaman oldukça inatçı olabiliyorum."

Hiçbir şey söylemese de Michal arkamda durmak için hareket ediyor. Arkamda *belirmek* için.

Eponine fark etmemiş gibi davranır. Bir başka meraklı gülümsemeyle, "Öz kardeşim Elvire sizden övgüyle söz ediyor, mariée. Sanırım Ocak ayında Le Présage'ı ziyaret ettiğinizde onunla tanışmıştınız. Ona nezaket göstermişsiniz."

Belki de bildirimler değildir.

"Zor olmadı. Elvire çok sevimli."

"Aynı fikirde olmayan pek çok insan var." Bir duraklama. "Ancak, küçük kız kardeşimin iyiliği için sormalıyım... Les Abysses'e girmek istediğinizden emin misiniz? Cehenneme inişin kolay olduğu konusunda uyaran ilk piton değilim ve sonuncu da olmayacağım. Eğer bu yolda devam ederseniz, geri dönemeyeceksiniz."

"Babette öldü," diyorum ısrarla. *Sanki bütün bunlar kolaymış gibi.* "Katilini bulamazsak sıradaki herhangi birimiz olabiliriz."

"Hmm." Beni düşünürken gülümsemesi kayboluyor, ama artık *beni* görmüyor gibi; bakışları tuhaflaştı, neredeyse içe döndü, sanki bizim göremediğimiz bir şeye bakıyor ve sesi garip, ruhani bir tınıya bürünüyor. "Birini arıyorsun, evet, ama birinin seni aradığını unut. Eğer başaracaksan, katil başaracak."

Kalbim bir taş gibi düştü. "Ne dedin sen?"

Arkamda Michal öyle bir soğukluk yayıyor ki, neredeyse sırtımdan aşağıya doğru yandığını *hissede biliyorum*. "Katilin adını biliyor musun, Eponine?"

Yüzünü tavana doğru kaldırır, hâlâ öteki dünyada kaybolmuştur. Elleri de yukarı doğru fırlıyor ve parmakları sanki bir şey arıyormuş, görünmez telleri koparıyormuş gibi seğiriyor. "Hayır... İhtiyacın olan isim bu değil. Henüz değil."

Michal şimdi etrafımda dolaşıyor. "Ve yine de bu isim *istiyorum*. Onu bana vereceksin."

"Vermeyeceğim."

"Çok dikkatli ol, piton dişi." Kadın onu göremese de gözleri şiddet vaadiyle parlıyor. "Seni zorlayamam ama bilgi almanın başka yolları da var."

Yavaşça ellerini indirir ve kendi gözleri de berraklaşarak onu şimdiki zamana döndürür. Sonunda Michal'in üzerine geldiklerinde gözleri kısılıyor ve Michal kendini tam ve hatırı sayılır boyuna çekiyor. "Kraliçemin öfkesini riske atmakla ne kadar aptallık ediyorsun *vampir*. Bir adada yaşıyorsun, değil mi?"

Michal hırıltısını bastırıyor ama o bile deniz tanrıçasını kışkırtmaya isteksiz görünüyor. Birkaç saniye sonra yüz hatlarını kayıtsızlık maskesine bürünmeye zorluyor ama *biliyorum* ki Eponine başka bir ismi çağırıyorsa bu gece onun için çok farklı biterdi.

Bu da işi sadece bana bırakıyor.

"Açıklayana kadar buradan ayrılmayacağım." Duruşumu genişleterek elimi kalçama koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "*Düzgünce* açıkla. Artık bilmece yok." Etkilenmemiş bir şekilde soluk kaşlarını kaldırdığında, bakışlarının altında küçülme isteğine direniyorum. Çünkü sabrının tükenmiş olması umurumda değil. Benimki saatler önce çözüldü. "Gerekirse bütün gece burada dururum. Tüm müşterilerini korkutup kaçıracağım. Tüm ve gösterişinize rağmen yine de müşteriye ihtiyacınız var, değil mi? *Burası* bir iş yeri. Herkese iki genelevin de benim gibi insanlarla *dolu* olduğunu söyleyeceğim ya da" -ilham bir şimşek gibi çaktı- "onlara Chasseur'ların yolda olduğunu söyleyeceğim!" Elmayı vurgulamak için ona doğru ittim. "İstedğin bu mu? Avcıların ortalığı karıştırmasını mı?"

Benimle Michal arasında kaşlarını çatıyor. "Onların adını bile bu kutsal yere davet etmeye nasıl cüret edersin?"

"Oh, bundan çok daha fazlasına cesaret edebilirim. Belki de gerçek bir şey davet ederim." *Bir yalan*. "Tam şu , krallığın yarısı

beni arıyor. Bir ya da iki avcının çağırma cevap vereceğinden oldukça eminim. Öyle değil mi Michal?"

Bana bakmasa da - Eponine'i düşünürken bakışları soğuk ve mesafeli kalsa da - çenesinin duruşunda neredeyse ... bir memnuniyet var. Belki de zafer. "Her kelimesinde ciddi," diyor usulca, merdivenin yanındaki duvara doğru yürüyüp ona yaslanıyor. Kolundan kıpkırmızı bir iplik koparmadan önce başını bana doğru hafifçe eğiyor.

"Bu doğru." Onun onayıyla midem alçalıyor. "*İnanılmaz derecede* can sıkıcı olabiliyorum."

Hiçbir uyarı olmadan elma elimden uçup Eponine'e gidiyor ve o da elmayı avucunun içinde sıkıca kavlıyor. "Bunu görebiliyorum." Sesi hafif, ruhani niteliğini kaybetti ve şimdi çok çirkin geliyor. Gerçekten de çok çirkin. "Gerçi ben bile Elvire'in neden senin üzerine titrediğini anlayamıyorum. Aradığın ismi sana vermeyeceğim ama -eğer şu an yanımdan ayrılırsan- sana başka bir isim vereceğim: Pernelope Troussel. Kendisi Babette'in kuzeni ve sırdaşıdır ve sizi gitmeniz gereken yere götürecektir."

Pernelope Troussel. İsmi hafızama kaydettim ve -Elvire'in hatırı için kendimi derin, sakinleştirici bir nefes almaya ve bir kez daha reverans yapmaya zorladım. "Teşekkür , Eponine. Sizinle tanışmak ilginçti. Lütfen kız kardeşinize yakında ziyaret edeceğimi söyleyin."

"Kız kardeşime yalan söylemeyeceğim, Célie Tremblay. Şimdi gidin." İskelet gibi bir el sallayarak bizi başından savıyor, geri kalanı solmaya, rüzgârdaki duman gibi dağılmaya başlarken bile o ürkütücü gözleri benimkileri yakıyor. Ancak sesi, bedeni yok olduktan sonra da varlığını sürdürüyor. "Ve arkadaşlarına dikkat et. Bir daha karşılaşmayacağız."

Michal'i merdivenlerden aşağı doğru takip ederken, gerçek anlamı açık ve uğursuz bir şekilde çınlıyor: *Çünkü* .

Otuz İkinci Bölüm

Les Abysses

Babamın neden büyüye kapıldığını sık sık anlıyorum.

Bu yüzden ondan nefret etsem de - kız kardeşimin ölümü için tamamen onu suçlasam da - cazibesini anlıyorum. Etrafınız olağanüstü insanlarla çevriliyken, kendiniz tamamen ve onarılamaz bir şekilde sıradan olduğunuzda, diş ağrısı gibi sizler. Lou parmağının kıvrımıyla yıldızları çağırdığında, nefesimi tutup çenemi sıkmaktan kendimi alamıyorum. Reid onları ışıltılı bir buket halinde yakaladığında, diş ağrısı tüm bedenimi tüketene kadar tekrar tekrar sertçe ısıriyorum. Ta ki başka bir şey düşünemez, istemekten başka bir şey *yapamaz hale* gelene kadar.

Bazen istemenin beni öldüreceğini düşünüyorum. Kız kardeşimi öldürdüğü kesin.

"Korkuyor musun?" Michal alçak sesle beni başka bir kıpkırmızı kapıya doğru çekiyor. Bu kapı siyah taştan dar bir sarmal merdivenin dibinde duruyor ve kapıyı iterek açtığında kendimi onu geçmeye, çenemi dik tutarak odaya ilk ben girmeye zorluyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim, nefes nefese.

Michal sırtıyor ve beni takip ediyor.

Odanın çevresini dolaşan metal bir platforma çıkıyoruz. Devasa şömineler duvarlar boyunca kıvrılıyor - koridorla aynı siyah, kaba yontulmuş taştan yapılmış - ve içinde onların ocakları, garip siyah ateş

çatırdıyor, odanın ortasına yabancı bir ışık düşürüyor. Ani bir hezeyanla *çukurun* farkına varıyorum. Dış platformun birkaç metre altında, geniş ve derin bir alana yayılıyor; koyu kadife yastıklar, alçak şezlonglar ve koltuklar arasında zemine yayılmış ve üzerlerinde daha önce hiç görmediğim yaratıklar var. Çoğu o kadar yakından kıvranıyor ve bükülüyor ki bir beden nereden bitip diğerinin nereden başladığını anlayamıyorum, ama bazıları sadece uzanıp izliyor. Yanaklarım her saniye daha da kızarıyor. Cadılar, kurtadamlar ve melusinler var, evet, ama başkaları da var. Daha önce hiç görmediğim yaratıklar.

Kuralları biliyorsun. Bakire burada hoş karşılanmıyor.

Solgun bir kadın, yaralı bir fahişenin kanlı avucunu yaladığında Eponine'in anlamına dair tüm şüpheler uçup gider. Dragonesk bir adam bir diğerinin kulağına çatallı dilini soktuğunda. Boynuzlu bir kadın keskin tırnaklarını diğerinin kalçalarına sapladığında. Arkalarında, tamamen dönüşmüş bir kurt adam başını geriye atar ve pullu bir adam kuyruğunu okşarken ulur. Hiçbir insan -en azından fark edilebilir bir insan- bu eğlenceye katılmıyor.

Bekle.

Gözlerimin altımızda cereyan eden *ilişkilerin* ötesini görmesi birkaç saniye alıyor, ama bunu başardıklarında, yükselen bir panikle farklı yaratıklar arasında gidip geliyorlar. Siyah kumaşlardan oluşan bir denizde, fahişeler gecenin fenerleri gibi parlıyorlar ... çünkü her biri parlak kırmızılar giyiyor.

Bunu fark edince gözlerim açılıyor ve olduğum yerde sallanıyorum. Her ve her fahişe kıpkırmızı bir elbise giyer,

Kıpkırmızı takım elbise ya da kıpkırmızı pelerin. İki melusin gümüş saçlarına kıpkırmızı güller takarken, geniş omuzlu bir loup garou'nun boynundan kıpkırmızı mücevherler damlıyor. Gerçekten de kıpkırmızı, tüm odada siyahtan başka tek renktir ve bu da onu giyen herkes için *en* şaşırtıcı olanıdır.

Yani *ben*.

Başımın döndüğünü hissederek Michal'e doğru döndüm ve "Neden bana *söylemedin*?" diye tısladım. Eteğimi tutuyorum ve mermer boğazına sarma dürtüsünü bastırıyorum. "Ver bana

Pelerin!" Onun yerine siyah seyahat pelerinine elimi attım. Ne yazık ki benimkini gemide bırakmıştım. "Ver onu bana!"

Dudaklarında hâlâ bir gülümseme var ve saldırımdan kaçarken siyah gözleri neredeyse arsızca parlıyor. "Sana yeşil giymeni söylemiştim."

"Bana fahişelerin *kırmızı* giydiğini söylememiştin."

"Sana göre, fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdim."

"Eğer buradaki herhangi biri benim bir fahişe olduğumu düşünürse," - irkilir ve başımı sallarım- "düşünürler-"

"Ne yapacaklar?"

Ayakkabılarıma, parmak uçlarındaki aşınmış deriye sertçe bakıyorum. Hem çok şey gören hem de hiçbir şey görmeyen Michal'den başka her şeye. "Hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye fısıldıyorum, sesim her kelimedede biraz daha kısılıyor. Bana bunları söylediği için ondan nefret ediyorum. Bana bunları *düşündürttüğü* için bile. "Çünkü ben onlara yardım etmekle ilgili ilk şeyi bilemem, çünkü ben- çünkü ben bir"- sesim artık neredeyse duyulmuyor-"bakireyim."

Michal hâlâ duyuyor. Tekrar ona bakmaya cesaret ettiğimde, sırtışının solduğunu görüyorum. Ancak beni şaşırtacak şekilde, yüz ifadesine hiç acıma girmemişti. Tabuttaki aynı tuhaf yoğunluk bakışlarında da yanıyor ve elini yanağıma dokunmak istercesine kaldırıyor, sonra parmakları içe doğru kıvrılıyor ve elini tekrar yanına indiriyor. "Kimse hayal kırıklığına uğramaz," diyor kısaca. Sonra yakındaki bir fahişeye işaret ediyor, parlayan menekşe gözleri ve parlak koyu teniyle hoş bir adam. Çıplak göğüslü adamın göğüs uçlarında çiçek şeklinde yakut çiviler var. Michal ona, "Pennelope Troussel ile konuşmamız gerekiyor," diyor.

Adam başını -kulakları sivri- çukura doğru eğiyor. "Elbette mösyö, ama Pennelope bu sabah çoktan nişanlanmış görünüyor. Ben de bir randevuya geç kaldım ama Adeline'i önerebilir miyim? Bize en tatlı kanın onun kanı olduğu söylendi." Kemerinden mücevherlerle süslü bir cep saati çıkarıp zamanı kontrol ettikten sonra

güzel menekşe gözleri üzerimde. Merakla elbisemi süzüyorlar.
"Bu gece ilk vardıyan mı, chérie?"

Zor yutkunuyorum. "Hayır, mösyö."

"Hayır mı?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ama bu nasıl olabilir? Bir yüzü asla unutmam." Daha yakına eğilerek nazikçe kokluyor ve kokladığı şey karşısında şaşkınlığı daha da derinleşiyor. Dişlerimi fırçaladığım için içimden şükrediyorum. "Görünüşe göre bir *insan* yüzü. Eponine'i seni içeri alması için nasıl ikna ettin?"

Çaresiz, cevap almak için Michal'e bakıyorum ama o sadece kahkahalarla gürlüyor ve çukura doğru ilerliyor.

"Fahişeler senin ne olduğunu biliyor mu?" Nefes nefese kalmamaya çalışarak peşinden merdivenlerden iniyorum. "Buraya daha önce geldiğini söylemiştin ve o kadın" -başımı solumuza doğru salladım- "o adamın kanını içiyor."

"Bizim türümüzün bir adı yok ama zevklerimizi biliyor ve saygı duyuyorlar." Çukurdaki cesetlerin arasında dans eden bir çift bizi ayırmakla tehdit ediyor ama Michal'in eli yılan gibi kıvrılıp benimkini yakalıyor. Beni yanına çekip mırıldanıyor: "Korkmadığını sanıyordum?"

"Korkmuyorum. Ben-ben-" Ama sağa baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ejderha adam yer değiştirerek onunkini engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor. Yüzümü hızla başka yöne çeviriyorum, nefesim kesiliyor ve titreyen elimi alnıma götürüyorum. Böyle bir durum için ne yazık ki hazırlıksızım. Tıpkı annem ve babamın istediği gibi, tıpkı Evangeline ve mürebbiyelerimin de istediği gibi. Bunca yıl, bunca eğitimim boyunca, bir kez bile öğrenmedim - bir kez bile görmedim -

Filippa her gece penceremizden içeri giriyordu, evet, ama gizemli sevgilisiyle ne *yaptığını* bana hiç anlatmadı. Elbette seks hakkında bir şeyler duydum - eve gizlice sokabildiğim her kitabı okudum - ama hayal etmek kendi gözlerimle *görmekten* çok daha farklı. Onu *görmek* odayı olması gerekenden çok daha küçük, çok daha sıcak hissettiriyor, sanki açık bir alev in içinde duruyormuşum ve yavaşça canlı canlı yanıyormuşum gibi.

Beni baygın hissettiriyor.

Tökezlediğimde Michal beni yakalıyor ve odanın öbür ucuna, bir loup garou'nun kucağında yaylanan, formu insanla kurt arasında sıkışmış bir fahişeye doğru çekiyor. Gözleri sarı sarı parlıyor. Dişleri keskin bir şekilde parlıyor. Tam olarak rol yapmasalar *da -en* azından yaptıklarını sanmıyorum- yine de eğleniyor gibi görünüyorlar. "Dışarıda beklemek ister misin?" Michal soruyor ve *başparmağını* hızlı nabzımı yatıştırmak için bileğimde gezdiriyor. "Eponine sana onay verdi. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Hayır." Başımı hararetle sallıyorum ve geri çekiliyorum. "Hayır, bunu yapmak zorundayım. Bunu yapmak *istiyorum*." Sonra, çünkü elimde değil- "Eponine buranın sahibi mi?"

"Onun sahibesi, evet."

"Peki ya Cennet?"

"O da başkanlık ediyor."

"Orası nasıl bir yer?"

Etrafımızı işaret ediyor. "Bunun gibi. Fahişeler kırmızı yerine beyaz giyiyor ve bir melusin korusu içeri giren herkesi bir tür transa sokuyor." Duraksıyor. "İtiraf ediyorum, Cennet'i sadece bir kez ziyaret ettim. O zaman . . bir rüya gibiydi."

Sanki bir rüya gibiydi.

Tüm gece boyunca hissettiğim şey tam olarak bir rüyaydı.

Ben sessizliğe gömüldüğümde Michal yakındaki bir kanepeye çöktü,

Ben onun yanında beceriksizce dururken bir kolunu deve sırtına yayıyor. İstemedi kurt adam ve fahişeye doğru bakıyorum. Bu Penelope olmalı. Kuzeninin kalp şeklindeki yüzünü ve altın saçlarını, yaralı fildişi tenini paylaşıyor. Ve *hareketleri*... Onu izlerken göğsüme ağır bir yük çöküyor. Onun gibi hareket etmeyi asla umut edemezdim.

Onları yalnız bırakmak için kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Yukarıdaki menekşe gözlü fahişenin de belirttiği gibi, şu anda biraz meşgul görünüyor ve sorularımıza cevap veremiyor. Belki de bir randevu almalıydık. Kim bilir ne kadar uzun sürer.

Bitirmek mi? Michal beklemeye hazır görünüyor, ama söylediği gibi şafak hızla yaklaşıyor. Omzuna dokunabilir miyim? Seçeneklerimi düşünerek bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Belki de sadece boğazımı temizleyebilirim ve ikisi sihirli bir şekilde birbirinden ayrılır.

Michal rahat bir sesle, "Bu kötü bir kelime değil, biliyorsun," diyor.

"Hangi kelime?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"*Bakire*." Bana kaşlarını çatı. "Burada kimse öyle ya da böyle umursamıyor, bu yüzden bunu bir lanet gibi fısıldamana gerek yok."

Ağzım şokla, utançla açılıyor ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor. O anda Penelope'yi ve arkamızda dalgalanan arkadaşını tamamen unutuyorum. "Bunu sana asla söylememeliydim. Bunu *tartışmak* isteyeceğini bilseydim asla ."

"Neden yapmayalım ki?" Merakla başını eğiyor. "Seks hakkında konuşmak seni rahatsız mı ediyor?"

"Peki ya olursa? Bu konuşmayı kesecek misiniz?" "Bir soruya soruyla cevap vermek kabalıktır, tatlım."

"Ben sizin *evcil hayvanınız* değilim ve bana bu şekilde hitap etmeye devam etmeniz daha kaba."

Beni büyük bir ilgiyle inceliyor. "Arkadaşlar lakap almaz mı? Yanlış hatırlamıyorsam sevgili kuzenime *Dima* demiştiniz."

"Ciddi olamazsın." Ona inanamayarak bakıyorum - hem Dimitri'nin adını bir kez kısalttığımı hatırladığına hem de zihninin çarpık derinliklerinde bile *evcil hayvanı* bir sevgi ifadesi olarak düşünebildiğine. "Sen benim arkadaşım değilsin, Michal Vasiliev."

Kaşlarını çatı. "Hayır mı?"

"*Hayır*," diyorum ısrarla. "Sevdiklerimi sakatlamayı ve öldürmeyi planlarken dostluğu geçirmeniz bile bu konuda oldukça yeteneksiz olduğunuzu kanıtlıyor."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Her ilişkinin sorunları vardır."

"*Sorun mu var?* Beni kaçırdın. Bana şantaj yaptın." Öfkeyle, her suç için bir parmağımı kaldırıyorum. "Beni bir odaya kilitledin ve hayaletleri çağırmam için beni kışkırttın. Sadece birkaç dakika önce, bir *kehaneti* açığa çıkardın."

Ancak sözümü bitiremeden, kare çeneli bir beyefendi bize yaklaşıyor -hayır, *bana* yaklaşıyor- ve geniş bir el uzatıyor. Tütsünün, büyüünün keskin ısırtığı peşinden geliyor. "Merhaba," diye mırıldanarak parmaklarımı öpüyor. "Adınızı öğrenebilir miyim, humaine?"

Bu kelimeyle kaskatı , aniden ve acı verici bir şekilde burada olmamam gerektiğinin ve yüzümün ve adımın dışarıdaki sokağı kirlettiğinin farkına varıyorum. Pelerinimi unuttuğum, bu aptal elbiseyi giydiğim için kendime lanet ederek başımı eğiyorum. "Fleur," diyorum elimi mümkün olduğunca kibarca onun elinden çekerek. "Benim adım Fleur. . . Toussaint."

Ağzımdan kaçan bu söz karşısında içten içe ürperdim.

"Toussaint?" Cadı kaşlarını çatıyor, ismi bulmaya çalışıyor, sonra bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyor. Kokumu duyunca yüzüne geniş, yapışkan bir gülümseme yayılıyor. *Humaine*. "Bu sabah birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz, Matmazel Toussaint? Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır." Özür dileyerek başımı sallıyorum. "Hayır, sanmıyorum. Ben aslında burada çalışmıyorum, mösyö."

Cadının gülümsemesi kaybolur. "Pardon?"

"Ben burada çalışmıyorum. Bu elbise-"

"-Les Abysses'te kıpkırmızıdır," diye bitiriyor, şimdi kaşlarını çatarak. "Çukurda tek başınıza durduğunuza göre, sadece arkadaş aradığınızı varsayabilirim." Karanlık bir duraklama. "Cadılar size bir şekilde saldırgan gelmiyorsa tabii? Olay bu mu, Madam Toussaint?"

"Hayır, *hayır*, hiç de değil! Bu elbise" - Michal'e suçlayıcı bir ifadeyle bakıyorum ve o tamamen rahat bir şekilde bana bakıyor

"Çok kötü bir şakaydı ve neden olduğu yanlış anlaşılmalara için özür dilerim."

"Humph." Cadının gözleri kısılrsa da, sözlerimin ciddiyetini duyduktan sonra yüzü hafifçe gevşiyor ve tekrar denemek için yaklaşıyor. "Bu durumda ... sabahın geri kalanında arkadaşınızdan ayrılmanız için sizi ikna edemeyeceğime *emin* misiniz? Pişman olmayacağınıza söz veriyorum."

Şimdi kaşlarımı çatma isteğime direniyorum. Anlaşılan *burada çalışmadığım* kısmını duymamış ya da son otuz saniyede unutmuş. İstemeye istemeye, bir kez daha, her nasılsa, kötünün iyisi haline gelmiş olan Michal'e bakıyorum. Son derece eğlenmiş bir şekilde sırtışını bastırıyor -hâlâ kanepeye ve siyah gözlerinde kendi yansımamı görüyorum: "*Sen benim arkadaşım değilsin, Michal Vasiliev.*"

Mükemmel.

Burnumdan sertçe nefes vererek, "Düzgün açıklayamadığım için özür dilerim mösyö" diyorum - cadı hevesle öne doğru eğiliyor - "ama *bu* beyefendiyle çoktan bir randevu aldım." Sertçe Michal'in yanındaki kanepeye çöküyorum ve ikna edici bir gülümsemeye zorluyorum. Cadı hâlâ aramızdaki boşluğa şüpheyile bakıyor. Biraz daha yaklaşıp Michal'in dizine garip bir okşama yapıyorum. "Sabahın geri kalanını onunla geçireceğim."

Michal cadıya soğukkanlılıkla, "Öyleyse git," der.

Bir an için cadı tartışacakmış gibi görünüyor, ama bize doğru son bir hoşnutsuz bakışla dönüp uzaklaşıyor. Elimi hemen Michal'in dizinden çekiyorum. "Sanırım seni öldüreceğim," diyorum hoş bir şekilde.

"Sanırım hoşuma gidebilir," diyor Michal başka bir müşteri - bu yuvarlak, cam gibi gözleri olan pullu bir yaratık - yaklaşıp. Adımı sorduğunda elim tekrar Michal'in dizine gidiyor. Ateşin yanında ona katılıp katılmayacağımı sorduğunda, elim daha da yükseğe çıkıyor ve can havliyle onun kalçasını kavırıyor. Küstahça bir öpücük istediğinde, doğruca Michal'in kucağına sürünüyorum ve o da altımda kahkahalarla titriyor.

Kadın iç çekip uzaklaşırken, "Çekilmez birisin," diye fısıldıyorum. Omzumu göğsüne yaslıyorum, ona bakamıyorum, çünkü bu muhtemelen hayatımın en aşağılayıcı anı. Yine de - itiraf etmek ne kadar *iğrenç* olsa da- bana yeşil giymemi söylemişti. "Pennelope randevusunu bitirene kadar burada oturmamın bir sakıncası var mı?" Sonra, sesimdeki çaresizlik notasını tutamayarak, "Pennelope randevusunu bitirdi *mi*?"

Michal'in kahkahası yavaş yavaş azalıyor. "Hayır."

Lanet olsun.

Bir an öylece oturuyorum -önlüğümün içinden teninin soğukluğunu fark etmemeye çalışarak- sonra hafifçe kayıyor, boştaki eli sırtıma dolanıyor. "Dikkat çekmeye başlıyoruz."

Etrafa panikle bir göz attım ve - yeterince eminim - birden fazla çift göz üzerimize yerleşti. Belki insan olduğum için, belki de diğer çiftler gibi tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmediğimiz için. İçgüdüsel olarak yanağımı Michal'in omzuna bastırıyorum ve saçlarımın yüzümü gizlemesi için dua ediyorum. Buradan tanınmadan çıkmam bir mucize olacak. Zihnim sonuçları canlandırırken midem bulanıyor: Süvariler etrafımı sarıyor, Jean Luc bağılıyor, Frederic kolumu tutuyor-

"Pennelope'nin sözünü kesmen çok mu kaba olur?" Çabucak soruyorum.

Jean Luc'u tekrar görmek gerçekten çok mu kötü olurdu?

"Burada kimse seni avcılara ihbar etmeyecek, Célie."

"Yüz bin kuron çok para, Michal."

Alçak sesle onayladığını duymak yerine hissediyorum ve kolunu bana doğru hafifçe sıkarak yüzümü göğsüne daha da yaklaştırıyor. *Beni koruduğunu* fark edince irkildim. "Loup garou'lar doğaları gereği bölgecidir, zaman zaman saldırgan olurlar ve araya girersem bunu bir hakaret olarak algılayabilir. Saldırabilir." Anında, devasa loup garou'nun hareketsiz duran Michal'e saldırdığını hayal ediyorum ve

Sessiz, bekliyor, onu ikiye ayırmadan önce. "Evet," diyor Michal, titreyişimi doğru yorumlayarak. "Bundan sonra buradaki kimsenin bize yardım edeceğinden şüpheliyim."

Seçeneklerimizin azlığı karşısında boğazım düğümleniyor. "Yani bekleyeceğiz."

"Yani bekleyeceğiz."

Hayatımın en uzun saati.

Daha önce hiç bir erkeğin yakınlığının bu kadar farkında olmamıştım.

-Altımdaki sert kalçalarını ya da omurgamdaki serin elini. İkisini de düşünmemeye, kalp atışlarımın yavaşça karnıma doğru inişini fark etmemeye çalışıyorum. Etrafımızdaki zevk çığlıkları duruma pek yardımcı olmuyor. Eğer toplum içinde böyle şımarıyorlarsa, fahişelerin özel odalarında neler olduğunu hayal bile edemiyorum... tabii sergi bazıları için *daha iyi* hale getirmiyorsa? Bu düşünceyle biraz kıpırdanıyorum, hâlâ kızarmış ve huzursuzum, ta ki sırtımdaki el saçımın bir tutamını yakalayıp çekene kadar. Sertçe. Nefesim kesildi ve onunla yüzleşmek için çekildim. "Bu ne içindi?"

"Kıpırdamadan dur."

"Neden?" Başımı kurt adamla aynı anda inleyen Penelope'ye doğru sallıyorum. "Hareketsiz durmuyor."

Parmakları saçlarımı daha sıkı sarıyor ve daha sert çekerek yüzümü yukarı doğru eğip boğazımı ortaya çıkarıyor. Bakışlarımı tutarken gözleri cam kırıkları gibi parlıyor. "Aynen öyle." Ona kibridi *tam olarak* nereye koyabileceğini söylemek için ağzımı açtığımda, kalçalarını bana doğru esnetiyor ve neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bacağıma *sert* bir şey bastırıyor. "Onların yaptığını yapalım mı? İstedğin bu mu?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ama cevap vermiyorum. Cevap vermeme *gerek yok*. Tabii ki cevap vermem gerekmiyor ve tabii ki istemiyorum-

"İlginç." Gözleri boğazımın solgun sütununa düşüyor ve kanepenin üzerindeki o rahat kol dizlerime doğru hareket ediyor. Kolunu dizlerimin koyuyor, parmakları dizlerimi hafifçe okşuyor.

Kalçamın arkası; tüylerim diken diken oluyor. Elimde olmadan tekrar kucağında kayıyorum. *Nefes* alamıyorum. Çünkü bu Michal. Bakışlarındaki açık açlıktan korkmalı, onu kendimden uzaklaştırmalıyım - bunu *hemen* yapmalıyım - ama karnımdaki çırpıntı korku gibi hissettirmiyor. Başka bir şey gibi geliyor, sıkı, acil ve güçlü bir şey. Ona bakarken farkına vardığım şey boğazımda düğümleniyor. Kendimi *güçlü* hissediyorum. "Neredeyse bitirdiler," diye mırıldanıyor Michal.

Seni denizin üzerinde sallandırdı, kendime hararetle hatırlatıyorum.

Bütün denizcileri boğmakla tehdit etti.

Yine de ellerim ona dokunmak için hala acıyor, kanını içtiğimde hissettiklerimden farklı değil. Ama bu sefer onun kanını içmedim ve *bu* beni gün doğumuna doğru kaçmaya itmeli.

"Nereden biliyorsun?" Onun yerine ben soruyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet." Bu kelimeyi kullanırken tereddüt etsem *de*, bunun doğru olduğunu fark - benden saklanan bu garip, gizli dünya hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Anlamak istiyorum, *öğrenmek* istiyorum, ama en önemlisi-

Hayır.

Ne istediğimi kendime bile itiraf etmeye cesaret edemiyorum.

Çünkü Michal'in bana böyle bakmaya devam etmesini istediğimi itiraf edersem, Madam Toussaint isminin tenimi nasıl rahatsız ettiği gibi başka şeyleri de itiraf etmek zorunda kalacağım. Etmemeli tabii ki. Bir gün benim olacak. Madam Célie Toussaint, sadık eş, anne ve avcı kadın. Güzel olduğu kadar temiz bir gelecek. Michal'e de söylediğim gibi, Chasseur Kulesi'ne dönmeye, çoktan hak ettiğim saygının özlemini çekmeye hiç niyetim yok. Bu da demek oluyor ki. . .

Suçluluk duygusu midemdeki çırpınışları bastırıyor.

Jean Luc'u tekrar görmek gerçekten bu kadar korkunç olur muydu? Cevap zihnimin en karanlık yerinde saklı, ona bakmamı bekliyor. Kendime bakmak için. İtiraf edemeyecek kadar korkuyordum - bu dünyada sahip olduğum tek yeri kaybetmekten - ama burayı,

Bilinmeyene doğru yürürken, gerçek gölgelerden dışarı sızıyor. Çirkin, evet -şimdiye kadar yaptığım en çirkin şey- ama görmezden gelmek imkansız.

Jean Luc'la evlenmek istemiyorum.

Sonunda gerçeği kabul ettiğimde kalbim aynı anda hem kalkıyor hem de çatlıyor. "Célie?" Elini yanağımın ateşli tenine götürdüğümde Michal bakışlarını boğazımdan çekip alıyor. Parmakları serin. Çok hoş. Suçluluk duygusu daha da derinleşiyor.

"Bu gerçek değil," diyorum ona. "Sadece rol yapıyoruz."

Bir rüya gibiydi.

Beni düşünmek için başını yavaşça eğiyor. "Tabii ki öyleyiz." Ancak başparmağı bir saniye sonra alt dudağıma dokunuyor, üstten ayırıyor ve orada kalıyor. Bir sonraki hamleyi yapmam için bana meydan okuduğunu fark ediyorum. Bu meydan okumadan geri çekilmem gerekiyor - kafamın içindeki o küçük, nefret dolu ses beni durmaya, durmaya, durmaya çağırıyor - *ama* bunun yerine başparmağını ağzıma alıyorum. Mümkünse gözleri daha da kararıyor ve aynı baş döndürücü güç hissi içimde dalgalanarak diğer her şeyi silip süpürüyor. Nedenini bilmeden -bu dürtüyü hiç anlamadan- nazıkçe emiyorum, dilim hissetmemem gereken bir güvenle tenini yalıyor. Elmanın suyundan gelen soğuk ve tatlı bir tadı var. Daha sert emiyorum. "Sakin ol," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

İsteksizce başparmağını bırakıyorum. "Neden?"

"Çünkü"-alt dudağıma sertçe bastırıyor

"Seninle tanıştığımdan beri tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum."

Yutkunuyorum ve o da açlıkla hareketi takip ediyor. "Vampirlerin insan kanının tadını sevmediğini sanırdım."

"Sanırım seninkinin tadını severim."

Onun tadını kesinlikle sevdim. Birbirimize bakıyoruz ve yüz ifadesinden aynı şeyi hatırlıyoruz: kuşhanede vücuduna nasıl tırmandığımı, kanından nasıl sarhoş olduğumu ve onu öpmek için nasıl yanıp tutuştuğumu. Şimdi onu öpmeme izin verir miydi? Beni *ısırtmasına* izin verir miydim? Görünüşte refleksif bir tepkiyle, kalçaları bu anıyı hatırlayınca yukarı kalkıyor ve sıcaklık

Başparmağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve şiddetle ısıyorum.

Bir anda hata yaptığımı anladım.

Tüm vücudu kasılıyor ve doğaüstü bir hızla başparmağını ağızımdan çekip alıyor. "Bunu bir daha asla yapma" derken sesine tekrar buz giriyor.

"Ne-Ne?" Bu tek ve soğuk komutla gerçeklik başıma çöküyor ve kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde ona göz kırpiyorum. Odaya, *kendime* döndüğümde ve ne yaptığımı anladığımda etrafımızdaki çığlıklar ve homurtular artıyor. *Aman Tanrım*. Aceleyle onun lekesiz başparmağına bakıyorum. "Seni incittim mi?"

Yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Hayır."

Gözlerimin arkasında ani bir baskı oluşuyor ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. Çünkü ağlamayı hak etmiyorum, çünkü bu benim hatam - *hepsi* benim hatam - ve suçluluk duygusu on kat geri dönerken içe doğru kıvrılıyor, kimseye ya da hiçbir şeye bakamayana kadar içimi büküyor. Sadece rol yapıyorduk, evet, ama *hala*- hala-

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. Jean Luc'a.

Jean Luc.

Yüzümü ellerime gömdüm.

"Célie. Bana bak." Her yanımda titreyerek cevap vermediğimde Michal bileklerimi çözüyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. Gözleri benimkileri yakıyor, tanıdık olmayan duygularla keskin ve acımasız ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bana *hissettirdiklerinden* hoşlanmıyorum, sanki derim çok küçülmüş, tam şeklimi ortaya çıkarmış ve o her kusuru görebiliyormuş *gibi*. "Asla bir vampiri ısramazsın. Anlıyor musun? Bir daha asla benim kanımı -ya da *herhangi bir* vampirin kanını- tüketemezsin. Bu çok tehlikeli."

"Ama kuşhanede-"

Başını şiddetle sallıyor. "Kuşhanede acil bir durum vardı. O olmadan da ölebilirdin. Ama vücudunda vampir kanı varken başına bir şey gelirse, senin kaderin ölümden beter olur."

"Ne olacak?"

"Bizim gibi olacaksın. Benim gibi." Çenesini sıkıyor ve kararlı bir şekilde omzumun üzerinden bakıyor. "Böyle bir şey olamaz."

"Michal-"

"Böyle bir şey , Célie." Başka bir şey söylemeden beni kucağından kaldırıyor ve kanepeye geri götürüyor. Sessizliğe gömülüyorum, onun sert hatlarına bakıyorum ve başımı sallıyorum. Çünkü yapacak başka ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü derisini *gerçekten* delmiş olamam -tahta ya da gümüş olmadan- ama bu olasılık bile onu gördüğüm her şeyin ötesinde üzdü.

Ancak en önemlisi, haklı olduğu için - bu bir daha asla olamaz. Bu bir daha *asla* olmayacak.

Bir damla gözyaşını kenara fırçalayıp Pennelope'yi kontrol etmek için arkama baktığımda onu kanepenin hemen arkasında dururken buluyorum. Gür, kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirirken altın rengi kaşlarını kaldırmış bizi izliyor. "Görünüşe göre eğlence kısmını kaçırmışım. Ne yazık."

Otuz Üçüncü Bölüm

Kısa Bir Röportaj

"Pennelope!" Ayağa fırlıyorum ve reverans yapıyorum, uzun süredir orada durmadığına dua ediyorum. Altın rengi gözlerindeki eğlenceli ışıltıya bakılırsa Michal'le aramızda geçen her kelimeyi duymuş. Yerin yükselip beni yutmasını diliyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"mi? Sanki bir şeyi bölüyormuşum gibi geliyor."

Yanımda, Michal taş gibi bir sessizlik içinde yükseliyor.

"Hiç de değil." Bilinçli bir hareketle elbisemi düzeltiyorum, uzuvlarım hâlâ titriyor. Onunki kıpkırmızı tülüyle çok daha sade ama bir o kadar da güzel; kum saati figüründen aşağı bir bulut gibi süzülüyor, ışıltılı ve şeffaf. Sevgilisinin pençelerine rağmen, kumaş tamamen bozulmamış, muhtemelen büyülenmiş; kan büyüsunün ısıracı kokusu ondan yayılıyor. Bir damla gözyaşını daha siliyorum. "Aslında biz de seni bekliyorduk."

"Oh, farkındayım."

"Sen ?"

Küstahça bir el sallıyor. Kuzeninin aksine, yara izlerini kozmetikle kapatmaya çalışmamış, onları ateş ışığında parlayacak şekilde çıplak bırakmış. Parmaklarını, bileklerini, kollarını sanki her bir işaretin tam yerini planlamış gibi bir niyetle sarıyorlar ve göğsünde narin bir telkari ile son buluyorlar. "Arkadaşınız gibi gecenin yaratığı olmayabilirim" - Michal'e takdirle bakıyor - "ama ben

hala kulakları var. İkiniz de pek kurnazca davranmadınız. Bu tamamen sizin suçunuz değil elbette," diye ekliyor. "Gece çocukları ziyarete geldiğinde her zaman fark ederiz. Az önce üst kata iki tane daha geldi."

Ses tonunda azarlama yok, sadece yoğun bir ilgi var. Güzel olmasına rağmen, keskin gözleri ve sivri burnuyla yüzü neredeyse feyk gibi ve kaşlarını muzipçe salladığında bu izlenim daha da artıyor. "Eğer bir randevu almak isterseniz," diye devam ediyor, "korkarım yarın akşam için olması gerekecek. Sevgili Jermaine zaten odamda bekliyor ve paylaşmaktan nefret ediyor."

Etrafımıza bakıyorum, fahişelerin odalarına giden merdiveni arıyorum ama yok. Kapı da yok. Sadece kaba siyah taş ve çatırdayan siyah ateş. Ve gölgeler -dış çemberin duvarlarında kıvranan, ateş ışığından etkilenmeyen bedensiz şekiller. Onları daha önce fark etmemiştim. *Nedenini hayal bile edemiyorum*, acı acı düşünüyorum.

"Buraya randevu almaya gelmedik," diyor Michal, ses tonu bir kez daha buyurgan. "Kuzeniniz hakkında bilgi almak için buradayız."

"Kuzenim mi?" Penelope'nin yüzündeki hınzır gülümseme anında kayboluyor ve etrafını saran altın rengi parıltı sertleşerek gümüş rengine dönüşüyor. Gözleri ikimizin arasında kısılıyor. "Hangi kuzen?"

"Babette Troussel."

Dudakları düzleşir.

"Başsağlığı dilemek istiyoruz," diye hızlıca başlıyorum ama Michal araya giriyor.

"Bize onun ölümünden önceki günleri anlat." Kaşlarımı çatmama aldırmadan, aralarındaki mesafeyi kapatmak için kanepenin etrafında dolanıyor. Gözdağı vermek istiyorsa da işe yaramıyor; Penelope onun yaklaşımı karşısında sinmeyi reddediyor. Hayır, onun yerine altın rengi gözleri sessiz bir meydan okumayla parlıyor. Michal'ın bir *gece yarattığı* olarak ünü onun için çok az şey ifade ediyor gibi görünüyor - bu da onun hakkında çok az şey biliyor olması gerektiği anlamına geliyor. Yine de ikisinin arasına girme dürtüsüne direniyorum. Sadece bir kez

Bir kan cadısının gerçek gazabını gördüm ve bu tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim değil.

"Sizi tedirgin edebilecek herhangi bir şey paylaştı mı?" Michal bastırıyor. "Belki sizi yeni bir sevgiliyle ya da eski bir sevgiliyle tanıştırdı?"

Kaşlarım çatılıyor. Bu tür bir konuşma hassas bir kullanım gerektirir ve Michal kör bir balta kadar incelik sergiliyor. "Özür dileriz matmazel," diyorum o daha konuşmadan. "Babette hakkında konuşmanın zor olduğunun farkındayız."

Ancak Michal bir kez daha araya giriyor, sesi her kelimedede daha da soğuklaşıyor. "Belki de ters giden bir iş anlaşmasından ya da yardıma ihtiyacı olan bir aile üyesinden bahsetmiştir."

Bunun üzerine Penelope'nin yüz ifadesi buruşuyor ve ben de kanepenin etrafından dolanarak gerginliği yumuşatmak için acele ediyorum. Ellerimi sıkmamak için parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Ya da Michal'i boğmamak için. "Ölümünü araştırıyoruz, bu yüzden son günleri hakkında bize verebileceğiniz her türlü bilgi -herhangi bir olağandışı davranış, herhangi bir yeni yüz- çok yardımcı olacaktır."

"Öyle mi?" Penelope soruyu küçümsüyor ve ben bile bu ifadenin onun neşeli yüzüne ait olmadığını söyleyebiliyorum. "Kardeşlerine ne söylediysem sana da aynısını söyleyeceğim, Célie Tremblay: Bırakın cesedini kimin çaldığını, Babette'in Cesarine'e *gittiğini* bile bilmiyordum."

Boyun eğerek iç çektim. *Elbette* kim olduğumu biliyor. Keşfedilme şansım giderek artıyor.

"Chasseurs Les Abysses'e mi geldi?" Michal sertçe sorar.

Penelope alay ediyor. "Kesinlikle denediler - arkadaşlarından gelen bir ihbarla," diye hırlıyor bana, "ama Eponine'i bilirsin. O pisliklerin geldiğini gördü ve onlar önce herkes binayı boşalttı. Ben hariç herkes." Gururla çenesini kaldırıyor. Meydan okuyarak. "Ben kaldım ve sorularını cevapladım çünkü *kimse* Babette'e zarar veren o piçten intikam almayı daha fazla *isteyemez*."

O ve Sylvie benim için kardeş gibiler ve onlara zarar veren herkesin bağırsaklarını ."

"Sylvie?"

Pennelope hızla başka tarafa bakıyor, nefesinin altında bu sürçmeyi lanetliyor. "Babette'in küçük kız kardeşi."

Bu açıklama karşısında kaşlarımı çattım. "Babette'in bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Belki de Babette'i sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuzdur."

"Onu nerede bulabiliriz?" Sarhoş bir melusine, gözünü kırpmadan onu uzaklaştıran Michal'e çarpıyor. "Sylvie?" A Karışım . zafer ve kalp ağrısı sürüngenler Pennelope'nin gözlerinin içine. "Yapamazsın. Sylvie üç ay önce öldü." Biz daha , "Kan hastalığı." diye ekledi.

Oh.

Kan hastalığını daha önce sadece bir kez duymuştum; Matthieu adında küçük bir çocuğun canını almıştı ve bu çocuğun ölümü annesini yaşayan en şeytani yaratıklardan birine dönüştürmüştü. Bir zamanlar Dames Rouges'u demir yumrukla yöneten, Coco'nun teyzesi olarak da bilinen metresi La Voisin ile birlikte Cesarine Savaşı'nda ölmüştü. "Çok üzgünüm Pennelope," diyorum sessizce. "İki kuzenini de böyle kısa bir sürede kaybettiğin için..."

Ama Pennelope sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Senin *merhametine* ihtiyacımız yok."

"Tabii ki bilmiyorsun." Kaşlarımı çatarak ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyorum. Kalbim onun için acıyor olsa da, Pennelope işbirliği yapmayı reddederse daha doğrudan bir yaklaşım benimsememiz gerekecek. Aksi takdirde Michal'ın neler yapabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. "Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı? Daha rahat bir yer?" Ayağımın dibindeki pufu kenara iterek altındaki zemini olabildiğince gizlice inceliyorum. Belki de odaları aşağıdadır ve yastıklar herhangi bir kapıyı akıllıca gizliyordur. Bir hayal kırıklığı iniltisini bastırmam dışında. Burada da kapı yok. "Jermaine senin yatak odanda, ama belki de Babette'in odasına çekilebiliriz?" Dikkatli bir duraklama. "Odalarını temizlediniz mi?"

"Bu seni ilgilendirmez, domuz."

Bu hakaret karşısında kaşlarım çatıldı. Durum göz önüne alındığında, duygusal bir patlama tamamen anlaşılabilir, ancak bu aynı zamanda ... bir şekilde abartılı hissettiriyor. Abartılmış. Babette'ten bahsedinceye kadar Michal'le *ya da* benimle bir sorunu varmış gibi görünmüyordu ve Chasseurs'le olan bağlantımı hemen anlayabilirdi. "Düşmanlığa gerek yok Penelope. Sadece yardım etmeye çalışıyoruz. Eğer sorularımıza cevap verebilirsen

."

"Bilmen gereken her şeyi sana zaten söyledim." Keskin, kesici bir kesinlik havasıyla konuşuyor, sesi kan çizmekten sadece utanıyor. "Burada işimiz bitti mi? Jermaine beklemeyi paylaşmaktan bile daha az seviyor. Onu daha fazla yalnız bırakırsam *ne* yapacağını kim bilebilir?" Yasaklayıcı bir gülümseme. "Ve hepimiz Eponine'in şiddetten ne kadar nefret ettiğini biliyoruz - kan mobilyalardan asla kalkmaz, değil mi?"

"Beyaz sirke işe yarar." Michal caymak şöyle dursun, ellerini arkasında kavuşturmuş ve kıpırdamayı reddederek onu incelemeye devam ediyor. Rahat olmasına rağmen vücudu yine tamamen hareketsizleşti. "Sanırım avcılar sorguları sırasında binayı da aramışlardır?"

Penelope etkilenmemiş gibi alay ediyor. "Tabii ki yaptılar." "Hepsini mi?"

"Her şeyi." Kollarını tüm odayı kaplayacak şekilde açıyor ve vurgulamak için doğrudan Michal'in gözlerinin içine bakıyor. Neredeyse çok fazla vurgu. "İlgi çekici hiçbir şey bulamadılar. Şimdi bu konuşma bitmiştir ve ben gidiyorum." Merdivenlere doğru ilerledi ama çıkmadan hemen önce durdu. Dudakları kıvrıldı. "Ve Eponine bunu duyacak, gecegezen. Umarım yüzmeyi seviyordur."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ve Uzun Bir Kin

Bir süre sessizlik içinde ona bakıyoruz. Sonra-

"*O da* neydi?" İnanmaz bir şekilde dönüp ona bakıyorum. "Aklın başında değil mi senin? Bu alıştırmanın tüm *amacı* onun yardımını istemek, onunla dertleşmek ve onu etkilemek, her şey başarısız olursa *nazıkçe* baskı uygulamaktı-"

Gözlerini deviriyor ve etrafımda dolanıyor. "Bir katili araştırıyoruz Célie, onu çay içmeye davet etmiyoruz."

"Peki ya şimdi?" Peşinden çukura doğru fırlarken neredeyse topuğuna basıyordum - sonra topuğuna basıyorum ve homurdanıyor, ölümcül bir hızla dönüyor ve beni bir kez daha kollarının arasına alıyor. Mükemmel. Onu aptal göğsünden dürtmek için daha iyi, ki bunu yapmaya devam ediyorum. Hem de şiddetle. "Şimdi ne var, ey Acımasız Olan? Eponine bizi Pernellope'ye bir nedenle gönderdi ve *senin* yüzünden o ve Jermaine muhtemelen şu bizim acı verici ve zamansız sonumuzu planlıyorlar." Onu tekrar dürtüyorum. Sonra iyi bir önlem için bir daha. "Eee?"

Merdivenleri çıkarken bana ters ters bakıyor. "Şey Ne?"

"Ona bu şekilde zorbalık yaparak ne elde etmeyi umuyordunuz? Biz ne kazandık?"

"Düşündüğünden çok daha fazlası," diyor soğukkanlılıkla, "Ey Zeki Olan."

"Yaralıyım, gerçekten"-Yaralanmış gibi yaparak göğsümü tutuyorum

- "Ama fahişeler odalarını gizledikleri için

Babette'in evini aramak şöyle dursun, izinsiz girebileceğimizi bile sanmıyorum. Bunun için de Pennelope'ye ihtiyacımız vardı."

"Buraya daha önce geldiğimi ne çabuk unuttun."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Fahişelerin odalarının nerede olduğunu biliyorum."

"Oh." Ona göz kırpıyorum ve ne demek istediğini anlayınca yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "*Oh.*"

"Bu bakışı ne kadar lezzetli bulsam da" - muazzam taş şöminelerden birinin yanında durduğumuzda gözleri kararıyor - "İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcı ve gün doğumuna sadece buçuk saatimiz var." Beni ayağa kaldırarak önümüzdeki kara ateşe başını sallıyor. "Fahişelerin odaları alevlerin ötesinde, Eponine'in dahiyane güvenlik önlemlerinden biri. Bir cariyenin onayı olmadan kimse giremez." *Kutsama* kelimesine yaptığı ince vurgu kaşlarımı çatmama neden oluyor ama ben daha sorgulamadan devam ediyor. "Deneyenler saniyeler içinde yanarak ölür. Bu cehennem ateşi, sonsuz ateş, yıllar önce La Voisin'in kendisi tarafından atıldı."

"Cehennem Ateşi'nin ne olduğunu biliyorum." Bu yılın başlarında, aynı kara alevler kız kardeşimin mahzeni de dahil olmak üzere tüm Cesarine şehrini kasıp kavurmuştu. Ölümçül dallara dehşet içinde bakıyorum ve tam o anda menekşe gözlü fahişe *bizimkinin* yanındaki şömineden dışarı çıkıyor, bacanın arkası bir tür kapıymış gibi alevlerin arasından geçip gidiyor. *Öyle olduğunu* fark ediyorum, cariyenin şaşkın el sallamasına karşılık vererek. Alevlerin arkasından altın bir kapı tokmağı bize göz kırpıyor. Bakışlarım Michal'e geri dönüyor. "Ne tür bir *kutsama* Cehennem Ateşi'nden zarar görmeden geçmemizi sağlayabilir ki?"

"Bu gerçekten bir lütuf değil. Büyüdeki bir boşluk." Elini şömine rafında toz arar gibi gezdiriyor ama parmakları rafın özenle işlenmiş kıvrımları ve şekilleri üzerinde sıradan olamayacak kadar uzun süre oyalanıyor. Gözleri onları çok dikkatle inceliyor. Yılan ve uçurumun iblisi Abaddon'un geniş, esneyen ağzı gibi bazılarını tanıyorum, bazılarını ise tanımıyorum. "Tüm cadılar gibi, La Voisin bir boşluk onun büyüü içine ördü:

Fahişeler alevlerin arasından zarar görmeden geçebilir, tıpkı bir öpücükle kutsadıkları herkes gibi."

Bir öpücük.

Kelimeleri belli belirsiz yankılıyorum. "Babette'in odasına girmek için bir fahişenin bizi öpmesi gerektiğini söylüyorsunuz." Bir sonraki şömineye doğru yürümeden önce bir kez başını sallıyor. Ama bu yeterli bir cevap değil. Bu yeterli bir cevap değil ve bu birdenbire duyduğum en saçma plan oldu. Peşinden aceleyle giderken dudaklarıma yüzlerce soru daha dökülüyor. "Sadece odanın ait olduğu cariye mi kutsayabiliyor, yoksa tüm cariyeler tüm odalara girebiliyor mu? Eğer birincisiyse, aslında *ölmüş* olan Babette'in kutsamasını nasıl sağlayacağız?" Tekrar topuğuna bastığımda bana ters ters bakıyor. Belki bir zamanlar bu bakış beni durdururdu ama şimdi sadece daha hızlı bakmamı sağlıyor. "Odasına girmek istemen şüphe uyandırmaz mı? Ve tam olarak ne ? Çünkü eğer ikincisiyse, odalarını tek tek bulmamıza hiç gerek yok. Bu şöminelerden herhangi birine girmek için birinden onay isteyebiliriz."

"Elbette" -gerginlik omuzlarından, boynundan, çenesinden yayılıyor- "git bir fahişeden öpücük iste. Sorgusuz sualsiz vereceklerinden eminim ve ölü kuzeninin odasına girmek istediğinde kimse Penelope'ye koşmayacaktır."

"Alaycılık zekânın en düşük biçimidir, Michal." Çenemi kaldırarak başımı çukura doğru eğiyorum; bir avuç fahişe bizi izlemiyormuş gibi yapıyor, iki tanesi ise yüzleri şüphe ve öfkeyle gerilmiş bir halde düpedüz bakıyor. Ya Penelope'yle konuşmamıza kulak misafiri oldular ya da solgun, buyurgan bir adamın yatak odalarının dışında sinsice dolaşmasından hoşlanmıyorlar. "Zaten pek de göze ve"-sesimi alçaltıyorum-"nereye gideceğimizi söylemesi için bir fahişeyi *zorlayamaz* mıydınız?"

"Kulaklarım beni yanıltıyor mu, yoksa Matmazel Célie Tremblay az önce özgür iradeyi elimizden almamızı mı önerdi?" Bana yan gözle baktı. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum, tatlım. Ne kadar hoş."

Sözleri karşısında yüzüm kızarsa da, o her zamanki gibi titiz ve sakın bir şekilde şöminenin her bir parçasını ellelemeye devam ediyor. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyor. Ateşin sıcaklığı onu rahatsız etse de bunu belli etmiyor. "Onu zorlamamız *gerektiğini* kastetmiyorum," diyorum aceleyle. "Sadece *varsayımsal* olarak, eğer zorlarsak ne olacağını soruyorum."

"Varsayımsal olarak," diye tekrarlıyor, sesi kuru.

"Elbette. Birini kendi iradesi dışında bir şey yapmaya zorlamayı asla önermem. Ben *kötü* değilim" -doğru kelimeyi aradım ama "Ben *kötü* değilim."

"Hayır, hayır. Sadece varsayımsal olarak kötü." Ben öfkeyle söylenirken o yine gözlerini deviriyor. "Zorlama doğaüstü yaratıklar üzerinde insanlardan çok daha fazla çaba gerektirir. Kendilerine has büyüleri onları korur. Bir vampir onların zihinsel kalkanını delip geçtiğinde, genellikle onu paramparça eder ve bu da onların zihnini paramparça eder. Bir yarattığı sağlam bırakmak için üstün bir özdenetim gerekir ve o zaman bile zorlama başarısız olabilir."

Karşı koymak için çaresiz, "Yine de yapabilir misin?" diye soruyorum. Son çare olarak?"

"Benim varsayımsal olarak kötü olduğumu mu ima ediyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, hissettiğim kadar telaşlı görünmemeye çalışıyorum. "Peki işe yarayacak mı? Kimsenin zihnini paramparça etmezdin ve zorlama başarısız olmaz mıydı?"

"Varsayımsal olarak."

"*Varsayım* kelimesini bir daha söylersen-" Burnumdan sertçe nefes veriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendimi bir kez daha kontrol altına alıyorum. Didişerek hiçbir yere varamayız. "Güneşin doğmasına kaç saat var?" Tekrar soruyorum.

"Bir ve çeyrek."

Fahişelerin bakışları hâlâ boynumu sızlatırken, şömineleri tek tek saymak için dönüyorum. Toplamda bir düzineden fazla, bir puana yakın. "Peki şafaktan sonra kalırsak ne olur?"

"Misafirler Les Abysses'te gün ağardıktan sonra kalamazlar." Boğazından alçak, sinirli bir ses yankılanıyor ve parmakları tırpan gibi şöminenin üzerinde kıvrılıyor. Bir taş parçası avucunun içinde parçalanıyor ve ocağın üzerine siyah tozlar saçılıyor. "Her şömine birbirinin aynısı," diye mırıldanıyor. "Ayırt edilebilir bir işaret yok."

"Dumanın içinden kan büyüünün kokusunu alabiliyor musun?" İçimden gelen kıpırdanma ve ayaklarımın üzerinde hafifçe zıplama isteğini bastırıyorum. Babette'in odalarını düzgün bir şekilde aramak için en az bir saate ihtiyacımız olacak, tabii eğer bulabilirsek - ve bu sadece Penelope üzerimize çullanıp her şeyi mahvetmezse, ki bunu her an yapabilir. Şimdi zıplamaya başlıyorum, parmaklarımı birbirine geçirip sıkıca kavıyorum. "Babette pek güvenen biri değildi. Kapısına ek korumalar yerleştirmiş olabilir, özellikle de tehlikeli biriyle düştükten sonra."

Ama Michal sadece başını sallıyor. "Çok fazla koku var."

Bir sonraki şömineye doğru yürüyor. Ve bir sonrakine. Her birinde daha da tedirginleşiyor, ama tedirginliği benimkinden farklı görünüyor - telaşlı ve hareketli olmak yerine, soğuk ve sessizleşiyor. Özlü. Taştaki her bir kıvrımı incelerken yüz ifadesinde hiçbir duygu titreşmiyor ve acele etmeyi reddediyor. Her adımı kasıtlı. Sakin ve kontrollü. Bir yanım onu sarsmak istiyor, sadece çatlayıp çatlamayacağını görmek için, diğer yanım ise daha iyisini biliyor. Bu, katil hakkında bilgi edinmek için tek fırsatımız olabilir ve bunu boşa harcamayız.

Gözden kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye arkasından yürüyorum, ama tabii ki hiçbir şey yok - her bir şöminenin taş işçiliği aynı, aralarındaki duvarlarda dans eden gölgeler de öyle. Her birine sırayla bakıyorum. Şekil olarak insansı görünüyorlar, neredeyse hayalet gibiler, ama-

Bu düşünceyle irkildim. *Hayaletler.*

Michal kız kardeşi hakkında ne demişti? *Geri dönecek. Karışmanın cazibesi çok büyük.* Göğsümde beklenmedik bir umut kabarıyor. Hiçbir şey tam da bu durumdan işgüzar olamazdı ve belli ki - Mila Cesarine'de öldüyse ama Requiem'e musallat olmayı seçtiyse - hayaletler öldükleri topraklarla sınırlı değiller. Bizi buraya kadar takip etmiş olabilir mi? Bize hangi şöminenin Babette'e ait olduğunu söyleyebilir mi?

Michal'in arkasına kaçamak bir bakış atarak, her geçen saniye daha da büyüyen umut baloncuğuna tüm dikkatimle odaklanıyorum. Kalede, tiyatroda -hatta vampirlerin kol gezdiği Eski Şehir'de bile- duygularım perdenin arkasına geçmemi sağladı. Bir anlık öfkeyle Mila'yı sürgün etmeme izin verdiler. Belki de onu tekrar aramama izin verirler.

öğrenmenin tek bir yolu var.

"Mila?" Hevesle fısıldıyorum. "Burada mısın?"

Adını duyunca Michal'in yüzü bana doğru dönüyor ve kalp atışları arasındaki sürede yanımda belirliyor. Ona bakmadan elimi uzatıyorum. Telaşından neredeyse parmaklarımı ezecekti. "Mila?" Tekrar deniyorum, duvarlara, tavana, hatta çukura bakıyorum, onun bir *tut tut* ve kibirli bir ifadeyle ortaya çıkmasını bekliyorum. "Lütfen Mila, yardımına ihtiyacımız var. Sadece basit bir iyilik, hızlı ve kolay."

Hiçbir şey olmuyor.

"*Mila.*" Şimdi onun adını tıslayarak yavaş bir daire çiziyorum. Kızgınlık umuduma iğne gibi batıyor. Beni kuş kafesine kadar takip edip azarlamakta bir sakınca görmedi - *iki kez*

-Ama ona gerçekten ihtiyacım olduğu an? Sessizlik. "Oh, *hadi* ama, Mila. Böyle davranma. Bir arkadaşı görmezden gelmek çok kaba bir davranış, biliyorsun-"

Michal elimi sıkıyor ve dikkatim en yakınımızdaki duvarda yoğunlaşıyor. Oradaki gölgeler kıvranmaya ve bükülmeye devam ediyor ama içlerinden biri diğerlerinden farklı görünüyor. Siyah yerine gümüş, şekli daha opak. Hayalet cisimleşip kollarını duvarın üzerinde dolaştırırken zaferle gülümsüyorum.

Başını tuhaf bir şekilde salladı. Gülümsemem duraksıyor. Gözleri kapalı, yüzü tutkuyla buruşmuş bir halde kalçalarını garip bir şekilde sallıyor ve duyamadığım bir müzik eşliğinde başını sallıyor. Mükemmel lüleleri hareketle birlikte sağa sola sıçırıyor ve bir tanesini bir sahne oyuncusunun pratik havasıyla çeviriyor.

Ayrıca, trajik bir şekilde, Mila değil.

"Guinevere." Bir mucize olması için dua ederek gülümsememi tekrar yerine oturtuyorum. "Seni görmek ne güzel."

Sesimi duyunca gözleri fal taşı gibi açılıyor ve irkilmiş gibi yapıyor. "Célie!" Göğsünü tutarak, "Ne şansın var ki sevgilim? Mila burada olabileceğinden bahsetmişti elbette ama *Michal*'in sana eşlik etmesini hiç beklemiyordum." Bariz bir yalan ve sakarin bir gülümseme. "Siz ikiniz . . resmi misiniz?" Ben cevap veremedim, sempatik bir şekilde dilini şaklatıyor. "İlk randevu için oldukça iyi bir seçim, değil mi? *Beni* Le Présage'da mum ışığında bir akşam yemeğine götürdü, melodiler korosu eşliğinde - o gece ne melek sesleri, ne coşku vardı - ama asla umutsuzluğa kapılma, sevgilim. Asla umutsuzluğa kapılma." Belki de şimdiye kadar yapılmış en küçümseyici hareketle başımı okşamak için öne doğru kayıyor. "Çok az kişi bizimki kadar kozmik bir aşk yaşayabilir. Yıldız çarpması, biliyorsun."

"Ne kadar güzel." Sanki biri kafasına vurmuş gibi görünen Michal'e riskli bir bakış atıyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde geri çekiliyor ve parmaklarını benimkilerden ayırmaya çalışıyor ama ben onu bir mengene gibi kavıyorum. Bana yarı öfkeli yarı yalvaran bakışlar atsa da dönüp diğer elini de yakalıyorum ve parmaklarımı sıkıca kenetliyorum. Eğer ben kaçamazsam, o da kaçamaz. "Sanırım ikiniz zaten tanışıyorsunuz," diyorum hoş bir şekilde, "ama sizi yeniden tanıştırmama izin verin - Michal, Guinevere'in hayaletiyle tanış ve Guinevere, Michal Vasiliev'le tanış, Majesteleri ve Requiem'in kralı."

Guinevere'in gözleri aydınlanan bir farkındalıkla aramızda geziniyor, gittikçe genişliyor, ta ki-

Nefes nefese Michal'in yüzüne doğru süzülüyor, burnundan bir iki santim uzakta duruyor. "Beni *görebiliyor* musun, melek?"

Kararlı bir şekilde ateşe, tavana, önündeki titreşen hayaletten başka herhangi bir şeye bakıyor ve bu da iyi bir şey. Onunla göz göze gelmeye çalışsa gözleri kesinlikle kayacaktı. Onun tepkisine aldırmadan neşeyle ekliyor: "Bunca zaman sonra beni duyabiliyor musun?"

Kız kulağını gıdıkladığında yüzünü buruşturuyor. "Merhaba, Guinevere." "Tanrım, *yapabilirsin!*" Zaferden nefesi kesilen Guinevere, hızla parmağına birkaç lüle doluyor, yanaklarına koyu gümüş lekeler sıkıştırıyor ve tertemiz elbisesini düzeltiyor. "Oh, mutlu gün! Gerçekten de mutlu, mutlu bir gün!" Sonra -bahardaki bir bahçıvanın becerikliliğiyle- kendini doğrudan Michal ile benim arama yerleştiriyor ve kenetlenmiş ellerimizi doğrudan karnına doğru uzatıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Sen gerek yok endişe hakkında artık *onu*, Michal sevgilim."

Saçlarını yüzüme savurduktan sonra yanağını onun sert göğsüne dayıyor ve bir kedi gibi mırıldanıyor. "Sonunda yeniden bir araya geldiğimize göre artık değil. Gerçek altın varken neden ucuz piritle uğraşasın ki? Bu arada, kaba davranışını affediyorum," diyor ona ve beni kenara. "Şatodaki her kapının kilidini değiştirmek *istemediğini* biliyorum, tıpkı *benim* de ilk gün her pencereyi kırmak istemediğimi bildiğin gibi.

zemin."

Dudakları kıvrılan Michal, siyah bir bakışla ona baktı. "Ve biraz da ikincisinde."

Kirpiklerini tatlı tatlı kırıştırıyor. "Geçmişî geçmişte bırakalım mı?"

"Duruma göre değişir. Çalışma odamdaki Vladimir Amca'nın portresini de mi yok ettiniz?"

Sanki adam son derece makul bir soru sormak yerine annesine hakaret etmiş ya da köpeğini tekmelemiş gibi anında kabırır. "Ben-? Ne *cüretle*-?" Bir kez daha göğsünü tutarak bana doğru geri çekiliyor ve şimdi yüzünü buruşturma sırası bende. Sanki tepesinden bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyor. "Bu soru, *kalbimi* yerle bir eden adam tarafından cesurca soruldu! Ama hayır, zavallı amca

Vladimir'in artık bıyığı var! Hepimiz onun yüzüne yas turalım, çünkü yüzündeki boya Michal Vasiliev için sevgilisinin göğsündeki saf ve kalıcı aşktan daha önemli!"

Michal başını sallar. "Biz hiçbir zaman *sevgililer*, Guinevere-"

"Ah!" Guinevere sanki onu bıçaklamış gibi bayılıyor. Başka ne yapacağımı bilemediğimden -ama tam bir histeri krizine girmeden önce *bir şeyler* yapmam gerektiğinden oldukça eminim- Michal'in ellerinden birini bırakıp kolumu omuzlarına doluyorum; temasla birlikte dramatik bir şekilde sönüyor ve başını çevirip boynumun kıvrımına doğru yüksek sesle hıçkırıyor. "Ve şimdi tuz için! Yara açmak onun için asla yeterli olmadı, Célie sevgilim. Her zaman, *zaman* bağı inkâr etmeli, *ruhlarımızın kalp atışlarını* inkâr etmeli. Sana yalvarıyorum, kalbini benimki gibi ikiye ayırmadan önce bu sefil canavardan kaç, yürüme!"

Michal cevap vermeye başladığında ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum ve "*Konuşmayı kes*" diyorum. Bunun yerine sabırsızca çenesini sıkıyor. "Bundan korkmana gerek yok Guinevere," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, gümüş rengi saçlarını okşayarak. "Kalbim oldukça güvende. Ne de olsa Michal beni yem olarak kullanmak için kaçırdı ve amacıma hizmet eder etmez muhtemelen beni öldürmeye çalışacak."

Çok geç de olsa Guinevere'in Michal'in çalışma odasının önündeki öfke nöbetini hatırlıyorum -siz *sıcakkanlılar her zaman çok küstahsınız, ölülerin önünde ölümü küçümsüyorsunuz*- ama artık Michal dışında hiçbir şeyi küçümsemek umurunda değil gibi görünüyor. Empati kurabiliyorum.

"Görüyor musun?" Hıçkırıkları bir şekilde daha da yükseliyor ve yeteneğimi öğrendiğimden beri ilk kez, benden başka kimsenin hayaletleri göremediği ya da duyamadığı için son derece minnettar hissediyorum. Çukurdaki bir ya da iki fahişe hâlâ bizi izliyor olsa da -muhtemelen garip bir şekilde asılı duran kolum ve ince havayla konuşmamız kafalarını karıştırdı- geri kalanlar ilgilerini kaybetti ya da sabah için emekli oldular. Sanki dikkatimi hissetmiş gibi

sürüklenirken, Guinevere nefes alamıyormuş gibi yapıyor. "Kendinden başka kimsenin duygularını önemsemiyor!"

Bilgece başımı sallıyorum. "Duyguları olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim." "Ya da arkadaşları."

"Ya da arkadaşlığın ne anlama geldiğine dair temel bir anlayışa bile."

"Ha!" Guinevere doğruldu ve sevinçle ellerini çırpı -gözleri gizemli bir şekilde kurudu- ve birbirimize yeni ve tuhaf bir akrabalık duygusuyla baktık. "Senden hoşlandığımı biliyordum, Célie Tremblay," diyor, saçımın bir tutamını düzeltmek için uzanarak, "ve bundan böyle karar verdim - sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız. Gerçekten çok iyi."

Başımı eğerek yarım bir reverans yapıyorum. "Sana arkadaşım demekten onur duyarım, Guinevere."

Michal kendini ateşe atmaktan saniyeler uzakta görünüyor. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışan ve başaramayan bir adamın havasıyla, kısık bir sesle soruyor: "Les Abysses'e ne kadar aşinasınız Guinevere? Sık sık ziyaret eder misin?"

Bir anda ona doğru döner. "Neden? Seni buraya kadar takip ettiğimi mi ima ediyorsun? Böyle mi düşünüyorsun? *Zavallı, acınası Guinevere, bunca yüzyıldır benim için yanıp tutuşuyor olmalı-*" Parmaklarını burnunun altında şaklattı, gözleri parlak ve sıvı gümüş gibi parlıyordu. "Bir kadının *ihtiyaçları* vardır Michal ve ben öbür dünyada bir eş aradığım için utanmayacağım. Beni duyuyor musun? Utanmayacağım!"

Gözlerini önce koluna hafifçe dokunuyorum. Ya da Michal ağzını tekrar açmadan önce. "Kimse seni utandırmaya çalışmıyor, Guinevere." Gerçi bir hayaletin yaşayanlar arasında tam *olarak* nasıl arkadaşlık aradığını daha sonra sormayı planlıyorum. "Sadece bir iyiliğe ihtiyacımız var."

Dar bir kaşını kaldırıyor. "Oh?"

"Bu şöminelerden hangisinin Babette Troussel'in odalarına çıktığını bilmemiz gerekiyor."

"*Ooooh,*" diye tekrarlıyor zevkle, sonsuz derecede daha meraklı görünüyor. "Ve ne istiyorsun *orada* ? Söylentiler

"Kızın öldüğüne dair söylentiler var." Bunun üzerine Michal'e sinsi ve anlamlı bir bakış atarak parmağının etrafında bir yüzük daha çeviriyor. Hareketi umursamazlık kokuyor ama - tıpkı Michal'ın daha önce şöminelerle yaptığı gibi- bu hareketin de umursamaz bir tarafı yok. Gözlerim hafifçe kısılıyor.

Guinevere bizim bilmediğimiz bir şey biliyor.

Daha da kötüsü, eğer onu biraz olsun tanıyorsam, sırrıyla bizi mümkün olduğunca uzun süre yemlemeye çalışacak ve mücadelemizden zevk alacak. Oltasının ucunda sallanacak vaktimiz yok ve olsa bile, Guinevere ona bir şey söylemeden önce Michal'ın karnının üzerinde sürünüp yalvarması gerekecek. Onun kıvranmasını isterdi. Acı çekmesini. Dostluğumuz sadece üç saniye sürdü; asırlık bir kini iyileştirmek için hiçbir şey yapmaz.

Michal'ın yüzü de aynı farkındalıkla kararır.

"Bizi katile götürebilecek bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için odalarını aramak istiyoruz." Guinevere'in yüzünü dikkatle izliyorum, dudaklarının köşelerinden hafifçe bükülmesine kaşlarımı çatıyorum. Gözleri kötülükle ya da belki de neşeyle parlıyor; belki de Guinevere için ikisi bir ve aynı şeydir. "Bize hangi yöne gideceğimizi söyleyebilir misin?"

"Elbette yapabilirim, sevgilim. Bir *arkadaş* için her şeyi yaparım." Kelimeyi barbarca bir şeymiş gibi ağızda evirip çeviriyor ve ben acı çekmeyi bekleyerek geriliyorum. Onun yerine parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor ve hemen yanıımızdaki şömineyi işaret ediyor. "Burası senin girişin, ancak burada hiçbir fahişenin içeri girmen için onay vermeyeceğini söylemekten çekiniyorum. Ölülerin işlerine burnunu sokmak uğursuzluk getirir, bilgece bir söz, melek," diye ekliyor bana göz kırparak.

"Herhangi bir fahişe yapabilir mi?" Ben soruyorum.

Narin bir omuz silkiyor. "Kötü kalpli cadı onu her şömineye göre kişiselleştirmeye çalıştığında büyü biraz yapışkanlaştı - artı personel değişimi, bilirsiniz. Lojistik bir kâbusa . Hayır, herkes için tek bir büyü en iyisi ve kırmızı rengi giyen herkes-"

Aniden duruyor, dudaklarını birbirine kenetliyor ve aramızda telaşla göz kırpmıyor. Ancak düşüncesini tamamlamasına gerek kalmadı.

Michal onun için yapıyor.

Bakışları buruşuk, kıpkırmızı elbiseme iniyor ve onu görünce gülümsüyor. Bu ölümcül bir gülümseme, muzaffer bir gülümseme.

-Ve soğuk bir parmak gibi tüylerimi diken diken ediyor. *Onun* soğuk parmağı. Beklentiyle kaşlarını kaldırsa da bana doğru bir hareket yapmıyor. *Beklediğini*, tanıdık bir sıcaklıkla fark ediyorum. Bakışlarının soğukluğuyla çarpışıp bir fırtınaya dönüşüyor.

Kırmızı renk giyen herkes kutsamalarını bahsedebilir.

Guinevere oldukça paniklemiş bir şekilde alay ederek dalıyor. "Bu kadar cıfcaflı bir renk giymeye seni iten neydi bilmiyorum Célie, ama gerçekten yakışmıyor-"

"Affedersin, Guinevere."

"Ama Célie, *sevgilim*, yapmamalısın-"

Onu zorlukla duyarak etrafından dolanıyorum ve Michal'e doğru kararlı adımlarla yürüyorum. Kalbim gümbür gümbür atmasına rağmen onu da duyamıyorum. Kulaklarımdaki sağır edici uğultu dışında hiçbir şey duyamıyorum. *Saçmalıyorsun*, diyorum kendime kararlılıkla. *Bu sadece bir öpücük. Soruşturma için.* Hâlâ hareket etmiyor. Hala konuşmuyor. Ancak botlarımızın ucu değdiğinde, parmak uçlarına uzandığımda, yüzümü ona doğru kaldırdığımda gülümsemesi genişliyor. Kimse bu kadar yakından bu kadar güzel olmamalı. Bakışlarını dudaklarıma indirirken kirpikleri gözlerine doğru kalın ve koyu renkte dalgalanıyor.

"Seni öpmeliyim," diye fısıldıyorum.

Yine şaşırtıcı bir şefkatle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Biliyorum."

Ancak bunu benim için yapmayacak. Yapamaz. Daha fazla beklersem cesaretimi kaybedeceğim ya da daha kötüsü Guinevere beni saçımdan sürükleyecek ve ikimiz de Babette'in odasında ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. *Bu soruşturma için*, diye tekrarlıyorum çaresizlik içinde ve fikrimi değiştiremeden -Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bir saniyeliğine hareket etmiyor. Ben de hareket etmedim. Orada öylece duruyoruz, eli hala yanağımı kavıyor, ta ki aşağılanma karnımda hızla ve sıcak bir şekilde alevlenene kadar. Deneyimlerim sınırlı olsa da, daha önce bir ya da iki erkekle öpüşmüştüm ve bunun öyle sert, garip ve-ve-olmaması gerektiğini biliyorum.

Yanaklarım yanarken geri çekilmek için hamle yapıyorum ama boştaki eli hızla kalkıp belimi kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. İrkilerek soluğumu tuttuğumda, eli saçlarıma kayıyor ve öpücüğü derinleştirmek için yüzümü geriye yatırıyor. Ağzım içgüdüsel olarak karşılık veriyor ve dillerimiz birbirine değdiği anda içimde derin ve güçlü bir sıcaklık yayılıyor; öncekinden daha yavaş ama daha güçlü, boğucu. Zonklama yerine bir sızı. *Buna* karşı gözlerimi kapatıyorum - çaresiz bir şekilde- ve kollarımı boynuna doluyorum, daha da yakınlaşıyorum ve onun garip hissinin tadını çıkarıyorum. Nefesi benimkinden daha soğuk. Bedeni daha büyük, daha sert, öldürmeye yetecek kadar ölümcül. Sürtünme bulmak, onun ağırlığını karşılamak için çaresizce kendi bedenimi ona karşı şekillendirsem de, ağrıyı hafifletecek kadar yaklaşamıyorum, beni tamamen sarması için onu ikna edemiyorum. Hayır, çığlık atacağımı düşünene kadar beni cam gibi tutuyor. Ve belki de zaten çığlık atıyorum. Çünkü bu Michal. *Michal*. Yapamam, yapmamalıyım.

Tekrar nefes nefese kalarak dudaklarımı ayırıyorum ve şok içinde ona bakıyorum. Beni bırakmıyor, onun yerine bir kalp atışı boyunca bana bakıyor. İki kalp atışı. Guinevere öfkeyle kükrerken bile oda dağılıyor, sadece Michal ve ben kalıyoruz. Elleri belimi sonsuz derecede sıkıyor. Bu kadar yakınken kalp atışlarını hissedebilmem, yanaklarının kızardığını görebilmem gerekirdi ama tabii ki her zamanki gibi solgun ve tuhaf duruyor. Saçının bir teli bile yerinde değil. Sonunda, hafif alaycı bir gülümsemeyle, başparmağını yanağımda gezdiriyor ve "Kimse hayal kırıklığına uğramaz, Célie" diyor.

Başka bir kelime etmeden ya da arkasına bakmadan, bensiz şömineye doğru ilerledi.

Bölüm Otuz Beş

Ölüleri Diriltmek İçin Bir Büyü

O giderken titreyen parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Hâlâ soğuk hissediyorlar. Ağrıyor ve karıncalanıyorlar. Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum - üzerime garip bir ağırlık çöküyor - Guinevere'e bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıp başımı sallıyorum.

"Beklediğin gibi değil miydi?" Guin dudak bükse de Michal'in alevlerin arasında kayboluşunu izlerken gözleri -tam olarak özlemle değil ama belki de pişmanlıkla- parlıyor. "Onunla asla öyle olmaz. Başkaları bana sık sık acıyor, biliyorum acıyorlar," diye ekliyor, sanki ona karşı çıkmamı bekliyormuş gibi, "ama gerçekten, düşünmeleri gereken ben değilim. Onu düşünmeliler." İç geçiriyor ve buklelerini omuzlarından aşağı gümüş bir çağlayan halinde düzenlemeye koyuluyor. "Varlığım boyunca sık sık sevdim ve derinden sevdim, ama Michal . . . Onu çok uzun zamandır tanıyorum meleğim ve onun kalbi -eğer varsa- seninkinden ve benimkinden farklı atıyor. Hiç atıp atmadığını bile merak ettiğim anlar oldu."

"Kız kardeşini seviyor." Sesim normalden daha yüksek çıkıyor. "Kuzenlerini."

Hoşnutsuzlukla bir el sallıyor. "Uzak, ebedi bir aşk. Bir koruyucunun aşkı. Bir ataerkil." Yine o dar kaşlarını kaldırıyor ve beni küçümseyen bir bakışla süzüyor. "Arzuladığın aşk bu mu? Seni ateşe vermek yerine buza çeviren bir aşk mı?"

Bir kez daha tartışmak için ağzımı açıyorum ve bir kez daha kelime bulamadan tekrar kapatıyorum. Çünkü az önce beni öpüşünde buz gibi bir şey yoktu. Çukurda bana dokunuşunda da buz gibi bir şey yoktu, bedenimin verdiği tepkide de.

Kimse hayal kırıklığına uğramaz, Célie.

Elimi dudaklarımdan çekerek, tereddüt etmeden ocağa doğru adım atıyorum. Çünkü tereddüt edersem, onun yerine dönüp kaçabilirim -Les Abysses ve bu korkunç durum, evet, ama aynı zamanda Michal. Karnımdaki bu şiddetli suçluluk duygusu.

"Elbette," diyor Guinevere yavaşça, hınzırca, sanki bir yaraya tuz basmak ister gibi, "Michal bana asla sana baktığı gibi bakmadı."

"Güle güle, Guinevere." Dönüp reverans yaparak veda ederken alevler zararsız ve hoş bir sıcaklıkla tenimi gıdıklıyor. Guinevere'i çok sevip sevmediğimi henüz bilmiyorum ama istemeden de olsa bize yardım etti; belki bir gün birbirimize gerçek dost diyebiliriz. Bir yanımda bunu umuyor. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Yanağımı öpmek için öne doğru süzülüyor. Burnuma tekrar dokunarak, "Kendine iyi bak sevgilim ve söylediklerimi unutma, kızıl gerçekten senin rengin değil. Bir dahaki sefere yeşilin güzel bir tonunu seç."

Tanıdık kelimeler beni yolumda durdurdu. "Neden yeşil?"

Cevap olarak sinsice sırıtıyor. "Gözlerinle uyumlu olsun diye tabii ki."

Kara taşları ve kıpkırmızı fahişeleriyle çukurun sade metaforunun aksine, Babette'in odaları masalsı bir kulübeden fırlamış gibi. Kapıdan içeri adımımı attığımda gözlerim açılıyor. -Lavanta kokusu mu alıyorum?" diye soruyor ve ilk odanın ortasında Michal'e katılıyor. Sıcak ve dairesel olan bu oda, cilalı ahşap zeminlere ve şömine rafında kurutulmuş güller ve mum koçanları, kırık bir ayna ve mektuplar, deniz kabukları ve taşlarla dolu bir cam kutunun bulunduğu büyüleyici bir şömineye sahiptir. Sol taraftaki altın bir merdiven yukarıya doğru spiral çizerek boyalı bir kapıya çıkıyor.

tavanda. "Sence bu nereye çıkıyor?" Michal'e tereddütle sordum. "Cennete mi?"

Cevap vermiyor ve göğsümdeki o açıklanamaz suçluluk duygusu daha da derinleşiyor. Garip bir öpücük ve sonrası üzerinde duracak vaktimiz yok, ancak tavandaki kapı muhtemelen standart bir uygulama, bir fahişenin randevunun ortasında fikrini değiştirmesi durumunda bir tür acil çıkış.

Doğru. *Odaklan.*

Merhumun odalarını aramak, katili gösterebilecek ipuçlarını bulmak için buradayız. Mektuplar, çizimler, belki de gümüş haç gibi yerinde olmayan hatıralar. Jean Luc, Reid ve hatta Frederic gibi düşünmeye çalışıyorum, olay yerini onların gözünden incelemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Hava *gerçekten de* lavanta kokuyor. Şöminenin yanında kuruması için güzel bir buket asılı duruyor ve göz kapaklarım aniden, harika bir şekilde ağırlaşıyor. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir odaya adım attığımı sanmıyorum. Sarmal merdivenin yanında, iki çiçekli koltuğun arasındaki alçak masanın üzerinde gelişigüzel dizilmiş kitaplar ve dumanı tüten bir fincan çay var. Porselenin sapının yanında sevimli küçük bir çentik bile var.

İçgüdüsel olarak, çiçekli koltuklara doğru ilerliyorum. Değil *Uyumak*, tabii ki, sadece kafamı dinlemek için.

"Bekle."

Michal kısık bir sesle sırtıma dokunuyor ve ben ne söyleyeceğinden korkarak dönüyorum. Ama bana hiç . Hayır. Siyah gözleri masaya, yontulmuş çay fincanından kıvrılan buhara dikilmiş, kaşlarını çatıyor. Zihnimin uzak bir kısmı çayın hâlâ sıcak olduğunu fark ediyor. Ve gözlerim tekrar şömineye, neşeye çıtırdayan alevlere ve yanındaki lavantaya kayıyor. Evangeline geceleri uyuyamadığımda çayıma lavanta koyardı. Hatırladıkça içimi bir tedirginlik kaplıyor. Düşündüm de, burası hiç de ölmüş evine benzemiyor.

-

Kolumu sertçe çimdikliyorum. Keskin acı kafamı dağıtıyor ve tekrar bulutlanmadan önce lavantayı duvardan ateşe atıyorum, orada kararıyor ve küle dönüşüyor. "Birisi yakın zamanda ateşle ilgilenmiş." Ellerimi aceleyle eteğime siliyorum. Avuçlarım dallara dokundukları yerde acıyor ve lavantanın kalıcı notaları kan büyüsünün kusursuz kokusunu gizleyemiyor. "Pennelope?"

Michal başını sallar. "Onu yan odada Jermaine ile birlikte duyabiliyorum."

"Burada başka kimse var mı?"

"Eğer öyleyse onları duyamıyorum."

"O zaman kim-?" Bakışlarım çay fincanının yanındaki kitap yığınının takılıyor, en küçüğü açık ve diğerlerinden ayrı duruyor. Sayfalar yaşlılıktan hafifçe , kenarları kıvrılmış ve bazı mürekkepli kelimeler neredeyse tanınmayacak kadar solmuş. Kitaba bakarken tuhaf bir his midemi bulandırıyor. Çünkü bu kitap neredeyse tanıdık geliyor ve daha da tanıdık *hissettiriyor*. "Michal." Ateş ışığında daha yakından incelemek için eğiliyorum, nedense dokunmaktan çekiniyorum. Elbette sayfalardan yayılan belli belirsiz fısıltıları hayal edebiliyorum ama açık olanın üzerine karalanmış eski el yazısını kesinlikle hayal edemiyorum.

ÖLÜLERİ DIRILTMEK İÇİN BİR BÜYÜ

Altında da aynı elle yazılmış tek bir madde var:

Ölümün Kanı

"Şuna bir bakın." Sayfaya yapılan eklemelerle göğsümde bir korku filizi yarılıyor; kelimelere bakarken sesime, nefesime tırmanıyor. "Michal." Adını şimdi daha keskin söylüyorum, kitabı işaret ederken ellerim titriyor. Siyah kapak, bir çeşit ahşaptan yapılmış gibi görünüyor.

. . . *derisinden*. "Bak altında ne yazıyor." Yanımda çömeldiğini görmekten hissediyorum, göğsü serin ve sert bir şekilde omzuma yaslanıyor, çünkü bakışlarımı sayfadan ayıramıyorum. *Ölümün Kanı'ndan* sonra mürekkeple yazılmış taze soru işaretinden.

"Ne oldu?"

"La Voisin'in Grimoire'u." Tepki içgüdüsel olarak geliyor, bilinçaltım şeytani küçük kitabı zihnim yetişmeden tanıyor. Coco onu Cesarine Savaşı'ndan sonra teyzesinin cesedinden çıkarmıştı ve o zaman bile grimoire içimi garip bir dehşet duygusuyla doldurmuştu. Araştırmalarına yardımcı olması için Chasseur'lara vermiş olmalı. "Onu en son Peder Achille ile Saint-Cécile'de gördüm. Jean Luc ve diğerleriyle katil hakkında bir toplantıya giderken onu arkasına saklamıştı."

"Lutin. Melusine." Michal kulağımın dibinde temkinli bir sesle listeyi okuyor. Soru işareti gibi, onu yazmak için kullanılan mürekkep de orijinal büyüden daha koyu, daha siyah. Yeni. Her yaratığın üzeri kalın, öfkeli bir çizgiyle çizilmiş. "Dame Blanche, ejderha, Dame Rouge. Loup garou. Éternel." Sonuncusunda sesi sertleşiyor ve kitabı almak için yanımdan uzanıyor. Son eklenen tek bir isim, aynı ağır vuruşla daire içine alınmış.

Michal acımasızca küfrediyor. "Célie Tremblay." Ve öyle de oldu.

Senin kanına ihtiyacı var, Célie.

Grimoire'a uzanmadan önce harflere, adımı oluşturan mürekkep darbelerine bakıyorum. Sayfaları uyuşukça çeviriyorum - *Görünmezlik için, Öngörü için, Dolunay için- ta ki* parmaklarım hala *Kanın Şehvetinin* işaretli olduğu sayfaya gelene kadar. Kitabı hızla kapattım. "Peder Achille'in getirdiğini mi düşünüyorsun-?"

"Hayır." Dudakları kıvrılan Michal, sanki o da göbeğinin arkasındaki tatsız, çekiştirici hissi hissediyormuş gibi büyü kitabına bakıyor. "Ben hissetmiyorum."

"O zaman buraya nasıl geldi? Pernelope'ye ya da başka bir fahişeye vermiş olabilir mi?" Düşüncelerim boşlukları doldurmak, her şeyi anlamlandırmak için çılgınca çırpınıyordu. Selefinin Morgane le Blanc ile gizli bir ilişkisi vardı; belki de Peder Achille Les Abysses'i sık sık ziyaret ediyordu ve onu saklaması için bir sevgilisine verdi? Ancak bu sözleri düşünürken bile doğru olmadıklarını biliyorum. Peder Achille sevgili edinecek bir tip değil, öyle olsa bile böyle bir kitabı neden buraya getirsin ki? Chasseur Kulesi'nde yaşayan yüzlerce avcı tarafından daha iyi korunacağı kesin. Ve neden -parmaklarım Grimoire'un sırtında sıkılaşıyor -neden büyülü yaratıkların bir listesini mürekkeple yazıp, sanki tek tek üzerinden geçiyormuş gibi her birinin üzerini çizdi? Ve neden o sayfada?

Bunun üzerine büyünün adı zihnimde canlanıyor.

Ölüleri Diriltme Büyüsü.

Tüm vücudum soğuyor.

Karanlık bizim için geliyor, Célie. Mila'nın uyarısının geri kalanı odanın sessizliğinde yankılanıyor. *Hepimiz için geliyor ve kalbinde bir figür var, bir adam.*

Bu kitap burada olmamalıydı.

Artık hiçbir şüphe kalmadı; katilimiz ve Mila'nın bahsettiği adam bir şekilde bağlantılı, hatta belki de aynı kişi. Bu ölümler basit bir katilin işi değil, tüm krallığı tehdit eden büyük bir karanlığın işi. Hayır. Hem yaşayanların hem de ölülerin diyarlarını tehdit ediyor.

"Birisi Grimoire'u Peder Achille'den çalmış olmalı." Yanımdaki Michal yine hareketsiz, yüzü hafifçe önümüzdeki kapıya dönük. Sanırım Babette'in yatak odasına ya da mutfağına açılıyor. "Belki de Babette'in cesedini morgdan çalan her kimse? İkisinin de aynı zamanda kaybolması tesadüf olamaz."

Yine cevap vermiyor.

Ancak tedirginlik göğsümü pençeliyor ve sessizliğe tahammül edemiyorum. "Katil onun cesedini çaldı ve

grimoire, ve o-ne?" Çıtırdayan şömineye, dumanı tüten çay fincanına doğru çılgınca bir hareket yapıyorum. Bu kadar yakından, kenarındaki kırmızı ruju görebiliyorum. "Babette'in odasında saklandı ve Pennelope'den onu korumasını mı istedi? Pennelope neden onu korusun *ki*? Kuzenini öldürdü!"

Michal yavaşça ayağa kalkar. "Mükemmel bir soru."

"Onu tehdit etmediği sürece mi?" *İşte bu* . Tabii ki öyle. Katil Pennelope'yi tehdit etmiş olmalı, bu yüzden bize ondan hemen bahsetmedi ve neden-

Gözlerim tekrar çay fincanının kenarındaki kırmızı ruja takılıyor.

Ve neden onunla çay içtiğini.

"Pennelope'nin Jermaine ile yan odada olduğunu söylemiştin." Bunu fark edince kaşlarım çatıldı ve ben de ayağa kalktım. "Bu onun çayı değil." Michal konuşmadan başını sallıyor, hâlâ iç kapıyı izliyor. İçgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum. Bunların hiçbiri *mantıklı* gelmiyor. "Ama Mila katilin, tüm bunların karanlıkta gizlenmiş bir *adamın* etrafında döndüğünü söyledi. Sence ruj sürer mi?"

"Sanırım," diyor Michal sonunda, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak, "büyük bir hata yaptık." Benimle kapı arasına giriyor, elleri yanlarında aldatici bir sakinlikle duruyor ve sesini hafifçe yükseltiyor. "Artık dışarı çıkabilirsin, cadı."

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve tanıdık, altın saçlı bir kadın odaya girdiğinde onun arkasında donup kalıyorum. Safra gibi bir korku boğazımdan yukarı süzülüyor. Çünkü şimdi bana gülümseyen Pennelope değil

Ben Babette.

Otuz Altıncı Bölüm

Çay Zamanı

Bir elinde gümüş bir bıçak tutuyor ve diğer dirseğinin kıvrımından kan damlamaya başladı bile, burada -zorlukla yutkunuyorum- kesikten baykuş tüyüne benzeyen bir şey çıkıyor, sapı doğrudan derisinin altına sokulmuş. "Merhaba Célie," diyor sessizce. "Aramaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Ben ona bakarken bir an duraksıyor. "Her zaman akrabalarından daha zeki olmuştundur."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyor. Michal ve benim arkamda bir yerde, bir saat *tik tak, tik tak*, sabahın yedi buçuğunda bir çan çalana kadar *tik tak yapıyor. Gün ağarmasına otuz dakika var.* Boğazım konuşmak için çalışsa da, ağzım kelimeleri nasıl oluşturacağını unutmuş gibi görünüyor. Zihnim gözlerimin gördüklerini kavrayamıyor: Babette, bir kez daha bütün ve iyi, *canlı*, solgun bir cildi ya da boğazında ısırık izleri yok. Sonunda fısıldamayı başarıyorum: "Seni mezarlıkta ölü buldum."

"Beni mezarlıkta büyülenmiş halde buldun." Odanın içine doğru bir adım daha atıyor ve elim Michal'in koluna gidiyor. Yine de hareket etmiyor. Nefes almıyor. Doğaüstü varlığının her zerresi Babette'e sabitlenmiş durumda. Elimdeki kitabı işaret ederek, "Bir arkadaşının kanına bir dal itüzümü karıştırırsın ve yirmi dört saat boyunca ölüm gibi bir uykuya dalarlar. Zekice bir büyüdür,

Gerçekten çok nadir ve eşi benzeri görülmemiş. La Voisin'in en iyilerinden biri."

Sürünen bir uyuşukluk uzuvlarıma yayılıyor. Babette'in burada özgürce, sakince durması, hava durumunu tartışır gibi kendi ölümünü taklit ettiğini itiraf etmesi iyi bir şey olamaz. Sertçe yutkunuyorum ve gizlice tavandaki kapıya bakıyorum. Elbette şömineden geri kaçabiliriz, ama fahişeler bu şekilde yalan söylerler - belki de Pennelope'nin kendisi. Hayır. Eğer Babette'in etrafından dolanabilirsek, kaçmak için daha net bir yolumuz olacak. Ama önce-

"La Voisin öldü," diyorum. "Cesarine Savaşı'nda ölümünü izledim."

"Çalışmaları yaşamaya devam ediyor."

"O yaratıkları öldürdün mü Babette?" "Öldürdün mü?" - şimdi Michal'in etrafından dolanmak için kendimi zorluyorum, titremelerini durdurmak için uzuvlarımı sıkıyorum. Gözlerim istemeden de olsa büyü kitabına kayıyor. Hâlâ bana fısıldıyor, yarı tanıdığım ama tam olarak anlayamadığım korkunç şeyler. "Hanımını onurlandırmak için mi? Onu geri getirmeye mi çalışıyorsun?"

Babette gülüyor, koşullara uymayan parlak ve ısıltılı bir ses. *Kesinlikle iyi değil.* Siyahlara bürünmüş, kıpkırmızı dudakları dışında makyaj yapmıyor ve yara izleri pudrasız keskin bir şekilde göze çarpıyor. Altın sarısı saçları yüzünden uzakta, elmacık kemikleri de daha belirgin, neredeyse cılız görünüyor. Gözlerinde derin gölgeler var. "*Hanımefendimizi* onurlandırmak isteyen çok az cadı tanıyorum. Çoğu onun hâlâ cehennemde yanmasını umuyor." Bir adım daha. Sola doğru kayıyorum. "Ve ben kimseyi öldürmedim, sevgilim. Ellerimi şiddetle kirletmeye her zaman çok az ilgi duymuşumdur. Bunu ona bırakıyorum."

"Kim?" Michal soruyor, sesi buz gibi.

Babette altın rengi gözlerini onun yüzüne diyor. "Necromancer, tabii ki."

Bunun üzerine büyü kitabı elimde *hareket* ediyor titriyor- ve ben de küçük bir gıcırtyla onu tekmeleyerek düşürüyorum. Gürültüsüzce halının üzerine düşüyor ve

Ölüleri Diriltme Büyüsü'nü açıyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum parçalar yerine otururken. *Ölümün Kanı* bana doğru baksa da, görüşüm kendi ismim üzerinde tüneller çiziyor, daire içine alıyor ve tekrar daire içine alıyor.

Senin kanını istiyor, Célie.

Necromancer.

"Bence tam tersi," diyor Babette sessizce, "eğer insan böyle şeylere inanıyorsa." Yüzünü buruşturarak, dirseğinden yere kan damlayan tüyü etinden çekip çıkarıyor. Düşünceli bir şekilde iki parmağının arasında döndürüyor. "Sıradan bir peçeli baykuştan. Hareketlerimi sessizleştiriyor, vampir kulakları için bile tespit edilemez hale getiriyor."

"Necromancer kim?" Ben soruyorum.

"Onun adını bilmiyorum. Bilmeme de gerek yok." Michal yine önümde kayıyor, hareketi çok ince.

Güzel. Bu bizi merdivenlere yaklaştırıyor. "Kız kardeşini geri getirmek istiyorsun," diyor. "Sylvie. Kan hastalığından ölen."

Babette'in yüzü bir anlığına tıpkı Penelope'ninki gibi buruşuyor. "Diğerlerinin yanı sıra." Sonra, yüz hatları bir kez daha yumuşuyor- "Kan hastalığı yavaş çalışır, bilirsin. Kurbanlar üzerinde zaman alır, önce bedenlerini, sonra zihinlerini zehirler. Göğüslerinde hava kalınlaşana ve rüzgâr tenlerinde bıçak gibi hissedilene kadar sağlıklarını, gençliklerini çalar. Boğulurlar ve solarlar. Damarlarındaki kanın kaynadığını hissederler ve bunu durduramazlar çünkü tedavisi yoktur. Sadece ölüm var. Birçoğu bu işkenceye son vermek için kendi canına kıyıyor." Bakışları üzerimde sabitleniyor. "Morgane le Blanc kız kardeşine verdiği acıyı, benim çektiğim acıdan esinlenerek şekillendirdi."

Elim Michal'in koluna sıkıştı ve kaçma planımı tamamen unuttum. "Ne?"

"Filippa, Morgane onunla işini bitirdikten sonra bir kabuğa dönüşmüştü, değil mi? Tıpkı Sylvie gibi."

Gözlerim açılıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Çünkü o haklı. Ailem kapalı bir tabutta ısrar etse de

Filippa'nın cenazesinde, onu bulduklarında ne kadar şekilsiz olduğunu kimse benden daha yakından bilemez. Bacakları bükülmüş, cildi solgun ve sarkıktı. Saçları bembeyazdı. *Bir kabuk*. "Kız kardeşim bu şekilde ölmeyi hak etmedi," diye devam ediyor Babette garip bir şekilde sakın, neredeyse dingin bir sesle. Bırakıyor

tüy yere doğru uçuştı. "Seninki de mi?"

Boğazım kapanma tehlikesi geçiriyor ve sözleri üzerine tek görebildiğim kâbuslarımdaki Filippa oluyor; yüzünün yarısı yok, gülümsemesi geniş ve alaycı, iskelet gibi yumruğunu göğsüme indiriyor. Parmakları kalbimin etrafını sarıyor. Sanki ben de kan hastalığından muzdaripmişim gibi, aniden nefes almakta zorlanıyorum ve aşağı baktığımda elimin derisi buruşmuş gibi görünüyor.

Bunu ister miydin, Sweeting? Ölmek ister misin?

Babette basitçe, "Onları geri getireceğiz," diyor.

Michal nabzımın yükseldiğini duyabiliyor. Duyabildiğini biliyorum. Kendi eli sırtında geziniyor ve ben bir an için şaşkınlıkla ona bakıyorum -pürüzsüz, kaymaktaşıdan avuç içi dışa dönük- sonra bana uzattığını fark ediyorum. Parmaklarımı hemen onunkilerin arasından geçiriyorum, sıkıca. İlk kez, dokunuşum aynı derecede soğuk geliyor. "Ve kendi ölümünü taklit ettin çünkü ... ?" diye soruyor.

Babette o kadar uzun süre onu düşünüyor ki cevap vermeyeceğinden korkuyorum. Sonra- "Çünkü Jean Luc'un kanlı cadı katili hakkındaki teorisi Necromancer'ı tedirgin etti." Grimoire'u yerden almak için eğilir ve eteğinin cebine sokar. "Çünkü Cosette kanlı cadıların kendilerini öldürebileceğine asla *inanmazdı*, teyzesinden sonra bile. Çünkü Les Éternels ve onların kana olan düşkünlükleri hakkında her şeyi biliyor ve dünyanın da bunları bilmesi gerektiğini düşünüyor." O hareket edince gümüş bıçağını kaldırarak, "Çünkü kralları bariz bir şüpheli. Célie'nin notundan sonra" -mide bulandırıcı bir minnettarlıkla çenesini bana doğru uzatıyor- "Chasseur'ler tepeden tırnağa gümüşle silahlandılar. Bütün o zavallı yaratıkları *sizin* öldürdüğünüze inanıyorlar.

Kasvetli ve şu anda burada Célie'yle birlikte olmanız oldukça düzgün bir şekilde işliyor - neredeyse fazla düzgün. Çok fazla tanık bıraktın."

Daha önce olduğu gibi, sesinde hiç memnuniyet yok. Zevk yok. Sadece bir rahibin kürsüde kutsal kitabı okuması gibi sessiz bir güvence, sakinlik hissi var. Bu tür bir inancı daha önce de duymuştum ve sonu asla iyi bitmez. Soğuk ter boncukları ensemdeki saçları matlaştırıyor. Artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Tekrar tavandaki kapıya bakıyorum. "*Neyin* tanıkları?"

Bana neredeyse üzgün bir şekilde bakıyor. "Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı, Célie. Keşke senden başka biri olabilseydi. Sen her zaman nazıktın ve bunun için keşke benden başkası olabilseydi - ama listeyi gördün." Michal bir kurt gibi saldırmaya hazırlanırken tekrar elini cebine atmaya cesaret edemese de, başını oradaki büyü kitabına doğru eğdi. "Büyü Ölümün Kanı'nı gerektiriyor ve Ölü Çağırın onu bulmak için her şeyi denedi. Cadılar yeterince ölümcüldür kuşkusuz ama benim kanım büyüde işe yaramadı. Bir Loup Garou ya da Melusine'in kanı da işe yaramadı. Vampirin kanı bile -her ne kadar ölümcül olsa da- etkisiz kaldı." Michal burada hırılıyor ve tüm kaçış planları ayaklarımın dibinde yere çakılıyor. Artık asla kaçamayacak. "Necromancer bundan sonra neredeyse pes ediyordu. La Voisin'in Ölüm'ü büyük harfle yazmasının bir sebebi olduğunu fark etmemişti. *Ölüm*." Kelimeyi, ona saygısızlık etmeyi planlayan biri için ürkütücü bir hürmetle soluyor. "Varlığın kendisinde olduğu gibi, tüm inanç ve dinlerin ötesinde, tüm uzay ve zamanın ötesinde var olan, basit bir dokunuşla hayatı çalan yaratığın ta kendisi. Ölü Çağırın nasıl bilebilirdi? Hiç kimse Ölümü görmedi. Görenler de hayatta kalamadı." Başını merakla bana doğru eğdi. "Ölü Çağırın senin kanına şans eseri, belki de ilahi bir müdahaleyle rastladı ve biz de bir hevesle test ettik. İşe yaradığında duyduğu sevinci hayal bile edemezsin."

Onun neşesi.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. *Düşünmek* için. "Eğitim sahası."

Başını sallayıp bize doğru bir adım daha atarken altın rengi gözleri daha da parlıyor. "Yaklaşmak yok," diye homurdanıyor Michal ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez sesi tamamen insanlık dışı çıkıyor. Kolu birkaç santim geri çekilip koruyucu bir şekilde belime dolanıyor ve ben içgüdüsel olarak hareketsiz kalıyorum. "Yoksa boğazını koparırım."

"Ciddi, Babette," diye fısıldıyorum, sözlerimin gerçekliği göğsümde soğuk bir dokunuşa dönüşüyor. "Her ne planlıyorsan, sakın yapma. Kız kardeşini diriltmeyi başarsan bile, büyü seni parçalara ayıracak. Etrafına bak!" Kollarımı çaresizce açtım ve anlaması için ona yalvardım. *Görmesi* için. "Fark etmedin mi? Daha şimdiden bizim diyarımız Ölü Çağıran'ın büyüyle hastalandı ve diğerleri de -hatta ruhların ve ölülerin diyarları bile- onun kadar karanlık ve tuhaf bir şeye dönüşerek *çürüyorlar*. Kız kardeşini getirmek istediğin dünya bu mu?"

Babette buna karşılık olarak tekrar eğiliyor, bu sefer kırılmış çay fincanını almak için. Artık buğulanmıyor. Yine de aynı aşırı soğukkanlılıkla fincanı dudaklarına götürüyor. "Neden sen, Célie?" Soğuk çayı yuttuktan sonra yüzünü buruşturuyor. "Bana anlatabilir misin? Neden senin kanın büyüü tamamlıyor?"

Tereddüt ediyorum, üzülüyorum ama bu Ölü Çağıran kanımın büyüü tamamladığını zaten biliyorsa, nedeninin bir önemi yok. "Ben bir Ölüm Geliniyim. Kız kardeşimin tabutunda bana dokundu ama gitmeme izin verdi. Nedenini bilmiyorum."

Kelimeleri yumuşakça tekrarlıyor. "Ölümün Gelini. Ne kadar romantik." Çay bardağını bana doğru uzatırken elleri hafifçe titriyor. "Biraz ister misiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, teşekkür ."

Fincanı indirmiyor. "Lavanta için özür dilerim. Ucuz bir numaraydı ama hazırlanmak için fazla zamanım yoktu. Penelope beni gelişiniz konusunda uyardığında hızlı bir karar vermem gerekti. Elbette kaçabilirdim ama odalarımın neredeyse anında işgal edildiğini fark ederdiniz. Ve Ölü Çağıran bana çok kızardı.

Seni almak için Cadılar Bayramı arifesine kadar beklemesi gerektiğini düşünmüştü Célie -çok güçlü arkadaşlarıyla çevriliyken- ama onun yerine işte vampir kralla birliktesin. Bu koşullar . . . çok düzgünler. Çok mükemmel. Şimdi gitmene izin veremem." Gümüş rengi sıvı, aşırı parlak gözlerine doluyor ve şüpheli bir şekilde gözyaşı gibi görünüyorlar. Sertçe yutkunarak gözlerini . "Kanı çekilmiş bedenini herkes seni onun öldürdüğünü anlayacak."

Michal'in bana sarılan kolu sıkışıyor ve Babette'e saldırmakla beni kapıdan dışarı fırlatmak arasında kalmış gibi görünüyor. "Başka birini bul," diyor aynı karanlık sesle. Başka bir yaratık için bu bir yakarış gibi gelebilir ama Michal hiçbir zaman av olmadı. O bir avcı, burada bile büyüçülük ve gümüşle karşı karşıya.

Ancak Babette sinmez. "Başka kimse yok."

"Célie bu diyardaki tek Ölüm Gelini olamaz. Kardeşini diriltmek için başka birini bul, yoksa uyandığında onu avlayacağım. Öyle bir acı çektireceğim ki bir kez daha hastalık özlemi çekecek ve Ölüm ona şefkatle yaklaşacak. Takip etmeye çalıştığında seni bir vampire dönüştüreceğim, böylece sonsuza dek ölümsüz bir yaratık olarak ayrı yaşayacaksın, bir daha asla kız kardeşinin yüzüne bakamayacaksın. Anladın mı?"

Babette'in soluk teni bu tehdit -hayır, söz- karşısında alacalanıyor ve gözlerindeki pişmanlık öfkeye dönüşüyor. "İkimiz de vampirlerin ölebileceğini biliyoruz, mon roi. Kız kardeşimi istediğin kadar tehdit edebilirsin ama vücudundaki her damla kanı akıtmak için kız kardeşinin üzerinde kullandığı şey gümüştü." Michal'in bedeni hareket etmemek için gösterdiği fiziksel çabayla titriyor. Gümüş bıçağı aramızdaki çay fincanına katılıyor. Elleri artık titremiyor. "daha hızlı olduğuna hiç yok. Benden daha güçlüsün. Büyük olasılıkla bu bıçak sana karşı işe yaramayacak."

Michal dişlerinin arasından konuşuyor. "mi?" Yine de beni bırakmıyor.

"İşte bu yüzden," diye devam ediyor Babette çınlayan bir final havasıyla, "annemin aynasını kırdım ve parçalarını toz haline getirdim."

O zaman her şey çok hızlı oluyor.

Aynı anda gözlerim şömineye, oradaki paramparça aynaya kayıyor ve Michal'in yüzüne çay bardağını fırlatıyor. Tahminine rağmen, yeterince hızlı hareket etmiyor - bir kolu hala belimde kilitliken yeterince hızlı hareket *edemiyor* - bunun yerine bana destek olmak için yarı dönüyor. Beni *korumak* için. Soğuk çay sağ tarafının tamamını ıslatıyor. Yüzünün ve boğazının derisi temas halinde tıslıyor, kızgın kırmızı kabarcıklarla kabarıyor, ama kuş kafesinde onu çizdiğimden çok daha kötü. Gözlerim dehşet içinde açılıyor. Babette'in kanı o çaya da karışmış olmalı, çünkü eti yanıyor, *eriyor* gibi görünüyor ve şimdi yüzünden gerçek alevler sıçırıyor, hınzır kahkahalarla çatırdıyor. Alevleri bastırmak için pelerinini tutmama rağmen alevler daha da büyüyor ve bana doğru yığılıyor. Dizlerinden biri yere çarpıyor. "Célie," diye inliyor. "Yukarı koş."

"Michal!" Ağırlığının altında eziliyorum, kollarımı omuzlarının altından geçiriyorum. Çünkü onu burada bırakamam. *Bırakmayacağım*. Onu ayağa kaldırmaya çalışsam da Babette kararlı bir ifadeyle bize doğru geliyor. Gümüş kılıcının parıltısı karşısında ağzım kuruyor. "Hayır!" Çılgın, beceriksiz ellerimle onu yakalıyorum, yuvarlanmaya, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama "Babette, yapma, *lütfe*!" diye bağırımdan başka yapabileceğim bir şey yok.

Bıçağı adamın böğrüne saplıyor.

"Kes şunu!" Michal'in altında yarı gömülü, yarı hıçkırarak ona doğru hamle yapıyorum, bıçağı doğru hamle yapıyorum ama bıçak tekrar kaburgalarının arasında kayboluyor, tekrar ve tekrar, ta ki nefesi göğsünde korkutucu bir şekilde tıkırdayana kadar. "Babette, *dur*!"

"Seni incitmek istemiyorum, Célie. Asla kimseyi incitmek istemedim." Bıçağı bırakarak derin, titrek nefesler alıyor -yine kendisi gözyaşları içinde- ve onu benden uzaklaştırıyor. Kafası sert bir gümbürtüyle ahşap zemine çarptı ve

alevler sonunda söner. "Çok üzgünüm. Keşke senden başka biri olsaydı." Bir parmağını dirseğindeki yaradan geçirerek yanımda diz çöküyor ve parmağını dudaklarıma doğru kaldırıyor. *Hayır*. Ağzım farkına vararak kapanıyor. Bir Dame Rouge'un büyüü kanında saklıdır; eğer onunkini içersem, tıpkı bir vampirin dürtüsü gibi beni kontrol edebilir. Onun etkisi altında, Michal'ı hiç düşünmeden ölüme terk edecek ve doğruca Necromancer'ın kollarına yürüyeceğim.

Hayır. Hayır hayır-

Hırlayarak bileğini yakalıyorum ve tüm gücümle onu itiyorum. Kollarım bu çabayla titriyor. Göğsüm kabarıyor. Ancak hiçbir zaman çok güçlü olmadım ve çok geçmeden burnumun dibindeki kanının keskin kokusunu alabiliyorum. Gözyaşlarının tadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Babette-"

"Özür dilerim, Célie." Sesi gerçekten de ismimi söyleyince

kırılıyor ve artık neredeyse ona inanıyorum. Kelimeleri birbirine karışana kadar tekrarlıyor, kulaklarımda çılgınca yankılanıyor. *Özür dilerim, özür dilerim, özür Célie, çok özür dilerim*. Daha sert ittiğinde geriye doğru düşüyorum ve

Michal'in yanındaki halıya ağır bir şekilde iniyorum. Güzel siyah gözleri görmeden bana bakıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve daha acı, umutsuz gözyaşlarıyla başımı sallıyorum.

Gözyaşlarım saçlarıma karışıyor ve başımın üstündeki spiral merdivenler tavana, tavan da beklenmedik bir şekilde açılan kapıya akana kadar görüşümü bulanıklaştırıyor.

Yukarıdaki odada birbirinin aynısı iki yüz Babette inanamayarak döner.

Pennelope, "*Gece çocukları geldiğinde hep fark ederiz*," dedi. *Üst kata iki tane daha geldi*.

Dimitri ve Odessa.

Korkunç bir rahatlama ile haykırmak istesem de -çünkü buradalar, *buradalar*, buradalar- ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Üstümde, Babette'in gözleri gerçek bir korkuyla şişiyor. "Hayır," diye nefes alıyor.

Dimitri ve Odessa ileri atılınca gücü azalıyor ve ben de bundan faydalanarak dizimi karnına saplıyorum.

Dimitri onu yakaladığında ılık atar, neredeyse kolunu yuvasından çıkarır ve onu odanın diğ er ucuna fırlatır. H    ılık atarken, altında uğursuzca çatırdayan iekli bir koltuğ a çarpıyor. Odessa Michal'in yanına  meliyor. Elleri yarım saniyeliğ ine Michal'in yaralarının üzerinde geziniyor -gözleri şaşkın ve geniş- sonra onu kucaklayıp merdivenlerden yukarı fırlıyor. Onlar gözden kaybolurken, ayağ a kalkıp gümüş bı ğ  yerden kapmaya çalışırken içimde yeni bir rahatlama dalgası yükseliyor. Gözyaşlarım hala yanaklarımdan aş ğıya serbestçe akıyor.

Odessa ona yardım edecek. O artık güvende.

"Yaralandın mı?" Dimitri bana bakmadan soruyor.

"Sanırım iyiyim, ama-"

"Diğ erlerini takip etmelisin." Babette'in yüzükoyun yatan bedenine bakarken elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Neredeyse şafak sökecek."

Gergin bir şekilde sırtına, boynunun sert çizgisine bakıyorum. Babette beni öldürmek istiyor, evet. Michal'i öldürmek için elinden geleni yaptı.

-"Kanında gümüş var," diyorum hemen. "ayın içindeydi."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ve bir Dame Rouge'un kanı düşmanları için zehirdir. Eğ er onu iersen, sen-"

"*Git* dedim," diye hırlıyor şaşırtıcı bir kinle, başını merdivenlere doğ ru sallayarak. "*şimdi.*"

Hafifçe irkilsem de, ayaklarım ona itaat etmek için acele ediyor, Babette'in yanından geçip odanın öbür ucuna gidiyorum. Bir an için gözleri beni takip etmek istercesine peşimden fırlıyor. Ancak Dimitri adımlarımı gölgeliyor ve ben tavandaki kapıyı aana kadar bekleyip mırıldanıyor: "Michal'i canlı bırakmak çok aptalcaydı. Bugün güçlü bir düşman edindin."

Michal'i canlı bırakmak için.

Başımı ona doğ ru çeviriyorum. Nedense kelimeler ensemdeki tüyleri kaldırıyor ve *yüzü* - Michal'de *olduğ  gibi* Dimitri'yi de daha önce hiç bu kadar *vahşi* görmemiştim. Dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılıyor ve ateş ışığı ciddi gözlerine derin gölgeler düşürüyor. şimdi a görünüyorlar. Tanıdık olmayan. Gone is

Gamzeli, tatlı ve çekici çocuk; onun yerine tam teşekküllü bir vampir duruyor.

Titreyen kollarımla kapıyı açık tutuyorum ve kendime rağmen oyalanarak Babette'in kırık koltuktan kalkışını izliyorum. Bakışları Dimitri'den arkasındaki kapıya, Les Abysses'e açılan kapıya yöneldiğinde taze bir panik baş gösteriyor. Biri onun çığlıklarını duymuş olmalı. Penelope ve diğer fahişeler her an üzerimize çullanabilirdi. Gitmeliydim. Odessa'yı cennete kadar takip etmeliyim ve Michal konusunda ona elimden geldiğince yardım etmeliyim. Ve yine de-

Dimitri onun etrafında dönmeye başladığında Babette titreyerek, "O zaten benim düşmanımdı," diyor. Kaşlarım çatılıyor. Michal'den korkmadığı bir şekilde Dimitri'den korkuyor. Artık elinde gümüş bıçağı ya da gümüş çayı yok elbette ama o hâlâ bir kan cadısı. Dirseğinin kıvrımı hâlâ rahatça kanıyor.

"Artık o da biliyor," diyor Dimitri. "İyileştikten sonra seni avlayacak ve sen ölene kadar da durmayacak."

Çenesini kaldırıyor. "Beni bir daha bulamayacak."

"Bu riski göze alamam." Kızın önünde durur. "Kitabı bana ver, Babette."

Bunun üzerine sertçe nefesimi veriyorum -*grimoire'ı biliyor*- ama ikisi de varlığını fark etmiş gibi görünmüyor. Üstümdeki kapının ağırlığından kollarım ağrıyor. "Onu asla alamayacaksın," diye fısıldıyor umutsuzca. "*Asla*." Dimitri sessiz bir tehditle öne doğru adım attığında, omuzlarını dikleştiriyor ve yapabileceği tek şeyi yapmaya hazırlanarak derin bir nefes alıyor-

Yine çığlık atıyor. Duvarları ve kapıları tereyağını kesen bir bıçak gibi kesen tiz, delici bir çığlık. Bu sesle kayarak birkaç merdivenden aşağı yuvarlanıyorum ve kapı başımın üzerine çarparak kapanıyor.

Daha önce kimse onu duymadıysa bile, tüm *bunları* kesinlikle duymuşlardı. "Dimitri!" İhtiyatı elden bırakarak, hızla aşağıya

Merdivenlerin sonuncusu, onun hemen yanında durdu. Çok yaklaşmaya isteksiz. Ailesine zarar verdiği için bir cadıyı cezalandırmak amacıyla Babette'in kanını içmek istediğini sanıyordum ama şimdi-

Artık bilmiyorum. Belli ki onu başka türlü tanıyor ve daha da kötüsü Grimoire'u da biliyor. Sadece bilmekle kalmıyor, aynı zamanda onu *istiyor* ve - ve - bıçağını önümde bir kalkan gibi sıkıyorum, gerisini düşünmek istemiyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. *Mantıklı* değil ve varken gitmeliydim. Penelope her an burada olabilir ve Babette'le birlikte Dimitri'yi alt edebilirler. Beni kovalayabilirler, yakalayabilirler ve- *hayır*.

Dimitri benim buradan en hızlı çıkış yolum. Buradan *tek* çıkış yolum. Bıçağımı sertçe merdivenlere doğru salladım. "Gitmemiz gerek. Lütfen."

Birkaç saniye daha hiçbir şey söylemiyor, gözleri şiddetli bir vaatle Babette'in gözlerine dalıyor. Yine de ona saldırmıyor ve biz de kaçmıyoruz. "Dimitri," diyorum tekrar, şimdi yalvararak. Hâlâ hareket etmediğinde -Babette'le sessiz bir savaşa kilitlenmiş- kendimi koluna dokunmaya zorluyorum. *Bu Dimitri*, diye düşünüyorum şiddetle, umutsuzca. *Sana lahana ve yumurta getirdi ve tüm bunların bir açıklaması olmalı.* "Lütfen, *lütfe*n, Dima, gidelim."

Sanki bir işaretmiş gibi arkamızdaki kapı kolu dönmeye başlıyor ve Penelope'nin boğuk sesi keskin bir şekilde odada yankılanıyor. "Babette? İyi misin?"

Sonunda Dimitri nefes verir -dişleri birbirine çarparak- ve gözlerini kapatır, ifadesini temizler. Gözlerini tekrar açtığında, o tanıdık ışıltı geri dönmüştür ama artık farklı görünmektedir. Hesapçı görünüyor. Belki de hep öyle görünüyordu. Belki de bir arkadaşı fark edemeyecek kadar çok istedim.

"Özür dilerim, matmazel." Göz kırparak bana elini uzatıyor ve elini tutmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Penelope odaya daldığı anda beni kollarının arasına alıyor. Gözleri sahneyi anında kavradı. Hırlayarak kanayan ellerini kaldırıyor ama biz çoktan merdivenlerden yukarı, tavana çıkmışız. Dimitri kapıyı iterek açarken ona çekici, gamzeli bir sırıtış atıyor. Sonra Babette'e bakar. "Umarım uzağa ve hızlı koşarsın, *chérie*," diyor ona ve

gamzeleri içime yeni bir ürperti gönderiyor. "Çünkü Michal seni bulmazsa, ben bulacağım."

Otuz Yedinci Bölüm

Bir Vampirin Öpücüğü

Cennet, ipeksi bulutlar ve mermer zeminlerle dolu bir telaş içinde geçip gidiyor ve tüm bina bir bandın kopması gibi büzülüp bizi tavana yakın bir başka tuhaf kapıdan dışarı atmadan önce melusinlerin şarkısının son notalarını yakalıyorum. Dimitri küfrederek kollarını bana doluyor ve biz tökezleyerek çatıya çıkıyoruz. Kapı sanki hiç var olmamış gibi arkamızda kayboluyor.

Konuklar Les Abysses'te gün ağardıktan sonra kalamazlar.

Bir sonraki saniyede, güneş ışığının ilk huzmeleri ufukta kırılır.

Temas ettiğinde Dimitri'nin derisini yakıyor ve tekrar küfrediyor

-Bu sefer kötü niyetli bir şekilde yakındaki bir çatının gölgesine dalıyor. "Sıkı tutun," diyor ve ben de kollarımı boynuna dolamayı başarıyorum, o yandaki çatının beşiğine sıçramadan önce. Oradaki dar bir pencerenin camı kırılmıştı. Dimitri, derisinden dumanlar çıkmaya başladığı sırada pencereden içeri atlıyor.

Odessa içeride, tavan arası gibi görünen bir yerde kıpırdamadan yatan Michal'in üzerine çömelir.

Yüzünün yarısı korkunç bir şekilde yanmış, kararmış ve deri ceketindeki yarıklardan kan parlıyor. Altındaki tozlu döşeme tahtalarını da ıslatıyor, eski ahşabı bir hale gibi boyuyor. Soluk gri ışık tüm sahneyi uhrevi bir kâbusa dönüştürüyor. Hatta yarı yanmış, yarı

Michal, Tanrı kanatlarını kopardıktan sonra gökten düşmüş gibi görünüyor.

Dimitri'nin kollarını iterek - ondan uzaklaşmaya heveslenerek - Odessa'nın yanında yere yığılıyorum. "Neden iyileşmiyor?"

"Cadının çayına gümüş koyduğunu söylememiş miydin?" Dimitri endişelenmiş gibi takip ediyor ve ben ondan uzaklaştığımda kaşları çatılıyor. *Doğru ya*. Babette ile yaptığı konuşma hiç olmamış gibi davranacak. Gerçekten de ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor ve şaşkın bir kahkaha atıyor. Bakışları yumruğumdaki gümüş bıçağa kayıyor. "Ve o bıçak şekerden yapılmadı, Célie."

"Matmazel Tremblay," diye .

Gözleri büyüdü. "Arkadaşlık ayrıcalıklarımızı iptal mi ediyorsun?"

"Şu anda bunu konuşmasak olmaz mı?"

"Şey, az önce hayatını kurtardım-"

"Michal'in kana ihtiyacı var," diyor Odessa keskin bir sesle, ikimizi de görmezden gelerek. Güneş ışığı kırık pencereden zemine doğru süzülüyor. "Bu ev insanlara ait, iki tanesine. Aşağıda uyuduklarını duyabiliyorum. Dima, onları bize getir ve bodrumda barikat kur." Onunla göz göze gelir. "Her şey bittiğinde seni ararım."

Gülümsemesi bozuluyor ve bakışlarını benden ayırıp kaşlarını çatarak kız kardeşine bakıyor. "Kendimi kontrol edebilirim-"

"Hayır, sen yapamazsın"-Odessa başını kuvvetle sallıyor

-Tartışacak vaktimiz yok. Eğer öfkelenir ve o insanları öldürürsen Michal de ölür. Taze bir şeyler bulmak için akşama kadar dayanamaz."

Taze bulmak için. Midem ayak bileklerime kadar iniyor. "Onları Michal'a mı vereceksin? Burada yaşayan insanlara mı?" Odessa başını sallayınca aptalca soruyorum: "Onların kanını mı içecek?"

Çenesini kapıya doğru salladı. Tahta sandalyeler, şapka kutularıyla birlikte duvarlara yığılmıştı.

ve örümcek ağlarıyla gizlenmiş sandıklar. "İsterseniz bodrumda Dimitri'ye katılabilirsiniz. Bu, yüreği zayıf olanlara göre değil."

"*Kalbim zayıf* değil. Sadece- Onları öldürecek mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Ama onlar masum." İster istemez aşağıda uyuyan insanları hayal ediyorum; belki yaşlı bir çift, belki genç ve aşık, belki de çift bile değil, bir anne ve çocuğu. Boğazıma bir şey kaçıyor. Daha fazla kırırdamadan duramayarak telaşla sandığa doğru uçuyorum ve kapıyı açıyorum. İçinde yastıklar ve özenle katlanmış battaniyeler yatıyor. Her birinden bir tane kapıp odanın diğer ucuna fırlıyorum. "Yanlış bir şey yapmadılar, böyle zalim ve alışılmadık bir kaderi hak edecek hiçbir şey yapmadılar."

"Zalim ve olağandışı mı?" Odessa kuşkuyla soruyor. "Biz *vampirler*, Célie. Onun yerine Michal'in ölmesini mi tercih edersin?" "Tabii ki hayır, ama-"

"O halde başka bir öneriniz var mı?"

Ona, Dimitri'ye, *hiç kimseye* bakamadan battaniyeyi pencerenin üstündeki çatlağa tikiyorum ve odayı bir kez daha gölgeye gömüyorum. Sessizliğe. Yastığı nemli avuçlarımın arasına sıkıştırıyorum ve göğsümde biriken kelimeler acı dolu bir nefesle patlıyor. "Benden içebilir."

Petrov ikizlerinin ikisi de aynı inanmazlık ifadesiyle bana bakıyor. "Beni duymadınız mı?" Odessa'nın kaşları giderek yükseliyor. "Ölebilirsin."

Örneğin, pitonumuz bir keresinde size benzemeyen bir gelin alacağımı öngörmüştü.

Ayrıca onu öldüreceğimi de tahmin etmişti.

Kararlılıkla omurgamı dikleştiriyorum. "Michal'in kimseyi öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Aptal olma." Sesi aniden ciddileşen Dimitri, Michal ile benim aramda durarak yolumu kesti. "Başka seçeneğin olmayacak. Michal senden içki içerse, içgüdüğü devreye girecek ve vücudundaki her damla kanı emecek. Uyandığında, cesedini kollarında tutarken, intikam almak için kalplerimizi sökecek ve

İnsanlara inat olsun diye. İsteddiğin bu mu? Cesetlerle dolu bir ev mi?"

O sen değilsin, diye bağırarak istiyorum ama dilimi ısıyorum. Dimitri hakkında hiçbir şey bilmiyorum -tam olarak değil- takındığı birçok yüz dışında. Belki de bu onun gerçek yüzüdür. Belki de kan öfkesi onun suçu değildir. Tek bildiğim, kalıtsal olabileceği, yani Michal'ın kanımı tattığında kontrolünü kaybedebileceği. "Masum insanların ölmesine izin vermeyeceğim." Gümüş bıçağı kaldırarak şiddetle ekliyorum, "Ve onun da kontrolünü kaybetmesine izin vermeyeceğim."

"Onu durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Dimitri sanki acı çekiyormuş gibi burnunun kenarını çimdikliyor. "Belli ki bir vampirle hiç kanını paylaşmamışsın. Onu durdurmak *istemeyeceksin*, Célie. Hepsini alması için ona yalvaracaksın ve *ölmekte* olduğunu fark ettiğinde -eğer ölmekte olduğunu fark edersen- çok geç olacak."

"Çekil yolumdan." Onu iterek geçiyorum -aramızda gümüş kalmasına dikkat ederek- Michal'ın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve yastığı solgun başının altına bastırıyorum. "Ben kararımı verdim."

Ben avucumu açamadan Odessa bileğimi tutuyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin, Célie?" Gözleri kurnaz, karanlık ve ağabeyininkilerle aynı olsa da, yine de bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. O Dimitri değil. Mila'nın cesedini çöpte bırakmadı, bir kan cadısının büyü kitabını talep etmedi - Michal'i öldürmeye çalışan, Mila'nın katiliyle çalıştığını itiraf eden cadıyla aynı cadı. "Dima haklı. Michal kontrolünü kaybederse hiçbirimiz onu durduramayız. Seni öldürebilir. Kendini feda etmeye gerçekten hazır mısın?"

"Masum insanların ölmesine izin vermeyeceğim," diye inatla tekrarlıyorum.

Odessa bir saniye daha bana bakıyor. Sonra- "Peki. Ama kesmek için bunu kullan, yoksa gümüş kanını zehirler." Saçından keskin bir altın iğne çıkarıyor ve hızla ayağa kalkıp Dimitri'yi kapıya doğru çekmeden önce bana doğru fırlatıyor. Topuklarını sıkıyor. "Hâlâ bodrumda beklemeni istiyorum," diyor ona alt tonda. "Size katılmadan önce insanları gitmeye zorlayacağım." Sanki hissetmişim gibi

"Akşama kadar Requiem'e dönemeyiz ve vampirlerin bütün gün çatı katında çömelmesinden hoşlanacaklarını sanmıyorum. Ayrıca Michal'in dinlenmesi gerekecek." Bir eliyle şakağını ovuyor, diğer eliyle de Dimitri'yi sürüklemeye devam ediyor. "İkinizi takip ettiğimiz için çok şanslı. Yoksa ikiniz de ölmüştünüz."

"Neden bizi takip ettiniz?"

"Ben yapmadım," diyor açık yüreklilikle. "Kardeşim yaptı ve ben de tüm sağduyuma rağmen *onu* takip ettim."

Hep birlikte Dimitri'ye bakıyoruz, o da acı bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor ve direnmeyi bırakıyor. "Biz arkadaşız Matmazel Tremblay ve Michal sağlıklı düşünemiyor." Ağır bakışlarını üzerime dikti. "Hiçbirimiz öyle değiliz."

"Michal'in bir kan cadısının onu alt etmesine izin vermesiyle kanıtlanmış bir gerçek." Tiksinmiş görünen Odessa kapıyı açıyor. "Eğer Requiem'de herhangi biri bunu duyarsa, sokaklarda isyan çıkar. Umarım Michal yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya hazırdır."

Kalbim küt küt atıyor. Ona tam olarak ne olduğunu anlatmak, açıklamak için ağzımı açsam da, ben kelimeleri zorlayamadan Dimitri'yi odadan dışarı itiyor. Çünkü bakışlarım tekrar Michal'in harap olmuş yüzüne, vücudunu saran kan lekelerine kayıyor ve elim bıçağın üzerinde gevşiyor. Ben olmasaydım hiç de etkisiz hale gelmeyecekti. "Sen bir aptalsın," diyorum ona, başını kucağıma kaldırarak. "Onun çayı *bana* zarar vermezdi."

Tabii ki, olabilirdi.

Kendi kanıyla karıştırdı ve Michal dönmemiş olsaydı, onun yerine benim derim yanabilirdi. Kokusunu almış ? Zehri? Eğer öyleyse, neden beni korumuştı? Bir Gelin olabilirim, evet ve Mila'yla tek bağlantısı olabilirim ama kız kardeşi ona yardım etmeyi çoktan reddetmişti ve yerine Babette'i yakalamış olsaydı yardımına *ihtiyacı* olmazdı. "Bir aptal," diye tekrarlıyorum kalın bir sesle, ama hain göğsüm yine de genişliyor.

Derin bir nefes alarak altın iğnenin ucunu bileğime geçiriyorum.

Arkasından anında kan fışkırıyor, karanlıkta bile şok edici ve parlak; irkiliyorum. Coco ve Lou'yu kaç kez kendi kanlarını çekerken gördüm? İkisi de ne kadar *acıdığını* söylemedi. Yine de elimi yumruk yapıp kanın daha yoğun akmasını diliyorum. Daha hızlı. Duygu selinin gelmesi için kendimi hazırlıyorum. *Acıtacağını* sanmıyorum -Arielle *acı* içinde inlememişti- *yine de* endişe boğazımı sıkıyor. Bu başka bir çizgi ve ben onu geçmek üzereyim.

Akşama kadar dayanamaz.

Pimi bırakıp bıçağımı aldım ve bileğimi ağzına doğru indirdim.

Kıpırdamayınca dudaklarını ayırmaya ve kanı dilinin derinliklerine itiyorum. "Hadi Michal." Yumruğumu tekrar sıkıyorum ve daha da yaklaşarak onu kucağıma çekiyorum. Herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum. Bir gözün kapağın altından fırlaması ya da bir parmağın seğirmesi. Hiçbir şey olmuyor. Odessa ne kadar ömrü kaldığını abartmış olabilir mi? Kaşlarımı çatarak bu düşünceyi çabucak reddediyorum. Kuşhanedeki vampirler - Michal onları öldürdüğünde pörsümüş ve yaşlanmışlardı ve o, yaraları dışında mükemmel kalmıştı. Onu hafifçe sallıyorum. "Hadi Michal. Kanı iç ve uyan. Uyan, uyan, *uyan* -"

Eli bileğimi tutuyor.

Ani baskı karşısında nefesim kesilerek, dişleri tenime batarken ikiz acı iğneleri alevlense bile çekilme dürtüsüne direniyorum. "*Oh*." İkinci eli birincisine katıldığında gözlerim açılıyor. Beni daha yakına çekiyor, daha sert ısıyor ve artık kesinlikle acıyor. "Michal." Başını güçsüzce itiyorum, yüzündeki yanıklar iyileşmeye başladığında tereddüt ediyorum. Kabarcıklar soluyor, serin kaymaktaşı tende kayboluyordu. "*Michal* -"

Gözleri birden açılıyor -siyah, boş ve tamamen yabancı- ve benimkilerle birleştikleri anda bileğimdeki zonklayıcı acı sıvı sıcaklığına dönüşüyor. *Aman Tanrım*. Bir inilti yükselirken bıçağım yere çarpıyor.

Dudakları ve ağzı bu sesle daha da sertleşiyor. Kaslarım tepki olarak kasılıyor. Kalçalarım öne doğru yuvarlanıyor. Yumuşak, neredeyse baygın bir hareketle kucağımda dönüyor, bir koluyla bacaklarımı düzleştiriyor ve beni yere bastırarak yavaşça vücudumun üzerine tırmanıyor.

"M-Michal-"

Alçak ve düzensiz bir nefesle bileğimdeki mandalını kırıp dikkatle bana bakıyor. "Célie."

Kanım ağzını parlak kırmızıya boyuyor. Elimden aşağı akıyor ve yerde onunkiyle karışıyor. Memnun bir iç çekişle omzumun kıvrımına sokuluyor, oradaki tenimin de tadına bakıyor. Dudakları çılgınca atan nabzımın üzerinde geziniyor, ta ki ben boynumu yukarı doğru kaldırırsam, ona doğru eğilene, içimde zonklayan bu büyük *ihtiyacı dindirmek* için çaresizce çırpınana kadar.

Yakında bana dokunmazsa, *gerçekten* dokunmazsa, sanırım ölebilirim. "Michal, *lütfe*n, *lütfe*n-"

Sırtını tırmalıyorum, duramıyorum ve sesimdeki aksaklıktan sonra beni bir kez daha izlemek için geri çekiliyor, büyülenmiş gibi. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Gözleri derinliksiz ve garip kalsa da bileğimi ağzına götürüyor, nazikçe öpüyor ve mırıldanıyor, "Ağlama, moje sunce. Asla ağlama."

Anlasam bile ona cevap veremezdim. Konuşamam. Kendi *adımı* bile hatırlayamıyorum.

Onu öpmek için yukarı doğru fırlıyorum, dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum ve ağzı aynı anda hem sıcak hem de soğuk oluyor - ve her yerde. O *her* yerde. Kalçaları benimkileri itiyor, dişleri alt dudağımı yakalıyor ve elleri yüzümü, boğazımı, omuzlarımı kavıyor, ben ayrılana, kıvrınana ve nefes nefese kalana kadar aşağı doğru iniyor. Buna karşılık olarak gözlerinde bir şey değişiyor. Göğsünde alçak, sahiplenici bir gümbürtü ile -ayak parmaklarıma kadar hissediyorum- dişlerini boğazıma gömüyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Saint Célie

Görüşümde yıldızlar gibi beyaz patlamalar. Parlak. Kör edici. Artık hiçbir şey göremiyorum, nefes alamıyorum. Avuç içi uyluğumun pürüzsüz derisinde kayarken sadece sıcak ve yakıcı bir his duyuyorum. Ancak ağzını her çekişinde yıldızlar hızla kayboluyor ve karanlık, görüş alanımın kenarına serinletici bir merhem gibi yayılıyor. Rahatlayarak iç çekiyorum. Memnuniyetle. Bir kez daha ona doğru eğilirken, bir elimi ipeksi saçlarının arasından geçirip yanımda yere düşmesine izin veriyorum. Soğuk bir şeyi dürtüyor. Sert bir şeye.

Onu durdurabileceğini mi sanıyorsun? Bu rahatsız edici düşünce kaşlarımı çatmama rağmen benden uzaklaşıyor ve yerini çok daha yavaş ve uykulu bir düşünceye bırakıyor. Yakalaması çok daha kolay. *Onu durdurmak* istemeyeceksin, *Célie*.

Yanıt olarak dudaklarımdan bir inilti daha yükseliyor.

Üstümde, Michal sesle kaskatı kesiliyor ve onu yakmışım gibi bacağımı bırakıyor. Geriye doğru çekiliyor -dizleri iki yanımda kilitli- hızla göz kırpmıyor. Siyah gözlerinde bir anlığına kafa karışıklığı parlıyor. İnançsızlık. Şok. Güven verici bir şekilde gülümsememe rağmen, zihnim hoş bir şekilde bulanık kalıyor ve ben onu durdurmayı düşünmeden bakışları boğazıma düşüyor. Yüzü tiksintiyle buruşuyor.

Gülümsemem hafifçe kırılıyor. "Bir sorun mu var?"

"*Yanlış mı?*" Sanki konuşmak için kendini toparlayamıyormuş gibi boğazı düğümleniyor. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Ben-? Zorlamadığımı söyle-"

Farkına varmam iki saniye kadar yavaş oluyor ve gerçekler kafama tekrar çarptığında gülümsemem tamamen kayboluyor.

"Aman Tanrım, hayır! *Hayır*. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Ben *gönüllü* oldum." Gözlerden saklamak için bir elimi yaranın üzerine koysam da, hasarı hafifletmek için pek bir şey yapmıyor ve zaten tüm kanı saklamam mümkün değil. Elbisemin üzerinde hâlâ kaygan ve koyu renkte parlıyor. Onun ellerini, benim tenimi, etrafımızdaki zemini kirletiyor ve ben bakarken oda dönmeye başlıyor. O da manzarayı izlerken yüz ifadesi .

"Nasılsın peki?" Dirseğimin üzerinde dik durarak hızlıca soruyorum. Bu hareket gümüş bıçağın dönmesine neden oluyor ve Michal odanın içinde bıçağın izini sürerken ben de irkiliyorum. "Daha iyi hissediyor musun? Söylememde sakınca yoksa, bir an için gerçekten kötü görünüyordun. Ama ne diyorum ki? Tabii ki . Babette seni onlarca kez bıçaklamış olmalı-"

Ama Michal şimdi kendine geliyor. Gözleri kapanmaya başlıyor ve yüz hatlarının kontrolünü yeniden ele geçirmeye, onları o korkunç, esrarengiz maskeye geri döndürmeye çabalıyor. Sanki hiç konuşmamışım gibi, elimi boğazımdan çekip alıyor ve ne yazık ki bileğimdeki ısırık izini ortaya çıkarıyor. "Önemli bir şey değil," diyorum aceleyle, kolumu yaranın üzerinden çekiştirerek. "Acımadı da. İtidalini hiç kaybetmedin."

"Affedersiniz?"

Gözlerindeki parıltıdan hafifçe geri çekiliyorum. "Kendini hiç kaybetmediğini söyledim. Bunu bir iltifat olarak söyledim."

"Oh. İltifat olarak söyledin." Şimdi öne doğru eğiliyor, boynundaki kordonlar derisine doğru geriliyor. Yakınlığımıza rağmen sesi o kadar alçalıyor ki neredeyse onu duyamıyorum. "Ne kadar şanslı olduğun hakkında bir fikrin var mı, Célie? Ne kadar *aptał* olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Son kelimeyi hırıldayarak söylüyor ve ben irkilerek ona göz kırpiyorum. "Seni öldürebilirdim, *daha kötüsünü* de yapabilirdim.

ve sen benim itidalime iltifat mı etmek istiyorsun? Sana asla zarar vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Ben bir *vampir*im ve sen kendini kesilecek bir kuzu gibi sundun. Ya durmasaydım? Ya vermek istediğinden fazlasını alsaydım?"

Ses tonuna, *yüz ifadesine* bakınca bakışlarım içgüdüsel olarak bıçağa yöneliyor; bıçak şu anda güve yemiş bir mankenin yanında tamamen işe yaramaz bir halde duruyor. Dimitri'nin uyarısı ve Michal gibi bir vampir bir yana, bir vampiri bile alt edebileceğime dair kendime duyduğum pervasız güven midemi bulandırıyor. *Onu durdurmak istemeyeceksin, Célie. Hepsini alması için ona yalvaracaksın.* Düşüncelerimdeki son hoş sis de dağılıyor ve beni bu kirli çatı katında soğuk ve aşağılanmış bir halde bırakıyor. Michal hâlâ beklenti içinde bana bakarken, "Önlemimi aldım," diye mırıldanıyorum.

"Önlemler?" Aniden ayağa kalkıyor ve doğaüstü bir hızla odayı geçip bıçağı alıyor ve avucuma . Almakta tereddüt ettiğimde -çünkü gerçekten, ne işe yarayacak ki?- parmaklarımı soğuk gümüş kabzanın etrafında eziyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Peki bu *önlemler* sende nasıl işe yaradı?"

Kendimi çenemi kaldırmaya, gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Dediğim gibi, itidalini hiç kaybetmedin."

"Yapabilirdim-"

"Ama sen *yapmadın.*" Eskiden olduğu gibi Babette'in şöminesinin önünde, burun buruna duruyoruz ama Michal artık gülümsemiyor. Gümüş bıçağı hâlâ aramızda sıkılı tutarken, beni omzunun üzerinden atıp doğruca Requiem'e, farelerle dolu rutubetli bir hücrenin beni beklediğini hayal ettiğim yere gitmeye hazır görünüyor. Gerçekten de inatçılığım karşısında dudakları dişlerinin üzerinden geri çekiliyor ve *normalde* kaymaktaşı beyazı *olan yanakları* öfke ve taze kanla kızarıyor. *Benim* . Gözlerimi hızla kaçırıyorum, hayatımın son on dakikasını, belki de son on *saatini* unutmaya kararlıyım. Bana kalırsa onlar hiç yaşanmadı. "Kilerde beyaz sirke bulabileceğimizi sanıyorum. Eğer kanı seyreltirsek

Hatta bu zavallı çiftin zemininde leke bırakmaktan bile kaçınabiliriz."

Michal tiksintiyle bileğimi bırakıyor ve benden uzaklaşmak istercesine pencereye doğru yürüyor. "Les Abysses'ten nasıl kaçtık?"

Ona karşılık verme isteğimi bastırıyorum. "Odessa ve Dimitri."

"Bizi buraya mı getirdiler?"

"Evet."

"Senden beni iyileştirmeni mi istediler?"

"Hayır." Başımı sallarken, bıçağı kumaşı yırtacak bir güçle cebime sokarken görüşümde yeni yıldızlar patlıyor. "Alt kattaki insanlardan içmeni istediler ama izin vermedim."

"*Neden?*"

"Odessa onları öldürebileceğini söyledi" -kendimi zaten olduğundan daha aptal hissetmeyi reddederek onun sert sırtına bakıyorum- "ve bir tuzağa düştüğümüz için ölmeyi hak etmediler."

Şaşırtıcı bir hızla çarşafı yumrukları arasına aldı, kollarını sıkıca kavradı. "Yani, *doğal olarak*, onun yerine seni öldürmemi tercih ettin."

"Tabii ki hayır, ama-"

"Gerçekten de ölmek ." Bir sessizlik ritmi.

Sonra-

Ona doğru hücum ettiğimde oda eğiliyor, şok karnımdaki mide bulandırıcı öfkeyle birleşiyor. Az önce bana . Daha önce hiç kimse bana küfretmemiştii ve benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Onun sefil derisini kurtarmak dışında yanlış bir şey yapmadım. Ne cüretle bana iğrenç bir suç işlemişim gibi davranır? Onu yakalamak, sarsmak niyetinde olsam da, sadece iki adım sonra tehlikeli bir şekilde sallanıyorum ve denge için yakındaki bir sandığa tutunmak zorunda kalıyorum. "Kes şunu," diyorum sertçe. "Ben olmasam yerde ölü yatıyor olacaktın, bu yüzden biraz daha minnettarlık gösterebilirsin."

"Minnettar değilim," diyor sertçe. "Eğer bunu bir daha yaparsan, inadına seni öldürürüm."

"Bu boş bir tehdit Michal Vasiliev ve bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi -eğer *surat* asmayı bitirdiysen- bu iyiliğime karşılık verip beni iyileştirirsen minnettar olurum. Vampir kanı hakkında ne hissettiğini biliyorum ama bu şartlar altında-"

"Bu şartlar altında, sersemlikten daha fazlasını hak ediyorsun." Kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin bir nefes alıyor, ama sonra tekrar küfrediyor, deri ceketini yırtıp omzunun üzerinden fırlatıyor. Islak bir *tokatla* ayaklarımın düşüyor. Taze kan -muhtemelen benimki- eteğime sıcıyor ve sesi alçak ve hırçın bir şekilde şöyle diyor: "Ne de olsa insanlar Aziz Stephen'ı taşıyarak öldürdü ve Aziz Lawrence sıcak bir ızgarayla karşılaştı. Requiem'e döndüğümüzde ikisini de ayarlayabilirim, ama belki de ön hazırlıkları atlayıp doğrudan çarmıha gerilmeyi tercih edersiniz?"

Tırnaklarım ahşabı daha derinden ısıyor. "*Şehit* olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence bu senin en büyük tutkun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Görünüşe göre sen de öyle," diye hırlıyor pencereden, "eğer kendini o insanlar için feda etmenin onlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan. *Senden* öncekilerde olduğu gibi, her şey seninle ve kendini hayali bir ödüle -bu durumda *ölüme*- layık görme arzunla ilgiliydi. Gereken bu mu? Seni güzel bir porselen bebekten daha fazlası olarak görmeleri için ölmen mi gerekecek?"

Ağzım öfkeyle açık kaldı. *Şok* içinde. "Nasıl oldu da -? Az önce *ne* dedin sen?"

"Brindelle Park'a bu yüzden tek başınıza kaçmadınız mı? Serbest dolaşan bir katili diğerlerinden önce bulmak için mi?" Hâlâ benimle yüzleşmeyi reddediyor, elleri çarşafın içinde kenetlenmiş. "Arkadaşlarını cesurca kurtarmak için değilse, neden bir mektup teslim etmek için vampir istilasına uğramış sokaklara gizlice giresin ki? Aksi takdirde senin yasını tutarlar mıydı?"

"Tabii ki arkadaşlarım-"

"Emin misin?" Sonunda dönüyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki çarşaf arkasında dalgalanıyor. Siyah gözleri benimkileri delip geçiyor. "Yeterince nazik olduğunu kanıtladın mı? Yeterince özverili? Belki de bundan sonra kafanı aç bir loup garou'nun ağzına sokmalısın. Ne de olsa zavallının dişi ağrıyor ve bu herkese ne kadar cesur olduğunu göstermez mi? Ne kadar yetkin?"

Bir adım geri atıyorum. "Bu değil-"

"Ve eğer seni ısırsa -çünkü içten içe ısıracağını biliyordun- en azından ihtiyacı olan birine yardım etmeye çalıştın." Sesi her kelimedede daha da yükseliyor, öfkeleniyor ve ufukta beliren bir fırtına gibi bana doğru yaklaşıyor. "Belki arkadaşların cenazende bunu hatırlarlar. Belki de ağlayacaklar ve seni hafife almakla ne kadar aptallık ettiklerini anlayacaklar. Senin istediğin de bu, değil mi? Onların onayını?" Böyle saçma bir iddiayı reddetmek için ağzımı açsam da, o bir kez daha benim yerime konuşuyor. "Ya da belki de kazanmak için bu kadar çaresiz olduğun şey *senin* onayıdır. Belki de kendini güzel bir bebek olarak gören sensin, onlar değil."

"Kes şunu." Gövde şimdi baldırlarıma baskı yapıyor ve zehirli nefret midemde dalgalar halinde yuvarlanırken ellerim nemli ve soğuk tahtanın üzerinde kayıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki içimde habis bir yaratık *yarılmış* ve eğer saldırmazsam, vurmazsam, ısırmazsam, *yaralarsam* zehri beni öldürecekmiş gibi. "Bana böyle davranmayacaksın," diye feryat ediyorum. "Herkes bana böyle davranıyor, sanki küçük ve aptalmışım gibi ama değilim. Benim hayatımla bir arkadaşımın hayatı arasında seçim yapmak gerekirse, her zaman arkadaşımı seçerim. *Her zaman*. Ama sen bunu anlayamazsın, değil mi? *Varlığın* boyunca hiç arkadaşın olmadı çünkü çok soğuksun, çok acımasızsın, kendinden başka kimseyi umursamayacak kadar güçlüsün. Bu *acınası* bir durum ve seni nereye getirdi? Kuralların zayıf, kız kardeşin öldü ve muhtemelen onu kuzenin öldürdü."

Birkaç santim ötemde durdu ve beni gövdeye doğru hapsetti. "Kuzenim mi?"

"Evet, *kuzenin*." Sesimdeki kezzaptan zevk alıyorum, ailesi hakkında ondan daha çok şey bildiğim gerçeğinden zevk alıyorum - *ben*, aptal küçük Célie, oyuncak bebek, aptal, en büyük hırsları sert taşlar ve sıcak bir ızgara olan *şehit*. "Dimitri, Odessa seni kaçırdıktan sonra büyü kitabını çalmaya çalıştı. Babette'i bir şekilde tanıyordu. Kibirli burnunun dibinde bu işin içinde ama sen bunu göremeyecek kadar kalp sökmekle meşgulsün."

"Bunu, kız kardeşi Babette'e o haçı veren kadın söylüyor," diye hırılıyor.

"Son kez , kız kardeşim-"

"Yeter, Célie. O haç kız kardeşine aitti-" "-buna dair *hiçbir* kanıtımız yok-"

"-ve bir şekilde Babette'in eline geçti, kendi ölümünü taklit eden, kız kardeşimi öldürdüğünü itiraf eden ve ölüleri diriltmek için senin kanına ihtiyaç duyan Necromancer adında bir adam için seni kaçırmaya çalışan kan cadısı." Elleri sanki beni fiziksel olarak sarsma arzusunu bastırıyormuş gibi seğiriyor. "*FT*. Filippa Tremblay. Bu haçın seni çağırmasının bir sebebi var ve Babette'i tekrar bulma şansımız çok az olduğu için kız kardeşin bir sonraki ilgi alanımız haline geldi."

Tüm gücümle iki elimle göğsüne sertçe bastırıyorum ama taş gibi kalıyor. Adamantine gibi. Ben tekrar *tekrar* hamle yaparken, neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgılık atarken, o kıpırdamıyor, saldırganlığa karşı ağırlığını bile değiştirmiyor. "Kız kardeşim *öldü*."

Cebimdeki bıçağı almak için hamle yaptığımda bileklerimi tutuyor. "Babette de öyleydi."

"Pippa'nın cesedi morgdan kaybolmadı Michal." Tutuşunu kırmak için kıvranıp dursam da beni bırakmayı reddediyor. Tamamen çaresiz olduğum için gözlerimden sıcak ve acı yaşlar akıyor ama onları silemiyorum, silemeyeceğim. *Bırak görsün*, diye düşünüyorum acımasızca. Ne kadar *aptal* olduğumu, sadece Célie'yken vampirlerin, hayaletlerin ve *büyünün* peşinden koştuğum için ne kadar *aptal* olduğumu görsün. "*Onu* gömdük, onu gömdük."

ve kanıt olarak iki hafta boyunca cesedinin yanında yattım. Karanlıktan neden korktuğumu hatırlamıyor musun? Neden *her şeyden* korktuğumu?"

Michal'in kaşları ifademdeki bir şeyden dolayı birbirine yaklaşıyor ve tutuşu hafifçe gevşiyor. "Célie-"

Ancak Babette'te olduğu gibi ben de avantajımı kullanıp ondan uzaklaşıyorum. "Bana bir daha *asla* dokunma. Anladınız mı? Eğer yaparsan, ben-" Ancak öfkem beni boğuyor ve tehdidimi tamamlayamıyorum. Doğrusu, ne yapacağımı bilmiyorum. Michal'in de çok kısa bir şekilde kanıtladığı gibi, kendi hayatımı hiçe saymanın ötesinde doğal bir silahım, büyük bir yeteneğim ya da gücüm yok. Kabul edilince boğazım bir iğne kadar daralıyor ve başka bir şey söylemeden, onun varlığına bir saniye daha dayanamayarak kapıya doğru dönüyorum.

Hakkını yemeyelim, Michal bana dokunmadı. Sadece kapı ile benim aramda yeniden belirerek ilerlememi durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Gözyaşları artık o kadar yoğun ve hızlı akıyor ki yüz hatlarını göremiyorum. "Buradan uzaklara." *Senden uzaklara.*

"Evden çıkmamalısın, Célie."

"Yoksa *ne* olur?" Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, onu bir şekilde görmemek için umutsuzca çırpınıyorum. Bu durumdan kaçmak için çaresizim - sadece bir an için - ama umutsuzca, trajik bir şekilde bunu yapamıyorum. Ve bundan nefret ediyorum - *nefret ediyorum* - ama bana böyle hissettirdiği için ondan daha çok nefret ediyorum. Sanki benim hakkımda söylenen her şey doğruymuş gibi. "Ne yapacaksın Michal? Beni zincirlerle Requiem'e geri mi sürükleyeceksin? Beni kilitleyip anahtarı atacak mısın? Sen *aşağılıksın*."

Uzun bir süre konuşmuyor ve nihayet ellerimi gözlerimden çektiğimde -yanaklarımdaki yaşları ovuşturarak- bir adım daha yaklaşmış gibi görünüyor. Kolları iki yanında gevşek duruyor. "Hayır," diyor sessizce.

"Ne demek *hayır*?"

Hemen cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor, ifadesi oldukça kaybolmuş ve ihtiyacım olan tek tereddüt bu. dolanıyorum. Beni durdurmak için hiçbir hamle yapmasa da

Kapıdan hızla geçip merdivenlerden inerken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum, neredeyse aşağıdaki koridorda Odessa ve Dimitri'ye çarpıyordum. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Michal ve benim aramda geçen her kelimeyi duymuşlar ama ben kendimi yavaşlatamıyorum.

"Célie!" Dimitri kolumu tutmaya çalışıyor ama ben ikinci bir merdivene doğru fırlarken Odessa onu geri çekiyor. "Célie, *lütfe*n, seninle konuşmam gerek!"

"Boş ver, Dima," diye mırıldanıyor. "Ama anlaması gerek-"

Ancak konuşmalarının geri kalanını kaçırıyorum, girişten hızla geçip gözden kayboluyorum. Kimse beni takip edemedi ön kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve neredeyse iki haftadır ilk kez güneş ışığı tepemdeki kristal gökyüzünden süzülerek sokağın parke taşlarını parlak, parlak bir altın rengine boyuyor. Nemli yanaklarımı, dağınık saçlarımı ısıtıyor ve gözlerime taze, yakıcı yaşlar getiriyor. Alışık olmadığım bu manzara karşısında acı içinde nefes alıyorum. *Güneş ışığı*.

Sonra dizlerimin üstüne çöküp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Yıldızlar Gibi Gözyaşı

O basamaklarda o kadar uzun süre ağlıyorum ki dizlerim ağrımaya, gözlerim yanmaya başlıyor. Bedenim başka bir gözyaşı dökmeyi reddettiğinde -tamamen tükenmiş ve bitkin bir halde- daha rahat oturmak için kayıyorum ve ilk kez etrafımdaki sokağa gözlerim kamaşarak bakıyorum. Les Abysses ayaklarımın altında bir yerlerde yatıyor olsa da, burası tamamen sıradan bir orta sınıf mahallesi gibi görünüyor. Mütevazı tuğla evler, küçük ama düzenli bahçeleriyle birlikte kaldırım taşlarının her iki yanında sıralanıyor ve ara sıra bir kedi bir pencerede güneşleniyor. Yolun aşağısında yün paltolu küçük bir çocuk köpeğiyle yakalamaca oynuyor, ama bunun dışında buradaki köylüler güne çoktan başlamış

-Erkekler masalarına, kadınlar ev işlerine. Her şey çok rahat. Çok sessiz.

Buna dayanamıyorum.

Bir zamanlar, bu evlerden birini kendi evim olarak hayal ederdim. Bir köpek sahibi olmayı hayal ederdim.

-Küçük bir terrier ve meşe bir ön kapının etrafına tırmanan güller diktiğim bir bahçe ve kız kardeşim hemen yan tarafta yaşardı. Kocamı her gün öperdim ve ikimiz birlikte hayatlarımızda değerli bir şeyler yapardık - belki bir fırın, bir galeri ya da sadece bir tekne sahibi olurduk. Dünyanın etrafında yelken açabilirdik.

Köpeğimizle ya da belki düzinelerce çocuğumuzla maceralara atılabilirdik. Mutlu olabilirdik.

Hayat bir peri masalı değil, Célie.

Burnumu çekerek, keskin sonbahar rüzgârına karşı büzülüyorum. Kimse sabah yürüyüşüne çıkmasa da -ve bu kapı eşiklerinde hiçbir ödül tabelası dalgalanmasa da- burada sonsuza dek kalamam. Kim bilir kaç kişi perdelerinin arasından bakıp beni fark etmiştir? Belki de Chasseurs'u çoktan uyarmışlardır. Açıkçası onları suçlayamam; pek de göze çarpmayan biri değilim. Gerçekten de, bu kadar parlak güneş ışığında kendimi cafcaflı hissediyorum; çıplak, açıkta ve kanla kaplı. Taze karda çürümeye bırakılmış bir leş gibi.

Belki de kazanmak için bu kadar çaresiz olduğunuz şey sizin onayınızdır.

Kırık bir diş gibi Michal'in sözlerini tekrar tekrar ısııyorum. *Belki de kendini güzel bir bebek olarak gören sensin.* Bunları öyle bir inançla, öyle bir sabırsızlıkla söyledi ki, sanki bir saniye daha içinde tutamayacakmış gibi. Sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi- çünkü Bu ne o Zimnen, değil Öyle mi? Bu I kendi duygularımı, kendi arzularımı anlamıyor muyum? Hafifçe titreyerek sert parmaklarımı ceplerime sokuyorum. Güneş ışığına rağmen kendimi her zamankinden daha soğuk, tenimde rahatsız hissediyorum. İçeri geri dönmeliyim. Michal hakkımda ne derse , West End'deki hayatıma geri dönemem ve *bundan* eminim. Asla bir teknem, bir gül bahçem ya da meşe bir ön kapım olmayacak, asla kız kardeşimin yanında yaşayamayacağım. Başarısız olduğumu anladığında babamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi ya da annemin gergin endişesini düşünmek boğazıma safra getiriyor. Onlarla yüzleşemem. *Kimseyle* yüzleşemem, en azından Michal'le, başka ne seçeneğim var ki? Bir kez daha, o bir şekilde daha az kötü ve-ve *nasıl* bu hale geldi? Nasıl oldu da kibirli ve buyurgan bir adamın arkadaşlığını seçtim? kendi etime ve kanıma *vampir* mi?

Dedi kız kardeşinin Babette'e o haçı verdiği kadın.

İsteksizce, gümüş haçı cebimden çıkarıp bir kez daha inceliyorumGüneş ışığında neredeyse kör edici bir şekilde parlıyor,

Her zamankinden daha parlak ve net ve eğer belli bir açı verirsem -midem kasılıyor- baş harfler aslında *FT* olarak okunabilirmiş gibi görünüyor. *B'* nin kıvrımları diğer çizgilerden daha soluk görünüyor. Daha yeni. Tıpkı La Voisin'in büyü kitabındaki eklemeler gibi. Başparmağım haçın taraklı kenarlarını tam olarak görmeden izliyor. Çünkü kız kardeşim bu kolyeye nasıl sahip olabilirdi? Babette ve bu büyücüyle *gerçekten* bir ilişkisi var mıydı, yoksa Babette haçı ondan bir şekilde çalmış mıydı? Başparmağım kenarlarına daha sert bastırıyor. Sabırsızlanıyorum. Belki de bu kolyenin sahibi olan FT, Filippa Tremblay değil de başka biriydi. Belki de Michal'in neden bahsettiğine dair en ufak bir *fikri bile yoktur*, bu da onu hepimiz gibi boşa kürek çekmeye zorluyordur.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Görünüşe göre siz de öyle, eğer kendinizi o insanlar için feda etmenin onlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsanız.

Perişan bir halde ayağa kalkmak için hareket ediyorum ama tam o anda başparmağım diğerlerinden daha keskin bir tarağa takılıyor. Tam haçın yatay kolunun kenarı boyunca. Dalgınca bakıyorum, sonra nefesim kesiliyor. Daha yakına eğilerek, kıvrımların içine gizlenmiş süslü mekanizmaya bakıyorum ve olmam gerektiğine ikna oluyorum. Çünkü bir çeşit *tokaya* benziyor, bu da haçın bir haç , bir madalyon olduğu anlamına geliyor. *Bir madalyon.* Nefesimi tutarak haçı burnuma doğru kaldırıyorum. Michal haçın açıldığını mutlaka fark ederdi; gerçek baş harfleri gördüğü gibi bunu da açıkça görürdü, ama ... Haçı güneş ışığında bir kez daha eğiyorum. Toka çok zekice gizlenmişti ve eğer bu hassas kenarı hissetmeseydim, onu hiç fark etmeyecektim.

Karnımda çırpınan bir his patlak veriyor.

Böyle küçük, gizli bir bölme sır saklamak için mükemmel bir yer olurdu.

Şimdi endişeliyim -ağzım aniden kurudu- başparmağımla küçük kapıyı açıyorum ve küçük bir parşömen parçası kucağıma düşüyor. Onu görünce nefesim kesildi.

Sararmış ve yırtılmış olan parşömen tırnağım büyüklüğünde katlanmış, ancak sahibi onu kalbine bu kadar yakın taşıdığına göre önemli olduğu açık. Titreyen parmaklarımla parşömeni açıyor ve okumaya başlıyorum:

*Sevgili Filippa'm,
Bu gece Frost gibi görünüyor. Gece yarısı ağacımızın altında
buluşalım ve uçümüz sonsuza dek birlikte olalım.*

İki satır. İki basit cümle. Sanki tek başına konsantrasyon onları gerçek olmaktan çıkaracakmış gibi onlara bakıyorum, kelimeleri iki, üç, dört kez tekrar okuyorum. Mektubun geri kalanı yırtılmış, muhtemelen atılmış. En üstte onun adını her gördüğümde kalbim acıyla çarpıyor, tepedeki gökyüzü kadar net ve *tartışılmaz-Filippa*.

Artık hiç şüphe yok. Bu haç
ona aitti.

Bu notu da okudu, saklamak için bu madalyonun içine koymadan önce elinde tuttu. Sevgilisi ona haçı da mı vermişti? Jean Luc'un bana verdiği yüzük gibi, baş harflerini kazıyıp bir söz olarak mı vermişti?

*Gece yarısı ağacımızın altında buluşalım ve uçümüz sonsuza
dek birlikte olalım.*

Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. O ağacın altında ne kadar bekledi acaba, kadının asla gelmeyeceğini fark etmeden önce? Rüyalarının sadece bir rüya olduğunu fark etmeden önce? Ve bahsettiği bu gizemli üçüncü kişi kim? *Üçümüz sonsuza dek birlikte olacağız.* Bu cümleye kaşlarımı çatıyorum, omurgamda ilk huzursuzluk dalları beliriyor. Elbette Babette'i kastetmemişti. Filippa bu notu hayattayken almış olmalıydı, yani Babette hasta kız kardeşine bakmakla meşgul olduğundan biriyle kaçamazdı. Ve neden *Frost* kelimesini büyük harfle yazmıştı? Gerçekten de mektuba baktıkça her şey daha da anlamsızlaşıyor.

Bu gece Frost gibi görünüyor.

Don. Kelimeyi yerleştirmek için beynimi zorluyorum ama tek hayal edebildiğim ay ışığında parıldayan ot tutamları, belki de Filippa'nın hayali buzdan sarayında bir kule. Filippa'yı olası izler bırakma konusunda uyarmak için mi dondan bahsetmişti? Annemle babamın gece yarısı onun peşine düşüp çimenlikteki ayak izlerini inceledikleri düşüncesiyle homurdanıyorum ama doğrusu, bu konuda hiçbir şey eğlenceli değil. Hayır, kendimi notu bulmadan önceki halimden daha hasta hissediyorum ve bir yanım keşke yeterince rahat bıraksaydım diyor. Mektubu soğuk parmaklarımla yeniden katlıyorum.

Pippa hayatının bu kısmını bilmemi istemedi. Kendince sebepleri olmalı ve ben onu hiç tanıımıyordum.

Dudaklarımı sıkıca bastırıp omuzlarımı rüzgâra karşı kamburlaştırarak mektubu tekrar madalyonun içine sokuyorum ve gümüş kapıyı bir kez daha kapatıyorum. Michal'e nottan bahsetmeyeceğim. Ona Filippa hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Onu incelemek, son hareketlerini takip etmek isteyecektir ve biz ne bulabiliriz ki? Kız kardeşim kimseyi öldürmedi, öldürmezdi ve bu madalyonun Babette ve Ölü Çağırın'la zayıf bir bağlantısı olsa bile - Filippa onları gerçekten nasıl tanıyabilir? Onlarla nasıl çalışmış olabilir? Cesarine'deki cinayetler daha başlamadan Morgane onu öldürdü. *Hayır.* Başımı kararlılıkla, şiddetle sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. *Kız kardeşimin bu işle bir ilgisi yoktu.*

Neredeyse sokağın karşısından gelen küçük *pssst* sesini duymuyorum.

Adımımın ortasında durup dönüyorum -sesi yanlış duyduğuma yarı yarıya ikna olmuş bir şekilde- ve çitlerin arasındaki gözleri görünce irkiliyorum. Kendi gözlerim kısılıyor ve çobanpüskülü çalılarının dallarına daha yakından bakmadan önce sağa sola bakıyorum. Gözler büyük, insan olamayacak kadar büyük ve koyu kahverengi, neredeyse tanıdık. Bir *Lutin*'e aitmiş gibi görünüyorlar. Ancak Amandine'de çok az çiftlik vardır ve daha da azı

Tarlalar -arazi çok dağlık, toprak çok verimsiz- bu da bu lutinin ya evinden çok uzaklaştığı ya da çok ama çok kaybolduğu anlamına geliyor.

"Alo?" Uzun zaman önce Çiftçi Marc'ın tarlasında yaptığım gibi yatıştırıcı bir el kaldırarak usulca selam veriyorum. Gerçekten sadece iki hafta mı oldu? Sanki bir ömür gibi geliyor. "Affedersiniz? Siz . . . oldukça iyi misiniz?"

Lutin çitin içinde biraz kıpırdanıyor, iri gözleri kırpışmıyor. *Mariée?*

Bu kelime karşısında içgüdüsel olarak kaskatı kesiliyorum, zihnime beklenen ama istenmeyen bir şekilde giriyor. "Ben bu isme cevap vermiyorum." Sonra da bunu düzgün bir şekilde yapmam gerektiğini hissederek, "Ben Célie. Siz kim olabilirsiniz?"

Beni tanıyorsun Mariée, ben de seni tanıyorum.

Tanıdık tını karşısında kaşlarım çatıldı. Bu kesinlikle olamaz. "Yıldızlar Gibi Gözyaşı?"

Başını sallayarak yaklaşmamı işaret ediyor ve bu hareketle etrafındaki çobanpüskülü dalları titriyor. *Seninle konuşmalıyım, Mariée. Konuşmalıyız.*

"I-" Garip bir şekilde karşıdan karşıya geçmeye isteksiz bir şekilde, son kapı eşiğini de inerek onun çalılıkların gölgesinden çıkıp bana yaklaşmasını bekliyorum. Yaklaşmayınca, kaldırım taşlarının kenarında duruyorum. "Beni nasıl buldun?" Sesimdeki temkinli tınıya engel olamayarak soruyorum. La Fôret des Yeux'de bir şekilde kokumu alıp beni Amandine'e kadar takip mi etmişti? Ve eğer öyleyse, Michal nasıl fark etmemiştir? Narin elimi burnuma götürüyorum, gözlerim yeniden sulanıyor. Sokağın karşısından bile Tears Like Stars'ın eskisinden daha tuhaf koktuğunu söyleyebilirim. Parfümünün yoğun çiçek kokusu yenidir, ancak bu bile altındaki daha kötü kokuyu tam olarak gizleyemez. Gerçekten de, neredeyse-

Elimi bırakarak kendimi hafifçe silkeliyorum ve düşüncemi bitirmeyi reddediyorum. Kokusu düşündüğüm şey olamaz. Burada olamaz. Şimdi değil. Böyle güzel bir sonbahar sabahında olmaz.

Yardıma ihtiyacım var, Mariée. Şimdi daha vurgulu hareketler yapıyor ve elimde olmadan daha da yaklaşıyorum. Öyle görünüyor ki

Tedirgin, hareketleri sarsıcı ve tuhaf, sanki uzuvlarını kullanması için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi. dallarda büyük, şişman bir sinek vızıldıyor, sokağın sessizliğinde yüksek sesle ve doğal olmayan bir . Bir anda çocukla köpeğinin içeri girdiğini fark ettim. *Yardıma ihtiyacım var.*

"Bana neden Gelin diyorsun?" Boynumdaki korkunun soğuk dokunuşuna rağmen çenemi kaldırıyorum, daha yüksek sesle, parlak sabah güneşinde daha net konuşuyorum. "Sana bir şey mi oldu?"

Daha yakına. Yaklaş.

"Sen açıklayana kadar olmaz. Bir sorun mu var?"

Sıkıntı içinde başını sallıyor. *Yardıma ihtiyacım var, Mariée. Buz gibi soğuk. Bizi iyileştirmek için yardıma ihtiyacı var.*

Boş sokağın ortasında aniden duruyorum, içim tiksinti ve endişeyle doluyor. "Kimin yardımına ihtiyacı var?" Elim istemeden cebime giriyor ve parmaklarım bıçağın gümüş kabzasının etrafında kıvrılıyor. "Kim o?" Sonra, ihtiyatı elden bırakarak- "Necromancer mı? Yardımına ihtiyacı olan o mu? *Söyle bana, Yıldızlar Gibi Gözyaşı!*"

Yıldızlar Gibi Gözyaşı ise sadece başını sallıyor ve iğne gibi keskin dişlerini gıcırdatarak aramızdaki mesafeyi kapatmamı *işaret* ediyor. Kısa süre sonra iki sinek daha ilkin katılıyor. Gölge yüzünün etrafında vızıldamalarına rağmen onları uzaklaştırmıyor. Gözünü bile kırpmıyor, bunun yerine yayların arasında ileri geri sallanıyor, topuzlu dirseklerini tutuyor ve *"Ayaz gibi soğuk" diye . Yanlış. Ayaz gibi üşüyoruz. Yardım edin.*

Onu orada görmek -zihni açıkça etkilenmiş- o kadar acınası, o kadar yürek burkucu ki, kendimden öğrendiğim için kendime kızıyorum. Bu onun suçu değil. Bunların onun suçu değil ve çaresizce yardımına ihtiyacı var, kınanmaya değil. Eğer Necromancer onu bir şekilde incittiyse, belki onu tekrar iyileştirebilirim. En azından onu La Fôret des Yeux'deki ailesine geri götürebilirim ve onlar da ona gerektiği gibi bakabilirler. *Doğru.* Omuzlarımı dikleştirerek doğruca

Çobanpüskülü çalıları, ama kapı tam o anda arkamdan pat diye açıldı.

"Célie." Sesi kısılan Michal, giriş katındaki güneş ışığı dikdörtgeninin hemen dışında, ellerini arkasında kavuşturmuş, kapının eşiğinde duruyor. "Lütfen şimdi içeri gel."

Onun iki yanında Odessa ve Dimitri dimdik ve sessiz durmuş beni izliyorlar. Girişin karanlığında yüz ifadelerini göremesem de, Michal'ın gözlerindeki gerginlik bir gösterge ise, üçü de gerçekten beni izliyordu. Bunun farkına varmak midemi bulandırıyor. Ancak onlar için ne yazık ki izlemekten *bir* şey yapamazlar -güneş gökyüzünde bu kadar yüksek ve güzelken olmaz. Sakin ve iddialı görünmeye çalışarak çenemi daha yukarı kaldırıyorum. O medeni olabiliyorsa, ben de olabilirim. "Başı dertte olan bir arkadaşım var ve ona yardım etmek niyetindeyim."

Dimitri ileri doğru hamle yapar ama Michal elini eşikte esneterek bir koluyla onu engeller. "O yaratık artık senin arkadaşın değil."

Sert bir karşılık vermek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu artık Michal'la ilgili değil. Bu benimle bile ilgili değil, gerçekten değil ve eğer Yıldızlar Gibi Gözyaşı'na bir an önce yardım etmezsek, istemeden de olsa kendine zarar verebilir. "Yardımaımıza ihtiyacı var Michal. Bir sorunu var."

Ancak, Yıldızlar Gibi Gözyaşları'nın artık çitlerin arasında saklanmadığını görmek için döndüğümde, kelimelerin geri kalanı dilimde ölüyor. Hayır, şimdi tam karşımda duruyor ve o *kokuyu* daha önce hayal etmemiştim. Gözlerim anında sulanmaya başlıyor ve bir adım geri çekilmemek için irademin her zerresini kullanıyorum. Bu kadar yakından, inkar edilemez bir şekilde çürüme kokuyor, ama daha da kötüsü - bir zamanlar esmer olan cildi güneş ışığında doğal olmayan bir şekilde solgun görünüyor, kağıt gibi ince ve sivri yüzünde hafifçe sarkıyor. Bana bakarken iri gözlerini ürkütücü beyaz bir film kaplıyor.

Şimdi bir adım geri çekiliyorum. "Ne-ne oldu -?"

Sözlerimi bitiremeden uzun parmaklarıyla bileğimi yakalıyor. Buz gibiler. *Benimle gel, Mariée. Benimle gelmelisin.*

Kokudan boğuluyorum, gözlerim hala yaşıyor, kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama onun tutuşu sadece sıkılaşıyor, neredeyse acı içinde haykırana kadar. "Bırak beni, Yıldızlar Gibi Gözyaşı." Sesimi ölçülü ve sakın tutmaya çalışsam da bir çaresizlik notası araya giriyor ve Michal arkamdaki kapıdan acımasızca küfrediyor. "Lütfen. Beni incitmek istemezsin. Biz arkadaşız, unuttun mu? Sana mürver şarabı verdim, *lezzetli* mürver şarabı."

Sanki beni hiç duymuyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor. Belki de duyamıyordur. Belki de yalnızca Ölü Çağırان'ın ona söylemesini söylediği şeyleri söyleyebiliyor, yalnızca Ölü Çağırان'ın ona yapmasını söylediği şeyleri yapabiliyordur. *Efendimin yardıma ihtiyacı var. Ona yardım etmemi ve senin de bana yardım etmeni emrediyor.*

"Efendin kim?" Çaresizce onun sefil gözlerine bakmak için çömeliyorum ve bir uçuk doğrudan gözbebeğinin düşüyor. Safrayı boğarak, boştaki elimle onu uzaklaştırıyorum. "Onun adı ne? Seni o mu öldürdü" -aynı sinek saçlarıma konarken midemde yeni bir bulantı yükseliyor- "Seni o mu öldürdü Yıldız Gibi Gözyaşları? Efendin canını mı aldı?"

Bir damla yeterli değil. Hepsine sahip olmalıyız.

"Neyin hepsi? Benim kanım mı? İhtiyacı var mı?"

- "Bütün kanımı ölüleri diriltmek için mi kullandı? Sana da böyle mi yaptı?"

Tepki olarak tekrar kasılıyor ve yavaşça ama emin adımlarla beni arnavut kaldırımli sokaktan aşağı çekmeye başlıyor, bu sırada mırıldanıyor: *"Buz gibi soğuk. Yanlış bir şeyler var. Ben ."*

"Célie," diyor Michal sertçe. "Bıçağın."

Topuklarımı sıkıyorum, panik boğazımı tırmalıyor. Bıçak hala cebimde ağır ağır duruyor, evet, ama olmayacak - olacağını sanmıyorum- Yıldızlar Gibi Gözyaşları öldü ve bir şeyler gerçekten çok yanlış gitti. Bu gerçek göğsümde sarsılıyor, artık görmezden gelemeyeceğim kadar şok edici ve korkunç. O öldü, ama hala kolumu tutuyor, hala yürüyor ve insanların arasında konuşuyor.

yaşıyor, hâlâ efendisinin emirlerini iki katı büyüklüğündeki bir yaratığın gücüyle yerine getiriyor. Les Abysses'te Babette ne demişti?

Ölü Çağırın tesadüfen kanınıza rastladı ve bir hevesle test ettik.

Kanımın o tek damlasını Yıldızlar Gibi Gözyaşları üzerinde mi test ettiler? Önümdeki bu yaratık onların deneylerinin bir sonucu mu? Gerçek Yıldız Gibi Gözyaşı hâlâ içinde mi var, yoksa ruhu çoktan bu dünyadan ayrıldı ve geride sadece bir kabuk mu bıraktı? Hâlâ acı hissedebiliyor mu? Bileğimi daha sert büküyorum, derisi aşınıyor ama yine de beni bırakmıyor. "Sana nasıl yardım edeceğimi söyle," diyorum çaresizce. "Lütfen, sana kanımı veremem ama seni ondan saklayabilirim. Bunu ister miydin? Seni ailene geri götürebilirim."

Ustam yakında. Ona gitmeliyiz. Onunla buluşmalıyız.

"Nerede o?" Etrafıma çılgınca bakıyorum, yarı yarıya Necromancer'ın komşunun kiraz ağacından düşmesini bekliyorum. "Efendin nerede? Söyle bana!"

Yanlış, yanlış, bir şeyler .

Arkamızda bir yerlerde Michal bağırıyor -Dimitri ve Odessa da öyle- ama onları duyamıyorum; ölümcül emirlerine kulak asamıyorum. Çünkü ben bir vampir değilim ve bu Tears Like Stars'ın suçu değil. Ona zarar veremem, verebilsem bile- Dişlerimi sıkarak tırnaklarımı elini yaralayabilecek kadar derine batırıyorum ama minik hilallerden kan sızıyor. Kan yok, acı çığlıkları da yok. Bunun farkına varınca histerim tavan yapıyor.

Tears Like Stars'a zarar verebilsem bile, basit bir bıçak işimi görmez. Hayır, ihtiyacım olacak-

Bir bıçak.

Düşüncelerim cebimdeki gümüş bıçağa takılıyor, daha önce beni neredeyse kör edecek kadar parlayan bıçağa. *Lutinler hayattaki güzel şeylerin kıymetini bilirler.* Yıldız Gibi Gözyaşları'nı ve Mösyö'nün akrabalarını cezbetmek için yirmi kafesi altın rengine boyadım.

Marc'ın çiftliği. Belki de Şimdi ona zarar vermeme gerek yoktur. Belki de sadece dikkatini dağıtmam gerekiyordur.

Boştaki elimi cebime sokarak bıçağı çıkarıyorum ve gökyüzünde öncekinden daha parlak ve daha yüksekte parlayan sabah güneşinde parlatıyorum. Gümüş, aramızda neredeyse bembeyaz -parlak, göz kamaştırıcı- parılıyor ve Yıldızlar Gibi Gözyaşı'nın gözleri ona takıldığında sonsuz derecede genişliyor. "Beğendin mi?" Bıçağı almak için uzandığında başının üzerinde sallıyorum. Kaldırım taşlarının üzerine pırıl pırıl ışıklar saçıyor. "ok güzel, değil mi? Ulaşabilirsen alabilirsin."

Sözlerim zerine dişlerini sıkıyor ve parmak uçlarına doğru uzanıyor, ama ben çok daha uzunum; tutarken sapa dokunamıyor bile, ki ben bileğimi yanımda tutmaya çalışıyorum. "Devam et," diyorum ona, cesaret verici bir şekilde başımı sallayarak. Biraz daha uzanıyor, zayıf kolları artık titriyor. "Neredeyse vardın."

Sonunda parmakları bileğimden bir santim kadar kayıyor ama ihtiyacım olan tek gevşeklik bu. Bıçağı sokağa fırlatarak ondan uzaklaşıyorum, dönüp arkama bakmadan Michal ve diğerlerine doğru koşuyorum. Ben Michal'in uzanmış kollarına atlarken, Odessa kapıyı arkamdan çarparak kapatırken, Dimitri perdelerin arasından sokağa bakarken, uzun elleri beni bir daha bulamıyor.

"Gitmiş," diyor inanamayarak. "Küçük kabuk kayboldu!"

Hâlâ nefes nefese Michal'den ayrılıyor ve Dimitri'yi iterek perdelerdeki boşluktan Yıldızlar Gibi Gözyaşı'nın az önce durduğu yere bakıyorum. Geriye sadece neşeli güneş ışığı ve turuncu akçaağaç yaprakları kalmış. Gümüş bıçak bile yok olmuş - sanki tüm sahneyi hayal etmişim gibi.

Kırkınıc Bölüm

Gıdaklayan Tavuk

O gece Cesarine'in kenarında toplanıp oldukça nemli ve kokuşmuş bir sokaktan rıhtıma bakıyoruz. Balık kokuyor. Ya da çöp. Burnum tiksintiyle kırışıyor. Ancak vampirlerden hiçbirini yapmıyor - sanki biri gözlerine iğne sokmuş gibi yüzünü buruşturan Odessa hariç - bu yüzden ben de bir şey söylemiyorum. Onlar bu kadar pis kokuya katlanabiliyorsa, ben de katlanabilirim.

Michal kulağıma mırıldanıyor: "Kapüşon takın, sanırım," diyor. "İncelemelerini neredeyse tamamladılar."

Amandine'den ayrılmadan önce bana seyahat pelerinini ödünç verdi. Dimitri teklif etse de ikimiz de onu görmezden geldik ve o anda aramızda sessiz bir ateşkes oldu - elbette Dimitri'ye karşı karşılıklı güvensizlik, ama aynı zamanda tavan arasında aramızda geçenlerden bahsetmeme konusunda karşılıklı anlayış. Minnettar olup olmadığımı karar veremiyorum. Artık öfkem geçtiğine göre, geriye sadece çok yakından inceleyemediğim içi boş bir tür utanç kalıyor.

Ve kesinlikle şu anda değil.

Pelerini saçlarımin üzerine çekiyorum, ödül ilanlarıyla birlikte gece yarısı esintisinde dalgalanıyor. Rüzgârdan yırtılmış ve yağmurdan rengi solmuş olan bu ilanlar, Amandine'de olduğundan daha kalın bir şekilde bu sokağın her santimini kaplıyor. Sanki babam eninde sonunda eve döneceğimden ya da belki de Cesarine'den hiç ayrılmadığımdan şüpheleniyordu. Elimde olmadan volta atmaya devam ediyorum, pelerinim dalgalanıyor

sokağın çamur ve bataklığında ayaklarımın etrafında. Çok uzun. Çok büyük. Ellerimin kollarını sinirli bir şekilde kıvırıyorum, kendimi bir tür Azrail, kötü şansın ebedi habercisi gibi hissediyorum. Tek ihtiyacım olan bir tırpan.

Rıhtıma bakmamaya özen gösteriyorum.

"Bu çizim sana hiç benzemiyor," diyor Odessa, kirli tuğladan bir not koparıp yüzümü yakından incelerken. "Çok fazla muhteşem görünüyorsun. Eskiden tanıdığım huysuz, yaşlı bir imparatoriçe gibi." Eldivenli parmaklarından ilanı kapıp yüzümü ikiye böldüğümde, şaşkın bir kaşını kaldırıyor ve ilgisiz bir tavırla yarısını uzaklaştırıyor. "Neden, Célie, sorun nedir? Üzgün görünüyorsun."

"Yüzünü bir santim uzaktan inceleyeyim mi?"

"Bunu memnuniyetle karşılarım, sevgilim. Saklayacak bir şeyim yok." Sırıtarak bir omzunu kaldırıyor ve arkasını dönüyor. "Ancak bilmelisin ki," diyor, "kronik öfke insan vücudunu altüst eder - yüksek tansiyon, kalp ve sindirim sorunları, baş ağrıları ve hatta cilt bozuklukları." Gözlerimin arasındaki kırışıklıkları düzeltmek için uzanıyor, kendi gözleri de muziplikle parlıyor. Henüz beni ağabeyi hakkında konuşurken tuzağa düşürmeye çalışmamış olsa , benimle ilişki kurmaya eskisinden daha kararlı görünüyor, benden *hoşlanmaya* daha kararlı, ama şüphelerimi duyduğunu *biliyorum*. "Birkaç yıl önce tıp okudum."

"Neredeyse bir şifacısın o zaman." Sinirlenerek elini itiyorum ama o sadece gülüyor ve dört saattir gözüme girmeye çalışan ama başaramayan Dimitri'ye doğru ilerliyor. Şimdi kazara ona baktığımda, hararetli bir kararlılıkla ilerliyor.

"Célie-"

Onunla yüzleşemediğim için bir iniltiyle arkamı dönüyorum ve kız kardeşimin notu bedenimde bir delik açıyor gibi görünüyor. Tears Like Stars'ın yaptığı gibi kafamı sallama ve dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne direniyorum - çünkü kastettiğim şey elbette *hiçbir zaman değil*. Dimitri benden daha iyi bir şüpheli olabilir.

Ama eğer Filippa Babette'i tanıyorsa -ki bu çok büyük bir olasılık

-Bu onu da tanıdığı anlamına mı geliyor? Onun gizemli sevgilisi mi? Bilmek istiyor muyum? Ağzını tekrar açtığında ona bıkkınlıkla, "Kes şunu Dimitri," diyorum. "Beni rahat bırak."

Dur, Célie. bırak.

Yılmadan tekrar önümde beliriyor, pelerinine uzanıyor ve küçük bir keten torba çıkarıyor. "Şu anda benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama en son ne zaman yemek yedin? Şehirden geçerken ekmek alma cüretinde bulundum-"

İçgüdüsel bir tepkiyle çantayı elinden alıyorum ve aramızdaki pis sokağa düşüyor. Özür dilemeyi reddediyorum. "Peki *başka* ne alma cüretinde bulundun?"

Göz kırıyor. "Ne dediğini anlamıyorum-"

"Yakanızda hâlâ kan var, Mösyö Petrov." Dimitri'nin yüzü sertleşir için bir anlık saniye önce yeniden bir kez daha parlak bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra pelerininin altın bir armut çıkarıp burnumun önünde sallıyor. "Böyle yapma, sevgilim. Les Abysses'te duyduğunu sandığın şeylerin aksine, ben bir katil değilim - evet, *o* katil değilim - ve şimdiye kadar çok acıkmış olmalısın. Kendini aç bırakmanın ne anlamı var?"

"Yeter kuzen." Sesi kısık olan Michal sokağın ağzına yaslanmış, rıhtımdaki kargaşayı izliyor ve sanki insan değil de gölge olarak doğmuş gibi karanlığa karışıyor. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Ama o şüpheleniyor-"

"Neyden şüphelendiğini biliyorum ve bana güvenin" - Dimitri'ye omzunun üzerinden beklenti dolu bir bakış fırlatır - "Requiem'e döndüğümüzde ikçok uzun bir tartışma yapacağız. Mila'yı öldürdüğüne da, Babette Troussel ile olan ilişkinin her ayrıntısını duyacağım ve onun büyü kitabının içeriğini öğreneceğim."

çok, özellikle ve Sayfa işaretli İÇİN LUST OF KAN." Karanlık bir duraklama. "Bunu bildiğinizi varsayıyorum."

Dimitri isyankâr bir sessizlik içinde ona bakar.

Yine de Mila'yı öldürdüğüne katılmıyorum.

Ani ve uygunsuz akliselimliği için Michal'e lanet okumamaya çalışarak hızla arkamı dönüyorum. Dimitri'den şüphelenmiyorsa, başka birinden şüpheleniyor olmalı ve Filippa'nın haçındaki not şimdi biraz daha sıcak yanarsa, gerçekten duman çıkarmaya başlayacak.

Sıradan bir hareketle onu yakamın altına sıkıştırıp, düşüncelerimin arasında bir kez daha yürümeye başlıyorum. Çünkü Dimitri'yi düşünmenin ne yeri ne de zamanı. Filippa'yı düşünmenin ne yeri ne de zamanı... Çünkü en güzel çizmelerim artık aşınmış durumda. Amandine'deki küçük maceramız *lekelendiler* ve kan muhtemelen asla çıkmayacak. Onları beyaz sirkeye batırmalı, deri yeniden parlak ve yeni görününe kadar ovmalıydım. Kasabadaki evde yaşayan yaşlı çiftin kileri beyaz sirke ve sabun gibi şeylerle *doluydu* ve biraz ödünc alsaydım bunu asla bilemezlerdi. Adımlarken başımı sallıyorum, giderek daha da tedirgin oluyorum. Çizmelerimi ateşe versem ya da bu kanlı elbiseyi çıkarıp çıırılçıplak ve çığlık çığlığa La Fôret des Yeux'ye bir daha görülmemek üzere kaçsam asla bilemezlerdi-

"Célie." Michal bir kez daha sokağın ağzında dönüyor, dudakları alaycı bir sırıtışla bükülüyor. Arkasındaki rıhtımdan yeni bağırışlar duyuluyor. "Kalbin çarpmaya başladı."

Bir elimi kızarmış göğsüme götürüyorum. "Öyle mi? Nedenini bilmiyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır."

İç çekip başını sallıyor ve duvarı iterek yanımda duruyor. Her zamanki gibi solgun ellerini arkada kavuşturuyor ve bu tanıdık hareket bana garip bir rahatlık veriyor.

burnunun ucuyla bana baktı. "Bugün ölümsüz bir yaratıktan kaçtın."

Omurgamı dikleştirdim. "Evet, yaptım."

"Bundan sadece saatler önce bir kan cadısını alt etmiştin." Odessa dalgınca keskin bir çiviye inceliyor.

"Yardımla."

"İkisi de kardeş dediklerinizden çok daha zekiydi," diye devam ediyor, onu onaylamadan. Chasseur'lardan bahsederken omzunun üzerinden bakmak için can atsam da, kendimi onun yerine yüzüne odaklanmaya zorluyorum. Gözlerinde gurur gibi bir şey sert ve keskin bir şekilde parlıyor. "Tabutları bir daha kontrol etmeyecekler, Célie. Avcılar bile ölüm fikrinden korkarlar ve -asla kabul etmeseler de- ona yakın olmaktan da korkarlar. Liman başkanı incelemesini bitirdikten sonra, haber vermeden envanterimize gireceğiz ve denizcilerim bizi müdahale etmeden gemimize yükleyecekler. Gün doğmadan Requiem'e dönmüş olacağız."

Sanki cevap verircesine, liman başkanı - esmer tenli ve keskin gözlü, kalın kafalı bir adam - budaklı elini son tabutun üzerine vurur ve her şey yolunda diye bağırır. Mürettebatı, Requiem Ltd. şirketinin boş gözlü çalışanlarını Michal onları başka türlü davranmaya zorlayana kadar oyalanmaya bırakarak, karaya çıkması planlanan bir sonraki kargoya doğru hareket eder. Görünüşe göre bu tabut sevkiyatı sadece La Fôret des Yeux'de bulunan nadir bir kozalaklı ağaçtan yapılmış - en azından Michal'in bana söylediği bu. Onun ötesinde, sokağın, denizcilerin ve tabutların ötesinde, mavi paltoları karanlıkta hafızanın küçük işaret fişekleri gibi rıhtımlara doluşan Chasseur'ler varken planının ince noktalarını dinlemek oldukça zor. Parlak, acı verici ve müdahaleci.

tanıdık bir ses keskin bir şekilde yükseliyor. Sese gözlerimi kapatıyorum.

"Bununla birlikte," diye mırıldandı Michal, "yine de onunla konuşmanızı sağlayabilirim."

İçgüdüsel olarak gözlerim hızla açılıyor ve ben onları durduramadan Michal'in omzunun üzerinden geçip aramaya başlıyorlar.

Görmek istemediğim tek kişi için çaresizce.

Onu hemen bulurlar.

Orada -adamlarının arasından geçerek- Jean Luc hayal kırıklığı içinde bir tahıl fıçısını devirir. İçindekiler, stok kaybı yüzünden morarmış bir şekilde bağırarak öfkeli bir çiftçinin ayaklarının dibine dökülür. Ancak Jean Luc çoktan varili düzeltmek için hamle yapmıştır. Sokaktan çıplak elleriyle aceleyle tahıl toplar, başını sallar ve çiftçinin tiradı üzerine özür diler. Frederic yardım etmek için diz çöktüğünde, Jean Luc acı bir şekilde küfreder ve onu iter.

Küçük, istemsiz bir adım atıyorum.

Jean Luc.

Onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor sanki - bana çok yakın, benim için çok değerli ama bir o kadar da uzak. Bir zamanlar birbirimize çok benzerdik. Cesarine Savaşı sırasında gözlerindeki o sert ve kararlı parıltıyı hala hatırlıyorum. Gecenin büyük bir kısmını çocukları Soleil et Lune'un göreceli güvenliğine taşıyarak geçirmiştik. Koşulların dehşetine rağmen, kendimi başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. İkimiz de ortak bir amaç için el ele çalışıyorduk: o çocuklara hizmet etmek, evet, ama aynı zamanda birbirimize hizmet etmek. O gece bir ortaklık kurmuştuk -gerçek bir ortaklık- ve o sabah Jean, Gabrielle'in yanaklarındaki gözyaşlarını gizlice sildiğinde, onu sevdiğimi anlamıştım.

Hatırladıkça kalbim sızlıyor.

Bu gece ona bakmak kırık bir aynaya bakmak gibi; yansıması bir şekilde eskisinden daha keskin. Kırılmış. Koyu renk saçları aynı kalsa da, gözleri artık çılgın bir ışıkla parlıyor ve sanki haftalardır uyumamış gibi gözlerinin altında derin gölgeler oluşmuş. Onun emriyle Chasseurs'ler valizlere el koyarak arama yaparken, zabıtalarda rıhtım boyunca birkaç barikat oluşturmuş, geçen her bireyin yüzünü dikkatle incelemektedir. İçlerinden biri, siyah saçlı masum bir kadının kolunu yakalıyor ve kucağında ciyaklayan bir bebek tutan kocası gelene kadar onu bırakmayı reddediyor.

bir eliyle ılık atan bir bebeği, diğer eliyle de hukuk davası açmakla tehdit ediyor.

Yolun karşısında, Basile yanlışlıkla bir tavuk sürüsünü serbest bırakmıştır ve düzinelerce adam suyun kenarında koşuşturarak, neşeyle havlayan ve yoldan geçenlerin topuklarına vuran liman başkanının kpeğinden önce onları yakalamaya çalışmaktadır. Charles, başka bir kadının bavulundan çıkan kıpkırmızı bir elbiseyi meşale ışığına tutarken, Frederic, çiftçiye ve Jean Luc'e doğru birkaç tayfasıyla birlikte hışımla koşan liman başkanını sakınleştirmeye çalışır.

"Sen gafil bir aptalsın!" Jean Luc'un göğsüne sert bir yumruk indirir ve yanındakiler de acı acı onaylarlar. "*Elli yıldır* bu rıhtımları işletiyorum ve hiç bu kadar beceriksiz bir gösteri görmemiştim-"

"*Mahvoldu!*" fkeyle bğren ifti, kirlenmiş tahıl fıısını tekrar sokağa fırlatır. Jean Luc, taneler çizmelerinin üzerine dökülürken sessizce izler. "Bunu krala rapor edeceğim, *avcı*. Bana yüzden fazla litreye mal oldun ve sözümü unutm, kaybettiğin her kuronun bedelini ödeyeceksin-"

"Peki yaşlı Achille nerede?" Liman başkanı Başpiskopos'u aramak için dönüp dururken Jean Luc sertçe yutkunur ve çenesini sıkar, hâlâ ayaklarına bakmaktadır. Arkasında, Reid seyreden kalabalığın arasından çıkar, liman başkanının köpeğini bir ip parçasıyla ileri doğru götürürken yüzü gergin ve ciddi. "Neden bahsettiğini bildiğinden şüpheliyim, değil mi? Onunla da konuşacağımdan ve bir tür tazminat talep edeceğimden emin olabilirsin. şu limanıma bir *bakın*. Tıkanmış, gençler ağlıyor, her yer tavuk boku-"

"Peki *ne* için?" ifti şimdi Jean Luc'u gerçekten itiyor ve Reid ile ben aynı anda ne ıkıyoruz. Reid kaşlarını çatarak elini adamın omzuna attığında, adam hoş olmayan bir kahkaha atıyor ve Jean Luc'un ayaklarına tükürüyor. "Küçük fahişen ekinlerimin arasında saklanıyor olabilir diye mi?" Reid'den uzaklaşır ve Charles'a doğru tekmeler savurur.

Kıpkırmızı elbiseyi hâlâ elinde tutuyor. "Oh, hepimiz duyduk, değil mi? Kuzeydeki küçük kaçamağı hakkında her şeyi biliyoruz. Kardeşim avcılarınızdan biriyle arkadaş, değil mi? Ve görünüşe göre ölmemiş. Kaçırılmamış da. Onun yerine bir *yaratıklarla* kaçmış gibi görünüyor."

Jean Luc'un tüm vücudu kaskatı kesilirken acı dolu bir nefes veriyorum. "Matmazel Tremblay bir davada sorgulanmak üzere aranıyor.

Reid köpeğin ipini Frederic'e uzatarak sessizce "Cinayet soruşturması," diyor. "Katilin kimliğini tespit etmek ve adalete teslim etmek için çok ihtiyaç duyulan kanıtları sağlayabilir." Jean Luc'un yanında duran Reid limanın geri kalanına sesleniyor, sesi şimdi daha yüksek, güçlü ve kararlı. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz ve spekülasyonlara rağmen hâlâ kaçırıldığına inandığımız Matmazel Tremblay'i bulma çabalarımızdaki işbirliğiniz için teşekkür ederiz. Kendisi en son Amandine'de Les Abysses adlı bir yerden kaçarken görülmüş-

"Bir genelev," diye hırlıyor çiftçi.

"-ve yakında Cesarine'den kalkan bir gemiye binebilirler," diye kararlı bir şekilde devam ediyor Reid, skandal fısıltılarının patlamasına aldırmadan. Sonra Jean Luc'a bakıyor, o da başını sertçe sallayıp omuzlarını dikleştiriyor. Jean'in gözleri gergin, nefesi oldukça sığ olsa da, kalabalığa hitap ederken sesi yeni keşfedilmiş bir otorite notası taşıyor.

"Eğer bu olursa," diyor, "Matmazel Tremblay'i kurtarma şansımız akıntıyla birlikte yok olur. Masum bir kadını tarifsiz bir kötülükten korumaya çalışırken sizden sadece biraz daha sabır istiyoruz."

Kurtarm

.

Koruyun.

Çiftçi tekrar tükürürken, liman başkanı alay ederken ve Jean Luc ikisini de görmezden gelip en yakın tavuğu yakalamak için aniden arkasını dönerken kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Konuşma bitmiştir.* Reid başını sallayarak onun peşinden gidiyor ve benim dehşetimle tavuk doğrudan koşuyor

Chasseurs ve polisler aramalarına devam ederken tabutlara doğru.

Nefesimi tutarak Michal'i taklit etmeye çalışıyorum ve gölgelerin arasında eriyorum, siyah pelerini için sonsuz minnettarım.

"Jean Luc, bekle." Reid ona yetişmek için hafif bir koşuya başladı, tavuğu korkuttu - özellikle tiz bir gıdıklaması olan küçük, şişman bir tavuk - Michal'in ve benim tabutuma doğru. "Konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok." Jean Luc çılgınca hamle yapar ve tavuğu tamamen ıskalar. "O sik kafalı çiftçi her şeyi söyledi, değil mi? Célie yaşıyor ve söylentilere göre buradan yüzlerce mil ötedeki büyülü bir genelevde. Sadece patron olarak değil," diye ekliyor acı bir şekilde, "aynı zamanda, öyle görünüyor ki, bir işçi olarak da."

Reid tavuğa temkinli yaklaşır. "Neden orada olduğunu bilmiyoruz."

"Tanıkların raporları oldukça açıktı, Reid." "Célie sana bunu yapmaz Jean."

Kalbim ayaklarımın arasında bir yere çarpıyor ve kaldırım taşlarına çarparak parçalanıyor. Bu konuşmayı dinlememeliydim. Daha önce olduğu gibi, bu sözler benim için değil, ama onlardan kaçmak için ne yapabilirim? Mümkün olduğunca sessizce geri çekilerek dönüyorum -onlara mahremiyet tanımaya ya da belki de kaçmaya kararlıyım- ve doğruca Michal'in göğsüne çarpıyorum. Elleri kollarımı sabitlemek için uzanıyor ve soğuk yüz ifadesine bakarken içimi yeni bir aşağılanma, yeni bir *utanç* kaplıyor. Arkamdaki sokakta heykel gibi duran Odessa ve Dimitri'ye bakıyorum, aynı derecede hareketsiz, soğuk ve sessizler. Onlar da her kelimeyi duyabiliyorlar. Duyduklarını *biliyorum* ve sanırım yine Michal'in ayakkabılarının üzerine kusacağım.

Çünkü senin küçük fahişen benim mahsulümün içinde saklanıyor olabilir. Bir yaratıkla kaçmış gibi görünüyor. Ve sonra, utancımın kanatlarında iki kelime.

Kurtarın

Koruyun.

"Nerede o zaman?" Onun sesiyle bir kez daha dönüyorum ve Jean Luc çaresiz bir yakarıyla kollarını uzatıyor, giderek artan bir telaşla tabutları, rıhtımı ve tüm şehri işaret ediyor. Yüzü buruşuyor. Elleri titremeye başlar. "Eğer Amandine'de bir genelevi ziyaret edebilirse

-Bir yabancı için *soyunabiliyorsa*, neden nişanlısını Chasseur Kulesi'nde ziyaret edemiyor?"

Ama Michal'in elleri kollarımdan ayrılırken Reid sabırsızca başını sallıyor. "Vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, onun zorla
-."

"Nişan yüzüğünü takmamıştı." Aralarında unutulmuş tavuk gıdaklıyor, dökülen tahılı gagalıyor. "Lou sana bu kısmı anlattı mı? Bütün raporlar aynı şeyi söylüyordu - bir fahişenin kıpkırmızı elbisesi ve parmağında yüzük yok."

"Bunun hiçbir anlamı yok. *Hiçbir anlamı yok*. Hayır, beni dinle Jean." Reid, Jean Luc'un kolunu tutarak onu küçümser ve uzaklaşmaya başlar. "*Dinle beni*. Kaçırıldığı gece ikiniz kavga ettiniz, o zaman da takmıyordu. Brindelle Park'ta da takmıyordu." Jean Luc hırlasa da Reid tutuşunu bırakmıyor. "Vampirin kendisi ondan almış olabilir ya da kaçırılma sırasında aralarındaki kavgada kaybolmuş olabilir. Yüzlerce olası açıklama var-"

Jean Luc şimdi sarsılarak uzaklaşıyor. "Ve onu bulana kadar gerçek olanı öğrenemeyeceğiz."

Reid derin bir iç çeker ve Jean'in tavuğun yanından geçip gitmesini izler. "En kötüsünü düşünmeye kararlısın."

"Hayır, onu bulmaya *kararlıyım*," diye hırılıyor omzunun üzerinden. "Onu bulmak, onu kaçıran lanet olası gece *yaratışını* tutuklamak ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamak."

Uzun bir süre sonra Reid onu kargaşanın içine doğru takip etti -liman müdürü ve Frederic, birincisinin köpeği yüzünden neredeyse kavga ediyorlardı- ve beni

sokağın acı veren sessizliği. "Célie?" Dimitri sessizce soruyor ama onu susturmak için elimi kaldırıyorum, konuşamıyorum.

Kurtarın

Koruyun.

Bu kelimelerin tadının yanlış olduğunu, ağzımda buruk ve kırılgan bir tat bıraktığını biliyordum. Daha önceki kınamaları yumuşak bir şekilde içlerinde dolaşüyor ve kinlerini güçlendiriyor. *Onu zorlukla taburcu edebiliyorum. Célie narindir.*

İkimiz de biliyoruz ki Lou orada olmasaydı Morgane boğazını keserdi.

Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Onları yutarak kendimi Michal'a bakmaya, o siyah gözlerle kendi gözlerimi buluşturmaya zorluyorum. "Hayır," diyorum ona, onun soğukkanlılığını, bir vampirin soğukkanlı, kayıtsız yüz ifadesini benimsemeye çalışarak. Ben de taştan yapılmış olabilirim. Çatlamayacağım ve parçalanmayacağım. "Onunla konuşmak istemiyorum."

Michal'in ağzı itiraz edecekmiş gibi kasılsa da, bunun yerine başıyla onaylıyor ve saçlarımdaki üzerindeki kapüşonunu yeniden düzeltiyor. Geri çekilip bana elini uzattığında anlamı açık ve net: Bu kez onunla gitme kararı bana ait.

Hiç tereddüt etmeden elini kabul ettim.

O beni tabutumuza çekerken, Odessa ve Dimitri de onları takip ederken, denizciler bizi limandan gemimize doğru çekerken konuşmuyoruz. Hâlâ nefesimi tutuyor, her kalp atışımı sayıyor ve hiçbir şeyin ters gitmemesi için dua ediyorum. Tüm heykellerin içi benim hissettiğim kadar boş mu? Kırılğan mı? Hepsi gizliden gizliye bu korku hissinden muzdarip mi? En azından liman başkanının köpeği ulumayı bıraktı ve çocuklar sustu. Çiftçi bile küfretmeyi bıraktı. Geriye sadece Chasseur'ların sert emirleri, tüccarların ve liman başkanının mürettebatının homurtuları kaldı.

Rahatlama gözyaşlarımı kırptıştırıyorum.

Tam nefes verirken -çete planına ulaştığımızı ikna olmuşken- başımın yanındaki bir denizci panikle bağıyor.

Bir tavuk yanıt olarak feryat ediyor ve tabutun tamamı yana doğru yalpalayarak devriliyor. Michal'in kolu bir saniye sonra belime dolanıyor ama ben daha nefes alamadan tabutun duvarına çarpıyoruz ve kapak açılırken kaldırım taşlarına düşüyoruz. Michal havada dönerek pozisyon alsa da, yere dökülürken dişlerim hâlâ takırdıyor.

Tanıdık bir çift tahıl benekli botun içine doğru yuvarlanırken.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım-

"Güven bana." İçini çekerek yıldızlara bakan Michal'in kafası kaldırım taşlarına çarparken, dehşete düşmüş Jean Luc bize bakıyor ve limana mutlak bir sessizlik çöküyor. "Hiç yardımcı olmayacak."

Bölüm Kırk Bir

Bizim Son

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

Daha önce hiç bu kadar çok insan bana şaşkınlıkla bakmamıştı, ama hayatımda ilk kez onların ilgisi altında kızarmıyorum. İnançsızlıkları ve yükselen öfkeleri karşısında tökezleyip kekelemiyorum. Hayır, uzuvlarım buzdan yapılmış gibi hissediyor ve kıpkırmızı elbisemi düzeltirken, saçlarımı yüzümden itip çenemi kaldırırken ellerim titriyor. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Jean Luc'a kesinlikle bakamıyorum, gözlerindeki çiğ suçlamayı görmeye dayanamıyorum. Yüzünün tüm rengi solmuş, konuşmak için ağzını açsa da hiçbir kelime gelmiyor. Anlamıyor. Elbette anlamıyor -kimse anlamıyor- ve çaresizce çenem titremeye başlıyor.

Hepsi benim hatam.

Birden tavuğu almak için eğildim ama ciyaklayarak parmaklarımın arasından atlayıp kaçtı. Yakalamak için çok hızlıydı. Refleks olarak peşinden gidiyorum, adımlarım limanın sessizliğinde yüksek sesle yankılanıyor ama önemli değil; tavuk yaralanmış olabilir ve eğer yaralanırsa, bu yaralanmalar benim de hatam olur. Onu bir şekilde yakalamak, belki de bacağını bağlamak zorundayım. Ayaklarım daha hızlı, daha sakar hareket ediyor. Odessa tıp okudu, o yüzden nasıl yapılacağını biliyor olabilir-

Tavuk Jean Luc'a doğru yöneliyor.

Aklımı tamamen kaybederek ona doğru atılıyorum, bir şekilde *yardım* etmeye kararlıyım, ama tiz bir panik çılgılığıyla yön değiştiriyor ve doğrudan Reid'in inciklerine çarpıyor. Ben de onu takip etmeden bir saniye önce kayarak duruyorum. Temkinli bir şekilde, yumuşak bir "Merhaba Célie" diyerek onu kaldırmak için eğildi.

"Reid! Nasılsın?" Hâlâ yaprak gibi titreyerek hemen doğruluyorum ve titrek bir gülümsemeye zorluyorum. O cevap vermeden önce aceleyle ekliyorum, "Kanadını kontrol etmeli miyiz? Tüyleri biraz kabarık görünüyor, kırmış olabilir ya da-"

Ama Reid acı dolu bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bence tavuk iyi."

"Emin misin?" Sesim giderek yükseliyor. "Çünkü-"

Ancak o anda Jean Luc bileğimi yakalıyor -tam Michal' ısırdığı yerden- ve yüzünü ona dönmem için çeviriyor, yüzü söylenmemiş binlerce soruyla parlıyor. Acıdan irkilmemeye çalışsam da kendime engel olamıyorum. *Canım yanıyor*. Keskin nefes alışımıyla birlikte Michal, Odessa ve Dimitri anında yanımda beliriyor ve Jean Luc'un bakışları onların uhrevi yüzlerinden bileğime ve oradaki bariz diş izlerine yöneliyor. Parmaklarının arasından usulca akan kana. Gözleri açılıyor ve neredeyse içgüdüsel olarak pelerini boğazımdan sıyrıp oradaki daha derin, daha karanlık yaraları ortaya çıkarıyor. Çenesini sıkarak Balisarda'yı kemerinden çıkardı.

"Jean-" diye hızlıca başlıyorum.

"Arkama geç." Beni Michal'den ve diğerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben topuklarımı sıkıp başımı sallıyorum, boğazım acıyacak kadar sıkışıyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor. "*Şimdi*, Célie."

"Hayır."

Tutuşunu gevşetmek için dönüp Michal'e doğru çekildiğimde -Michal koruyucu kolunu belime doladığında- farkına varış, düşen bir giyotinin gücüyle Jean Luc'e çarpıyor. Tam vurduğu anda göz kırptığını görebiliyorum,

ve ifadesi aniden boşalıyor. Sonra bileğimi bırakırken yüzünde alışılmadık, *çirkin* bir ifade beliriyor. "Ona izin verdin- Seni *ısırdı*."

Bileğimi göğsüme bastırıyorum. "Düşündüğün anlama gelmiyor."

"Hayır mı?" Kuşkusunu gizlemeye çalışsa da, sesine yine de bir endişe notası sızıyor. "O zaman bu ne anlama geliyor? Zorladı mı?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı," diyorum çabucak. "O-Jean, yaralanmıştı ve onu iyileştirmek için kanıma ihtiyacı vardı. O olmadan ölebilirdi. Vampirlerle kan paylaşımı her zaman -öyle olmak zorunda değil-"

"Ne olması gerekmiyor?" Jean Luc'un gözleri yüzümde keskinleşiyor ve kendi aptallığıma lanet ederek çaresizce ona bakıyorum. O kelimeyi söyleyemem. *Söyleyemem*. Hala bileğimi tutarak, daha önce hiç dua etmediğim kadar çok dua ediyorum, kime ya da hangi varlığa, bilmiyorum, Tanrı'nın beni terk ettiği çok açık. "Célie," diye uyarıyor sessizlik çok uzadığında.

"Cinsel olmak zorunda değil," diye bitiriyorum kısık bir sesle.

Ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor. Fısıltılar kalabalığın içinde dolaştığında çenesi geriliyor ve ben de en kötüsünü bekleyerek kendimi tutuyorum. "Demek doğruymuş," diyor soğukkanlılıkla. "Sen gerçekten bir fahişesin."

Michal'in göğsünden alçak, tehditkâr bir ses yankılanıyor. Ona doğru bastırıp başımı tekrar salladığımda bunu omurgamdan aşağı hissedebiliyorum. Bu sefer uyarmak için. Michal'in Jean Luc'e, Jean Luc'ün de Michal'e saldırmasına izin veremem. Çünkü ikisinden biri diğerine zarar verirse ne yaparım bilmiyorum ve çünkü Jean Luc'un bu öfkesini hak ediyorum. Hak ediyorum. Onun incinmesini hak ediyorum. Ve Lou ve Coco'nun bir zamanlar bana söylediği gibi, bir kadının olabileceği en kötü şey fahişe olmak değildir. Yine de ona sessizce, "Bunu demek istemedin," diyorum.

Alay ediyor ve Michal'in pelerininin altındaki kıpkırmızı elbiseyi acıyla işaret ediyor. "Başka ne diyebilirsiniz ki? Bir kadın için

İki haftadır tüm krallık seni arıyor - en kötüsünden korkuyor, bulabileceklerimizden dehşete düşüyor - ve sen neredeydin?" Parmak eklemleri Balisarda'sının etrafında sıkıca kenetlendi. "Yerlileri eğlendiriyordum."

Sonunda gözleri Michal'e kayıyor ve Michal karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ben buralı değilim Kaptan ve bu sizin için ne büyük şans."

Odessa ona sert bir dirsek atar.

Jean Luc, bana dönüp "Kim ?" diye hırlamadan önce, yüzünde savaştan *duyduğu* tiksinti ve tedirginlikle birkaç saniye boyunca ikisinin arasına baktı.

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama hemen ardından tekrar kapanıyor. Michal'in sırrını sadece aval aval bakan yüzlerce insana değil, aynı zamanda -çok uygunsuz bir şekilde- gümüş kılıçlar kullanan bütün bir Chasseurs birliğine de ifşa etmeden nasıl açıklayabilirim?

Tereddüt ettiğimi hisseden Michal, yumuşak adımlarla ilerliyor. "Tam karşında dururken," dedi, o eski "Bana doğrudan sormamanız büyük kabalık. Elbette Célie'nin nişanlısı daha iyisini bilmeli. Ancak" -Jean Luc'ün teni bu hakaret karşısında kızardı- "bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmek adına, benim kim olduğumu zaten biliyorsunuz. Célie size söyledi." Başını hafifçe eğiyor, siyah gözleri soğuk ve kırpışmıyor. "Ben Michal Vasiliev, bunlar da kuzenlerim Odessa ve Dimitri Petrov. Uzun bir kurban listesinde sadece bir isim olan kız kardeşimin intikamını almak için Célie'nin hizmetleriyle anlaştık." Doğruldu ve ekledi, "Célie'nin kayıp ve kayıp grimoire'unuzu bulmuş olması şaşırtıcı olmamalı, her ikisini *de* gizli görevdeyken Les Abysses'te buldu."

Onun bu sözleriyle sessizlik derinleşiyor ve limandaki herkesin gözlerinin kıpkırmızı elbiseme dikildiğini *hissediyorum*. "Michal," diye fısıldıyorum, hızla gözlerimi kırpıştıtarak. Hiç kimse benim hakkımda böyle bir şey *düşünmedi*, hatta bunu yüzlerce kişinin duyacağı şekilde dile bile getirmedi. Bunun anlamı bu olmamalıydı.

Doğru olmayan bir şey söylemiyor ama de kalabalığın meraklı bakışları altında dizlerimin bağı çözülüyor.

Kırılmayacağım. Parçalanmayacağım.

"Bu genelevde," diye devam ediyor Michal kayıtsızca, ellerini arkasında kavuşturup etrafımda dolanarak, "Célie, Babette Troussel'in aslında ölmediğini, hayatta ve iyi durumda olduğunu keşfetti. Kan cadısı, değerli grimoire'unuzu çalmadan ve onu günlerdir gizlice barındıran kuzeni Pennelope Troussel'in kollarına kaçmadan önce kendi ölümünü taklit etmiş. Muhtemelen her iki kadın da kendine Ölü Çağırان diyen bir adamın emirlerine göre hareket ediyordu. Elbette tüm bunları Célie *gözünüzün* önünden *kaybolurken* araştırdı."

Bu ifşaat karşısında bir an için afallayan Jean Luc, kendi utanç verici cümlesiyle kendine gelir gibi olur. "Çünkü onu sen kaçırdın-"

Ancak ikisi de dudak bükmekten fazlasını yapamadan Reid, küskün görünümlü tavuğu hâlâ kucağında tutarak aralarında beliriyor. Beni şaşırtarak ne Jean Luc'e ne de Michal'e hitap ediyor, onun yerine dikkatle bana bakıyor. "Yaralandın mı, Célie?" Gözleri elbisemdeki, bileğimdeki ve boğazımdaki kana takılıyor. "İyi misin?"

"Ben-"

Jean Luc sanki beni duymuyormuş gibi Balisarda'yı acımasız bir güçle kınına geri sokuyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki *iyi* değil. Belli *ki* kendinde değil ve uzun zamandır da kendinde değil."

Kelimeleri bir ferman gibi söylüyor, sanki onun benim iyiliğime dair algısı benimkinden daha doğruymuş gibi ve bir alev filizi göğsümdeki buzu yalıyor. "Sana sormuyordu Jean. *Bana* soruyordu. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bir insan tam karşında dururken onun hakkında dolaylı olarak konuşmak kabalıktır."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? *Benim* tanıdığım Célie asla böyle biriyle aynı fikirde olmaz-"

"Belki de senin tanıdığın Célie hiç var olmadı. Bunu hiç düşündün mü?" İçgüdüsel olarak elim boynumdaki haçı, kenarları avucumu keskin bir şekilde ısırana kadar kavırıyor. Göğsümdeki ateşi körüklüyor. "Biz farkına bile varmadan olabilir - bir insan yerine bir fikre aşık oluruz. Birbirimize kendimizden parçalar veririz ama asla tamamını vermeyiz ve tamamı olmadan bir insanı nasıl gerçekten tanıyabiliriz?"

Ve güneş ışığı olmayan bir dünyayı asla , değil mi?
Bizim sevgili Célie'miz değil.

O da beni hiçbir zaman gerçekten tanımadı.

"Célie, sen neden ?" Jean Luc bu kez yaralanmamış elimi tutuyor ve bir tür güvence için umutsuzca sıkıyor. "Bu Chasseurs hakkında mı? Dinle, eğer artık bir avcı-avcı *kadın* olmak istemiyorsan, olmak zorunda değilsin. Célie, geçen ay Peder Achille ile konuştum ve yeminimi bozmadan Saint-Cécile'in dışında bir ev satın alabileceğimi kabul etti. Chasseur Kulesi'nden *uzaklaşabiliriz.*" Diğer elim haçtan uzaklaştığında, o da onu kavırıyor, gözleri duyguyla parlıyor ya da belki de dökülmemiş gözyaşları. Daha da yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Birkaç tanesine baktım bile, hatta bir tanesi Lou ve Reid'in sokağının hemen aşağısında. Arkasında bir portakal ağacı var ve doğum günün için bir sürpriz olmasını istedim." Ellerimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seninle bir *yuva* kurmak istiyorum."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak uzun bir süre ona bakıyorum. Sonra-

"Orada ne yapmamı isterdin Jean? Her sabah sen işe gitmeden önce o portakalları taze taze sıkar mıydım? Yarım düzine çocuğumuza nakış işlemeyi ve kütüphanenin alfabesini öğretmemi mi? İstedğin bu mu?"

Sanki aklımı başıma getirmeye çalışıyormuş gibi ellerimi sıkıyor. "İstedığinin bu olduğunu *sanıyordum.*"

"Ne istediğimi *bilmiyorum!*"

"Bir şey seç o zaman!" Şimdi gözlerinde kesinlikle yaşlar parlıyor ve onları görmekten nefret ediyorum. Kendimden daha çok nefret ediyorum. "Herhangi bir şey seç ve ben onu gerçekleştireyim-"

"Bunu senin yapmanı istemiyorum, Jean." Şimdi geri çekilmemek, kaçmamak ve onu tüm bu insanların önünde küçük düşürmemek için tüm gücümü harcıyorum. O bunu hak etmiyor. hak etmiyor ama ben de hak etmiyorum. "Bunu anlayamıyor musun? Bunu kendim için yapmak istiyorum. Bunu kendim için yapmalıyım-"

"Bu yüzden mi onunla kaçtın?" Yine çaresiz, bakışları bir kez daha boğazıma dalıyor ve acı dolu bir saniyenin ardından, sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor, hırıltılı bir şekilde nefes veriyor. "Beni cezalandırmak için mi gittin? Bir şekilde kendini *kanıtlamak* için mi?"

Kelime kaburgalarımın kalbime doğru batıyor, görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık ve gerçek. Jean Luc ne söylediğinin farkında değil elbette. Beni incitmek ama daha birkaç dakika önce *kaçırılma* kelimesini bir lanet gibi *ağzından* *kaçırmıştı*. "Kaçmadım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "ama şimdi keşke kaçsaydım diyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaptığın tüm toplantılara, sakladığın tüm sırlara bir bak; dürüstçe pişman olduğunu söyleyebilir misin? Elinde olsa farklı bir şey yapar mıydın?"

Soruyu Jean Luc'a yöneltmeme rağmen, kendi cevabım aramızda hızlı ve emin bir şekilde yükseliyor.

Bunların hepsi benim hatam, evet, ama yaptığım seçimlerden pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Beni buraya onlar getirdi. Onlar olmasaydı, Jean Luc'a, Reid'e, Frederic'e ve eski kardeşlerime bakarken göğsümdeki bu derin huzursuzluğu asla fark edemezdim. Bu sağır edici sessizliği asla duymazdım.

Ne istediğimi tam olarak bilmiyorum olabilirim ama artık burada olmadığını biliyorum.

"Yaptığım her şey," dedi Jean Luc sonunda, "seni korumak içindi."

Şimdi ellerini sıkıyor, sevgimin ve saygımın son zerresini bu dokunuşa dökmeye çalışıyorum. Çünkü bu sonuncusu.

"Üzgünüm Jean, ama beni korumana ihtiyacım yok. Beni korumana hiç ihtiyacım olmadı. Beni sevmene, bana güvenmene, beni rahatlatmana ve beni itmene ihtiyacım vardı. Kötü bir gün geçirdiğinde bana güvenmene ve iyi bir gün geçirdiğimde benimle birlikte gülmene ihtiyacım vardı. Çiftçi Marc'ın tarlasında o lutinleri yakalamak için beni beklemene ihtiyacım vardı, tıpkı kuralları çiğneyip refakatçi gözlerini kaçırdığında beni *öpmene* ihtiyacım olduğu gibi." Yüzü yine kızardı -hızlıca etrafına bakındı- ama şu anda onun duygularını korumak için en iğrenç ikiyüzlülüğü yapmış olurum. "İlk cesedi bulduğunda, benden yardım isteyemesen bile, bana danışmanı istedim. Anlayışına değer vermene ihtiyacım vardı. Beni kızdırmama, dürtmene ve ağladığımda saçımı okşamama ihtiyacım vardı; senden yüzlerce farklı şeye ihtiyacım vardı Jean Luc, ama koruman asla bunlardan biri değildi.

"Ve şimdi ... şimdi senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kendi başıma hayatta kalmayı öğrendim." Sertçe yutkunarak geri kalanını söylemek, bu sözlerin doğruluğunu kabul etmek için kendimi zorluyorum. "Son iki hafta içinde perdeyi geçtim ve hayaletlerle dans ettim. Bir vampirin kanını içtim ve karanlıkta yaşadım. Hâlâ buradayım." Sesim bu onaylamayla daha da yükseliyor, daha da güçleniyor. "Hâlâ *buradayım* ve artık katili bulmaya çok yakınım. O benim peşimde Jean -*beni* istiyor- ve biraz daha zamanım olursa onu yakalayabileceğimi biliyorum."

Uzaklaşmaya çalışsam da Jean Luc'un elleri ellerimi sıkıca kavıyor. "*Seni* istiyor derken ne demek istiyorsun? Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni musun ki? Başka bir şey duydun mu-"

"Tabii ki seni dinliyorum! Sorun da bu zaten, seni ve az önce kendine *Necromancer* diyen bir delinin senin peşinde olduğunu söyledin!" Ellerimi sanki onu yakmışlar gibi uzaklaştırıyor. "Célie, gideli uzun zaman oldu.

İki haftadan az bir süre geçti ve bir şekilde bir katilin ilgisini çekmeyi başardınız. Bunun ne kadar güvensiz olduğunu görmüyor musun? İnsanların etrafında olmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu görmüyor musun?"

"-Beni Chasseur Kulesi'ne mi kilitleyeceksiniz?" Tüm çabalarımın rağmen gözlerimden sıcak ve öfkeli yaşlar akıyor. Buna inanamıyorum. *Ona* inanamıyorum. Kendimi doğru dürüst açıklayabilirsem anlayacağını, hatta belki pişmanlık duyacağını düşünmüştüm ama belli ki hakkında fena halde yanıldığım tek kişi Filippa değil. Dirseklerimi sıkarak kendime şiddetle *onun incindiğini* hatırlatıyorum ama tek *incinen* o değil. Geriye doğru bir adım daha atarak ekliyorum: "Bana iyi bir avcı kadın olmamı ve erkekler işleri hallederken odamda beklememi söyler misin?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve hoş olmayan bir şey yapmak için kendini çelikleştiren bir adam havasıyla omuzlarını dikleştiriyor. "Yeter, Célie. İstesen de istemesen de benimle Chasseur Kulesi'ne geri geliyorsun ve bu konuşmayı özel olarak bitirebiliriz." Bakışları Reid'den Frederic'e ve onu izleyen kalabalığa yöneliyor, sonunda Michal'e takılıyor. "Bunu olması gerekenden daha çirkin hale getirme," diye onu uyarıyor.

Michal'in sesi artık soğukkanlı ve vurdumduymaz çıkmıyor. "Oh, bunu zaten yaptın."

"Seninle *hiçbir yere* gitmiyorum," diye hırlıyorum.

"Evet, öylesin." Jean Luc koluma hamle yapıyor ve ben hiç düşünmeden tepki veriyorum -arkamdaki vampirlerden bile daha hızlı tepki veriyorum- yana doğru savruluyor ve Michal'e saldırmaktan kaçınmak için yanlış adımlar atarken Balisarda'yı kemerinden kapıyorum. Gerisi sanki ağır çekimde gerçekleşiyor. Ayağı bükülüyor, kaldırım taşlarında biraz kayıyor ve aşırı düzeliyor, bana doğru dönüyor ve bu sırada dengesini kaybediyor.

Alçaltıcı bir *gümbürtüyle* ayaklarımın *dibinde* yere yığılıyor ve limanda kıs kıs gülüşmeler kopuyor. Hatta bir kişi alkışlıyor.

Bu sesle kalbim durdu.

"Aman Tanrım." Hissettiğim öfke anında yok oldu ve dizlerimin üzerine çöküp Balisarda'sını ona doğru iterken bir yandan da onu ayağa kaldırmaya ve pislikleri temizlemeye çalıştım. "Sen iyi misin? Çok özür dilerim Jean.

-" Ancak ellerimi itti, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar soğuk ve öfkeliydi. Balisarda'sını kaptığı gibi sertçe ayağa kalkıyor, ben de her saniye daha da hasta hissederek peşinden tırmanıyorum. "Lütfen, inan bana, asla istemedim-"

"Git."

O kelimeyi basitçe, geri dönülmez bir şekilde söylüyor ve uzattığım ellerim aramızda donup kalıyor. Bana bakmadan, solgun ve hareketsiz duran Reid'den tavuğu alıyor ve onu kafeslerindeki diğerlerinin yanına götürüyor. Omzunun üzerinden, "Ve bir daha geri gelme." dedi.

Bölüm IV

Quand on parle du loup, on en voit la queue.
Kurt hakkında konuştuğumuzda kuyruğunu görürüz.

Bölüm Kırk İki

Görünmez Prenses

Doğrusu, Requiem'e dönüş yolculuğuna dair çok az şey hatırlıyorum.

Gemiden ayrıldığımızı, Michal ve diğerlerinin peşinden iskeleden aşağıya tökezleyerek indiğimizi daha da az hatırlıyorum. Bizi kalabalık pazarın içinden geçirip kaleye doğru götürmüş olmalı - bir ayağım diğerinin önüne basmış olmalı - ama odamı nasıl bulduğumu, kanlı elbisemi nasıl çıkardığımı ve ateşin yanındaki bu yumuşak koltuğa nasıl çöktüğümü asla tam olarak bilemeyeceğim.

Michal takip etmedi.

Belki de yalnız kalmaya, düşünmeye ihtiyacım olduğunu hissetti ve eğer orada durursa bunu yapamayacağımı anladı. Dimitri'yi uzun tartışmaları için çalışma odasına yönlendirdiğini gördüm, bu da boş boş alevlere bakarak değerli zamanımı boşa harcadığım anlamına geliyor. Dimitri'nin odasını bulmak için koridorları taramalı, kilidi açmalı ve onu kız kardeşime bağlayan herhangi bir şey aramalıyım. Belki Michal kuzeninden tüm gerçeği öğrenebilir ama belki de öğrenemez, bu da harekete geçme zamanının *şimdi* olduğu anlamına gelir. Başka bir fırsatın ne zaman çıkacağını kim bilebilir?

Ne yazık ki vücudum hareket etmeyi reddediyor.

Odessa sinirli bir şekilde dilini şaklatıyor ve ipek paravanın arkasındaki gardırobu karıştırıyor. Dışarıdan gelen sis hala yün pelerinine ve cilalı botlarına yapışıyor ve nemli

Şemsiye korkuluğa yaslanıyor. "Beni takip etmene gerek yoktu," diyorum ona.

"Seni *takip etmedim*, sevgilim. Sana *eşlik* ettim."

"O zaman bana *eşlik etmene* gerek yoktu." Filippa'nın haçının üzerindeki nem tanelerini ovuşturarak temizliyor, başparmağımla pürüzsüz kenarlarını çiziyorum. Tırnağım gizli mandala takılınca iç çekiyorum ve her şeyi yakamın altına yerleştiriyorum, kendimi hasta, kafası karışık ve genel olarak bitkin hissediyorum. Kalkmam gerekiyor; Dimitri'nin odasını aramalıyım. Bunun yerine bir ürperti bedenimi sarıyor ve midem gurulduyor. "Michal burada bana zarar gelmeyeceğine söz vermişti ve vermemiş olsa bile, kuşhanede olanlardan sonra kimsenin saldırmaya hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Şu anki tedirginliklerini hafife alıyorsun. Yarın Cadılar Bayramı arifesi ve Michal hepimizi bir kafesteki fareler gibi buraya hapsetti -Priscille'in sözleri, benim değil," diye ekliyor, ona şüpheli bir bakış attığımda tamamen umursamaz bir tavırla. Geri kalanından gül rengi saten bir elbise seçiyor. "Sen de tuhaf davranıyorsun."

"Affedersiniz?"

"Sen her zaman *biraz* tuhafsın elbette - tüm Gelin ve Ölü Çağırın saçmalıkları yüzünden - ama Amandine'den ayrıldığımızdan beri davranışların her zamankinden daha tuhaf. Cesarine'e döndüğümüzde bir avuç kelimedenden daha az konuştun ve Requiem'e dönerken gemide daha da az konuştun - nişanlıyla aradaki o korkunç karşılaşmayı saymazsak ve onu hiç tanımamayı tercih ederim. Adam tam bir pislik ve nişanı bozmakla doğru bir karar verdiği kesinlikle katılıyorum."

İnanamayarak ona baktım. *Şok* içinde. *Odessa*'nın herhangi birine tuhaf deme cüretini göstermesini bir kenara bırakırsak, onun bu kadar anlayışlı olmasını hiç beklemiyordum. Belki de insan göz küresi ve kilisenin ilk dönemleri hakkında çok konuştuğu için, ya da belki de genellikle böyle yüce bir can sıkıntısı ifadesi takındığı için. "O bir eşek değil," diye mırıldandım savunmacı bir şekilde.

Şu anda sıkılmış gibi görünmüyor. O zeki, kedi gibi gözleriyle bana bakarak soruyor: "Bu yüzden mi bu kadar sessizsin? Çürümüş nişanlın yüzünden mi?"

Gözlerimi hızla kaçırıyorum. "Eski nişanlım."

"Evet. O." Cevap veremeyince bana doğru ilerliyor ve keskin parmaklarını şıklatarak ayağa kalkmamı işaret ediyor. İsteksizce itaat ediyorum. "Ya da ... belki de kardeşim hakkında yaptığınız iğrenç suçlamadan dolayı pişmanlık duyuyorsunuzdur?" Gül rengi elbiseyi başımdan geçirmeden önce Erik rengi dudaklarını büzüyor. "Hayır, bu da değil. *Belki* de onun yerine kuzenimizi öldürdüğünü savunuyorsun ve hâlâ tüm vampir ırkının ölümünü planlıyorsun. Isınıyor muyum?"

"Drat. Beni ."

Şimdi kaşlarını çatarak elbisenin paçalarını daha da sıkıyor. "Sanırım bir şeyler saklıyorsun, Célie Tremblay."

Tartışmaya cesaret edemiyorum, koltuğuma geri dönüyorum ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara sarıyorum. Sabit bir şekilde ateşe bakıyorum. "Onu sen mi öldürdün?" Onun yerine ben soruyorum. "Priscille mi?"

"Peki ya yapsaydım? *Seni* kesinlikle öldürürdüm." Sonra - ben gerçek bir cevap için onu sıkıştıramadan- diğer koltuğa tünüyor ve soruyor: "Mila'yla gerçekten konuştun mu?" Ses tonu rahat, *fazla* rahat olsa da, yalan söyleyecek ya da saptıracak enerjiyi toplayamadan başımı sallarken gözleri ilgisini yalanlıyor. Başlığına bakmadan aramızdaki masadan bir kitap alıyor. "Peki tekrar ziyaret edip etmeyeceğini söyledi mi? Onu *özlediğimden* değil, ama eğer onu görürsem-"

"Mila ile son konuştuğumda bize yardım edemeyeceğini açıkça belirtti."

Odessa gözlerini devirir. "Her zamanki gibi büyüleyici kuzenim, yine de onun yardımına *ihtiyacım* yok. Sadece onunla konuşmak istiyorum, sanırım."

Ardından gelen sessizlikte gök gürlüyor.

Ah. Çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. Mila'nın ölümünü Michal'in ötesinde hiç düşünmemiş da

O gece ailesini kaybeden tek kişi oydu. Elbette Odessa da onun yokluğunu hissedecektir. Gerçekten de onu Dimitri dışında kimseyle vakit geçirirken görmedim; ne şefkatli bir annesi, ne telaşlı teyzeleri, ne şakalaşacağı akranları, ne de hanımefendi kılığına girmiş arkadaşları var. Bunun farkına varmak göğsümde beklenmedik bir zonklama yarattı. İnsanın yoldaşı olarak sadece erkek kardeşinin olması... inanılmaz yalnızlık olmalı. "Michal uzun süre uzak kalamayacağını söyledi," diyorum aramızdaki sessizlik uzamaya devam edince. Bir zeytin dalı. "Karışmanın cazibesinin çok büyük olacağını söyledi."

Dudaklarına isteksiz bir gülümseme değiyor. "Her iki kuzenime de benziyor."

"Burada olup olmadığına bakmamı ister misiniz?"

Umutsuzca kayıtsız kalmaya çalışarak düşünüyormuş gibi yaparken kitabı masaya geri koyuyor. "Sanırım ... eğer çok zor değilse."

İnatçılığına iç geçirerek gözlerimi kapatıyorum ve göğsümdeki boş ağrıya odaklanıyorum. *Özlem*, fark ettim. Her şeyden çok kız kardeşim hakkındaki gerçeği öğrenmeyi arzuluyorum, tıpkı Odessa'nın kuzenini tekrar görmeyi arzuladığı gibi. İlki ulaşamayacağım bir yerde dururken - sadece parmak uçlarımda- ikincisini ellerimde tutuyorum. Bunu Odessa için yapabilirim. Bunu Mila için yapabilirim ve bunu *kendim* için de yapabilirim; henüz Dimitri'nin odasını aramaya ya da Filippa hakkında bilgi edinmeye hazır değilim. Belki de hiç olmayacağım.

Sanki cevap verir gibi, soğuk etrafımda derinleşiyor ve kulaklarımda acıya dönüşen bir basınç oluşuyor. Gözlerimi bir kez daha açtığımda, Odessa yeni keşfettiği gümüş ışık karşısında hafifçe soluyor ve onları incelemek için daha yakına eğiliyor. "Michal bana parıltıdan bahsetti elbette, ama tarifi tam olarak hakkını vermiyor. Ne kadar da ürkütücü. Söylesene, görüşünü etkiliyor mu? Örneğin, görüş alanınızda daha yumuşak bir parlaklık yaratıyor mu?"

"Eldivenini çıkar." Acı bir gülümsemeyle çıplak avucumu ona uzatıyorum. Merakla bakıyor ama eldiveni çekirtiyor.

Teni benimkine değdiğinde yine nefesi kesiliyor, gözleri irileşiyor ve benzer sıcaklıklarımızdan ürküyor.

"*Büyüleyici*-" Ancak bakışlarımı takip edip asma katta asılı duran ve oldukça mahcup bir ifadeyle bize bakan Mila'yı gördüğünde kelime boğazında düğümleniyor. Onu gördüğümde göğsümdeki ağrıyla birlikte sıcaklık da çiçek açıyor. Görünüşe göre kuzenini özleyen tek kişi Odessa değilmiş.

"*Mila*?" Odessa beni spiral merdivenlere doğru sürüklüyor. "Gerçekten sen misin?"

Mila'nın yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor ve selamlamak için opak bir el kaldırıyor. "Merhaba, Dess." Gözleri bana kayıyor ve küçük, garip bir kıkırdamayla boğazını temizliyor. "*Célie*."

Karşılığında kendi isteksiz gülümsememe engel olamıyorum. Odessa hâlâ hızla göz kırpmıyor, şaşkınlığını ve sevincini kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Bir an için," diyorum, "veda etmeden geçip gittiğinizi sandım - kuşhanede *bize musallat olmayı reddetmek* ve bırakmakla ilgili tüm o saçmalıklar - ama bunca zamandır bizi takip ediyordunuz, değil mi?"

Mila uzun saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve bize katılmak için alt kata iniyor. "Ve bu iyi bir şey de, çünkü Guinevere başka türlü *beni* asla takip etmezdi ve Les Abysses'te oldukça faydalı olduğunu kanıtladı." Muzip bir duraklama. "İkinizin artık çok iyi arkadaş olduğunuzu duydum. Ne kadar da özel."

"Guinevere?" Odessa yüzünü aramızda gezdiriyor, belli ki konuşmamızı anlamaya çalışıyor. "Guinevere de *Mimsy*'de olduğu gibi, laboratuvarımın camlarını kıran o cüretkâr küçük fahişe mi?" Kimse cevap veremeden -sanki kendine engel olamıyormuş gibi- ekliyor, "Ve hayaletler *ölemez*, Célie. Maddi bedenlerinin ölümünden sonra, ya ölümler diyarına geçmeyi ya da yaşayanlar diyarına yakın kalmayı seçmelidirler. Birincisini seçenlere sen bile ulaşamazsın, ikincisine ise"

Mila'dan özür dileyerek- "sonsuz kadar iki diyar arasında sıkışıp kalacak, ikisinde de gerçekten var olamayacak."

Mila gözlerini avizeye doğru deviriyor. "*Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur* kitabının tamamını yutmuş gibi konuştun."

"Michal seninle konuştuğunu söyledikten sonra bir göz atmış olabilirim," burnunu çekiyor Odessa. Ancak Michal'den bahsedince Mila'nın gözlerindeki mizah kayboluyor ve yüzü neredeyse belli belirsiz geriliyor. Odessa bunu hâlâ görüyor. "Oh, hadi ama. Bunca yıldan sonra hâlâ ona kızgın olamazsın."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ona kızgın değilim. Ben sadece istemiyorum-"

Odessa alay ederek araya giriyor ve bana doğru bıkkın bir bakış fırlatıyor. "Michal, Mila'yı gençken vampire dönüştürdü ve Mila bu yüzden onu asla affetmedi." Mila'ya sertçe, "Sen *hastaydın*. Zavallı kardeşinin ne yapmasını bekliyordun? Dimitri'nin böyle yavaş ve sefil bir şekilde öldüğünü görseydim, onu kurtarmak için çok daha kötüsünü yapardım."

Bu yeni bilgi karşısında kaşlarım çatıldı. Hayatımda ilk kez söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Çünkü Michal bana bunlardan hiç bahsetmemişti ve neden bahsetsin ki? Daha geçen haftaya kadar onun bir sadist olduğunu düşünüyordum ve bunu ona söylemekten de hiç çekinmiyordum. Yine de ... açıklanamaz bir sıcaklık yakama yapışıyor ve ben de boş yere onu boğazımdan çekip alıyorum. Amandine'de kız kardeşim hakkında çok şey paylaştım. O da aynısını yapabilirdi. Bu ilgiyi ondan esirgemezdim.

Odessa rahatsızlığımı hissetmiş gibi elimi sıkıyor ama başka bir şey söylemiyor. "Michal'le *yıllarca* konuşmadı, çünkü o da kalbini senin avcın gibi hak etmeyen bir pisliğe verdi."

Mila sinirli bir şekilde sertçe nefes verir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunun Pyotr'la hiçbir ilgisi yok."

"Hayır mı? Ona o güzel yeni dişlerini gösterdiğinde kafanı kesmeye çalışmadı mı?" Mila kaşlarını çatarak cevap vermeyi reddedince, Odessa kara bir memnuniyetle başını sallıyor, büyük bir kardeşin timsali gibi. Göğsümdeki sızı on kat artıyor. "Michal o günden beri tek bir yaratığa bile dönüşmedi," diyor bana. "Tüm varlığı boyunca sadece nankör küçük kız kardeşini doğurdu ve hala onu her gün bunun için cezalandırıyor."

Anlayışım mideme iniyor ve ondan ya da başka bir vampirden asla içki içmemem konusundaki ısrarı -hayır, kavgacılığı- bir anda anlam kazanıyor. Yine de . . . Şaşkınlıkla Odessa'ya kaşlarımı çatıyorum. "*Seni* kim doğurdu o zaman?"

Tüm bilgeliğine rağmen kuzeninin yanında oldukça genç görünen Mila'ya dik dik bakıyor. Kolları hâlâ kavuşturulmuş. Çenesi gergin. Tıpkı kuşhanede Michal'e davrandığı gibi, onu hem savunuyor hem de aynı ölçüde kınıyor gibi görünüyor. "Ne?" diye ikimize de çıkıştı. "Sonsuza sadece *Michal*'le birlikte yaşamamı beklemiyordunuz herhalde. Kardeşimi seviyorum, *gerçekten ama* onun da şu kaya parçası kadar kişiliği var." Çenesini arkamızdaki uçuruma doğru salladı. "O kayanın her hareketimi kontrol etmeye çalışmaması dışında."

Boynumdaki sıcaklık daha da keskinleşiyor - artık rahatsızlık değil, ani ve irkiltici bir kızgınlık. Daha iyi düşünmeden, ağır suçlamaların ağızından dökülmesini engelleyemeden ağzım açılıyor. "Eğer sen *de* akrabalarını vampire dönüştür, Michal'e kin beslemen pek adil görünmüyor Mila."

Mila'nın boğazından kuşkulu bir ses kaçar. "Sanki bu konuda bir şey biliyormuşsun gibi! *Sen* aşık oldun diye herkes olacak diye bir şey yok ve-ve"-hüsran dolu bir inilti çıkardı ve benimki sertleşirken onun tüm vücudu çökmüş gibi görünüyor- "*ve özür dilerim*. Bu söylediğim korkunç bir şeydi ve *elbette* demek istemedim. Sadece Michal Michal'dir ve benim için seçim yaptı. *Her zaman* beni seçer ve ben artık bir vampir bile değilim. Ben *öldüm*. Hepiniz galivanting across the world, having the most

muhteşem bir macera, ve ben seninle gelemem. Pek sayılmaz. Senin dışında kimse beni göremez bile, Célie, ve bu sadece -değil-"

Her ne ise, Mila ifade edemiyor gibi görünüyor, ama ben yine de anlıyorum: *adil*. Bu adil değil. Michal kız kardeşi hakkında ne dedi?

Ona bakan herkes onu severdi.

Ve şimdi görünmez oldu.

İfadesi yumuşayan Odessa, alttaki merdivene basarak kendini Mila'nın boyuna çekiyor. "Hepimizin seni özlediğini biliyorsun Mila. Köylüler bile - kimse Michal'in kararları için seni suçlamıyor. Ada çevresindeki güvenlik önlemlerinin artırılmasına kızıyorlar, evet, ama sana bir kez bile kızmadılar."

Mila öfkeyle yanaklarını siler. "Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum. Sadece aptalca davranıyorum."

sessiz bir teslimiyet çöküyor. Ölümde bile Mila kardeşiyle - kendisiyle- barışamadı ve eğer dikkatli davranmazsam aynı şey benim için de geçerli olacak. Gerçeği saklasam da saklamasam da, Ölü Çağırان beni öldürmeye çalışacak. Kardeşimle ilgili bulacağım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, öyleyse neden -tam olarak- bakmaktan bu kadar korkuyorum? En kötüsü zaten oldu; kız kardeşim öldü ve ben onu öbür dünyaya kadar takip etmeyi reddediyorum.

Henüz değil.

"Sana gelince," diyor Odessa, merdivende ona katılana kadar elimi çekiştirerek. "Kardeşimle konuşman gerek. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ölüm ve yıkım planları yapma düşüncesi sana pek uymuyor - sen öyle bir tip değilsin - ve Dimitri kendini savunma şansını hak ediyor."

"Belki de haklısın." Odessa'yı merdivenlerden çekerek odayı geçip koyu yeşil pelerininin gardırobun yanındaki kancada asılı olduğu yere gidiyorum. "Onu nerede bulabilirim? Odasında mı?"

Odessa ve Mila hızlı ve kaçamak bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Mila birkaç saniye sonra, "Odasının buluşmak için en iyi yer olduğundan emin değilim," diyor. "Belki Michal'in çalışma odasında-"

"Bu konuşmayı özel olarak yapmayı tercih ederim."

Odessa acı dolu bir gülümsemeyi zorluyor. "Elbette öyle sevgilim, ama bu şartlar altında-"

Michal'in seyahat pelerininden gümüş bıçağı çıkarıyorum, Odessa benimkinin yanına asmış olmalı. Silahı botumun içine soktuğumda gülümsemesi bozuluyor. "Bu şartlar altında saklayacak bir şeyi yok, değil mi? Neden onun odasında buluşmuyoruz?"

İkisi uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra -elimi fazla zorladığımdan korktuğum bir anda-ila nihayet konuşuyor. "Onunki kuzey kulesinde soldan üçüncü kapı, ama onu çok sert yargılamamaya çalış, Célie. Ona verebileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacı var."

Bölüm Kırk Üç

Dimitri'nin Hikayesi

Dimitri'nin odasında her ne bulmayı bekliyorsam -belki cesetler ya da kanlı kelepçeler ve diş kavanozları- beni bekleyen parlak, renkli oda değil. Gerçekten de kapıdan içeri ilk adımımı attığımda, yanlış odaya girdiğime ikna olarak hemen geri çekiliyorum. Büyük bir şömine tüm sahneyi aydınlatıyor. Tavandan ve panjurlardan akuamarin, eflatun ve ağaç kavunu renklerinde eşarplar sarkarken, yatak direklerinin üzerine tünemiş ve komodinin üzerinde tehlikeli bir şekilde istiflenmiş çeşitli şapkalar var.

Koridorda kafamı sallayarak temizliyor ve kapıları daha dikkatli sayıyorum.

Bir. İki. Üç.

Kapıyı açtığımda aynı tuhaf çadır benzeri hayvanat bahçesiyle karşılaşıyorum, bu da Dimitri'nin bir çeşit *istifçi* olması gerektiği anlamına geliyor. Derin bir nefes alarak eşikten geçiyorum ve kapıyı arkamdan tıklatarak kapatıyorum.

Anahtarlar, sepetler dolusu kitapla birlikte kavisli taş duvarların üzerinde parıldıyor. *Tuhaf* kitaplar. Temkinli bir şekilde yaklaşıyorum ve en üsttekini alıyorum: Kutsal Kitap'ın cep boy bir baskısı. Onun altında da *Modaya Uygun Kediler ve Onları Diken İnsanlar* Her iki kitabı da yüzümü buruşturarak iade ediyorum.

Bu karmaşada Filippa'ya ait bir şey bulmak mucize olur.

Masaya doğru ilerliyorum -çünkü bir mektup varsa, daha fazlası da olmalı ve eğer onları kaleme alan Dimitri ise, kesinlikle saklamış . *Ya da*, diyor kafamın içindeki umutlu ses, *Filippa'yı hiç tanı mı yordu*.

Bu en iyi durum olurdu elbette. Ve aynı zamanda en kötüsü.

Dimitri ve Filippa -ve dolayısıyla Babette- arasında bir bağlantı olmadan, Ölü Çağır an'ı bulmak için elimde tam olarak sıfır yol var.

Anlaşıldığı kadarıyla masa, duvarların dağınıklığıyla bile yarışıyor: parfüm şişeleri, düğmeler ve uyumsuz bozuk para ruloları üstünü kirletiyor ve çekmecelerinin içinde kibrit kutuları ve cep saatleri, bir dolma kalem ve hatta yırtık pırtık eski bir oyuncak bebek yatıyor. Sıradan şeyler. Sıradan şeyler.

Yüzlercesi ve görünürde tek bir harf bile yok.

Hem hayal kırıklığı hem de rahatlama içinde çekmeceyi kapattıktan sonra derin bir iç çekiyorum ve yüzümü odaya dönüyorum. Filippa ve gizli sevgilisinin ötesinde - Dimitri, Babette ve hatta Ölü Çağır an'ın ötesinde - bu oda hiçbir anlam ifade etmiyor. Odessa ve Mila'nın göreceğimden korktukları şey *bu muydu*? Dimitri'nin çöp koleksiyonu mu?

"Burada ne yapıyorsun?"

Bir gıcır tıyla masadan fırlıyorum ve Dimitri'nin kollarını kavuşturmuş, dudaklarını şüpheyle bastırmış bir şekilde durduğu kapıya doğru dönüyorum. "Dimitri! Dönmüşsün!"

"Ve sen benim odamı karıştırıyorsun."

"Bilmen *gerekiyorsa*, hiçbir yere burnumu sokmuyordum. Sadece *seni* bekliyordum. En son konuştuğumuzda bir konuşma yapmak istemiştin ve şimdi de ben buna hazırım."

Kendini kapı pervazından itip odaya giriyor ve kapıyı yumuşak bir *tıkırtıyla* kapatıyor. Sesten irkilmemeye çalışıyorum. "Hayır, değilsin," diyor.

"Sen neden ?"

"Konuşmaya hazır değilsin. Az önce masamı karıştırıyordun ve kokunu her yerinden alabiliyorum.

benim kitaplarım da." Beni incelerken gözleri kısılıyor. "Bir şey arıyordun."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki sessizlik derinleştikçe yüz ifadesine bir *tedirginlik*, daha doğrusu bir tür *gerginlik* yerleşiyor ve Michal'le yaptığı uzun tartışmanın ne kadar kötü geçtiğini merak ediyorum. Sonunda etrafımızdaki ıvır zıvıra elimle işaret ediyorum. "Bütün bunlar da *ne?*"

Gözleri ayakucunun altındaki ayakkabı sırasına kayıyor. "Mila'yı ben öldürmedim, Célie."

"Ben bunu sormadım."

"Ve onu *gerçekten* benim öldürdüğümü de düşünmüyorsun, yoksa buraya tek başına gelme riskini almazdın. Ben Necromancer değilim. Ben *değilim*"- tereddüt ediyor, yutkunuyor sertçe
-"Karanlık bir ayın için kanını istiyorum."

Ancak kelimelerle birlikte sesindeki bir şey değişiyor ve Michal'in uyarısını bir kez daha hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor. *Dimitri bir bağımlı. Dün seninle tanıştığından beri senin kanından başka bir şey .*

Birdenbire buraya geldiğim için kendimi inanılmaz derecede aptal hissettim ve birdenbire kaybedecek başka bir şeyim kalmadı. Botumdan bıçağı alıp aramıza sokuyorum ve hırlıyorum, "Kız kardeşimi tanıyor muydun?"

Gümüştten geri çekilmiyor, onu hiç kabul etmiyor, bunun yerine yabancı bir dilde konuşmuşum gibi bana göz kırpmıyor. "Kim?"

"*Kız kardeşim,*" diye tekrarlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Filippa Tremblay. Morgane onu geçen yıl öldürdü, ama onu tanıyıp tanımadığınızı bilmek istiyorum - buna ihtiyacım var - bana söyleyeceksiniz."

Yüz ifademde gördüğü şey karşısında gözleri hafifçe açılıyor ve uzlaştırmacı ellerini kaldırıyor. "Célie, kız kardeşini hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Tam olarak hayatta değilsin, değil mi? Ve ben onu görüp görmediğini sormadım. Onu *tanıyıp tanımadığınızı* sordum."

"Bir fark var mı?" diye soruyor çaresizce.

Yüzünü incelerken, olası bir hileyi ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey ararken, parmak eklemlerim bıçağın etrafında bembeyaz sıkılıyor. "Bir insanı hiç görmeden de tanıyabilirsin, örneğin mektupları."

"Kız kardeşinizi hiç tanımadım ya da ona hiç mektup yazmadım. Mektup yazdığım tek kişi La Dame des Sorcières'dir." Zayıfça omuz silkiyor ve kollarını indiriyor. "O sizin bir arkadaşınız, değil mi? Louise le Blanc? Geçen ay ona yazmıştım."

Şimdi göz kırpma sırası bende. "Lou'ya mektup mu yazdın?"

Omuzları çökmüş bir halde etrafımda dolanıyor -geçerken bıçağı daha yükseğe kaldırıyor- ve yatağının yanındaki deri sandalyeye yığılıyor. Kolundan altın bir kolye sarkıyor. Yorgun bir eliyle yüzünü ovalarken kolyeyi bozmamaya özen gösteriyor. "Beni dinlemek zorundasın, Célie. En kötüsünü düşündüğünü biliyorum ama gerçeklerden daha uzak olamazsın. Ben Necromancer ," diye tekrarlıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Onunla işbirliği içinde değilim, o yaratıkların hiçbirini ben öldürmedim ve Babette'ten istediğim tek şey büyü kitabı. O büyü kitabına *ihtiyacım* var."

"Bunu son derece açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Hâlâ anlamıyorsun." Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle başını geriye doğru eğiyor, tavana yakın çiçek demetlerine bakıyor ve doğru kelimeleri arıyor. "Michal sana kana susamışlıktan bahsetmiş," diyor sonunda. Bu bir soru olmasa da yine de başımı sallıyorum ve ağzı sert bir çizgiye oturuyor. "O zaman benim bir bağımlı olduğumu biliyorsun. Ölü Çağırان gibi soğukkanlılıkla öldürmeyebilirim ama ellerim aynı derecede lekeli, hayır, ellerim *daha kötü*." Sanki bu sözler ona bir şeye mal olmuş, inanılmaz bir acıya yol açmış gibi gözlerini kapatıyor. "Şüphelerinizi, nefretinizi hak ediyorum. Her zaman böyle olmasam da -her geçen yıl kontrol etmesi daha da zorlaşan bir hastalık- kaç kişiyi öldürdüğümün sayısını unuttum. Yine de yüzlerini hâlâ görebiliyorum," diye ekliyor sefilce, odanın etrafını işaret ederek. Ağzım kurudu. "Öldürdüğümü fark ettikleri anda yaşadıkları korkunun tadını hâlâ alabiliyorum."

Durmayacağım, duramam ve işte *bu* gerçek bağımlılıktır."

Gözlerini açtığında bir adım geri atıyorum ve birkaç parfüm şişesini deviriyorum. Yerde oldular. "Yani- Ne demek istiyorsun-?" Etrafımızdaki dağınıklığa çılgınca bakıyorum, midem farkına vararak yükseliyor. Ama bu doğru olamaz. Gerçekleşiyor olamaz. "Dimitri"- parçalanmış bebeği kaldırırken sesim dehşet dolu bir fısıltıya dönüşüyor- "bunlar *hatıra* mı?"

"Onları hatırlamak için." Sabit bir şekilde bebeğe bakarken gözlerine rahatsız edici bir parıltı giriyor. "Her birini."

"Ama *yüzlerce* var-"

"Benden korkmakta haklısın," diyor karanlık bir sesle. "Michal olmasaydı, odana girdiğim anda seni öldürürdüm. Kendime engel olamazdım. Nefis kokuyorsun."

İfadesindeki bir şey bana güçlü bir şekilde Yannick'i hatırlatıyor ve Michal'in uyarısının geri hatırlayarak bir adım daha geri çekiliyorum.

Dimitri beslendiğinde bilincini kaybeder. Birçok vampir avlanırken kendini unuttur ama kana susamış bir vampir bunun da ötesine geçer; hiçbir şey hatırlamaz, hiçbir şey hissetmez ve kaçınılmaz olarak avını korkunç ve dehşet verici şekillerde öldürür. Çok uzun süre kalırsa, Yannick gibi bir hayvana dönüşür.

"Benden uzak dur." Bakışlarım kapıya yönelirken sesim hafifçe titriyor ve Dimitri yavaşça ayağa kalkıyor. "Daha fazla yaklaşma."

"Seni incitmek istemiyorum, Célie." Sesi sonda kesiliyor ve gölge yüz hatlarını geçtiği gibi hızla kayboluyor, onu küçük, yalnız ve sefil bırakıyor. "Sana zarar *vermeyeceğim*. Söz veriyorum incitmeyeceğim."

"Bu, verebileceğin bir söz gibi görünmüyor."

"Ama görmüyor musun?" Ellerini umutsuzca sıkmasına rağmen aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmıyor ve ben de sonsuz derecede rahatlıyorum. "İşte bu yüzden

Grimoire. O büyü kana susamışlığı tedavi edebilecek tek şey; o olmadan, Michal kalbimi sökmek zorunda kalana kadar tekrar tekrar öldüreceğim. Ve bunu hak edeceğim. Célie, sebep olduğum tüm acılar için bunu *hak* edeceğim. Benimle ilk tanıştığında, koridordaki kanı ben-"

"Dur." Başımı çılgınca sallıyorum, kapıya doğru geri geri gidiyorum. "Lütfen, bilmek istemiyorum-"

"Mila beni kontrol altında tutmaya çalıştı. Bana sempati duyan tek kişi oydu. Odessa bile neden kendimi *kontrol* edemediğimi hiç anlamadı. Kitaplarını karıştırıp bir açıklama, bir tedavi aradı ama sonunda La Dame des Sorcières'i ziyaret etmemizi öneren Mila oldu."

Elim kapı kolunda donup kalıyor. Zihnim *vampirlerin* Louise le Blanc'tan yardım istemesini anlamakta zorlanırken ne diyeceğimi, ne *düşüneceğimi* bilemiyorum - aynı kadın Kocakarı olarak ortalıkta dolanıyor, kıkırdıyor ve Reid'in çimdikliyor. Ama belki de mantıklıdır. Lou krallıktaki en güçlü cadıdır ve tarihteki en kötü kadını yenmiştir. "Sana yardım ederdi," diye fısıldıyorum kendime rağmen.

"Ona rahatsızlığım hakkında yazdım." Dimitri tiksintiyle başını sallıyor, onun dışında hâlâ dikkatle hareketsiz duruyor. "Ya da en azından Saint-Cécile'e yazdım."

"Sen *ne*?"

"Ona başka nereden ulaşabileceğimi bilmiyordum ve Requiem'de bile onun Chasseur ile evlendiğini duyduk."

"Michal tek bir gecede tüm *hayatımın* her detayını topladı. Onun adresini bulmuş olabilir mi? Neden Chasseur Kulesi'ne büyü isteyen bir mektup gönderirsin *ki*? Cesarine Savaşı'ndan bu yana evrim geçirmiş olabilirler ama o kadar da evrim geçirmiş değiller."

Dimitri çenesini dikleştirir, bakışlarına inatçılığın izi geri döner. "Michal'i bu işe bulaştırmak istemedim. Gitmemize izin vermezdi ve La Dame des Sorcières buluşmamız için yer ve zaman bildirdiğinde Mila da gelmek için ısrar etti."

"Bu hiç mantıklı değil." Kaşlarımı çatarak kapı kolunu tutuşumu yavaş yavaş gevşetiyorum. "Lou geçen yıl Saint-Cécile'den taşındı. Oraya gönderilen hiçbir mektubu almazdı."

"Hayır." Vahşi bir hayvanı yatıştırır gibi temkinli bir şekilde ceketinin içine uzandı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. Tek eliyle uzatıyor ve almak için beni odanın karşısına geçmeye zorluyor. "O yapmadı."

Masasına geri çekilmeden önce aceleyle kaptım.

Parşömeni açtığımda kelimelerin kendisi nüfuz etmiyor. Hayır. Bu el yazısı. Gözlerim ona takılıyor ve kalbim tanıdık kalem darbeleriyle bir taş gibi düşüyor, erkeksi ve tamamen ürpertici. Çünkü bu yazıyı daha önce sadece bir kez görmüştüm; kız kardeşimin madalyonunun içindeki aşk mektubunda. "O gece Saint- Cécile'in dışında bizi karşılayan Louise le Blanc değildi," diye devam ediyor Dimitri. "Kukuletalı pelerinli bir adam gölgelerin arasından saldırdı ve ben kontrolümü kaybettim." Gözleri kelimelerle birlikte uzaklaşıyor ve artık ürkütücü yatak odasından farklı bir sahne gördüklerini biliyorum. "Damarlarındaki büyü'nün kokusunu almalıydım, adamın bir kan cadısı olduğunu anlamalıydım, ama bunun yerine sadece ... tepki verdim."

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Onu ısırdım." Sanki o anı, Necromancer'ın kanının tadını yeniden yaşıyormuş gibi hafifçe ürperiyor. "Ve Les Abysses'ten bildiğiniz gibi, bir Dame Rouge'un kanı -ya da onun durumunda, bir Senyör Rouge- düşmanları için zehir görevi görür. Vampirler için bile. Hayatımı zor kurtardım."

"Ya Mila?"

Başını sallıyor. "Babette kapüşonlu adama bir çeşit iğne ile katıldı. Onların kanından daha fazla olmalı çünkü anında düştü. Grimoire'dan bir büyü yapıp Mila'yı kurutmalarını izlemekten başka bir şey yapamadım." Sesi sonda çatlıyor ve ben de sahneyi hayal ederken boğazımda korkunç bir basınç oluşuyor - acısız ya da hızlı olmazdı. "Onunla işlerini bitirdiklerinde, sokağı süpürdüler, beni ile yemlediler."

Grimoire. Onu geri getirebileceklerine, kan tutkusunu iyileştirmek için ihtiyacım olan büyüü verebileceklerine söz verdiler. Onu orada bırakmak zorundaydım, Célie. Mila'yı bırakmak zorundaydım, yoksa öldürdüm. Beni de öldürürlerdi. Chasseurs geldiğinde üçümüz kaçtık."

Boğazım konuşamayacak kadar daralıyor.

Bu hiç adil değil.

Mila ölürken bile gerçeği söylemek istememişti. Ve bu adil değildir; kuzeni için bir tedavi ararken korkunç bir infaza maruz kalmış, Dimitri ise yara almadan kurtulmuştur. Cesedini Saint-Cécile'in arkasındaki çöplüğe bıraktı - *yüzlerce* masumu öldürdü - yine de onun yasını tutmak için hayatta kaldı. Kendi yasını tutmak için. Midemde zerre kadar bir şey olsaydı, o anda onu da kaybederdim.

Dikkatle mektubunu geri verdim ve mırıldandım, "Özür dilerim."

Ona bakamıyorum. Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

"Kuzenimi sevdim." Göz açıp kapayınca kadar Dimitri önümde durdu, kahverengi gözlerinde ateş parlıyordu. İçgüdüsel olarak bıçağı yukarı doğru çektim. "Onu sevdim Célie ve ölümünün intikamını almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Necromancer'ın kalbini kendim sökeceğim. Babette için ateşi yakacağım." Bıçağı bir kenara bırakıp omuzlarımdan tutarak beni doğrudan o yanan gözlere bakmaya zorluyor. Onu gerçekten *görmem* için. "Ama önce Grimoire'larına ihtiyacım var. Kontrolü yeniden kazanmam ve Saint-Cécile'in bir daha asla yaşanmamasını sağlamam gerek."

Ve yüzü o kadar içten, o kadar vahşi görünüyor ki - tanıdığım Dimitri ile Les Abysses'te tanıştığım Dimitri'nin mükemmel evliliği - bunun onun gerçek yüzü olduğunu biliyorum. İliklerime kadar biliyorum. Korkunç şeyler yaptı, evet - affedilemez şeyler - ama yine de herkes yaptı.

Filippa bile.

Biri ona yardım etmezse, *gerçekten* yardım etmezse, öldürmeye devam edecek ve korkunç koleksiyonu onu ağırlığı altında ezene kadar büyümeye devam edecek.

"Grimoire'u bulmana yardım edeceğim,"
diyorum ona. Pişman olacak kadar uzun
yaşamak için dua ediyorum.

Bölüm Kırk Dört

Gümüşten Bir Tereyağı

Annemle babam Filippa ve benim için hiç hediye paketlemezdi; bu görev her zaman Evangeline'e düşerdi; Evangeline'in tek bir hediye paketlemek için Noel arifesine kadar beklemek gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. Bu annemi çıldırtırdı ama benim için yıllık bir gelenek haline geldi: Saat gece yarısını vurduğunda Pippa'yı uyandırırıldım ve birlikte - genellikle korsan gibi davranarak- ganimeti incelemek için babamın çalışma odasına gizlice girerdik. Hatta omzuna oturması için göz bantları ve oldukça şekilsiz bir papağan bile yapmıştım. Ona Fabienne adını verdi ve annem müdahale edene kadar onu her yere taşımakta ısrar etti, pislik hakkında çığlık attı ve onu çöpe attı. Filippa ve ben bir hafta boyunca ağladık.

Elbette yıllar geçtikçe Pippa benimle rol yapmak konusunda daha isteksiz hale geldi. Gülümsemeleri daha az hoşgörülü oldu ve Evangeline'in bizi terk ettiği yıl tamamen kayboldu. Ertesi yıl, çocuklardan nefret eden, solgun tenli, mıncık suratlı yeni müdürümüz hediyelerimizi yatak odasının dışındaki kilitli bir dolaba koydu. Oyunumuza devam etmeye kararlı olan Pippa'yı yine de uyandırdığımda, battaniyeyi başının üzerine çekti ve bir iniltiyle arkasını döndü. "Git buradan, Célie."

"Ama herkes uyuyor!"

"Olman gerektiği gibi," diye homurdandı.

"Oh, *hadi* ama, Pip. Babam geçen hafta pazarda çok güzel bir mavi fular gördü ve bana alıp almadığını görmek istiyorum. Mavinin bana çok yakıştığını söyledi."

Bir gözünü açıp bana donuk donuk baktı. "Mavi içinde korkunç görünüyorsun."

"Senin kadar korkunç değil." Kaburgalarını gereğinden biraz daha sert drttm. "şimdi, geliyor musun? Eğer orada değilse, kendime erken bir hediye olarak satın alacağım." Yataklarımızın arasındaki mumun ışığında ona gülümsedim. "Reid bu yıl Noel sabahı geliyor ve ben de onun paltosuna uymak istiyorum."

O zaman battaniyesini fırlatıp attı, gözleri kısıldı. "Bunu nasıl satın alacaksın? Hiç paran yok."

Hiç umursamadan omuz silktim ve ocuk odamızın kapısına doğru yürüdüm. "İstersem babam bana biraz verir."

"Parayı nereden bulduğunu biliyorsun, değil mi?" Ama ben çoktan koridorun karanlığına karışmış, onu mumu kapıp "*Clie-!*" diye tıslayarak peşimden koşmaya zorlamıştım. "İkimizin de başını belaya sokacaksın, biliyorsun." Kollarını soğuğa karşı ovuşturdu. "Ve hepsi çirkin bir eşarp için. *Neden* Reid'e uymak zorundasın ki? Ateşimize bir Yule kütüğü eklemek için gerçekten Chasseur üniformasını giymek zorunda mı?"

Mrebbiyemizin odasının dışında ona ters ters baktım. "Neden ondan nefret etmeye bu kadar kararlısın?"

"Ondan *nefret etmiyorum*. Sadece gülünç olduğunu düşünüyorum."

Saımdaki tokaları çekiştirerek dolap kapısının kilidine sokmak için eğildim. "Peki, bu yıl Noel için ne istiyorsun? Güzel bir tüy kalem ve bir tomar parşömen mi? Bir şişe mürekkep mi? Çok fazla mektup yazıyorsun-"

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "*Bu* seni ilgilendirmez."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum, iğneleri kilidin daha derinlerine batırdım ve yüzümden bir tutam saçı savurdum. Kilit açma üzerine okuduğum kitapta bu iş bundan çok daha basit görünüyordu.

"Oh, *kenara* çekil." Mumu bana doğru iten Pippa iğneleri yakaladı ve anahtar deliğinin hizasına çömeldi. Parmaklarının birkaç hızlı ve hassas hareketiyle mekanizma tıkladı ve kolu kolaylıkla çevirdi. Kapı hızla açıldı. "İşte." Ayağa kalktı ve orta raftaki katlanmış mavi atkıyı işaret etti. "Ayaklarına kapanmana gerek yok. Noel sabahı sevgili avcına kavuşacaksın ve dünya dönmeye devam edecek."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu nasıl *yaptın*?" "Yine, seni ilgilendirmez."

"Ama-"

"Célie, bir kilidi açmak çok zor bir iş değil. Biraz sabırla herkes bunu yapabilir - ki şimdi fark ediyorum ki bu senin için gerçekten bir mücadele olabilir. Şimdiye kadar istediğin her şey sana gümüş tepside sunuldu." O anda irkildim, elimi eşarbıma doğru uzattım ve Pippa başını sallayarak yere yığıldı. "Özür dilerim, ma belle. Bunu söylememeliydim. Sabah ilk iş sana kilit açmayı öğreteceğim."

"Neden?" Burnumu çektim. "Belli ki benim hakkımda çok az şey düşünüyorsun." "Hayır, *hayır*." Elimi tuttu.

Eşarp. "Hepsi bu kadar." Gözleri isteksizce, saten saç fiyonklarının ve kadife mücevher kutularının düzgün sıralar halinde dizildiği dolaba kaydı. Père bu yıl ona minyatür bir evren maketi almıştı; gezegenleri mum ışığında hafifçe parlıyordu. "Ailemiz iyi insanlar değil, Célie, aynı şekilde-" Aniden durdu, elimi bıraktı ve başka tarafa baktı. "Benim içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyorlar. Bu hıncımı senden çıkarmam gerektiği anlamına gelmez."

Bakışlarımı ondan ayırıp hediye yığınlarını işaret ettiğimde yanaklarım açıklanamaz bir şekilde ısındı. Filippa benim şımarık olduğumu düşünebilirdi, hatta belki de kibirli olduğumu ama en azından dünyayı boş görmeye kararlı değildim. "Ailelerimizin zor olabileceğini biliyorum Pip, ama bu hepsinin kötü olduğu anlamına gelmez. Bu hediyeler, bize sevgilerini göstermenin tek yolu."

"Peki para bittiğinde? O zaman bizi nasıl sevecekler?" Pippa başını sallayarak mumu elimden aldı ve arkasını dönerek koridora doğru ilerlemeye başladı; mesajını gayet net anlamıştım: *konuşma bitmişti*. Gidişini izlerken göğsüm hafifçe çöktü; ta ki omzunun üzerinden bakıp beni şaşırtarak, "Bir şeyi karşılıksız elde edemezsin, Célie. Bu dünyada her şeyin bir bedeli vardır, aşkın bile."

O zaman böyle bir ifadeyi nereden duyduğunu bilmeme imkân yoktu.

Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü kız kardeşim söylemişti ve kız kardeşim bana asla yalan söylemezdi.

O Noel sabahı mavi atkıyı takmadım ve Filippa evren modelini annemizin Fabienne'i attığı çöp kutusuna attı.

"Senin için bir hediyem var."

Ellerini arkasında kavuşturmuş olan Michal, yatak odasında dik ve garip bir şekilde savunmasız duruyor, gömleğinin kollarını sıvamış ve ceketini çıkarmış. Yanındaki küçük masaya endişeyle bakıyorum. Birisi -muhtemelen beni getiren huysuz hizmetçi- masayı meyveler, peynirler, etler ve hamur işleriyle doldurmuş. Pain au chocolat'ya benzeyen şey ağzımı sulandırıyor ve isteksizce de olsa merdivenlerin geri kalanını iniyorum. Görünürde hiç lahana yaprağı yok.

"Yapmamalıydın-"

"Evet, oturmalıyım." Boğazını temizleyerek masadaki iki sandalyeden birini çekti ve oturmam için eliyle işaret etti. "Ve bu hediye değil. Bu, Requiem'e geldiğinden beri alman gereken *yiyecek*."

Koltuğa gömülüyorum, refleks olarak peçeteyi kucağıma katlayıp en yakındaki tabağa uzanıyorum -yabani mantarlı ve tuzlu peynirli yumurta. Michal benden bir şey istiyorsa, bunu anlayacak kadar zeki olmalıyım. Bu da yemek demek. Midem onaylarcasına inliyor. "Bir bulaşıkhaneye"

Kadın ara sıra yemek getirirdi. Ve Dimitri," diye ekliyorum sonradan. "Lahana, tereyağı ve haşlanmış yumurtadan oluşan güzel bir yemek."

"Lahana ve tereyağı," diye tekrarlıyor Michal.

Başımı sallıyorum, ilk ısırıkta neredeyse inliyordum ve gözleri boğazımdaki yarı iyileşmiş yaraya kayıyor. Aniden karşımdaki sandalyeye oturdu. "Odessa onunla konuştuğunu söyledi."

"İyi haber hızlı yayılır."

"Hikayesine inandığınızı varsaymakta haklı mıyım? Onun masum olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sallanan bir yığının tepesinden bir krep kapıyorum. "Ona pek *masum* diyemem ama evet, artık Dimitri'nin Necromancer olduğunu düşünmüyorum."

Bu itirafla göğsüm sıkışsa da, bunu kabullenmeyi reddediyorum, bunun yerine önümdeki muhteşem yemeğe odaklanıyorum, tabağıma birkaç dilim elma ve beyaz peynir ekliyorum. Michal her hareketimi keskin bir ilgiyle izliyor. *Fazla* keskin. Ne düşündüğünü biliyorum elbette. Dimitri'yi şüpheli olarak görmediğimize göre, araştırmamız gereken sadece iki kişi kaldı: Coco ve şimdi de Filippa. Yarın geceki maskeli baloda, Coco kesinlikle takip edilmesi en kolay iz olacaktır, ancak Coco Monvoisin Ölü Çağırان hakkında bir şey bilseydi -*özellikle* Babette'i tımar ettikten sonra- çoktan ölmüş olurdu.

Filippa'nın haçı boynumu sıkmaya devam ediyor.

Yine de ağızma kocaman bir lokma çilek reçeli atarak kaçınılmaz olanı erteliyorum. Sonra sertçe yutkunarak- "Les Abysses'e dönmeliyiz."

Michal kristal bir kadehe kahve doldurmadan önce masaya bir çörek somunu itiyor. Bunu da kayıtsızca bana doğru kaydırıyor. "Babette, büyük ihtimalle Necromancer'ın kendisiyle birlikte kayıplara karıştı. Kaçtığından beri kimse onu ne gördü ne de ondan haber aldı."

"Ama Pennelope-"

"-Cennet'in tamamıyla birlikte yok oldu. Bina şimdi boş ve terk edilmiş bir halde duruyor.

toz." Kahveyi içime çekişimi izlerken bir an duraksıyor. "Babette'le talihsiz karşılaşmamızdan sonra Eponinein oyalanmayacağını biliyordum. Tehditlerine rağmen, vampirlerden benim ya da Necromancer'ın gazabını göze alamayacak kadar çok korkuyor. Eminim o da bu durumdan memnun kalmamıştır."

"Oh." Korkunç bir batma hissiyle başımı sallıyorum ve yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Kahvenin tadı ağızımda aniden acılaşıyor. "Bu oldukça talihsiz bir durum."

"Gerçekten."

Çatalımın tabağa vururken çıkardığı ses dışında sessizliğe gömülüyoruz. Her geçen an daha da sertleşiyor -daha yüksek sesle, *gıcırdayarak*- ta ki artık vicdanım rahat bir şekilde yumurtalarımı dürtüyormuş gibi yapamayana *kadar*. "Bitti mi?" Michal usulca soruyor.

Konuşmadan, ona da bakmadan başımı sallıyorum ve onun yerine mağarasının mika benekli duvarlarına bakıyorum. Gelgit gece boyunca bir noktada geri çekilmiş olmalı; mağaranın ortasında şimdi bir taş adacık parıldıyor, çok küçük ve düzgün görülemeyecek kadar uzakta. Michal bakışlarımı takip ederek, "Sadece gelgit sırasında görülebiliyor," diye mırıldandı. "Mila özel günlerde bahçe partileri için Dimitri, Odessa ve beni hep oraya götürürdü; çiçek demetleri seçer ve şampanya ile şişelenmiş kan getirirdi. Dimitri ve benim dantel kelepçeler takmamız için ısrar ederdi."

Sesindeki gülümsemeyi duyabildiğim gibi hafızasındaki sahneyi de net bir şekilde canlandırabiliyorum: ay ışığında denize açılan, her biri bir sepet gül ve bir şişe kan taşıyan ruhani vampirlerden oluşan bir dörtlü. "Kulağa çok hoş geliyor," diyorum sonunda. Ve bu doğru. Bir vampir bahçe partisi kulağa doğrudan bir peri masalından koparılmış bir sayfa gibi geliyor ve bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum.

Ona Filippa'nın notundan bahsetmeliyim.

Ona eşleşen el yazısından bahsetmeli, Ölü Çağırın'ın tekrar saldırması ihtimaline karşı bir plan oluşturmaliyim. Peçetemi kucağımda çevirip derin bir nefes alarak, "Michal-" diyorum.

"Buraya gel."

İrkilerek başımı kaldırdığımda Michal'in artık masada oturmadığını, yatağının yanında hareketsiz ve sessiz durduğunu görüyorum. Örtünün üzerinde zümrüt bir fiyonkla bağlanmış mürekkep rengi siyah bir giysi kutusu duruyor. Ön tarafına damgalanmış altın harfler mum ışığında BOUTIQUE DE VÊTEMENTS DE M. MARC'ı gösteriyor. Çekinerek ayağa kalkıyorum. "Cadılar Bayramı gecesi için kostümüm bu mu?"

"Mösyö Marc yaklaşık bir saat önce selamlarıyla birlikte teslim etti." Tekrar boğazını temizliyor ve eğer çok yanılmıyorsa, neredeyse ... *gergin* görünüyor. Ama bu doğru olamaz; bu Michal ve eğer vampirlerin kralı en ufak bir belirsizlik hissettiyse, Guinevere'le evlenirim. "Orijinal elbisemde birkaç değişiklik yapılmasını istedim," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Umarım beğenirsiniz."

Kendime rağmen merakımı yenemeyerek öne atıldım ve zümrüt kurdeleyi kopardım. "Orijinal elbisenin nesi vardı? Kelebekleri sevmiyor musun?"

"Tam tersine."

"O zaman ne yaptın-?" Ancak kutunun kapağını kaldırıp siyah kâğıt mendili kenara fırçalarken aldığım cevap beni bir anlığına dilsizleştiriyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Mösyö Marc söz verdiği gibi zümrüt kırlangıç kuyruğu elbise yerine parlak, göz kamaştırıcı gümüş bir elbise dikmiş. Kutunun içinde katlanmış haldeyken bile, gossamer su gibi dalgalanıyor ve akıyor gibi görünüyor ve onu elime aldığımda - inanılmaz, hayret verici- etek, her bir kıvrıma dikilmiş binlerce karmaşık elması ortaya çıkarmak için dökülüyor. Kalbim boğazıma tırmanıyor. Yürüdüğümde bu elmaslar balo salonundaki her mumun ışığını yakalayacak ve en azından *katedral* uzunluğundaki *tren*, bilekten şeffaf kollara bağlanan iki kelebek kanadını andıracak şekilde ikiye bölünecek.

Eteğindikilerden daha büyük ama aynı derecede kusursuz elmaslardan oluşan bir pelerin takımı tamamlıyor.

Konuşmaya başlamak için birkaç deneme yapmak gerekiyor. "Yapamam- Bu en- O nasıl-?"

Beni izlerken Michal'ın yüzü hafifçe gevşiyor ve ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Un papillon." Cebinden ipek bir mendil çıkarıyor ve narin organze kanatlarla işlenmiş yarım maskeyi ortaya çıkarmak için pelerini dikkatlice kenara çekiyor. Çıplak teniyle hiçbir şeye dokunmamaya özen gösteriyor. "Gerçi Mösyö Marc'tan metalden bir tane yapmasını istediğimde tanımı biraz esnetmiş olabilirim."

Kutunun içine geri koyarken ellerim kumaşın üzerinde özlemle kayıyor. Böyle bir hediye kabul edemem. Tabii ki kabul edemem. Ancak ağzımdan çıkan kelimeler oldukça farklı. "Bunu gerçek gümüşle mi dikmiş? *Nasıl*?"

Michal omuz silkiyor, gülümsemesi daha da genişliyor ve ellerim karşılık olarak kutunun kapağını biraz karıştırıyor. Onu daha önce hiç gülümserken görmüş müydüm bilmiyorum - en azından bu şekilde. Açıkça. Sanatsızca. Tüm yüzünü yumuşatıyor, acımasız yüz hatlarını neredeyse insani bir şeye dönüştürüyor ... ve bu yüzden onu inanılmaz bir şekilde daha güzel yapıyor. "Size samanı altına çevirdiğini söyledim. Aslında bana bir iyilik borcu vardı ve seni eldiven giyecek kadar seviyor."

Zümrüt kurdeleyi bana uzattığında, parmakları istemeden avucuma değiyor. Orada bir saniye daha oyalandılar. İki saniye. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak oradaki çizgilerin izini sürüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sesi alaycı bir hal alıyor. "Ayrıca yarın gece dans etmek istiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Sanırım reddetmek kabalık olur."

"*Nasıl* dans ettiğini sormadan kabul etmek zavallı ayak parmaklarıma karşı kabalık olur."

Parmakları yukarı, yukarı, yukarı gitmeye devam ediyor. Bileğimin ince derisinin üzerinden geçip oradaki hırpalanmış kurdelenin altından kayarken nefesim neredeyse acı verici bir şekilde kesiliyor. "Reid Diggory'nin yarısı kadar bile değil." Ben kolumdaki karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışıp başaramazken gözleri parlıyor. "O da onun yarısı kadar uzun değil."

Yine de söylemeliyim ki tatlım -onu gördükten sonra- Mösyö Diggory hakkındaki izlenimde yanıldığını düşünüyorum."

"Daha uzun olduğunu mu ?"

"Daha uzun olduğumu biliyorum." Parmakları kolumun altından süzülüyor, dirseğimin yumuşak ulaşana kadar ön kolumdan yukarı doğru topluyor. Dirseğimi eliyle kavıyor. "Ve ... çok daha iyi bir dansçıyım."

Başparmağı bir damara bastırıldığında, içime bir sıcaklık yayılıyor ve bu, bu olmamalıydı. Bana *dokunmuyor* bile. Sesim titreyerek, "Bunu sadece onu görerek bilemezsin." diyorum.

"Sen de yapamazsın, tabii benimle dans etmezsen."

Şimdi gülümsemesinde dişlerinin en ufak bir izi parlıyor. Ama bu beni artık korkutmuyor. Tavan arasından sonra değil. *Özellikle* de tavan arasından sonra. Bileğim ve boğazım hatırladıkça canlılar gibi nabız gibi atıyor; acıyla değil, başka bir şeyle. Keskin ve muhtaç bir şey. "I-" *Kafamı lazım. Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce bu odadan çıkmalıyım.* "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Michal."

"Neden olmasın?"

"Çünkü-" Ona nefes nefese bakıyorum. Böyle bir soruya kendimi tamamen küçük düşürmeden nasıl cevap verebilirim? Bana öyle baktığında düşünemediğim için mi? Arkama baktığım için aptal olduğum için mi? Çünkü çok erken ve çünkü arkadaşlarım geliyor ve çünkü *arkadaşlarım*. Farkına varmak ciğerlerimi bıçak gibi deliyor. "Hâlâ Necromancer ve Babette için Coco'yu cezalandırmayı mı planlıyorsun? Eğer öyleyse dans etmeye vaktimiz olacağını pek sanmıyorum."

Elini dirseğimden çekti. Gülümsemesi de onunla birlikte kayboluyor ve her zaman tanıdığım soğukkanlı ve sakin Michal'a geri dönüyor. Kaslarım rahatlamaktan güçsüzleşti. Gazabına, zarafetine, *gücüne* tanık oldum ve hepsinden sağ çıktım ama cazibesi? Kimsenin buna dayanabileceğini sanmıyorum.

"Sana söz veriyorum, Célie Fleur Tremblay," diyor ve sözlerini basit bir selamla noktılıyor, "yarın geldiklerinde hiçbir vampir arkadaşlarına zarar vermeyecek, ben de dahil. Faydası olacağını düşünseydim maskeli baloyu tamamen iptal ederdim ama ne olursa olsun senin için gelecekler. Cehennemin Louise le Blanc'ı Requiem'den uzak tutabileceğinden şüpheliyim" -gözleri haince parladı- "ama seni zorla almaya kalkışırса bulacağı şey tam olarak cehennem olacak."

Tehdidine rağmen kalbim iki kat daha fazla şişiyor. *Onlara zarar vermeyecek.* Ancak aynı hızla bir kez daha - çünkü Coco, Lou ve Reid Requiem'e geliyorsa Jean Luc da gelecektir. Son sözlerine rağmen, bir vampir adasını araştırma fırsatını kaçırmayacaktır. Avuç içlerimi mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde eteğime siliyorum.

Michal'le birbirlerini öldürmeyeceklerini umuyorum.

"Célie?" diye soruyor.

"Lou bunu asla yapmaz."

Kaba bir şekilde başını sallar. "Güzel. Bu işi kolaylaştırır." Ben daha sormadan, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, ama kabul edersen kendini tehlikeye atmış olacaksın" dedi.

Filippa'nın sözleri son coşkumu da yok ediyor. *Karşılıksız bir şey alamazsın, Célie.* Elbette Michal yemeğin, o muhteşem elbisenin karşılığında bir şey istiyor. *Bu dünyada her şeyin bir bedeli var.*

Gözlerim ona dikildi. "Ne tür bir tehlike?"

"Necromancer'ın dahil olduğu türden."

"Oh." Birbirimize bakarken anlamanın ilk soğuk parmağı omurgamdan aşağı iniyor. İfadesindeki tüm sıcaklık bir kez daha donmuş ve gözleri siyah buz parçaları gibi parlıyor. "Hepsi bu mu?"

"Tüm Cadılar Bayramı arifesinde büyü kalktığında gelecek olanlar sadece arkadaşlarınız değil. Ölü Çağırان cazibesine karşı koyamayacak.

Requiem'de kalırsa, Yule'ye kadar size ulaşmak için tek fırsatı bu olabilir. Bu riski almak istemeyecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben yapmazdım." Geriye, benden uzağa doğru adım attı ve kahvaltı masasına dönerek dokunmadığım tek tabağı ortaya çıkardı. Tek bir kadeh kanı ortaya çıkardı. Yarısını bir yudumda içiyor, ben de tiksinti ve hayranlık arasında gidip gelirken boğazının nasıl çalıştığını ve elinin kristalin etrafında nasıl kenetlendiğini izliyorum. Bir yanımda bunun bir vampir için tadının nasıl olduğunu merak ediyor. Bir yanımda merak ettiğim için kendimden nefret ediyor. "Necromancer senin kanın için o kadar çaresiz ki," diyor bir süre sonra, "onu aramak için en az altı yarattığı katletti ve bunlardan biri Chasseur Kulesi'nin hemen dışında. Kurbanlarının cesetlerini saklama zahmetine girmede, bu da bana onun ya aptal ya da korkusuz olduğunu söylüyor. İkincisi olduğunu varsaymalıyız. Ödülünü ele geçirmek için iki ay daha beklemeyecektir."

Nazik bir *şngırtıyla* kadehi yaldızlı tepsisine geri koyuyor. Ancak bana tekrar yaklaşmıyor.

"Beni yem olarak kullanmak istiyorsun," diyorum sonunda.

Farklı koşullar altında daha fazla acıtabilirdi ama bu çok önemli. Eğer Necromancer başarılı olursa, sadece ben *ölmekle* kalmayacağım, aynı zamanda yaşayanlarla ölümler arasındaki perdeyi de yırtacak. Bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını kim bilebilir? Ya bir kez yırtıldığında perde sonsuza dek açık kalırsa?

Michal başını eğiyor. "Korkmanızı anlıyorum ama-"

"Olmaması aptallık olurdu, değil mi? Adam ölümleri diriltmek için kanımı almak istiyor ve ben kelebek gibi vals yapsam da odamda sinmiş olsam da bunu yapmaya çalışacak." Giysi kutusunu elime alıyorum, bir tür kalkan gibi göğsüme bastırıyorum, ya da belki sadece ellerimle yapabileceğim bir şey. Yarın aniden çok yaklaştı. "Her iki durumda da tehlikede olacağım, o yüzden

kaldırılan büyünün avantajından yararlanmalıyız. Hazır olmalıyız."

Michal uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. Sonra -çenesini esneterek- "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Célie."

"Ben de öyle."

Bu sözler beni bile ürkütüyor ve içgüdüsel olarak kutuyu daha sıkı kavriyorum. Ama doğru, Ölü Çağırان geldiğinde sessizce gitmeyeceğim ve eğer beni savaşımadan alabileceğini sanıyorsa, bu yaptığı son hata olacak. Ben oyuncak bebek değilim. Ben bir Ölüm Geliniyim ve ona karşı cephaneliğimdeki her silahı kullanacağım. Her sırrı.

Hiçbir şey için bir şey alamazsın, Célie.

Necromancer'ı yenmek istiyorsam Michal'ın da yardımına ihtiyacım olacak.

"Michal"-Yeni bir amaçla ona doğru yürüyorum.

- "Bilmen gereken bir şey daha var. Kız kardeşimin haçının içinde gizli bir aşkıtan gelen bir not buldum. İkiisi kaçmayı planlamışlar ama bunu yapamadan Morgane onu öldürmüş." Giysi kutusunu göğsüne bastırarak yakamdaki haçı çıkarıyorum ve içindeki parşömen parçasını gösteriyorum. Parşömeni açtığımda Michal'ın kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor ve kelimeleri hızlıca gözden geçiriyor. "El yazısı Dimitri'nin Ölü Çağırان'dan aldığı mektupla uyuyor."

Gözleri benimkilere kaydı. "Onun gizli sevgilisi olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

Sert, kuşkuu bir nefes verir. "Ama bu demek oluyor ki -"

"Biliyorum." Notu bir kez daha haçın içine katladıktan sonra ikisini de güvenli bir yere koyuyorum ve giysi kutusunu Michal'ın sert kollarından geri alıyorum. Artık beklemekten başka bir şey yapamayız. "Necromancer kız kardeşimi diriltmek için beni öldürmeyi planlıyor."

Bölüm Kırk Beş

Maskeli Balo Bölüm I

İki hafta önce, Cadılar Bayramı arifesinde öleceğimi düşünüyordum. Her nasılsa, o zamandan beri her şey değişti - her şey ve hiçbir şey. Elbisemin gümüş korsajını düzeltiyor, organize maskemi yeniden ayarlıyor ve derin bir nefes alarak odamın ötesindeki koridora adım atıyorum. Şimdiden, unutulmaz bir kemanın hafif tınıları, seslerin hafif mırıltısıyla birlikte şatonun içinde dolaşıyor. Odessa'ya göre şenlik gece yarısına kadar tam anlamıyla başlamayacak, ama odamda ancak bu kadar uzun süre .

Coco ve Lou yakında burada olacaklar. *Burada* olacaklar, Requiem'de, konuşmam, görmem ve kucaklamam için. Reid ve Beau da, umarım.

Ve Jean Luc.

Göğsüm korsemle alakası olmayan bir şekilde daralıyor. Cesarine'de ayrıldıktan sonra beni gördüğüne sevineceğini sanmıyorum. *Git*, dedi o korkunç boş sesiyle ve *geri dönme*. Ama o, o zamandı. Odessa'nın şeffaf cilayla boyadığı tırnaklarımı ısırma isteğime direniyorum. Belki Jean onu terk ettiğimden beri geçen saatler içinde fikrini değiştirmiştir; belki de öfkesi geçtikten sonra benden nefret etmediğini fark etmiştir. Bunun yerine ellerimi kaldırıp yanaklarımı çimdikliyorum. Olanlar hakkında benimle konuşmak isteyecek mi? Benim de fikrimi değiştirmek isteyecek mi?

Daha da kötüsü -göğsüm inanılmaz derecede sıkışıyor-diğerlerine limanda ne olduğunu söyledi? Michal ile ayrıldığım için bana kızacaklar mı? Coco'yu öldürmekle tehdit etti ve fikrini değiştirdiğini bilmelerine imkân yok. Fikrini değiştirmiş olmasının *bir önemi* var mı? Cevabım yok -hiçbir cevabım yok- ve

Bir sonraki soru geldiğinde, sanırım yine hasta olacağım.

Çünkü ya hiç kimse gelmezse?

Onların gözünde belki de Michal'i onlara tercih ettim, Cesarine yerine Requiem'i seçtim. Chasseurs'e verdiğim sözü bozduğumu artık biliyorlardır. Belki de yaptıklarımı affedilemez, dostluğumuzda geri dönülmez bir kırılma olarak algılayacaklardır. Evet. Şimdi kesinlikle hasta olacağım. Ama-
Necromancer.

Onu incitmek için yaptığım her şeyin ötesinde, Jean Luc Chasseurs'un kaptanı olmaya devam ediyor ve Michal'in limanda söylediklerini görmezden gelmeyecektir. Görmezden gelmeyi göze alamaz. Eğer Jean Luc'u biraz olsun tanıyorsam, gereken özenin gösterilmesinde ısrar edecektir ve bütün bir avcı birliği bu gece adaya üşüşecektir; çünkü Michal doğruyu söylediye, Ölü Çağıranı yakalamaya her zamankinden daha yakınız demektir ve eğer *ben* doğruyu söylediysen, Ölü Çağıranı beni takip ediyor demektir.

Jean Luc aksiyonu kaçırmayacak kadar çok çalıştı. Zaferi. Kalbim sefil bir şekilde batıyor.

Belki arkadaşlarım da aynı nedenle ona katılırlar.

Odessa koridorda beni takip ediyor ve ellerimi saçlarıma gitmeden önce kenara itiyor. "Eğer zaten ölüysen, Ölü Çağıranı seni öldüremez. Şaheserimin bir teline daha dokunursan onu tek başıma engellerim."

Son iki saatini saçlarımı sıcak maşayla kıvrarak ve yarısını titizlikle ensemden tutturarak geçirdi. Geri kalanı sırtımdan aşağı dökülerek kanatlarımla birleşiyor ve şimdi onları yeniden düzenlemek için hızla eğiliyor. En koyu mavi satenden uzun eldivenler ellerini, bileklerini ve kollarını kaplıyor. Safir pelerinine mükemmel bir şekilde uyuyor, alnındaki inci diademi ve vücudundaki lal rengi damaskayı tamamlıyorlar - skandal bir şekilde kolsuz ve pervasızca dekolte, her şeyden çok korse. Memnun bir baş hareketiyle doğrulurken göğüsleri neredeyse üstünden taşacak. Hiç şüphesiz, gördüğüm en şehvetli Madonna o ve -kan kırmızı dudaklarındaki sırtışa bakılırsa- bunun farkında.

"Beni tanıyabileceğinden *emin* misin?"

"C lie, sevgilim," diyor hoş bir sesle, "k     arkadaşların gelene kadar tek insan sen olacaksın ve o zaman bile seni o elbisenin içinde fark etmeyen bir vampir, insan ya da nekrofil olmayacak. şimdi endişelenmeyi bırak. Kozmetiği mahvedeceksin."

Maskeme rağmen Odessa yarım saat daha göz kapaklarıma, kaş kemiklerime ve yanaklarıma yanardöner pudra sürdü; artık her santimim koridordaki şamdanın ışığında parılıyor. Gözlerimin dış köşelerine minik elmaslar bile yapıştırdı. "Aşağıda kan olacak mı?" Endişeyle sordum.

Kendine ait oldukça tuhaf bir maskenin altında kaşlarını çatıyor: Altın teller açık, elmas örgülü bir desende  r l yor, bu yüzden maske aslında bir maske değil, başka bir mücevher parçası. "Biz vampiriz, C lie. Her zaman kan olacak."

Elimden tutup beni koridora doğru sürükledi.

Göğsümdeki sinir yumağına odaklanarak perdenin arkasından s z l yorum ve muzip bir sırıtışla yanımıza gelen Mila'yı buluyorum. "Alışılmadık bir şey var mı?" Dikkat dağıtmak için ona soruyorum.

"Büyü gece yarısına kadar bozulmuyor," diye tatlı tatlı cevap veriyor. "Yoksa kardeşimi mi kastettiniz?"

"Oh, kapa ."

"Ne oldu?" Odessa maskesinin ardından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Mila mı? Bir şey gördü m ?"

Eğer bir hayalet sı rayabiliyorsa, Mila şimdi sıçrıyor, ellerini çırpıyor ve adeta neşeyle kıkırdıyor. "Michal'i hiç bu kadar telaşlı görmemiştim; salak herif odanızın dışında beklemenizi önerdiğinde neredeyse Paşa'nın kafasını koparacaktı. Onun yerine o ve Ivan balo salonunda size katılacaklar. Bu gece çok güzel görünüyorsun C lie," diye ekliyor, sesi biraz hüzünlü. "Vampirler güzel şeylere imrenme eğilimindedir."

İltifat karşısında yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ama bunu bir kenara itiyorum. *Michal*'le ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum. "Hiç senin kadar güzel olmamıştım."

"Duygu," diyor Odessa, Mila'nın gözleri parlarken, "beni boğuyor."

Doğrusu, ikisi de bu gece neredeyse gerçeküstü görünüyor - var olamayacak kadar güzeller - ve sanki bir rüyanın içinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Şato da müzikle, yumuşak, bedensiz seslerle ve her koridorda titreyen mum ışığıyla farklı görünüyor. Elbette daha az ürkütücü değil, çünkü gölgeler, örümcek ağları ve *duyarlılık* devam ediyor, ama bir şekilde daha da gizemli. Sanki yanlış bir yola sapıp kendimi bir yerde bulabilirmişim gibi -karlı, mehtaplı bir gecede La Fôret des Yeux'ye düşmüş ya da oda kılığına girmiş bir kâbusa hapsolmuş gibi.

Balo salonuna adım attığımızda bu izlenim daha da yoğunlaşıyor ve Mila'yla bağlantımı koparıp perdenin arkasına düşerek nefes nefese kalıyorum. Her şekilden, boyuttan ve renkten vampirler devasa odada geziniyor, sadece oniks dans pistinde değil, aynı zamanda yaldızlı duvarlarda, *tavanda* da. Ağzım açık kalırken başım geriye düşüp onlara bakıyorum. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldanıyor Odessa, eldivenli parmağıyla çenemi kapatıyor ve boğazımdaki takkeyi yeniden ayarlıyor. "Tabiri caizse ejderhayı dürtmeye gerek yok."

Onu zor duyuyorum.

Odanın diğer ucunda, Pasha ve Ivan kararlı ifadelerle kalabalığı yararak bize doğru geliyorlar. Arkalarındaki kürsünün üzerinde yaylı bir kuartet ağlamaklı bir şarkı çalıyor ve başlarındaki çiftler avizelerin arasında tekinsiz bir zarafet ve güzellikle vals yapıyor. Mumlar solgun tenlerini altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor. Binlerce mum daha kürsüyü, müzisyenleri ve odanın kenarlarındaki uzun ve zarif masaları çevreliyor. Kristal kesimli kan kadehleri her birinin üzerinde piramitler halinde yükseliyor. Odessa bakışlarımı takip ediyor, kendi bakışları her zamankinden daha parlak. Neşeli. "Biz başak onları ile

Şampanya. Yine de katılmak isterseniz sizin için *gerçek şampanya* ayarladım."

Başımı sallıyorum, bunalmış bir halde. "Hayır, teşekkür ."

Beni yine de masalara doğru itiyor, daralmış, kötü gözlerle oyulmuş devasa balkabaklarının etrafından dolaşüyor. Derinliklerinde hâlâ daha fazla fener titriyor ve aralarında *gerçek* iskeletlere benzeyen şeyler sallanıyor, bazıları yukarıdan sarkıyor. Birileri kemiklere tüylü geniş kadife şapkalar, rahiplerin ve Ferisilerin gösterişli cüppelerini giydirmiş. Hatta bir tanesi bir kraliçenin fildişi krep elbisesini ve altın tacını giymiş. Tuhaf bir dalma hissiyle, Mösyö Marc'ın dükkânının dışındaki kafatasını hatırlıyorum.

Tekrar merhaba, Peder Roland. İyi görünüyorsunuz.

Kafamı çevirdiğimde Odessa'nın kan incelediğini, birini seçtiğini ve özenle yudumladığını görüyorum. "Ah ... melusine. Soğuk bile olsa kanları en sevdiğim şeydir."

Üç vampir kendi kadehlerini seçmek için masada bize katılıyor. Boğazlarından mücevherler damlıyor ve ışıltılı maskelerinin arkasından bana korkuyla bakıyorlar. Biri bir loup garou'nun kürk pelerinini giymiş -kollarından dantel damlıyor-, iki arkadaşı ise kendilerini heykel gibi boyamışlar. Tüm vücutları altın boyayla parılıyor.

Onlar da çıplak.

"Kanın tadı sana nasıl geliyor?" Odessa'ya aniden soruyorum. Pasha ve Ivan sert ve heybetli bir şekilde arkamızda beliriyor ve vampir üçlüsü süzülerek uzaklaşmadan önce bana doğru küçümseyici bir bakış daha fırlatıyor.

"Hmm." Odessa dudaklarını büzerek düşünüyor ve bir yudum daha alıyor. "Sanırım tadı benim de seninle aynı, tabii dilimin içindeki sinirlerin onu farklı algılaması dışında. Bedenimi besliyor ve böylece bedenim onu arzulamaya başlıyor. Metalik tat hala orada, ancak beni sizin gibi itmiyor. Ve tuz, bağımlılık yapar. Bir melusinin kanı özel bir canlılığa sahiptir,

Muhtemelen L'Eau Melancolique'in deniz suyunda geçirdikleri zamandan." Kadehi bana doğru uzatıyor. "Denemek ister misiniz?"

"Hayır." Bir ürpertiği bastırarak onun yanından geçip kanayan bir gül gibi giyinmiş başka bir vampire bakıyorum. Arkalarında kadim orman tanrıları kılığına girmiş bir çift vals yapıyor. Hatta içlerinden biri Woodwose'un devasa geyik boynuzlarını takıyor. "Sanırım çivili kan şampanyanın kendisinden daha güçlü olabilir ve bizim Necromancer'ı arıyor olmamız gerekiyor." En iyi çabalarımın rağmen, kelimeler ince bir azarlama içeriyor.

"Aslında," diye düzeltiyor beni sinirli bir sesle, "eğlenceye karışmamız . Herkese morina balığı gibi bakmaya devam edersen bunu yapamayız."

"Morina balığına benzemiyorum."

Beni görmezden gelerek elini salladı. "Ayrıca, geldiğinde onun kokusunu alabileceğiz. Kan cadıları büyülerini nedeniyle çok belirgin bir kokuya sahiptir."

Dudağımı ısııyorum ve odaya göz gezdiriyorum. "*beni* Odessa, ama ilk tanıştığımızda *beni* bir kan cadısı sandın. Kokuları *o kadar* da farklı olamaz, yoksa burada olmazdım." Müziğin üzerinde, çan kulesindeki saat on bir buçukta gümbürdüyor. Sesle irkilip Odessa'nın kadehini neredeyse devirdiğimde, sırtarak kadehi dudaklarına götürüyor. "Michal'in şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?" Savunmaya geçercesine soruyorum. "Nerede o?"

"Michal gece yarısı geliyor." Dimitri sırtarak yanıma geliyor ve oldukça uzun boylu ve güzel bir genç kadın onun koluna yapışıyor. Etkinlik için flora ve fauna gibi giyinmişler; Dimitri gri bir kurdun kürkünü ve uzun maskesini takarken, genç kızın taç yaprağı pembesi elbisesi ayak bileklerinin etrafında uçuşuyor. Maskesini gerçek sarmaşıklar ve çiçek tomurcukları süslüyor. Altın sarısı yüzünü pek göremesem de insan görünüyor. "Bu Margot Janvier," diyor bana gururla, genç kadın da belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Eski Şehir'de Le Fleuriste'nin sahibi." Onu sıkıyor

Dirsek. "Margot, bu Matmazel Célie Tremblay, bu akşamki onur konuğumuz."

"Bonsoir, Mademoiselle Tremblay," diyor yumuşak bir sesle. İnançsızlığımı belli etmemeye çalışarak onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. Dimitri'nin çiçekçisi *bu mu*? İnsan bir kadın mı? Eminim o bile bu gece onu getirmenin, ona kafayı takmanın ne kadar sorumsuzca olduğunu biliyordur. Güzel ipek maskesinin onun odasına girdiği düşüncesi midemi bulandırıyor. Yine de kendimi reverans yapmaya zorluyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel, Matmazel Janvier. Kostümünüz çok çarpıcı."

"Bunlar viyola ve çiğdem çiçekleri mi?"

"Botaniklerden anlıyorsun." Margot'nun gülümsemesi onaylarcasına genişliyor ve boştaki elini yüzündeki narin çiçeklere doğru kaldırıyor. "Ve lütfen bana Margot deyin."

Şarkı uzun bir özlem notasıyla bitiyor ve bir sonraki parça başladığında ikisi bize veda ediyor, Dimitri Margot'yu dans pistine götürüyor. Odessa'ya dönmeden önce birkaç saniye endişeyle gidişlerini izliyorum. "Margot onun kana susamışlığını biliyor mu?"

Odessa'nın yüz ifadesinin benimkini yansıtmaması beni şaşırtıyor. "Hayır. Dimitri'ye ondan uzak durmasını kaç kez söylediğimi unuttum. Beni dinlemiyor," diyor ve elindeki yarısı boş kadehi yanından geçen bir görevlinin tepsisine bırakıyor. Ağzı sanki iştahını kaybetmiş gibi buruşuyor. "Onu sevdiğini söylüyor."

"mi?"

"Aklında, belki." Dimitri başını geriye atıp Margot'nun söylediği bir şeye gülünce bakışlarını kaçırıyor. "Kim gerçekten söyleyebilir ki? Kardeşim tanıştığı herkese aşık olma eğilimindedir."

Saat ilerledikçe sessizliğe gömülüyoruz ve sonunda düşüncelerim Dimitri ve Margot'dan, hâlâ beliren Ivan ve Pasha'ya kayıyor. Etrafımızda bize doğru hızlı ve kesici bakışlar atan vampirlere. Ancak hiçbirisi yaklaşmıyor ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sinirlerim gergin, her seferinde daha da gerginleşiyor.

Şarkı. Saatin hızlanmasını mı yoksa yavaşlamasını mı istediğimi bilmiyorum çünkü Michal geldiğinde adanın etrafındaki büyü bozulmuş olacak ve Ölü Çağırın da onu takip edecek.

Büyünün bozulduğu saniyeyi hissediyorum.

Saat gece yarısını vurmadan bir kalp atışı önce gerçekleşir. -Hava kıpırdanıyor, *uyanıyor* gibi görünüyor ve ilk çan sesi şatoyu çinlattığında, denize doğru dalga dalga yayılıyor. Yer titrer gibi olurken, avizeler başımın üzerinde hafifçe şingirdarken denge için Odessa'nın kolunu kavriyorum. Müzisyenler aniden çalmayı bırakıyor ve -kayıtsız bir ifadeyle kristale bakarak- Odessa mırıldanıyor, "İşte başlıyor."

Son zil sustuğunda Michal kürsüde belirir.

Hiç ses çıkarmamasına rağmen, odadaki her kafa ona doğru döner ve ardından gelen sessizlik her zamankinden daha derin hissettirir. Doğal değil. Nedenini anlamam birkaç uzun ve sinir bozucu saniye alıyor: Odada nefes alması gereken sadece Margot ve ben varız. Diğerleri heykel gibi soğuk ve hareketsiz duruyor. Tavandakiler bile sanki freskin içine oyulmuş, belki de kalenin bir parçası olarak yaratılmış gibi görünüyorlar. Kalıcı, eski ve uğursuz. Gözlerini bile kırpmıyorlar. Bu düşünceyle diken diken oluyor ve Odessa'nın kolunu bırakmıyorum.

Michal'in gözleri kalabalığın arasından anında benimkileri buluyor. Sanki odadaki her canlının onun konuşmasını beklemesini hiç umursamıyormuş gibi yavaşça, dikkatle inceliyor beni. Hayır, sanki onlardan beklemelerini *bekliyormuş* gibi. Vampirler de buna uyuyor. O bana bakarken tek bir tanesi bile sözümü kesmiyor.

Elimde değil. *Tanrım*, elimde değil.

Ben de ona bakıyorum.

Göğsü çıplak, diğer her yerde kendine özgü siyah derisini giyiyor: botları, pantolonu, maskesi, hatta geniş omuzlarındaki ikiz kayışları. Onlar destekliyor

Sırtından yükselen devasa kanatları, her birinin üzerindeki yüz binlerce obsidyen tüyü. Onları görünce ağzım kuruyor. Karga ve kuzgun kanatlarının aksine, bu tüyler ışığı toplayıp yansıtmıyor; hayır, sanki ışığı *emi*yor ve Michal'i sapkın bir karanlık halesine büründürüyor. Neredeyse- Başımı eğiyorum, sonra farkına vararak yavaş bir nefes veriyorum.

O Ölüm Meleği.

Ve gözlerini benden alamıyor.

O baktıkça karnımda bir sıcaklık oluşuyor, göğsümden yanaklarıma doğru yayılan bir tür sıvı ateş. En yakın vampirlerin burun delikleri tepki olarak alevleniyor. Odessa onlara keskin bir bakış atıyor ve Pasha ile Ivan hızla iki yanımızda beliriyor. Ivan o kadar yakınımda duruyor ki kolundan yayılan soğukluğu *hissedebiliyorum*; diğerleri gibi kostüm giymiyor. Bir maske bile ifadesindeki tehdidi gizleyemezdi.

Michal sonunda ellerini arkasında kavuşturarak, "İyi akşamlar," diyor. Alçak sesle konuşmasına rağmen -sesi bir fısıltıyı ancak aşıyor- her kelimesi ölümcül bir hassasiyetle çınlıyor. "Ve bu Cadılar Bayramı arifesinde evime hoş geldiniz. Her biriniz muhteşem görünüyorsunuz." Kalabalığı bir kez daha incelemeden önce gözleri kısa bir süre bana kayıyor. "Bu yılki eğlencenin farklı olduğunu anlıyorum. Sevdiklerinizi Requiem'e götüremedim ve bunun için özür dilemeyeceğim. Dış dünyanın tehdidi daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı ve kanla sarhoş olmuş bir gece uğruna evimizi riske atamayız." Anlamlı bir duraklama. "Ancak ... ben bile Requiem'in etrafındaki büyüün kalkmasını engelleyemem. Bu adayı koruyan büyü boyun eğmez ve ebedidir, ama bu gece -eğer sevdikleriniz isterse- onların size katılmasını engelleyemem."

Vampirler kıpırdamadan dursa da, onun sözleri karşısında içlerinde bir şeyler kıpırdanıyor gibi. Beklenti mi? Hayır. *Meydan okuma*. Tüylerim diken diken oluyor.

"Bununla birlikte," diye devam ediyor Michal, sesi hala aldatici bir şekilde yumuşak, "benim de boyun eğmez ve ebedi olduğumu hatırlamanızı tavsiye ederim. Evimizi tehlikeye atanları affetmeyeceğim ve onları unutmayacağım da." Ellerini çözerek kollarını yalvarırcasına açıyor ve göğsündeki kaslar bu hareketle birlikte uzun ve güçlü bir şekilde geriliyor. Bu manzara karşısında mideme garip bir sancı saplanıyor. Gerilerek Odessa'nın kolunu bırakıyorum ve kendi kolumu yanlarımda sıkıca tutuyorum. "Bununla birlikte, size maskeli balonun tadını çıkarmanızı ve şafağa kadar kalmanızı öneriyorum."

Başka bir şey söylemeden kürsüden iner ve kalabalığın arasından geçerken kalabalık refleks olarak dağılır.

Doğruca bana doğru.

Müziyenler şarkılarına devam ederken ve vampirler yavaş yavaş içki içmeye ve kaynaşmaya geri dönerken "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Mösyö Marc'a bir dans borçluyum," diye aniden, *yüksek sesle* geveliyorum. Ürpererek geriye doğru bir adım attım ve umutsuzca saçlarımda bir iz aradım. *İşte orada*. Odanın karşı tarafında, iri yarı bir genç adam ve onun dolgun kalçalı arkadaşıyla hararetli bir şekilde sohbet ediyor. Ayrıca hayatımda gördüğüm en gösterişli tavus kuşu maskesini takıyor.

Odessa bakışlarımı takip etmiyor, onun yerine yüz ifademde ne gördüyse ona sırtıyor. "Mösyö Marc şu anda oldukça meşgul görünüyor, değil mi?" Sonra saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor ve "İyi şanslar" diyor.

Kalması için yalvaramadan kalabalığın içinde eriyip gidiyor.

Bir saniye sonra Michal beliriyor ve onun hafif selamına reveransla karşılık vermekten başka çarem kalmıyor. "Merhaba Michal," diyorum biraz soluk soluğa. Yakından bakınca daha da ulaşılmaz görünüyor.

-Göğsü tişörtsüz bir şekilde daha geniş, vücudu daha az kültürlü ve daha ilkel. Ama *tabii* ki daha az kültürlü. *Gömlek* giymiyor ve ben-

Beni incelemek için başını eğdiğinde, gezinen gözlerime lanet ederek başımı sallıyorum. Dudakları köşeden yukarı kalktığında, titremelerini gizlemek için ellerimi eteğimin narin kumaşına sıkıştırıyorum. Çünkü neden onun *dudaklarına*

bakıyorum? Biz

birbirimize bakmak için burada değiliz ve benim odaklanmam gerek. *Odaklanmam* gerek. Çünkü Necromancer'ı tuzağa düşürmek için *buradayız*.

"Merhaba, ." Michal'in sırtışı genişler ve -imkansız bir şekilde nazikçe

-Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurmadan önce ellerimden birini kendi elinin içine sokuyor. Dizlerim bükülmekle tehdit ediyor. "Bu akşam gergin görünüyorsun."

"Gergin mi? Ben gergin değilim."

"Nabzın müzikten daha yüksek."

"O zaman *nabzımı* dinlemeyi bırakın, bir sorunumuz kalmayacak. Böyle şeyleri dinlemek çok rahatsız edici. Belki de siz gelmeden önce birkaç kadeh şampanya içtim ve kalbim *bu* yüzden hızlı atıyor. Bunu hiç düşündünüz mü? Belki de Odessa ile hararetli bir şekilde dans ediyordum-"

Kıkırdıyor ve ses tenime çarpıp beni ürpertiyor. "Kuzenim," diyor, sesi alçak, "dans etmekten nefret eder ve eğer çok yanılmıyorsam, bir daha içki içmen için çok uzun bir zaman geçmesi gerekecek. Ne de olsa son seferinde *beni* dansa ." Gözleri mum ışığında parlıyor. "Bir daha teklif edersen ne yazık olur. Nasıl cevap vereceğimi kim bilebilir?"

Hain bakışlarım elbisemin gümüş renginden onun kollarının ve gövdesinin çıplak tenine yöneliyor. *Eğer* onunla dans etmeyi kabul edersem, kesinlikle gerekli olandan daha fazla dokunmamız gerekmeyecek. Aslında *dokunamayız* ve bu en iyisi olur, değil mi? Ne de olsa, burada durup birbirimize bakmaya devam edersek eğlencenin içine karışamayız.

Doğru.

Omurgamı dikleştiriyorum.

"Dans etmek ister misin Michal?"

Cevap verirken yüzünü bölen gülümseme karşısında nefesim kesiliyor. Bana bu şekilde baktığında, sanki yırtıcı bir kurdun gözlerini yakalamışım gibi hissediyorum.

Kovalıyordu ve her an cazibesine yenik düşüp saldırabilirdi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Elbiseme dokunmamaya dikkat ederek -ellerimiz tek temas noktamız- beni dans pistine götürüyor, tam da yaylı çalgılar dörtlüsü ürkütücü bir vals yaparken. "Nasıl yapacaksın-?" diye sormaya başlıyorum ama cevap olarak bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor. Kanatlarımla temas ettiğinde teni anında yanıyor.

Dehşet içinde boynumu bükerek, "Michal, hayır-" dedim. "Teklifinizi geri mi çekiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır, ama yapmamalısın-" Başımı sallayarak temizliyorum ve inanamayarak ona doğru dönüyorum.

"Yanıyorsun. Elbette bir eldiven ya da ceket bulabiliriz-"

"Sakin ol, Célie." Aksine, beni daha sıkı kavradı, ve yüz ifademde gördüğü şey karşısında sırtışı kayboluyor. "Ben acıdan korkmam."

"Hayır mı? O zaman korkun ne?"

Gözleri saçlarımda, maskemde, yanaklarımda birkaç saniye oyalandı.

"Filofobi," diyor sonunda. Sonra- "Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilseydiniz, nereye giderdiniz?"

Soru beni şaşırtıyor ve tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Onirique." Hiçbir şey söylemeyip devam etmemi beklediğinde, aceleyle açıklıyorum: "L'Eau Melancolique'de bir köy - Le Présage'dan daha küçük elbette, ama ürkütücü ışıklarıyla efsanevi. Elvire bana dünyanın en eski kütüphanesine de sahip söyledi. Binlerce yıl öncesinden kalma tabletleri koruduklarını söyledi." Şimdi tereddüt ediyorum, ona şüpheyile bakıyorum. "Neden?"

Cevap vermeden beni dans pistinin ortasına doğru götürüyor ve vücudu benimkine karşı o kadar kıvrak, o kadar sert hareket ediyor ki saniyeler içinde sorusunu tamamen unutuyorum. Yanıklarını unutuyorum. *Filofobinin* ne anlama gelebileceğini unutuyorum ve planımızı, Necromancer'ı ve balkonları unutuyorum. Aslında, omzundaki elim dışında her şey yok oluyor -

Kaslarının dokunuşuyla esnemesi, her hareketime rehberlik eden zarafeti. Ta ki- "Bana annenden bahset."

Soru karşısında neredeyse tökezleyeceğim ama eli belimde sabit duruyor. "Ama soruma cevap vermedin. Oyunumuz bu şekilde işlemiyor."

"Hala oyun oynadığımı kim söyledi?"

Gözlerimi kocaman açıp bir süre ona baktıktan sonra, "Bana annenden bahset o zaman," diye geveledim.

"Nasıl istersen." Bir omzunu kaldırarak beni Dimitri ve Margot'nun etrafında döndürüyor. "Ben küçükken öldü, bu yüzden onun hakkında çok az şey hatırlıyorum - sesi dışında. Çok güzel bir şarkıcıydı. Şarkı söyleyebilir misiniz, matmazel?"

Yüzümü buruşturmamak için direniyorum. "Eğer yardım edebilirsem hayır." "Peki ya kibarca sorarsam?"

"Köklü bir psikolojik sorunuz olduğunu düşünebilirim."

"Yeterince adil." Dişlerini tekrar gösteriyor -keskin ve ürkütücü derecede beyaz- ve göğsünden bir kahkaha gümbürtüsü yükseliyor. "Bir köpek olarak mı yoksa bir kedi olarak mı reenkarne olmayı tercih edersin?"

"Çok derinlere kök salmış psikolojik sorunlar." Beni aniden eğiyor, yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyor - çok yaklaştırıyor - böylece gözlerindeki derin kahverengiyi görebiliyorum. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için ellerimizi kaldırdığında, başım biraz dönmeye başlıyor. *Çok fazla*. "Köpek," diye nefes alıyorum, dudaklarına bakarak. "Ama ben reenkarnasyona inanmıyorum."

"İlginç. Hangi cins?"

"Ben hiç ırk öğrenmedim. Annem hayvanlardan nefret eder." Beni ayağa kaldırdığında göğsüne doğru sendeliyorum, başım dönüyor, telaşlanıyorum ve şaşırıyorum. Bu hayatımda yaptığım en tuhaf konuşmaydı. Daha iyisini bilmesem, daha iyi tanışmaya çalıştığını düşünebilirdim. *Arkadaş* olmak için. "Neden bu kadar soru soruyorsunuz, mösyö? Böyle bir tartışmanın ne yeri ne de zamanı."

"Belki de haklısınız. İyi bir zaman *ne* zaman?"

Sesindeki alaycı tınıya rağmen, ona ters ters bakacak öfkeyi kendimde toplayamıyorum. Aslında ona ters ters bakmak bile *istemiyorum* ve bu beni dehşete düşürmeli. Bunun yerine onu daha yakın tutuyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Dans ederken kural olarak konuşur musun?"

"Sadece olağanüstü durumlarda."

Yüzüm kızarıyor - eforla, *coşkuyla* - ve şarkı kreşendoya ulaştığında, göğsüne doğru geri dönüyorum, kendi pembem ve ateşim. Oraya bir öpücük daha kondurmadan önce burnunu boynumun kıvrımında gezdiriyor. Sonra dönmeye çalıştığımda beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Hayatımda pek çok partnerle dans ettim: babam, eğitimcilerim, Jean Luc, hatta Reid ve Michal ile dans etmekle kıyaslanamaz.

Asla durmak istemiyorum.

Ancak şarkı kısa süre sonra unutulmaz derecede dokunaklı bir notayla sona eriyor ve Michal ile ben isteksizce birbirimizi serbest bırakıyoruz. "Bu ... idi." Gözlerim kollarındaki ve göğsündeki yanıklara takılıyor, vücudumun izleri teninde kalmaya devam ediyor. Onları iyileştirmek için kana ihtiyacı olacak ve Arielle'den tekrar su içmesi düşüncesi -*herhangi birinden* su içmesi- tüm varlığımı ateşler içinde bırakıyor. "Beklenmedik," diye bitiriyorum belli belirsiz.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana bakıyor. " miydi?" "Michal, ben-"

Ancak başını sallıyor ve cebinden gümüş bir kurdele çıkarıyor. Zaten kızgın ve kırmızı olan avuç içleri kurdeleyi bana uzatırken usulca tıslıyor. "Daha önce söylediğim şey," diyor sessizce, "Requiem'de kalmakla ilgili Ciddiydim." Sertçe yutkunarak parmaklarımı kurdelenin etrafına kapatıyor. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Bakışlarını tutamadığım için onun yerine kurdeleye bakıyorum. Kuyruğu hafifçe dalgalanıyor -bir, iki kez- göğsüme tutturduğumda. Elbette söylediklerinde ciddiydi. Michal *her zaman* söylediklerini kasteder, ama aslında için *yaşamaya* devam eder

Requiem . . . Etrafımızdaki vampirlere istemeden bakıyorum. Michal'den uzak dursalar da, kötü niyetli gözleri açlıkla parlayarak odada beni takip ediyor gibi görünüyor. Şiddetle.

Burada yaşam mümkün olabilir miydi?

Ağır ağır iç çekip başımı sallayarak Michal'e teşekkür etmek için ağzımı açtım-

Ve balo salonunun kapıları kör edici bir ışık küresi içinde patlar.

Bölüm Kırk Altı

Maskeli Balo Bölüm II

Pandemonium ensues.

Michal beni arkasından iterken ve Dimitri Margot'yu kolunun altına alıp kürsünün arkasına kaçarken, vampirler çılgılık atarak, tıslayarak ve saklanmak için eğilerek her yöne dağılıyor. Odessa hemen yanımızda beliriyor - kollarıyla yüzünü siper ediyor - derisinden dumanlar yükseliyor. "Ne oldu?" diye bağırıyor panikle. "Neler oluyor?"

Ama bilmiyorum - ona cevap veremiyorum - ve Michal de sigara içiyor, elbisem yüzünden diğerlerinden daha hızlı. Onu odanın içindeki imkânsız ışıktan korumak için önüne geçmeye çalışıyorum ama yanıyor olsa bile vücudu çok güçlü. Aşılamaz. "Michal, çekil-!"

"Arkamda kal."

Daralmış gözlerle, Louise le Blanc her birini avucunun içinde tutarak aralarına girdiğinde düzgünce ikiye ayrılan ışık küresine bakıyor. "Bonsoir," diye sesleniyor odanın geneline hoş bir şekilde, saçları kürelerin nabzında dalgalanıyor. Kürelerden dalga dalga ısı yayılıyor, ta ki dehşet dolu bir nefesle ne olduklarını anlayana kadar.

Suns.

Her iki elinde de minyatür, ateşli *güneşler* tutuyor ve vampirler şu anda masaların arkasına sinmiş, kürsünün gölgelerine umutsuzca yapışmış durumda. Kadın ikinci bir bakış bile yanlarından geçip gidiyor. Büyünün toprak kokusu peşinden geliyor. "Michal Vasiliev'i arıyorum," diye devam ediyor. Küçük bir kuş bana sevgili bir arkadaşımın konuşmak istediğini söyledi ama ne yazık ki onun yerine benimle muhatap olmak zorunda kalacak."

Bu çok kötü. Bu çok *kötü*. O güneşler elindeyken Lou tarifsiz zararlar verebilirdi.

onun- Michal'in-

İleri atılmak için hamle yapıyorum ama Odessa'nın ayakları hala trenimin üzerinde duruyor ve momentum beni geriye doğru sarsıyor. Tökezleyerek kendimi düzeltmek için dönüyorum ama Odessa da yüzünü siper ederek kayıyor ve ayağımı tamamen kaybediyorum. *Oh Tanrım.* Dönerek, ikimizin de yere çakılmasını engellemek için içgüdüsel olarak beni saran kollarına doğru düşüyorum. Temas edince derisi kabarıyor. Acı çığlığını bastırsa da artık birbirimize iyice dolanmış durumdayız ve Michal-

Öne doğru adım atıyor, kollarını açarak Odessa'yı ve beni gözlerden koruyor. "Evime hoş geldin, Louise le Blanc, ve mutlu buluşmalar. *Ben Michal Vasiliev.*"

Lou odanın ortasında yavaşlayarak durur, onu incelerken sırtışı genişler. Gözleri bir an için pantolonunun derisinde, sırtındaki muhteşem kanatlarda kalıyor. "Elbette öylesin." Aralarındaki küreleri kaldırıyor ve küreler daha da parlıyor, artık neredeyse kör edici. Michal bile irkildi. Onun acı dolu nefes alışıyla son kontrolüm de parçalanıyor; Odessa'dan uzaklaşarak - *iyi olacak, iyi olacak, iyi olacak* - odanın ortasındaki açık alana doğru koşuyorum.

"Lou, bekle! *Bekle!*" Kollarımı deli gibi sallayarak ve nefes nefese kalarak onun önünde durduğumda gözleri hafifçe açılıyor. "Ona zarar vermene gerek yok. Coco'ya dokunmayacağına söz verdi, hiçbirinize dokunmayacağına." Arkamdan Coco'yu, Reid'i, hatta Jean Luc'u arıyorum ama hiçbiri koridorun ilerisinde durmuyor. Başka kimse de yok. Geçit, kapı parçaları ve metal dışında boş duruyor. "Size onurlu bir konuk gibi davranılacak," diyorum, sesim şimdi daha zayıf. *En azından Lou geldi. En azından beni yakmadı.* "Onur . Söz verdi. Kimseye zarar vermeyeceğine söz verdi."

Lou'nun ellerindeki güneşler biraz sönükleşiyor. Gözleri kısılıyor ve birkaç saniye boyunca yüzümü inceliyor. "Ve sen ona inanıyorsun?"

"İstiyorum."

"Ona *güveniyor* musun?"

Öfkeyle başımı sallayarak kollarımı indiriyorum ve nefesimi tutuyorum.

Lütfen. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.

Lou başını eğip düşünse de güneşler hâlâ ellerinde sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor. Arkama bakmamaya çalışıyorum. Bir vampir alev almadan önce güneş ışığına -hatta taklidine- ne kadar dayanabilir bilmiyorum. "Ve bunu bana kendi iradenle mi söylüyorsun? Zorlanmadın mı?"

Ona göz kırpiyorum, irkiliyorum. Çünkü ona zorlamadan hiç bahsetmemiştim. Aklıma gelmişken, ona güneş ışığından da hiç bahsetmedim ama bunun şu anda pek önemi yok. Tüm bu yer kül olmadan önce Michal'in güvenilir olduğunu bir şekilde *kanıtlamam* gerekiyor. Tekrar arkasına bakıyorum. "Coco seninle mi geldi? Buralarda bir yerde mi?"

Lou'nun gözleri kısılr. "Neden?"

"Çünkü bir Dame Rouge'un kanı düşmanları için zehirlidir. Eğer kanı ona zarar vermezse, doğruyu söylediğimizi anlayacaksın. Lütfen Lou," diye ekliyorum sessizce, o hâlâ kıpırdamayınca. "Kanıtlamamıza izin ver."

"Benden en iyi arkadaşımın hayatını riske atmamı istiyorsun." "Senden bana güvenmeni istiyorum."

Birkaç uzun saniyenin ardından Lou başını sallıyor -sadece çenesini kısa ve tek bir kez eğiyor- ve Coco, Reid, Beau ve Jean Luc koridorun duvarları arasında eriyip gidiyorlar. Onlara şaşkınlıkla bakıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor ve kan büyüünün keskin ısırığını zorlukla fark ediyorum. Lou, Coco'ya "Her şey sana bağlı," diye mırıldanıyor ama Coco keskin tırnağının ucunu başparmağına bastırmış bile. Tek bir damla kan akıyor.

Tüm oda nefes alıyor gibi.

Vampirlerin tepkisini görmezden gelen Coco yanımdan geçmek için hamle yapıyor ama son anda kolunu yakalıyorum, aniden dehşete kapılıyorum. "Onu bir düşman olarak düşünürsen, yine de-"

"Onun benim düşmanım olmasını istemiyorum, Célie." Elimi kolundan temkinli bir ifadeyle, yine de bir

Hem de sempatik bir şekilde. "Ona güvendiğini söylemiştin," diyor basitçe.

Michal'le aramızdaki insansız bölgeyi parmağını sonuna kadar uzatarak geçmesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Michal'in önünde beklenti içinde durduğunda, Michal'in gözleri benimkilere kayıyor. Zavallı teni Lou'nun yapay güneş ışığında çiğ ve pembe parlıyor ama bu onu rahatsız ediyorsa da söylemiyor. Hâlâ doğrudan bana bakarak Coco'nun parmağındaki kanı temizliyor. Cildi kabarmıyor, su toplamıyor, ama iyi bir önlem olsun diye Coco'nun kanını ağzına götürüyor ve biz nefesimizi tutmuş beklerken nazikçe emiyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Hiçbir şey olmadığı için tüm bedenim rahatlayarak sarkıyor ve Coco bana dönüp gülümsediğinde Lou'nun ellerindeki minyatür güneşler anında sönüyor. Lou öne doğru yürüyüp kolunu dirseğimden geçirirken, ani yarı karanlıkta gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Peki o zaman," diyor kesin bir ifadeyle. "Bu işleri değiştirir, değil mi?"

Evet, öyle.

Beni kucağına çektiğinde ilk gözyaşının düşmesine engel olamıyorum. O gülerken ve beni daha sıkı sararken gözyaşları saçlarına damlıyor, Coco da aceleyle yanıma gelip kollarını ikimize doluyor. "Seni özledik Célie," diye fısıldıyor Coco.

Birbirimize sarıldığımızda boğazımda bir hıçkırık birikiyor. "Ben de seni özledim."

Odessa birkaç dakika sonra Lou, Coco, Reid, Beau ve Jean Luc'u balo salonunun dışındaki bir antreye götürür ve Michal yarı iyileşmiş konuklarını yatıştırmak için elinden geleni yapar. Onun emriyle müzisyenler birkaç kadeh kan içtikten sonra kürsüdeki yerlerine dönerek canlı bir melodi tutturlar. Düzinelerce görevli daha fazla kadehle -bu kan bir şekilde taze, bir şekilde *sıcaktır*- isyankâr kalabalığın arasından geçerek onları aceleyle dağıtır.

Çeyrek saat içinde odadaki her vampir yeniden parlak, ışıltılı ve yeni görünür.

Gözleri hariç.

Keskin ve kindar bakışlar, Michal'ın da kadehi kabul edip içindekileri tek bir yudumda yutmasını izliyor. Neredeyse anında, derisindeki yanıklar pürüzsüz kaymaktaşına dönüşüyor. Ancak ben ona yaklaşmadan Lou ve Coco yeni kostümleriyle ön odadan fırlıyorlar - Lou ince siyah bir kedi, Coco ise yeşil bir peri olarak.

Bana doğru gelirlerken gülümsemeden edemiyorum.

Mösyö Marc'ın kostümlerini dikecek vakti yoktu elbette ama benim tariflerime dayanarak onlara elinden geldiğince iyi uyum sağladı. Lou'nun siyah taytı ve elbisesi ona bir eldiven gibi oturdu, Coco için tedarik ettiği parıldayan zümrüt rengi de öyle. Michal arkadaşlarımla Requiem'e vardıklarında bir giriş yapmak isteyeceklerinden şüphelenmişti ve haklıydı. Girişleri daha dikkat çekici olamazdı.

Ancak bu kostümlerle tuzağımız tamamen ters gitmedi.

Eğer *Necromancer* -her neredeyse- onların aşırı sıcak gelişine tanık olduysa, bizim barışmamıza da tanık olmuştur. İzleyen herkese, Cadılar Bayramı arifesinde maskeli balo için yeniden bir araya gelen küs arkadaşlar gibi görüneceğiz ve çoğu niyet ve amaç için öyleyiz. Bizler Cadılar Bayramı arifesinde maskeli balo için bir araya gelen ve sadist bir katilin çöküşünü planlayan arkadaşlarız. İçgüdüsel olarak bakışlarım odada geziniyor, yeni ve yabancı bir konuğa dair herhangi bir işaret arıyor - ne yazık ki imkansız bir görev, çünkü büyü kalkmadan önce odadaki her yüzü ezberlemem gerekirdi.

"Me-ow," diyor Lou, etrafımda dönüp elbisemi ciddiyetle inceliyor. "Biz de rehin alındığını sanıyorduk. Bunlar *gerçek* elmas mı?"

Coco pelerinimi incelemek için yaklaştığında yüzüm ısınıyor. Hinzır bir sırıtış yüzünü ikiye bölüyor ve hüzünlü bir iç çekiş taklidi yapıyor. "Düşünsene, onun yerine *beni* kaçırabilirdi."

"Çok komiksin Cosette." Mösyö Marc'ın bir saray soytarısının alacalı kostümünü giydirdiği Beau, çok kısa, pullu kolunu çekiştirerek gelirken sırtıyor. Her adımında şapkasındaki küçük çanlar şingirdiyor. "Buna inanabiliyor musunuz? Tüm Belterra'nın kralı, armamda bir *aslan* var ve bana palyaço kıyafeti giydirdiler." Bir şövalyenin altın zincir zırhını giymiş olan yanından geçen bir vampire sinirli bir şekilde çenesini sallıyor. " *bu*, bu kraliyete yakışır bir kostüm. Buna inanamıyorum."

Coco gülerek yanağına bir öpücük konduruyor. "Burada kral değilsin, Beau."

"Hayır, kesinlikle değilsin." Michal yaklaşırken Lou kaşlarını takdirle kaldırır. Görünüşe göre, Coco'nun kanını içtiğinde ve hikayeyi anlatacak kadar hayatta kaldığında tüm çekinceleri ortadan kalkmış. Kaşlarını sallayarak beni kaburgalarımдан dürtüyor ve "*Aferin Célie*" diyor.

Mümkünse yanaklarım daha da alevleniyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Tüm konuşmasına rağmen, kalabalığın içinde Reid'i fark ettiğinde çilli yüzünde gerçekten mutlu bir gülümseme beliriyor. Saat gibi çalışan bir adamın mekanik maskesini ve koyu renk takım elbisesini giymiş olan Reid, Michal'in yolunu izliyor. Ancak kolları ve pantolonunun paçaları birkaç kez kıvrılmış, sanki bu kıyafet aslında bir deve aitmiş gibi. Gözlerimi Michal'a dikiyorum, o da büyük bir memnuniyetle bana bakıyor. "Sana açıklayayım mı?" Lou masumca soruyor.

Reid'in arkasında ise Jean Luc var.

Hiç kostüm giymiyor, sadece alçıdan yapılmış basit bir altın maske takıyor. Lou ve Coco'nun arasına girmeden önce Michal'e, "Tüm kalenin etrafını saran avcılarım var," diye hırlıyor. Bana bakmıyor. Kimseye bakmıyor. Kollarını kavuşturmuş, sanki hayatı buna bağlıymış gibi obsidyen zemine bakıyor. Orada kaskatı kesilmiş, tüm arkadaşlarımızla çevrili ama bir şekilde hâlâ yalnız olduğu görüntüsü kalbimi burkuyor.

Lou, çöken sessizlikte garip bir şekilde öksürür.

Dayanamayıp mırıldandım, "Merhaba, Jean Luc."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor, bu da beni duyduğunun tek göstergesi. En azından Chasseur ceketini ön odaya atmıştı; altındaki tertemiz gömlek mum ışığında bembeyaz parlıyor. Yanımda Michal alçak sesle, "Devam edelim mi?" dedi. Bu sözleri bana söylese de diğerleri onu duyuyor. Lou sözsüz bir soruyla başını eğerken, Reid ve Coco'nun kaşları çatılıyor. Beau, neredeyse Jean Luc kadar öfkeli bir şekilde suratını asıyor. Küçük çanları hâlâ her hareketinde şingirdiyor.

Ben başımı sallayınca Michal solgun elini Lou'ya uzatıyor, o da hayranlıkla bakıyor. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız, madam?"

Bir kez başıyla onaylayan Reid'e meraklı bir bakış attıktan sonra elini Michal'ın elinin üzerine koyuyor. "İkiniz *ne yapmaya* çalışıyorsunuz bilmiyorum, ama ben -kendi adıma- öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Coco? Beau?" Michal onu götürürken Coco'nun elini tutuyor ve Coco da Beau'nun elini tutuyor. Dördü birlikte dans pistine doğru ilerliyor, Dimitri ve Odessa da onlara katılıyor. Margot ortadan kaybolmuştur -umarım evine gitmiştir- Dimitri Coco'nun yolunu kesip kendini tanıtır; Odessa da aynı şeyi Beau'ya yapar.

Rahat bir nefes alıyorum. En azından planın bu kısmı sorunsuz ilerledi. Öyle olacağını biliyordum. Arkadaşlarım her zaman az korkmuş ve çok cesur olmuşlardır.

Ne yazık ki beni Reid ve Jean Luc ile baş başa bıraktılar.

Boğazımı temizleyerek temkinli bir şekilde Jean'e dönüyorum. "Burada olmana çok sevindim. Konuşacak çok şeyimiz var-"

"Buraya bunun için gelmedim, Célie."

"Ama sen buradasın," diye ısrar ediyorum, belki biraz da umutsuzca. "Eğitimimin ateş yakamadığım zamanı hatırlıyor musun? La Fôret des Yeux'deki kardeşlerimiz tarafından kuşatılmıştık ve ben denemek istememiştim çünkü hepsinin bana güleceğini düşünmüştüm. Yine de bırakmama izin vermedin. Sen

bana şimdiki zaman gibi bir zaman olmadığını söyledi - bazen yapmak istemesek bile bir şeyler yapmak zorundayız."

"Yapma." Başını kaldırırken kelime boğazında düğümleniyor ve bakışları bu gece ihtiyaç duyacağı tek silah. İncinmişliği, öfkesi, kalp kırıklığı; bunlar beni bir kılıcın delip geçebileceği kadar hızlı delip geçiyor. "Artık birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranma."

Ben daha bir şey söyleyemeden topuğunun üzerinde dönüp iskeletlerin ve balkabaklarının yanında durmak üzere uzaklaşıyor. Düşe kalka, takip etmeden, itiraz etmeden gidişini izliyorum. Küçük, gizli bir parçam hak etmediğim bir affedilmeyi umdu, ama elbette bu olmadı. *Asla* da olmayabilir. Jean Luc hiçbir zaman kolay affeden biri olmadı ve asla unutmaz.

"Onlara her şeyi anlattı mı?" Reid'e soruyorum, sesimdeki ağlamaklı tınıya engel olamıyorum. "Lou, Coco ve Beau? Rıhtımda ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet." Reid de derin bir iç çekerek, yanından geçen bir görevliye ters ters bakan ve Balisarda'sını gösteren arkadaşını izliyor. "Ona zaman ver, Célie. Kendine gelecektir."

"mi?"

"Necromancer'ı yakalamayı herkesten çok istiyor."

Onun sözleriyle Filippa'nın haçı boynumda daha da ağırlaşıyor ve kendimi Jean Luc'a sırtımı dönmeye zorluyorum. Zamanla belki ikimizin de daha iyisini hak ettiğimizi anlayacak ama şu bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olamaz. Planımız harekete geçmişken olmaz.

"Beni dansa kaldıracak mısın?"

Reid şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Dans etmek ister misiniz, Matmazel Tremblay?"

"Kesinlikle isterim, Mösyö Diggory."

Elini kabul ederek beni dans pistine götürmesine izin veriyorum, sonra daha da yaklaşıp fısıldıyorum: "Eğer biz duyulursa çok yazık olur." kadar dikkat çekmeden

Mümkünse başımı etrafımızdaki vampirlere doğru eğiyorum, boştaki kolumu onunkinin üzerine koyuyorum, elimi omzuna koyuyorum. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Neyse ki ne demek istediğimi hemen anlıyor, bir model ararken gözleri uzaklara dalıyor. Onun büyüü Coco'nunkinden, hatta La Dame des Sorcières olduğundan beri Lou'nunkinden bile farklı davranıyor. O ve akrabalarının geri kalanı evrenin kalıplarını görebiliyor ve manipüle edebiliyor; bu manipölasyon Dames Blanches ve Seigneurs Blancs'ın büyü yapma şeklidir - karşılığında bir şey elde etmek için kendilerinden parçalar verirler. Tıpkı Filippa'nın dediği gibi.

Hiçbir şey için bir şey alamazsın, Célie.

Kız kardeşimi düşününce göğsüme yine o tanıdık, ağır ağırlık çöküyor ve Reid'in mavi gözleri sağa sola kayarak doğru büyüü arayışını uzaktan izliyorum. Filippa'yı o da tanıyordu. Çocukluğumuz boyunca onu belki de Evangeline ve benim dışımda herkesten daha iyi tanıyordu. Onun Ölü Çağırın'la olan ilişkisini bilseydi ne düşünürdü? Midemdeki bu derin *sızıy* anlar mıydı? O da hâlâ onun yasını tutuyor mu?

Eğer ona sırrını söylersem, artık sadece *onun* yasını tutmayacak. Onun anısına da yas tutacak ve bu benim için inanılmaz derecede bencilce olur.

değil mi?

Reid birkaç saniye sonra, "İşitme duyularını ellerinden alabilirim," diye mırıldandı, "ama konuşmamız sırasında konuşamayacağım." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Konuşmam gerekiyor mu?"

Michal, Odessa ve Dimitri'nin diğerlerine planı açıkladığı gibi benim de ona planı açıklamam gerekiyor. Planı açıklamak benim *işim*. Bir köşede toplanıp fısıldaşmaktansa dans pistinde bölüşüp fethetmenin daha iyi olacağını, daha az dikkat çekeceğini düşündük. Ve yine de . . .

"Yapmasan daha iyi olabilir."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemeden bileğini belime vuruyor. Büyünün kokusu bizi sararken, devam etmem için başını sallıyor. Hâlâ garip bir şekilde normal bir ses tonuyla konuşmaya isteksizken, ona tuzağımızdan, Beau'nun beni kuzey balkonuna götürmesinden bahsetmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan kelimeler tamamen farklı. "Filippa'nın hayatının o son birkaç yılını hatırlıyor musun?"

Reid benden ne söylememi bekliyorsa, belli ki bu o değildi. Yüzümü incelerken kaşları daha da çatıldı ama de başını salladı, ne demek istediği açıktı. *Evet, hatırlıyorum.*

"O ... mesafeli, neredeyse münzevi biriydi ve onu birden fazla kez, her zaman gecenin köründe çocuk odamızdan gizlice çıkarken yakaladım. Sana da farklı davrandığını biliyorum." Elleri beni kendisinden uzaklaştırırken belli belirsiz geriliyor, sonra tekrar geri dönüyor. İçgüdüsel olarak onun da benimle aynı şeyi hatırladığını biliyorum: İkisi en son konuştuklarında Filippa ona dik kafalı bir asker demiş ve evden hışımla çıkıp gitmişti. Yeniden düşünmeye fırsat bulamadan, "Reid, sanırım Ölü Çağırın'la bir ilişkisi vardı" diye patlıyorum.

Şok içinde hafifçe geri çekilir, gözleri kısılr.

"sırada onun bir büyücü olduğunu bilmiyor olabilirdi elbette, ama ikisi bir şekilde işin içindeydi," diyorum çaresizce. "Birlikte kaçmayı planladılar ve ben yapamam, nasıl yapacağımı bilmiyorum." Derin, ürpertici bir nefes alıyorum. "Böyle bir insanla nasıl ilişki kurabildiğini anlamıyorum. Onu nasıl *sevebildiğini*." Sonra -çünkü o konuşamıyor ve ben konuşabiliyorum, çünkü ikimizin de gerçekten söyleyebileceği bir şey yok- "Onu sen de tanıyordun. Onu tanıyordun. Böyle bir şey yapabileceğinden hiç şüphelendin mi? Ben mi kaçırdım Reid? Onu tanıyor muydum ki?"

Çok fazla soru var, sefilce fark ediyorum. Hepsine cevap vermesi mümkün değil-

Elimi sıkkan Reid, beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti ve onunla birlikte -inanılmaz bir şekilde- tüm vücudumdaki gerginlik

salınır. Hıçkırıklara boğuluyorum. Biri bana böyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu, bir arkadaş ya da sevgili olarak değil, bir aile olarak. Bir kardeş, bir gibi. tanıyan, gerçekten *tanıyan* ve acımı, kafa karışıklığımı ve suçluluğumu anlayan biri olarak çünkü o da bunları hissediyor.

Ama her şey bu değil.

Ayrıldığımızda ona sessizce "Duygularımı incittin, biliyorsun," diyorum. "Hepiniz incittiniz. Danışma odasında duyduklarım... Böyle davranılmayı hak etmedim, Reid. Hiç kimse düşüncelerinin, duygularının ve deneyimlerinin önemsizmiş gibi davranılmasını hak etmez, özellikle de en yakın arkadaşları tarafından." Sözlerime rağmen sesimde suçlama ya da azarlama yok ve şaşırtıcı bir şekilde artık öfke de hissetmiyorum. Belki de bu artık bir yüzleşme olmadığı içindir. Bu bir gerçeğin ifadesi. "Ben ikincil değilim."

Reid pistin tam ortasında aniden dansı bırakıyor ve omuzlarımdan tutup eğilerek doğrudan gözlerimin içine bakıyor. *Biliyorum*, diyor, yüz ifadesi ciddi ve pişmanlık dolu. *Özür dilerim*.

Etrafımızdaki diğer çiftler sallanmaya ve dönmeye devam ediyor ama Michal ve Lou göz ucuyla bizi takip ediyor. Diğerleri de tartışmalarını bitirmiş, belli ki Reid ve benim planımızın ikinci aşamasına geçmemizi bekliyorlar. Tuzağın kendisi.

Reid'in yanağını okşayarak fısıldıyorum, "Seni affediyorum. Şimdi yapacağımız şey şu."

Bölüm Kırk Yedi

Tuzak

Yarım saat sonra, Beau ve ben balo salonunun en kuzeyindeki balkonda rüzgara karşı birbirimize sokulmuş halde duruyoruz. Altımızda, tıpkı Michal'in söylediği gibi, iki eski meşe ağacının kısmen gizlediği şirin bir avlu uzanıyor. Ağaçlardan biri taş korkuluğun üzerine kadar uzanmış, dalları kaleye doğru uzanıyor, diğeri ise avlunun geri kalanını gözden gizliyor. Sonuç neredeyse tam bir mahremiyet ve bunun için şükürler olsun, çünkü Beau planımızı daha başlamadan mahvetmeye kararlı görünüyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Beau kollarını göğsünde kavuşturuyor. Muhtemelen yarı inatla, ama aynı zamanda kendini sefil soğuktan korumak için. "Bu Necromancer karakteri için yem olarak gönüllü oldunuz."

Kollarımın arasından kollarımı ovuşturarak fısıldıyorum, "Gerçek büyücülük için kanıma ihtiyacı var, evet, ama sesini alçaltabilir misin? Beni teselli ediyor olman gerekiyordu."

"Tamam." İstemeye istemeye sırtımı sıvazlarken nefesimiz aramızda küçük beyaz bulutlar halinde pufluyor. "Ve bu oldukça talihsiz karar yüzünden, ben de - bir şekilde - yem olarak gönüllü oldum." O konuşurken, Requiem'in her zaman var olan bulutları parlak bir sonbahar ayını ortaya çıkarmak için ayrılıyor ve onun gülünç pullarını yıkıyor.

gümüş ışıkta kostüm. "Ben," diye tekrarlıyor kuşkuyla, vurgulamak için şapkasındaki zile hafifçe vurarak. "Eğer Ölü Çağıran gerçekten de ortaya çıkıp *kanınızı almaya* kalkışırsa, buna katkıda bulunacak hiçbir aracı olmayan tek kişi."

"İşte tam da bu yüzden diğerlerini değil seni seğtik." Endişeli ve titreyerek ona doğru eğildim ve olabildiğince yüksek sesle burnumu çektim. Belki de maskemi bu kadar çabuk çıkarmamalıydım; en azından burnumu sıcak tutabilirdi. Ancak valsimizin sonunda Reid bana hakaret ediyormuş gibi yaptığında, gözyaşlarına boğuluyormuş gibi yapmak ve planımızdan hiç hoşlanmadığı belli olan isyankâr Beau'ya doğru kaçmak için maskemi çıkarmam gerekmişti. "Necromancer'ı yanlış bir güvenlik hissine sürüklemeliyiz. Michal, Lou ya da Jean Luc bana buraya kadar eşlik etseydi *bize* saldırma ihtimali çok daha yüksek olurdu. *Konsol*, lütfen."

"Gururum okşandı, gerçekten." Sert bir kolunu omuzlarıma dolayarak başımı boynunun kıvrımına doğru itiyor ve onun yerine kulağımı okşuyor. "İşte, işte."

"Oh, böyle yapma. Kendin söyledin, gruptaki en az tehditkâr kişi sensin."

"Ve görünüşe göre bunun için acı çekiyor. Bu daha ne kadar *sürecek*?" Daha yüksek sesle, sonra- "Ağlama, Célie sevgilim. Sevgili kardeşim *belli ki* bir şeyleri aşırı telafi ediyor."

Kaşlarını çatmasına aldırmadan avuçlarıma ılık hava üflüyorum ve göğsümden bir duygu koparmak için yiğitçe çabalıyorum. Sadece bir tanesine ihtiyacım var.

-derinden hissedilen *bir* duygu- perdenin arkasına geçip muhtemelen beni orada bekleyen Mila'yı kontrol etmek. Bu zor olmamalı. Bu ana kadar öteki dünyaya istediğim gibi girip çıkabiliyordum ama bu gece sinirlerim kopma noktasına kadar gerildi ve yıpranmış uçları rüzgârda çılgınca savruluyor. Tek bir duyguya bile odaklanamıyorum. Aslında, Beau'nun kostümünün titrerken çıkardığı *aralıksız* ses dışında *hiçbir* şeye odaklanamıyorum. Başımı omzundan kaldırarak *tıslıyorum*, "Bir an için *şingirdamay*ı keser misin? Konsantre olmaya çalışıyorum."

"Oh, özür dilerim. Bu senin için inanılmaz derecede sinir bozucu mu?" Gözlerini devirerek şapkasını alır ve korkuluktan aşağı fırlatır, ancak şapka gözden kaybolmak yerine bir ağaç dalına takılır. Beau onun yerine balkondan atlayacak gibi görünene kadar orada sallanır -bir başka rüzgârda çılgınca sallanır-. "Belirtmek isterim ki," diyor dişlerini sıkarak, "bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim."

"Hayır mı?" Kulağımı omzuna dayayarak o berbat şingirtiyi bastırmaya çalışıyorum. Necromancer şu anda bile aşağıda saklanıyor, saldırmak, *öldürmek* için fırsat kolluyor olabilirdi ama hayır. Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum. Bu şekilde düşünemem. Michal da bir yerlerde saklanıyor ve bize bir şey olmasına izin vermeyecektir. Sadece beklememiz gerekiyor. "Bu gecenin hangi kısmı beklentilerinizi karşılamıyor?"

"Öncelikle"-Beau saten pelerininin köşesini omuzlarıma doluyor-"Ölü seviciliğe biraz daha az atıfta bulunulmasını isterdim. Ben o gemiye atladığımda kimse bir büyücüden bahsetmemişti. Bir vampir adasından kaçmana yardım etmek mi? Sorgusuz sualsiz evet." Çenesindeki bir kas esniyor. "Özellikle de Lou dürtüden bahsettikten ve Jean Luc bizi bu sefil yere dönme sebebinin bu olması *gerektiğine* ikna ettikten sonra." Çizdiği görüntüden içgüdüsel olarak geri çekiliyorum: Jean Luc diğerleriyle tartışıyor, onları zorlandığıma ikna etmek için çaresizce çabalıyor. Kendini ikna etmek için çaresizce. Gittiğimi kabul etmek bile ona pahalıya mal olacaktı ve ben -zihnim düşüncenin geri kalanından uzaklaşıyor. "Artık kesinlikle karar verdiğimizize göre..."

"Beni Ölü Çağırana mı bırakacaksın?"

Mantıklı tabii. Beau benim gibi değil; Reid ya da Jean Luc gibi bile değil. bir kraliyet mensubu - tüm Belterra'nın kralı - ve kaçakları ve katilleri kovalarken halkı onun yokluğunu kesinlikle hissedecek.

"Tabii ki hayır." Beau yenilgiyle iç çekiyor, omuzları pelerininin altında çöküyor. "Sadece-bugün Coco'nun

Doğum günü. Bunu biliyor muydunuz? Cadılar Bayramı arifesinde doğdu."

"Ne?" Farkına vardığımda midem bulanıyor ve ona bakmak için doğruluyorum. Çünkü tabii ki Coco'nun doğum gününü biliyorum. Nasıl unutmuş olabilirim ki? Daha da kötüsü, kutlama yapmak yerine geceyi olası ölümüne doğru yol alan bir gemide geçirdi ve ben de kendine arkadaş diyen en kötü arkadaş olabilirim. "Olamaz," diye fısıldadım dehşet içinde. "Ona hediye almadım."

"Bu koşullar altında," diyor Beau, sesi alaycı, "sanırım seni affedecektir. Gecenin büyük bir katil bir cadıyı subarktik bir balkona çekerek geçireceğimizi fark etmeden önce kendime oldukça özel bir hediye planlamıştım. Dışarısı gerçekten de bir cadının memesinden daha soğuk... *Gözlerin neden öyle bakıyor?*"

Dehşete düşmüş bir halde benden uzaklaşıyor ve pişmanlığım her bir yıpranmış siniri düzgün küçük bir fiyonkla bağlarken sıcaklık düşüyor. Mila'nın en yakın ağaç dalına uzandığı, eteğinin ve saçlarının rüzgârda dalgalandığı öteki dünyaya adım atana kadar beni aşağı, aşağı, *aşağı* çekiyor.

Sırtarak Beau'nun şapkasındaki zillere gelişigüzel bir ritimle vuruyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bakışlarım ondan şapkaya kayıyor ve öfkeyle genişliyor. "Rüzgâr falan değildi. *Sendin.*"

Beau bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor, sonra kendi kafasını ağaca doğru savuruyor, Mila daha geniş sırtıyor ve çanın ortasında gerçekten sinir bozucu bir Noel ilahisine geçiyor. "Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyor gözlerini kocaman açarak. "Ve neden bu çanlar birdenbire 'The Friendly Beasts' çalmaya başladı?" "Kes şunu, Mila." Korkuluklara doğru yürüyorum, şapkayı ondan almak için parmak uçlarımda uzanıyorum, ama şapka sallanıyor ulaşamayacağı bir yerde. "Onu korkutuyorsun."

"Havayla konuşan sensin, Célie." "Sadece şapkayı bana ver!"

"Neler oluyor?" Beau öne atılıp elimi tutuyor ve telaşlı bir ifadeyle beni ağaç dalından uzaklaştırıyor. "Peki *Mila* kim? Ağaç mı? Ağacın adı Mila mı?"

İç çekerek elimi çekiyorum ve söz konusu hayalete ters ters bakıyorum. "Hayır, ağacın adı *Mila* değil," diye çıkışıyorum. "Bu isim Michal'in ölmüş kız kardeşi Mila Vasiliev'e ait ve eğer o şapkayı şingirdatmayı bırakmazsa, onu tekrar öldürmek zorunda kalabilirim."

Beau göz kırpmıyor. "Affedersiniz?"

"Kiminle konuştuğumu sordun, adı Mila ve Ölü Çağırان onu birkaç ay önce öldürdü." Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama onu görmezden geliyorum, kollarımı kavuşturup kendime şiddetli bir zihinsel sarsıntı veriyorum. Çünkü Mila'nın "The Friendly Beasts" yorumunun Beau'nun gülünç şapkasından bile daha az önemi var. Kendimi toparlamak için dışarıda biraz zamana ihtiyacım varmış gibi davranmamız *gerekliyordu*, çanlar ve hayaletler hakkında tartışmamız değil. Sesimi alçaltarak Mila'ya "Birini gördün mü?" diye soruyorum.

Sırtışı kayboluyor ve çanları çalmayı hemen bırakıyor. "Ne yazık ki birden fazla. Umarım Michal küçük uyarı dişlerini göstermeye hazırdır, çünkü bu gece Requiem'e yüzden fazla yaratık geldi - düzinelerce kan cadısı da dahil - ve bunlardan herhangi biri bizim büyücümüz olabilir."

"Bundan misin?" Guinevere'in korkunç derecede tanıdık sesi balo salonundan geliyor ve maun kapılardan geçip bize katılırken birlikte dönüyoruz. İnlememek için kendimi zor tutuyorum. "Necromancer'ın *erkek* bir kan cadısı olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu adayları biraz daraltıyor, Mila sevgilim."

Hayaletler, karar verdim, benim ölümüm olacak.

Ona *gitmesini* söylemek için aceleyle ağzımı açsam da hemen fikrimi değiştiriyorum - çünkü ben kimim ki bilgiyi geri çevireyim? O olmadan, Beau ve ben oturmaktan başka bir şey yapamayız.

ve en kötüsünü bekle. "Yaklaşık olarak kaç gördün Guinevere? Kalede olan var mı?"

"Guinevere?" Beau belli belirsiz sorar.

O zaman gözleri onun üzerinde parlıyor ve neşeli bir ilgiyle ışıldıyor. "Bir dakika bekleyin. *Bu* kim?"

Ben cevap veremediğim öne doğru atılıyor -tam onun kişisel alanına- ve başını eğerek siyah saçlarının ucundan deri botlarının tabanına kadar onu inceliyor. Kostümü bile onu caydırmıyor. Aksine, cazibesini artırıyor gibi görünüyor; takdir dolu bir sesle parmağını adamın pullu kolunda gezdiriyor. "Bu," diyor, "hoş bir gelişme."

Beau soğuk, görünmez dokunuştan geri çekilirken elini itiyorum. "Bunu aklından bile geçirme, Guin."

Beau sertçe nefes vererek kapıya doğru geri çekiliyor ve beni de peşinden sürüklüyor. "Célie, sevgilim, kendini çok daha iyi hissediyor gibisin. Belki de ikimiz partiye dönmeli ve-"

Eli dirseğimi sıkıyor ve karanlık gözlerinde sonunda Mila ve Guinevere'in yüzen, sedefli formlarının bana geri yansıdığını görüyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyor ve titreyen parmağını gösteriyor. "Onlar-Célie, onlar

."

"Hayaletler," diye bitiriyorum teslimiyetle. "Eğer yardımı olacaksa, onları sadece bana dokunduğun için görebiliyorsun. Guinevere adını attığı anda" -ona sert bir bakış fırlatıyorum- "gitmesine izin verebilirsin ve onu bir daha görmene gerek kalmaz."

Guinevere alay ederek etrafımızda bir daire çiziyor. "Bunu neden yapmak istesin ki?" Beau'ya mırıldanıyor, "Guinevere de Mimsy, hizmetinizdeyim. Kim olduğunuzu sormama gerek yok elbette. Palyaço kıyafeti giymeye zorlansanız bile, bu dalgalı saçlar ve yontulmuş çeneyle asaletten başka bir şey düşünülemez."

Beau ona inanamayarak aval aval baksa da, "Kraliyet ailesi" diye mırıldanmaktan kendini alamaz.

Eğer yapabilseydi, Guinevere bu haber karşısında parmak uçlarında zıplayacaktı ama cisimsiz hali onu üç kat şişmeye zorluyor. "*Majesteleri.*" Bir elini göğsüne götürür. "Sizinle tanışmaktan *onur* ."

Mila sabırsız bir tavırla öne fırlıyor ve Beau'nun göğüs cebinin derinliklerinden kadife bir kutu çıkarıyor. Daha önce fark etmemiştim ama Beau bile kutuyu Guinevere'in burnunun dibinde sallayınca hafifçe irkildi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Guin?" Guinevere cevap vermeden devam ediyor. "Zavallı adamı rahat bırakman için ihtiyacın olan tek teşvik *bu.*" Açıp baktığında, ortasında muhteşem bir yakut olan altın bir yüzük görür. O kadar parlak, o kadar *güzel* parlıyor ki nefesim kesiliyor ve ay ışığında her yönden inceleyerek ondan alıyorum.

"Bu mu-?" Beau'yla yüzleşmek için dönüyorum ve şimdi parmak uçlarımda zıplama sırası *bende*, kocaman bir gülümseme yüzümü ikiye bölüyor. "Beauregard Lyon, bu bir *nişan* yüzüğü mü?"

Bir kez daha cebine sokmadan önce aceleyle hasar olup olmadığını kontrol ederek elinden alıyor. Şimdi utanarak, "Olabilir." diyor.

"Ona nasıl evlenme teklif etmeyi düşündüğünü sorun. Nasıl evlenme teklif edeceğine bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsin." Bizden uzaklaşan Guinevere burnunu havaya kaldırıyor ve Beau'nun yüzüğü almak için acele ederken dirseğimi düşürdüğünü fark ediyorum. Mümkünse, farkına vararak daha da geniş sırtıyorum. *Coco'ya doğum gününde evlenme* teklif etmeyi planlamıştı ve bu gece bu kadar huysuz davranmasının nedeni de bu olmalıydı. Bu geceyi özel kılmak istiyordu. Bunu onların yapmak istedi. Her şey o kadar gülünç derecede romantik ki, yeniden ağlayabilirim ama bu sefer rol yapmayacağım. Çünkü-

Göğsümdeki sıcaklık gibi bir rüzgârla soğuyor.

Çünkü bunu yapamadı. Büyük planlarına rağmen onun doğum gününü kaçırdı; *benim yüzümden* bu şansı kaçırdı.

"Ah." Kelime beni acı dolu bir nefesle terk ediyor ve dirseklerimi tutarak soğukta tekrar titriyorum. Zihnimin mantıklı kısmı bunun benim hatam olmadığını bilse de - Nekromancer'dan beni hedef almasını istemedim- yine de bir şekilde sorumlu hissediyorum. "Çok üzgünüm Beau."

Bana bakmadan elini sallıyor. "Üzülme. Gerçekten, muhtemelen beni büyük bir utançtan kurtardınız. Coco hiçbir zaman duygusal bir tip olmadı."

"Evet diyecekti," diyorum . "Evet diyecektir." Omuz silkmesine rağmen başka bir şey söylemiyor ve eğer Necromancer bir yerlerden bizi dinliyordur, umarım hayatlarımıza bu kadar zarar verdiği için kendini tam bir *çöp* gibi hissediyordur.

Ve ... şey ... diğerlerini bitirmek.

Guinevere sessizlikte dramatik bir iç geçirir. "Bir keresinde bir *sevgilim* bir meyhanenin arkasındaki kokuşmuş sokakta, hastasının tam ortasında evlenme teklif etmişti."

"Bu," diyor Mila, "iğrenç bir şey."

"Evet. Oldukça." Guinevere göz ucuyla Beau'ya ters bir bakış attı. "Ertesi sabah onu kardeşine bıraktım."

Beau artık onları göremiyor ya da duyamıyor olsa da, konuşmanın onsuz ve onun *hakkında* devam ettiğini fark etmiş gibi görünüyor. Yorgun bir elini saçlarında gezdirerek alçak bir mırıltıyla konuşuyor. "Ciddiyim Célie, bence içeri dönme vakti geldi. Necromancer saldıracak olsaydı şimdiye kadar saldırırdı ve-"

Şapkasındaki çanlar tekrar çalıyor.

Kaşlarımı çatarak Mila ve Guin'e bakıyorum ama ikisi de ağaca yaklaşıyor. Hava da doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı ve sessizleşti. *Tuhaf*. "İkinizden biri -?" Ben sormaya başlıyorum ama Mila başını sallıyor.

"Rüzgârdan olmalı," diye fısıldıyor ama yine de ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Mila bir hayalet. Fısıldaması için bir sebep yok, korkması için bir sebep yok. Kimse onu duyamaz bile.

Ben ve Guinevere hariç, o kaşlarını çatarak balkonun altına bakıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana dönerek, "Célie, kaç - " dedi.

Ama artık çok geçti. Uzun parmaklar korkulukta beliriyor ve Beau ile ben birbirimize tutunarak geriye doğru sendelemekten başka bir şey yapamadan, solgun bir figür korkuluğun üzerinden kayarak ölümcül bir zarafetle balkona çıkıyor. Ağzım bir karış açık kalıyor ve şok, baldıran zehri gibi vücudumu sarsarak beni olduğum yere mıhlıyor. Çünkü şimdi bana gülümseyen Ölü Çağırın değil, güvercin grisi elbisesi yıldız ışığı parçalarıyla benek benek.

Bu Priscille.

Bölüm Kırk Sekiz

Kral ve Sarayı

"Bonjour, humaine," diyor, ipek korsesini düzelterek.

Beau ve ben dönüp *kaçamadan* Juliet beni arkamdan yakalıyor, bu sırada tanımadığım başka bir vampir Beau'nun kollarını arkadan kavıyor ve burnunu Beau'nun boynuna doğru sürüklüyor. Beau ona karşı çırpırsa da, gücü bir vampirinkiyle kıyaslanamaz ve bu vampir, Belterra'nın kralı gözlerini kapatıp nefesini tutana kadar dişlerini Beau'nun şahdamarına bastırıyor.

"Onu rahat bırakın-" Hırlayarak onlara doğru ilerliyorum ama Juliet soğuk bir eli boğazıma doluyor.

"Ben olsam arkadaşın için endişelenmezdim," diye mırıldanıyor kulağıma. "Kanının tadı en tatlı olduğu zaman değil."

İçgüdüsel olarak, o Mila ya da Guinevere'i fark etmeden önce kendimi perdenin arkasına fırlatıyorum. Priscille'in gözlerindeki soğuk, kristal parıltıya bakılırsa, bu vampirler kan peşinde - *benim* kanım. Yannick'in kuşhanede söylediği sözler küçük bıçaklar gibi içimden geçiyor: *Çabuk olmayacağım*. Juliet ya da Priscille ölüleri görebildiğimi, onlarla iletişim kurabildiğimi fark ederlerse kim bilir başka neler yaparlar?

"Bize zarar vermek zorunda değilsin." Yutkunup Michal'den bir iz ararken Juliet'in eli neredeyse boğazımı sıkıyor. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Parmak eklemlerim kolunun etrafında bembeyaz kenetleniyor, ama ona ne kadar şiddetle pençe atarsam atayım, tırnaklarım

derisini delemmez. Aniden ciğerlerim nefes alamaz hale geliyor. Çünkü Michal bana ulaşabilseydi, ulaşırđı ama burada değil. *Burada değil*. "Fikrinizi değiştirmek için hâlâ vaktiniz var. Gidebilir, saklanabilir, buraya asla geri dönmeyebilir ve Michal'ın sizi bulmaması için dua edebilirsiniz."

Priscille dişlerini göstererek gülümsüyor - keskin, uzun -Ve üç vampir daha onun arkasından balkona tırmanıyor. "Majesteleri bile Requiem'in etrafındaki büyüünün bu gece kalkmasını engelleyemediği için ne kadar şanslı," diyor Michal'ın sözleriyle sert bir kahkahayla alay ederek. Yanındaki, vahşi siyah buklelerini, dolgun vücudunu ve hırıltısını paylaşan vampire hınzırca, yan gözle bakıyor. Belki bir kardeş, belki de bir kuzen. "Akrabalarımızın da bize katılmasını engelleyemedi ve bu anı nasıl da sabırla beklediler."

Juliet'in tutuşuna karşı faydasızca mücadele ediyorum, botumdaki gümüş bıçağa ulaşamıyorum. Bunun için hazırlanmamıştım. *Aptalca, aptalca*, hazırlanmadım - çünkü bu gece saldıranın Necromancer olması gerekiyordu, isyankâr vampirlerden oluşan bir grup değil. Geriye doğru itmeye, elbisemin gümüşünü göğsüne bastırmaya çalışsam da, beni gözle görölür bir güçle kendisinden uzak tutuyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Michal Requiem'e geldiğin için akrabalarını affedebilir ama bize zarar gelirse *seni* affetmez. Lütfen, *lüt fen*, bırak gidelim."

"*Michal* diyor ona," diye hırılıyor Juliet, görüşümün kenarları bulanıklaşana kadar elini sıkıyor. Boğulana ve nefesim kesilene kadar. "İnsanın kendi adını söylemesine izin veriyor -pis yoldaşlarını adamıza, evimize getiriyor- ve onları diğerlerinden daha fazla onurlandırıyor. Hatta bir tanesi avcı kürkü giyiyor." Omzum koluna değmeyi başardığında hırılıyor ve pelerinini ikiye ayırarak paha biçilmez giysiyi bir kenara fırlatıyor. Elmaslar her yöne saçılıyor. "Sadakati bölünmüş bir kral, kral değildir."

Diğer vampirler tıslayarak onaylıyor.

Hayal kırıklığı içinde neredeyse çığlık atacaktım. "Ama onun sadakati bölünmüş-"

"Kralımızın bizi affetmesi için yalvarmamızı ister misiniz, humaine?" Çaresizliğim karşısında Priscille'in gülümsemesi ölümcül bir hal alıyor. "Dizlerimizin üzerine unutulması için yalvarmamızı mı istiyorsun? Bizler *vampiriz*. Bu kadar *zayıf* birinden izin ya da af istemeyeceğiz ve artık onun rejimini kabul etmeyeceğiz." Gözleri parlıyor, göğsü kabarıyor, tutkuyla diğerlerine hitap etmek için dönüyor. "Arkadaşlar, Michal Vasiliev'in yönetimi *bu gece sona eriyor*-"

Gözleri irileşerek aniden duruyor ve bir anlığına zihnim Michal'in onun önünde durmak için hareket etme hızını algılayamıyor. Ancak algıladığında -solgun saçlarını ve kaymaktaşı tenini tanıdığımda- neredeyse rahatlayarak hıçkırıyorum ve Juliet'in kollarına yığılıyorum. Boğazından diş izleri sızsa da bunun bir önemi yok. Bir kanadı sırtından yarıya kadar kopmuş olsa da Michal burada, zarar görmemiş ve sadece *varlığı* bile Priscille'i korkutup susturmuş.

Sonra elinden damlayan kanı, parmaklarının arasındaki iç organları görüyorum ve kadının ses tellerini kopardığını fark ediyorum.

Yanımda, Beau gördüğü manzara karşısında öğürüyor ve iki büklüm oluyor - onu tutan vampir kaçıyor, ancak Ivan tarafından yakalanıyor ve korkuluğun üzerinden atlayıp vampirin boynunu kırıyor. Bir çuval tuğla gibi yere düşer. Boğulmakta olan Priscille boğazını sıkıp kaçmak, *yaşamak* için çırpırır ama Odessa ayağa kalkıp yolunu keser. Dimitri ve Pasha da. İsyancı vampirleri sıvı bir hareket bulanıklığı içinde teker teker güçten düşürürler; diz kapaklarını kırarlar, saçlarından tutup balo salonunun maun kapılarına doğru sürüklerler.

Lou, Reid, Coco ve Jean Luc birkaç saniye sonra meşe ağacının dalından inerler, kül rengi yüzleri ve suratları asıktır. Hiçbiri ciddi şekilde yaralanmış görünmüyor - Tanrı'ya şükür - ama Reid'in yanağında aşağıda olanlardan dolayı bir çürük şişmeye başladı bile;

Coco'nun ön kolundaki kesikten kan akıyor. Beau ona doğru koşar ve Dimitri-

Yüzü de ona doğru kayıyor. *Kanma* doğru. Bir anlığına gözleri vahşice parlıyor ama Paşa hırlayarak onu kapıdan içeri itiyor ve görüş alanından çıkarıyor.

Juliet'i eli boğazımda bırakarak. "Bırak onu," diye homurdanıyor Michal.

Juliet'in bizi korkuluklara çektiği yere yavaşça, dikkatlice yaklaşmasına rağmen, tüm vücudu geriliyor ve içinde bir şeyler kopuyor gibi görünüyor. Bir dişlerini şahdamarıma geçirmeye çalışıyor. *Çok yavaştı*. Michal bir anda iniyor - gözleri öfkeyle parlıyor- ve diğer eliyle beni kenara iterek onu da boğazından yakalıyor. Beni göğsünde yakalayan Jean Luc'e doğru çılgınca dönüyorum. Ancak Michal, Priscille'e yaptığı gibi onun ses tellerini koparmak yerine balo salonunun kapılarını kırıyor.

Juliet'in yedeğinde kürsüye çıkarken neredeyse uçuyordu.

Hepimiz peşinden fırlıyoruz -Beau ve ben hafifçe tökezliyoruz- ve tüm odanın sessizliğe gömüldüğünü görüyoruz.

Juliet hariç. Hâlâ kıvranıyor ve tekmeliyor, tıslıyor, tükürüyor ve adamın onu boğazından tutmak için kullandığı elini yırtıyor. Çırpınmasına rağmen onu bırakmıyor. İrkilmiyor bile. İfadesi soğuk ve acımasız -gözleri tamamen insanlık dışı- odadakilere fısıltıyla sesleniyor. "Aranızda benim gücümü sorgulayanlar var."

Pasha, Ivan, Dimitri ve Odessa, Juliet'in güçten düşmüş arkadaşlarının etrafında bir tür barikat oluştururlar. Biri ayağa kalkmaya çalıştığında, dizleri iyileşiyor, Paşa kaval kemiğini kırıyor ve vampir acı içinde çığlık atıyor. Priscille'in akrabası hâlâ bana dişlerini gösteriyor, gözleri nefretle yanıyor, ta ki Dimitri dişlerini ağzından zorla çekene kadar. Obsidyen zemine kan sıçrıyor ve ben aceleyle başımı çevirip, yüzlerindeki şaşkın ifade benimkini yansıtan Coco ve Beau'ya yaklaşıyorum. Nedense bu, kuş kafesindeki Yannick'ten çok daha kötü hissettiriyor. Bu bir sergi, bir *performans* gibi hissettiriyor.

Aktörler ve aktrisler sahneyi süpürmek yerine yerde sürünüyor ve kanıyor. İstemeden de olsa bakışlarım Priscille'e ve onun yırtılmış boğazına kayıyor.

Bu *iğrenç* bir şey.

"Bazılarınız bu adaya hükmedemeyecek kadar zayıfladığıma inanıyor. Sizi Requiem'in ötesindeki tehlikelerden korumak için yetersiz kaldığıma, belki de koruyamadığıma inanıyorsunuz." Bir duraklama. "Böyle mi düşünüyorsun Juliet?" Michal ona usulca soruyor. "Kendini hükümdar olarak mı hayal ediyorsun? Kraliçe olarak mı? Gerçek gücün senden daha zayıf olanları avlamaktan mı kaynaklandığını düşünüyorsun?"

Karşılık olarak ona dişlerini gösteriyor.

"Anlıyorum." Michal başını sallayarak onu daha yükseğe kaldırdı ve ayakları kürsünün zeminine sürtünmeye başladı. "Elbette . . . endişelerinizi dile getirmeme izin verin." Sesini yükselterek şimdi tüm salona . "endişelerinizi gidermeme ve nihayet küçük korkularınızı dindirmeme izin verin."

Bileğinin basit bir hareketiyle Juliet'in başını omuzlarından ayırıyor ve sessiz bir *gümbürtüyle* yere bırakmadan önce tüm vücudu kuruyarak kemiğe dönüşüyor. Cesedine bakıyorum, gözümü kırpamıyorum. *Düşünemiyordum*. Sadece Michal kalana kadar her düşünce kafamdan siliniyor. Onun üzerinde durmuş, halkına o kadar yabancı, o kadar *boş* bir ifadeyle bakıyor ki, ben de ona bakamıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Beau ve ben de onun bakışlarını kalabalığa doğru takip ediyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum; vampirlerin çığlık atmasını ya da Priscille'in şimdi tısladığı gibi tıslamasını bekliyordum belki de. Belki de böyle bir hâkimiyet gösterisi karşısında korkuyla dağılacaklarını ya da saldırmak için kürsüye hücum edeceklerini düşünmüştüm. Ne de olsa sayıca bizden üstünler. Bunu yapabilirlerdi.

Ancak hiçbir şey beni şu anda Michal'e bakarken gözlerindeki zevke hazırlayamazdı.

Hevesle mırıldanarak balo salonunun ortasında kaba bir çember oluşturacak şekilde ayrılırlar ve -tutsak vampirler dehşet içinde çırpınmaya başladıklarında- soğuk bir korku

omurgamdan aşığı bir uyarı fısıldıyor. Oluşturdukları çember bir çukura benziyor. Bir *kafese*. İnanamayarak Michal'e doğru bir adım atıyorum ama hem Beau hem de Coco önlüğümün arkasını tutuyor ve Lou başını yavaşça, mide bulandırıcı bir şekilde sallıyor. "Bu bizim için değil, Célie."

Reid ciddiyetle başını sallıyor. "Gitmeliyiz."

Ama öylece gidemeyiz. Çaresizlik içinde aralarına bakıyorum.

-Çünkü Necromancer hâlâ dışarıda. Tüm dikkatli planlarımıza rağmen gelmedi ve ben az kalsın intikamcı vampirlerin elinde ölüyordum. Burayı anlamıyorum. Akşamın tüm sonuçları beni yakaladığında boğazım daralıyor. *Necromancer gelmedi*. O *gelmedi* ve ben bu gece nasıl uyuyacağım? Nefesim kısa, acı verici patlamalar halinde geliyor. Ölü Çağırın her köşede pusuya yatmışken nasıl *yaşayacağım*? Şu anda bile odamda saklanıyor olabilir ve eğer o değilse, onun yerine Mösyö Dupont olabilir. Ivan ya da Pasha, hatta Dimitri bile olabilir. Gölgelede pusuya yatıp beklediklerini düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümleniyor ve istemeden Michal'e dönüp bakıyorum.

Juliet'in kanı hâlâ elini kirletiyor.

Beni öldürebilirdi. Michal araya girmeseydi *hepsi* beni acımasız ve korkunç bir şekilde öldürecek. Karşılık vermekten ve doğru şekilde saldırmaktan başka ne yapabilirdi ki? Bunu önlemek için başka ne ?

Hayır.

Başımı sallayarak Lou'ya, Reid'e, Coco'ya, Beau'ya ve hatta Jean Luc'e dönüyorum ve bu hareketle Michal'in gözleri benimkilere kayıyor. İçlerinde dile getirilmemiş bir soru kıpırdanıyor. Ancak ona istediğı cevabı veremiyorum; bunu daha fazla yapamam, böyle bir *şiddete* tahammül edemem. Gerçekten böyle bir yerde yaşayabileceğimi düşünüyor mu? Gerçekten hayatta kalabileceğimi düşünüyor mu?

Lou sessiz bir teselli için elimi sıkıyor ama onun varlığı bile beni rahatlatmaya yetmiyor. Odessa yanımızda belirip diğer elimi tuttuğunda, Michal

kürsüde boğazını sıktı. "Şenlik resmi olarak sona ermiştir," dedi. "Burayı terk edin ve bir daha dönmeyin." Başını Pasha ve Ivan'a doğru sallayarak, "Onlara istediğinizi yapın" dedi.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve arkadaki duvardaki sıradan bir kapıdan geçerek gözden kayboluyor. Pasha ve Ivan hapsedilmiş vampirleri ayağa kaldırırken Odessa ısrarla elimi çekiyor -acele etmem için fısıldıyor, *acele et*-. Yüzükoyun yatan bedenlerini çukurun ortasına sürüklerken.

"Célie, *çekil* -"

Odessa beni zorla balkona, ağaçtan aşağıya ve aşağıdaki avluya götürüyor ama çığlıkları duymadan önce değil.

Bölüm Kırk Dokuz

Dökülen Çay

Odamda büyük bir ateş çıkırdıyor; Lou, Coco ve ben ocağın yanındaki yumuşak koltuklara kıvrılmış, ellerimizde dumanı tüten limonlu çay fincanlarıyla oturuyoruz. Şöminenin üzerindeki saat sabahın üçünü gösteriyor. İçeri girer girmez kıyafetlerimizi değiştirdik ve kısa bir süre sonra kapı çalındı. Ivan ve Pasha koridorda durmuş, çay tepsisini bize doğru itmeden önce kaşlarını çatmış ve bu gece kapımızda nöbet tutacaklarını söylemişlerdi.

Şimdi uyuşmuş bir şekilde kitap duvarına bakıyorum. Sıra sıra çatlak sırtlar. Yanımda Lou, Coco ile aynı koltuğu paylaşıyor, başını onun omzuna yaslıyor ve bacaklarını sandalyelerinin koluna yayıyor. Her bir başlığı okurken Michal'in bana verdiği gümüş kurdele parmaklarımın arasında gevşekçe sallanıyor.

Od, Bodrick ve Flem'in Maceraları.

Briar ve Bean.

Rahibe Wren.

Açıkçası peri masalı bölümü. İroniye neredeyse gülecektim. Neredeyse. Daha birkaç saat önce vampirlerin bu kitapların sayfalarında yaşayabileceğini, gül sepetleri ve kan şişeleriyle gizli adacıklara yelken açabileceğini düşünüyordum ama o kan şişeleri bir yerlerden geliyor olmalı.

Ne kadar .

Michal'in Yannick ve diğerlerini hızla infaz etmesi, ölümlerinin ona pek zevk vermediğini düşünmeme neden oldu.

Bu gece farklı olduğunu kanıtladı. Bu gece halkının onayını almak için hesaplı, acımasız ve sadistliğin sınırlarındaydı. Tekrar başlıklara odaklanana kadar bu düşünce keskin, beklenmedik bir acı veriyor. Soluk altın harflere. Michal'in kızıl lekeli elinin hatırasını unutmak için her şeyi yaparım. Priscille'in kulakları yırtan çığlıklarını.

Küçük Gül Ne Yapıyor?

Kış Kraliçesi ve Sarayı.

Gözlerim sonuncusuna takılıyor - harfleri soyulmuş, fildişi renkli, kumaş kaplı bir sırt. Bu kitabı tanıyorum. Biz de bir kopyasına sahiptik ve yıllarca Filippa'nın başucu masasının üzerinde gururla durdu. Her gece bana okurdu, yaz prensine aşık olan buz kraliçesi Frostine'in hikayesini anlatırdı. Prens her yıl güneşli arabasıyla sarayının önünden geçip karları ve buzları eritiyormuş ve Frostine bu yüzden ondan şiddetle nefret ediyormuş; ta ki bir yıl kapısının eşiğinde bir kök kardelen bulana kadar. Öfkelenerek beyaz yaprakları çizmesinin altında ezmiş. Ancak ertesi yıl bahçesinde bir halı dolusu kardelen bulmuş ve hepsini ezemediği için onun yerine prene aşık olmaktan başka çaresi kalmamış.

Saçma bir hikayeydi.

Daha sonra Filippa bunu bana kendisi söyleyecekti. Ama bütün bunlar hakkında ne düşünürdü acaba? Ne yapardı acaba? Beni Requiem'den ve onun karanlığından hızla kaçmam ve uzaklaşmam konusunda uyarır mıydı, yoksa tekrar düşünmem için beni teşvik mi ederdi? Ne de olsa Necromancer'a aşık oldu. Belki de ona göre Juliet ve diğerleri kaderlerini hak etmişlerdi. Körü körüne okuyacak başka bir bölüm ararken parmaklarım fincanımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Okunacak başka bir bölüm var mı? Bahçe bitkileri, belki, ya da insan anatomisi-

"Burası ... ilginç bir oda." Lou bakışlarımı kitaplığa kadar takip ettikten sonra sandalyesinde dönüyor ve boynunu bükerek asma kata bakıyor. Fincanını, cildi solmuş ve burnunda bir siğil olan, özellikle sert görünümlü bir kadının portresine doğru eğiyor. "Bu benimkine çok benziyor.

Kocakarı formu ya da sanırım büyük büyükannemin Kocakarı formu. Kendim bir portre için poz vermedim ama bunların aynı çene kılları olduğundan neredeyse eminim." Gülmeyi, herhangi bir tepki vermeyi reddettiğimde, "Efsaneye göre onları o kadar çok sevmiş ki, kendisinin Kocakarı olarak otuz yedi portresini yaptırmış ve hepsini Chateau le Blanc'a asmış. Otuz altısı hâlâ orada. Büyükannem öldükten sonra hepsini tek bir odaya tıkmış ve ben de bir gece tesadüfen o odaya girmişim." Ürpermiş gibi yapıyor. "Bir *hafta* boyunca kabuslar gördüm."

Hâlâ cevap vermediğimde Coco iç geçiriyor ve "Seni öldürebilirlerdi, Célie" diyor.

Bitkilerin Mitolojisi'ne sertçe bakıyorum. "Biliyorum."

Üçümüz yine sessizliğe bürünüyoruz -gerilimli de olsa- ta ki Lou çenesini inatçı bir çizgiye oturtarak başını çevremde sallayana kadar. "Seni öldürmeye çalıştılar ve Michal orada olmasaydı ben de tereddüt etmezdim." Koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Farklı bir yöntem seçebilirdim, evet, ama yine de hepsini öldürürdüm."

Cevap veremeyerek kitaplığa bakmaya devam ettiğimde, ayağını sandalyemin ayağının altından geçiriyor ve beni onlara doğru döndürüyor. "Kederden deliye dönen tek kişi Jean Luc değildi, biliyorsun," diyor. "Evime hiç gelmediğinde, öldürüldüğünü düşündük. Ertesi sabah cesedini Doleur'da bulacağımızı düşündük - ölü balıklarla birlikte yüzerken."

Coco hızla başka tarafa bakar, gözleri gergindir.

Lou ona bakarak devam eder, "Ve sonra notunuzu aldığımızda-"

"Senin için gelmememizi nasıl istersin?" Coco alçak ve gergin bir sesle soruyor. "Seni burada ölüme terk edeceğimizi nasıl düşünürsün?"

Yüzlerindeki incinmiş ifadeye bakıyorum, çarpılmış gibiyim. "Asla istemedim, düşünmedim-"

"Hayır, yapmadın." Lou iç geçiriyor ve yarı sarhoş çay bardağını masanın üzerine koyuyor. "Bak, olanlar için seni suçlamıyoruz -gerçekten suçlamıyoruz- ama bizi gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki bilmiyorum." Endişeyle öne doğru eğilerek ben de fincanımı masanın üzerine koyuyorum, göğsümde yükselen kuşkuyu ifade edemiyorum. Bunu bir şekilde düzeltmem gerekiyor. *Açıklamam* gerekiyor. "Michal-o seni öldürmek istedi ve ben sadece-"

"Bizi korumak mı?" Lou kaşlarını çatarak Coco'ya yan yan bakar. "Bu biraz tanıdık geliyor, değil mi?"

Bu ima karşısında göğsüm sıkışıyor ve ayağa fırlayıp yanlarından geçerek şömineye doğru ilerliyorum. Ancak şömineye ulaştığımda topuklarımın üzerinde dönerek kitaplığa doğru ilerliyorum. "Bu hiç adil değil. Jean Luc bana camdan yapılmışım gibi davranıyor ve onunla birlikteyken ben de buna inanmaya başlıyorum."

"Sen hiçbir zaman camdan yapılmadın, Célie." Lou'nun bakışlarının yoğunluğunu sırtımda hissedebiliyorum ve - buna dayanamıyorum

-Bir kez daha onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Söyleyebileceğim kadarıyla Requiem'e geldiğinden beri vampirler ve hayaletlerle arkadaş oldun, büyülü bir geneleve sızdın ve bir büyücülük komplosunu tek başına açığa çıkardın. Bundan önce, yaşayan en kötü kadınlardan birini etkisiz hale getirdiniz, ilk kadın Chasseur olmak için yemin ettiniz ve korkunç ve inanılmaz derecede şiddetli bir kaçırılmadan kurtuldunuz. Ara sıra ağlaman kimin umurunda? Hâlâ kâbuslar görüyorsan kimin umurunda?" Başını sallıyor. "Artık farklı bir insan gibi hissediyor olabilirsin ama bu daha az olduğun anlamına gelmez. Hiç zayıf olmadığın anlamına da gelmez."

Coco şiddetle başını sallıyor, fincanını hâlâ göğsünde tutuyor. "Hepimiz elimizdekilerle elimizden gelenin en iyisini yaparız."

Bir duraklama.

"Farklı olmak . kötü mü?" Onlara sessizce soruyorum.

Şok oldum, ikisi de bana gurur gibi görünen bir şeyle bakıyorlar. Ancak korktuğum gibi küçümseyici değil.

. Hayır, bu saf ve şiddetli. Bu *gerçek*.

Lou yüz ifademde gördüğü şey karşısında sırtarak bir kez daha yanlarındaki sandalyeye vuruyor. "Elbette kötü değil. Kartlarını değiştirdin, hepsi bu. Artık desteyi elinde tutan sensin ve geri kalanımızın da buna uyması gerekiyor."

"*Takım elbiselerden* bahsetmişken"-Coco'nun ağzı bir sırtışıyla seğiriyor

-"Reid'in bu geceki kıyafetini fark ettin mi? Sanki bir deve gibi görünüyordu."

Lou kıkırdar ve bir kez daha koltuğa yayılır. "En azından *çanları* yoktu. Yule'ye kadar bekle, Beau'nun kostümünün birebir kopyasını yaptırıp annesinin önünde ona hediye edeceğim. Bizim için denemesi konusunda ısrar edecek."

Kararsızca yerime dönüyorum, çay bardağıma uzanıp derin derin içime çekiyorum. *Hâlâ sıcak*. "Jean Luc iyi olacak, Célie," diye ekliyor Coco bir süre sonra, sanki yarım kalmış bir konuşmaya geri dönüyormuş gibi. "Şu anda umutsuz göründüğünü biliyorum ama iyi olacak. Portakal ağacı olan bir ev hakkında ne derse desin, onun geleceğini çalmadın. Hâlâ bir pozisyonu var ve onunla birlikte o eve taşınmış olsaydınız bile, o portakalları sıkmış olsaydınız bile, Saint-Cécile her zaman onun evi olacaktı. Orayı seviyor ve sevmeli de. Kendi elini değiştirmek için herkesten çok çalıştı."

"Benim metaforumu çalma," diyor Lou.

Onları birlikte izlerken, portakal ağacının olduğu o evi düşünürken o tanıdık özlem göğsümü dolduruyor. Jean Luc'a uysaydım her şey çok kolay, çok mükemmel olurdu. Lou ve Reid'in, Coco ve Beau'nun yanında yaşayabilirdim. Bilmese de, Coco'nun parmağında yakında kocaman bir yakut parlayacak - çünkü farklı olsalar da, birlikte çıktıkları yol uzun ve zorlu olsa da, Coco ve Beau birbirlerini seviyorlar. Birbirlerini *seçtiler*. "Chasseur Kulesi'ne geri dönemem," diyorum usulca. "Dönmeyeceğim."

"Biliyoruz." Lou'nun sırtışı sandalyeme tekrar asılıp beni daha da yakınına çekerken oldukça hüzünlü bir hal alıyor.

Tahta bacaklar birbirine çarpıyor. "Ama bu konuda da endişelenmemelisin. Arkandan gelecek bir düzine yeni inisiyeye kapıyı açtın ve bu arada hepsi de kadın." Hiçbir uyarıda bulunmadan eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı, beni sandalyelerine çekti ve hepimizin üzerine çay dök­dü. Kıkırdayarak, "İçlerinden biri geçen gün eğitim alanında Reid'i *kıçının* üstüne devirdi. Muhteşemdi. Sanırım adı Brigitte."

"Sen gittiğinden beri Jean Luc ilk kez gülümsedi," diye ekliyor Coco, ayının geri kalanını mutlulukla Lou'nun kucağına boşaltarak. Ben ciyaklayıp uzaklaşınca, o da mutlulukla benim kucağıma döküyor. "Sonsuza kadar üzgün kalmayacak, Célie."

"Sen de sonsuza kadar üzgün kalmayacaksın." Lou hâlâ serbest elimde tuttuğum gümüş kurdeleye bakıyor. Zümrüt kurdeleyi bileğimden çıkardığımı fark etse de bir şey söylemiyor. "Çok güzelmış." Kuyruğunu ekiştiriyor. "Eğer bu gece bir gösterge ise, kullanışlı da."

"Artık Cesarine'de olmadığımız kesin," diyor Coco, gülümsemesi soluyor. "Gerçi burası da en az kale kadar çarpık görünüyor. Geçen hafta Beau, yatak odamızdaki gölgelerin bize *fısıldadığına* yemin etti ve önceki akşam, güneydeki it labirentinin tamamı ... öldü. Her yaprak küçük kız kardeşinin gözleri önünde solup kül oldu."

"Melisandre de tuhaf davranıyor." Lou kederli bir iç geçirdi. "Yemek yemiyor ve neredeyse hiç uyumuyor."

"Kediler ölülerin koruyucularıdır," diye mırıldanıyorum. "Ölü Çağırın'ın ilk deneyinden beri Requiem'e çekildiler."

Bakışlarım kurdeleye takılıyor ve geceliğimin üzerindeki çay aniden eskisinden daha soğuk geliyor. Michal'i idamdan beri görmedim ve gördüğümde ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne söyleyebilirim ki? Bu gece tanık olduğum vahşeti asla unutamayacağımı biliyorum. Hayatımın sonuna kadar hafızamda yaşayacak. "Ben de burada kalabileceğimi sanmıyorum."

Lou kurdeleyi alıp saçlarımı bir tarafa doğru taradıktan sonra ağır tellerin etrafına dikkatlice bağlarken bakışları emin ve sabit. "Neden olmasın?"

"Çünkü burası - burası - bir insan kendisini değiştirmeden böyle bir zalimlikle *nasıl bir arada* yaşayabilir?"

Lou ve Coco uzun, esrarengiz bir bakış paylaşıyorlar. Anlamadığım, belki de anlayamayacağım bir bakış bu ve her şeyden çok kararımı sağlamlaştırıyor. Çünkü o bakışı asla anlamak istemiyorum. Bunun gibi bir dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemiyorum - kanın para birimi olduğu ve sadece en güçlülerin hayatta kaldığı bir dünya.

"Bilmiyorum," diyor Lou sonunda. "Sanırım buna sadece bir kişi cevap verebilir ve anladığım kadarıyla ona sormak istemiyorsunuz. Yine de Cesarine'e her zaman gelebilirsin. Evim her zaman açıktır."

"Şato da öyle," diyor Coco. "Beau ve ben sana kraliyet ailesi gibi davranırız."

Kendini tutamayan Lou'nun gözleri muziplikle parlıyor. "Ama Chateau le Blanc yılın bu zamanı daha güzel-"

"Beau'nun Amandine'deki yazlık sarayını ziyaret ettiniz mi? Her yer güllerle kaplı-"

İkisi kollarımdan tutup tam bir halat çekme yarışına girmeden önce bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. "Yine de bir sorum var." İkisi de beklentiyle bana döndüğünde soruyorum: "Güneş ışığının vampirlere zarar verdiğini nereden biliyorsunuz? Ve zorlama hakkında? Notumda ikisinden de hiç bahsetmemiştim."

"Oh." Lou parlar ve bileğinin bir hareketiyle asma katın pencerelerindeki panjurlar patlayarak açılmadan önce hafifçe titrer. Üç gözlü bir karga saçaktan aşağı süzülüp pencereye *tık tık tık tık* vurunca Lou bir fiske daha *vurarak* pencereyi açar. Kuş süzülerek odaya girer ve Lou'nun uzattığı elinin üzerine konar. "Küçük casusum Talon'la tanışın. Görünüşe göre, kaçırıldığın gece beni Brindelle Park'a kadar takip ve *seni* o sefil gemiye kadar izledi. Sanırım yardım etmek istedi." Kadın onun gagasını okşuyor ve adam tembel bir takdirle gözlerini kapatıyor. "İğrenç bir adam adı

Gaston onu bana geri uçamadan bir kafese kilitledi. Onu serbest bıraktığınızda, bize notunuzdan daha fazlasını teslim etti. Bilmiyor muydunuz?" Merakla bana bakıyor. "Üç gözlü karga le Blanc aile soyunun bir sembolüdür."

Boş fincanımı bir kenara bırakıp esneyerek Lou'ya katılıyorum ve kuşun gagasını okşuyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Talon. Teşekkür ederim." Başının üstünde Lou ve Coco'nun gözleriyle de buluşuyorum. ". "

Kuş avizenin üzerine tünemek için uçmadan önce parmaklarımı gagalıyor.

"Dinlenmelisin." Coco da ayağa kalkıyor, fincanlarımızı toplayıp şöminenin üzerine koyuyor ve kendi esnemesini bastırıyor. "Eğer Ölü Çağırın bu gece yüzünü gösterirse, onu şahsen kurdelelere ayıracağım."

Lou elini sallıyor ve pencere bir kez daha kapanıyor, panjurlar tekrar yerine oturuyor. Bir dizi rahatlatıcı klik sesiyle kilitleniyorlar. Sonra ayağa fırlayıp sandalyesinin altından bir halı çantası çıkarıyor ve içinden esnek bir deri parçası alıyor. Göz kırparak bana uzattı. "Ne olur ne olmaz."

"Ne oldu?"

"Bu bir uyluk kılıfı, Célie. Herkeste bir tane olmalı." Coco kıkırdar. "İşte başlıyoruz."

"Özür dilemeyi reddediyorum. Bana kalça kılıfı içinde *daha* az çekici görünen birini gösterin, o zaman konuşalım." Tekrar sandalyesine yerleşerek yatağa doğru ilerliyor. "Siz ikiniz devam edin. Talon ve ben ilk nöbeti tutacağız."

Battaniyeleri başının üzerine çeken Coco neredeyse hemen uykuya dalıyor ama -tüm yorgunluğuma rağmen- uzun bir süre uyanık kalıyorum. Lou'nun başının sonunda sarkmasını, elindeki kitabın halıya doğru kaymasını izleyecek kadar uzun bir süre. Ocaktaki ateşin yanarak kor haline gelmesini izleyecek kadar uzun. Ancak Talon'un gözleri ateş ışığında parlak ve keskin kalıyor.

Seni öldürebilirlerdi, Célie.

Huzursuz ve titreyerek yanıma dönüyorum. Gözlerimi her kapattığımda, Priscille'in yüzünün görüntüsü bilinçaltımda yanıp sönüyor ve vampirler onu lime lime ederken çığlıklarının sesi yankılanıyor. Tekrar dönüp battaniyenin altında daha derinlere gömülürken Filippa'nın madalyonu boğazıma bastırıyor. Unutmaya çalışıyorum. Bir yanım Necromancer'ın tam şu anda nerede olduğunu merak ederken, diğer yanım bu odadan çıkmaya korkuyor.

Dehşet.

Bu da öyle bir şey.

Şömineye doğru yuvarlanarak, tamamen içgüdüsel bir hareketle tülün içinden geçiyorum ve - tam da umduğum gibi - Mila, Lou'nun karşısındaki sandalyeye oturuyor. Hiçbir şey söylemememe rağmen varlığımı hissetmiş gibi görünüyor; gözleri alışılmadık derecede gergin, ciddi, bana bakıyor ve "Arkadaşların haklı, biliyorsun. Vampirler seni öldürene kadar durmayacaklardı."

Lou ve Coco'yu uyandırmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"Git uyu, Célie." Mila kederli bir gülümsemeye Talon'un çay setinin yanına tünediği yere doğru sürüklenir. "Ölü gibi görünüyorsun."

Sanki başından beri izin bekliyormuşum gibi, uykuya dalıyorum.

O gece rüyamda güller görüyorum; düzinelercesi kırağıya bulanmış, her bir yaprağı yavaş yavaş maviye dönüyor. Piknik sepetini dirseğimden sallayıp Michal'in yatak odasına giden taş basamakları inerken benim nefesim de küçük kar bulutlarına dönüşüyor. Güzel hasırın içinde, iki şişenin camından buzlar süzülüyor. Yüzlerini beyaza boyuyor, opaklaştırıyor ve içindeki kırmızı sıvıyı kristalleştiriyor. Sepetten bir gül koparıyor, solmakta olan çiçeği saçlarıma doluyorum.

Bahçe partisi için en iyi şekilde .

Mağaranın ortasındaki adacıktan tuhaf beyaz bir ışık parlıyor, karanlık suda, mağara duvarlarındaki mika zerreciklerinde ışıltıyor. Onu gördüğümde, göbeğimin arkasında nazik bir çekilme hissediyorum ve yardım edemiyorum ama daha yakına sürükleniyorum, her

ayak izleri yerde parçalanmış buzlar bırakıyordu. Michal peri masasında cadı ışığından hiç bahsetmemişti.

Belki de beni orada bekliyordur.

Arkamda bir şey kıpırdayınca odanın ortasındaki yatağa doğru bakıyorum. Solgun bir figür yatağın içinde dönüp duruyor, nefes alış veriş kısa ve düzensiz, zümrüt rengi battaniye kalçalarına dolanıyor. Merakla başımı eğiyorum. Çünkü Michal'ı daha önce uyurken hiç görmemiştim. Vampirlerin uyuyabildiğini hiç fark etmemiştim ama elbette nefes alabiliyorlarsa, *yemek yiyebiliyorlarsa* rüya görmeleri de mantıklı. Midemdeki ısrarlı çekimi görmezden gelerek sepeti göğsüme bastırıyor ve yaklaşıyorum; ancak sepet, güller ve kan ortadan kaybolmuş, onun yerine havayı kavramak zorunda kalmıştım. Şaşkınlık içinde avuçlarıma bakıyorum. *Tuhaf.*

Ancak Michal çok geçmeden elindeki çarşafı yumrukluyor ve mırıldanarak "Célie" diye bana doğru dönüyor.

Sesle irkiliyorum -bakışlarımı ellerimden ayırıyorum- ve onu acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatırken buluyorum. Boğazındaki ısırik izleri iyileşmiş, mükemmel bir kaymaktaşına dönüşmüş olsa da nefesi hala sığ. Vücudu gergin. Daha önce olduğu gibi, göğsünün tamamını, omuzlarını ve sırtını açıkta bırakan bir gömlek giymiyor.

Ve o çok güzel.

Orada ne kadar durduğumu, ona baktığımı, onun için yanıp tutuştuğumu bilmiyorum ama burada, bu tuhaf hayal dünyasında, sonunda asla yeterince bakamayacağımı kabul edebilirim. Bu adamı asla doyasıya içemeyeceğim ve bir yanım hep merak edecek. Bir yanım hep yas tutacak.

Bir yanım onu hep özleyecek.

Alnındaki bir tutam saç taradığımda titriyor ve tenine dokunduğum yerde küçük buz kristalleri beliriyor. Arkamı dönüp iç çekiyorum ve kar taneleri havada sürükleniyor. Kıyıya bir kez daha yaklaşırken midemdeki çekim daha ısrarcı, neredeyse sabırsız bir hal alıyor. Adacığın üzerindeki ışık hala masumca parıldıyor ve ben ona baktıkça,

daha parlak ve daha parlak parlıyor. Gerçekten de, mağaradaki buzu kıran bir sıcaklık filizi bileklerimi sarıyor ve beni dalgaların üzerinde süzülene kadar *yaklaştırıyor*.

Göğsümdeki çırpınma hissini fark etmem, kalbimin hararetli atışını duymam birkaç saniye alıyor.

Yaz balı gibi kokuyor.

"Célie." Paniğe kapılmış Mila sudan fırlayıp yolumu kesti, gözleri çılgına dönmüştü ve ellerini aramızda birleştirmişti. "Hemen uyanmalısın."

"Neden?" Etrafında süzölmek yerine, doğrudan içinden geçiyorum, kendi gözlerim parlak beyaz ışığa hevesle sabitlenmiş. İçgüdüsel olarak bunun cadı ışığı olmadığını biliyorum. Hayır, bu başka bir şey, rahat ve tanıdık bir şey - uzun bir sonra eve dönmek gibi- ve midemdeki bu *çekime* karşı koyamıyorum. Çaresizce, nefes nefese, "Mila, sanırım bu-" diyorum.

"Hayır, değil." Mila daha ileri gitmemi engellemek için elimi tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Nasıl görüldüğü, nasıl *hissettirdiği* önemli değil, bu senin kız kardeşin değil, Célie. Bu o değil."

Ama bilmem gerek. O adacığa her ne ışık tutuyorsa, onu görmeye hayatım boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var. Tek kelime daha etmeden yanından geçip kayalık kıyıya doğru koşuyorum ve çok geçmeden iki cam tabut parlak ışık halesinin içinde beliriyor. Onlarla aynı hizaya geldiğimizde ağzım açık kalıyor. Görüşüm daralıyor.

Çünkü Mila yanılıyor.

Tabutlardan biri boş durmakta, diğerinde ise Filippa'nın yarı biçimsiz cesedi bulunmaktadır.

Bölüm Elli

Ölü Çağırın

Gözlerimi açtığımda, paniklemiş ve kafam karışmış bir halde yataktan fırlıyorum, ve neredeyse kaybetmek benim temel içinde yarı karanlıkta. Ateşin közleri hala hafifçe yanıyor, aydınlatıyor Lou yayılmış karşısında ve aynı yumuşak koltuk. Coco yumuşak horlamalarıyla odayı dolduruyor. *Tanrı'ya şükür.* Titrek bir nefes vererek bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum, o sırada Talon şöminenin üzerinde kayıyor ve boncuk gözlerini bana kırıştırtıyor. "Şşşt," diye fısıldıyorum ona. "Sadece onunla konuşmam gerek.

Michal."

Gagasını onaylamaz bir şekilde şaklatsa da, bornoz ve terlik giymek için duraksamadan merdivenlerden çıkıyorum. Lou ve Coco'yu uyandırmak istemiyorum. Sonuçta bu hiçbir şey olmayabilir, sadece bir kâbus ve ihtiyacımız olan son şey başka bir yanlış alarm. Yine de kapıyı itip koridora adım attığımda kalbim hâlâ çarpmakla tehdit ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Pasha'nın sert sesi beni hemen karşılıyor ve göğsümü tutarak ve bir çığlığı ısırarak dönüyorum. Ivan arkamdan yaklaşırken, kollarını kavuştururken bakışları suçlayıcı bir hal alıyor. Mum ışığı yüzlerine yumuşak, titrek gölgeler düşürüyor. "Burada olmamalısın, casse- couille. Neredeyse gün doğuyor."

Geriye doğru bir adım atıyorum ve Ivan'ın göğsüne çarpıyorum. "Michal'i görmem gerek. Bu acil bir durum."

Kıkırdıyor, ama sesi tüm iyi mizahtan yoksun. İnsan sesi bile değil. "Acili tanımla."

"Lütfen-"

"Célie?" Michal o sırada koridorda yürüyor, sanki karanlıktan cisimlenmiş gibi görünüyor ve kaşlarını çatmış halini görünce neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. Solgun saçları da gömleği gibi dağınık görünüyor, sanki aceleyle başına geçirmiş gibi. "Ne oldu? Hissettiğimi sanıyordum-"

"*Michal*." Ivan'ın etrafından dolanarak onunla buluşmak için yarışıyorum, ellerimi sıkıyorum ve ona her şeyi aynı anda anlatmaya çalışıyorum. "Sanırım uykumda perdeyi geçtim ya da belki de geçmedim ve gördüm, şey- sadece bir rüya da olabilir ama-"

Siyah gözleri dikkatle benimkileri arıyor ve ellerimi kendi elleriyle yakalıyor. "Yavaşla. *Nefes al*."

"Doğru." Hararetle başımı sallıyorum ve parmaklarını sıkıyorum, kendimi koridorda topraklamak için mücadele ediyorum. *Bu* anda ve *bu* gerçeklikte. "Bir rüya gibi başladı ama her şey soğuktu -doğal olmayan bir soğukluk, tıpkı perdeyi geçtiğim zamanki gibi. Sanırım seni bir bahçe partisine davet ediyordum ama odana geldiğimde bir *ışık* vardı."

"Odama mı girdin?" diye sorar, sesi .

Çaresizce omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de öyleydim, ama dediğim gibi, bir-"

"Değildi." Başını sertçe sallayarak omzumun üzerinden Pasha ve Ivan'a bakıyor. Çenesi sertleşiyor ve beni koridordan aşağıya, bir köşeyi dönüp başka bir merdivenden aşağıya, onların meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzağa götürüyor. "Ya da en azından, bu *sadece* bir rüya değildi. Seni orada hissettim. Yüzüme dokundun" -sert, kuşkulu bir nefes verdi- "yüzüme dokundun."

Aramıza sessizlik çökerken dehşet içinde ona bakıyorum. Çünkü yüzüne dokundum ve eğer bunu hissettiyse -eğer *beni* hissettiyse- "Ama bu bir bahçe partisiydi," diye fısıldıyorum. "Güller ve kan şişeleri vardı-"

"Bir rüya olarak başlamış olabilir ama orada bitmedi. Bir tür astral seyahat gibi görünüyor. Daha önce hiç uykunuzda perdeyi geçtiniz mi?"

"Astral seyahat mi?" Belli belirsiz tekrarlıyorum. "Bilmiyorum-Michal, *bunun* ne olduğunu *bilmiyorum-bunların* hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum- ama seni gördüğümde güller ve kan yok oldu. Rüya bir şekilde daha keskinleşti ve mağaranın ortasında bir *ışık* vardı."

"Uyanmış olmalısın." çatılıyor ve zihninde dönen dişlileri *görebiliyorum*. Bunu o da benim kadar anlamıyor. "Bu ışığı gördükten sonra ne oldu?"

"Onu adacığa kadar takip ettim. Suyun üzerinde süzıldüm ve Mila oradaydı." Ellerim onun ellerinde kenetleniyor ve sahnenin tüm kapsamı bir dehşet dalgasıyla geri döndüğünde gözlerim açılıyor: kız kardeşimin sırtüstü yatan bedeni, huzurlu ifadesi, göğsünün üzerinde zarifçe çapraz duran elleri. Ve dikişler. Hatırladıkça midem bulanıyor ve boğuluyorum, onların varlığını kabullenemiyorum - Ölü Çağırان'ın, onun- "Adacığa geri dönmeliyiz." Ellerini çekiştirerek umutsuzca obsidyen çalışma odasının kapılarına, zırh takımına ya da soy ağacına dair bir iz arıyorum. "Ölü Çağırان *burada* Michal. Kız kardeşimin cesedini Requiem'e getirdi ve *onu* senin yatak odanın yanındaki mağaraya sakladı. Oraya gitmek zorundayız. Ona bir şekilde yardım etmeliyiz."

Bu sözleri söylerken bile kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyorum. Çünkü ölü kardeşime nasıl *yardım edebiliriz*? O nasıl burada olabilir ki? Cesedi diğerleriyle birlikte yeraltı mezarlarında yandı ve Coco'nun Cehennem Ateşi'nden önce bile - onu son gördüğümde Filippa'nın yüzünde *huzurlu* hiçbir şey yoktu. Tanrı aşkına, yarısı *kayıptı*. Bedeninin burada, Requiem'de olması imkânsız, düşünülemez, Necromancer'ın kurabileceği tuzakların en iğrenci. Ve eğer bu bir rüya değilse, kesinlikle bir tuzaktır. Birbirimize bakarken Michal'ın gözlerinden de aynı korkunç farkındalık yayılıyor.

Daha o ağzını açmadan, umutsuzluk bıçak gibi içime saplanıyor -çünkü elbette ondan kendini riske atmasını isteyemem; hatta *kendim* bile gitmemeliyim, yine de

Filippa'nın bedenini Ölü Çağırın'ın ellerine bırakma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Şimdiden ona saygısızlık etti. Başka ne yapmayı planlıyor?

Michal yavaşça nefes veriyor ve hâlâ ellerimi tutmasa bakışlarının gücü beni geriye savuracak. "Bu tehlikeli olabilir," diyor.

"Biliyorum."

"Bu bir tuzak olabilir. Kız kardeşin burada olmayabilir. Ölü Çağırın bir şekilde zihninize girmiş ve algınızı değiştirmiş olabilir. Büyücülükle çok daha kötüsünü yapabilir."

"O benim kız kardeşim Michal." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, safra yutuyorum ve Filippa'nın çok uzun zaman önce söylediği sözleri hatırlıyorum. *Cadıların seni ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Asla.* Bu sözün bize neye mal olacağını bilemezdik ama o zaman bile -on iki yaşındayken- sözünde ciddiydi. Beni asla Necromancer'a bırakmazdı. Ölü bile olsa. "Ama eğer haklıysan - eğer o burada değilse ve tüm bunlar bir oyunsa - emin olmam gerek. *Bilmem* gerek."

"Ama *neden?*" Anlamak için çaresizce gözlerini benimkiler arasında . "Neden riske atıyorsun ki? Kız kardeşin öldü Célie ve Necromancer senin kanın olmadan onu diriltemez. Eğer oraya gidersen, onun ekmeğine yağ sürmüş olursun. Tabii" -sesini alçaltıyor- "onu diriltmesini *istemiyorsan?*"

Şok içinde ona baktım. İnançsızlıkla. Sonra ellerimi çekerek- "Tabii ki onu diriltmesini istemiyorum! Bunu nasıl *düşünebilirsin* ki?"

"Sormak zorundaydım-"

"Görmedin ama benim gördüklerimi görseydin, onun vücuduna ne yaptığını *bilseydin...*" Ama tabii ki Michal anlamıyor. Ben de kendimi zor anlıyorum. Riskler ödülünden çok daha ağır basmalı, yine de Ölü Çağırın'ın kız kardeşimin cesedini saklaması, onu parçalaması düşüncesi, onu diriltmesi kadar dayanılmaz. "Onu alamaz," diyorum çınlayan bir kesinlik ile.

"Peki." Michal dişlerinin arasından zorla konuşuyor, az önce indiğimiz merdivenlere bakıyor. Tek bildiğim, Pasha ve Ivan'ın onların ötesinde Michal'in talimatını bekliyor olabilecekleri. "O zaman izin verin gidip alayım-"

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. *Ben* yemim, unuttun mu? Balkondaki tuzağımız işe yaramadı ama *onunkini* avantajımıza kullanabiliriz Michal. Necromancer'ın nerede olacağını ve ne istediğini biliyoruz. Birlikte hareket edersek onu yakalama şansımız her zamankinden daha fazla olur."

"Ama diğerleri-"

"Necromancer'ın kalede kim bilir ne casusları vardır?" Ellerimi hayal kırıklığıyla -*panik içinde*- havaya kaldırıyorum çünkü hâlâ anlamıyor. Avuç içlerim terden nemlendi, etrafımızdaki taş kadar soğuklar. Meşale ışığında solgun ve parlak bir şekilde parlıyorlar. "Eğer diğerlerini uyarırsak, kaçabilir. Kız kardeşimi alıp ortadan kaybolabilir ve bir daha ne zaman deneyeceğini kim bilebilir? Ona başka *yapacağını* kim bilebilir? Onu durdurmak için bir hafta daha, bir gün daha, bir an daha beklemeyi reddediyorum. Pip ve ... ve Mila'dan sonra ... ve ..."

"Sen." Michal dişlerini birbirine kenetliyor, üstü örtülü bir sabırla çenesini esnetiyor. "Sen ölene kadar *seni* avlamayı bırakmayacak. Bunu anlıyor musun? Eğer akıllıca davranmazsak bu işin nasıl bitebileceğini anlıyor musun?" Ona kararlı bir şekilde baktığımda, elimi bir kez daha yakalıyor ve kendini toparlamaya çalışır gibi parmaklarımı okşuyor. Kendini *sakinleştirmek* için. "Bunu yapmaya kararlısın, değil mi?" Başımı salladığımda başını sallıyor ve "En azından o geceliğin içinde bir silahın var mı?" diyor.

Tereddüt etmeden eteğimi yukarı sıyrıyorum ve kalçamdaki gümüş bıçağı ortaya çıkarıyorum. "Louise le Blanc'ın nezaketi."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim." Alçak bir küfürle alnıma hızlı ve sert bir öpücük konduruyor. "Bana yakın duracağına ve söylediğim her şeyi dinleyeceğine söz ver."

Çılgınca bir baş sallama. "Tabii ki."

"Ciddiyim, Célie. Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapacağız."

Birlikte. Sözcüğün kendisi hiçbir şeyi çözmesede, açıklanamaz bir şekilde umut gibi, bir söz gibi geliyor ve yanıt olarak elini sıkıyorum, nefessiz kalıyorum. "Yemin ederim."

Uzun bir süre daha birbirimize bakıyoruz. Sonra- "Gözlerini kapat," diyor ve ben mecburen kapatırken saçlarımdan serin bir hava geçiyor.

Bir an sonra onları tekrar , adacığın kıyısında duruyoruz.

Ay ışığı mağaranın uzak ucundan parlarsa da, bunun dışında mağaranın tamamı karanlık ve sessiz. Bu gece dalgalar bile sakinleşmiş, Michal'in botlarına hafifçe vuruyor.

Tuhaf beyaz ışık gitti.

Kollarından sendeleyerek kurtuluyorum, bıçağı kalçamdan çıkarıyorum ve çorak kaya parçasını arıyorum. Sadece ışık değil, cam tabutlar da gitmişti. Basitçe ortadan kayboldular. Yarım saatten kısa bir süre önce sütun gibi yerden yükseldikleri yerde sadece nemli, mika benekli taş kalıntıları var. "Cadı ışığınız var mı?" Michal'e umutsuzca soruyorum.

Filippa'nın cesedi olmadan, bu bir tuzak olamaz ve eğer bu bir tuzak değilse, belki-

Korkunç bir farkındalıkla midem bulanıyor.

Belki de gerçekten sadece bir rüyaydı. Belki de Necromancer burada değildir ve ben her şeyi hayal etmişimdir.

Michal kaşlarını çatarak cebinden taşı çıkarıyor. Fikrimi değiştirmeden önce taşı ondan kapıyorum ve adacığın her köşesine doğru itiyorum. Karşılık olarak hiçbir şey görünmüyor. Omuzlarım çöküyor -kalbim sıkışıyor- ve düş kırıklığıyla Michal'e bakıyorum. Burada olacağından o kadar *emindim* ki. Rüyamda gördüğüm şeyin gerçek olduğundan o kadar *emindim* ki. Ya da belki -şimdi çenem titriyor ve ağlamamaya kararlı bir şekilde dişlerimi sıkıyorum- belki de sadece öyle olmasını istemiştim.

Çünkü parçalanmış olsa da, bir deli tarafından dikilmiş olsa da kız kardeşimi tekrar görebilirdim. Sadece bir anlığına, o hala yaşıyormuş gibi davranabilirdim.

Hayır. Sözümü tutmuş gibi davranabilirdim.

Yavaşça, cadı ışığını yanıma indiriyorum. Çünkü artık ne istediğimi bilmiyorum. Burada ne *yaptığımı* bile bilmiyorum - ya da neden bir tuzağa düşmediğim için bu kadar acı bir hayal kırıklığı hissettiğimi. "Haklıydın," diye fısıldıyorum sonunda. "Özür dilerim. O değil-"

"Bekle." Michal kaşlarını çatarak adacığa doğru bir adım daha attı. Burun delikleri alevlendi. "Kan büyüğü kokusu alıyorum."

Kan büyüğü.

Kelimeler kafama bir sopa gibi iniyor ve koluna yapışmak için ileri atılıyorum. *Tabii ki.* "Emin misin?"

Tekrar başını sallıyor, önümüzdeki havayı incelerken gözleri kısıyor. "Hiç bu kadar güçlü kokusunu almamıştım."

Temkinli bir şekilde elini uzatıyor ve olması gerektiği gibi havanın içinden geçmek yerine bir şeye çarpıyor. Ağzım açık kaldı. Aceleyle ben de elimi uzatıyorum ve parmaklarım soğuk, pürüzsüz bir cama çarpıyor. Nefes nefese, önümdeki görünmez nesnenin boyutunu, genişliğini ölçmek için onları sağa sola sürüklüyorum. "Bu bir tabut," diye nefes alıyorum birkaç saniye sonra, sesim inançsızlıkla karışıyor. "Michal, bu bir *tabut*."

Cevap vermiyor ve parmaklarımı çektiğimde kanla kaplı olduklarını görüyorum.

Sanki sihirli bir kelime söylemişim gibi, tabut önümdeki platformda cisimleşiyor ve içinde Pippa her zamanki gibi soğuk ve hareketsiz yatıyor. Ona bakarken kalbim çarpıyor, sızıyor, neredeyse ikiye ayrılıyor. Ölüyken bile kuzguni saçları tam hatırladığım gibi dökülüyor. Gül dudakları aynı dolgunlukta. Eğer yüzünün bir tarafındaki korkunç dikişler olmasaydı, sadece uyuyor olabilirdi - prensini bekleyen büyülü bir bakire.

Kanlı parmaklarım cama daha çok bastırıyor. Daha önce hiç fark etmediğim garip sembolü

Rüya: kanla kesilmiş bir çizgi olan bir göz. Necromancer'ın onu oraya çizmiş olması gerektiğini anladığımda saf, katıksız nefret damarlarımda dolaşıyor. Geleceğimi biliyor olmalıydı. "Kapağı açmama yardım edebilir misin?" Michal'a alçak ve sert bir sesle soruyorum. Ölü Çağırان kardeşime sahip olamayacak, bana da sahip olamayacak. "O geri gelmeden cesedini taşımamız." "

Tek cevabı boğuk bir ses oluyor ve kafam karışarak dönüyorum. Gümüş bir bıçağın ucu göğsünden dışarı çıktı.

Bıçağın görüntüsünün zihnime nüfuz etmesi birkaç saniye sürüyor; zihnimin gömleğinden sızan karanlığı anlaması, gözlerimin dehşete düşmüş bir inançsızlıkla açılması. İçgüdüsel olarak ona doğru uzanmama rağmen, sanki o da anlamamış gibi bıçağa bakarak geriye doğru sendeliyor. Ağzından kan akıyor.

"Michal."

Şimdi ona doğru koşuyorum ama biri geceliğimi arkadan yakalıyor ve birinin göğsüne çarpına kadar geriye doğru çekiyor. Dönmeye çalışsam da -çılgınca bıçaklıyorum- Babette elimi Filippa'nın tabutuna çarpıyor ve gümüş bıçak parmak uçlarımdan kayıyor. Yerde kayıyor ve cilalı bir çizmeye çarpıyor.

"Bunu yapmak istememiştim," diyor korkunç derecede tanıdık bir ses. "Yalnız geleceğini."

Balisarda'sını Michal'in omuzlarının arasından çekip alan ve pantolonunun mavisine bulaşan kanı silen Frederic, cadı ışığının parıltısına doğru adım atıyor ve gülümsemesi hiç görmediğim kadar güler yüzlü.

Bileğinde, tabuttakiyle aynı lekeli gözü taşıyor ve bu, bu *olamaz*. Belki de yine rüya görüyorum ya da başka bir şey, uğursuz bir şey

-Çünkü *Frederic* bir kan cadısı *olamaz*. Çünkü *Frederic burada*, bu adacıkta, kız kardeşimin saklı cesediyle birlikte *olamaz*.

"Merhaba güzelim," diyor sevgiyle. "Şaşırmış olabilirsin ama seninle tanışmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sen. Bu sefer düzgünce" -Balisarda'sını kaldırarak, *pişmanlık* gibi görünen bir ifadeyle başını *sallıyor*- "tüm bu hileler olmadan. Seni de kardeşim gibi gördüğüme inanır mısın?"

Elinin rahat bir hareketiyle Michal'ı suya itiyor ve ben donmuş bir halde ölümsüz, her şeye gücü yeten vampir kralın geriye doğru savruluşunu, kuruyan elleriyle kanlı göğsünü kavrayışını izliyorum.

Frederic kalbini sıyırmış olmalı.

Hayır.

Tüm vücudum bu ihtimal karşısında kasılıyor ve hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, ölümcül grinin bileğinden yukarı süzülmesine engel olamıyorum. Zihnim buna inanmayı reddediyor. Ancak Babette beni hâlâ sıkı sıkı tutuyor ve ben ona doğru hamle yapsam da Babette'in tutuşu hiç . *Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Bir sonraki saniyede Michal geriye doğru düşer ve başka bir ses çıkarmadan suyun altına kayar.

Gitti.

Babette'in göğsüne yaslanıp eskiden olduğu yere bakıyorum.

"Doğruyu söylemek gerekirse, seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Pip haklıydı. Gözleriniz tıpatıp aynı." Frederic'in sesi -hâlâ nazik, neredeyse *sıcak*- sanki uzun bir tünelden geçerek bana *ulaşıyor*, duymak imkânsız. Çünkü Michal'in içinde kaybolduğu suyun dalgalanması durdu. Başka bir dalga kayaya çarpıyor. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar ona dair her izi siliyor. Benden bile. "Chasseur Kulesi'nde her gün onlara bakmak beni öldürüyordu."

Michal gitti.

"Özür dilerim, Célie," diye mırıldanıyor Babette.

"Ben de öyle." Frederic iç çekerek, cebinden bir şırınga çıkarmadan önce dilini sempati ile tıkırdatıyor. Hayal meyal Chasseur Kulesi'nden hatırlıyorum. Oradaki şifacılar bir zamanlar cadıları etkisiz hale getirmek için baldıran otu kullanmayı denemişler, ancak zehir büyü yapanla yapmayı asla ayırt etmemiş. Aynı iğneyi

Morgane le Blanc. "Ama böyle biriyle asla birlikte olmamalıydın, Célie. Filippa bunu onaylamazdı."

İsmi duyunca bakışlarım ona kayıyor. "Kız kardeşim hakkında konuşma," diye hırlıyorum.

"Aynı inatçılık." Bakışları derin bir özlem duygusuyla yüzümde geziniyor. Fildişi tenimde, zümrüt gözlerimde oyalanıyor, sonra uzanıp siyah saçlarımdan bir tutamı yakalıyor ve parmaklarının arasında yokluyor. Elini itemediğimde, kendi gözlerindeki özlem değişiyor, keskinleşiyor, tamamen daha üzücü bir şeye dönüşüyor. "Onu geri getirdikten sonra gözlerin mükemmel bir eşleşme olacak."

Omzuma keskin bir ağrı saplanıyor ve tüm dünya karanlığa gömülüyor.

Bölüm Elli Bir

Frostine ve Yaz Prensi

Uyandığımda, dünyayı kanlı bir kızılığın içinden görüyorum.

Her şeyi renklendiriyor - üstümdeki cam tabutu, ötesindeki mağara duvarlarını, hâlâ elimde tuttuğum cadı ışığını. Parmaklarım ışığın etrafında seğirse de normalden daha ağır, daha beceriksiz hissediyorum. Tıpkı düşüncelerim gibi. Ne olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi alıyor.

Filippa.

Frederic.

Michal ve Babette ve o-

Kalbim yavaş ve acılı bir şekilde *çarpıyor*.

İğnesi.

Aman Tanrım. Baldıran otu hala damarlarımda yoğun bir şekilde akıyor olsa da - neredeyse *hissedebiliyorum* - yine de başımı çevirmeye zorluyorum, kendimi göz kırpmaya, etrafımdaki manzaraya odaklanmaya zorluyorum. Bu çabayla ellerim kasılıyor.

Birisi geceliğimi değiştirmiş ve zengin kırmızı dantellerden bir takım haline getirmiş. Şu anda görüşümü engelleyen şey eşleşen duvak. Büyük bir çabayla onu gözlerimden kaldırıp saçlarımdan uzaklaştırıyorum ama bu hareket bana pahalıya mal oluyor. Zayıflamış bir halde kolum yanıma düşüyor ve kız kardeşimin boş yüzüne -yenilmiş bir şekilde- bakmak zorunda kalıyorum. Hâlâ benimkinin yanındaki cam tabutta yatıyor. Onun ötesinde, Frederic bir filikada oturuyor ve aynı lekeli gözleri

Tekne dalgalarla sallanırken el yazması kitabını gözden geçiriyor. Chasseur ceketi ve Balisarda ayaklarının dibinde unutulmuş bir şekilde dururken, boş bir kâse ve keskin bir oyma bıçağı yanında durmaktadır. Atılmış. Onları görünce kalbim öfkeyle çarpıyor. Zaten onlar sadece bir kılık değiştirmeydi. Bir hile.

Hadi ama, bir keresinde bana demişti ki. Giyinme oyunu oynuyormuşsun gibi hissetmiyor musun?

Adrenalin, büyük bir aşağılanma ve öfke dalgasıyla içime akıyor.

Frederic Necromancer.

En çılgın rüyalarım da bile bunun mümkün *olduğunu* düşünmezdim - *davayı onurlandırmak ve kardeşlikte reform yapmakla* ilgili tüm konuşmalarına rağmen, ama elbette - midem acımasızca sıkıştı - Balisarda onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde konumlandırdı. Bununla sadece Chasseur Kulesi'ne değil, krallıktaki her yaratıkla ilgili bilgilere de erişim sağladı. Deneylerine başlamak için bu erişime ihtiyacı olacaktı ve amacı her zaman Filippa'yı diriltmekse, düşmanlarının güvenini kazanmaktan daha iyi bir başlangıç yolu olabilir miydi? Ne de olsa ilk cesedi bulan oydu. Babette'in kendi sözleriyle, koşullar çok düzgündü. Çok mükemmeldi.

Ve ben . . . Çok dikkatsiz davrandım.

Kalbim baldıran otunu hain, acımasız bir ritimle vücuduma pompalamaya devam ediyor, ancak beni daha da zayıflatmak yerine, uzuvlarım güçleniyor gibi görünüyor. Kan kulaklarıma hücum ediyor. Muhtemelen benim cesedimi de diğerleriyle aynı şekilde *bulmayı* ve cenazemde onunla birlikte ağlamadan önce Jean Luc'a sunmayı planlıyor. Elbette kapalı tabutta. Tıpkı Filippa'nınki gibi.

Cadıların seni ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Asla.

Görüşüm onun profilinde tünel açıyor ve tabutun kapağını olabildiğince sessizce itiyorum. Kımıldamıyor. Tekrar deniyorum, bu sefer daha sert, ama cam etrafımda sabit kalıyor, kararlı. *Büyü*, acı bir şekilde fark ettim. O da aynısını

Beni buraya, kendisini, Babette'i ve *her şeyi*
Görünmez. Gözlerim elindeki büyü kitabına kayıyor.

"Babette nerede?"

Sesim kendi kulaklarıma bile şaşırtıcı derecede güçlü geliyor ve Frederic şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Vay, vay," diyor, vücudumun baldıran otunu atlatmış olmasından etkilendiği belli. "Prenses beklediğimden çok daha erken uyandı. Bu işi biraz daha zorlaştırıyor, ama eğer uyanık olmayı tercih edersen..."

Omuz silkiyor ve kolunu kaldırmadan önce büyü kitabını kapatıyor. Kolunun ön kısmında yeni bir kesik parıldamaya bile ve parmağını kana batırdıktan sonra aynı tekinsiz gözü büyü kitabının kapağına çizdi. Bir çizgi çizdiğinde, büyü kitabı anında yok oluyor. Görünmez.

"Babette," diye tekrarlıyorum, şimdi cadı fenerini o kadar sert tutuyorum ki neredeyse avucum yanacak. "Nerede o?"

"Şansımız yaver giderse, arkadaşlarınızın dikkatini dağıtıyor olacak. Yine de çok fazla umutlanmayın derim. Onlar gelmeden ölmüş olursun." Kaseyi ve oyma bıçağını almak için eğiliyor, arada kısa bir süre yukarı bakıyor. "Umarım rahatsınızdır. Zaten adada olanlarla çalışmak zorundaydım." Küçük bir gülümseme. "Pip bana geceleri gözlerini kapatmak için bile dört yastığa ihtiyacın olduğunu söyledi. Eminim bir tabut bunun yanında sönük kalır."

Sesindeki tuhaf nostalji karşısında gözlerim kısılıyor. "Şimdi sen söyleyince, ayakta olmayı tercih ederdim, belki kendi kıyafetlerimle bile, ama biri beni zehirledi."

"Ah." O zaman belli belirsiz bir pişmanlıkla bakma nezaketini gösterdi, ama yine de bir katilden gelen böyle bir tepki çok az rahatlık getirir ve daha da az anlamlıdır. Elindeki *oyma bıçağına* bakılırsa, ani bir fikir değişikliği yaşamamış. "En azından kıyafetlerini değiştirenin *ben* olmadığım seni temin edebilirim - gerçi elbiseyi ben seçtim."

Bu sözleri sanki bir hediyeymiş gibi söylüyor. Sanki her genç kadın ölüm döşeğindeyken böyle güzel ve gösterişli bir elbise giymeyi hayal ediyormuş gibi. Umursamaz bir tavırla sırt çantasına doğru eğiliyor, çantanın derinliklerinden bir bilek taşı çıkarıp denize daldırıyor.

Oyma bıçağının ucunu keskinleştirirken onu şaşkınlıkla izliyor, bu *çılgınlıktan* vazgeçirebilecek bir şey var mı diye düşüncelerimi zorluyorum. Çünkü bu Frederic, Chasseur Kulesi'nde tanıdığım Frederic'ten farklı görünüyor. Sevecen, bir şekilde -neredeyse kızgın- sanki kendini gerçekten ağabeyim olarak görüyor. Belki onu her şeyden vazgeçirebilirim. "Babette, Yıldızlar Gibi Gözyaşı'nda benim kanımdan sadece bir damla kullandığını söyledi," diyorum çabucak. "Elbette beni *öldürmene* gerek yok."

"Sen her zaman araştırmanı yapardın. Değerli *kaptanımız* senin aklının ne kadar değerli olabileceğini hiç fark etmemişti." Minnettar bir kıkırdamayla tekneden iner. "Ben de seni o pislikle birlikte hiç sevmedim. Onun için her zaman fazla iyiydin."

Ona inanamayarak bakıyorum. Eğer bu tabuttan fırlayıp o bıçağı göğsüne saplayabilseydim, yapardım. "Eğitim alanında bana saldırdın."

"Bunun için özür dilerim ama gerçekten Célie, Chasseur'larla ne vardı? Kız kardeşin onların ne kadar *aşağılık* olduklarını açıklamadı mı?" Başını sallıyor ve ifadesindeki tüm iyilikseverlik sertleşerek her zaman tanıdığım Frederic'e dönüşüyor. Dudakları kıvrılıyor. "Defalarca buraya ait olmadığını kanıtlamaya çalıştım ve sen defalarca direndin. Bu mantıklı, sanırım" -etrafımızdaki karanlık mağaraya bakıyor- "şu anda tuttuğun arkadaşlığa dayanarak."

Onunla mantık yürütmeye yönelik tüm içgüdüler bu noktada yok oluyor. "Altı yaratık öldürdün."

"Ve kız kardeşini diriltmek *için* bir düzine, yüz, *bin* kişi daha öldürebilirim. İşte bu yüzden," diyor hiddetle, Filippa'nın tabutunun yanında durarak, "bir damla yerine tüm kanını alacak. Eminim senin de bildiğin gibi

Les Abysses'teki küçük gezintiniz, büyü sadece *Ölümün Kanı*'nı çağırıyor. Çok spesifik değil ve bence risk almamalıyız. Sizce de öyle değil mi?"

Soğuk omurgamdan aşağı süzülüyor ve bu sefer baldıran otundan değil. Konuşma şekli, bardağı Filippa'nın yüzünde - Frederic hiç de sevecen değil; Frederic *sapkın* ve hiçbir sebep onu yolundan *döndüremeyecek*. Boğazımda safra birikiyor. Tanrı aşkına, Filippa'nın yüzüne başka birinin *derisini* dikti ve beni kanımı döktükten sonra gözümü almakla tehdit etti. Elimdeki cadı fenerini hırlayarak cama çarpıyorum. Kırılmıyor. *Çatlamıyor* bile. "Kız kardeşim bunu istemezdi," diye tükürüyorum ona.

"Af dilemenin her zaman izin istemekten daha iyi olduğunu düşünmüşümdür." Filippa'nın tabutunun kapağını kaldırdıktan sonra, parmak eklemlerini şefkatle Filippa'nın yanağındaki dikişlerin üzerinden geçirir. Ancak tekrar konuştuğunda sesinde ne bir sıcaklık ne de bir bağlılık vardır, bunun yerine yavaşça etki eden bir zehir damlamaktadır. Her kelimeyle birlikte artıyor. "Sence Morgane'ın o gece onu kaçırmasını *ister miydi*? Ona işkence etmesini ve sakat bırakmasını? Sence -şimdi burada dursaydı- senin yaşamana izin vermek için ölümü seçer miydi?"

Cevap vermek için ağzımı açsam da -ona hırlamak için- hemen tekrar kapatıyorum, cadı ışığı elimden kayıyor. Çünkü Filippa burada olsaydı neyi seçerdi bilmiyorum. Tam olarak değil. Benim için hayatını verir miydi, böyle bir fedakârlığı başkasından istemek adil midir, bilmiyorum. Bir kız kardeşten bile.

On iki yaşındayken beni koruyacağına yemin etmişti ama çocukların verdiği sözler yetişkinlerin gerçekleri değildir.

Frederic o zaman bana bakıyor, kara gözleri kinle parlıyor. "Hiçbir zaman görüldüğün kadar saf olmadın, ma belle. Şimdi bile cevabı biliyorsun -şimdi bile kendi hayatını onunkine tercih ediyorsun- ama başından beri sen olmalıydın." Elleri Filippa'nın omuzlarında koruyucu bir şekilde sıkılaşıyor. "Morgane'ın cezalandırdığı kişi *sen* olmalıydın.

Morgane öldürdü. Ne de olsa bir avcıya aşık olan sendin ve cadıların mallarını çalan da sevgili babandı. Filippa kaderini hak edecek hiçbir şey yapmadı," diye hırılıyor, "ve eğer kalbini kendim oymak zorunda kalırsam, bunu tersine çevireceğim. Onu geri getireceğim."

Şimdi bile, kendi hayatını onunkine tercih ediyorsun.

Frederic'in kalbimi oymak için bıçağa ihtiyacı olmayacak. Sözleri kaburgalarımın arasından kayıyor, herhangi bir bıçaktan daha keskin ve her şeye rağmen kan kaybından ölene kadar beni kaziğe oturtuyor. Bakışlarım onun güzel, harap yüzüne geri dönüyor. Frederic'in yaptığı gibi beni gerçekten suçluyor muydu? Son anlarında, onun yerini almamı diledi mi? Şimdi de ister miydi?

Hayır.

Bu düşünceye karşı kafamı zorluyorum. Frederic zaten bir kez zihnime girmişti -kendime karşı dürüst olursam, bir kereden fazla- ve eğer ona izin verirsem, kız kardeşimin anısını parçalara ayıracak. Tıpkı bedenine yaptığı gibi, onu da korkunç ve karanlık bir şey olarak tekrar diyecek.

Frederic şimdi başını eğerek Filippa'nın saçlarını düzeltiyor, sade beyaz elbisesinin yakasını ayarlıyor. Gümüş haç bir kez daha boynunda parlak, gümüş ve mükemmel bir şekilde parlıyor. Ona bakarken gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor - çünkü başından beri orada olmalıydı. Hiç gitmemeliydi. Frederic kız kardeşimin yasını hepimizle birlikte tutmalı ve onu onunla birlikte gömmeliydi. Tekrar konuştuğumda, sesim suçlamayla kesiliyor. "Onun kolyesini Babette'e sen verdin. Baş harflerinin üzerini oymuşsun."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Bir iyi niyet ve koruma göstergesi olarak-Babette'in kaldıracı da diyebilirsiniz. Hiçbir zaman gerçekten ona ait olmadı ve bunu asla bedeniyle sahnelememeliydi."

"Neden cesedini sahneledin ki? Onu bulmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki yaptık." Alay ediyor. "Jean Luc cinayetlerle ilgili olarak Dame Rouge'dan şüpheleniyordu. Başka türlü onu ve değerli kardeşlerini nasıl izimizden uzaklaştırabiliriz? Bir kan cadısının

ve Babette'in işimize devam edebilmek için ortadan kaybolması gerekiyordu."

Sonra sessizliğe gömülüyor, Filippa'nın elbisesinin gövdesini düzeltiyor. *Onu hazırlarken*, midemin bulandığını fark ediyorum. Bunu ona yapmasına izin veremem. *Bize* yapmasına. Yeni bir acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak, Mila'yı, Guinevere'i, bana yardım edebilecek herhangi birini kontrol etmek için perdenin içinden geçiyorum. Ancak mağarada hiçbir hayalet kalmadı ve ben de kör bir panikle perdenin arkasına düştüm, inanılmaz derecede yalnızdım.

İçgüdüsel olarak boğazıma uzanıyorum -Filippa'nın, ailenin ve umudun o küçük parçasını hissetmek için çaresizce- ama orada sadece Michal'in gümüş kurdelesinin ince ağırlığı var.

Michal.

Suya doğru dönüp baktığımda kalbimdeki bıçaklar daha da derinleşiyor.

Bir hafta önce, bir mucize olması için dua ederdim. Frederic'in Balisarda'sının bir şekilde Michal'in kalbine ulaşmaması için dua ederdim. Sudan zarar görmeden, soğuk ve buyurgan bir şekilde tekrar çıkması için dua ederdim. Bir iniltiyi bastırdım. Çünkü artık bunlar için dua bile edemiyorum, gökler beni dinlemeyi reddettiğinde yaşayacağım hayal kırıklığına dayanamıyorum. Hayatta kalsam bile, bu peri masalı asla mutlu sonla bitmeyecek ve tüm bunlar beni dinlemediği için olacak. Çünkü onu beni uçuruma kadar takip etmeye zorladım ve bunu yaptığında onu kurtaramadım.

Kendimi bile kurtaramadım.

Michal ölmediyse bile yakında ölecek. Frederic ve Babette'in diğerlerini bağışlayıp bağışlamayacağını kim bilebilir?

Bu benim hatam. *Hepsi* benim hatam.

Nefesim her düşünceyle daha da hızlanıyor, sertleşiyor ve karanlık görüşümü tehdit ediyor. Gözlerimden yaşlar süzülse de başımı onlara karşı şiddetle sallıyorum. Şimdi paniğe yenik düşemem. Beni ele geçirmesine izin veremem. Bunu yaparsam, Frederic'in eline asla fırsat geçmez; bıçağı bana değmeden ölürüm.

Hayır. Beni uçurumun kenarından çekecek bir şeyi, herhangi bir şeyi körü körüne arıyorum. Çünkü bir yerlerde umut olmalı. *Her zaman* umut vardır. Lou bana bunu öğretti, Coco, Jean Luc, Ansel ve Reid de.

Ve Michal.

Adı göğsümde kabarıyor, bir yangının ilk korları gibi içimi ısıtıyor. Olmamalı tabii ki. Bana böyle hissettirmemeli ama ben haftalarca vampir bir kralın şatosunda yaşadım, geliştım. Canavarların arasında yürüdüm, hayaletlerle dans ettim ve onları çok daha fazlası olarak tanımaya başladım. Dünyanın gerçek gerçeği *bu. Benim* . Bir hayalet bencil olmayabilir, diğerleri kadar nazik ve şefkatli olabilir ve bir vampir sizi bir tabutun içinde kucaklayabilir. Saçlarınızı okşayabilir ve *sizin* de daha değerli olduğunuzu fısıldayabilir. Ve kız kardeşler . . .

Kardeşler, farklılıkları olsa bile birbirlerini gerçekten ve ebediyen sevebilirler.

Bu düşünce karnıma bir darbe gibi indi.

Filippa beni feda etmek pahasına kendini seçmezdi.

Onu, *herkesi* düşünerek elimi kaldırıyorum ve cadı ışığını cama vuruyorum. Hâlâ çatlamayı reddediyor, ama başımın çok üzerindeki karanlıkta, ışık halkasının hemen ötesinde bir şey değişiyor. Bir kanat parıltısı. Boncuk gibi bir göz.

Talon.

Gülümsüyorum çünkü şu anda gücümün asla diğerlerinininki gibi olmadığını biliyorum. Ne Lou gibi kurnaz ya da korkusuzum, ne de Chasseurs gibi stratejik ya da disiplinliyim. Hayır. Ben Célie Tremblay, Ölümün Gelini'yim ve gücüm her zaman sevdiklerimde oldu ve olacak. *Dostlarımda.*

Talon tehlikeli bir şekilde alçalıyor, bir kez daha yukarı doğru yükselmeden önce benimle göz göze geliyor.

Dirseğim rahatlamak için bükülmekle tehdit ediyor ve Frederic de yukarı bakınca cadı ışığını ona doğru fırlatıyorum. Kulakları patlatan bir çılgılla cama çarpıyor. Eğer fark ederse

Lou yolda, beni daha da hızlı öldürecek. Böyle bir şey olamaz. Cadı ışığını alıp tekrar cama vuruyorum ve tekrar ve tekrar, Frederic yavaşça nefes verip başka bir gülümsemeye zorlayana kadar. "O cadı ışığının sende kalmasına nezaketen izin verdim," diyor nezakete dönmek için bariz bir çaba sarf ederek. "Beni pişman etme."

"Pippa senin bir cadı olduğunu biliyor muydu?" Dikkatini çekmek için çaresizce soruyorum.

"Zamanla öğrendi. Büyü onu büyüledi."

Sevgilisine son bir kez hararetle baktıktan sonra kâsesini ve bıçağını topluyor, tabutunun etrafında bir amaç uğruna dönüyor. Belli ki konuşma zamanı geçti, ama bu konuşmanın ölmesine izin verirsem, tüm işaretler benim de onunla birlikte öleceğimi gösteriyor - özellikle de elindeki bıçakla. Cadı ışığında eğri büğrü ve uğursuz bir şekilde parlıyor, beni konuşmaya teşvik ediyor. Çünkü sessizce gitmeyi reddediyorum. Arkadaşlarımın ikincil hasar olarak ölmesine izin vermeyi reddediyorum. "Ondan seninle kaçmasını istedin."

"Tabii ki yaptım." Bu bir soru olmasa da, yine de cevap veriyor. Ve Filippa hakkında konuşmaya devam edersek bana cevap vermeye *devam* edeceğini fark ediyorum. Gözlerindeki o korkunç, hırslı ışıkla kendine engel olamıyor gibi görünüyor. Sadece oyalamam gerekiyor. Lou gelene kadar dikkatini dağıtmalıyım. "Ve o da kabul etti. Sen ve baban olmasaydınız bugün çok şey farklı olabilirdi. Kim bilir? Belki de şimdi Filippa ve Reid'le el ele bir mum yakıyor ve Azizler Günü ayinine hazırlanıyor olurduk." İki tabutumuzun arasında durdu. "Ancak artık ne olabileceğinin bir önemi yok. Yakında her şey eskisi gibi olacak." Filippa'nın dikişli yüzünü işaret ederek, "Gördüğünüz gibi, Morgane'ın verdiği hasar bile giderildi ve birkaç dakika içinde Pippa uyanacak. Nefes alacak, yürüyecek ve yeniden yaşayacak ve üçümüz bir kez daha birlikte olacağız."

Üç mü?

Bakışlarım, Babette'in küçük kız kardeşi Sylvie'yi üçüncü bir cam tabutun içinde görmeyi beklediğim diğer tarafıma kayıyor. Ancak orada hiçbir şey yok. Sadece boş hava ve karanlık

Deniz. Belki de onu hâlâ görünmezlikle gizliyordur. Ne de olsa beni buraya çekmek için *onun* bedeni gerekli değildi, yine de Frederic ayine başlamak üzereyse, birinin onun bedenini de hazırlaması gerekmez mi? Babette ona yardım etmek için her şeyi riske attı.

"Dördümüzü kastetmiyor musun?" diye sordum. "Sylvie nerede bu arada?"

Arkasındaki su hafifçe dalgalanıyor. "Babette ve kız kardeşi umurumda bile değil. Onunla tanışmak bir nimetti, evet -ve ortak bir amacı paylaşmak- ama daha önce de söylediğim gibi, büyü Filippa'nın senin kanının ne kadarına ihtiyaç duyacağını açıklamıyor. Her damlasını alacak."

"Ama Sylvie-"

"-benim karım ya da çocuğum değil, dolayısıyla benim sorumluluğumda değil."

Çok basit bir şekilde söylenen kelimeler, herhangi bir baldıran iğnesinden daha felç edici. Yanlış duyduğuma ikna olarak gözlerimi kırıştıyorum, sonra gözlerim onun yanından Filippa'ya kayıyor. Karnının düzlemi hala düz ve pürüzsüz bir şekilde uzanıyor olsa da, elleri sanki bir a- "Aman Tanrım."

Zihnim bu olasılığı anında reddetse de, korku karnımda pençelerini büyütüyor, çığlık atıyor ve göğsümden, boğazımdan yukarı tırmanıyor, acımasız bir anlayış bırakıyor Uyan. Buluşma, not, kaçış-

Üçümüz sonsuza dek birlikte olacağız.

Üçümüz. Frederic,

Filippa, ve-

"Frostine," diyor Frederic gergin bir sesle, Filippa'nın parmak uçlarını sıyırmak için uzanıyor. Elindeki bıçak kızın solgun yüzünü yansıtıyor. "Küçük bir kız için korkunç bir isim ama kız kardeşini asla reddedemezdin. Alternatif olarak Snow'u önermeme rağmen, o çoktan küçük Frost'a gönül vermişti."

Bu gece Frost gibi görünüyor.

"Bana söyledin. Pip'in bebeği olacak olsaydı, haberim olurdu."

"Seni başka bir sebep için terk etmezdi." Sonra parmaklarını onunkilere doluyor, sanki soğuk değillermiş gibi

ve onun avuçlarında gevşek. Ağzı hüznünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama Frost kısa sürede bizim tüm dünyamız oldu. O bizim için her şey demekti. Kız kardeşin öğrendiği gün, bana söylemek için karda bir mil yürüdü." Tutuşu sıkılaşıyor ve Pippa'nın parmakları onun içinde çatırdayıp bükölüyor. Artık boğumlu. "Bir aile olacaktık."

Bu sözcük, köşeye sıkışmış ve kızgın bir yılanın kuyruğu gibi zihnimde çınılıyor. Aile, aile, *aile*.

Bir aile olacaktı.

Ve kız kardeşim... O da anne olacaktı.

Vahiy karşısında gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Kalbimin içinde. Michal'in odasının kıyısından bağırışlar yükseldiğinde -bir kuzgun çığlık attığında- sesler sanki uzun bir tünelde yankılanıyor ve tek görebildiğim Filippa ve onun kenetlenmiş elleri oluyor. Frederic'e buzdan sarayından hiç bahsetmemişti. Belki de yıllar geçtikçe, koşulları değiştikçe ve kızgınlığı arttıkça unutmaya çalıştı, ama çizmesinin altındaki beyaz yaprakları asla tam olarak ezemedi. Bir damla gözyaşı saçlarıma damlıyor. Sonunda yaz prensini buldu, ama kardelen bahçesinde dans etmek yerine, kendisi ve çocuğu bahçeye gömüldü. Bir damla gözyaşı daha.

"Eğer yardımı olacaksa"-Frederic yanağımdan süzülen gözyaşını izliyor, donup kalıyor ve şekilde camdan uzanıp onu siliyor-"Ona fedakârlığını anlatabilirim. Senin için yas bile tutabilir."

Mağaranın öbür ucundan Lou'nun sert sesi diğerklerinin üzerinde yükseliyor ve aramızdaki tuhaf an paramparça oluyor.

Frederic'in yüzündeki hüznünlü ifade bu sesle kayboluyor ve bıçağı yukarı doğru çekip boğazımdaki kurdeleyi keserken ben irkilip ağlıyorum. "Belki de kızımıza göbek olarak seninkini veririz," diyor hararetle. "Kulağa hoş geliyor, değil mi? Frostine Célie?"

Cadı ışığını yakalayıp yüzüne doğru çılgınca savursam da bileğimi yakalayıp büküyor. Tıpkı Filippa'nınki gibi, parmaklarım ateşli bir acı patlamasıyla çatlıyor ve kırılıyor. Taşı elimden kolaylıkla aldı. Taş yere düşüyor.

takırdayarak yere düşer -her yöne savrulur, yönünü şaşırır, körleşir- ve suyun kenarına doğru sıçrar, nereye -nereye-

Gözlerim açıldı.

Kaymaktaşıdan bir elin dalgaları yararak kıyıya vurduğu yerde.

Kanlı ve kırık bir Michal onu takip eder.

Denizden uzuvlarını zorlayarak çıkıyor ve onu görünce kalbim kabarıyor, inanamayarak kekeliyorum. Deniz bile göğsünden akan kanı temizleyemiyor. Önünden ürkütücü bir kızıl sel halinde akıyor, gömleğini, kayayı, cadı ışığının kendisini boyuyor. Hayatta olmamalıydı. Yaşıyor *olamaz*, ama yine de gırtlaktan gelen bir "Célie-" sesiyle kendini ileri sürüklüyor.

Üstümde, Frederic oyma bıçağını kaldırmış tereddüt ediyor. Yeni bulduğum bir güçle, yeni bulduğum bir *umutla* bileğini kavriyorum ve dönüp Michal'i gördüğünde yüzü şok içinde dönüyor. "Ne oluyor?"

İki elimle tüm gücümle onu itiyorum ve o da bir iki santim geri çekiliyor, bana dönmeden önce dikkati dağılıyor. Dişlerini gösteriyor. Ancak vampirlerle o kadar uzun zamandır birlikteyim ki, şimdi onu görünce sinemiyorum. Kollarım de onu uzakta tutuyorum. Filippa savaşmayı bırakmazdı, ben de bırakmayacağım. Son nefesime kadar *savaşacağım*, hatta ondan sonra da-

Bir sonraki saniyede, mağaradan büyü kokusu yayılır.

Arkamızdaki su tepki olarak geri çekiliyor, Musa'nın karşı kıyıdaki Lou'yu görmesi için Kızıldeniz gibi yarıyor. Kendi kolları dalgaları uzakta tutma çabasıyla geriliyor. Jean Luc öfke dolu bir kükremeyle deniz tabanındaki patika boyunca bize doğru koşuyor, onu Reid, Coco ve Beau takip ediyor. Arkalarında Dimitri, Babette'i köşeye sıkıştırmış durumda ve Odessa aceleyle onun kolunu çekiyor.

Buradalar.

Frederic saçlarımı tutarken bile bu sözleri düşünüyorum, zihnimin kopuk bir parçası aramızdaki mesafenin çok büyük olduğunu fark ediyor. Başımı dikleştirip kâsenin üzerine doğru ittiğinde, yine de çırpınıyor ve bileğini pençeliyorum. Hâlâ iki dizimle yukarı doğru itiyor ve tekmeliyorum.

Michal'in adını haykırmama rağmen cevap vermiyor. O cevap veremez çünkü o da ölüyor.

Tıpkı antrenman sahasında olduğu gibi, umutsuzca düşünüyorum, vücudumu büküyorum, kavislendiriyorum, topuklarım cama doğru çılgınca kayıyor. Pes etmeyi reddediyorum. Mücadeleyi bırakmayı reddediyorum ve Frederic'in kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. *Gözler, kulaklar, burun ve kasıklar.*

Kelimeleri kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlıyorum. Onları söylediğim her saniye yaşadığım bir saniyedir.

Gözler kulaklar burun kasık gözler kulaklar burun-

Ancak burası antrenman sahası değil ve dizim sonunda Frederic'in midesiyle buluştuğunda, kafamı tabutun yan tarafına çarpıyor. Acı, kör edici bir dalga halinde kafatasımda patlıyor ve kulağımdan sıcak, mide bulandırıcı kan damlıyor. Arkadaşlarımdan bağırışlarını, Michal'in Frederic onu tekmeleyip uzaklaştırırken çıkardığı nefesi susturuyor, tek duyabildiğim tiz bir çınlama oluyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Kendimi düzeltmek için çabalasam da bir şey bulamıyorum ve Frederic

-

Bir gümüş parıltısı. Yakıcı bir acı. Bağırmaya çalışsam da, kalın ve ıslak bir şeyle boğulurken karanlık çöküyor ve kulaklarımdaki çınlama doruk noktasına ulaşıyor, artık düşünemez, nefes alamaz hale gelene kadar gittikçe *artıyor-*

Ve her şey beyazla bitiyor.

Elli İkinci Bölüm

Altın Bir Işık

Çocukken mevsimler arasında en az yazı severdim. Sıcaktan hiç hoşlanmazdım ama bazen -sabahın çok erken saatlerinde- güneşin doğuşunu izlemek için çocuk odamın penceresinin dışındaki ağaca tırmanırdım. Yanaklarımı o altın ışığa kaldırır ve yumuşak sıcaklığının tadını çıkarırdım. Komşularımın pencerelerini açmalarını izler, günün ilk kahkahalarını duyar ve derin bir huzur hissederdim.

Mağaranın derinliklerinde, altın rengi ışık suyun üzerinde kırılıyor.

İçgüdüsel olarak, bunun çocukluk anılarımla aynı olmadığını hiss ediyorum. Bu güneş değil ve artık çocuk odamın dışındaki ağaçta oturmuyorum. Bu farklı bir şey. Daha iyi bir şey. Bu altın ışığa ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar parlak görünüyor, ama içinden yayılan duyguyu tam olarak adlandıramıyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum.

Bu isimsiz yerde sürüklenirken buğulansa da artık soğ uğu hissetmiyorum. *Tuhaf*. Artık acı da hissetmiyorum ve kulaklarımdaki çınlama da sustu. Kaşlarımı çatarak parmaklarıma bakıyorum ve oradaki koyu renkli sıvıyı inceliyorum. Avuç içlerimi boyuyor. Kırmızı elbisemin kollarını mahvediyor ve güzelim dantelleri siyaha boyuyor.

"Célie."

İrkilerek döndüğümde Mila'nın kederli bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. İstemed en peçenin altından kaymış olmalıyım.

Ama bu gözlerindeki açıklanamaz yaşları açıklamıyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyor. "Bunun olmaması gerekiyordu. Necromancer saldırdığında sana yardım edemedim, onun yerine kuşu uyarmak için koştum. Gerçek anlamda iletişim kuramamak bile hayvanlar bazen ruhları hissedebilir."

"Sen neden ?"

Bakışları altımıza kayıyor ve ben de onu denizden yükselen çorak adacığa kadar takip ediyorum - şimdi gelgitle birlikte daha küçük ama daha az tanıdık değil. Frederic ortadaki iki cam tabuttan birinin üzerine eğiliyor. Bir eliyle solgun bir genç kadının kara başını kaldırıyor. Diğer eliyle de büyük bir taş kâse tutuyor ve biz izlerken bile kâse ağzına kadar kanla doluyor.

Doğrulup ikinci tabuta, *Filippa*'ya doğru aceleyle ilerlediğinde, midem derin bir sapkınlık duygusuyla burkuluyor - çünkü bedenim hâlâ o ilk tabutun içinde yatıyor. Hâlâ o ilk tabutun içinde yatıyorum ve kan ellerimi ve boğazımı yıkıyor, ta ki kanın nerede bitip elbisemin nerede başladığını anlayamayana kadar. Nefesim hala göğsümde tıkırdıyor olsa da, gözlerim görmeden yukarı bakıyor.

Direkt bana bakıyorlar.

Tedirgin bir şekilde daha da yaklaşıyorum ve belli belirsiz bir elimi boğazıma götürüyorum, parmaklarım ıslak tenimde mide bulandırıcı bir rahatlıkla kayıyor. Yine de etimin ayrıldığı pürüzlü çizgiyi izlerken bile acı gelmiyor. Frederic saldırırken temiz değildi. Temiz değildi. Şimdi bir eliyle kız kardeşimin başını kaldırıyor, diğer eliyle de kanımı ağzına akıtıyor. "Mila," diye nefes alıyorum, bakışlarımı ayıramıyorum, "neden artık burası soğuk değil?"

Kolunu omuzlarıma doluyor ve içimi ürperten bir korku ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kolu katı bir his veriyor. *Sıcak*. "Bunu izlemene gerek yok. Hazırlanmalısın."

"Neye hazırlanmak için?"

"Ölüm," diyor üzüntüyle, kırık bedenime doğru başını sallayarak.

Çevremde altın ışık parlamaya devam ediyor ve eğer zorlarsam hafif kahkahaları seçebiliyorum. Ama ben .

Duyuyorum. *Hissediyorum*. Derimin içine yerleşiyor ama Mila'ya kuşkuyla bakarak onu görmezden geliyorum.

"Ama yapamam, yapamam, *hayır*." Ondan uzaklaşıp başımı sallayarak adacığa, bedenime, Frederic'e, Filippa'ya ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Michal'e doğru atılıyorum. "*Ölmüş* olamam. *Tam oradayım*." Bana katıldığında onunla yüzleşmek için dönüyorum, göğsüme bir parmak saplıyor. Boğazımdaki kan, nabzımla birlikte korkunç bir hızla fışkırıyor. "Bak, hâlâ nefes alıyorum. *Ölmüyorum*."

Bedenimin yüzündeki saçları yürek parçalayan bir şefkatle tarıyor. Burnundan bir damla yaş süzülüyor. "Üzgünüm, Célie. Artık çok geç. Aksi takdirde burada olamazdın ve uzun süre kalamayacaksın - sonsuza kadar kalmayı seçmediğin sürece."

Sonsuza kadar kalmayı seçmediğin sürece hayır.

Onun sözleri üzerine altın ışık hafifçe kararır gibi olur.

Sonsuza kadar.

"Hayır." Daha fazlasını duymayı reddederek kelimeyi defalarca tekrarlıyorum. O *sefil* altın ışığı kabullenmeyi reddediyorum. Arkadaşlarım neredeyse adacığa ulaştılar ve onlar bunu düzeltecekler. Lou ve Coco her şeyi halledecek, Jean Luc ve Reid de Frederic'le ilgilenecek. Michal ya da Odessa beni iyileştirmek için kanlarını verecek ve her şey yeniden yoluna girecek. *Her şey girecek.*

"O kadar da kötü olmayabilir," diyor Mila kararsızca, "eğer kalmayı seçersen. Ne de olsa ben buradayım -Guinevere de burada- ve arkadaşlarının hepsi insan. Yakında bize katılırlar."

Kararlılıkla kendimi tekrar perdeye doğru itiyorum ama artık onu orada hissedemiyorum. Başımdaki baskı yok oldu, bu yüzden kendimi bedenime doğru fırlatıyorum, onun içine kayıyorum ve bir yer arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Umutsuzluk, adacığın etrafındaki gelgit gibi içimde yükseliyor ve tekrar tekrar deniyorum, şimdi neredeyse hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. *Ölüyor olamam. Ölmüş olamam.* Gözyaşları içinde yukarı doğru fırladım.

altın ışık zayıflıyor. "Burada kalamam Mila.

Lütfen, arkadaşlarımı, kız kardeşimi bırakamam-"

Odessa bir bulanıklık içinde yanımızdan hızla geçip ricamı çalıyor ve Frederic'in elindeki yarısı boş kaseyi düşürüyor. Omuzlarından tutup onu havaya fırlatırken kanım her yöne sıçrıyor. Yere sertçe iniyor, ama Odessa da aynı hızla alçalıyor ve parmaklarını boğazına geçiriyor. Gözleri şişiyor.

Bir an için, bu işi bitirebilirmiş gibi görünüyor. Sanki başka birine zarar vermeden önce onu öldürebilirmiş gibi.

Ancak kadın adamın boynunu kıramadan Dimitri onu yere düşürür.

Aman Tanrım. Çılgınca onlara doğru atılıyorum, çünkü kanım her yerde ve taze. Taşları kızıla boyuyor, Frederic'in vücudunun yan tarafını kaplıyor, hatta denize doğru akıyor. *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.*

Başka biri için bu sahne bir kâbustan fırlamış gibi olurdu. Dimitri için bu sahne doğrudan cehennemden.

"Ne yapıyorsun?" Odessa tıslayarak onunla boğuşuyor ama kardeşinin gözleri vahşi ve yabanıl bir şeye dönüşmüş. "Dimitri! Kesin şunu! Lütfen, *dur* ve gitmeme izin ver.

."

"Grimoire hâlâ onda," diye hırlıyor Dimitri, mantığın ötesinde.

Çıldırıltıcı bir çaresizlikle çırpınışlarını izliyorum. Bunu asla tahmin edemezdim - Dimitri'nin kendi kardeşine, kendi *ikizine* saldırabileceğini, ama kana susamışlığın aileden bile daha güçlü olduğunu kanıtlıyor, öyle görünüyor. Hiç tereddüt etmeden kız kardeşini denize fırlatıyor ve o da büyük bir gürültüyle suya çarpıyor.

"*Odessa!*"

Çılgılığımı duymasa da ellerimi sıkıp peşinden koşuyorum - sonra aniden dönüp Frederic'e doğru koşmaya başlıyorum. Çünkü bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir şekilde *yardım* etmem gerekiyor, ama ona doğru atıldığımda, bedenim doğrudan onunkinin içinden geçiyor.

Sanki artık hiç yokmuşum gibi.

Artık umutsuz, her saniye daha da solgunlaşan bedenime dönüp bakıyorum. Sanki vurgulamak istercesine, altın ışık zayıflayan kalp atışlarımla uyum içinde kararıyor. *Zamanım tükeniyor*. Daha da kötüsü, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Onu yavaşlatacak, boğazımdaki yarayı iyileştirecek ve kanamasını durduracak hiçbir şey yok. Arkadaşlarımı kurtaracak hiçbir şey yok.

"Eğer beni öldürürsen" -Frederic onu yakasından tutup havaya kaldıran Dimitri'ye dişlerini gösterir- "onu asla bulamazsın."

Grimoire.

Eğer o küçük şeytani kitap olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Keşke fırsatım varken onu Peder Achille'den kapmış olsaydım, keşke onu Les Abysses'e düşürmemiş olsaydım-

"Nerede o, Célie?" Mila acilen soruyor. "Nereye sakladı?"

"Bilmiyorum!" Gözyaşlarımı bastırarak ellerimi tekrar sıkıyorum. "O

-Görünmez hale getirmek için kanını kullandı ama nerede olduğunu göremedim."

Ancak Jean Luc sonunda adaya ulaştığında gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Odessa gibi o da tereddüt etmeden Balisarda'sını kınından çıkarır ve doğruca Frederic'in üzerine atılır. Dimitri yine hırlayarak onu engeller ama Reid kendi gümüş bıçağıyla ileri atılır. Ve Odessa, intikamcı bir ruh gibi sudan yükselir, Jean Luc ve Reid kardeşine saldırdığında gözleri kısılr.

İkisi de kıpırdayamadan Reid'i Filippa'nın tabutuna fırlatıyor ve tabut Filippa hâlâ içindeyken devriliyor. Kız kardeşimin bedeni taşın üzerinde yuvarlanır, uzuvları suyun yakınında durmadan önce mide bulandırıcı bir şekilde gevşektir. Frederic bir lanetle onun peşinden atılıyor.

"Bir şeyler yapmalıyız!" Ben bu sözleri haykırırken bile altın ışık solmaya devam ediyor, artık neredeyse hiç ışık yok. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Çünkü onları nasıl bırakabilirim? Nasıl *gidebilirim*? Bakışlarım yüzleri arasında çılgınca dolaşıyor.

Jean Luc Odessa'ya bir darbe indirir ve Odessa kardeşinin sırtını korumak için ondan kaçmaya çalışırken teni cızırdar. Reid ayağa fırladı ve şimdi Dimitri'nin etrafında dönerek Filippa'yı kollarının arasına almış olan Frederic'e doğru bir açıklık arıyor.

Ve Michal-Michal, Coco ve Beau geldiğinde kendini tabutunun yanına çekti.

"*Karar vermelisin, Célie.*" Mila hiç uyarmadan omuzlarımdan tutup beni ciddiyetle sarsıyor ve dikkatimi arkadaşlarımdan . "Artık onlara yardım edemezsin ve zamanın dolmak üzere. Beni anlıyor musun?" Onu geçmeye, *yardım* etmenin bir yolunu bulmaya çabaladığımda beni daha sert sarsıyor. "Eğer şimdi seçim yapmazsan, şansını sonsuza dek kaybedeceksin. *Yapabileceğin* hiçbir şey yok -"

Ama olaylar tehlikeli bir şekilde kontrolden çıktı. Nereye baksam arkadaşlarım birbirlerine saldırıyor. Beau çılgınca Dimitri'ye saldırıyor ama vampir kılıcı elinden bir çocuğun teneke askere saldırmaması gibi alıyor. Gözleri büyümüş, çılgına dönmüş bir halde Beau'yu kendine doğru çekiyor ve dişlerini Beau'nun boğazının yumuşak etine geçiriyor. Coco ve Odessa hep bir ağızdan çığlık atıyor ve ikisi de aynı anda Dimitri'ye saldırıyor. Önce Odessa ona ulaşır.

Bir başka insanlık dışı hırıltıyla Beau'yu kenara fırlatır ve kız kardeşinin boynunu kırar.

Mila bile artık çığlık atıyor, omuzlarımı bırakıp ileri doğru uçuyor - onu durdurmaya kararlı - Coco Beau'yu yakalıyor ve ikisi suya yuvarlanıyor. Altın ışık bir, iki kez titriyor ama *Odessa, onu bırakamam*. Dizlerimin üzerine çökmeme rağmen Mila beni son altın ışığa doğru itiyor. "*Git, Célie! Odessa iyileşecek!*"

"Yapamam -"

"*ŞİMDİ GİT!*"

Ancak havaya ateş ettiğimde, Lou'nun uzakta tuttuğu iki su duvarı dehşet verici bir dalgayla birbirine çarpıyor. Adacığı su ve Jean Luc akıntıya kapılır, deniz ikisini de sürüklerken Dimitri'nin bacaklarını yakalar. Reid

Lou taşın son parçasına basarken Filippa'nın tabutuna tutunur. Önündeki manzara karşısında gözleri öfkeyle parlıyordu: Coco Beau'yu kıyıya çekiyor, Odessa yüzükoyun yatıyor, Michal tabutuma sarılıyor ve Frederic ile Filippa-

Gitti.

İçi boş, batan bir hisle, son altın ışığı da yanlarında götürdüklerini fark ediyorum. Göğsüm de sessizliğe gömülmeden önce son bir kez titreyerek nefes alıyor. Ancak kimse fark etmiyor.

Michal dışında kimse.

Bedenimin üzerine eğiliyor, güzel, kül rengi yüzü tam kalbimin durduğu anda buruşuyor. Bunu duyabiliyor. O biliyor. Alnı yenilgiyle benimkine çarpıyor ve elimde olmadan dudakları kıpırdamaya başladığında daha da yaklaşıyorum. "Lütfen kal," diye nefes alıyor.

Son gücüyle elini göğsündeki kanda gezdiriyor ve dudaklarıma bastırıyor.

Sonsöz

Hafızanın kokusu tuhaf bir şeydir. Bizi zamanda geriye götürmek için çok az şey yeterli; parmaklarımdaki portakal suyu izi, yatağımın altındaki solmuş parşömen. Her biri kendi tuhaf tarzıyla bana çocukluğumu hatırlatıyor. Portakalları toplamak için gece yarısı gizlice bahçeye girer, ay ışığında soyar ve taze taze yerdim. Parşömene kendi masallarımı yazar ve onları yatağımın altındaki gölgelere sıkıştırarak kız kardeşimden saklardım. Onları orada saklardım.

Onların anlamını anlayamazdım. Nasıl anlayabilirdi ki? Ben de o hikâyeleri pek anlayamazdım - kuğuların ve sihirli aynaların hikâyeleri, evet, ama aynı zamanda ihanet ve ölümün de hikâyeleri. Bazılarında kahramanlarım zafer kazanıyor, büyük kötülüğü yeniyor ve prenslerini cehennemden geri getiriyorlardı. Bazılarında ise prensin kendisi büyük bir kötülük olurdu ve kahramanımla birlikte el ele, yan yana cehennemi yönetirlerdi.

O hikayeler her zaman favorim olmuştur.

O sabah uyandığımda ilk gördüğüm şey kardı. Bulutlu bir gökyüzünden kalın, sessiz bir şekilde yağıyor ve yanaklarımı nazik bir okşayışla öpüyor. Dalgaların sesini yumuşatıyor. Nasırlı parmaklarım yüzümdeki saçları fırçalıyor, doğrulup teknenin etrafına bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor derin, tanıdık bir ses.

O ses kalbimi hızlandırmalıydı. Bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Ancak kalbim sessizliğini koruyor. Kıpırdamadan duruyor ve yeterince iyi dinlersem hiç atmadığını düşünebilirim.

"Aım," diyorum, elindeki yaldızlı aynayı kabul ederek. Yine de battaniyeyi bacaklarımın altına daha sıkı sıkıştırıyor, hissetmiyorum. Aslında hiçbir Şey hissetmiyorum; ne soğuğu, ne sıcaklığı, ne de dokunuşunun baş döndürücü telaşını. Bir keresinde beni yakmıştı. Beni cehenneme sürükledi.

Şimdi aynayı kaldırarak kardaki yansımama bakıyorum. Koyu renkli dikişlerin izini sürüyorum, bana ait olmayan soluk teni inceliyorum - biraz daha açık kaşlar ve zümrüt gözler - ve gülümsüyorum.

Belki birlikte yönetebiliriz.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan pek çok kişiye büyük bir borcum var ve her zaman olduğu gibi borcun büyük bir kısmını *size* borçluyum. Okuyuculara. Bunun gibi spin-off serileri siz olmadan olmaz. Sadece bana değil, karakterlerime de gösterdiğiniz bağlılık olmadan olmaz. *Kızıl Peçe*'nin merkezinde Célie yer alsa da, Lou, Reid, Coco, Beau ve Ansel'e gösterdiğiniz sevgi seli olmasaydı onun hikayesini asla anlatamazdım. Hepimiz size sonsuza dek borçluyuz.

RJ, Beau, James, Rose ve Wren, bir şekilde teslim tarihlerimi benden daha iyi yönetiyorsunuz, ama yine de bilmenizi isterim ki ofisimin kapısını çalan her gizli kapıya değer veriyorum. Beni rahatsız etmekten asla vazgeçmeyin. Bana peynir ve kraker getirmekten ya da Tupperware kar küreleri yapmaktan asla vazgeçmeyin. Hayatımın en parlak parçasısınız ve hepinizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Anne ve baba, mutfak masanız bir mabet; ikinizle öğle yemeğini geri çevirdiğim bir gün asla olmayacak. Beni dinlediğiniz, desteklediğiniz ve tavsiyelerde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Ancak en önemlisi, beni ne yaptığım için değil, kim olduğum için sevdiğiniz için teşekkürler.

Hem yakın hem de uzak sevgili aileme ve arkadaşlarıma, tüm oyun geceleri, tüm Catan dövüşleri, tüm kahve randevuları ve şarküteri panoları için teşekkür ederim. Kontrol etmek için attığınız her mesaj ya da telefon için teşekkür ederim; her birinize minnettarım, tıpkı her birinizi sevdiğim ve takdir ettiğim gibi.

Pete, rehberliğin için sonsuza dek minnettarım ve yayıncılık sektörüne dair keskin kavrayışın karşısında sonsuza dek hayranlık duyacağım. Benim durumum çoğundan daha zordu, ama sen yine de köşeme çekilmekten çekinmedin. Bu benim için çok şey ifade ediyordu ve etmeye de devam ediyor. Teşekkür ederim.

Erica, birlikte geçirdiğimiz altı yılın ardından, işim konusunda kimseye daha fazla güvenmediğimi ve kimsenin de bu konuda sabırlı olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Nazik olduğun için teşekkür ederim. Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunda anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim. Lou ve Célie'yi sevdiğiniz için ve bu tuğla gibi kitabı yazmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Eğer kitaplığınız onun ağırlığı altında çökerse, mükemmel bir kapı dayanağı olacaktır.

Alexandra, Alison, Audrey, Jessie, Kristen, Sara, Lauren, Michael ve HarperTeen'deki eşsiz ekibimin geri kalanı, bu kitaba gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim, teşekkür , teşekkür ederim. Yaratıcılığınız ve becerileriniz *The Scarlet Veil'i* hayata geçirmek için çok önemliydi. Sanırım herkesle şahsen tanışmak (ya da yeniden bir araya gelmek!) için NYC'ye bir seyahatin zamanı çoktan geldi.

Ve son olarak, Jordan Gray. Beau'nun zekâsını ve cazibesini sık sık sana atfediyorum, ancak senin rehberliğin olmadan Célie gibi yumuşak, kadınsı ve savunmasız bir karakteri asla yazamazdım. *Tanrılar Canavarlar'ı* yazmak için "Peki ya Célie?" diye sorduğunda tereddüt ettiğimi hâlâ hatırlıyorum. İtiraf etmekten utansam da, onu kıskanç eski kız arkadaş olarak çoktan gözden çıkarmıştım. Onu farklı bir şekilde görmem için bana meydan okudunuz - kusurlu bir karakter olarak, evet, ama aynı zamanda çelik gibi bir omurgaya sahip, korunaklı, kederli bir genç kadın olarak. O, senin sayende güce bir saygı duruşu oldu. .. ve bu uygun değil mi? Bana her gün ilham veriyorsun. Seni her zaman seviyorum. Kız kardeşim olduğun için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Fotoğraf Shelby Mahurin'in izniyle

SHELBY MAHURIN ve *Serpent & Dove* üçlemesinin *New York Times* çoksatan yazarı. Küçük bir kasabada büyüdü.

Indiana'nın kırsal kesimindeki çiftlikte, sopaların asaya, ineklerin ejderhaya dönüştüğü yerde. Hayal gücü yaşla birlikte azalmadı, bu yüzden her gün hayal kurmaya devam ediyor - artık inekler yerine kelimelerle. Shelby yazmadığı zamanlarda *The Office* izliyor ve doymak bilmeden okuyor. Hâlâ uzun boylu kocası ve yarı vahşi çocuklarıyla birlikte çocukluğunun geçtiği çiftliğin yakınlarında yaşıyor.

Kendisini shelbymahurin.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Shelby Mahurin tarafından yazılan kitaplar

Serpent & Dove
Blood & Honey
Gods & Monsters
The Scarlet Veil

Geri Reklam

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

Telif Hakkı

HarperTeen, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

KIZIL PEÇE. Telif Hakkı © 2023 Shelby Mahurin tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.epicreads.com

*Kapak resmi© 2023 SASHA VINOGRADOVA Kapak
tasarımı JESSIE GANG*

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023934143
Dijital Baskı EYLÜL 2023 ISBN: 978-0-06-325877-8
Baskı ISBN: 978-0-06-325875-4
ISBN 978-0-06-325875-4 - ISBN 978-0-06-327359-7 (özel baskı)
ISBN 978-0-06-328518-7 (uluslararası baskı)
ISBN 978-0-06-335518-7 (özel baskı) ISBN
978-0-06-336012-9 (özel baskı)

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.